PHƯỢNG VŨ LINH LẠC

HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINHO105

Review by:
Linh Hy Tần
Design by:
Trắng Tiệp Dư

Mục lục

Chương 1: Nhất Hướng Xuyên Qua Thành Phôi Thai

Chương 2: Bi Mẫu Thệ Cảm Phụ Ân Nghĩa

Chương 3: Hán Thủy Tầm Bảo Kiến Tiêu Dao

Chương 4: Hán Thủy Chi Trung Hiểm Mệnh Táng

Chương 5: Thừa Chí Bái Sư Tống Viễn Kiều

Chương 6: Võ Đang Ngũ Hiệp Phong Thái Dương

Chương 7: Khách Cư Thập Phương Kiến Thanh Thư

Chương 8: Định Cư Võ Đang Sự Tỏa Toái

Chương 9: Phi Châm Đoạt Mệnh Giảo Hoạt Lang

Chương 10: Phụ Giáo Nữ Đức Thủy Học Văn

Chương 11: Thời Gian Dịch Quá Tiễn Như Thoa

Chương 12: Hoàn Tín Vật Mộng Đoạn Hiểu Phù

Chương 13: Chu Phụ Cần Nữ Tứ Tương Lai

Chương 14: Tú Nga Mi Chỉ Nhược Khai Hoài

Chương 15: Cẩm Nghi Hồi Sơn Cố Sự Đa

Chương 16: Lưỡng Phái Liên Nhân, Bối Xuất Giá

Chương 17: Chung Bị Cầm Sơ Đề Ân Đức

Chương 18: Ân Ly Vấn Tình Nan Thất Hiệp

Chương 19: Tuyệt Tình Nhất Kiếm Lệ Quang Hàn

Chương 20: Côn Lôn Tiểu Trấn Trọng Sơ Trang

Chương 21: Vạn An Tự Nội Ngộ Cố Nhân

Chương 22: Kim Hạp Khiên Tình Duyên Nan Đoạn

Chương 23: Phát Lệnh Kích Đấu Thập Bảo Tháp

Chương 64: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang

Chương 65: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang

Chương 66: Ly Chu Tình Ti Phục Hà Nhiễu

Chương 67: Tình Động Nại Hà Lễ Như Thiên

Chương 68: Tình Thâm Tình Thiểm Sầu Đoạn Trường

Chương 69: Quỵ Cầu Mỹ Sắc Hoán Bảo Đao

https://thuviensach.vn

Chương 70: Biệt Diệt Tuyệt Chú Xà Kiếm Tiên
Chương 71: Tiểu Sơn Động Tình Vũ Cửu Thiên
Chương 72: Triệu Mẫn Xảo Ngôn Phiết Hiềm Nghi
Chương 73: Ngộ Hiểm Văn Thính Tiêu Phong Mộ
Chương 74: Tiêu Phong Mộ Trắc Kiến Tiêu Dao
Chương 75: Xuất Cốc Văn Thính Giang Hồ Sự
Chương 76: Thiếu Thất Sơn Phong Cường Vũ Liệt
Chương 77: Lý Ứng Ngoại Hợp Thoái Mông Quân
Chương 78: Hán Thủy Tình Hà Lộ Viễn Trường
Chương 79: Phiên Ngoại 1: Tống Thanh Thư (1)
Chương 80: Phiên Ngoại 2: Trở Về Núi
Chương 81: Phiên Ngoại 3: Đính Hôn
Chương 82: Phiên Ngoại 4: Gặp Nhau
Chương 83: Phiên Ngoại 5: Tống Thanh Thư (2)
Chương 84: Phiên Ngoại 6: Ân Ly
Chương 85: Phiên Ngoại 7: Tống Thanh Thư Tái Ngộ Ân Ly
Chương 86: Phiên Ngoại 8: Tống Thanh Thư (3)
Chương 87: Phiên Ngoại 9: Tống Thanh Thư (4)
Chương 88: Phiên Ngoại 10.1: Tống Thanh Thư (5)
Chương 89: Phiên Ngoại 11: Sững Sờ
Chương 90: Phiên Ngoại 12: Đại Hôn
Chương 91: Phiên Ngoại 13: Cô Dâu
Chương 92: Phiên Ngoại 14: Thời Gian Mất Đi Tình Đã Hối
Chương 93: Phiên Ngoại 15: Chu Triệu Dục Loạn Hưu Thư Hiện
Chương 94: Phiên Ngoại 16: Tiêu Dao Trần Thế Duyên
Chương 95: Phiên Ngoại 17: Thánh Nữ Nhược Hà – Ký Tiểu Chiêu Chi Nữ

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nhất Hướng Xuyên Qua Thành Phôi Thai

Ngủ đã bao lâu, tại sao không ai đánh thức ta? Đây là nơi nào? Vì sao ta không mở mắt ra được? Ta là ai? Sao lại ở đây? Ý thức mơ hồ dần tỉnh táo, ta nhớ ra mình là Chu Ôn Ôn, là một dược sĩ, đồng thời làm thêm công việc bán thời gian trên mạng là thiết kế thời trang , nhưng ta bị làm sao vậy? Vì sao toàn thân không có chút khí lực, ngay cả chân tay cũng không có cảm giác.

Tựa như một cái trứng chim tròn tròn.

Ý thức ta bỗng thanh tỉnh, sợ hãi, bỗng nhớ ra kí ức trước đây, ta tan ca tối lái xe về nhà, đang đi trên đường, bỗng nhiên một đứa bé vọt qua, ta vội chuyển tay lái, xe đụng vào hàng rào bảo hộ ven đường vang rầm lên một tiếng lớn, ta mơ hồ nhận ra đầu đau đớn có lẽ do va chạm mạnh, trước mắt một màu đỏ máu, rốt cuộc mất đi ý thức.

Hiện tại tỉnh lại, ta đây bị làm sao vậy, tay chân của ta đâu rồi, vì sao không một chút cảm giác, chẳng lẽ là bị thương rất nghiêm trọng? Chết tiệt, đứa nhỏ kia hại ta thật thảm, nhưng là dù cho tứ chi tê liệt cũng không phải là không mở nổi mắt. Vì sao trước mắt đều tối đen, thậm chí không thể cảm nhận ánh mắt, ta đây làm sao vậy? Bị thương nghiêm trọng hẳn là đau đớn đến thống khổ, vì sao ta không cảm thấy đau đớn chút nào, ngược lại cảm giác thực ấm áp, thực thoải mái, có phải ta đã chết rồi không?

Cho dù chết, không phải Âm phủ có Đầu trâu, Mặt ngựa, Phán quan, Diêm vương? Sao không thấy bóng quỷ hồn nào, ngược lại nơi này không sáng, không tối, không có không khí, không có âm thanh, một nơi yên tĩnh

https://thuviensach.vn

đến kì dị. Rốt cuộc đây là đâu? Ta cố gắng cảm thụ bốn phía, hình như là bị nước bao quanh, nhưng không có sóng cuộn, không có chấn động, thực ấm áp như trong vòng tay của mẹ.

A! Mẹ. Lòng ta chấn động, không cảm giác được thân thể, không có thanh âm, chỉ có nước, chẳng lẽ ta còn đang trong bụng mẹ? Ta đây hiện tại chẳng lẽ là một bào thai còn chưa phát triển đầy đủ sao? Tại sao lại như vậy? Không phải người chết sau khi xuống Địa phủ phải uống canh Mạnh Bà mới có thể đi đầu thai chuyển thế?

Ta chẳng những không thấy Địa phủ lẫn âm hồn, ngay cả canh Mạnh Bà cũng không có uống, phải chăng trên đời thực chất không có, nhưng nếu không thì linh hồn của ta tại sao còn tồn tại, còn trọng sinh? Bỗng nhiên ta nhớ tới một quyển sách đã từng nói người khi mới sinh ra đều mang theo trí nhớ từ kiếp trước, chẳng qua sau khi sinh tóc mọc ra cơ thể phát triển liền quên đi tiến thế.

Quên quá khứ, ta không muốn. Ta không thể quên cha mẹ đã vất vả nuôi dạy ta thành người, không thể quên những cố gắng của chính mình, không thể quên thầy cô, bạn bè, người thân đã quan tâm ta, yêu thương ta. Dù cho đã chết đi, bắt đầu một sinh mệnh mới cũng không thể quên từng ấy kỉ niệm, ta phải làm thế nào, như thế nào mới bảo trụ được những kí ức đáng trân quý. Chu Ôn Ôn, ngươi học y lâu như vậy, không ai so với ngươi hiểu rõ hơn cơ thể người, ngươi nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp bảo toàn tất cả, ta tự cổ vũ chính mình.

Ta nhớ lại quá khứ của mình. Trước đây thời điểm nhỏ nhất từng nhớ lại được là lúc năm tuổi, sau đó dần dần lớn lên trí nhớ cùng kinh nghiệm sống sẽ dần dần tích lũy, nói cách khác là trước đó kí ức tiền thế sẽ mất đi, thời điểm bốn năm tuổi trí nhớ sẽ bắt đầu thu nhận tri thức mới, ta đây nên làm thế nào mới có thể bảo hộ chính mình ở thời điểm đó không mất đi trí nhớ cũ?

https://thuviensach.vn

Nhớ rõ từng xem qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không, nhiều người từ trong bào thai đã tu luyện thần công sau đó xưng bá thiên hạ. Tuy chỉ là tiểu thuyết văn chương không phải sự thực nhưng không thể phủ nhận trong đó cũng có đạo lí. Trước đây khi còn học y từng nghe giảng, thời kì phôi thai, nước ối quanh bào thai chứa cực kì nhiều chất dinh dưỡng, còn có những chất thần bí xúc tiến tế bào phôi thai phân chia, lớn dần cho đến khi bào thai hoàn toàn hoàn chỉnh chào đời, như vậy có thể ta nên nghĩ cách hấp thu loại chất này nhiều hơn khiến cơ thể sớm phát triển đầy đủ, nhưng rồi nghĩ lại, chính là cơ thể có hoàn chỉnh cũng không thể ngăn cản trí nhớ biến mất.

Suy nghĩ nhiều, ta bỗng nhiên có cảm giác mệt mỏi, nghĩ muốn ngủ một giấc nhưng ý thức cực lực ngăn cản, không thể ngủ, ta còn chưa nghĩ ra biện pháp, vạn nhất ngủ luôn cho đến lúc sinh ra làm sao bây giờ, cái gì cũng không nhớ, chỉ có thể làm một đứa trẻ không biết gì, không thể ngủ được. Có lẽ bây giờ sở dĩ có trí nhớ là do ta có linh hồn, có lẽ thế, một bào thai nho nhỏ thì làm gì đã có đại não mà suy nghĩ, có lẽ là linh hồn đang duy trì hết thảy trí nhớ.

Vì sao linh hồn có thể nhớ rõ quá khứ nhưng khi sinh ra lại quên hết tất cả? Có lẽ linh hồn sau khi sinh ra từ từ suy yếu, cho đến khi một lần nữa tạo thành một linh hồn mới. Chính là linh hồn suy nhược đều có lí do, con người sống lâu tiêu tốn thức ăn, còn linh hồn thì tại sao lại tiêu hao đi được?

Ngẫm nghĩ phôi thai trong bụng mẹ chậm rãi lớn lên, ta bỗng nhiên có một suy đoán rằng, thứ thúc đẩy tế bào phôi thai sinh trưởng, phân chia chính là vật chất thần bí trong nước ối chính là cần lực lượng từ linh hồn mới có thể thành hình, ở trong bụng mẹ có vật chất từ nước ối duy trì nên tiêu hao rất ít, khi sinh ra, thân thể đại não tứ chi ngũ quan đều phát triển vẫn cần đến loại vật chất này, không có dịch thể trong bụng mẹ duy trì chỉ có thể dùng lực lượng từ linh hồn tự hành chuyển hóa, cho nên mới nội

https://thuviensach.vn

trong một hai năm ngắn ngủi quên mất trí nhớ tiền thế, bởi vì lực lượng của linh hồn khi thân thể sinh trưởng đều đã tiêu hao hết.

Sau khi con người lớn lên, trí óc phát triển, trong quá trình sinh ra lớn lên lực lượng kì lạ nào lại hình thành linh hồn mới? Khoa học nghiên cứu chỉ ra rằng bộ não là vô cùng thần bí, chưa từng có ai nghiên cứu hết ra được hoàn toàn những bí ẩn của nó, như vậy linh hồn con người có phải sinh ra từ bộ não?

Ta đây phải bảo vệ trí nhớ của mình liền phải bảo vệ linh hồn, nhưng làm thế nào mới có thể làm được? Ta cứ suy nghĩ rồi tự hỏi, cảm thấy rất mệt mỏi, rất muốn ngủ, có phải linh hồn khi ngủ say lực lượng liền bị hấp thu, như thế nào mới có thể hữu hiệu bảo tồn linh hồn?

Ta không có khả năng lợi hại như nhân vật tiểu thuyết, cái gì mà võ công cái thế, luyện cái gì tiên thiên chân khí, ta bây giờ ngay cả kinh mạch cũng đều không có, cho dù có võ công bí tịch thì cũng làm sao mà luyện. Càng huống chi ta phải làm lực lượng linh hồn mạnh lên, não bộ, tứ chi, lục phủ ngũ tạng đều không phát triển, không thể được.

Bỗng nhiên nghĩ tới Phật giáo bí truyền có phương thức truyền thừa, linh đồng chuyển thế, nghe nói rất nhiều cao tăng Phật giáo sau khi viên tịch có thể thông qua phương thức kỳ lạ biết được chình mình sẽ chuyển thế tại nơi nào, hơn nữa linh đồng chuyển thế khi mới sinh hoặc mười tuổi có thể nhớ ra ký ức kiếp trước, bọn họ có lẽ có biện pháp đặc thù bảo trì linh hồn chính mình khi trọng sinh, sinh trưởng không bị suy yếu, phương pháp kia nhất định cùng Phật giáo có quan hệ, hoặc là có một loại phương pháp tu hành đặc thù bảo trì được linh hồn không tịch diệt, mà ta hiện tại rất muốn biết được cái phương pháp kia là gì.

Phật giáo, bí truyền Phật giáo có phương pháp tu hành kì lạ gì? Chu Ôn Ôn ngươi phải nghĩ ra, nhất định có thể nghĩ ra. Cao tăng Phật giáo bình thường đều là tu hành khổ hạnh, có điều nhiều người cũng tu hành khổ

https://thuviensach.vn

hạnh, cũng có thể nói khổ tu có thể tăng cường linh hồn lực lượng, tăng cường tinh thần lực.

Đúng rồi, tăng cường tinh thần lực, rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua dị giới đều có nói qua, tăng cường tinh thần lực đều là chính mình phải nghĩ muốn, bản thân mình mong muốn là một hình thức thay đổi ý thức, thông qua trạng thái yên lặng sâu mà tăng cường đạo hạnh. Vậy đơn giản hơn, biện pháp khi xem tiểu thuyết ta đều nhớ rất rõ, nghĩ lại chính là ngồi khoanh chân, năm ngón tay hướng lên trời, hiện tại không có tay cũng không có chân, động tác này liền miễn đi.

Chủ yếu là ý niệm vận động như thế nào? Điều khiển ý thức yên lại, trầm xuống, cái gì cũng không nghĩ, điều gì cũng không cầu, cố gắng cảm giác xung quanh, khiến ý thức lấy tĩnh cảm thụ động, lấy cái động ngoài bản thể khiến ý thức càng thêm tĩnh.

Ta có thể cảm giác huyết mạch chính mình thong thả đập, xuyên thấu qua thân thể có thể cảm giác vùng nước bao bọc cơ thể vừa ấm áp, vừa tĩnh lặng, giống như một đầm nước không chút dao động nhưng lại mang đến sinh cơ cho vạn vật. Ta dần dần đắm mình, tất cả ý thức tạm thời lắng xuống.

Vô lo vô nghĩ vô yêu vô hận vô tham vô sân vô si……. Chỉ có tĩnh, tựa như giấc mộng, không có tiềm thức dao động, tỉnh mà không tỉnh, ngủ mà không ngủ, không cảm thấy thời gian trôi qua, không cảm thấy cơ thể lớn lên, chỉ có từng lớp từng lớp ý thức tinh thần lặng lẽ khôi phục, chẳng những không hao tổn mà ngược lại chậm rãi càng lúc càng đầy thêm.

Nơi này không gian u tối, yên tĩnh, thời gian không nghĩ sẽ lâu đến như vậy. Mỗi lần ta tỉnh lại đã có thể cảm giác chính mình đã lớn hơn rất nhiều. Thoát ra trạng thái tự tu tĩnh, mỗi lần tỉnh lại ta lại nhớ đến từng việc trong quá khứ, khiến bản thân không thể quên đi, mỗi khi nghĩ quá lâu sẽ khiến ý thức cảm thấy mệt mỏi, tự mình sẽ tiến trở lại về trạng thái tự tĩnh,

https://thuviensach.vn

mà thời gian bảo trì cảnh giới tự tĩnh ngày càng lâu, thời gian thanh tỉnh cũng có thể duy trì càng lúc càng dài.

Thẳng đến khi thân thể ta đã phát triển hoàn toàn, ta biết chính mình cách đến ngày sinh ra có lẽ còn hai ba tháng, mặc dù đang ở trong cơ thể mẹ không cảm giác thấy thời gian trôi qua, nhưng dù sao vẫn muốn ra đời sớm một chút, có thể tiếp tục nhìn thấy cuộc đời, nhưng cũng biết nếu sinh không đủ tháng, cơ thể thiên tiên chưa đủ sẽ suy yếu, đành lẳng lặng kiên nhẫn chờ đợi.

Trong khoảng thời gian này, cơ thể đã hoàn toàn phát triển đầy đủ, ta phát hiện chính mình mỗi lần tiến vào cảnh giới tu tĩnh, bên ngoài vùng nước ấm bao bọc lại có một nguồn năng lượng kì lạ tiến vào làm dịu lục phủ ngũ tạng, kinh lạc huyết mạch, não bộ tứ chi, ta thậm chí còn có thể cảm giác cơ thể ngày càng khỏe mạnh hữu lực, loại cảm giác này càng khiến cho ta tăng thêm thời gian trong cảnh giới tu tĩnh.

Thậm chí còn nghĩ ở trong này càng lâu, ta đây thân thể nhất định sẽ càng mạnh mẽ. Đáng tiếc thời gian không vì ta mong muốn mà dừng lại, cơ thể ta theo đó cũng dần lớn hơn, ngày ta ra đời ngày càng gần. Rốt cuộc một ngày , ta ở cảnh giới tu luyện bị một loại lực dồn dập đè ép khiến cho bừng tỉnh lại.

Ta có thể cảm giác được mấy ngày nay nguồn năng lượng giúp ta sinh trưởng cùng độ ấm áp xung quanh ngày càng giảm bớt, cũng biết thời gian ra đời có lẽ đã đến, không muốn khiến cho mẹ chịu sự tra tấn đau đớn liền cố gắng hướng ra ngoài giãy giụa, làm cho mình sinh ra sớm một chút, miễn trừ thống khổ cho mẹ.

Trải qua một trận đè ép co rút kịch liệt, khí lực của ta cũng mau chóng hao hết, rốt cuộc ta cũng li khai tử cung bảo vệ của mẹ đến với thế giới này. Mới sinh ra mắt còn chưa mở được, chỉ cảm thấy có chút lạnh, một đôi bàn tay thô ráp đem ta đặt vào bồn nước ấm tẩy đi hết dơ bẩn, quấn khăn quanh

https://thuviensach.vn

người ta rồi đem ta nhắc tới, một bàn tay hung hăng vỗ vào mông ta một cái, ta biết đây là trình tự khi đỡ đẻ cũng liền ý tứ há mồm khóc hai tiếng rồi im lặng.

Bởi vì mắt còn chưa mở ra được, ta lắng nghe thanh âm xung quanh, suy nghĩ xem mình được sinh ra ở đâu, gia đình thế nào, có cách nhà cũ của ta xa không, mà trong phòng rốt cuộc lại im lặng, vị bác sĩ khoa sản này cũng thật là đạo đức. một câu cũng không nói, cho dù bàn tay kia cũng thực là thô ráp. Trong khi ta còn đang khó hiểu, đôi tay thô ráp kia lại đem ta đưa đến một lòng ngực nữ nhân.

“Chu gia muội tử, là một bé gái, thật đáng tiếc cho ngươi. Chu huynh đệ đã lớn tuổi như vậy … ,về sau, về sau… Ai..”

Một âm thanh nữ nhân đậm khẩu ngữ vùng Thiểm Tây nói, nghe thanh âm cho thấy tuổi cũng không còn trẻ, vừa nói lại vừa giúp nữ nhân trên giường thu dọn những máu huyết bẩn trên giường.

Đây là ý tứ gì? Nữ nhân này làm sao vậy? Xã hội này còn có người so đo sinh con trai con gái sao? Hơn nữa nghe động tĩnh hình như không có hộ lý cùng bác sĩ, hình như sinh tại nhà, hơn nữa như thế nào lại chuyển sinh đến tận Thiểm Tây, trời ạ. Cảm giác vây xung quanh mình là vải gai thực thô ráp, gia cảnh là như thế nào đây? Thôi, cũng không cần gấp, chính là cha mẹ kiếp này ngàn vạn lần đừng có trọng nam khinh nữ.

Người ôm ta trong lòng tầm mặc một hồi rồi nói, thanh âm thực suy yếu: “Cám ơn Lưu đại tẩu, nếu không có ngươi ta đây một thân cũng không thể đem đứa nhỏ này sinh hạ, ta biết mình thế nào, phiền ngươi kêu Chu đại ca đến, ta muốn nói với hắn chút chuyện.” A! Đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ ta sinh ra khiến mẫu thân khó sinh, giọng của nàng như thế nào lại bi ai như người sắp chết như vậy?

https://thuviensach.vn

“Ai! Chu gia muội tử, ngươi từ từ, ta đi gọi hắn.” Nữ nhân khẩu âm Thiểm Tây lại thở dài, chợt nghe ngoài cửa một thanh âm cọt kẹt vang lên, hình như tiếng đóng cửa gỗ. Gia cảnh sao lại kém đến như vậy? Thời đại nào rồi còn phát ra tiếng cửa như vậy khiến ta cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

“Chu huynh đệ, sinh rồi sinh rồi, là con gái, chính là ta thấy đệ muội không tốt lắm, ngươi mau vào xem chút đi! Ai! Tạo nghiệt a! Đứa nhỏ này mới sinh ra liền mất mẹ biết sống như thế nào?” Nữ nhân Thiểm Tây khẩu khí tràn đầy thương cảm. Không thể nào, tại sao không đưa bác sĩ đến xem ? Liền như vậy đã nhận định mẫu thân không sống được? Ta bất mãn thầm nghĩ.

Một giọng nói nam tử cũng là khẩu âm Thiểm Tây mang theo bi thương nói: “ Ai! Đã sớm đoán trước đến hôm nay, thân mình nàng không tốt mà vẫn kiên trì đem đứa nhỏ sinh hạ, đáng tiếc là con gái, bằng không cũng được vui hơn. Đứa nhỏ này mới sinh ra, xem tình huống là không có sữa uống, thôn chúng ta cũng không có ai mới sinh, ta nhớ rõ Lí gia còn có sữa dê, Lưu đại tẩu ngươi cầm chút bạc, phiền toái ngươi mua về giúp, số tiền còn lại mua quần áo cho đứa nhỏ nhà tẩu đi. Vất vả cho người nửa ngày rồi.”

“Điều này ta không dám nhận đâu, nhà ngươi đã ra tình trạng này rồi, ta cũng không giúp được gì sao có thể lấy của ngươi, đây bạc này mua con dê mới đẻ về là đủ rồi, nhiều hơn ta sẽ không cầm, ngươi nhanh đi nhìn đệ muội xem đi, một hồi ta đem dê về cho.” Nữ nhân khẩu âm Thiểm Tây lời nói mang theo ý thật tình, từ chối xong liền xoay người bước đi.

Còn lại nam tử có thể là phụ thân ta đứng ở đó, thở dài xoay người bước vào trong. Ta lại kì quái nhĩ lực của mình như thế nào lại tốt như vậy, chỉ là một đứa trẻ sơ sinh mà bọn họ ở ngoài sân nói chuyện, thậm chí ngay cả đến âm thanh thở dài của Lưu đại tẩu ta cũng có thể nghe thấy rành mạch. Xem tình hình này nhà họ có lẽ là không tốt, chẳng lẽ gia cảnh quá

https://thuviensach.vn

bần hàn, ngay cả xem bệnh cũng không có tiền? Còn có đi mua một con dê nữa, có mấy trăm là đủ rồi, làm sao lại còn cần bạc để giao dịch? Ta áp chế nghi hoặc, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

Cửa lại cọt kẹt một tiếng vang lên, một hồi tiếng bước chân dần tiến đến trước giường, nhưng không dựa vào an ủi mà là câu nệ, lo lắng hỏi: "Tiết phu nhân, cảm giác thế nào? Nếu không ta đi lên trấn tìm lang trung đến xem cho người xem đi. Ai! Ở trong này thật sự là khổ cho người." Đây lại là làm sao, nghe khẩu khí nữ nhân Thiểm Tây kia thì hai người bọn họ là vợ chồng. Hiện tại như thế nào lại xưng hô Tiết phu nhân, lại còn một loạt những từ ngữ cổ, lang trung? Không phải hiện tại đều gọi là bác sĩ sao?

"Không cần phiền toái Chu đại ca, thân ta chính ta rất rõ ràng, tốt xấu gì thì ta cũng là người nhà Tiết gia dược điếm, y lý ta biết, ta vì sinh hạ đứa nhỏ này lưu lại cho Tiết gia một giọt máu, tiếp tục kế thừa y thuật gia truyền, cũng biết đứa nhỏ sinh ra chính là lúc ta chết, đáng tiếc ta dùng tính mạng mình mang thai nhưng lại sinh ra một nữ nhân, chưa từng lưu lại nam tự, thẹn với liệt tổ liệt tông Tiết gia, càng không thể báo đáp Chu đại ca ơn cứu mạng, thu lưu, về sau nữ nhân của ta số khổ đành phải phiền toái ngươi, chỉ hi vọng có kiếp sau, có thể cho ta làm trâu làm ngựa báo đáp ngài." Thanh âm nữ nhân ôn nhu bi bi thiết thiết nói.

Đây là ý tứ gì? Bọn họ căn bản không phải là vợ chồng, ngược lại là nam tử có ơn với mẫu thân, Tiết gia dược điếm, có ý tứ gì? Ta như thế nào cảm thấy không tốt, bọn họ ngữ khí như thể diễn phim cổ trang trên ti vi, không phải là ta đã trọng sinh đến cổ đại chứ? Thật đáng sợ.

Nam tử mang theo thanh âm thương cảm, trong giọng có thể nhận ra tâm tình ôn nhu trung hậu cùng thành thực, nói: " Tiết phu nhân như thế nào còn khách khí? Ngày đó Tiết đương gia cứu mạng tại hạ, còn tặng thuốc quý, khi đó vợ chồng hai người chưa bao giờ yêu cầu tại hạ báo đáp. Hiện tại Nguyên tặc đáng giận đã phá hủy cơ nghiệp nhà người, ngay cả Tiết đương gia một lang trung giỏi như vậy cũng bị bọn hắn hạ độc thủ, chỉ

https://thuviensach.vn

còn lại người độc thân một mình. Tại hạ tuy là người nghèo túng lam lũ cũng biết tri ân báo đáp, đáng tiếc không chiếu cố tốt cho người được, khiến người phải… Người hãy yên tâm, Tiết tiểu thư ta sẽ chăm sóc thật tốt, nhất định sẽ làm cho nàng bình an, hạnh phúc cả đời.”

Cái gì? Ta có nghe nhầm không? Nguyên tặc, như vậy là ở thời kì loạn thế nhà Nguyên sao? Ta thật đúng đã trọng sinh đến cổ đại, lại là thời kì vô cùng đen tối hỗn loạn, là thời Mông Cổ thống trị. Xong rồi, thời này Hán nhân địa vị rất thấp, sống không bằng chết, nghe khẩu khí nói như vậy, có vẻ như gia nghiệp bị người Nguyên chiếm đoạt, thật không tốt. Nếu trọng sinh đến cổ đại, tại sao lại không cho ta về thời Đại Đường thịnh thế? Hoặc là thời Khang Hy Ung Chính cũng được. Thời loạn thế này, ta một nữ tử như thế nào sống sót?

“ Ngài chiếu cố tốt lắm, là ta chính mình không gượng được, ngày đó thoát đi ở Tương Dương đã bị thương, vì mang thai sinh hạ đứa nhỏ, nửa năm tiêu hao thể lực cùng sinh lực, không thể trách ngài. Đứa nhỏ này giao Chu đại ca đương nhiên yên tâm, nếu là nữ nhân thì cũng không tất phải họ Tiết, tại hạ xem là Chu đại ca nhận nàng làm con đi. Cuộc sống bình an cả đời, làm người thường cũng miễn khiến người ta chú ý, mang đến tai ương. Chu đại ca cũng không cần đem thân thế nói cho nàng biết, làm cho nàng nghĩ chính mình là nữ nhân thân sinh của ngài đi, bồi ngài ngày tháng bình an, ta dưới suối vàng cũng được yên tâm.” Nữ tử ôn nhu, trong lời nói mang vẻ kiên quyết.

“Không được, không được, Tiết tiểu thư là hậu nhân thế gia, xuất thân bất phàm, có thể nào lại nhận ta một người nghèo hèn túng bấn làm phụ thân? Không được, tại hạ nhất định chiếu cố tiểu thư thật tốt, nhưng không thể làm cho Tiết tiểu thư thay tên đổi họ được! Nàng chính là hậu nhân duy nhất của ân công, cho dù là nữ nhân cũng phải mang Tiết gia truyền thừa kế thừa!” Ta trong lòng đủ loại nghi hoặc, lẳng lặng nghe, hy vọng có thể hiểu biết nhiều hơn về thân thế của chính mình.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bi Mẫu Thệ Cảm Phụ Ân Nghĩa

“Cái gì thế gia? Tiết gia hiện giờ cũng chỉ còn lại một nắm cát, muốn nàng lưng gánh trách nhiệm phục hưng Tiết gia quá nặng nề, còn không bằng làm con gái Chu đại ca, không sợ nguy hiểm, vô phiền vô lo. Họ Tiết chỉ mang cho nàng bất hạnh, Chu đại ca chẳng lẽ muốn muội tử phải cầu xin sao?” Nữ tử ôn nhu nhưng tính cách lại quật cường, đã quyết định là không thay đổi, mặc kệ bản thân chính mình đã sắp tận, vẫn ôm lấy ta, rời giường quỳ xuống đất cầu xin, ta không khỏi đối với mẫu thân này có chút bội phục.

Nam tử cuống quýt tiến đến đem mẫu thân đứng dậy, nhìn thấy mẫu thân bộ dáng kiên trì, bất đắc dĩ đành gật đầu nói: “Được, Tiết phu nhân, Chu Xương đáp ứng, Chu Xương xin thề tuyệt đối bảo vệ Tiết tiểu thư bình an vui vẻ, còn thỉnh Tiết phu nhân đặt một cái tên cho đứa nhỏ!” Thì ra hắn tên Chu Xương. Chu Xương ôm lấy ta thật cẩn thận, nhìn mẫu thân nói.

“Nếu là con gái của đại ca, vậy tên cũng phiền đại ca đặt vậy. Sau này không cần nói nàng biết thân thế của mình, chỉ cần nói mẫu thân là người Tương Dương, tổ thượng cũng từng là một thế gia tốt, Chu đại ca đứa nhỏ này từ đây phó thác cho ngài, ta sẽ vĩnh viễn cảm tạ ân đức này, kiếp sau xin cẳn cỏ ngậm vành báo đáp.” Tiết phu nhân cảm giác được thân thể suy yếu, sinh mệnh sắp chấm dứt, không nỡ nhìn ta, cảm kích cùng đau lòng mà nói.

Chu Xương nhìn thấy Tiết phu nhân sắc mặt trắng bệch, biết là không kiên trì được bao lâu nữa, không đành lòng khiến nàng đau lòng, bèn đặt ta bên cạnh nàng, bi thương nói: “ Tốt lắm, về sau ta sẽ thỉnh tiên sinh đặt cho

https://thuviensach.vn

nàng một cái tên thực tốt, Tiết phu nhân nhìn đứa nhỏ này xem, thực ngoan ngoãn nhu thuận.”

Tiết phu nhân tuy sắc mặt không tốt nhưng ánh mắt rất sáng, Chu Xương biết đây là hồi quang phản chiếu, cha mẹ thân sinh của mình trước lúc ra đi cũng vậy, cảm thấy chính mình thực vô dụng, ngay cả gia quyến của ân công cũng không chiếu cố tốt, ân công, Chu Xương nhất định sẽ chăm sóc đứa nhỏ thật tốt để báo đáp ngài.

Tiết phu nhân bắt lấy tay Chu Xương, im lặng một lát rồi nói, hơi thở dồn dập: “Chu đại ca, ta phải…. đi rồi….Đứa nhỏ….giao cho ngươi… Đồ đạc trước đây mang từ Tương Dương đến..trong đó ….có bảo vật…..Tiết gia gia truyền..cùng một ít vàng bạc.. Các người……phải sống thật tốt… “ Nói xong liền thở ra hơi cuối cùng, đôi mắt khép lại vĩnh viễn.

“Tiết phu nhân hãy yên tâm, Chu Xương quyết không tham lam tiền tài của ân công, tài vật lưu lại Chu Xương sẽ giữ lại cho đứa nhỏ, ngài ở trên trời hãy yên tâm đi!”. Hán tử rơi lệ nói, âm thanh mang theo áy náy cùng bi thương, ôm lấy ta.

Ta vừa mới chào đời, chưa chịu qua ơn dưỡng dục của người mẹ này, nhưng cũng cảm thấy bi thương, vì lưu lại huyết mạch của trượng phu mà ngay cả mệnh cũng có thể hi sinh, nữ nhân bình thường nào ai có thể sánh bằng, cho dù ở hiện đại cũng không có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết, bỏ qua sinh mệnh của chính mình sinh hạ đứa con.

Chu Xương nhẹ nhàng ôm ta, cũng không nói chuyện, nhưng trên mặt ta cảm thấy có giọt nước rơi xuống ươn ướt, chứng minh hắn còn đang rơi lệ, là thương tâm phu nhân ân công sớm qua đời hay là đồng cảm với nữ tử, hay là cả hai. Mà ta nghe ngóng nửa ngày, ý thức cảm thấy mệt mỏi khiến ta cảm thấy buồn ngủ, nhưng lại biết rằng không thể ngủ, ta trước phải khôi phục lực lượng linh hồn đã tiêu hao, một hồi nghe ngóng cùng suy nghĩ

https://thuviensach.vn

cảm giác đã tiêu hao rất nhiều lực lượng, ta nhất định không thể quên chính mình.

Nghĩ đến đây, ta cố gắng khu trừ thương tâm khi chứng kiến sinh ly tử biệt trước mắt, cố gắng duy trì tinh thần yên ổn, tuy tay chân bị bao bọc chặt chẽ nhưng không cản trở ta tiến vào cảnh giới an tĩnh. Dần dần ta quên đi mẫu thân vừa mất, quên đi đau thương, vô lo vô nghĩ vô cầu vô hận, vô tham vô sân vô si….. Khiến cho an tĩnh trong tâm, hấp thu năng lượng trong thiên địa duy trì bảo vệ linh hồn chính mình.

Rốt cuộc ta cảm giác được huyết mạch trong thân lưu chuyển, tim đập nhè nhẹ, hô hấp đều đặn không đổi, ý thức được tất cả cùng dao động mang đến cho ta sinh cơ mạnh mẽ, có lẽ hôm nay ta đối mặt với sinh tử của người, tâm từ nay về sau càng thêm vững chắc, có thể bình tĩnh mà đối mặt với hết thảy.

Trong cảnh giới an tĩnh ta vẫn cảm nhận được Chu Xương cùng một đám người lo liệu bố trí linh đường cũng an táng mẫu thân. Ta cũng không thay đổi trạng thái, chính mình đối với việc sinh li tử biệt này cũng không làm được gì. Mấy ngày này mỗi khi tỉnh lại ta lại được cho uống sữa dê, sau đó cố gắng đem kí ức kiếp trước của mình nhớ lại, rồi lại tiếp tục tiến vào cảnh giới, cố gắng không cho mình quên đi. Mặc kệ đời này như thế nào, ta đều không thể quên đi trí nhớ của mình.

Mà nam nhân đáp ứng chiếu cố ta, Chu Xương, về sau chính là cha của ta, mấy ngày này không ngừng bận rộn, cho dù mọi nghi lễ đều giản đơn nhưng cũng không thiếu sót ủy khuất phu nhân của ân công. Những khi ta tỉnh, không chỉ nghe một lần những lời người ta tán dương hâm mộ mẫu thân, nói hắn là một nam nhân tốt khó tìm, yêu thương thê tử như vậy, mà cha ở thời điểm bận rộn cũng không quên chiếu cố ta, không quản ngại học theo phụ nhân học tập cách chăm sóc hài tử như thế nào.

https://thuviensach.vn

Ta cố gắng áp chế nỗi xấu hổ khi chỉ là một đứa trẻ không tự chiếu cố mình được, may mắn là chính mình có ý thức, khống chế được cảm giác đại tiểu tiện có thể mau chóng giải quyết không sợ phát sinh chuyện tè dầm như trẻ sơ sinh khác. Mà tang sự mẫu thân xong hết, trong nhà yên ắng lại không còn ai giúp đỡ, cũng không có phụ nữ chiếu cố, bấy giờ ta cũng có thể nhìn ra điểm ảnh hưởng.

Giữa ánh sáng hôn ám không rõ ràng, ta có thể nhìn ra phụ thân hiện tại của ta , khuôn mặt tiều tụy, ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, da ngăm đen, trán hằn nếp nhăn, chính là vẻ bề ngoài của một người lao động vất vả. Ông là người tốt, , mẫu thân an táng xong, trong nhà không còn người ngoài, hắn thật cẩn thận chiếu cố ta, đem ta trở thành con gái của chính mình, không phiền hà chê bai trẻ con khóc nháo phiền toái, mặc kệ ta khóc hay yên lặng cha đều mỉm cười thật hiền lành, đáy lòng ta cũng ghi nhận con người nhân nghĩa này làm phụ thân cả đời.

Sau khi an táng mẫu thân, ngày ngày cha chăm sóc ta, ở nhà nuôi súc vật, khi ta ngủ lại đi làm, hành nghề thợ mộc cũng kiếm được chút tiền để sống, ta chưa bao giờ thấy hắn dùng tới những của cải mẹ để lại. Mỗi ngày cha chuẩn bị cho ta sữa dê hoặc canh trứng để ăn.., chính bản thân mình lại ăn lương khô hoặc chút đồ ăn thô tạp, mỗi tháng lo lắng ta không được bú sữa mẹ cơ thể không tốt còn dành tiền ra mua cho ta những thức thật bổ dưỡng, chính mình quần áo sơ sài, đồ ăn sơ giản kham khổ..

Mà ta sau nhiều lần nghe ngóng, cuối cùng cũng biết được thì ra mình trọng sinh đến thời Thuận Chí nhà Nguyên năm thứ bốn mươi, nơi này là Thiểm Tây cạnh sông Hán Thủy, ở tại một thôn trang nhỏ. Đáng tiếc thế đạo gian nan, cuộc sống khó khăn, mỗi năm vài ba lần lính Nguyên đều đến mang gia súc gia cầm chiếm đoạt, không để ý dân tình sống chết đói khổ thế nào, thậm chí một thôn dân khi phản kháng còn bị đánh đập thê thảm, một chút pháp luật hòa bình đều không có, khó trách nhà Nguyên thế nào lại suy tàn.

https://thuviensach.vn

Nghe trong lời mọi người, cha ta sinh ra tại nơi này, cho đến khi mười tuổi liền rời nhà đi theo người ta học nghề thợ mộc hành tẩu kiếm sống nơi nơi, sau ba mươi năm đây là lần đầu tiên trở về mang theo mẹ trước khi ta sinh ra nửa năm. Mẹ động thai khí không đi đâu được nữa, nhà cũ của cha đã sớm rách nát hoang tàn không ở được, mới ở nơi này thuê một căn nhà cũ ở tạm. Sau khi ta sinh ra cha lại dựa vào nghề thợ mộc của mình tu bổ căn nhà, nuôi một ít gia súc, đáng tiếc cũng bị lính Nguyên cướp đoạt vài lần, cuộc sống thực nghèo khổ.

Ta hiện tại chính là một đứa trẻ chưa biết đi, không giúp được chút gì, sau ta thậm chí còn muốn tìm kiếm tài vật mẹ để lại cho cha không cần khổ lao vất vả như vậy, đáng tiếc đã xem nhẹ trí tuệ cổ nhân, thật lâu vẫn không thể tìm ra được của cải giấu tại nơi nào. Ngày tháng qua đi, bốn mùa thay đổi, rốt cuộc ta ở thời điểm một năm tuổi nói ra tiếng cha, tuy ta đã biết nói từ sớm, trải qua quá trình tu luyện kí ức cũ không hao tổn, ngược lại còn có điểm tốt là trí nhớ cùng năng lực học tập thực cường hãn, học qua là nhớ.

Thân thể cũng rất khỏe mạnh, tay chân khí lực thậm chí còn có thể so sánh với đứa trẻ bảy tám tuổi, có lẽ là do ta trọng sinh, hoặc là lực lượng ta tu luyện được đi. Phải biết rằng lúc này ta mới có một tuổi, bình thường cũng chính mình tự rèn luyện thân thể khí lực, thầm nghĩ lớn sớm chừng nào hay chừng ấy, có thể giải quyết khó khăn trong nhà, giúp cha sống thoải mái một chút.

Nghe ta nói được, cha thực vui vẻ cùng kích động, cử chỉ bối rối, đôi mắt sáng bừng. Ông là một người trầm tĩnh ít nói, bình thường thậm chí còn hiếm khi trước mặt ta nói chuyện, ta thấy cha vui vẻ như vậy liền thường trước mặt ông nói, lúc đầu là một hai tiếng, dần dần tốc độ nhanh hơn, nhưng lại nói bằng ngữ âm phổ thông bình thường tiêu chuẩn, chẳng qua ở kiếp trước ta vốn đã có thói quen, cho dù hiện tại nói chuyện cũng vẫn nói bằng ngữ âm như vậy, không giống với khẩu âm của cha.

https://thuviensach.vn

Cha lúc đầu rất ngạc nhiên, không biết là ta học được ở đâu, nói học làng xóm xung quanh cũng không có khả năng, sau lại thấy ta không có gì khác thường hơn nữa, đành tự cho là cha mẹ thân sinh của ta trên trời phù hộ mới có thể vậy. Cổ nhân thực mê tín, có điều không còn cách giải thích nào khác.

Ta tuy rằng đã tốt nghiệp đại học nhưng đối với cổ văn không hiểu biết gì nhiều, bởi vì cha làm nghê mộc nhiều khi cần thiết phải đọc chữ nên biết Hán tự, một lần ta nhìn thấy đại thẩm nhà hàng xóm nhờ cha đọc thư mới biết được, liền sau đó bèn quấn quýt theo đòi cha dạy chữ. Cha mới đầu có chút do dự, sau lại thấy ta bộ dáng khẩn cầu đành đồng ý, mỗi ngày dạy ta một ít. Bởi vì nhà nghèo điều khiện thiếu thốn không mua nổi giấy, mực và bút, chỉ có thể dùng que vạch trên mặt đất, cuối cùng đem toàn bộ những chữ cơ bản thông thường là cổ tự cho ta học được.

Cha ở trong thôn không có ruộng, chỉ có thể dựa vào nghề mộc mà sống, nhưng cũng thực vất vả. Khi bốn tuổi, ta biết được rằng thôn này cách bến sông Hán Thủy chỉ có mười dặm không xa lắm, mà trên bến người qua kẻ lại khách thương không ít, bèn đề nghị cha làm một con thuyền nhỏ chở người qua lại trên sông, so với trong thôn làm tránh được nhiều điều phiền phức.

Cha nghe xong cảm thấy có lý. Lại thêm chủ nhà đến đây nói muốn thu hồi căn nhà cho con trai ông ta thành thân. Nghĩ đến cha phải làm thuyền, nếu đã không có nơi ở, ta hướng cha bàn xem không bằng dựng luôn chòi trên thuyền, về sau sống liền trên đó cũng tốt, người Nguyên không thạo thủy tính, có lẽ sẽ tránh được cảnh cướp bóc. Ban ngày có thể chở khách qua sông, khi không có khách thì đánh tôm bắt cá. Ta khi đó bốn tuổi nhờ thường xuyên tu luyện mà thân mình tuy không cao nhưng khí lực lại lớn, có thể so được với đứa trẻ mười tuổi. Nữ chánh ta cũng muốn học, có thể giúp cha nấu cơm, sửa quần áo thành thục, lại sửa sang dựng thêm một chút làm phòng bếp, đến lúc đó mỗi tháng chỉ cần một lần rời thuyền

https://thuviensach.vn

đi mua lương thực gạo muối là được, đồ ăn thanh đạm có sẵn, ngày ngày trôi qua có thể an bình tốt đẹp.

Qua bốn năm,lính Nguyên cướp bóc tàn bạo, hàng năm gia súc tài sản bị đoạt đi không ít. Nhớ năm trước khi sinh nhật ta cha dùng hết ngân lượng mấy năm vất vả tích cóp được đánh cho ta một cái khóa bạc nho nhỏ, không nghĩ tới lính Nguyên thấy được, chỉ là một đồ vật của tiểu cô nương cũng cướp đoạt không tha, mấy năm nay ta đều không thấy cha nổi giận nhưng không nghĩ tới lần đó cha suýt nữa mất đi tính mạng.

Vì muốn lấy lại khóa bạc cho ta, cha liều mạng ngăn cản ác tặc, đáng tiếc thôn dân yếu đuối không dám phản kháng, sau khi lính Nguyên đánh cha ta đến bất tỉnh rồi rời đi, mọi người mới dám đem cha vào nhà, mời lang trung đến chữa trị. Một lần như vậy đã khiến cha càng thêm già nua, hơn bốn mươi tuổi mà trông đã giống như người già vượt quá năm mươi, khi đó ta thực hận chính mình không có bản lĩnh gì giúp cha được.

Cha cũng hiểu được ta vì sao muốn rời đi như vậy, cẩn thận ngẫm nghĩ, cũng thật hận quân Nguyên hoành hành tác quái, rốt cuộc gật đầu. Ngày thứ hai đã sớm nhờ hàng xóm cùng lên núi tìm gỗ mang trở về, mà ta thì ở nhà thiết kế hình dáng con thuyền.

Cân nhắc một chút, con thuyền này chỉ có mình cha dựng, phải trong một tháng hoàn thành, thuyền không thể quá lớn, chỉ có mình ta cùng cha hai người ở là được, ban ngày có thể chở thêm khách, hai chỗ ở thêm một chỗ làm bếp như vậy dài hơn bốn thước là đủ rồi, bởi vì phải chở khách cho nên rộng thêm một chút, ta cùng cha ngoài quần áo cũng không có đồ gì khác, trừ có cái hòm của cải mẹ từng nhắc đến trước kia nhưng chưa từng thấy qua.

Cha mang trở về những thứ gỗ cần thiết, lại chỉnh sửa thêm một chút cho hợp lý, còn dự phòng thêm cho ta sau này lớn lên.. Sau hôm ấy công

https://thuviensach.vn

việc của cha bận rộn lu bù, mỗi ngày đều vì việc làm thuyền mà không ngừng nghỉ, phải qua nhiều quy trình chế tạo, lựa chọn vật liệu kĩ lưỡng..

Thuyền chế tạo qua nhiều công đoạn, một khoảng thời gian mới có thể hạ thủy, nhưng bởi vì thời cổ đại hạn chế, vật liệu thô sơ, lại làm hoàn toàn bằng thủ công dựa vào kinh nghiệm cùng mắt thường kiểm tra quan sát, cường độ lao động quá nhiều, thời gian lại không ngừng nghỉ, thêm vào là chủ nhà thúc giục ngày càng gấp, bao nhiêu thứ dồn lại khiến cha mệt muốn chết.

Trải qua hơn một tháng ngày đêm cực khổ không ngừng nghỉ, con thuyền cuối cùng cũng được hoàn thành đem hạ thủy. Trong nhà đồ vật cũng được thu thập toàn bộ, ngày mai sẽ dọn lên thuyền, ta cùng cha ăn cơm chiều xong dặn cha đừng quên mang đồ vật này nọ rồi về phòng nghỉ ngơi, cha theo lệ trầm mặc không nói gì.

Không biết yên lặng bao lâu, ta nghe được trong phòng cha có động tĩnh. Sắc trời rất tối, ta nghe được cha đứng dậy, bước chân hướng đi đến nhà kho lấy một cái xẻng mang ra ngay trong vườn dưới tàng cây đào lên.

Ta lặng lẽ đứng nhìn trộm qua cửa, bên ngoài tối đen nhưng bởi ta kiên trì tu luyện vẫn là có tác dụng, tai thính mắt sáng, hiện giờ so với trước đây khi mới sinh càng mạnh hơn, chỉ cần ta muốn nghe trong phạm vi một dặm không động tĩnh gì có thể thoát khỏi tai, mà trong đêm tối, bóng dáng cha ta vẫn nhìn rõ đến từng động tác.

Chỉ thấy cha đào bới một hồi, phỏng chừng có đến một thước mới dừng lại, buông xẻng, cúi người nhấc lên một cái hòm gỗ nhỏ, có lẽ là của cải vàng bạc cùng bảo vật gia truyền nhà ta đây chăng? Cái hòm kia thực cũng quá nhỏ, không biết đựng được bao nhiêu, mẹ lúc ấy còn dặn dò để ý cẩn thận khiến ta cao hứng một hồi.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc ta còn đang bực mình, cha đem một cái bao da trâu mở ra, chuyển hết đồ vật sang rồi buộc kĩ lại, lại đem đất cát lấp lại như cũ, mang cái bao da trâu cất vào trong áo vội vàng rời đi. Ta xem cha bộ dáng thần bí cũng không kìm được lén đi theo sau, thấy cha thẳng hướng bến sông mà đi. May mắn chân ta có sức, mười dặm lộ trình không làm khó ta, vẫn vững vàng đi theo phía sau.

Đến bến sông, cha đem túi da trâu đặt trên thuyền, hướng ra giữa sông bơi tới, ta liền hiểu được dụng ý. Cha vốn từ nhỏ đã lớn lên cạnh sông, từ nhỏ thủy tính đã cực tốt, đem túi da giấu xuống đáy sông khi muốn chỉ cần lặn xuống sông là lấy được, đỡ phải bị Nguyên tặc trông thấy cướp mất. Ta biết cha sợ ta chưa hiểu biết nên còn chưa nói cho ta mẹ lưu lại những gì, một lòng đợi ta lớn lên mới giao lại.

Đối với đồ mẹ lưu lại ta thực tò mò, xem ra sau này cần luyện tập thủy tính thật tốt, trong đêm đầu chợt nảy ra ý kiến hay. Thấy thuyền cha đã trở lại, ta chạy nhanh về nhà. Vừa khi ta về đến, vội vàng thay y phục đầy mồ hôi nằm xuống vờ ngủ mới thấy cha trở lại nhẹ nhàng bằng cửa sau. Cầm ngọn đèn lặng lẽ đi vào trong phòng thấy ta đầu đầy mồ hôi còn tưởng ta ngủ bị nóng, cha vội vàng nới chăn ra làm cho ta hít thở thoáng khí, khiến trong lòng ta cảm giác được tình thân thực ấm áp dễ chịu.

Ngày hôm sau ta cùng cha rốt cuộc rời khỏi thôn dọn lên thuyền. Ta không quên chuyện phải luyện tập thủy tính, thấy hiện tại là tháng năm, trời rất nóng, đúng là thời điểm luyện tập bơi lặn lý tưởng. Cha cũng biết cuộc sống sông nước cần tinh thông thủy tính nên không phản đối ta xuống nước, thậm chí còn mỗi ngày cẩn thận dạy dỗ.

Mà ta từ khi xuống nước liền rất thích cảm giác bơi trong nước, bởi vì ta phát hiện ở trong nước có thể tu luyện, tựa như ở trong bụng mẹ có vùng nước ấm áp bao bọc vây quanh, không cần hô hấp, lực lượng tự nhiên trong nước tự thẩm thấu cơ thể mỗi ngày một ít. Phát hiện này khiến ta vui vẻ vô

https://thuviensach.vn

cùng, đáng tiếc mỗi lần tĩnh tâm tu luyện tỉnh lại sẽ quên lúc ấy bế khí như thế nào.

Đành phải thật sự cùng cha học tập thủy tính, nhịn thở, bơi lội từ từ. Ta đây thân thể đích thực không tồi, chỉ sau mười ngày thủy tính của ta so với cha một chút cũng không kém, bởi vì ta ở trong nước căn bản không chịu áp lực của nước. Sau khi thủy tính thông thạo, mỗi đêm ta đều thừa dịp cha ngủ say liền lặn xuống sông tìm kiếm bảo vật gia truyền.

Ba năm tiếp theo là thời gian ta cố gắng học tập những tri thức cổ đại. Mấy năm đều bảo trì tu luyện, ta cảm giác được trí óc của mình ngày càng tinh thông linh hoạt, mấy năm một bên cùng cha học chữ, một bên thích ứng với xã hội, học tập phong tục, cha còn thường xuyên đem ta về thôn cùng đại thẩm hàng xóm trước đây học tập may vá, nữ công..

Ta lại thừa dịp hàng năm hạ thu hai mùa mỗi đêm đều lặn xuống sông tìm kiếm túi da mà cha cất giấu, tuy nhiên qua ba năm vẫn không tìm được, nhưng bù lại cũng kiếm được vài thứ tốt, tuy rằng ban đêm trong lòng sông tối đen mấy lần gặp phải cá lớn ăn thịt rất đáng sợ, nhưng cũng là một cách rèn luyện thể lực chạy trốn nguy hiểm.

Mà ở bến sông nơi nhà ta đậu thuyền, có một nơi bí mật ta cất giấu bảo vật chính mình tìm được. Bởi vì giặc Nguyên hung ác, hành khách ai cũng cẩn trọng, trên người thường không dám mang đồ quý trân bảo, càng huống chi là ta một cô bé con cùng một người cha già nua, đành kiếm lấy cái túi da trâu như cha để đựng những thứ bảo vật linh tinh qua ba năm ta lặn sông tìm được, bất quá cái gói này so sánh còn lớn hơn gói kia của cha rất nhiều.

Có hành khách chết đuối dưới đáy sông trên người còn mang theo trang sức, vàng bạc, có khi trong lòng sông ta lại tìm được nhiều trân châu ngọc thạch bị cuốn trôi, quý hơn nữa còn có một khối bạch ngọc tạc thành hình bàn tay, xinh đẹp phi phàm, còn có một viên đông châu to như nắm

https://thuviensach.vn

tay trẻ con, tuy hiện tại đông châu tại Trung Nguyên còn chưa được chú ý, nhưng là mấy trăm năm sau sẽ trở thành báu vật giá trị phi thường.

Đáng tiếc ta không có khả năng bảo vệ những thứ đồ vật quý giá này. Mỗi thời khắc ở thế giới này ta đều vô cùng tưởng niệm đến pháp trì xã hội thời hiện đại, ít nhất có trang sức vật phẩm quý giá đều có thể mang theo đi ra ngoài, mà ở thời đại này ngay cả quần áo xinh đẹp cũng không thể mặc, bởi nếu quần áo của ngươi mới mẻ sang trọng sẽ càng dễ lọt vào tầm cướp bóc của giặc Nguyên tàn bạo. Chỉ như vậy thôi cũng khiến ta hiểu tại sao chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi quân Nguyên thống trị cũng là tai họa đến mức nào. Cho nên hoàng đế Chu Nguyên Chương dù phạm nhiều tội nghiệt nhưng vì công lao lớn là đuổi hết quân Nguyên trừ bỏ tai họa nên đều có thể triệt tiêu, bởi vì cuộc sống hiện tại của dân chúng đã quá thống khổ. Nhớ rằng trước đây từng đọc qua một vài cuốn truyện, có người xuyên qua về thời Nguyên, thế nhưng lại có thể cùng bọn quan lại nhà Nguyên luyến ái kết hôn, thậm chí yêu thích hoàng đế nhà Nguyên, thật không thể chấp nhận.

Là một người hiện đại trở về thời đại này, nhìn thấy đồng bào dân tộc của mình cuộc sống bị nô dịch giết hại, máu chảy thành sông, thật sự không thể bỏ qua kì thị. Dù trước mắt là giặc Nguyên tàn ác dã man, nhưng lại muốn hưởng thụ cuộc sống bình an, vinh hoa phú quý, tình yêu ngọt ngào…. Cùng bọn chúng. Xuyên qua như thế nào, trọng sinh lại thế nào, ta chỉ là một người dân bình thường cũng tốt hơn cái loại như vậy.

Thật tốt là hiện tại đã đến năm Nguyên Thuận Đế thứ mười một, ngày Nguyên diệt vong cũng không còn xa, nói vậy ta cũng có thể sống đến lúc Nguyên diệt, Minh lập đi! Nói vậy cũng có cơ hội nhìn thấy đám người Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, còn Chu Nguyên Chương thì miễn đi, nghe nói hắn sinh ra rất xấu, ta không muốn xem. Những anh hùng dân tộc kia thì khác, có thể có cơ hội được nhìn thấy họ cũng thật tốt.

https://thuviensach.vn

Nguyên Thuận đế năm thứ mười một tháng ba. Ánh nắng tươi sáng, mưa xuân nhè nhẹ bay trên dòng sông gợn sóng. Bến sông ngày ngày người qua lại khá nhiều. Một ngày ta cùng cha trên thuyền chờ khách qua sông, trên thuyền đã có bảy tám người, còn chưa đủ, cha ở đầu thuyền cùng thuyền phu nói chuyện phiếm, ta ở trong khoang thuyền đốt lửa đun nước trà mời khách. Một lát lại tới thêm ba bốn người, trên thuyền cũng không còn trống nhiều, cha thấy có người đợi lâu, trên mặt đã hiện ra vẻ sốt ruột liền quyết định đưa thuyền rời bến.

“Thuyền gia, từ từ, chờ một chút.” Một thư sinh còn trẻ tuổi mặc áo dài màu lam hướng bến sông chạy tới.

Cha thấy người này vội vàng gấp gáp liền đem thuyền tạm thời dừng lại một chút chờ hắn: “Này vị tướng công ngài nhanh lên, khách nhân đều vội cả.” Cha lớn tiếng nói.

Thư sinh nghe thấy vội vàng lên thuyền, lúc này mới thôi gấp gáp, thở hổn hển. “ Cám ơn thuyền gia, đi sang bờ kia hết bao nhiêu tiền?” Thư sinh mỉm cười khách khí hỏi.

“Ngài không cần cảm tạ, đến bờ kia chỉ ba đồng là đủ rồi.” Cha đẩy thuyền ra giữa dòng, một bên nhìn thư sinh đánh giá, nói.

Thư sinh trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, lấy trong túi ra ba đồng nói: “Thuyền gia lấy giá này thật là thấp. Trước đây ta qua sông đều ít nhất là năm đồng, thật sự là cảm ơn thuyền gia chiếu cố.”

Ta thấy cha lời lẽ không được tốt lắm, liền cười tươi, tay cầm một ấm nước rót trà ra mời thư sinh: “Đại ca uống miếng nước đi! Cha ta ngôn từ không được tốt, ngài cảm tạ cũng sẽ không biết đáp lời. Thuyền nhà ta so với nơi khác lớn hơn một chút, thủy lộ cũng giống nhau mỗi lần đều chở một lúc nhiều khách nên giá cả cũng tiện nghi hơn.”

https://thuviensach.vn

Thư sinh tiếp nhận chén trà đưa lên miệng, thấy nhiệt độ thích hợp không quá nóng, rất vừa miệng liền một ngum uống hết, mệt mỏi trên người vơi đi, trên mặt hiện ý cười đưa chén trà trả lại cho ta: “Thuyền gia, con gái của người nhỏ tuổi nhưng lời lẽ lanh lợi hào phóng, sinh ra mi thanh mục tú thật xinh xắn, không giống một đứa nhỏ tầm thường.”

“A..a.. Để vị tướng công ngài chê cười rồi, lão hán gần bốn mươi mới sinh được một đứa con gái, chiều chuộng nàng sinh hư rồi, làm sao hào phóng, chỉ là một nha đầu bình thường thôi, nhưng đứa nhỏ này đúng là rất nhu thuận nghe lời, lão hán ngày ngày làm việc, nàng ngay tại một bên rót trà cho khách, nấu nướng làm lụng cũng coi như chăm chỉ tiết kiệm.” Cha ngoài miệng khiêm tốn nhưng trong lòng rất đắc ý, xem ông vẻ mặt cùng bộ dáng tươi cười ta cũng biết. Đối phụ thân tự đắc tự khoa ta cũng không biết nói gì cho phải, chỉ đành tiếp nhận chén trà thư sinh trả lại, lại ra ngoài khoang thuyền ngắm cảnh, nghe thư sinh cùng cha tán gẫu.

Thư sinh nhìn thấy ta thần tình vui vẻ, lại thấy cha tự hào vui sướng, trong mắt không coi thường, mỉm cười nói: “Con gái của ngài mới nhỏ như vậy đã nhu thuận hiếu thảo, ngài thật có phúc, trên đời đứa nhỏ hiểu biết như vậy thật hiếm có.”

“Đa tạ ngài khích lệ. Đứa nhỏ này mới bảy tuổi, là một đứa nhỏ thông minh, đáng tiếc lại là con gái nhà thuyền nghèo hèn, thật tiếc cho nó..” Cha nói lời này thần sắc có chút ảm đạm, ta biết cha lại nghĩ tới chuyện cha mẹ đẻ của ta, dù cha đang chiếu cố ta thực tốt nhưng vẫn cảm thấy ủy khuất ta.

Ta ngẩng đầu nhìn về hướng cha cười nói: “Cha, người đừng nói vậy, tự mình khoa trương, làm cho người ta chê cười, nào có giống như đang khích lệ nữ nhân như vậy. Ta làm con gái người mới thực có phúc, mỗi ngày cơm no áo ấm, được cha chăm lo, người khác coi con trai như bảo bối con gái chỉ là cây cỏ, nào có như người cha nào yêu thương nữ nhân như vậy?”. Cha cùng thư sinh, khách trên thuyền nghe thấy đều ha ha cười to, thần tình thoải mái.

https://thuviensach.vn

“Thuyền gia, con gái của ngươi thật là một đứa nhỏ tốt, mới bảy tuổi đã có thể nói có thể làm như vậy, tương lai nhất định sẽ gánh vác tốt gia đình, không biết tiểu cô nương xưng hô như thế nào? Lớn thêm vài năm ta sẽ phải đem người mai mối tốt. Cô nương tốt như vậy nếu gả cho thường gia thì thật là đáng tiếc.” Một đại nương nhìn ta đánh giá vài lần nói.

Cha còn chưa nói gì, một người khách khác nói: “ Ôi, có mà mặt trời mọc đằng tây, người ngài mai mối …….. như thế nào đòi lấy khuê nữ nhà người ta, đáng tiếc mới bảy tuổi vẫn là một đứa nhỏ thôi, nếu muốn mai mối còn phải đợi thêm tám chín năm nữa đâu, ha ha……” Người nọ cười nói.

“Nguyên lai vẫn là một đứa nhỏ thôi, vài năm nữa lớn lên cần phải phiền toái ngài rồi. Ngài không nói lão hán cũng quên mất, đứa nhỏ này đã bảy tuổi rồi nhưng vẫn còn chưa có cái tên, bình thường vẫn gọi là nha đầu, nha đầu quen miệng rồi, chậm trễ chính là muốn tìm tiên sinh giúp đứa nhỏ tìm một cái tên tốt.” Cha nói, kỳ thực phong kiến nam tôn nữ ti, chỉ có nam hài mới có thể tìm tiên sinh đặt tên, con gái bình thường đều gọi là nha đầu, khuê nữ nhà giàu cũng gọi như vậy, hoặc là chính cha mẹ tùy tiện tìm một cái tên, thậm chí rất nhiều tiểu thư nhà phú quý cũng gọi chỉ đơn giản là Nhất Nương, Nhị Nương, cha muốn tìm tiên sinh đặt tên cho ta đúng là cũng có chút vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Thư sinh áo lam nhìn khách trên thuyền im lặng, thấy cha vẻ mặt kiên quyết, liền cười nói: “Tu trăm năm mới được ngồi cùng thuyền, hôm nay tại hạ lên thuyền của lão nhân gia cũng là duyên phận, tại hạ là giáo thư tiên sinh của Dương Hiểu trấn bên kia sông, không bằng để tại hạ đặt cho tiểu cô nương này cái tên đi!”

Người trên thuyền cùng cha đều kinh ngạc nhìn thư sinh, đối với người dân mà nói, giáo thư tiên sinh của một trấn chính là một đại nhân vật học vấn cực kỳ cao, cha vẻ mặt cảm kích, vội vàng nói: “Thì ra là giáo thư tiên sinh, lão hán thất lễ, tiên sinh hạ mình chiếu cố tiểu nữ như vậy, thật sự

https://thuviensach.vn

là tiểu nữ đã tu được phúc phận mấy kiếp, lão hán không biết cảm tạ người thế nào cho phải.”

“Thuyền gia khách khí quá, tại hạ cũng không phải là cần ngài cảm ơn, chẳng qua là thật sự thích cô bé nhu thuận lanh lợi này của ngài, xem cô bé này hai mắt sáng ngời, sóng mắt trong suốt, thu ba thông tuệ, khuôn mặt thanh lệ tú nhã, như không cốc u lan, đẹp đẽ mà thoát tục, không dính khói bụi nhân gian, một thân áo vải bình phàm, tuổi tuy nhỏ cũng khó che lấp được khí chất thanh dật đạm nhã, thật sự là ‘Hỗ giang ly dữ tịch chi hề, nhẫn thu lan dĩ vi bội’*, không bằng đặt tên là Chỉ Nhược đi!” Thư sinh nhìn ta trong bộ quần áo vải thô mà đánh giá.

“Chỉ Nhược, Chỉ Nhược, tên rất hay, lão hán tuy lời tiên sinh không được hiểu rõ lắm, nhưng cái tên này thực hợp tiểu nữ, đa tạ tiên sinh.” Cha vui vẻ tán thưởng nói, mà ta đã sớm sợ ngây người, cũng không để ý nghe thấy mọi người nói gì nữa, quay vào trong khoang thuyền, đầu óc cảm thấy ngây ngốc hỗn độn, thực không dám tin.

Chu Chỉ Nhược, sông Hán Thủy, thuyền phu.. Ta không biết hiện tại là tình huống gì nữa, trí nhớ của ta còn nhớ rất rõ thời hiện đại. Thời hiện đại có ai không xem qua tiểu thuyết Kim Dung, phim truyền hình Ỷ thiên đồ long? Ai lại không biết Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược một màn tình ái? Ta không biết không nhớ mới là lạ.

Ta vẫn nghĩ rằng mình trọng sinh về quá khứ trong lịch sử, cho nên nghe thuyền khách trò chuyện đến Trương Tam Phong, Võ Đang thất hiệp đều không thắc mắc bởi vì Trương Tam Phong, Tống Viễn Kiều… đều là nhân vật có thật trong lịch sử, không nghĩ tới thì ra mình đã nhầm, nguyên lai ta được sinh ra trong một thế giới võ hiệp, lại là một thế giới giang hồ tranh đấu hỗn loạn đẫm máu.

Tại sao khi trọng sinh, người khác được xuyên về thời thái bình yên ổn, vào nhà giàu có thành thiên kim, mà ta lại phải về thời Nguyên mạt

https://thuviensach.vn

loạn thế làm một nữ nhân thuyền gia, lại là một cô gái vận mệnh thê thảm kiêm vật hi sinh? Ta cẩn thận nhớ lại trong truyện Kim Dung số phận của Chu Chỉ Nhược, cha mẹ mất khi còn nhỏ, được gửi đến Nga My, bị Diệt Tuyệt sư thái tàn nhẫn tuyệt tình thu làm đệ tử, lại chịu sự đố kỵ của đồng môn sư tỷ muội.

Được sư phụ yêu thích một lòng khiến cho nàng xuất gia kế thừa ngôi chưởng môn phái Nga My, lại cũng chịu sự ghen tỵ, tính kế của đám người Đinh Mẫn Quân, sau lại không có mắt nhìn người yêu phải Trương Vô Kỵ phong lưu tình thánh, bị sư phụ đe dọa uy bức, bắt thề độc, lại bị Nhữ Dương Vương quận chúa Triệu Mẫn nhục mạ, phá hủy hôn lễ. Sau đoạt lại ngôi vị chưởng môn Nga My, lại vì trả thù Trương Vô Kỵ gả cho Tống Thanh Thư yếu đuối vô năng, ở hội Đồ Sư bị Ân Li đe dọa, giao đấu với hậu duệ của Dương Quá cũng thất bại chịu chế nhạo cùng đả kích, đối mặt với Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn yêu nhau, việc sai lầm duy nhất trong đời là phụng mệnh sư phụ đoạt Đồ Long đao Ỷ Thiên kiếm bị Triệu Mẫn vạch trần… bao nhiêu đả kích đã khiến nàng mất đi đầu tiên là tình cảm cùng Trương Vô Kỵ, sau đó là kiêu ngạo, tôn nghiêm đều mất sạch.

Rốt cuộc khiến cho Chu Chỉ Nhược tẩu hỏa nhập ma, vị trí chưởng môn cũng mất, kết cục không rõ, trời hỡi! Nhớ rõ trong sách nói Chu Chỉ Nhược bản tính thiện lương nhưng thông minh mẫn tiệp không kém Triệu Mẫn còn phải chịu qua bấy nhiêu khổ sở, mà cuối cùng cũng thân bại danh liệt, kết cục mất tích không rõ, ta đây một người trí tuệ có hạn, tâm tính bình phàm kém cỏi còn không bị giang hồ này tra tấn cho chết sớm hay sao.

Không được, nếu vận mệnh Chu Chỉ Nhược không thay đổi, ít nhất cũng không thể liên quan đến chốn giang hồ, nếu không cha ta mà theo như tình tiết trong sách phải chết đi, thực không đáng. Ta cũng không muốn làm đồ đệ của Diệt Tuyệt sư thái ngay cả đồ đệ đều giết không tha kia, không

https://thuviensach.vn

thích Trương Vô Kỵ đa tình, không muốn học được công phu võ nghệ liền đi chém chém giết giết, ta quả thực không thích hợp với chốn giang hồ.

Như vậy, chỉ có cách duy nhất là phải thay đổi vận mệnh. Ta nhớ trong sách nói Chu Chỉ Nhược lúc mười tuổi gặp được Trương Tam Phong cùng Trương Vô Kỵ, ta hiện tại bảy tuổi, vậy là thời gian còn ba năm, phải nhanh nhanh nghĩ biện pháp rời khỏi sông Hán Thủy, tránh đi đoạn gặp nhau kia, nếu có thể thay đổi vận mệnh, ta nghĩ chỉ muốn làm một người có cuộc sống bình thường, cuộc sống hiện tại cũng đủ khiến ta thực thỏa mãn.

Chính là phải thoát li nơi này, ta cùng cha tiền bạc còn chưa tích góp đủ, phải nhanh chóng tìm được di vật của mẹ. Những đồ vật châu báu ta tìm thấy dưới đáy sông rất khó tiêu thụ, xung quanh thôn trấn đều quen biết chúng ta, biết rõ gia cảnh nhà ta, chỉ sợ ta trước mặt vừa bán được đồ vật này nọ, sau lưng Nguyên tặc đã biết được mà tiến vào cướp bóc, chính là không biết đồ vật mẹ lưu lại thế nào, có bạc không, ngàn vạn lần đừng là đồ vật này nọ thực phiền toái.

Xem ra ta phải tăng cường tìm kiếm thêm thôi, nhanh chóng tìm thấy còn tính toán sau này, trời hỡi, về sau đêm không thể ngủ đủ giấc. Nghĩ đến đây, ta tự khích lệ chính mình, không thể khuất phục vận mệnh, tưởng tượng đến thời đại này đại hiệp đầy đường đi, bình dân hèn kém như súc vật, ta cũng sắp muốn phát điên.

Tình cảnh này giống như dao đặt trên cổ, cảm giác thật khó chịu khổ sở, tưởng tượng đến ta tùy thời có thể bởi vì hiệu ứng cánh bướm hoặc một biến cố nào đó đã đánh mất mạng nhỏ liền phẫn hận khủng hoảng không thôi. Tại sao không cho ta trọng sinh vào Thiên Long Bát Bộ, như vậy còn có thể đi Vô Lượng sơn học võ công Tiêu Diêu phái, nếu trọng sinh vào Thần Điêu thời đại còn có thể đi Cổ Mộ học Cửu Âm chân kinh, thuận tiện có thể chiêm ngưỡng phong thái Tiểu Long Nữ, Dương Quá, nếu không cũng có thể đi Thiếu Lâm học Cửu Dương thần công.

https://thuviensach.vn

Chính là ở thời đại này, võ công đều bị các môn phái giữ kỹ, duy nhất chỉ còn có Cửu Dương thần công còn đang tại một sơn cốc dưới vách núi đợi Trương Vô Kỵ đến, ta đối với sơn cốc vách núi không có hứng thú, núi Côn Lôn cách nơi này phải đến ngàn dặm, trên đường đi nếu không có sài lang hổ báo ăn thịt thì ác bá thổ phỉ cũng không tha cho ta cái mạng nhỏ. Ta cẩn thận nghĩ, thời đại này cái gì đặc sắc một chút cũng đều không có, tuyệt thế thần công không có, tuyệt thế đẹp trai không có, tuyệt thế thần binh có, nhưng lại không có hi vọng tìm được.

Như vậy cũng biết ta một chút hi vọng cũng không có, tại sao không cho ta xuyên vào Thiên Long có thể gặp Tiêu Phong, Đoàn Dự, hòa thượng ngốc một lần, hoặc là tới Xạ Điêu anh hùng nhìn Hoàng Dược Sư Hoàng lão tà cũng tốt, vì cái gì lại đưa ta tới một thời loạn thế, ngay cả chút quà an ủi kèm theo cũng không, vận mệnh thật không công bằng.

*Hỗ giang ly dữ tịch chi hề. Nhẫn thu lan dĩ vi bội: Hai câu thơ trong bài Ly Tao của Khuất Nguyên, dịch thơ:

Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thường.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hán Thủy Tầm Bảo Kiến Tiêu Dao

Từ ngày biết được mình chính là vật hi sinh Chu Chỉ Nhược, tâm tình của ta thực khẩn trương, thậm chí có cảm giác như dao kề trên cổ, hơn một tháng ròng ban đêm đều lặn ngụp trong nước, bởi vì sợ cha phát hiện lại không dám rời đi quá xa, cho nên khi tìm kiếm càng thêm cố sức.

Lúc này đã gần sang tháng năm, thời tiết nhiệt độ khá ấm áp, chỉ có đáy nước còn lạnh lẽo, nhưng ta trong bảy năm này nhờ có tu luyện công hiệu, ta chưa bao giờ cảm thấy được quá nóng hay quá lạnh, thời tiết đối với ta không ảnh hưởng nhiều, không bị cái lạnh xâm nhập cũng không vì nóng lạnh thay đổi đột ngột mà sinh bệnh.

Trong đêm đen, ta cảm giác được cách vách cha đã ngủ say, hô hấp cùng tiếng tim đập đều đặn, nhẹ nhàng đứng dậy ra ngoài mạn thuyền nhẹ nhàng xâm nhập vào trong nước. Đêm nay ta lại một lần lặn xuống, tối hôm qua đã tìm hết trong phạm vi xung quanh đây, đêm nay ta tiếp tục thay đổi vị trí tìm kiếm.

Ta lặn vào trong nước một lúc, trực tiếp tìm kiếm. Áp lực nước không ảnh hưởng đến ta nhiều, bởi vì cảm giác trong nước rất giống như khi còn trong bụng mẹ khi là bào thai, ta dễ dàng nín thở duy trì trạng thái ngừng hô hấp, không giống như người khác thỉnh thoảng phải trồi lên mặt nước đổi khí một lần, ta giống như một người cá chân chính dưới đáy nước tuần du, không có gì không ổn.

Đáy nước đen ngòm không khiến tầm mắt ta gặp trở ngại. trong nước bất cứ thứ gì ta đều có thể nhận rõ, trước kia chính bởi vậy mà ta có thể tìm

https://thuviensach.vn

thấy trong đáy nước những vàng bạc trang sức , phỉ thúy ngọc thạch… Chính là về sau cảm nhận được nguy cơ sắp tới, những thứ này không làm ta hấp dẫn mà trì hoãn tìm kiếm thứ mình muốn nữa.

Thứ ta muốn duy nhất là túi da trâu cha cất giấu, không có gì có thể khiến ta ngừng lại, có lẽ là ông trời cảm nhận được quyết tâm của ta, có lẽ hôm nay là một ngày may mắn, đêm vốn đã qua quá nửa, thôn trang phía xa đã có âm thanh gà gáy sớm, sắc trời đã biến chuyển, mọi khi chính là thời điểm ta ngừng tìm kiếm trở về thuyền. Nhưng hôm nay, ta không muốn rời đi mà cố tìm kiếm thêm một hồi nữa, thật may mắn tại một hốc đá dưới đáy sông phát hiện ra túi da cha cất giấu. Thu hoạch bấy lâu tìm kiếm khổ cực này khiến ta kinh hỉ một hồi, cực kỳ cao hứng ôm túi da bơi trở về.

Khi ta trở về thuyền, sắc trời đã mờ mờ sáng, ta nhanh chóng lau khô đầu tóc, thay quần áo, đem túi da giấu vào hòm y phục của mình, cũng không kịp xem xét đồ vật mẹ để lại là gì, vội vàng tiến đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Một lát nữa cha tỉnh dậy, trời cũng vừa hửng, sáng sớm khách đi thuyền cũng không ít đâu.

Các nhà thuyền khác đều là đem thuyền neo ở bến có người trông giữ, hầu hết đều trở về thôn nghỉ ngơi, chỉ có số ít như nhà ta sinh sống luôn trên thuyền, bởi vì trên sông lãnh khí và hơi ẩm quá nhiều người bình thường không thể ở lâu dài, ta và cha không việc gì bởi vì ta có một vài phương thuốc giải trừ phong thấp rất có hiệu quả, ta thường xuyên đem trộn lẫn vào trong trà nầu lên cho cha uống, nhờ vậy mà lâu nay ta cùng cha đều sống rất tốt mà không mắc bệnh gì.

Cả ngày bận rộn không được nghỉ ngơi cho nên cũng không có thời gia xem xét trong túi có những gì khiến lòng ta thực tò mò khó chịu, đồ vật trong tay cũng không thể mở ra xem. Thật vất vả cuối cùng cũng đến đêm, cha mệt mỏi cả ngày cuối cùng cũng ngủ say. Ta đóng kín cửa, che kín các lỗ hổng, khêu nhỏ ngọn đèn nhẹ nhàng cầm lấy túi da trong hòm cẩn thận đem ra.

https://thuviensach.vn

Sau một lát, ta mở dây túi ra, cố gắng trấn áp lòng hiếu kỳ mở miệng túi, lấy ra một chiếc hộp nhỏ. Mẹ nói đó là thứ quý giá, thế nhưng lại không có khóa, thật sự là kỳ quái, không phải đã mất? Ta miên man suy nghĩ, tay cũng mở ra nắp hộp. Thật sự không có châu báu vàng bạc quý giá như ta tưởng tượng.

Trong hộp chỉ có một phong thư, một viên ngọc màu đen lớn cỡ đầu ngón tay, mấy bộ sách cũ, một cái trù cuốn không có chút độ bóng. Mấy quyển sách bao gồm tám bản, không có tên sách, dấu niêm đã bị mở ra, sớm đã có người xem qua, hẳn là không phải được để lại riêng cho ta, thế là ta bèn cầm lấy phong thư.

Chỉ thấy phong thư tuy đã rất cũ nhưng giấy vẫn mềm dẻo, hẳn đã được ngâm tẩm đặc biệt để không hư hao vì năm tháng. Trên thư viết gửi cho hậu nhân Tiết thị, chắc chắn là cha mẹ ruột lưu lại cho ta, ta vội lấy thư bên trong ra, may là giấy viết cũng là loại đặc biệt, có điều chữ viết rất nhỏ, ta đem đến bên cạnh ngọn đèn, cẩn thận đọc.

Tiết thị con cháu lãm chi:

Có thể đọc bức thư này hẳn là con cháu Tiết thị. Nhà họ Tiết từ xưa tới nay, truyền đến đời ta đã được bốn mươi ba đời, hoặc làm triều đình quan viên, hoặc làm buôn bán phú hộ, hoặc bị tù đày đi lính, có lên có xuống. Ta may mắn sinh thời thái bình thịnh thế, bái được danh sư, có một thân y thuật tuyệt kỷ, tiếc rằng chưa bì kịp một phần mười sư tôn.

Sư tôn ta là chưởng môn Tiêu Diêu phái, cầm kì thư họa, y bặc tinh tượng không gì không thông, thu nhận tám huynh muội bọn ta làm đồ đệ. Ta đây tư chất bình thường, tập môn nào cũng chẳng bằng được một phần mười, thật thẹn với ơn dạy bảo của sư tôn. Ngày ấy võ lâm động loạn, sư môn bất hạnh có một nghịch đồ, sư tổ, sư phó cùng bị trúng độc thủ của gã phản đồ ấy.

https://thuviensach.vn

Sư huynh muội chúng ta ngăn cản không kịp, thẹn với ân sư. Ta tuy có danh hào trong chốn võ lâm, Nhân nghĩa Diêm vương địch, thế mà lại vô năng giải độc cho sư tôn, thẹn với người trong thiên hạ, cùng đại nạn lúc sau mang người nhà quy ẩn núi rừng, hàng ngày nghiên cứu y độc thuật, đáng tiếc tư chất bình thường, tuy có tiền bối Tiêu Diêu phái giúp đỡ nhưng cũng chỉ được chút thành tựu, chẳng thể thành công.

Thấm thoắt đã qua ba mươi năm, sư huynh muội trước sau qua đời, ta cũng gần đến đại hạn chi niên, ta không đành lòng để y thuật của mình cùng tuyệt kỷ của các sư đệ muội bị thất truyền, đành đem thủ bút của tiền bối bản môn, y thuật của ta, cơ quan thuật của lục đệ, thì hoa chi kĩ (có lẽ là kĩ thuật trồng hoa) của thất muội, dịch dung tuyệt kỹ của bát đệ để vào trong hộp này, truyền thừa cho hậu bối con cháu, hy vọng trong đám hậu bối có người tư chất tuyệt luân, truyền thừa tuyệt kỷ của ta mà làm một lương y.

Hắc trân châu trong hộp là ta lấy ra từ trong cơ thể dị thú ở một khu rừng cổ. Có điều ta tuổi già sức yếu, vô lực nhìn xem nó có diệu dụng gì. Trong trù là tuyệt kỷ Bất lão Trường xuân công của Tiêu diêu môn, là lão sư tổ Tiêu Diêu Tử tổng hợp đạo gia tuyệt thế kì công, có điều hai vị sư bá tổ cùng sư tổ tư chất có hạn, cùng không thể luyện thành.

Lão sư tổ đành phải căn cứ tư chất của ba vị sư tổ, từ Bất lão Trường xuân công diễn hóa ra ba môn kì công là Bắc Minh thần công, Tiểu vô tướng công, Bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn công. Sau khi lão sư tổ quy ẩn, ba vị sư tổ cũng cố nghiên cứu Bất lão Trường xuân công, đáng tiếc không ngộ ra được huyền ảo trong đó, tuy cũng tạo ra được mấy công phu kỳ môn, nhưng đều không thể so sánh với thành tự như thần tiên của lão sư tổ, đây là sư môn bất hạnh.

Sau này cháu gái của Lí sư bá tổ là Vương thị cũng trầm mê vào Bất Lão Trường Xuân công, bôn ba tứ phương hòng tìm kiếm bí quyết trong đó, chưởng môn cùng Đại Lí hoàng đế thấy nàng trầm mê quá mức, lại

https://thuviensach.vn

nghĩ chỉ có người y thuật tinh thâm mới có thể tìm ra khúc mắc, bởi vậy bèn đem sao ra một bản Bất Lão Trường Xuân công đưa tới cho ta, nhờ ta cẩn thận nghiên cứu.

Đáng tiếc, ta chỉ có thể từ trong đó nhìn ra nhiều đạo gia huyền ảo, y đạo cũng tăng lên không ít, võ công điều tức chi đạo thành hiệu, nhưng cho đến hôm nay cũng không có bao nhiêu thành tựu. Con cháu hậu bối nếu ai có chút thiên phú dị bẩm, y thuật thành tựu, có thể lý giải huyền ảo trong đó, biết được bí quyết võ công, như có đem có lòng trở về Tiêu Diêu môn thì hãy tới Thiên Sơn Phiếu Miểu Phong Linh Thứu cung, nhớ lấy nhớ lấy.

Mộ Hoa công dặn dò hậu bối con cháu nghĩ đến truyền thừa

Chính cùng tám năm canh dần năm quý chưa nguyệt đinh hợi ngày.

Ta đọc kỹ bức thư, đọc đi đọc lại mấy lần, kết hợp với trí nhớ kiếp trước, tổ tiên viết thư này của ta, càng xem lại càng thấy giống nhân vật trong Thiên long bát bộ thần y Tiết Mộ Hoa. Thứ nhất tên giống, thứ hai hắn cũng là đệ tử Tiêu Diêu phái, thứ ba sư huynh muội của hắn gồm tám người, từ từ, chính là tại sao lại có Bất lão Trường Xuân công ở đây, ta nhớ võ công Tiêu Diêu phái hình như không có Trường Xuân công.

Ta ngẫm nghĩ, nhớ rõ trước đây báo chí có nói Kim Dung đại hiệp đã từng sửa lại Thiên Long bát bộ, nhớ đại khái là hình như quả thật có một đoạn chi tiết Vương Ngữ Yên trầm mê Trường Xuân công, ông trời ơi! Ông làm cho ta xuyên thành Chu Chỉ Nhược cũng đã quá đáng, thế nhưng lại xuyên đến thế giới cải bản, ai biết được Ỷ Thiên Đồ Long ký có được bị ảnh hưởng mà thay đổi hay không, vạn nhất kịch tình thay đổi lớn thì làm sao bây giờ? Lần này cũng thực phiền toái, có lẽ Trương Vô Kỵ cũng không có, có lẽ nhân vật chính sẽ là người khác chăng? Giây phút này trong lòng ta thực sự có vạn phần oán niệm.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù sao thì cũng phải sống sót, diễn viên là ai cũng không quan trọng, ta lại không ở trong võ lâm hỗn loạn, chỉ muốn cùng cha sống một cuộc sống bình thường yên ổn, tương lai bồi dưỡng một trượng phu có tình có nghĩa yêu thương ta, bình bình tĩnh tĩnh sống hết đời này. Đáng tiếc trong hộp ngoại trừ y thư cùng Bất lão Trường Xuân công xem không hiểu, dịch dung, cơ quan thuật.. không có lấy chút gì có giá trị thực tiễn một chút, xem ra nếu muốn rời khỏi nơi này, ngoại trừ tiền cha chở đò kiếm được chỉ có thể dựa vào ít đồ vật châu báu ta kiếm được, nhưng những đồ vật này, ta không có thực lực đủ mạnh mẽ để dám mang chúng ra ngoài.

Tài vật không thể lộ ra, nếu người Nguyên thấy được, mạng ta cùng cha đừng hòng giữ. Vị Tiết gia tổ tiên này cũng thực ngốc, người khác đều lưu lại tuyệt thế thần công, hoặc là Bắc Minh thần công, Lăng ba vi bộ, Tiểu vô tướng công, Thiên Sơn lục dương chưởng, Thiên Sơn chiết mai thủ đẳng võ công thần kỳ, giúp hậu bối có thể tự bảo vệ phòng thân. Hắn lại đi lưu lại cái công phu xem không hiểu, làm cho nhà tan người chết, thật sự là tức muốn chết. Hừ! Nếu có sách dạy độc cũng được, ít nhất có thể giúp ta tự phòng thân, y thuật thì ta tin tưởng kiến thức y học hiện đại của mình sẽ không kém so với thầy thuốc cổ đại, ta đối với cổ văn lại không tinh thông, những sách này lật xem một lúc ta cũng không hiểu được bao nhiêu.

Ta lại không bước chân vào giang hỗ, dịch dung thuật không cần dùng đến, cơ quan thuật cũng chưa cần dùng, có lẽ sau khi chuyển nhà sẽ có thể tận dụng một ít, bố trí các cơ quan phòng hộ , cần nghiên cứu cẩn thận một chút, thuật gieo trồng này cũng nên học tập, tương lai có thể ở nơi hoang dã, trồng ít hoa cỏ, làm thành một cái đào nguyên, hoặc tìm hoang đảo tạo dựng một đảo đào hoa không có chiến loạn cũng tốt. Ta nhìn một quyển cách dạy gieo trồng nghĩ.

Sách trong hộp ta đều xem qua đại khái, nghĩ tới Kim đại hiệp lại bổ sung thêm một bản Bất lão Trường xuân công, đáng tiếc ngay cả Vô Nhai Tử thông minh tuyệt đỉnh cũng không thể luyện thành, ta một người bình

https://thuviensach.vn

thường chắc chắn lại càng không thể. Nhưng Tiêu Dao Tử thậm chí chẳng những tự nghĩ ra một môn kì công, còn có thể căn cứ vào tư chất đồ đệ, mỗi người lại tự bản thân sáng tạo ra một môn nội công, thật sự là lợi hại.

Nhớ tới năm đó, Thiên Sơn đồng lão Vu Hành Vân thủ pháp công phu sắc bén bá đạo, không có gì gọi là thanh tịnh vô vi, tiêu dao tự tại của đạo gia chút nào, Tiêu Dao Tử đành phải căn cứ vào tính tình của đệ tử đem Bất lão Trường xuân công diễn hóa ra thành một bộ Bát hoang lục hợp Duy ngã độc tôn công, bất quá phỏng chừng Tiêu Dao Tử không tự đặt ra cái tên bá đạo như vậy, hẳn là Vu Hành Vân chính mình tự thay đổi, đáng tiếc cuối cũng lại bởi Lí Thu Thủy cố ý quấy nhiễu khiến cho công phu chẳng những không luyện thành mà còn khiến bà ta lâm vào thống khổ.

Lí Thu Thủy lại có tính cách như thế nào? Tiêu Dao Tử giúp nàng nghĩ ra một môn từ Bất lão Trường xuân công diễn hóa ra một môn có thể mô phỏng tất cả các võ công khác, Tiểu vô tướng công. Nói vậy Lí Thu Thủy trừ bỏ tình cảm đối với Vô Nhai Tử, còn lại dị thường si mê võ học, đối với võ học các phái đều thực say mê, Tiêu Dao Tử lo lắng đệ tử say mê quá mà tẩu hỏa nhập ma, đành phải diễn hóa ra môn này có thể mô phỏng các loại võ công, giúp Lí Thu Thủy võ công đại thành, tuy tình cảm không được thuận lợi, ngẫm lại Lí Thu Thủy tính tình khẳng định rất cao ngạo, bằng không sẽ không vì trả thù Vô Nhai Tử say mê tạc tượng liền đi quyến rũ nam tử, trả thù Vô Nhai Tử.

Đồ đệ kỳ quái nhất là Vô Nhai Tử, ngẫm lại Vô Nhai Tử có phải là luyến đồng không? Lại thích em gái của Lí Thu Thủy, từng theo sống cùng họ một thời gian, Tiêu Dao Tử vì sao không thu luôn em gái Lí Thu Thủy làm đồ đệ, Vô Nhai Tử có phải không vì chị em Lí Thu Thủy giống nhau mà không rõ ràng rốt cuộc người mình thích là ai?

Tưởng tượng ra Vô Nhai Tử thời trẻ một lòng muốn đem tuyệt kỹ của sư phụ học thành, cầm kỳ thư họa, y bặc tinh tượng đều tinh thông, chính là không để lãng phí rất nhiều năm giống như Tô Tinh Hà võ công bình

https://thuviensach.vn

thường, mà Tiêu Dao Tử liền vì đệ tử nhỏ nhất này nghĩ ra công phu Bắc Minh thần công hấp thu nội lực người khác, công lực tăng nhanh chóng, khiến võ công không thấp hơn hai vị sư tỷ.

Đọc hết các truyện của Kim Dung, so sánh với Tiêu Dao Tử duy nhất chỉ có thể là Đông tà Hoàng Dược Sư, hơn nữa đạo hạnh và võ công còn tuyệt đối ở bậc cao hơn. Ai!.. Ta nếu sinh ra sớm mấy trăm năm, nhất định phải tìm đến nhìn nhân vật thần bí này, chính là hắn ngàn vạn lần đừng là nhà sư quét rác trong Thiếu Lâm tự, trước đã có rất nhiều người suy đoán như vậy, bởi vì xem xét Tiêu Dao Tử về võ công, đồ đệ đều đã chết nhưng riêng hắn lại không thể chết.

Hơn nữa nhà sư quét rác chính là rất quen thuộc với võ công Tiêu Dao phái, mà Tiêu Dao môn một mực quy ẩn bên ngoài võ lâm thế đạo, Trung Nguyên rất ít người biết đến môn phái này, làm cho người ta không thể không hoài nghi, nghĩ mãi cũng thực nghi ngờ Tiêu Dao Tử cải trang thành nhà sư quét rác đến Thiếu Lâm thâu duyệt Thiếu Lâm tuyệt kỹ Đạt ma lưu lại, mới khiến cho võ công càng thêm thần bí khó lường, thậm chí Trương Vô Kỵ luyện Cửu Dương thần công đều có thể là Tiêu Dao Tử sao chép từ kinh Lăng già, ta cũng có thể suy xét đến khả năng như vậy.

Ngẫm lại hiệu quả của Cửu Dương thần công, nếu luyện thành công tạo ra nhân uân tử khí, tùy ý khuếch tán trong ngoài cơ thể, có thể đao thương bất nhập, nước lửa bất xâm, độc khí không hại.. Nhân uân tử khí là hình thái chân khí của Đạo gia, Phật gia chân khí cương mãnh thiếu nhu, có điểm pháp môn Phật gia, càng như Tiêu Dao Tử đem võ công Đạo gia của mình kết hợp với tuyệt kỹ Phật môn Thiếu Lâm tự tạo ra một môn tâm pháp nội công tối cao vô thượng.

Nói đến Cửu Dương chân kinh là một loại, Vu Hành Vân luyện Bát hoang lục hợp Duy ngã độc tôn công là Thuần Dương Chí Tôn công, thiên về cực dương không hợp cho nữ tử tu luyện, Đồng Mỗ tâm cao khí ngạo, cố tập luyện từ chí dương biến chuyển thành chí âm, cũng vẫn lấy tên là

https://thuviensach.vn

Bát hoang lục hợp Duy ngã độc tôn công, mà công pháp Cửu Dương thần công quả thật cùng với Thuần Dương Chí Tôn công có chút tương đồng, và cũng chỉ nam tử mới thích hợp tu luyện. Phái Nga Mi cũng có vài người từng tu luyện được chút ít như là Quách Tương nhưng cũng chỉ sống được không quá sáu mươi tuổi, người tu luyện võ công thường sống thọ, thân thể khỏe mạnh, dung mạo trẻ lâu, nhưng Diệt Tuyệt sư thái lại dung mạo già nua, tính tình độc ác dữ dằn, nóng nảy khó kiềm chế, thật sự khiến cho người ta khó hiểu.

Ta cầm cuốn trục Bất lão Trường xuân công, nghĩ đến Tiết gia mấy trăm năm không có ai có thể tìm ra chân lý trong đó, ta muốn nhìn kỹ thử xem, vạn nhất có thể từ đó học được vài điểm võ công, không nói đến mạnh như Tiểu Vô Tướng công, cũng không phải để đối địch với môn phía nào, chỉ cần mạnh mẽ hơn hiện tại hẳn có thể tự bảo vệ mình dễ dàng hơn.

Nghĩ vậy, ta chậm rãi mở ra xem từ đầu đến cuối, chỉ thấy mở đầu tổng cương là một ít thuật ngữ huyền diệu của Đạo gia: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương , thiên địa sơ sinh, trạng như noãn tử, kỳ vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu. Thị dĩ thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu, quan kỳ vi, cố sinh âm dương, thị viết vi đạo, huyền chi hựu huyền, thị chúng diệu chi môn……

Thật sự xem không hiểu, ta bình thường không nghiên cứu Phật Đạo gì lại càng không hiểu được đạo lý gì trong đó, đành bỏ qua xem sau, tiếp tục nhìn xuống, quả nhiên có nhiều chỗ không ghi chép như Đạo gia pháp môn mà nói bằng ngôn ngữ thực tế, nhìn có chút hiểu được.

Bởi vì ta đối với cổ văn không uyên bác, đành phải soi đèn đọc cẩn thận, nhưng đọc đi đọc lại khiến ta thiếu chút hộc máu, chỉ thấy trong đó ghi: Một cái nhấc tay, trái phải trước sau phải có ổn định.. Bắt đầu hành động không nhất thiết từ mình, phải dốc lòng nhận rõ, tùy nhân sở động, tùy khúc tựu thân, không đâu không đỉnh. Vật tự co duỗi. Người có lực, ta

https://thuviensach.vn

cũng có lực, lực ta ở trước. Người vô lực, ta cũng vô lực, ý ta vẫn ở trước. Phải khắc khắc lưu tâm. Ai nơi nào, tâm phải ở nơi nào, tu hướng bất đâu bất đỉnh trung thảo tiêu tức. Nhớ lấy nhất tĩnh vô hữu bất tĩnh, tĩnh tu tĩnh như sơn nhạc. Sở vị tha cường do tha cường, thanh phong phất sơn cương. Nhất động vô hữu bất động, động đương động nhược giang hà, sở vị tha hoành nhâm tha hoành, minh nguyệt chiếu đại giang. Tòng thử tố khứ, nhất niên bán tái, tiện năng thi vu thân. Thử toàn thị dụng ý bất thị dụng kính. Cửu chi, tắc nhân vi ngã chế, ngã bất vi nhân chế hĩ…….(cái này là bí kíp võ công, ta đọc ko hiểu lắm, đành để nguyên tiếng Hán Việt, hix).

Tuy nhiên toàn văn ta nhớ rõ, nhưng là cái câu “Sở vị tha cường do tha cường, thanh phong phất sơn cương” (hắn mạnh do hắn mạnh, gió mát phất sơn cương), “sở vị tha hoành nhâm tha hoành, minh nguyệt chiếu đại giang” (hắn ngang ngược mặc hắn ngang ngược, trăng sáng chiếu đại giang), chính là lời văn trong Ỷ thiên Đồ Long ký nói về Cửu Dương thần công, tại sao lại xuất hiện trong Bất lão Trường xuân công được? Chẳng lẽ Cửu Dương thần công thật sự xuất phát từ phái Tiêu Dao?

Trời ạ, ta vừa mới nhận định Cửu Dương thần công không phải công phu nữ nhân có thể luyện, ông trời liền đem công phu này tặng cho ta, có ý tứ gì? Là trêu cợt ta sao? Làm cho ta chỉ có thể nhìn mà không luyện được, càng nghĩ càng thấy tức, xú lão Thiên, ta nhìn cuốn công phu nguyền rủa ông trời, chợt nhìn thấy phía dưới có một môn Thiên Hành công pháp môn, ta thật sự là hết chỗ nói.

Chẳng lẽ muốn ta học theo Vu Hành vân luyện lại công phu này, sau đó vĩnh viễn không lớn được, còn có ba mươi năm mỗi lần lại phải uống máu luyện công.. Nghĩ đến bộ dáng ghê tởm ấy, đánh chết ta cũng không muốn luyện. Nhìn thêm văn ngôn tả pháp môn luyện công, ta thấy đầu ong lên một trận, về sau ta luyện gì cũng không có luyện nội công đâu a!!!….

Tuy ta học y, cũng thông thạo y dược cả Đông Tây y, biết các huyệt vị bình thường của cơ thể người, nhưng chính là kinh mạch thì ở đâu? Nội lực

https://thuviensach.vn

sinh ra như thế nào? Ta một chút cũng không biết, như vậy làm thế nào mà luyện thành võ công được. Trương Vô Kỵ có thể luyện thành Cửu Dương thần công là vì hắn xuất thân con nhà võ, cha mẹ đều là cao thủ, nghĩa phụ lại võ công không tầm thường.

Người ta bước đầu luyện võ chính là hành công vận khí, điểm huyệt bế huyệt….. cho nên mới có thể tự học bí tịch mà thành, ta đây với võ công một khiếu cũng không thông, nhìn mặt trước mặt sau đều là đủ loại kinh mạch khẩu quyết, cộng mười hai thiên ta thật sự không biết phải làm sao.

Mười hai thiên này viết phân biệt cách tập luyện thân thể điều khiển kinh mạch, có đoạn giống như pháp môn Cửu Dương thần công là chủ luyện thủ Thiếu Dương Tam tiêu kinh. Đoạn khác lại giống như Bắc Minh thần công tu luyện thủ Thái Âm Phế kinh, ta nhớ rõ đoạn Đoàn Dự cầm bức họa Lí Thu Thủy luyện công cũng từng đọc qua: Thủ thái âm phế kinh kị nhâm mạch, chính là căn cơ Bắc Minh Thần Công, trong đó ngón cái rất ít thương huyệt, cập lưỡng nhũ gian chi thiên trung huyệt……vv…

Mặt khác ngưng tụ lại ở Dương Minh đại tràng kinh, đến Dương Minh vị kinh, đến Thái Âm tì kinh, thủ Thiểu Âm tâm kinh, thủ Thái Dương tiểu tràng kinh, ngưng tụ lại ở Quyết Âm can kinh, Thiếu Dương đảm kinh, thủ Quyết Âm Tâm Bao kinh, ngưng tụ ở Thiểu Âm thận kinh, ngưng tụ ở Thái Dương bàng quang kinh sẽ không biết rằng cách này chính là một môn công phu, có hiệu quả như võ công, thích hợp cho nam hoặc nữ nhân tu luyện.

Ta vẫn xem kỹ, cho đến cuối đều chỉ có chữ viết mà không có hình vẽ, mười hai thiên pháp môn đều thực ngắn gọn, phải biết rằng Cửu Dương thần công có bốn cuốn, nếu đây là Cửu Dương thần công thì một cuốn trục cũng không nói hết được, có lẽ chỉ một thiên là tổng cương, mười một thiên còn lại có lẽ là tổng cương các môn võ công còn lại khác của Tiêu Dao phái.

https://thuviensach.vn

Tỷ như Bắc Minh thần công tu luyện dùng thủ Thái Âm phế kinh, liền có thể coi như Tiêu Dao Tử đã căn cứ Thiên Pháp môn diễn hóa mà ra, nhưng còn thiên nào là tổng cương Tiểu vô tướng công? Truyền thuyết còn có Đại vô tướng công không biết uy lực diệu dụng đến đâu, nếu thật sự như ta đoán thì giá trị của Bất lão Trường xuân công là không thể ước lượng.

Như ta hiện tại là bất lực. nếu như là Trương Tam Phong chắc cũng có thể học được, không biết Tiêu Dao Tử có gì lợi hại đã đem mười hai thiên này luyện thành? Cho dù không luyện thành toàn bộ thì võ công Tiêu Dao Tử vẫn lợi hại hơn ba người Vô Nhai Tử rất nhiều, hơn nữa hắn còn cam tâm sống bình phàm, không lưu lại dấu vết gì trên giang hồ, thật sự khiến người ta kính nể. Ta nhìn mớ võ công bí tịch này, biết chính mình không có ai chỉ điểm chẳng thể nào luyện được, càng không nói đến võ công đại thành, tìm bí quyết trường sinh….

Nhưng là đồ vật trong tay mình, cũng không thể bỏ phí. Ta nhíu mày đánh giá cuốn trục, mỉm cười có chủ ý. Cầm cuốn trục đọc kỹ lại từ đầu tới cuối một lần. nhắm mắt lại, quả nhiên đã nhớ được. sau này dù cho văn tự không có bên người, cũng đã nhớ kỹ toàn bộ, về sau gặp người hữu duyên có thể thỉnh giáo một chút phương pháp nội công nhập môn, có lẽ có thể có ích.

Còn có sách y thư, gieo trồng, dịch dung, cơ quan học.. cũng phải nhớ kỹ toàn bộ, ngày sau có thể suy nghĩ nghiên cứu, còn nguyên bản thì vẫn phải để lại dưới đáy sông, ngày sau có thực lực ta sẽ đến thu hồi lại cùng mớ bảo vật đã thu nhặt được, dù sao đồ vật cũng đã được tẩm dược liệu, năm tháng qua cũng sẽ không sợ bị hỏng. Nhưng là Hắc trân châu, ta ngắm nó không chớp mắt, có thể mang trên người cẩn thận xem xét nghiên cứu, đồ vật này ngay cả Diêm Vương địch cũng không nhìn ra có tác dụng gì khiến ta thật tò mò.

Đêm nay ta nguyên một đêm không ngủ, đem tất cả học thuộc trong đầu, sau đó lại gói ghém lại tất cả, còn thêm vào mấy thứ bảo vật vàng bạc

https://thuviensach.vn

trang sức, đá quý ngọc thạch, trăm khỏa trân châu.. mà ta thu gom được vào một cái rương nhỏ để lẫn vào túi da trâu trả về chỗ cũ dưới đáy sông.

Cứ để cha nghĩ đó là nhưng thứ mẹ lưu lại đi. Dù sao nhưng thứ đó cũng chưa vội dùng đến. Cất xong đâu hoàn đó, ta rốt cuộc trút hết được tâm sự, thoải mái hơn rất nhiều. Trở lại thuyền, trời còn chưa sáng, ta thay đồ, một tay lau lau tóc, một tay cầm viên trân châu ngắm, suy nghĩ, bèn lấy ra kim chỉ thêu.

Mấy miếng vải màu, chỉ thêu, ngọn đèn mở to hơn một chút, ta đem hắc trân châu để vào bên trong miếng vải, sau đó khâu kín lại, theu vào một bên ngực áo, như vậy vừa lúc nào cũng có thể mang theo mà không sợ người ta chú ý mà rước họa. Xong xuôi, qua một đêm coi như lao động vất vả, cho dù ta có khỏe mạnh cũng mệt mỏi không chịu nổi, vội nằm lại xuống giường, thổi tắt đén ngủ tiếp.

Mệt mỏi nên ta dễ dàng say ngủ, không phát giác ra mình tự động tiến vào cảnh giới tu luyện như thường lện, chính là lần này ý thức không phải trạng thái cực tĩnh mà ngược lại hỗn loạn vô cùng, Bất lão Trường xuân công thỉnh thoảng lại hiện lên một câu trong đầu, khiến ta ngay cả trong mộng cũng phải đoán từng câu từng ý thực vất vả.

Hiếm có một ngày ta không dậy sớm nấu cơm, cha dậy rồi thấy ta còn chưa thức, còn đang say ngủ, đau lòng thường ngày ta làm việc mệt mỏi nên không gọi ta dậy mà chính mình đi làm đồ ăn sáng, mặc kệ ta ngủ say sưa cho đến khi tỉnh lại. Đáng tiếc trong giấc mộng ta cũng thật mệt mỏi, tỉnh lại hai mắt đã thành gấu mèo, tai ù ù kêu.

Sau này ta luyện võ mới biết được rằng, may mắn khi ấy ta chưa có chút căn bản võ công nào, mới có thể xem đầy đủ Bất lão Trường xuân công mà vô sự, Chính là mấy ngày tinh thần mệt mỏi, tu luyện tĩnh tâm trong mấy ngày mới khá hơn. Nếu võ công không cao, xem không đến một nửa sẽ tẩu hỏa nhập ma, muốn đọc công phu này phải có nội lực thâm hậu

https://thuviensach.vn

trụ cột chống đỡ, nội công càng cao mới xem được càng nhiều, nếu miễn cưỡng mà cố sẽ tẩu hỏa nhập ma, nội lực bạo loạn mà chết.

Cho dù ngày đó Hư Trúc có được Thiên Sơn đồng lão, Lý Thu Thủy, Vô Nhai Tử ba người truyền cho công lực thâm hậu cũng chỉ có thể miễn cưỡng được đến thiên thứ sáu. Xem chữ viết cảm hỗn loạn, người thường xem một chút sẽ thấy choáng đầu hoa mắt, rốt cuộc đọc không hết, xem được hết quả thực rất hao phí tinh lực.

Từ ngày tìm được di vật của mẹ, ta liền xem xét các sách y thư trong đó, tranh thủ thời gian sớm học hỏi lý giải, sau này chắc chắn sẽ hữu dụng. Nhưng dù bản thân ta trước đây đã từng học tây y cùng với vốn hiểu biết nhất định với thảo dược đông y, thì để hiểu hết được ý nghĩa trong y thư cổ cũng thực khó, chỉ có thể lần mò từng chút một, đáng tiếc bản thân ở thời đại này cũng không ở trong dược điếm nào đó, rất khó để tiếp xúc với y học cổ.

Trong đó có ghi lại các phương pháp châm cứu, còn ghi lại rất nhiều huyệt vị mà hiện đại không nói đến, hơn nữa số y thư này toàn bộ đều là y học dùng cho chốn võ lâm, đại bộ phận đều là chữa thương giải độc, chữa tẩu hỏa nhập ma.. Mà ta nhớ kỹ phương pháp chế ra Bi Tô Thanh Phong, một loại độc kỳ dị trong Thiên Long Bát Bộ, cũng biết loại độc dược này vốn thuộc về Tiêu Diêu phái, xuất hiện trong tay người Tây Hạ là do Lí Thu Thủy.

Có Bi Tô Thanh Phong, miễn cưỡng có thể dùng tự bảo vệ, ta cũng có điểm an tâm hơn, không ngày đêm thấp thỏm lo lắng như trước nữa. Cũng vì chuyện chuyển nhà đi nơi khác, ta thăm dò ý cha, nhưng có vẻ ông không đồng ý lắm, không muốn rời đi. Ta nghĩ lại, kịch tình cũng còn ba năm nữa, có lẽ cũng không cần gấp gáp, nếu vậy thì trong hai năm nữa, nếu như ta gắng học tập y thuật có thể tăng lên ít nhiều, đến lúc rời đi cũng sẽ hữu dụng. Kỳ thật cũng chỉ cần khiến cha tránh được kiếp nạn là xong, cha

https://thuviensach.vn

đã lớn tuổi, quê cũ khó rời, ta hiện tại còn nhỏ, chiếu cố cha cũng chưa được tốt, chỉ cần qua được kỳ hạn đó là yên tâm rồi.

Từ hôm đó đến nay, ta cẩn thận cân nhắc nội dung Bất lão Trường xuân công, không biết vì sao mỗi khi đọc xong tinh thần cảm thấy rất mệt mỏi, sau lại phát hiện ra mỗi ngày nếu chỉ cần một thiên trong Bất lão Trường xuân công thôi sẽ thấy dễ chịu thoải mái hơn rất nhiều, chính là ghi lại đạo môn huyền lí, tổng cương toàn tập có mười hai thiên, mỗi thiên có tám mươi mốt chữ, cộng lại là chín trăm bảy hai chữ, tới nay miễn cưỡng ta cũng đã đọc ra được hơn phân nửa.

Chín trăm bảy mươi hai chữ này ghi lại rất nhiều đạo lý huyền ảo, vốn ta cũng không phát hiện ra, nhưng có một lần ta thử kiểm tra xem mình có nhớ nội dung trong sách không liền nhìn sông nước ngâm nga thành tiếng, chỉ là mới nói được hai câu đã cảm thấy thực khó khăn, phát hiện thấy từng câu từng chữ đều mang huyền ảo, bắt đầu bốn chữ còn đơn giản một chút, câu sau là bình thanh tự, câu sau nữa là trắc thanh tự, âm vận hoàn toàn bất đồng, thật khó đọc.

Nguyên lai câu chữ trong đó đọc lên nhưng lại hoàn toàn ngược lại so với thanh âm hô hấp bình thường, nếu bình tâm tĩnh khí niệm tụng cũng khó mà nói ra, ta đây không hiểu huyền môn đạo lý, có lẽ bên trong ẩn giấu một pháp môn hô hấp nào đó, đáng tiếc ta không hiểu nội công nên không biết phương pháp hô hấp này có tác dụng gì. Trong đó có một đoạn tám mươi mốt chữ ta mỗi lần cũng chỉ có thể miễn cưỡng đọc ra được hơn ba mươi chữ, nhưng khi niệm xong thân thể cũng thoải mái hơn nhiều, trong lòng mừng rỡ, hiệu quả thực rất tốt.

Biết chính mình xuyên đến thế giới hậu thế của Thiên Long Bát Bộ bản mới, ta cẩn thận nhớ lại các chi tiết đã được sửa đổi, nhớ rõ báo viết rằng Đoàn Dự sẽ không lấy Vương Ngữ Yên, các bà vợ của Đoàn Dự từ tám giảm xuống còn ba, về "Hàng Long thập bát chưởng", bản mới sửa thành "Hàng Long nhị thập bát chưởng".

https://thuviensach.vn

Mà Vương Ngữ Yên vốn cũng phải nhân vật quan trọng, bản mới viết nàng vì biểu ca Mộ Dung Phục vô tình mà thương tâm, bất đắc dĩ sắp chết đuối mới vớ được một cành cây khô, mà cái cành củi này chính là Đoàn Dự. Sau Vương Ngữ Yên lại say mê tìm kiếm bí quyết Bất lão Trường xuân công, chuyển biến là Đoàn Dự không yêu Vương Ngữ Yên thật lòng mà chỉ ái mộ vì nàng quá giống với bức tượng "thần tiên tỷ tỷ" Đoàn Dự nhìn thấy trong hang. Kết cục thay đổi là Vương Ngữ Yên không lấy Đoàn Dự mà trở về cùng A Bích bên Mộ Dung Phục điên điên khùng khùng.

Đoàn Dự cũng có nhiều thay đổi, hắn lấy Mộc Uyển Thanh, Chung Linh cùng Hiểu Lôi thị tỳ của công chúa Tây Hạ, sau Hư Trúc còn tặng thêm cho hắn Mai Lan Trúc Cúc bốn thị tỳ, Đoàn Dự đem bốn người phân biệt bốn cấp tứ đại gia thần, mà bí kíp Thiết đầu nhân Du Thản Chi* nhặt được vì Tiêu Phong làm rơi, bản cũ là Dịch Cân Kinh, ở bản mới bị sửa thành Du Già Thuật, là tu sĩ nước Thiên Trúc ẩn tu thần dị tạo ra, tên là Ma Già…(tên rất dài và khó đọc, vì vậy xin phép mọi người được tỉnh lược.=.=.)

*Thiết đầu nhân Du Thản Chi: nhân vật trong Thiên Long Bát bộ, thích A Tử, bị nàng ta bắt đội một cái mũ sắt (khi vừa nung nóng nên bị dính vào đầu không tháo ra được và dung mạo bị hủy hoại).

Nghĩ vậy ta đã nghĩ chính là Thuật Du Già lưu hành ở hiện đại (Yoga), lúc ấy khi nghe nói đến đều là Yoga có thể giữ dáng, đẹp người, khi đó ta mới vào đại học, học hành còn nhiều bề bộn, cơ thể cũng đã trưởng thành, cốt cách miễn cưỡng cũng không thay đổi được gì nhiều, luyện Yoga lại vô cùng vất vả, tuy nhiên đầu óc ta cũng khá tốt, nhớ được các nội dung trong đó, chính là các tư thế kia nhiều cái có thể đau đớn gân cốt, lúc ấy ta liền ngại ngần, lãng phí hết cả một học kỳ không luyện tập.

Nếu Kim đại hiệp đã đem Yoga liệt thành một môn công phu thần dị, ở thế giới này dĩ nhiên cũng sẽ thành sự thật, cho dù Yoga trong thế giới của ta với Du Già thuật thần dị trong này không giống nhau cũng nhất định

https://thuviensach.vn

có thể cường kiện thân thể, ta hiện tại mới bảy tuổi, thân thể mềm mại, có lẽ luyện tập sẽ có chút thành tựu, nhớ tới diễn viên eo lưng thon thả mềm dẻo trong ti vi, ta liền chảy nước miếng, hiện tại ta có cơ hội có thể có được dáng người hoàn mĩ như vậy, cho dù vất vả cũng không sao, vì sự nghiệp làm đẹp, nhịn ăn ta còn chịu được cơ mà. Giờ khắc này, ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải kiên trì luyện tậpYoga.

Ngày ấy hạ quyết tâm xong, ta liền mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập. Bởi vì trên thuyền chật hẹp, ban ngày cũng nhiều khách qua lại không thích hợp, ta đành mỗi đêm xuống nước luyện tập. Dù sao hiện tại thế giới trong nước đối với ta không có gì khác biệt, hơn nữa có lực đẩy của nước có thể trợ giúp rất tốt cho việc luyện tập, giảm bớt đau đớn, cho nên ta dù không ai chỉ đạo tự luyện tập cũng không bị thương.

Phương pháp tập Yoga chia làm tám giai đoạn, trong đó hai giai đoạn đầu cùng với tu hành Đạo gia không khác biệt lắm, yêu cầu là thả lỏng đầu óc, tâm tư bình thản thuần khiết, sau đó mới là các động tác tư thế rèn luyện như tra tấn, mỗi động tác đều có tác dụng với các bộ phận trong cơ thể, mặt khác tác dụng thần kỳ đến cơ thể, nâng cao thể lực, sức khỏe, đề cao tinh thần lực, khiến cơ thể thể chất và tinh thần cân bằng.

Giai đoạn bốn là phương pháp hô hấp, là hô hấp có ý thức, điều khiển thời gian hấp khí, bình khí, hô khí. Hấp khí nhận năng lượng vũ trụ, bình khí là biến năng lượng vũ trun thành năng lượng sống, hô khí phải loại trừ hết thảy thắc mắc cùng tình cảm, đồng thời tiêu trừ phế khí, trọc khí độc hại trong cơ thể, khiến loàng yên ổn, chính là ta phát giác nhớ ra phương pháp hô hấp hiệu quả cũng không được bằng phương pháp hô hấp trong Bất lão Trường xuân công.

Ta nghĩ Bất lão Trường xuân công chính là bí kíp quý giá của Tiêu Dao Tử lưu lại, dĩ nhiên hữu dụng, vì thể bỏ qua phương pháp hô hấp của Yoga, vừa ngồi xuống liền dựa theo trong bí kíp đọc âm hô hấp, vừa mới bắt đầu rất khó kiên trì làm tiếp, chỉ có thể cố gắng chú tâm, khiến phương

https://thuviensach.vn

pháp này trở thành thói quen của mình, mà tập luyện thân thể theo phương pháp Du Già thuật cũng không tối, sau hai tháng tứ chi thân thể của ta đều trở nên mềm mại hữu lực hơn.

Ngày ngày tập luyện, làn da thô ráp vì làm lụng đã trở nên mềm mại hồng hào, ta không biết là công hiệu của hô hấp pháp hay là Yoga. Mà hai tháng cũng đã tạo cho ta một thói quen hô hấp như vậy, mặc kệ ăn ngủ hay làm việc, trong cảnh giới tu luyện hay tập Yoga cũng đều hít thở như thế, có thể cảm giác chính mình so với trước kia nhẹ nhàng hơn, thân thể mạnh hơn, và cơm ăn cũng nhiều hơn, nguyên bản đọc ra trong Bất lão Trường xuân công hơn ba mươi chữ cũng đột phá được nhiều thành tựu như vậy.

Hiểu biết của ta về Yoga cũng không nhiều, chỉ nhớ các động tác tư thế tập luyện có trong sách dạy từ đơn giản đến phức tạp, hai tháng này ta tập những tư thế đơn giản, chính là rèn luyện cơ thể, kinh mạch, tăng cường các chức năng trong cơ thể, càng về sau các động tác mới càng khó hơn, hiệu quả cuối cùng là cơ thể mềm mại giống như rắn nhưng cũng chắc chắc như sắt đá.

Từ khi ta đột phá được thêm bốn mươi chữ sau, thân thể ta ngày càng tốt hơn, tu luyện trong cảnh giới tâm trí có thể cảm giác rõ ràng chính mình tinh thần tăng cường, tai mắt so với trước kia càng linh mẫn, ánh mắt trong đêm đen cũng nhìn được xa hơn, tiếng động xa xa cũng có thể nghe rõ thực dễ dàng, thị lực cũng tốt hơn, ở trên thuyền thậm chí có thể nhìn thấy rõ bờ sông cùng cây lá trên mặt đất..

Tập Yoga nguyên là rất vất vả nhưng cũng rất đơn giản, ta có thể cảm giác được chính mình có thể tập sang giai đoạn sau, nhưng giai đoạn này đối với một đứa nhỏ mới bảy tuổi cực kỳ khó, mà có thể so sánh với địa ngục cũng không sai biệt lắm, nhưng với ta mà nói nó khá hấp dẫn, chỉ cần có thể tượng tượng ra được vóc dáng mềm mại tiêu chuẩn cùng thân thể khoe mạnh, cô gái nào sẽ không muốn có chứ.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều phụ nữ có thể vì dáng người mà nhịn đói thiếu chút mất mạng, ta như vậy có thể tính là gì đâu, hơn nữa còn có thể rèn luyện thân thể. Ở trong nước tập luyện đau đớn cũng giảm đi nhiều, so với khổ tu hành còn tốt hơn. Chính là y thư lại nhiều chỗ khó lý giải, có khi chỉ để hiểu ý trong một chữ thôinta lại phải chạy tới trấn trên tìm giáo thư tiên sinh thỉnh giáo, hơn nữa ta lại là một người hiện đại, phân tích cùng hiểu rõ ý tứ cổ văn với ta mà nói thực khó khăn.

Cũng chỉ có thể ghi nhớ tốt nhất là các phương thuốc, giải độc cũng các phương pháp trị thương có rất nhiều, nhưng chữa bệnh công phu lại không có gì tiến triển, thật sự là khó nói, ta nếu tính toán không liên quan đến giang hồ phân tranh thì những cái đó có gì hữu dụng? nếu có phương pháp chế độc còn có thể tính toán để tự bảo vệ, nhưng đáng tiếc lại không có..

Bởi vậy, ta nghĩ nhân sinh của ta thực bi thảm, giống như người đang đói gần chết mà có mĩ vị bày ngay trước mắt lại không thể nào ăn được, càng thêm thê thảm. Số ta lại như vậy, trọng sinh đến thời Nguyên mạt loạn thế đã là một điều vô cùng không may, lại phát hiện ra chính mình là Chu Chỉ Nhược nhân vật có số mệnh bi thảm trong tiểu thuyết võ hiệp lại càng thêm xui xẻo, đang lúc muốn giãy giụa khỏi vận mệnh ấy, tìm được bí kíp bảo vật của Tiêu Diêu phái tưởng chừng như có hi vọng, nhưng sau đó lại phát hiện ra những bí kíp võ công bí tịch này xem không hiểu, đến lúc đó ta mới hiểu được đời ta đã hoàn toàn bị vây kín một màu đen.

Lúc này ta đã hoàn toàn cảm nhận được số mệnh đại xui xẻo của mình.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hán Thủy Chi Trung Hiểm Mệnh Táng

Thời gian trôi nhanh, ta vô oán vô niệm ở trên sông Hán Thủy ngày tháng bình thản đã được mấy năm. Hiện đã là năm Nguyên Thuận đế thứ mười ba, cách thời điểm ta tìm thấy di vật của mẹ hai năm trước, ta nhớ kỹ sang năm chính là thời điểm Trương Tam Phong mang Vô Kỵ qua đây, chuẩn bị sang năm rời khỏi nơi này, tránh cho cha một đại kiếp. Qua hai năm ta đã khác rất nhiều, cơ thể cao hơn, trông lớn hơn nhiều so với một cô bé chín tuổi, , bộ dáng khiến cho ta thực vừa ý, làn da trắng mềm mại, dung nhan tú lệ, đôi mắt ẩn hào quang, mười phần có thể coi như một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc.

Bất quá đừng vì bộ dáng vậy mà xem thường ta. Qua hai năm rèn luyện, ta đã có thể đọc hết toàn bộ hô hấp pháp của Bất lão Trường xuân công, hô hấp ngày thường đều như vậy. Yoga cũng đã tiến triển nhanh, có lẽ là cơ thể tiểu hài tử dễ uốn nắn, hô hấp pháp giúp thể chất ta thêm mạnh, nguyên bản các tư thế khó khăn ta cũng đã tập luyện qua thành đơn giản, hai năm ta đã đem bảy mươi hai tư thế Yoga luyện thành.

Lúc này chẳng những khí lực của ta so với cha lớn hơn nhiều, thân thể cũng rất dễ chịu vừa ý, toàn thân tràn ngập khí lực, thủy xà thủy quái trong nước giờ với ta không phải là đối thủ, nhiều khi còn bị ta bắt về nấu nướng chế biến thành mĩ vị. Hơn nữa hai năm dựa theo hô hấp pháp tập luyện, cơ thể ta sức đề kháng cũng thật mạnh mẽ, ở nơi nào cũng không có sinh bệnh.

Chẳng biết đây là hiệu quả của Bất lão Trường xuân công hay là nội công tâm pháp gì, ta toàn thân lúc nào cũng tràn ngập sức sống, thậm chí buổi tối chỉ ngủ hai canh giờ (bốn tiếng đồng hồ) cũng không có vấn đề gì,

https://thuviensach.vn

nhưng ta không cảm giác được người mình có thể sinh ra nội lực. Luyện tập Yoga, nhiệt lưu lưu động nhẹ nhàng trong cơ thể, ta từng nghĩ đó có thể là nội lực, đáng tiếc luyện xong nhiệt lưu đều dung nhập toàn thân mà biến mất.

Chẳng những không có gì thần kỳ như tiểu thuyết kiếm hiệp miêu tả, càng không cảm giác được nhiệt lưu lưu động trong cơ thể, ta chỉ cảm thấy duy nhất được như người luyện võ là khí lực mạnh mẽ không biết là tác dụng của môn nào.

Một ngày trời gió, đúng giữa buổi trưa, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng trên đỉnh đầu gay gắt. Giữa trưa cũng không có khách nào, mọi thuyền khác người ta đều đã trở về ăn cơm nghỉ ngơi, nhà ta đậu thuyền lại ngay tại bến Tiên Nhân Độ. Không có khách, ta ngồi may vá y phục, cha vừa ăn trưa xong nghỉ ngơi trong khoang thuyền. Bờ sông bỗng vang lên một tiếng kêu tạo ra trên sông một đợt sóng gợn nhẹ nhàng.

Ngay lúc này tai ta linh mẫn nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề trầm trọng, xa xa còn có rất nhiều những thanh ấm rối loạn nghe không rõ, ta nhíu mày, ai lại giữa trưa còn chạy như vậy không sợ nóng bức sao? Thanh âm ngày càng gần, ta đành đứng dậy ra nhìn, chỉ thấy một đại hán trên lưng cõng một bé trai chừng sáu bảy tuổi hướng bến sông chạy đến, bé trai trong mắt tràn ngập sợ hãi, gắt gao run sợ ôm chặt lấy cổ người đàn ông, có vẻ như thực sự tin tưởng hắn bảo hộ.

Đại hán thấy xung quanh các thuyền đều không có ai, trong mắt lo lắng, đến khi nhìn thấy ta đứng đầu thuyền mắt liền vụt sáng, hướng ta chạy tới, thanh âm sang sảng vang lên: “Tiểu cô nương, người nhà cô có đây không? Thuyền này hiện tại có thể đi không?” Nói xong đã bước lên thuyền.

Ta nhìn hắn một thân áo vải thô, người đầy bụi bặm, hiển nhiên đã đi một quãng đường dài, nhưng lại không lộ ra vẻ gì là mệt nhọc, đầu không

https://thuviensach.vn

thấy mồ hôi, giống như người giang hồ miêu tả trong tiểu thuyết kiếm hiệp. Nghĩ vậy, ta không khỏi hai mắt sáng lên, nhìn hai người nhẹ nhàng nói: “Cha tôi đang nghỉ ngơi trong khoang, tôi đi gọi người dậy, lập tức đưa chú đi, bất quá một người đi thuyền thì phải hết ba mươi đồng.”

“Tiền không thành vấn đề, cô lập tức gọi cha cô đi, nhanh nhanh rời bến, chỉ cần đưa đến nơi bạc thừa không cần trả lại.” Đại hán nói xong ném một đĩnh bạc chuẩn xác dừng ở tay ta, ta suy nghĩ một chút, đại khái là năm hai đồng, đối với thường dân chúng ta không phải là nhỏ, đại hán này một thân áo thô, ra tay hào phóng, khẳng định là người trong giang hồ.

Ta nói: “Mời chú ngồi chờ một chút, tôi đi gọi cha, bất quá bạc này không cần nhiều như vậy, chú đi đường mệt mỏi hãy để tiểu huynh đệ xuống, ngồi nghỉ uống chén trà, tôi đi gọi cha lập tức khai thuyền.” Nói xong ta đem bạc đặt trên bàn, rót cho bọn họ hai chén trà rồi mới tiến vào trong gọi cha dậy.

Rất nhanh cha đã trở dậy, đột mũ cỏ chống thuyền rời bến theo phương hướng đại hán chỉ. Đại hán và bé trai cầm chén trà lên uống, bé trai trong mắt đầy nỗi sợ hãi, không nói gì nhìn đại hán, đại hán cũng không an ủi nó, lại nhìn xung quanh đánh giá xem xét, ta xem tình hình dự cảm có điều không ổn, hai người kia chỉ sợ có phiền toái, không lẽ đang bị người đuổi giết? Nghĩ thế ta cảnh giác đứng dậy đề phòng.

Ta khẩn trương như vậy nhưng qua hai bến đò cũng không thấy sự tình gì, tâm cũng dần bình ổn, đại hán kia cũng có chút nhẹ nhàng thở hắt ra. Ngay lúc này, tai ta lại nghe thấy xa xa có thanh âm thuyền hoạt động, trên thuyền có phải đến hơn mười người, đều nói tiếng Mông Cổ, ta thực lo bị bọn hắn bắt được cũng vạ lây.

Vội cầm lấy hai mái chèo phụ đến bên cạnh cha nói: “Cha, con đến giúp cha, chèo thuyền mau một chút! Phía sau có thuyền người Nguyên đuổi theo, đừng để bọn chúng nhìn thấy nếu không hôm nay không xong.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, ta cầm hai mái chèo đẩy mạnh. Cha nhìn ta một cái, không nói gì nhưng động tác cũng nhanh hơn, khí lực của ta đã vượt cha không ít, vừa động thủ chèo thuyền, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Đại hán nghe thấy lời ta nói lại khẩn trương lên, dặn đứa trẻ vào trong khoang trốn, bước ra ngoài, cảm thấy thuyền đi nhanh hơn nhiều, thấy ta một tiểu cô nương nhưng lại đem thuyền đi nhanh mạnh mẽ kinh ngạc không ngớt, mà cha ta thì động tác lại chậm hơn rất nhiều. Hắn nhìn phía sau thuyền, quả thực thấy loáng thoáng bóng dáng thuyền sau, vội đến cạnh cha nói: “Thuyền gia, bọn Nguyên đằng sau chỉ sợ là đang đuổi theo ta, ngươi cùng con gái trốn vào trong đi, để ta chèo thuyền.”

Nói xong không để ý đến cha đang kinh ngạc, đoạt lấy mái chèo trong tay ông. Đại hán khí lực mạnh mẽ, hai tay vận sức, chiếc thuyền chạy như bay.

Nhìn về phía sau, cha nhíu mày khi thấy thuyền phía sau càng ngày càng hiện rõ, lại nhìn cậu bé đang sợ hãi trốn phía trong, có thể khẳng định hai người này đang bị người Nguyên truy đuổi.

Cha cả đời bị giặc Nguyên áp bức chưa có lấy một ngày bình an, ngay cả ân nhân cứu mạng cũng bị bọn chúng hại chết, tự nhiên đối với bọn chúng vô cùng thống hận. Lại thấy đứa trẻ kia còn nhỏ, mới chỉ tầm sáu bảy tuổi, trong mắt sợ hãi, trong lòng thương cảm, lại mơ hồ nghe được tiếng quát mắng của bọn chúng đằng xa, cha nhìn ta một cái, nói: “Giặc Nguyên hẳn là đuổi giết các người, nữ nhân này của lão hán thiên phú dị bỉnh, khí lực hơn ta nhiều, có nàng hỗ trợ thuyền sẽ chạy nhanh hơn.” Nói xong rồi cũng lấy mái chèo khác chèo nhanh hơn.

Ta tức giận nhìn đại hán, nhưng không nói gì, chỉ có thể chèo nhanh hơn, nếu giặc Nguyên đúng là đang đuổi theo họ mà bọn họ lại ở trên thuyền, giặc Nguyên tàn nhẫn chắc chắn sẽ mặc kệ chúng ta có quan hệ hay

https://thuviensach.vn

không đều sẽ bị giết, còn không bằng chạy nhanh hơn thoát khỏi sự truy đuổi của bọn chúng.

Thuyền chúng ta tuy có ba người chèo, nhưng thuyền đang đuổi theo so với thuyền ta lớn hơn nhiều, đã dần dần đuổi tới. Ta nhìn thấy rõ thuyền kia không có khoang thuyền, mặt trên có bốn gã Phiên tăng đang đứng, thêm bảy tám gã võ quan Mông Cổ, bọn chúng cầm mái chèo cùng chèo, thấy chúng ta đằng trước lướt nhanh, bốn Phiên tăng cùng phất cà sa, vận khí lên mặt nước, giống như lấy thiết bản mà chèo khiến thuyền chạy rất nhanh, cách thuyền ta ngày càng gần.

Ta cùng đại hán thấy vậy càng chèo mạnh hơn, chính là thuyền sau có bốn gã Phiên tăng trợ giúp nên khoảng cách ngày càng gần, cách chúng ta không đến hai trăm thước. Ta cũng không hốt hoảng, không nghĩ tới Phiên tăng khí lực lại lớn như vậy, chỉ dựa vào áo cà sa đã có thể chạy thuyền, bỗng nhiên ta nghe thấy một Phiên tăng nói vài câu gì đó, bọn võ quan liền buông chèo, lấy cung tên trong tay nhắm chúng ta bắn tới.

Hai trăm thước là đã ở trong tầm tên bắn, ta vội vàng hướng cha nói: “Cha mau dẫn tiểu huynh đệ vào phòng bếp tránh đi, Nguyên tặc dùng tên bắn, phòng bếp của chúng ta bốn phía đều có vách sắt không sợ tên lọt vào, tránh cho tiểu huynh đệ bị thương.”

Cha nghe xong vội túm lấy cậu bé vào phòng bếp, nhưng chính mình lại không vào, ở khoang thuyền hướng ta khẩn trương nói: “Nha đầu ngươi cũng vào trong tránh đi, đừng để bị thương.”

“Cha con không việc gì đâu, con khí lực lớn, người lại nhỏ, bọn hắn sẽ không bắn trúng được, cha mau vào trong đi đừng làm con lo lắng.” Ta vừa nói vừa chèo mạnh, dứt lời, tên đã vun vút từ phía sau bắn tới, trong một khắc tinh thần ta tập trung, quỹ tích tên đều nhìn thấy rõ, hai mũi bắn về phía ta, sáu mũi còn lại hướng về phía đại hán.

https://thuviensach.vn

Ta cầm mái chèo tập trung tinh thần, chuẩn bị đem tên gạt đi, cũng giúp đại hán né tránh, nhưng không nghĩ tới đại hán kia tay trái chèo thuyền, tay phải giơ mái chèo lên, tên bắn tới tất cả đều bị đánh rơi. Cha trong lúc mũi tên bắn tới liền hướng ta chạy tới ý định bảo vệ, không nhìn ra tất cả tên đều đã bị đại hán đánh rơi.

“Cha mau vào phòng bếp đi, vị đại hiệp này võ công cao cường, sẽ bảo vệ con không vấn đề gì, nếu cha cũng ở ngoài này sẽ khó xoay sở hơn, mau trốn đi, giặc Nguyên lại chuẩn bị bắn tên kìa.” Ta thấy cha nửa thân đã lộ ra ngoài khoang thuyền lo lắng vội thét lên.

Cha thấy ta lo lắng, trong mắt rưng rưng, quả thật đúng là đại hán kia đứng trước ta bảo vệ, sợ ta lo lắng đành phải nép mình vào trong, lại cố chấp không vào phòng bếp, muốn xem ta có bình an hay không, ta cũng không thể nề hà, may mắn lúc trước làm thuyền đã dùng gỗ sam cổ thụ, lại gia cố nhiều lớp, cả con thuyền vô cùng chắc chắn, chỉ bằng xạ tiễn thông thường cũng không gây nguy hiểm gì, chỉ là bốn Phiên tăng kia võ công không đơn giản, nếu bị bọn hắn bắt kịp thì thật sự hữu tử vô sinh.

Lại một đợt tên nhọn phóng tới bị đại hán đánh rớt, vài mũi cắm vào gỗ thuyền lập phập. Ta nhìn thấy thuyền kia càng lúc càng lại gần, vừa tức giận vừa gấp gáp, nhưng cho dù có nhanh hơn thì cũng không chạy kịp. Thuyền kia đã gần sát đến, chỉ còn cách thuyền ta hai ba trượng, đại hán so với ta càng lo lắng hơn, thấy cho dù dùng hết sức cũng không thoát, không khỏi nhìn cha ta, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng nói: “Lão nhân gia, tiểu chủ công đành phải nhờ ngài giúp, cầu ngài chiếu cố cho hắn, tại hạ liều chết ngăn giặc Thát lại.” Nói xong không để ý tính mạng đánh về thuyền Nguyên tặc.

Cha nhìn thấy hành động liều chết ấy, trong mắt đều là khâm phục kính nể, quay lại nhìn phòng bếp, sau đó cũng không nhảy xuống nước trốn đi mà cùng ta chèo thuyền mạnh hơn. Ta nhìn thấy đại hán kia sau khi nhảy lên thuyền lớn liều chết đánh nhau với hơn mười người cùng lúc, bộ dáng

https://thuviensach.vn

quyết tử, nếu có ngăn trở cũng không được. Nếu như không bảo hộ cậu bé này, bằng thủy tính của cha và ta tuyệt đối có thể trốn thoát chỉ tổn thất mất con thuyền, nhưng hiện giờ cha đã đáp ứng người kia nên dù có chết cũng sẽ giúp hắn bảo vệ.

Ta cùng cha một mặt chèo thuyền mặt khác quan sát động tĩnh trên thuyền lớn, biết rằng với võ công mấy phiên tăng kia, đại hán tuyệt không phải là đối thủ, hiện tại chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian, cũng do trên thuyền nên giặc Nguyên không thông thạo thủy tính khó xoay trở nên tạm thời bảo vệ được tính mạng, quả nhiên sau một lúc, phiên tăng thích ứng đánh nhau trên thuyền, tình thế lập tức chuyển, bốn phiên tăng liên thủ đem đại hán bốn phía phong tỏa, trong chớp mắt đại hán đã trúng không ít chiêu, sắc mặt trắng bệch, miệng hộc máu.

Nhưng hắn không chịu thua, ngang ngạnh đứng dậy, hướng võ quan đánh tới, biết chính mình không phải đối thủ của phiên tăng, muốn mạng đổi mạng với võ quan kia, chỉ là trên người đã thụ thương, lại thêm phiên tăng tung ra mấy chiêu nặng tay, thân hình tung lên, miệng rên một tiếng ngã xuống lòng thuyền. võ quan kia đầu tiên hoảng sợ, sau thấy hắn ngã sấp trước mặt, không khỏi cười đắc ý, cương đao trong tay giơ lên nhắm đầu đại hán chém tới, bên cạnh mấy võ quan còn lại cùng phiên tăng cười cợt hưởng ứng.

Ngay tại khi ta cùng cha đều nghĩ đại hán phải chết không còn hi vọng gì nữa, bỗng nghe một tiếng quát lớn: “Thát tử dừng tay, không được hành hung đả thương người!” Ta cùng cha hướng thanh âm nhìn, chỉ thấy một đạo sĩ già thân hình bay tới, tay áo phiêu phiêu, từ không trung đánh xuống thuyền Nguyên tặc. Vài tên võ quan giơ cung tên hướng ông ta bắn tới, đạo sĩ kia tay áo huy động, bảy tám mũi tên văng ra ngoài, hai chân đặt lên thuyền, tay trái chém ra, nhất thời hai gã Phiên tăng không chống đỡ được, miệng phun máu tươi, “bùm, bùm” hai tiếng ngã xuống sông, hiển nhiên

https://thuviensach.vn

không thể sống. Bọn còn lại thấy ông ta giống như thiên tướng hạ phàm, vừa ra tay đã đánh văng hai gã võ công cao cường đều bị chấn động.

Đầu lĩnh võ quan lớn gan quát: “Lão đạo sĩ kia, ngươi muốn làm gì?” Ta cùng cha hướng phía trước nhìn lại, chỉ thấy cách độ bảy tám thước có một chiếc thuyền nhỏ khác, trên thuyền có một cậu bé sắc mặt tái nhợt cùng thuyền phu đứng run rẩy. Cậu bé xanh xao nhìn lão đạo sĩ, ánh mắt trong suốt thân cận cùng tôn kính.

Lão đạo sĩ toàn thân tỏa ra chính khí, nhiệt huyết tràn đầy, mở miệng mắng: “Cẩu Thát tử! Lại hành hung gây tội ác, giết hại lương dân, mau cút cho ta!” Ta cùng cha thấy tình hình chuyển biến tốt, cứu tinh đã đến vội dừng thuyền lại, đứa nhỏ kia dù trong mắt đầy hoảng sợ cùng e ngại nhưng vẫn giương mắt nhìn đại hán xem hắn có được bình an hay không.

“Ngươi có biết tên này là ai không? Đó là dư nghiệt của phản tặc Viên châu ma giáo, khâm phạm tróc nã trong toàn thiên hạ!” Võ quan bên cạnh mặt tái nhợt quát, hy vọng lấy danh nghĩa của triều đình có thể ngăn cản lão đạo sĩ nhúng tay. Mà ta nghe nhắc tới phản tặc ma giáo, bỗng dưng cảm thấy cảnh tượng trước mắt có gì đó quen quen.

Lão đạo sĩ nghe nhắc tới sáu tiếng Viên châu ma giáo phản tặc, trên mặt khẽ hiện ra thần sắc sửng sốt, quay đầu nhìn chúng ta ba người trên thuyền, ánh mắt sắc sảo nhìn cậu bé một chút, rồi lại quay lại hỏi đại hán: “Hắn nói có phải là sự thật?” Ta bị lão đạo sĩ nhìn thoáng qua, trong khoảnh khắc cảm thấy cả người như đều bị ông ta nhìn thấu, đạo sĩ kia tuyệt không đơn giản.

Đại hán kia sắc mặt tái nhợt, khóe miệng một dòng máu đỏ, y phục đều là vết máu cùng bụi bặm, nhìn cậu bé trên thuyền sắc mặt hoảng sợ, mắt hổ rưng rưng bi thương nói: “Chủ công…. Chủ công đã bị bọn chúng hại chết, tiểu chủ công là huyết mạch duy nhất còn lại.” Ta hiểu câu nói này, chính là thừa nhận thân phận của mình, thừa nhận lời Nguyên tặc.

https://thuviensach.vn

Đạo sĩ già nghe xong lời này, mặt càng thêm kinh ngạc, hướng đại hán hỏi tiếp: “Tiểu hài tử kia là con trai Chu Tử Vượng?”

Đại hán đáp: “Đúng vậy, đúng là tiểu chủ công nhà ta, đáng tiếc tại hạ không hoàn thành nhiệm vụ, tính mạng cũng sắp mất, về sau không thể bảo hộ tiểu chủ công được nữa.”

Ta đến bên cha, quan sát tình hình nơi đó, thấy đạo sĩ già nghe lời đại hán nói xong có chút hối hận, phân vân, hiểu được ông ta có lẽ là không muốn quản chuyện Ma giáo, trong lòng có chút kinh động liền lôi kéo cha, quyết định chỉ cần đạo sĩ kia bỏ đi liền cùng cha nhảy xuống sông chạy. Hán Thủy hà tuy mãnh liệt nhưng không thể hại chết cha con ta, so với chết vì người xa lạ thực tốt hơn nhiều, chính là nghe đại hán kia nói xong cảm thấy cái tên Chu Tử Vượng có vẻ quen tai.

Lúc này, đạo sĩ già hướng võ quan kia nói: “Đứa trẻ này còn quá nhỏ, còn chưa biết gì, người kia cũng đã bị các ngươi đánh trọng thương sắp chết, các ngươi chỉ cần báo lại là đứa nhỏ ngã xuống sông chết là đã lập công, trở về được rồi!”

Võ quan đầu lĩnh nhìn thoáng qua lão đạo sĩ, đại hán cùng cha con ta, hai mắt đảo lại nói: “Không thể được, phải chặt đầu hai bọn chúng mới xong.”

“Ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt?” Đạo sĩ nhíu mày nói.

“Lão đạo sĩ ngươi là ai? Tại sao lại muốn nhúng tay vào chuyện triều đình? Biết điều thì chạy mau, quan gia ta sẽ không truy cứu việc ngươi giết hại tăng lữ triều đình.”

“Ngươi nghĩ ta là ai? Là việc trong thiên hạ thì người thiên hạ sao lại không quản được?” Đạo sĩ nghe xong lại tỏ vẻ bất cần, đúng lý hợp tình nói.

https://thuviensach.vn

Đầu lĩnh võ quan đưa mắt hai bên tả hữu, hỏi: “Đạo trưởng đạo hiệu là gì? Xuất gia ở quan đạo nào?” Vừa dứt lời, không đợi lão đạo sĩ trả lời hai bên trái phải hai gã quan quân Mông Cổ đột nhiên vung trường đao nhắm đầu vai ông ta chém mạnh xuống, hai đao này mạnh mẽ như vậy, trên thuyền lại chật hẹp quả thật không chỗ né tránh.

Lão đạo sĩ nghiêng người, vốn dĩ quay mặt về phía đầu thuyền, giờ thân hình chỉ xoay nhẹ, mặt quay sang phía trái, hai lưỡi đao liền chém vào khoảng không. Hai chưởng vung lên, đẩy luôn vào lưng của hai tên đó, quát: “Cút.” Chưởng lực phóng ra, hai tên võ quan bay lên, nghe ùm ùm hai tiếng vừa vặn rơi xuống nước. Mắt ta tinh tường nhìn trong nước không thấy có động tĩnh gì thêm biết rằng chúng đã xong đời. Lão đạo sĩ thủ đoạn thực dứt khoát, giết một lúc bốn người mặt không đổi sắc, nhất định là một cao thủ võ lâm.

Tên võ quan cầm đầu miệng há ra, lắp bắp: “Ngươi.. ngươi..là…..”

Lão đạo sĩ tay áo vũ động, quát lớn: “Lão đạo bình sinh chuyên giết Thát tử.” Bọn võ quan cùng hai Phiên tăng bị luồng gió tạt vào mặt, mỗi người đều sợ hãi khó thở, kêu to lên, lại thêm hai võ quan nữa ngã xuống nước, tuy nhiên không chết được, miễn cưỡng trồi hụp trong nước.

Võ quan đầu lĩnh sợ hãi chắp tay nói: “Hôm nay gặp phải lão nhân gia ngài, tại hạ nhận thua, hai người kia liền giao cho ngài.” Nói xong đem đại hán đẩy đến trước mặt đạo sĩ, phân phó cả bọn rời đi.

Đạo sĩ vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, tiện tay nắm lấy cánh tay đại hán, nhún mình một cái đã chuyển sang thuyền nhà ta. Mấy võ quan kia chứng kiến bản lĩnh của lão đã sớm sợ hãi, vội vàng chèo thuyền đi, lúc này cậu bé bên kia thuyền đã tiến đến gần cũng bước sang.

Lão đạo sĩ lấy trong ngực ra đan dược đút vào miệng đại hán, lại duỗi tay chụp đánh một trận, đại hán sau một lúc sắc mặt tốt hơn nhiều, sau khi

https://thuviensach.vn

lão dừng tay đã có thể đứng dậy, tay kéo bé trai, nói: “Cảm tạ ơn cứu mạng của đạo trưởng, cẩu quan binh thực ác độc, nếu không nhờ ngài cứu giúp, cha con thuyền gia cùng tiểu chủ công tính mạng hắn không còn.”

Bé trai đôi mắt rưng rưng, rõ ràng bị bản lĩnh lão đạo thu phục, nó mấy lần lâm nguy nan tử cảnh, giờ được lão đạo cứu thật sự rất kính ngưỡng, cho nên nghe xong, thành tâm cúi đầu lạy ông ta ba cái, thanh âm non nớt nói: “Cám ơn lão gia gia cứu mạng.” Cậu bé nhỏ ở trên thuyền đã nửa ngày thế nhưng đây là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, thanh âm đáng yêu động lòng người, nếu không phải trải qua trường nguy khốn nhất định là một tiểu hài tử đáng yêu.

Ta cũng kéo cha đến cúi đầu hành lễ với đạo sĩ già, bất quá không có quỳ xuống dập đầu, cha nói năng không lưu loát, lòng tuy tràn đầy cảm kích nhưng nói không ra lời, ta đành phải nói: “Đa tạ đạo trưởng cứu mạng, nếu không nhờ ngài cứu có lẽ cháu cùng cha đã gặp lại mẹ dưới suối vàng.” Giờ phút này ta không phải không rõ lão đạo sĩ này là ai, nếu không thực uổng phí kinh nghiệm nhiều năm xem phim truyền hình của mình.

Trong Ỷ Thiên Đồ Long ký, một thân đạo bào, võ công cao cường chỉ có duy nhất Trương Tam Phong, nếu như vậy, cậu bé tầm mười tuổi sắc mặt tái xanh, khuôn mặt tuấn tú dễ coi kia chính là Trương Vô Kỵ, khó trách một thân đào hoa, nhỏ tuổi như vậy mà đã có vẻ đẹp đẽ thoát tục, quả thực là có nguyên nhân, hắn trừ bỏ một thân võ công bác học, chí tôn Minh giáo, nhân nghĩa can đảm, thân thế của hắn cũng không tầm thường.

Ta có chút mơ hồ, tình tiết như thế nào lại đến sớm như vậy, không phải là phát sinh khi Chu Chỉ Nhược mười tuổi sao? Tại sao ta mới chín tuổi đã gặp phải, may mắn tình tiết đã có chút thay đổi, cha cùng cậu bé này không mất mạng, bằng không ta sẽ hối hận vô cùng. Bỗng nhiên ta nghĩ ra, xưa nay ta vẫn tính tuổi chính mình theo số năm ra đời, mà cổ nhân tính tuổi chính là tính cả tuổi mụ, khi mà ta vẫn còn nằm trong bụng mẹ, thì ra Kim Dung đại hiệp tính tuổi Chu Chỉ Nhược như vậy.

https://thuviensach.vn

Trời! Vỡ lẽ ra, toàn thân ta đổ mồ hôi lạnh, trong lòng mặc niệm ông trời đã lưu lại cho cha ta một mạng, ta sẽ không so đo sai lầm với ông nữa, có thể làm cho cha được bình an đối với ta đáng giá hơn tất cả, ông về sau phải phù hộ cho nhà ta được bình an. Trước kia ta vốn không tin chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng sau khi trọng sinh, ta đối với các phong tục phong kiến chính là rất mực tôn trọng, không dám coi thường.

Trương Tam Phong xem bé trai mới chỉ tầm năm tuổi, trải qua mấy lần sinh tử cũng không biểu hiện quá mức, không khóc không nháo, ngoan ngoãn thủ lễ, cô bé kia ước chừng mười tuổi, quần áo tuy thô ráp nhưng sạch sẽ gọn gàng, tuy là con gái nhà thuyền nghèo khổ nhưng dung nhan tú lệ, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn, mái tóc đen mềm mại, trải qua trường đuổi giết, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cha, không khóc không sợ, sắc mặt bình tĩnh, dáng điệu cân đối xinh đẹp, mười phần sau này sẽ một mỹ nhân, dường như không phải sinh ra ở nhà nghèo, sau này nhất định sẽ không phải nhân vật tầm thường, không khỏi âm thầm gật đầu tán thưởng. Trương Tam Phong đưa tay đỡ cậu bé nhỏ dậy, thoáng nhìn qua ta cùng cậu bé kia một cái rồi hướng về phía đại hán đang đứng kính cẩn, nói: “Vị anh hùng này không cần đa lễ như vậy. Không biết xưng hô như thế nào? Lão đạo vừa rồi trị thương cho ngươi, xem ngươi toàn thân đều lạnh như băng, hẳn là đã chịu nội thương độc môn, phải nhanh chóng tìm thầy thuốc chữa trị.”

“Tiểu nhân Thường Ngộ Xuân, từ Tín Dương hộ tống tiểu chủ xuôi Nam, giữa đường bốn lần tiếp chiến với bọn ưng trảo của Thát Đát đuổi theo, trên ngực và sau lưng bị một phiên tăng đánh trúng hai chưởng, vừa rồi lại tiếp bọn phiên tăng kia mấy chiêu, vẫn trụ được, không ngại.” Thường Ngộ Xuân nói.

Trương Tam Phong cầm cổ tay hắn, thấy mạch đập rất yếu, vội cởi áo hắn ra để xem vết thương, lại càng kinh hãi, thấy chỗ trúng chưởng sưng vù lên cả tấc, thương tật không nhẹ, đổi lại người khác chắc đã không chịu nổi. Người này chạy trốn bôn ba hàng ngàn dặm, một thân chống chọi cường

https://thuviensach.vn

địch, quả là anh hùng, bèn khuyên hắn đừng nói năng gì nhiều, vào khoang thuyền nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Trương Tam Phong đưa hắn vào trong rồi ra ngoài, lúc này Trương Vô Kỵ đang bên cạnh đứa con Chu Tử Vượng vỗ về, thấy người lái đò vẻ mặt sợ hãi, bèn mỉm cười, lấy ra mấy lượng bạc giao cho ông ta, ôn hòa nói: "Chú lái đò, không ngờ gặp phải việc này khiến chú hoảng sợ, số tiền này chú hãy cầm lấy, rồi trở về lánh đi mấy ngày phòng ngừa bọn Mông Cổ phát hiện truy sát."

Người lái đò kia bên kia nguyên bản thấy lão đạo sĩ trong chớp mắt đã hạ sát bốn người, lại là quan binh triều đình, hiển nhiên vô cùng kinh sợ, nghĩ đến chính mình hẳn là phải chết không nghi ngờ, không nghĩ tới lão đạo sĩ này lại chẳng những không giết người diệt khẩu mà lại còn cho ông ta mấy lượng bạc, phải biết rằng lúc này đời sống người dân vô cùng nghèo khổ, số tiền này đủ cho một gia đình năm người bình thường sống nửa năm, vừa mừng vừa sợ, cười tạ ơn rồi chèo thuyền đi.

Trương Tam Phong thấy người lái đò đi rồi, quay lại nói với cha: "Không biết thuyền gia xưng hô như thế nào, thuyền gia có thể vì cứu một người lạ không quản tính mạng thật sự khiến người ta khâm phục. Cô bé này là con gái người phải không? Nhỏ tuổi nhưng khí chất không tục, thật không giống như con gái nhà bình thường."

Cha ngắc ngứ không nói được lời nào, đối mặt với đạo sĩ bản lĩnh cao cường như vậy khiến cho có cảm giác giống như gặp một đại nhân vật không biết nên làm thế nào. Ta thấy bộ dáng cha như vậy vội giật giật tay áo ông, bởi vì người được ông ta hỏi là cha, ta hậu bối không thể tự tiện trả lời, đành phải làm như vậy để trấn an cha lại, cha được ta nhắc nhở, giật mình xấu hổ cười, nói cộc lốc: "Tiểu nhân họ Chu, đây là con gái ta tên là Chỉ Nhược, vừa rồi tiểu nhân cũng là bị vị nghĩa sĩ kia cảm động, thầm nghĩ dù có mất mạng cũng phải cứu đứa nhỏ kia."

https://thuviensach.vn

“Chu lão đệ tuy chỉ là thuyền gia bình thường nhưng lại can đảm nghĩa hiệp, lão đạo bội phục, vừa rồi vị tráng sĩ kia bị thương, phiền Chu lão đệ người đi xem xét chiếu cố một chút.” Trương Tam Phong vẻ mặt ôn hòa nói.

Cha cười, đáp: “Tiểu nhân vốn bội phục hán tử kia, chiếu cố hắn một chút có gì không thể.” Nói xong cha trở vào trong khoang thuyền.

“Tiểu Chu cô nương, lão đạo nhìn cô khí lực không nhỏ, vừa rồi chèo thuyền thực nhanh nhẹn, giờ phiền cô xuôi thuyền xuống phía đông, quá Tiên Nhân Độ, đưa chúng ta đến Thái Bình điếm đi.” Trương Tam Phong dùng khẩu khí người lớn sai bảo nói, nguyên lai vừa rồi Trương Tam Phong cân nhắc Trương Vô Kỵ bị thương không thể hoạt động, nếu đến bến cũ, Thường Ngộ Xuân đang là khâm phạm lại cũng đang bị trọng thương, một mình ông phải chiếu cố hai người khó có thể chu toàn cho nên quyết định đổi đến địa điểm khác.

Ta nghe Trương Tam Phong nói xong, đầu nổi hắc tuyến, đây chính là Võ Đang khai sơn tổ sư đỉnh đỉnh đại danh, thế nhưng lại dùng khẩu khí sai khiến một đứa nhỏ, khai thuyền thì khai thuyền, nhưng còn dùng kiểu nói chuyện này khiến ta bị xem như con nít không biết gì, lòng ta cảm thấy khó chịu bực bội. Nhưng trên mặt không biểu hiện ra điều gì, chỉ nhỏ giọng đáp lời, liền khua mái chèo chèo thuyền đi, lòng tự an ủi mình sớm một chút đem đám khắc tinh của Chu Chỉ Nhược này cất bước, sớm được giải thoát. Chúng ta là người bình thường, sống cuộc sống bình thường so với giang hồ đấu đá vẫn tốt hơn nhiều, không cần chém chém giết giết, ân oán này nọ mà tự hại chính mình.

Dọc đường đi, Trương Tam Phong nhỏ giọng nói với Trương Vô Kỵ điều gì đó, một lát sau, thuyền chỉ còn cách Tiên Nhân Độ hai bến nữa. Thường Ngộ Xuân được nghỉ ngơi, thân thể đã tốt hơn nhiều, được cha cùng bé trai mỗi người một bên đỡ ra ngoài, đến trước Trương Tam Phong hành một lễ: “Đạo trưởng võ công cao cường, tiểu nhân bình sinh chưa

https://thuviensach.vn

từng gặp, được ơn cứu mạng của đạo trưởng, tiểu nhân không dám quên ơn, thỉnh hỏi đạo trưởng pháp danh là gì tiểu nhân xin khắc cốt ghi tâm?"

"Lão đạo Trương Tam Phong." Trương Tam Phong mỉm cười trả lời.

"A" một tiếng, Thường Ngộ Xuân xoay người quỳ mạnh, lớn tiếng nói: "Thì ra ngài chính là trưởng môn chân nhân của phái Võ Đang, khó trách thần công cái thế, Thường Ngộ Xuân hôm nay may mắn đắc ngộ tiên trưởng." Cậu bé nhỏ kia còn chưa hiểu sự, thấy Thường Ngộ Xuân quỳ xuống cũng vội quỳ theo.

"Lão đạo bất quá sống nhiều hơn người khác vài năm, có gì là tiên với lại không tiên. Thường anh hùng mau đứng dậy, ngươi bị thương không nhẹ, đừng nói nhiều." Trương Tam Phong trong lòng thầm tán thưởng Thường Ngộ Xuân khẳng khái anh hùng, nhưng lại nghĩ hắn là người ma giáo, lại không muốn quá thân cận, thản nhiên nói.

Ta một bên quan sát, không khỏi nhớ tới trong sách viết Trương Tam Phong trời sinh khoáng đạt, đối với chính tà hai đường vốn không quá thiên kiến, ngày trước từng nói với Trương Thúy Sơn chính tà hai chữ khó phân, người chính phái nếu tâm thuật bất chính thì đó chính là tà đồ, còn trong tà phái có người nhất tâm hướng thiện thì cũng là chính nhân quân tử.

Lại còn nói giáo chủ Thiên Ưng giáo là Ân Thiên Chính tuy tính tình nóng nảy, hành sự khác người, nhưng cũng là kẻ quang minh lỗi lạc, có thể kết làm bạn được. Thế nhưng từ khi Trương Thúy Sơn tự vẫn mà chết, ông thương xót học trò, đối với Thiên Ưng giáo hết sức căm giận, tự nhủ đệ tử thứ ba Du Đại Nham cả đời tàn phế, đệ tử thứ năm Trương Thúy Sơn mạng sống danh tiếng đều mất, đều do Thiên Ưng giáo mà ra. Tuy nén lòng không đi kiếm Ân Thiên Chính hỏi tội báo thù, nhưng dù bụng dạ có rộng rãi bác đại đến đâu, hai chữ "tà ma" càng lúc càng thấy ghét bỏ, có lẽ do vận số hai đệ tử thân truyền quá xấu khiến một lão nhân đã trăm tuổi như vậy phải thương tâm.

https://thuviensach.vn

Ta xem Thường Ngộ Xuân cùng Chu tiểu tử quỳ trên mặt đất, nhớ lại trong Ỷ Thiên Đồ Long ký, Chu Tử Vượng là đại đệ tử của Di Lặc Tông trong Minh giáo, năm trước khởi sự tại Viên Châu đất Giang Tây, tự lập làm đế, lấy quốc hiệu là Chu, chẳng bao lâu bị quân Nguyên tiêu diệt, còn Chu Tử Vượng bị bắt chém đầu.

Di Lặc Tông và Thiên Ưng giáo tuy không cùng một phái nhưng đều là chi lưu của Minh giáo, có liên hệ với nhau rất sâu xa. Khi Chu Tử Vượng khởi sự, Ân Thiên Chính có thanh viện tại Triết Giang. Trương Tam Phong hôm nay cứu Thường Ngộ Xuân, chỉ vì nhất thời lòng hiệp nghĩa khích động, và lúc đầu cũng không biết hắn thuộc Minh giáo, nên không lấy gì hợp với bản nguyện.

Lúc này trời đã sẩm tối, cha sợ ta mệt mỏi liền thay ta chèo thuyền, sai ta đi chuẩn bị thức ăn cho mọi người.. Ta vào phòng bếp, thấy lương thực vẫn còn khá nhiều, lại ra bên ngoài tìm mấy thức dân dã, cá chép.. Sau khi đem về, ta nhóm lửa nấu cơm, canh cá, lại thêm mấy thứ khác, bình thường trên thuyền đồ ăn cũng không được thịnh soạn như vậy.

Chờ ta nấu xong cơm, trời đã tối hẳn, cha cầm ngọn đèn vào trong thuyền, tuy có chút tối tăm nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng, Thường Ngộ Xuân nằm trong khoang đang cùng Trương Tam Phong nói chuyện, Trương Vô Kỵ cùng Chu tiểu tử ngồi cạnh hai người. Chu tiểu tử ngồi cạnh Thường Ngộ Xuân hóng chuyện, Trương Vô Kỵ lại ngồi yên không nhúc nhích, sắc mặt tái xanh, toàn thân co lại thỉnh thoảng lại run rẩy, lúc này mới chỉ là đứa nhỏ mười hai tuổi, cho dù lúc đầu ta đọc truyện thấy ghét hắn nhưng nhìn thấy như vậy quả thực thấy rất đáng thương. Nếu hiện tại kịch tình đã có thay đổi, cha cùng Chu tiểu tử không chết, như vậy ta cũng không cần phải đi Nga My, càng không thể yêu tiểu tử này. Như vậy quên đi, cứ xem hắn như đệ đệ là được, sau ngày hôm nay có lẽ cũng chưa chắc đã gặp lại.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thừa Chí Bái Sư Tống Viễn Kiều

Ta một bên đem đồ ăn bày lên bàn, đặt thêm cho họ bát canh cá. Trương Tam Phong thấy ta công phu nấu ăn một hồi, còn biết rõ người đang bị thương ăn canh cá rất tốt không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng, cười nói: "Tiểu Chu cô nương, gọi cha cô đến cùng ăn đi! Đã nửa ngày như vậy các ngươi cũng mệt nhọc rồi."

"Không cần đâu! Ngài mau cùng Thường thúc ăn đi, cháu sẽ mang cơm ra ngoài cho cha." Ta lo cha ngồi cùng bọn họ sẽ không kìm được nói năng thất thố, bèn từ chối.

Nhưng Trương Tam Phong vẻ mặt vẫn kiên trì, ta có chút khó hiểu đành ra gọi cha vào, mang thêm đồ ăn lên, lúc này mọi người đang ngồi quanh bàn nói chuyện. Trương Tam Phong bảo Thường Ngộ Xuân, cha, ta cùng Chu tiểu tử ăn trước, còn mình thì lại ngồi đút cho Trương Vô Kỵ ăn, Thường Ngộ Xuân thấy thế hỏi nguyên do, Trương Tam Phong nói hắn bị hàn độc xâm nhập tạng phủ, đã điểm huyệt đạo các nơi tạm thời chưa nguy đến tính mệnh. Trương Vô Kỵ tủi thân, nghẹn ngào không nuốt nổi miếng cơm xuống họng, Trương Tam Phong lại gặng đút nữa, hắn lắc đầu, không chịu ăn.

Ta cầm lấy bát cơm trong tay Trương Tam Phong, múc canh cá vào, nói với mọi người: "Đạo trưởng, cha cùng Thường thúc thúc mọi người ăn trước đi, để cháu bón cơm cho vị tiểu tướng công này,"

Khó có lúc ta phát thiện tâm, tiểu tử Trương Vô Kỵ này lại không một chút cảm động, lắc lắc đầu không chịu ăn, bi thương nói: "Ta no rồi, không

https://thuviensach.vn

muốn ăn nữa.”

“Tiểu tướng công, đây là canh cá đó, ăn vào rất tốt. Ngươi có biết nếu ngươi không ăn, lão đạo trưởng lớn tuổi như vậy rồi sẽ vì ngươi mà lo lắng, ăn cũng không nổi, chẳng phải làm ông ấy chịu đói sao? Uổng phí lão đạo trưởng yêu thương ngươi.” Ta nhỏ giọng nói thầm vào tai Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ nghe vậy nghĩ thầm, đúng là thái sư phụ đã hơn trăm tuổi, lại phải vì mình mà bôn ba như vậy, chịu sự sỉ nhục của lão hòa thượng, lúc nào cũng lo lắng cho mình, nếu mình như vậy, thái sư phụ không phải rất thương tâm sao? Nghĩ vậy, khi ta đưa đồ ăn lên miệng, hắn không từ chối nữa ngoan ngoãn ăn cơm. Ta lại đem xương cá gỡ sạch sẽ, gắp thêm thịt, Trương Vô Kỵ rốt cuộc ngon miệng ăn hết một bát lớn.

Trương Tam Phong võ công cao cường, dĩ nhiên thính lực cực tốt nghe hết rõ ràng những lời ta nói, thấy Trương Vô Kỵ lại ăn cơm ngon miệng, trong lòng thương xót, đứa nhỏ này cha mẹ đều mất, vận mệnh khổ sở, mới có mười hai tuổi đã chịu không ít kiếp nạn, hiện giờ Thiếu Lâm lại không chịu đem Cửu Dương thần công trao đổi, làm thế nào mới giữ được tính mạng cho nó đây? Hiện giờ nó bệnh nặng như vậy, có được một cô gái chu đáo như vậy chiếu cố quả thực rất tốt.

Thường Ngộ Xuân thấy Trương Vô Kỵ đã ăn cơm, Trương Tam Phong cũng đã động đũa, chính mình cũng bắt đầu ăn, có điều không đụng đến thịt cá, tuy là ăn rất khỏe, tuy đang trọng thương nhưng cũng ăn hết bốn bát cơm trắng. Trương Tam Phong dù là đạo gia tu hành nhưng không kiêng thịt, thấy hắn ăn uống hào sảng liền khuyên hắn ăn canh cá, điều dưỡng nguyên khí, Thường Ngộ Xuân lại nói: “Trương chân nhân, tiểu nhân thờ Bồ Tát nên không ăn mặn.”

Ta lúc này mới nhớ là người trong ma giáo qui củ rất nghiêm, không ăn mặn, từ đời Đường tới giờ đều thế cả. Cuối thời Bắc Tống, đại thủ lĩnh của Minh giáo là Phương Tịch khởi sự tại Chiết Đông, đương thời quan

https://thuviensach.vn

cũng như dân gọi họ là “đạo ăn chay thờ ma”. Ăn chay và phụng thờ ma vương là hai quy luật lớn của ma giáo, đã truyền từ mấy trăm năm nay. Đời nhà Tống, quan phủ chém giết ma giáo rất ngặt, người trong võ lâm cũng coi họ chẳng ra gì, vì thế giáo đồ hành sự cực kỳ ẩn bí, tuy ăn chay nhưng đối với người ngoài phải giả xưng là thờ Phật, bái Bồ Tát, không dám tiết lộ thân phận của mình.

Mọi người ăn xong cơm liền cùng ngồi quanh ngọn đèn nói chuyện. Trương Tam Phong lo lắng đêm tối thuyền khó đi, mùa hè nóng bức trên thuyền lại mát mẻ liền quyết định ở trên thuyền nghỉ tạm một đêm, buổi sáng lại đi. Ngồi trò chuyện với Thường Ngộ Xuân, không biết hai người đang nói về đề tài gì, hắn nói: “Trương chân nhân, ngài có ơn cứu mệnh đối với ta, lại đã biết rõ lai lịch rồi, nên không dám dấu diếm. Tiểu nhân là người trong Minh giáo, phụng sự Minh tôn. Triều đình quan phủ đối với chúng ta mười phần căm ghét, người hiệp nghĩa trong các danh môn chính phái cũng coi nhẹ chúng ta, thậm chí đến bọn đốt nhà cướp của, giết người không gớm tay trong hắc đạo cũng gọi chúng ta là yêu ma quỉ quái. Lão nhân gia đã biết rõ lai lịch của chúng ta mà vẫn ra tay tương cứu, ân đức này quả thực tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp.”

Trương Tam Phong cũng đã từng nghe qua về lai lịch của ma giáo, biết ma giáo phụng thờ đại ma vương tên là Ma Ni, người trong tôn giáo gọi là Minh Tôn. Tôn giáo này đến trung thổ từ đời Nguyên Hòa, Hiến Tông nhà Đường, khi đó gọi là Ma Ni giáo, còn gọi là Đại Vân Quang Minh giáo, giáo đồ tự xưng Minh giáo nhưng người ngoài gọi họ là Ma giáo. Ông trầm ngâm giây lát, nói: “Thường anh hùng…”

Thường Ngộ Xuân vội nói: “Trương chân nhân ngài không cần gọi anh hùng hào kiệt dài dòng làm gì, chỉ cần bảo ta Ngộ Xuân là được.”

Trương Tam Phong mỉm cười: “Được rồi, Ngộ Xuân ngươi năm nay đã bao nhiêu tuổi?”

https://thuviensach.vn

“Ta vừa vặn hai mươi tuổi.” Thường Ngộ Xuân đáp.

Trương Tam Phong thấy hắn tuy mặt đầy râu ria nhưng tuổi còn quá trẻ, gật đầu nói: “Ngươi như thế cũng chỉ mới lớn, tuy đầu nhập ma giáo nhưng sa chân chưa sâu, nếu biết sớm quay đầu lại thì cũng chưa muộn. Ta có một câu muốn khuyên ngươi, ngươi nghe cũng đừng giận.”

“Lão đạo gia dạy bảo, tiểu nhân làm sao dám giận.” Thường Ngộ Xuân nói.

Trương Tam Phong nói tiếp: “Tốt lắm, ta khuyên ngươi hôm nay thay lòng đổi dạ, bỏ tà giáo đi. Nếu ngươi không chê phái Võ Đang bản lĩnh kém cỏi, lão đạo sẽ bảo đại đồ nhi Tống Viễn Kiều thu ngươi làm đệ tử. Sau này ngươi hành tẩu giang hồ, hiên ngang oai phong, không ai dám coi thường ngươi cả.”

Tống Viễn Kiều đứng đầu bảy đệ tử, danh chấn thiên hạ, những người tầm thường trong võ lâm được gặp một lần cũng không phải dễ. Võ Đang chư hiệp đến những năm gần đây mới bắt đầu thu đồ đệ nhưng tuyển chọn thật nghiêm, nếu không phải người có căn cốt tư chất, phẩm hạnh tính tình đều tốt, thì không thể nào được nhận vào làm môn hạ phái Võ Đang. Thường Ngộ Xuân xuất thân ma giáo, người thường nghe tới đã nhíu mày, vậy mà được Trương Tam Phong biệt đãi, muốn hắn đầu nhập môn hạ Tống Viễn Kiều, như người trong võ học mà nói thì thật là một phúc duyên cực kỳ khó gặp trên đời.

Nào ngờ Thường Ngộ Xuân khẳng khái nói: “Tiểu nhân được Trương chân nhân coi trọng, thực là vô cùng cảm kích. Thế nhưng tiểu nhân thân đã ở trong Minh giáo, suốt đời không dám phản bội, đa tạ ý tốt của ngài.” Ta ở một bên nghe, trong lòng cười thầm rằng Thường Ngộ Xuân chính là công thần khai quốc Minh triều, gia nhập Võ Đang chẳng phải thiệt cho hắn sao.

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong lại khuyên thêm mấy câu nữa, Thường Ngộ Xuân kiên quyết không nghe. Trương Tam Phong thấy hắn chấp mê không tỉnh ngộ, chỉ còn nước lắc đầu thở dài, nói: “Còn cậu con trai của Chu Tử Vượng…”

“Lão đạo trưởng yên tâm, tiểu nhân nếu đã đáp ứng chăm sóc tiểu chủ công dĩ nhiên phải làm tốt, tương lai sẽ giúp hắn kế thừa di chí của chủ công, khôi phục giang sơn người Hán chúng ta.” Thường Ngộ Xuân hào hứng nói khiến cho Trương Tam Phong thở dài, dù có bội phục hắn nhưng với việc hắn chấp mê ma giáo lại không thể chấp nhận.

Lúc này, Chu tiểu tử đang im lặng bỗng nhiên vùng ra khỏi cái ôm của Thường Ngộ Xuân, quỳ rạp xuống trước mặt Trương Tam Phong nói: “Thường thúc thúc, ta không muốn làm cái gì chủ công, không cần giống như phụ thân đi đánh nhau, như vậy sẽ chết rất nhiều người, ta muốn cùng lão gia gia học bổn sự, bảo hộ thân nhân bằng hữu, phò nguy cứu vây, làm một người giống như lão gia gia.”

Đứa trẻ còn nhỏ nhưng lời nói khiến cho hai người kinh hãi, Thường Ngộ Xuân không để ý thương thế vội ngồi dậy, trừng mắt nhìn nó. Cậu bé thấy ánh mắt uy nghiêm của Thường Ngộ Xuân chẳng những không lùi bước mà ngược lại càng thêm kiên quyết nhìn Trương Tam Phong. Trương Tam Phong thấy bộ dáng kiên quyết ấy, bỗng nhiên vuốt râu cười: “Ngộ Xuân, tiểu hài tử tuy nhỏ nhưng thông minh hơn ngươi, khó có được cách suy nghĩ như vậy, cậu bé cháu tên là gì?”

“Cháu tên là Chu Thừa Chí, nghĩa là kế thừa ý chí của cha, nhưng cháu không muốn, vì nguyện vọng của cha đã khiến nhiều người phải chết, vì cứu cháu mà Thường thúc thúc cũng phải chịu rất nhiều khổ sở, người nhà cháu cũng đều chết cả, cháu không muốn làm cái gì chủ công, chỉ muốn bảo hộ thân nhân cùng bằng hữu của mình, lão gia gia ngài thu nhận cháu đi!” Chu Thừa Chí ánh mắt rưng rưng quật cường nói.

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong nhìn Thường Ngộ Xuân sắc mặt khó coi, gật gật đầu mỉm cười nói: “ Thừa Chí, cháu phải nhớ lời hôm nay của mình, nếu vào phái Võ Đang của ta thì không thể cùng ma giáo dây dưa nữa, nếu cháu hiểu rõ, ta liền bảo đại đồ nhi của ta thu cháu làm đồ đệ, vừa lúc hắn có một đứa con hơn cháu vài tuổi, ngày sau sư huynh đệ có thể cùng nhau học võ luyện kiếm, hành tẩu giang hồ, trừ bạo an dân.”

“Cháu đã nghĩ rất rõ ràng, đồ tôn xin khấu đầu trước thái sư phụ.” Cậu bé tuy tuổi còn nhỏ nhưng khẩu khí rõ ràng, có chủ ý của chính mình, quả thực không tồi.

Trương Tam Phong mỉm cười gật đầu: “Tốt lắm, lão đạo sĩ ta đã thu được một đồ tôn tốt, không tồi, không tồi, cũng đáng giá một phen xuống núi.” Trương Tam Phong tiếng nói vừa dứt, mọi người đều hiểu cậu bé này về sau chính là môn hạ của phái Võ Đang, đệ tử thế hệ thứ ba. Thường Ngộ Xuân đối với Chu Thừa Chí không kế thừa ý cha có chút giận giữ, nhưng nếu có thể bái làm môn hạ của Trương Tam Phong so với phải trở lại Minh giáo thì có vẻ tốt hơn, nguyên bản hắn còn đang lo lắng làm thế nào trở về an toàn, nếu như nó đã lựa chọn như vậy thì cứ theo ý nó. Nghĩ thông suốt, lúc sau cũng cùng cha tiễn Trương Tam Phong đi nghỉ.

Thường Ngộ Xuân hôm sau nói: “Thật không hiểu chúng ta đã làm ra tội ác gì mà khiến người ta xem thường như độc xà mãnh thú vậy. Được, tiểu chủ công không muốn nhập Minh giáo, tự nguyện gia nhập làm môn hạ của đạo trưởng cũng là phúc khí của cậu ấy, hiện giờ tiểu nhân sứ mệnh đã hoàn thành, không tiện ở lại, xin được cáo từ.”

Trương Tam Phong ôm Trương Vô Kỵ, tay kia dắt Chu Thừa Chí nói: “Nếu như vậy chúng ta từ biệt tại đây.” Ông không muốn dây dưa với người trong ma giáo, nên bốn chữ “sau này gặp lại” không nói ra. Thường Ngộ Xuân lại bái tạ một lần nữa.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn Trương Vô Kỵ ánh mắt nhìn Trương Tam Phong, trong mắt bi thương không giảm, ảm đạm không ánh sáng, không khỏi tiến lên kéo tay hắn nói: “Tiểu tướng công, ngươi về sau mỗi ngày phải ăn cơm đừng để lão đạo gia phải đau lòng, cố gắng hiếu thuận với lão nhân gia, ta đây có hộ thân phù có chút diệu dụng, tặng cho ngươi, có lẽ nó sẽ giúp ngươi được bình an.” Nói xong ta đưa cho hắn cái túi có đựng viên trân châu bên trong, thứ này ta nghiên cứu hết ba năm cũng không biết công dụng thế nào. Xem kỳ ngộ của Trương Vô Kỵ có nhiều, có lẽ có thể tìm ra diệu dụng của nó.

Trương Vô Kỵ cầm cái túi đeo vào cổ, nước mắt tuôn tràn, nghẹn ngào nói: “Đa tạ ngươi có lòng tốt, thế nhưng … thế nhưng ta cũng chẳng còn bao nhiêu ngày để ăn cơm nữa.” Trương Tam Phong nghe xong lòng buồn bã, giơ tay áo lau nước mắt trên má cho hắn.

Ta biết Trương Vô Kỵ lúc này hàn độc phát tác, mệnh đã không còn giữ được bao lâu nữa. Nhưng lại phải giả bộ như không biết, sợ hãi hỏi: “Tại sao vậy? Ngươi.. Ngươi.. Bệnh của ngươi nặng như vậy sao?”

Trương Tam Phong trong lòng đang buồn bã, xem ta mắt rưng rưng, đồng tình nhìn Vô Kỵ, cảm động nói: “Tiểu cô nương, cô thật tốt bụng, đáng tiếc cha con hai người hôm nay đã muốn trở mặt cùng Thát tử, nơi này không thể ở lâu, ngàn vạn lần phải cẩn thận đừng để sa vào tay giặc, tốt nhất vẫn nên sớm đổi chỗ ở đi thôi.”

Cha nghe xong lời Trương Tam Phong nói, chấn động, mặt sầu khổ nói: “Hiện giờ thiên hạ đại loạn, Mông Cổ Thát tử khắp nơi, hai năm nay cha con tôi yên ổn đôi chút do Thát tử không quen thủy tính, hiện giờ có năng lực đi đâu được, thiên hạ rộng lớn tại sao không cho dân nghèo chúng ta một con đường sống? Ai!!”

Trương Tam Phong cũng bị ngữ khí buồn bã tuyệt vọng của cha cảm động, nhìn cha mặt đầy ưu sầu, còn có ta tuy chưa trưởng thành nhưng tương lai cũng ẩn hiện bộ dáng xinh đẹp tuyệt sắc, hiểu rằng nếu không có

https://thuviensach.vn

bản lĩnh tự bảo vệ, cô bé này tương lai sau này tất yếu mệnh khổ, trong lòng cũng kỳ quái, một người thuyền gia nghèo khổ bần cùng, khuôn mặt bình thường già nua sao lại sinh ra được một cô con gái như vậy? Cô bé này dung mạo khí chất so với thiên kim khuê các, giang hồ nữ tử cũng không kém.

Hơn nữa, khó hơn là cha con hai người này đều một thân nghĩa hiệp can đảm, cô bé này lại trời sinh lực đại, luyện võ thật tốt, đáng tiếc Võ Đang không thu nữ đệ tử, nếu không đứa nhỏ này có thể kế thừa Võ Đang tuyệt kỹ, nghĩ đến đây, trong đầu đã có ý niệm, nói: “Chu lão đệ không cần phiền muộn, dưới chân núi Võ Đang cũng có chút ruộng tốt, Thát tử vốn cũng kiêng kị chút danh tiếng Võ Đang chúng ta, không dám xâm phạm, ít dám vào gây loạn. Không bằng cha con ngươi theo lão đạo đến Võ Đang?”

Cha nghe xong hai mắt sáng ngời, nhìn ta hỏi ý. Ta nghĩ hiện giờ đại loạn, tương lai còn có chiến tranh xảy ra, chờ đến khi Minh triều ổn định, thiên hạ thái bình còn phải đợi mấy chục năm nữa, quả thực cần có cường lực bảo hộ. Võ Đang còn có thể truyền thừa đến hiện đại, không giống như Thiếu Lâm tự mấy lần bị quan phủ thiêu hủy tiêu diệt, quả thật thực lực bất phàm. Nghe nói thời Minh từng tiêu diệt không ít môn phái, tuy nhiên lại chưa từng dám xâm phạm tới một cành cây cọng cỏ của núi Võ Đang, có thể nói là e ngại uy danh của Trương Tam Phong cùng Trương Vô Kỵ đi!

Nghĩ đến đây ta hướng cha gật đầu, ý bảo cha đáp ứng. Võ Đang tuy là có Triệu Mẫn một hồi tranh đấu, ám toán Trương Tam Phong, nhưng dân chúng quanh núi lại không có gì tổn thương, có lẽ là một nơi an cư lạc nghiệp tốt. Cha thấy ta gật đầu vội cảm tạ Trương Tam Phong nói: “Thật sự đa tạ đạo trưởng, giúp cha con ta tìm được một nơi dung thân, tiểu nhân thật sự cảm kích vô cùng.” Nói xong kéo ta khấu đầu Trương Tam Phong một cái.

Ta tuy không thích quỳ lạy khấu đầu nhưng nghĩ đến Trương Tam Phong chính là một nhân vật cổ được kính nể, cũng liền thuận theo. Chợt

https://thuviensach.vn

nhìn thấy Trương Vô Kỵ sắc mặt xanh trắng ở trong lòng Trương Tam Phong nhìn ta có đôi chút vui mừng, bỗng nghĩ đến Thường Ngộ Xuân tại sao còn không đề cập đến việc dẫn hắn đến gặp Điệp Cốc Y Tiên xem bệnh đâu? Không phải là bị ta làm cho kịch tình rối loạn rồi chứ?

Ta vội tỏ vẻ nghi hoặc thương cảm nói: “Có thể cùng cha chuyển đến Võ Đang thật là tốt, chính là vị tiểu tướng công này, tại sao lại nói không còn vài ngày để ăn cơm? Có phải hay không bệnh rất nặng, sao không mời lang trung về xem?” Trương Tam Phong nghe hỏi vậy lại buồn bã không đáp.

Thường Ngộ Xuân lại phối hợp rất ăn ý, nhìn kỹ Trương Vô Kỵ nói: “Trương chân nhân, ngài công lực thâm hậu, thần công quảng đại, cậu bé này trúng độc nặng liệu có thể cứu chữa?”

Trương Tam Phong trong lòng đau đớn, miệng lại hàm hồ đáp: “Đúng vậy.” Chính là ở sau Trương Vô Kỵ tay trái nhẹ nhàng xua xua hai cái, ý nói hắn trúng độc rất nặng, chỉ là giấu không nói ra cho hắn biết mà thôi.

Thường Ngộ Xuân thấy Trương Tam Phong xua tay, lắp bắp kinh hãi nói: “Tiểu nhân lần này nội thương không nhẹ, đang muốn đi gặp một vị thần y chữa trị, chân nhân có đồng ý để ta mang cậu bé này cùng đi không?”

Trương Tam Phong lắc đầu nói: “Hắn hàn độc xâm nhập tạng phủ, dược vật tầm thường không thể chữa được, chỉ có thể… Chỉ có thể chậm rãi hóa giải.”

Thường Ngộ Xuân tiếp tục nói: “Chính là vị thần y kia thật sự có khả năng cải tử hoàn sinh.”

Trương Tam Phong ngẩn ra, chợt nhớ tới một người: “Ngươi nói chẳng lẽ là Điệp Cốc Y Tiên?”

https://thuviensach.vn

Thường Ngộ Xuân vui sướng tự hào đáp: “Đúng là ông ấy. Thì ra lão đạo trưởng cũng biết đến Hồ sư bá của ta.”

Trương Tam Phong do dự: “Nghe danh Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu y thuật cực kỳ cao minh, nhưng là người trong ma giáo, xưa nay võ lâm nhân sĩ không ai muốn nói tới. Huống chi tính tình y lại hết sức quái dị, chỉ cần là người trong ma giáo y sẽ tận lực cứu chữa, không lấy một đồng, còn người ngoài cầu y, dù cả vạn lượng vào chồng trước mặt y cũng không đoái hoài đến, thành thử còn một cái ngoại hiệu “Kiến Tử Bất Cứu”. Nếu quả là người đó thì đành để Vô Kỵ hàn độc phát tác mà chết còn hơn để hắn rơi vào vòng ma giáo”.

Thường Ngộ Xuân thấy ông nhíu mày suy nghĩ, hiểu rõ tâm ý của Trương Tam Phong liền nói: “Trương chân nhân, Hồ sư bá tuy trước nay không chữa bệnh cho người ngoại đạo, nhưng tiểu nhân được lão đạo trưởng cứu, đại ân thâm trọng, Hồ sư bá không thể không phá lệ. Nếu ông ấy không chịu ra tay thì tiểu nhân nhất định không để yên.”

Trương Tam Phong thấy Thường Ngộ Xuân vẻ mặt thành tâm, biết hắn là vì báo đáp mình ơn cứu mạng, lại chiếu cố tiểu chủ công của hắn mới như vậy, không khỏi trầm ngâm: “Vị Hồ tiên sinh đó y thuật như thần, ta cũng đã từng nghe tiếng. Có điều hàn độc trong thân thể Vô Kỵ, không phải tầm thường …”

Thường Ngộ Xuân thấy Trương Tam Phong vẫn còn băn khoăn, lớn tiếng nói: “Vị tiểu gia này nếu như cùng lắm trị không xong thì đằng nào cũng chết, còn có gì mà phải lo?” Hắn tính tình sảng trực, bụng nghĩ sao liền nói ra không kiêng dè gì cả.

Trương Tam Phong nghe nói “đằng nào cũng chết”, trong lòng chấn động nghĩ thầm: “Tên này ăn nói lỗ mãng nhưng quả không sai, trước mắt Vô Kỵ chỉ còn sống được độ một tháng nữa, thôi thì đành đánh liều cầu may vậy”. Ông trước nay giao thiệp với ai luôn luôn hết lòng hết dạ, coi ai

https://thuviensach.vn

cũng như mình không nghi ngại, Thường Ngộ Xuân này quả là người trọng nghĩa, thế nhưng Vô Kỵ là giọt máu duy nhất của học trò yêu, nay bảo ông giao vào tay một đệ tử ma giáo tà ác nổi danh, làm sao có thể yên tâm, thành ra nhất thời không sao quyết định được.

Thường Ngộ Xuân thấy Trương Tam Phong mặt vẫn do dự, biết ông vì mâu thuẫn với Minh giáo mà khó xử, suy nghĩ một chút, nói: "Trương chân nhân không muốn đến gặp Hồ sư bá, điều đó tiểu nhân cũng hiểu rồi. Trước nay chính tà hai bên không đứng chung, Trương chân nhân là đại tông sư đương thời, lẽ nào đi cầu tà ma ngoại đạo? Hồ sư bá tính tính cổ quái, gặp Trương chân nhân ăn nói vô lễ, hai bên lại gây chuyện không chừng. Vị Trương huynh đệ này tốt hơn do tiểu nhân đưa tới, nhưng chắc Trương chân nhân không an lòng. Thôi thì thế này, tiểu nhân đưa Trương huynh đệ tới nhờ Hồ sư bá xin ông ấy từ từ cứu chữa, sau đó tiểu nhân sẽ lên núi Võ Đang làm con tin. Trương huynh đệ nếu như có chuyện gì, Trương chân nhân cứ một chưởng đánh tiểu nhân chết là xong."

Trương Tam Phong không khỏi bật cười, nghĩ thầm nếu như Trương Vô Kỵ có gì sơ sẩy, ta đánh ngươi chết để làm chi? Nếu ngươi không lên núi Võ Đang thì ta biết đi đâu mà tìm? Thế nhưng trước mắt Vô Kỵ hàn độc đã đi vào gan phổi rồi, quả đúng là" đằng nào cũng chết", ở lúc sinh tử này đành phải quyết định dứt khoát, bèn nói: "Vậy phải làm phiền ngươi rồi, thế nhưng phải nói trước, Hồ tiên sinh không được ép Vô Kỵ nhập giáo, phái Võ Đương chúng ta cũng không chịu ơn quí giáo đâu." Ông biết ma giáo hành sự quỷ bí, nếu như dính dấp với họ, họ sẽ luẩn quẩn với mình hoài, âm hồn không tiêu tan, không biết hậu hoạn đến chừng nào, Trương Thúy Sơn thân bại danh liệt thật đã rành rành ra đấy.

Thường Ngộ Xuân ngang nhiên đáp: "Trương chân nhân coi Minh giáo chúng ta chẳng ra gì cả, nhưng thôi cứ theo đúng lời ngài phân phó là xong, tuyệt sẽ không làm khó Trương huynh đệ."

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong nói: “Ngươi thay ta chăm sóc cho Vô Kỵ, nếu như âm độc trong thân thể trừ được, thì ngươi dẫn nó lên núi Võ Đang. Còn việc việc ngươi lên núi làm con tin, cái đó không cần thiết.”

Thường Ngộ Xuân đáp: “Tiểu nhân xin hết sức cố gắng.”

Trương Tam Phong thấy hắn trịnh trọng đáp ứng, biết hắn là hán tử một lời nặng tựa ngàn cân, cũng yên tâm, ôm Vô Kỵ nói: “Như vậy lão đạo yên tâm, cha con Chu huynh đệ giờ sẽ theo ta đi Võ Đang, Vô Kỵ đành nhờ ngươi vậy.”

Cha nhìn Trương Tam Phong cùng Thường Ngộ Xuân, lại nhìn ta nói: “Đạo trưởng không cần phải lo lắng quá cho chúng ta, tiểu nhân gần đây cũng có chút tích cóp, đủ để mua hai mẫu ruộng, chỉ có điều trước khi đi tiểu nhân còn muốn đến một nơi, lấy di vật mẫu thân nha đầu này để lại cho nó mang đi. Mẹ đứa nhỏ này là thiên kim thế gia ở Tương Dương, vì chiến loạn mới phải lâm vào cảnh gian nan, khó sinh mà qua đời, di vật nàng để lại nhất định phải mang theo.”

Trương Tam Phong cùng Thường Ngộ Xuân lúc này mới hiểu được, khó trách tại sao một cô bé nghèo khổ lại xinh đẹp thoát tục như vậy, thì ra là nữ nhân Tương Dương thế gia. Trương Tam Phong nghe được hai chữ Tương Dương lại sửng sốt nhớ lại chuyện thời niên thiếu của mình, khi đó mình còn là một đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, có thể gặp được vị tiền bối tuyệt tích giang hồ kia thực may mắn, Quách Tương sau khi cha mẹ chết trận tại Tương Dương trở thành khai sơn tổ sư phái Nga Mi, sau đó cũng xuất gia, tang cũng sớm đã trăm năm.

Trương Tam Phong cảm thán một chút, nói: “Nếu là di vật tự nhiên không thể bỏ lại, sau khi trời sáng Chu huynh đệ liền đi tìm đi, lão đạo chờ một chút cũng không sao.”

https://thuviensach.vn

“Không cần đợi đến sáng, vật ngay dưới đáy sông, không xa, không xa. Ai, nếu không phải giấu dưới đáy sông chỉ sợ đã sớm bị Thát tử cướp đi rồi.” Cha ra ngoài khoang thuyền, treo đèn lên, nói giọng oán hận, vừa nói vừa nhảy xuống nước bơi đi.

Trong thuyền, Trương Tam Phong và Thường Ngộ Xuân đều ảm đạm thở dài, tràn ngập bất đắc dĩ, Chu Thừa Chí nhu thuận không nói gì, Trương Tam Phong lại dặn dò Trương Vô Kỵ, lo lắng hắn rời mình ra không quen tự chăm sóc mình, Trương Vô Kỵ cũng không nói được lời nào. Ta không ở lại trong khoang vì biết cha phải đi lấy đồ, lo lắng canh chừng, một khi thời gian quá lâu sẽ xuống nước tìm ông.

Qua hai khắc, cha rốt cuộc cũng xuất hiện trên mặt nước, tay cầm túi da trâu trèo lên thuyền, trở vào phòng thay quần áo. Ta đã sớm biết bên trong túi là gì, nhưng vẫn giả vờ làm một tiểu cô nương tò mò nhìn ngắm cái túi. Trong khoang, đám người Trương Tam Phong thấy túi da không lớn, sẽ không đựng được bao nhiêu thứ nên cũng không chú ý.

Cha thay quần áo xong trở ra, thấy ta đang cầm cái túi xem xét không ngừng, không khỏi cười nói: “Đó là di vật mẹ con để lại, nếu muốn thì cứ lấy ra nhìn cho kỹ, không cần ngượng ngùng, bên trong đều là của con, tương lai cũng sẽ mang theo, mau lấy ra xem đi!” Cha khó có cơ hội buông được gánh nặng, về sau có thể an cư lạc nghiệp không cần lo lắng giặc Nguyên đuổi giết.

Ta dĩ nhiên biết bên trong có những gì, nhưng thấy Trương Vô Kỵ cùng Chu Thừa Chí đều hào hứng nhìn cái túi, bỗng nhiên nghĩ đến trong truyện có một đoạn Trương Vô Kỵ bởi vì trên người không có tiền, trên đường đưa Bất Hối đến đỉnh Quang Minh thiếu chút nữa bị ác nhân ăn thịt, không khỏi trong lòng thương cảm. Trương Vô Kỵ tuy là kẻ mềm lòng, lại đa tình nhưng không thể phủ nhận hắn là người tốt.

https://thuviensach.vn

Ngẫm ra thì hắn cũng gặp phải không ít đau khổ, tình đầu lại không may yêu phải nữ nhân như Chu Cửu Chân. Không may nối tiếp không may, Trương Vô Kỵ lại một mình lớn lên trong sơn cốc hoang vắng, không có trưởng bối dạy dỗ, tâm tình vẫn khờ dại, có thể thấy tính cách hắn cũng quả là thiên tính nhân hậu. Nếu là người khác, trước bị Chu Cửu Chân* lừa gạt tình cảm, sau lại bị Chu Trường Linh đuổi giết, bị đối xử như vậy mà vẫn không nhẫn tâm giết hắn, Chu Trường Linh* bị nhốt ngoài vách đá mấy năm cũng là Trương Vô Kỵ cho hắn đồ ăn thức uống mà giữ được tính mạng.

*Chu Cửu Chân: nhân vật trong Ỷ Thiên Đồ Long ký, cô gái đầu tiên Trương Vô Kỵ thích, rất xinh đẹp nhưng lại lừa hắn để Vô Kỵ nói ra tung tích Tạ Tốn.

*Chu Trường Linh: cha của Chu Cửu Chân, chủ mưu vụ "lừa tình" Trương Vô Kỵ.

Chu Trường Linh tại vách đá dầm mưa dãi tuyết năm năm, lại không biết hối cải. Thiện ác có báo ứng, kết quả Vô Kỵ vừa rời khỏi sơn cốc, Chu Trường Linh tham lam võ công mù quáng chui vào sơn động, càng liều mạng lại càng chui sâu, rốt cuộc lùi không được tiến không xong, chết kẹt trong thông đạo, ngoài dự đoán của mọi người.

Nghĩ đến Trương Vô Kỵ tuổi còn nhỏ mà gặp nhiều gian nan, cha mẹ bị võ lâm bức tử, thân bị hàn độc tra tấn, đối mặt với bọn ác nhân ăn thịt người cũng không sợ hãi, tâm địa hiệp nghĩa, người như vậy quả thực rất khó mà chán ghét hắn được. Còn Chu Thừa Chí, Thường Ngộ Xuân là kẻ thô lỗ, có lẽ sẽ không cho hắn tiền tài phòng thân, có thể nghĩ rằng một đứa trẻ cũng không cần tiêu tiền đi.

Nghĩ vậy lòng ta đã có quyết định, đem những thứ trong này cho bọn hắn dùng cũng tốt, nhìn vào trong khoang thuyền, không thẹn thùng hào

https://thuviensach.vn

phóng nói: “Cha, ta mở ra xem đồ của mẹ là gì.” Nói xong vào bếp lấy dao đem túi mở ra, thấy bên trong vẫn là cái hộp cũ hai năm trước ta đã thấy.

Ta cười, khẽ liếc xem phản ứng của mọi người, thấy Trương Tam Phong cùng Thường Ngộ Xuân vẫn là không để ý đến, cha nhìn ta cười cổ vũ, hai cậu bé lại nhìn cái hộp vẻ tò mò. Lòng ta cười thầm, nhất định sẽ làm bọn hắn chấn động, tay mở cái hộp ra.

Chỉ cảm thấy trong hộp phát ra ánh sáng lấp lánh rực rỡ, cái hộp cũ kỹ nhưng trên mặt tràn đầy một lớp châu báu trang sức cùng vàng lá. Ta làm bộ vui mừng, đem châu báu lấy ra xem, mọi người cũng không khỏi tò mò cũng tiến lên nhìn, chỉ thấy trên tay ta là trân châu lớn nhỏ, một khối dương chi bạch ngọc đã được điêu khắc thành hình bàn tay cùng một viên đông châu to bằng nắm tay đứa trẻ.

Thường Ngộ Xuân cười một tiếng nói: “Thực không nghĩ rằng một thuyền gia nghèo túng lại có từng ấy hi thế trân bảo. chừng này châu báu vàng bạc, thuyền gia còn cần phải chèo thuyền mưu sinh sao?”

“Những thứ này lão tiểu nhân cũng là lần đầu tiên nhìn đến, là tài sản gia nghiệp của mẫu thân nha đầu còn chưa bị Thát tử cướp mất, đáng tiếc Thát tử tham lam, vì gia nghiệp này hại cho nhà tan người chết. Những thứ này là mẫu thân để lại cho Chỉ Nhược, tiểu lão nhân không có bản lãnh gì, nữ nhân vẫn là nuôi lớn lên, sau đó tài sản này đem trả lại hết cho nó.” Cha nhìn đống châu báu, tâm không tham lam, chỉ là trong lúc xúc động suýt chút nữa làm lộ ra thân thế của ta.

Trương Tam Phong vuốt râu, bình thản nói: “Giang sơn này vốn là của người Hán chúng ta, Thát tử càn rỡ rồi cũng phải cút về thảo nguyên đại mạc của bọn chúng, Trung Nguyên rồi sẽ đến lúc thái bình. Tiểu cô nương mau dọn đồ đạc lại đi, hừng đông chúng ta sẽ đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, lão đạo trưởng, chừng này có đủ cho cha mua nhà cùng ruộng không ạ? Con không nghĩ mình cần dùng đến, chỉ muốn giúp cha ngày ngày được sống thật tốt không cần vất vả.” Ta trước đề cập một chút, cha trời sinh không có khiếu ăn nói, sau lời này khẳng định sẽ không nói gì, đợi sau này đến núi Võ Đang, ta còn có cớ dùng số của cải này tậu nhà tậu ruộng.

Quả nhiên cha chỉ nghiêm mặt lắc đầu, cũng không nói gì, ta cười ôm chiếc hộp trở về phòng nhỏ của mình. Nằm suy nghĩ một lát, ta lại trở dậy, lấy trong hòm quần áo hai cái túi vải, đem vàng lá chia thành ba phần, chính mình cất đi một phần, hai phần còn lại cho vào hai túi, lại để thêm mấy hạt trân châu, chuẩn bị ngày mai chia tay sẽ âm thầm đưa cho hai người bọn họ.

Trời vừa sáng, Trương Tam Phong, cha và ta chia tay Thường Ngộ Xuân và Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ từ khi cha mẹ chết coi Trương Tam Phong như ông nội, thấy bỗng nhiên phải rời đi không khỏi lệ rơi như mưa.

Trương Tam Phong đem Trương Vô Kỵ đặt vào tay Thường Ngộ Xuân, lòng cố không lo lắng, nhẹ nhàng nói: “Vô Kỵ, sau này chữa khỏi bệnh Thường đại ca sẽ đưa cháu về Võ Đang. Cháu ngoan, chỉ mấy tháng thôi, không cần đau lòng.”

Trương Vô Kỵ ở trong lòng Thường Ngộ Xuân nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Thường Ngộ Xuân bình thường hào sảng nhưng ở giờ khắc chia ly này cũng không biết nói gì, đành ôm Trương Vô Kỵ thật chặt, hướng Trương Tam Phong cúi đầu từ biệt rồi bước đi.

Trương Tam Phong, cha, ta cùng Tiểu Thừa Chí nhìn bọn họ rời đi, Thừa Chí bỗng lớn tiếng gọi: “Trương ca ca, huynh phải dưỡng bệnh thật tốt, ta ở trên núi Võ Đang chờ huynh trở về, chúng ta sẽ cùng nhau học võ.”

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ nghe xong lời Thừa Chí, trong lòng Thường Ngộ Xuân quay đầu lại nhìn chúng ta, trong mắt lại ứa lệ. Ta ước lượng đến một khoảng cách không xa lắm nhưng đủ để Trương Tam Phong không nghe được thanh âm, vội vã hướng bọn họ chạy đến. Trương Tam Phong cùng cha nghĩ rằng ta lưu luyến muốn đi cáo biệt cũng không ngăn cản ta chạy đi.

Thường Ngộ Xuân người đang trọng thương nên đi cũng không nhanh, rất nhanh liền bị ta đuổi kịp, ta giả bộ thở gấp nói: “Thường thúc thúc đợi cháu với!”

Thường Ngộ Xuân nghe thấy tiếng ta liền dừng bước, ta nhìn hắn cười, tiến đến cạnh Trương Vô Kỵ, một bên đem túi vải nhét vào ngực hắn, một bên nhỏ giọng nói: “Tiểu tướng công, cha thường nói ra khỏi cửa không có tiền nửa bước khó đi, cũng không biết thần y nơi đó như thế nào, túi này là ta tặng ngươi để phòng thân, ngươi về sau hãy sống thật tốt!” Nói xong không nhìn thái độ của bọn họ liền đã quay trở về.

Thường Ngộ Xuân ha ha cười to hai tiếng, nói với Trương Vô Kỵ: “Tiểu cô nương này đến là cẩn thận, đối với ngươi cũng thật tốt, ngay cả của cải trang sức của mình cũng đem tặng cho ngươi.” Thường Ngộ Xuân không câu nệ gì trêu chọc hắn thẳng thừng, không để ý đến việc hắn vẫn còn nhỏ cười đùa trêu cợt, khiến Trương Vô Kỵ sắc mặt đỏ bừng, không khỏi quay đầu lại nhìn thân ảnh nho nhỏ phía xa, chỉ thấy ta không ngừng quay đầu lại vẫy vẫy tay, mãi cho đến lúc mọi người đã đi khuất sau một rừng dương liễu, lúc này mới không nhìn thấy thân ảnh họ nữa.

Chia tay Thường Ngộ Xuân và Trương Vô Kỵ, ta cùng cha đi theo Trương Tam Phong hướng núi Võ Đang đi tới, trên đường nhiều lần gặp phải Mông Cổ Thát tử gây tội ác, tàn sát Hán nhân, so với bên sông Hán Thủy còn loạn hơn, Thừa Chí, ta và cha đều bị dọa đủ. Kiếp trước ta sống ở thời bình, làm sao gặp phải cảnh máu chảy đầu rơi như vậy? Xem trong phim ảnh, mọi chết chóc tử vong đều là giả không chân thật như vậy, khắp

https://thuviensach.vn

nơi đều là gãy chân cụt tay, xác chết không đầu.. nói rằng xác chết ngổn ngang khắp chốn cũng không sai.

Nghe Trương Tam Phong kể lúc này triều chính hỗn loạn, dân chúng nổi dậy khắp nơi, đại thần Mông Cổ muốn giết người Hán, đương triều ban ra một cái lệnh vô cùng độc ác, khắp thiên hạ giết hết những người họ Trương, Vương, Lưu, Lý, Triệu. Hán nhân có bốn họ Trương, Vương, Lưu, Lý đông người nhất, mà họ Triệu là họ Tống hoàng tộc, năm họ này chết hết, Hán nhân nguyên khí tất đại thương.

Ta nhớ lại trước đây học lịch sử thầy giáo từng nói về thời kỳ lịch sử này, nhưng ta bởi vì không thích triều Nguyên nên không nghe cẩn thận, nhưng cũng biết rằng người trong năm họ này ra đầu hàng nhà Nguyên và làm quan cũng không ít, sau có người xin với hoàng đế mới trừ đi được cái lệnh độc ác tàn ngược này, thế nhưng người chết cũng đã nhiều không kể xiết.

Càng không nghĩ rằng mình lại đến thời Nguyên mạt này, người Mông Cổ vẫn đang không ngừng tàn sát người Hán, trong thiên hạ người năm họ đó rất nhiều, bọn chúng chẳng những đã chiếm hết giang sơn người Hán, ngay cả người Hán cũng giết không tha, lại còn đem người chia thành bốn đẳng cấp, người Hán xếp ở bậc thấp nhất, ngay cả nô lệ cũng không bằng, thật sự đáng chết, ta tới thời đại này lần đầu tiên trong lòng nảy sinh sát khí.

Chỉ ngắn ngủi trong hai mươi ngày, ta trải qua ác mộng chưa từng có trong đời, lần đầu tiên chứng kiến sinh mệnh con người lại yếu ớt rẻ rúng đến như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi, nhớ thời hiện đại, ta từng oán hận Nhật Bản phát xít vì bọn chúng đã giết hại mấy chục vạn người Trung Quốc, nhưng ở thời đại này, Mông Cổ Thát tử bọn chúng đã sát hại không chỉ mấy chục vạn người.

Nghĩ lại truyện lúc sau Triệu Mẫn cùng Thành Côn còn bố trí thiết kế cho võ lâm Trung Nguyên sát hại lẫn nhau, sáu đại phái trừ cao thủ ra thì bị

https://thuviensach.vn

nàng giết sạch, ngay cả Trương Tam Phong còn bị nàng phái người ám toán trọng thương suýt chết. Quận chúa Mông Cổ Triệu Mẫn này lại có thể nhìn đến Hán nhân, hai tay dính đầy máu như nàng nếu không phải thích Trương Vô Kỵ Trương giáo chủ uy phong võ công tuyệt thế, nàng nhất định cũng giống như Thát tử khác, tàn ác sát hại năm họ người Hán Trương, Vương, Lưu, Lý, Triệu.

Rốt cuộc cho đến khi tới núi Võ Đang, lòng ta đối với Thát tử đã vô cùng căm ghét. Nơi này không phải ở hiện địa mà hô hào đại đoàn kết, nơi này là xa hội lạc hậu thời Nguyên, cho dù trước kia từng đọc truyện xem phim đến đoạn Trương Vô Kỵ cùng Triệu Mẫn diễn màn tình ái Romeo và Juliet, nhưng hiện tại, ta không thể tưởng tượng ra được cái dạng cảm tình gì có thể khiến cho Trương Vô Kỵ có thể bỏ qua dân tộc đại nghĩa cùng mối thù hai vị sư bá sư thúc bị hại mà một lòng yêu Triệu Mẫn.

Cùng nàng sống phiêu du tự tại? Thực không dám tưởng tượng a! Ta sau rốt cuộc không ưa nổi mối tình Trương Triệu này. Những người khác, ta cảm thấy Tiểu Chiêu cũng rất tốt, nàng so với Triệu Mẫn hắn là còn yêu Trương Vô Kỵ hơn, Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác, Thù Nhi hai người yêu Trương Vô Kỵ khi hắn còn đang hoạn nạn, Tiểu Chiêu yêu hắn khi hai người đồng sinh cộng tử, chỉ có Triệu Mẫn là khi Trương Vô Kỵ võ công đại thành, lại là giáo chủ Minh giáo uy phong lẫm liệt mới động tâm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Võ Đang Ngũ Hiệp Phong Thái Dương

May mắn là chúng ta đi theo Trương Tam Phong, được ông ta bảo vệ, cuối cùng cũng bình an tới chân núi Võ Đang. Trên núi tùng bách cổ thụ tầng tầng lớp lớp mọc thành rừng che kín những gì bên trong. Tống Viễn Kiều cũng đã sớm mang theo bốn sư đệ chờ Trương Tam Phong dưới chân núi. Ta từ trước vốn rất thích hình tượng Võ Đang thất hiệp trong truyền thuyết, giờ phút này có thể nhìn thấy con người thật bằng xương bằng thịt của họ quả thực cảm thấy rất hứng thú, đáng tiếc là Trương Thúy Sơn đã không còn, Du Đại Nham lại đang mang thương tật không tiện đi lại, bằng không có thể ngắm đầy đủ hết Võ Đang thất hiệp quả thực rất tuyệt.

Mắt ta vốn tinh tường, từ xa đã nhìn thấy sáu người mang theo môn nhân đệ tử đứng đằng kia. Đứng trước nhất là một người thư sinh râu dài tầm tuổi trung niên, dáng người cao gầy khí độ nho nhã, quần áo bay lượt phượt trong gió. Trong sách đánh giá ông ta phật diện từ tâm, phong phạm ôn văn nho nhã, người khác có việc cầu ông ta luôn cố hết sức giúp đỡ.

Tống Viễn Kiều tính tình ổn trọng, khiêm tốn hòa ái, tuân tuân nho nhã, rất có phong phạm quân tử, võ công cao cường, xử sự lại hợp tình hợp lý, trên giang hồ danh tiếng và địa vị cao vô cùng, địa vị ngang với chưởng môn một môn phái. Đáng tiếc, con trai là Tống Thanh Thư lại bị Trần Hữu Lượng dụ dỗ lừa gạt trở thành phản đồ, giết sư thúc, phản bội sư môn.

Nghĩ lại kết cục truyện Trương Vô Kỵ có thể cùng Triệu Mẫn quy ẩn, nhưng còn Tống Viễn Kiều, đối mặt với nghịch tử đau khổ bao nhiêu, chỉ có thể cả đời nghiên cứu Thái Cực công pháp, lấy khổ luyện võ công an ủi chính mình, cả phần đời còn lại yên lặng thống khổ. Mạc Thanh Cốc và

https://thuviensach.vn

Tống Thanh Thư đều chết, ông ta rốt cuộc không thể thoát ra khỏi ám ảnh. Bất quá hiện tại không có Chu Chỉ Nhược lợi dụng, Tống Thanh Thư dù bụng dạ có hẹp hòi hay không nhưng không có Trương Vô Kỵ trở thành tình địch lợi hại, hắn cũng có thể yên ổn trở thành một đại hiệp của Võ Đang.

Du Liên Châu là nhị đệ tử của Trương Tam Phong, trong truyện xuất hiện khá ít, có thể nói là không để lại ấn tượng gì, sự thật quả là không phải bình phàm. Chỉ thấy thân hình cao lớn, sắc mặt ngăm đen, không để râu, vẻ mặt nghiêm nghị, y phục gọn gàng, lưng đeo lợi kiếm, nhớ trong truyện miêu tả người này bề ngoài nghiêm túc, nội tâm nhiệt tình, tính cách ung dung, lý trí ổn trọng bình tĩnh, võ công so với các sư huynh đệ có thể coi như cao nhất, sau lại kế thừa ngôi vị chưởng môn phái Võ Đang.

Kế bên Du nhị hiệp là Trương tứ hiệp Trương Tùng Khê, dù ở trong Ỷ Thiên Đồ Long ký là một vai không quan trọng, nhưng người hiện đại lại biết đến ông ta nhiều nhất, bởi vì chính ông ta là người đã đem nội gia quyền pháp Võ Đang truyền lại cho đời sau, làm cho nhiều thế hệ có thể được chứng kiến võ học kỳ tích, cao thủ phong phạm.

Trong truyện miêu tả Trương Tùng Khê đứng đắn ung dung như nhà nho, đối người kính cẩn, nói người này ít nói nhưng cũng là người chính trực hữu dũng, trên kính sư tôn huynh trưởng, dưới dạy dỗ các sư đệ, tư chất võ học cũng rất tốt, xếp kế sau Du Liên Châu hai bậc, lấy cơ trí thiện ứng biến mà nổi danh trên giang hồ.

Lại đến người tiếp theo, chính là đại danh đỉnh đỉnh tình lang đa tình Ân Lê Đình. Võ Đang thất hiệp bảy người, võ công tính cách bất đồng, Tống Viễn Kiều nhân ái, Du Liên Châu nghiêm nghị, Du Đại Nham tinh anh, Trương Tùng Khê cơ trí, Trương Thúy Sơn nho nhã, Mạc Thanh Cốc thẳng thắn, yếu đuối nhu nhược nhất là Ân Lê Đình xếp thứ sáu. Ân Lê Đình đối người nhiệt tình, xử sự lại không có chủ ý, thường nghe theo lời sư huynh, vấn đề nào giải quyết không được thường tìm cách trốn tránh.

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình đứng đằng kia dung mạo tuấn tú, chỉ là hiển lộ vài phần yếu đuối nhu nhược, khí thế không lại được với mấy vị sư huynh đệ, theo như cách nói của hiện đại thì rất có bộ dáng tiểu thụ, rất ưa nhìn, hấp dẫn ánh mắt người khác. Tuy tính tình yếu đuối, nhưng đối với võ lâm hiệp nghĩa cũng rất kiên trì, đối xử với thân nhân bằng hữu thật tâm thật dạ, chỉ là trong chuyện tình cảm cũng yếu đuối, một lần bị tổn thương liền ủy mị mãi không thoát ra nổi.

Trong truyện, Kỷ Hiểu Phù cùng hắn có hôn ước, nhưng Kỷ Hiểu Phù lại yêu Dương Tiêu, sinh được một con gái, vậy là hiện tại con gái nàng cũng đã sáu bảy tuổi. Tình cảm dĩ nhiên đáng quý, nhưng lại rất ích kỷ, Kỷ Hiểu Phù giấu Ân lê Đình lâu như vậy cũng không giải trừ hôn ước làm hắn sau này phải khổ sở, cho đến sau này Diệt Tuyệt sư thái giết Kỷ Hiểu Phù, Ân Lê Đình lúc nào cũng bị oán hận khổ sở giày vò, sau này gặp Dương Bất Hối lại thương tâm.

Đứng cuối cùng là Mạc thất hiệp Mạc Thanh Cốc nổi tiếng chính trực ngay thẳng, chỉ thấy hắn có vẻ như mới hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt như bạch ngọc, mày kiếm mắt sáng, thân như ngọc thụ mặc một bộ y phục màu trắng, lưng đeo trường kiếm, một thân tiêu sái phong độ, là người trẻ tuổi nhất trong thất hiệp, giống như một thiếu niên nhưng tính cách lại sớm trưởng thành. Ta ngắm một lát, thật sự là thưởng tâm duyệt mắt, không khỏi cảm thấy đáng tiếc, một thanh niên ưu tú như vậy nhưng lại chết trong tay tiểu tử Tống Thanh Thư, thật sự đáng tiếc. Chết rất oan uổng, bởi vì hắn muốn giáo huấn tiểu tử đó, khi định đến thăm bệnh Chu Chỉ Nhược lại bắt gặp cảnh Tống Thanh Thư và nữ đệ tử Nga Mi quần áo xộc xệch, dù bị Trần Hữu Lượng đánh lén nhưng cũng là do Tống Thanh Thư gián tiếp giết chết, thật sự là chết rất oan, xem ra làm người cũng không thể quá thẳng.

Ta trong lòng còn đang bình phẩm thì bọn họ đã tiến lên, hành lễ trước Trương Tam Phong, đón chúng ta hướng Tử Tiêu Cung trên núi mà đi. Trương Tam Phong đã thương lượng với cha ổn thỏa, dưới chân núi chiến

https://thuviensach.vn

loạn không yên lắm, cha con ta chỉ sợ cuộc sống không ổn, cũng may trên núi còn có đất hoang, giờ trước tiên chúng ta ở trong phái làm khách mấy ngày, đợi ông ta phân phó đệ tử giúp chúng ta dựng một căn nhà, khai khẩn mấy mẫu ruộng rồi tính, bởi vì ở ngay cạnh phái Võ Đang, an toàn hẳn là không thành vấn đề.

Cha mấy lần từ chối, bất đắc dĩ Trương Tam Phong lấy cớ cha tuổi đã lớn không thể cự tuyệt, cha lại ăn nói không tốt, đành phải y theo. Ta nghĩ cũng không sao, dàn xếp xong mọi thứ có thể tự trồng trọt chăn nuôi, có chút gì đó tặng cho họ cũng gọi là báo đáp ân thu lưu chiếu cố.

Ta cùng cha ở trên đường mua đồ ăn lương thực đầy đủ, trên đường trang sức ta cũng đem bán, đủ để cho ta cùng cha cơm áo tám năm mười năm không cần lo lắng. Bất quá cha vốn chăm chỉ làm lụng là không muốn đụng đến số vàng bạc ấy, cho nên ta bất đắc dĩ phải chậm rãi kiên trì thuyết phục ông. Một đêm khi còn đang trong cuộc hành trình, ta thừa dịp mọi người ngủ say lặng lẽ đem một ít vàng bạc cho Chu Thừa Chí, ngày sau nếu có ai biết cũng chỉ nghĩ rằng đó là của Thường Ngộ Xuân cho nó, không biết sau này cha biết ta đem vàng lá cho Trương Vô Kỵ sẽ nghĩ thế nào.

Vừa đi vừa ngắm phong cảnh Võ Đang sơn, nghe Trương Tam Phong nói mới biết núi Võ Đang lớn như thế nào. Hơn nữa trên núi không chỉ có mình phái Võ Đang, còn có không ít đạo quan, hương khói cường thịnh, xung quanh hàng quán nhàn trọ cũng rất đông đúc, ta nhớ kỹ về sau thiếu thứ gì thì có thể xuống đây mua.

Ở thời hiện đại, hiểu biết của ta về Võ Đang sơn không nhiều lắm, cũng chỉ biết sơ rằng núi Võ Đang thuộc tỉnh Hồ Bắc, thời Bắc Tống cũng đã là thánh địa đạo giáo nổi tiếng thiên hạ. Phạm vi hơn tám trăm dặm, phía đông giáp thành Tương Dương, phía tây dựa vào Xa thành, phía nam là rừng rậm bát ngát, phía bắc sông núi đan xen.

https://thuviensach.vn

Núi Võ Đang không chỉ có phong cảnh thiên nhiên đẹp, mỗi ngọn núi đều có rừng bao phủ, tổng cộng có bảy mươi hai ngọn, ba mươi sáu nham thạch, hai mươi bốn khe suối.. lấy ngọn Thiên Trụ Phong làm trung tâm, các ngọn núi khác bao bọc xung quanh tạo nên cảnh quan diễm lệ, núi non cung điện đan xen nhau tuyệt đẹp, được xưng là đệ nhất thắng cảnh, thiên hạ đệ nhất tiên sơn.

Trương Tam Phong kể rằng núi Võ Đang non cao hiểm trở, bởi vì trên núi có rất nhiều loại dược vật quý hiếm cho nên thường xuyên có người lên núi hái thuốc. Ở đỉnh Thiên Trụ Phong, phía sau có một mảnh rừng rất cổ quái, có xà trùng rắn rết, mãnh thú dã vật quái dị, ra vào phải cẩn thận.

Dọc đường đi ta nhìn ngắm hoa cả mắt, còn tưởng rằng phái Võ Đang là một đạo quan thanh tĩnh, đến rồi mới biết rằng không phải, cả Võ Đang sơn cổ kiến trúc đàn quy mô bề thế hoành đại, khí thế hùng vĩ, cứ năm dặm lại có một am, mười dặm một cung, kiến trúc điêu khắc tinh tế hoa mĩ. Lầu thai ẩn tôn quý, mỗi nơi đều là kỳ quan, tuy nói là cảnh đạo gia thế nhưng đẹp như tiên sơn quỳnh các.

Quy mô thực lớn, Kim điện, Tử Tiêu cung, Trì Thế huyền nhạc, Thạch Bài phường, Nam Nham cung, Ngọc Hư cung ở sau cùng, mà Tử Tiêu cung chính là nơi ở chính của những người trong phái. Cung điện trong núi, đạo viện, đình thai, lầu các dọc ngang, trải rộng, phong loan u các, tồn tại ngàn năm, đón gió mưa mà không sợ, nghênh giông bão không tổn, như năm tháng không trôi, có thể nói là kỳ tuyệt chốn nhân gian.

Tiên cảnh có tiên ở, đời sau được biết trên núi có tám cung, hai quán, ba mươi sáu am, bảy mươi hai miếu đá, ba mươi chín cầu..

Trải qua dọc đường mỏi mệt, phái Võ Đang tất cả mọi người khinh công cao cường, “Thê Vân Túng” (một môn khinh công của phái Võ Đang) càng nổi tiếng giang hồ, đi trên núi đều không có vấn đề gì, nhưng cha ta vốn cũng đã có tuổi, xương cốt không được tốt như vậy, hoàn toàn nhờ vào

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong giúp đỡ, ta tuy cố gắng cũng có thể cùng đi như bọn họ, nhưng cũng chẳng muốn làm cho mọi người chú ý, đành nhờ Mạc Thanh Cốc cõng mang đi.

Xế chiều cuối cùng mọi người cũng đến được Tử Tiêu cung. Tử Tiêu cung nằm đón gió, phía sau dựa vào vách núi, có phía trước có thể nhìn thấy núi non trùng điệp, rừng già, thác nước.. Bên phải có hang động, bên trái cố hồ nước như một viên ngọc quý. Rừng núi xung quanh quây quần tạo thành cảnh lưỡng long tranh châu.

Phái Võ Đang có thể tọa lạc ở nơi như thế này có thể thấy được kỳ thật thực lực bất phàm. Tiến vào trong điện, chỉ thấy cả tòa chia thành năm gian, đèn nến rực rỡ, quang hoa sáng rọi, phù điêu song long tranh châu, các họa tiết điêu khắc hoa lá động vật hình thái sinh động uyển chuyển. Trong điện ánh sáng rực rỡ khiến cho mọi vật đều như tỏa sáng.

Tử Tiêu điện, Long Hổ điện, Thập Phương đường, Đông cung, Tây cung.. quây quần tạo thành một quần thể kiến trúc tuyệt thế. Tiền điện cao lớn hoành tráng, điêu lan trọng nhiễu, hùng vĩ vô cùng. Trong điện có Ngọc Hoàng, Thực Vũ, Linh Quan, tượng chư thần, hình dáng sinh động, điêu khắc tinh xảo khéo léo. Hậu điện mái ngói vươn cao, tú nhã thanh lệ, sánh cùng Tử Tiêu điện tỏa sáng rực rỡ trong nắng.

“Chu gia tiểu cô nương, đây chính là các đồ đệ của lão đạo, trong đó Viễn Kiều so với Chu lão đệ lớn hơn hai tuổi, cháu hãy gọi ông ấy là Tống đại bá đi. Còn đây là Du nhị thúc, Trương tứ thúc, Ân lục thúc, Mạc thất thúc.” Trương Tam Phong ngồi ở vị trí cao nhất, chỉ vào mấy người đồ đệ đứng bên nói với ta, nhưng ánh mắt lại nhìn tiểu Thừa Chí.

Ta biết Trương Tam Phong đây là muốn lấy ta để nhắc nhở Thừa Chí, khiến hắn biết phải hành lễ, thằng bé mới sáu tuổi, làm sao đã biết gì, vẫn là ta làm mẫu cho nó chút đi! Ta đi đến, tươi cười cúi đầu trước năm người bái một lễ: “Tống bá bá, Du nhị thúc, Trương tứ thúc, Ân lục thúc, Mạc

https://thuviensach.vn

thất thúc, Chỉ Nhược xin bái kiến, về sau Chỉ Nhược cùng cha ở cạnh Tử Tiêu cung, xin nhờ các vị thúc thúc bá bá chiếu cố giúp đỡ."

Võ Đang ngũ hiệp đã sớm nhận được hồi báo của đệ tử báo tin rằng sư phụ về núi không có Vô Kỵ về cùng mà có ba người khác, cũng không rõ dẫn theo về làm gì, nghe thấy ta nói sau này sẽ định cư sau núi Võ Đang mới biết được an bài của sư phụ, Tống Viễn Kiều vuốt vuốt rầu cười: "Tiểu cô nương tên Chỉ Nhược sao? Về sau ở trên núi có gì khó khăn cứ tìm bá bá, bá bá sẽ giải quyết giúp cháu."

"Đúng vậy. Phái Võ Đang ta ít trẻ nhỏ, nữ hài tử càng thiếu, về sau có gì các thúc thúc sẽ giúp cháu thật tốt." Mạc Thanh Cốc cũng cười nói, ba người còn lại cũng gật đầu đồng ý, khuôn mặt tươi cười hoan nghênh, chỉ có Du nhị hiệp tuy cũng gật đầu nhưng không cười.

Ta đọc truyện biết rằng hắn cá tính vốn nghiêm nghị, mọi việc lúc nào cũng nghiêm túc, cũng không để ý, thừa dịp liếc Thừa Chí một cái, một bên nói với năm người: "Vậy cám ơn năm vị thúc thúc bá bá, về sau Chỉ Nhược cùng cha cũng sẽ không khách khí, hy vọng mọi người không chê Chỉ Nhược phiền toái."

"Ha ha, cô bé này mồm miệng cũng thật lợi hại, tương lai nhất định là một nhân vật lớn, về sau có việc cứ tìm lục thúc, lục thúc trước nay không sợ phiền toái." Ân Lê Đình cười to nói, thật sự rất nhiệt tình, cha và ta là sư phụ hắn mang về, hắn liền không do dự tiếp nhận chúng ta, không chút xem thường bộ dáng bần hàn, không hổ là một thế hệ hiệp khách, đáng tiếc người tốt như vậy lại bị Kỷ Hiểu Phù Dương Tiêu hai người thương tổn nặng nề, lại bị Triệu Mẫn làm hại, cho dù sau này có được tặng thuốc cứu chữa nhưng bất luận thân thể hay võ công đều không thể như trước.

Một bên Thừa Chí nhìn ánh mắt ta, khi Ân Lê Đình vừa dứt lời, liền đến đứng cạnh ta, trước Tống Viễn Kiều quỳ xuống, dập đầu ba cái nói: "Chu Thừa Chí bái kiến sư phụ, bái kiến Nhị sư thúc, Tứ sư thúc, Lục sư

https://thuviensach.vn

thúc, Thất sư thúc.” Bái kiến hết một lượt cũng đã đủ mười lăm cái dập đầu, tiểu Thừa Chí này cũng thật là lợi hại, ta mà dập đầu thế chắc đã hôn mê rồi.

“Sư phụ, đứa bé này là….” Tống Viễn Kiều nhìn Trương Tam Phong đang vuốt râu gật đầu hài lòng hỏi.

Trương Tam Phong trong mắt tươi cười nói: “Đứa trẻ này là con trai của Viên Châu Chu Tử Vượng, ta thấy nó cũng có chút tư chất trí tuệ, con có muốn nhận nó làm đồ đệ không?”

“Nếu sư phụ cảm thấy đứa trẻ này không tồi, điều này không cần phải nói thêm nữa. Vừa lúc gần đây Thanh Thư kiếm thuật có chút tiến bộ, trước tiên cho nó giúp Thừa Chí một chút căn cơ, cũng cho nó rèn thêm tính nhẫn nại. Thừa Chí con đứng lên đi. Đúng rồi sư phụ, Vô Kỵ sao rồi?” Tống Viễn Kiều đỡ Thừa Chí đứng dậy rồi hỏi.

Trương Tam Phong vốn đang tươi cười, nghe đến tên Vô Kỵ lại thở dài: “Thiếu Lâm nhất quyết không chịu truyền thụ Cửu Dương thần công, Vô Kỵ trên đường về hàn độc phát tác không còn chống cự được bao ngày, trước mấy ngày liền gặp Thường Ngộ Xuân trong ma giáo đang đến Hồ Điệp cốc cầu y, tiện thể nhờ hắn mang Vô Kỵ cùng đi cầu Hồ Thanh Ngưu trị hàn độc. Thường Ngộ Xuân nói khi nào nó bình phục sẽ dẫn nó trở về.”

“Giang hồ đồn rằng Hồ Thanh Ngưu y thuật bất phàm, có thể cải tử hoàn sinh, có danh Điệp Cốc Y Tiên, nhưng hắn tính tình cổ quái, chỉ cần người trong ma giáo sẽ tận tâm tận lực cứu chữa không lấy một đồng, người ngoài cầu hắn dù có đem vạn lượng đặt trước mặt hắn cũng không cứu. Sư phụ không muốn Vô Kỵ dây vào cùng ma giáo lại có thể đáp ứng cho người ma giáo đưa nó đi cầu y, người nọ nói như vậy cũng có thể dựa vào.” Trương Tùng Khê nhìn thoáng qua Thừa Chi nói, khổng hổ mang danh cơ trí, chỉ dựa vào vài lời kể lại đã đoán ra sự việc không sai biệt gì mấy.

https://thuviensach.vn

Còn lại mấy người lúc này mới hiểu được, nói vậy thì người trong ma giáo kia cùng Thừa Chí có quan hệ sâu sắc, nhất định sẽ đem hết toàn lực cứu được Trương Vô Kỵ, đáng tiếc bọn họ đã lầm, Thường Ngộ Xuân có tâm như vậy, là một hảo hán, cho dù không có Thừa Chí hắn cũng sẽ dốc hết sức, dù cho chính mình nguyện không chữa để Hồ Thanh Ngưu phải cứu Trương Vô Kỵ, rồi cuối cùng bị thầy lang lơ mơ Trương Vô Kỵ rút mất bốn mươi năm tuổi thọ, chết sớm.

"Sư phụ, người đã trở lại!" Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn truyền đến, ta quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy thì ra là hai tiểu đạo đồng nâng một cái cáng vào trong. Đạo đồng đặt cáng xuống dưới sảnh, đúng là tam hiệp Du Đại Nham, chỉ thấy hắn tứ chi vô lực, thân nằm trên cáng sắc mặt tái nhợt hiển nhiên là đã lâu không ra dưới ánh mặt trời, thân mình gầy gò xương cốt đã đứt gãy.

Còn nhớ khi hắn mới xuống núi mới chỉ hơn ba mươi tuổi, một thân áo xanh, thân hình mạnh mẽ, có thể nói là một thanh niên ưu tú đầy sức sống, hiện giờ đã qua mười hai năm, sinh cơ tàn tạ, hơn bốn mươi tuổi nhưng trước mắt hắn chẳng còn hy vọng gì, trừ bỏ sư phụ, sư huynh đệ cùng đồ đệ đại sư huynh thì chẳng còn thân nhân nào khác, không có thê tử, cũng không thể hưởng thụ hay vui sướng được điều gì.

Ngay cả đi đứng cũng không làm được, mọi sinh hoạt ăn uống đều phải dựa vào người khác, cuộc sống như vậy đối với hắn có thể nói giống như tra tấn, người hại hắn thủ đoạn cũng thực độc ác, đáng tiếc trong truyện không thấy nói đến kết cục của mấy người Thiếu Lâm Tây Vực, chỉ có Trương Vô Kỵ một lần chém đứt cánh tay một tên, về sau cũng chẳng đành lòng hạ thủ chúng, chỉ đáng tiếc cho Du Đại Nham và Ân Lê Đình, không biết nếu thay đổi vận mệnh của họ thì sẽ có chuyện gì lớn xảy ra không.

"Đại Nham đến sao? Ta đang chuẩn bị đi thăm con đây." Trương Tam Phong nhìn đồ đệ đau lòng, trực tiếp ngồi bên bắt mạch hỏi thăm.

https://thuviensach.vn

Du Đại Nham trên mặt hiện ra vẻ chua xót nhưng nhanh chóng che giấu đi, cố cười: “Sư phụ trở về đệ tử không xuống chân núi tiếp đón đã là bất hiếu, sao còn phiền sư phụ đến hỏi thăm, thời gian này Đại Nham cũng thấy rất tốt, sư phụ không cần lo lắng. Vô Kỵ thế nào? Có tốt không?”

“Tiểu tướng công hắn đi gặp thần y chữa bệnh rồi, người là đồ đệ thứ ba của lão đạo trưởng Tam thúc thúc phải không? Người có bệnh sao?” Ta nhìn Du tam hiệp nói, từ sau khi quyết định cùng cha đến Võ Đang, ta dọc đường đều có chuẩn bị, nghĩ tới Du tam hiệp khổ mệnh, ta tuy không có học được hết y thuật trong y thư Tiêu Dao phái nhưng các phương thuốc trong đó đều nhớ rất rõ. Linh dược Tiêu Dao phái ngay cả kinh mạch rất nhỏ đều có thể chữa được, càng không cần phải kể đến vết thương trên xương cốt. Trong trí nhớ của ta còn có ba loại thuốc tác dụng không kém Hắc Ngọc Đoạn Tục cao, còn có một loại thuốc bí mật của Tiêu Dao phái là Ngọc Xạ Thiên Hương Giao, công dụng rất thần kỳ, cho dù là bị thương đã mười năm nhưng lâu nhất là trong vòng trăm ngày vẫn có thể cứu chữa lại được như ban đầu, bởi vì màu như bạch ngọc còn chứa xạ hương nên có tên như vậy, loại thuốc này chưa từng truyền ra giang hồ, chỉ sử dụng trong bản phái.

Ta sở dĩ chủ động nói là bởi vì trên đường ta đã quyết định vậy, phải chữa khỏi cho Du tam hiệp, một nguyên nhân là bởi Du tam hiệp nhân phẩm rất tốt, không đành lòng để hắn chịu thêm mấy năm tra tấn, hơn nữa Hắc Ngọc Đoạn Tục cao cũng không thể làm cho hắn hoàn toàn hồi phục, chỉ có thể miễn cưỡng đi lại, mà Ngọc Xạ Thiên Hương Giao lại có thể giúp hắn khôi phục hoàn toàn, hơn nữa Trương Tam Phong thường xuyên giúp hắn đả thông kinh mạch, vì giúp hắn hóa giải đau đớn mà truyền vào không ít nội lực, hiện tại các đệ tử Võ Đang nếu bàn về nội công thì không ai hơn được Du Đại Nham.

Nguyên nhân thứ hai là nhìn thấy Thát tử tàn sát người Hán, trong lòng ta cực kỳ tức giận, thật sự không nghĩ lại để cho Triệu Mẫn giết người

https://thuviensach.vn

hại người vô số dùng Hắc Ngọc Đoạn Tục cao đổi cho Trương Vô Kỵ một cái nhân tình. Ta muốn nhìn thử xem Triệu Mẫn khi không có màn tặng thuốc sẽ hóa giải cừu hận giữa bọn họ như thế nào, làm thế nào khiến Trương Vô Kỵ động tâm, mà Trương Vô Kỵ có thể tha thứ Triệu Mẫn, có động tâm với nàng ta không, có khi nào Triệu mẫn dùng sắc dụ mới được không? Ta ở đó cười thầm, nảy ra một ý tưởng phúc hắc.

Nguyên nhân thứ ba cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, chính là ta cùng cha nếu đã quyết định định cư tại nơi đây, chịu sự bảo hộ của người ta, tuy cuộc sống vẫn là tự do nhưng chung quy vẫn có cảm giác sống dựa dẫm, mà nếu ta tặng họ thuốc chữa lành cho Du Đại Nham, Võ Đang tất nhiên đối với cha con ta có lòng cảm ơn, ta và cha sẽ không là người chịu ơn bọn họ, mà ngược lại có thể trở thành ân nhân bọn họ, đỡ phải vì kí nhân li hạ gì đó mà khiến cho Trương Tam Phong đem ta đến Nga Mi.

Ta không muốn đến nơi đó chút nào, nghĩ đến phải bái kẻ lãnh khốc tuyệt tình, tâm ngoan thủ lạt tính tình tàn bạo như Diệt Tuyệt sư thái làm sư phụ, ta liền hận đến nghiến răng. Nói rằng bà ta đắc ý nhất là hai đồ đệ Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược, nhưng lại phái hai đồ đệ này đi lấy sắc dụ dỗ giết hại tình lang, bà ta nói thanh tâm quả dục ngăn ham muốn, làm ni cô yên ổn không làm lại đi nháo loạn giang hồ, giết người còn không tính, lại có thể dạy cho đồ đệ dùng sắc mê hoặc người, Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược hai người bái phải bà ta làm sư phụ cũng thật là đại xui xẻo.

“Đạo trưởng, vị đại hiệp này bị làm sao vậy? Tiểu lão nhân xem hắn hành động không tiện, có phải là bệnh? Hay là bị thương?” Trong khi ta đang miên man suy nghĩ thì cha ở một bên đặt câu hỏi rất đúng lúc, lòng ta âm thầm cao hứng, không hổ là cha ta, phối hợp thực tốt! Thật sự rất tốt, nếu muốn cho tất cả có vẻ như vô tình mới đạt được hiệu quả tốt nhất, ta không phải Lâm muội muội không nhìn thấy nhân gian khói lửa, nếu không ảnh hưởng đến toàn cục vẫn là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong không nén được sắc mặt đau khổ, thở dài một hơi nói: “Đồ đệ này của ta vô luận hành xử võ công cũng đều tốt, chỉ hận nó bị người ám toán, tứ chi xương cốt đều bị đánh gãy, hiện giờ toàn thân đều yếu đuối vô lực, ngay cả đi lại cũng không thể, đã quá mười năm như vậy rồi..”

“Ồ! Du tam thúc nhất định rất đau! Nhưng xương gãy không phải nối lại sẽ lành sao? Tại sao lại không mời lang trung nối lại xương ạ?” Ta giả ngây thơ hỏi, trong lòng âm thầm cao hứng, cuối cùng đưa câu chuyện dẫn đến điều ta muốn.

Du Đại Nham nhìn thấy vẻ quan tâm lo lắng trên mặt sư phụ, trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng nói với ta: “Tiểu cô nương, bình thường xương gãy có thể nối lại, nhưng còn thúc thúc, tứ chi trong cơ thể đều bị người dùng chỉ lực bẻ gãy, các đốt đều vỡ vụn, có thể giữ lại được tính mạng đều nhờ sư phụ dùng trăm năm công lực mạnh mẽ cứu hồi, lang trung bình thường không thể chữa được.”

“Cha, Du tam thúc thúc nói thật sao? Tại sao trong mấy phương thuốc mẹ lưu lại cho con lại có một phương thuốc nối xương, nói chỉ cần bị thương không quá bốn mươi năm, gãy xương nghiêm trọng đều có thể chữa khỏi trong vòng trăm ngày, còn nói cho dù cơ thể đứt hết kinh mạch cũng có thể chữa khôi phục như thường, có phải mẹ nói dối con không cha?” Ta bước đến thì thầm vào tai cha, cố ý nhỏ giọng, kỳ thật với võ công của mọi người ở đây, ai cũng nghe được rất dễ.

Quả nhiên ta vừa dứt lời, trong đại sảnh sắc mặt mọi người đều thay đổi, Ân Lê Đình trực tiếp chạy đến trước mặt ta, nắm lấy bả vai ta lắp bắp: “Chỉ Nhược, vừa rồi cháu nói là sự thật? Thật sự có loại thuốc có thể đem xương cốt gãy vụn nối lại, khôi phục như ban đầu sao?” Những người còn lại cũng nín thở chờ mong, muốn biết mình có phải nghe nhầm, Du Đại Nham có vẻ không tin, nhưng thân thể lại hơi nghiêng ngả, đủ biết bản thân hắn có bao nhiêu mong chờ nhưng chỉ sợ nghe nhầm mà thương tâm..

https://thuviensach.vn

Ta bị Ân Lê Đình nóng nảy túm vai, cảm giác đau, đành phải dùng ánh mắt đau đớn bi thương nhìn Trương Tam Phong, bộ dáng lúng túng không biết phải làm gì. Trương Tam Phong quả nhiên sáng suốt, vội lại gần nói: "Lê Đình mau buông ra, con làm đau Chỉ Nhược rồi. Chu lão đệ, không biết lời Chỉ Nhược có phải là thật?" Lần này cách xưng hô đã từ Chu gia tiểu cô nương chuyển thành Chỉ Nhược, quả nhiên thân sơ cũng có nguyên nhân.

"Mẫu thân Chỉ Nhược nguyên vốn là y dược thế gia, tiểu lão nhân không biết nàng lưu lại cho Chỉ Nhược những gì, nhưng nếu có lưu thì nhất định là thật, y thuật gia truyền nhà nàng quả thật rất tốt." Cha nhìn ánh mắt chờ mong của Trương Tam Phong, do dự liếc ta một cái rồi mới nói mấy lời.

Trong sảnh mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, hưng phấn nhìn cha con ta. Trương Tam Phong lại dùng khẩu khí dỗ dành tiểu hài tử khó nghe nói: "Chỉ Nhược, cháu có thể đem phương thuốc kia cho lão đạo xem một chút không? Du tam thúc thúc của cháu bị thương rất nặng, nếu phương thuốc của cháu có thể chữa khỏi cho hắn, lão đạo nhất định sẽ vô cùng cảm tạ hai cha con cháu."

"Phương thuốc này.. cháu chỉ xem qua, sau đã bị mẹ đốt đi rồi. Nhưng Chỉ Nhược thực thông minh, các vị thuốc cùng phương pháp điều chế đều nhớ kỹ, để cháu nói cho mọi người nghe nhé!" Ta cố ý chậm rãi nói, nhìn biểu cảm trên mặt bọn họ, lúc đầu là thất vọng, sau đó lại cao hứng, xem rất vui, phỏng chừng ta là người thứ nhất có thể làm cho Trương Tam Phong trong một lúc biến hóa ra nhiều cảm xúc khác nhau.

Mặt nạ vân đạm phong khinh bình thường bọn họ vẫn đeo lần này đã biến mất, các cảm xúc biểu hiện ra rất phong phú, lúc đầu là thất vọng, sau lại vui mừng kinh ngạc không thôi, rốt cuộc bình tĩnh lại, khó nén được cảm xúc này, Mạc Thanh Cốc mừng rỡ nói: "Chỉ Nhược cháu đợi một chút, ta đi lấy giấy bút ghi lại." Nói xong liền dùng khinh công di chuyển ngay

https://thuviensach.vn

trong nhà, mọi người đều nhìn thấy, vui vẻ vây quanh Du Đại Nham, lúc này cũng vui mừng không nói gì.

“Đúng rồi lão đạo trưởng, trong y thư có viết rằng nếu là vết thương cũ cần phải đem chỗ bị thương đánh gãy một lần nữa, sau đó mới nối lại, dùng Ngọc Xạ Thiên Hương Giao, còn phải đem chỗ bị thương cố định lại, không thể cử động khiến xương bị lệch vị trí, cách bảy ngày lại đổi thuốc một lần, trong vòng trăm ngày nhất định sẽ khỏi. Tuy nhiên, cháu tuy có thể nhớ rõ phương thuốc nhưng tuyệt đối sẽ không đánh gãy hay nối được xương đâu..” Ta giả bộ sợ hãi nói.

Trương Tam Phong nghe vậy cũng thêm tin tưởng phương thuốc kia chữa khỏi cho Du Đại Nham, nếu không một đứa trẻ tuyệt đối không nói ra được phương pháp chữa thương như vậy. Lời của Chỉ Nhược rất có đạo lý, thương tật trong xương cốt cần phải đánh gãy lại mới có thể chữa lành, nghĩ vậy liền nói: “Chỉ Nhược không cần lo lắng, đã là người học võ như chúng ta đều có hiểu biết rất rõ về kinh mạch, huyệt vị, xương cốt. Lão đạo bất tài, không thể giúp Đại Nham chưa khỏi thương thế nhưng việc nối xương này không làm khó được ta, chỉ là Đại Nham phải chịu khổ gãy xương thêm lần nữa.”

“Nếu có thể đứng dậy, cho dù có chịu khổ mười lần, trăm lần đồ nhi cũng không sợ, sư phụ không cần lo lắng,” Không ai có thể hiểu được tâm tình Du Đại Nham giờ phút này, nằm liệt đã mười hai năm, mười hai năm này cuộc sống thật thống khổ, mỗi ngày gắng gượng, từ khi bị thương đến bây giờ có bao nhiêu ngày, rốt cuộc hôm nay đã có hi vọng.

Trương Tùng Khê không hổ danh cơ trí, khi người khác còn đang hưng phấn, hắn đã cẩn thận nghĩ ngợi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng khiến sư phụ cùng các huynh đệ đang vui mừng bình tĩnh lại, nói: “Sư phụ, phương thuốc kia hiệu quả tác dụng thế nào chúng ta còn chưa rõ, vạn nhất chữa trị không được như ý, Tam ca không phải chịu thêm một lần thống khổ sao? Cứ nên thử trước một chút xem công hiệu thế nào rồi nói.”

https://thuviensach.vn

“Tùng Khê nói không sai, cao dược này trước hết hãy tìm một con vật nào đó thử trước xem công hiệu thế nào, không thể khiến Đại Nham phải mạo hiểm, Đại Nham con hãy kiên nhẫn đợi thêm một chút.” Trương Tam Phong nghe xong lời Trương Tùng Khê nói cảm thấy có lý, suy nghĩ cẩn thận nói, còn lại mấy người khác cũng không phản đối, dược liệu không rõ ràng dĩ nhiên không thể dùng tùy tiện, vẫn là thử trước một chút thì tốt hơn.

Ta hiểu được băn khoăn của bọn họ, nếu là ta thì cũng sẽ thử trước một chút như vậy. Nhìn Du Đại Nham ánh mắt có chút lo lắng mất mát, ta động lòng thành tâm nói: “Du tam thúc thúc đừng lo, trong phương thuốc có nói vết thương mới thì lâu nhất là một tháng sẽ khỏi, nếu thử trên động vật, hắn là càng nhanh, sẽ không mất nhiều thời gian.”

Du Đại Nham nghe xong lời của ta cười thoải mái: “Là thúc thúc nóng vội, hơn mười năm nay đều đã vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ thêm mấy ngày chờ đợi? Chỉ cần có cơ hội có thể đứng dậy, thúc thúc đều vui vẻ.” Lời Du Đại Nham khiến mấy người còn lại không khỏi đau xót, đều không khỏi nghĩ nỗi đau ngoài thân của Đại Nham mình có thể hiểu được, nhưng lại không nghĩ đến tâm tình của hắn.

“Ta đã trở lại, Chỉ Nhược, cháu mau nói đi! Để ta viết lại rồi nhanh đi bốc thuốc.” Mạc Thanh Cốc chạy lại nói, trong tay là văn phòng tứ bảo*, hắn đem giấy và nghiên mực đặt lên bàn, cầm lấy bút chấm chấm mực chuẩn bị viết, mọi người còn lại đều nhiệt tình chăm chú nhìn ta khiến ta có chút ngại ngùng.

*Văn phòng tứ bảo: gồm bốn vật liệu để viết thời xưa: giấy, bút lông, mực, nghiên.

Ta trấn tĩnh lại, dựa theo sách Tiêu Dao phái đọc lên: “Ngưu tất, tục đoạn, hoàng qua tử, hoa hồng, xích dược, tô mộc, đương quy, xuyên khung… …đào nhân, bột bạch ngọc, bột trân châu, sữa hươu, mật ong. Từng đó dược liệu là được, nhưng phân lượng cùng phương pháp điều chế

https://thuviensach.vn

không thể nói rõ cho mọi người, mẹ đã dặn là phải giữ bí mật, mọi người mang dược liệu về để tự cháu điều chế là được.”

Ta nhìn mọi người, phương thuốc này quả thật là bí truyền của Tiêu Dao phái, ta cũng không biết Tiêu Dao phái liệu có còn truyền nhân trên đời hay không, nếu vẫn còn, như vậy dựa theo môn quy, tự tiện đem bí truyền truyền ra ngoài là tội chết, với võ công Tiêu Dao phái căn bản ta không có cơ hội phản kháng, ngay cả Trương Tam Phong nếu như giao thủ cùng người như Thiên Sơn đồng lão, Lí Thu Thủy, có thể thắng cũng có thể bại, cơ hội có lẽ là rất ít.

Nếu giống như mọi người đoán nơi cư trú của Tiêu Dao phái Linh Thứu cung bị truyền nhân ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo phản bội, tiêu diệt, ta đoán điều này có thể, bởi vì nếu Tiêu Dao phái còn tồn tại, thân sinh cha mẹ ta cũng coi như là người trong môn phái, tại sao có thể mặc người ta đánh giết mà mặc kệ, mà cha mẹ lại không có chút dấu vết luyện võ nào, có lẽ là sợ ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo vẫn đang đuổi giết người Tiêu Dao phái chăng?

Vạn nhất có người từ phương thuốc bị truyền ra ngoài mà tìm ra dấu vết Tiêu Dao phái, ta đây cũng thật sự xong đời, thực lực ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo qua nhiều năm không ai rõ ràng, cẩn thận vẫn hơn. Do đó, phương thuốc tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nhìn ánh mắt khó hiểu của cha cùng mọi người trong phái Võ Đang, ta đành giải thích: “Không phải mẹ keo kiệt, không chịu nói với mọi người, mà phương thuốc này truyền ra sẽ mang đến tai họa, nghe lời mẹ nói, nhà của mẹ vốn là người trong võ lâm, tổ thượng vì bị người đuổi giết nên mới ẩn cư ở Tương Dương, nếu phương thuốc truyền ra địch nhân sẽ đuổi tới.” Ta cũng hy vọng là chính mình suy nghĩ nhiều, nhưng lại không thể không phòng bị bởi hiện tại một chút thể lực phản kháng ta cũng không có.

Trương Tam Phong nghĩ đến trăm năm trước tại Tương Dương có đại hiệp Quách Tĩnh trấn thủ, quả thật có rất nhiều người trong võ lâm đến, lời

https://thuviensach.vn

tiểu cô nương nói có lẽ là thật, hiện giờ thiên hạ đại loạn, Võ Đang tuy không sợ việc gì, nhưng dù sao nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Nghĩ vậy, ông nói: “Chỉ Nhược không cần giải thích, phương thuốc này là gia truyền mẹ cháu để lại, đương nhiên phải giữ gìn thật tốt. Cháu có thể vì giúp Đại Nham chữa thương mà mang ra đã đủ thấy được thiên tính thiện lương nhân hậu, bảo tồn phương thuốc gia truyền là đúng theo lý thường, không có gì phải áy náy.”

“Đúng vậy! Nếu có người ép ta nói ra nội công tâm pháp Võ Đang, võ công lộ số, ta dù chết cũng không nói, cháu tuân thủ đúng di ngôn của mẫu thân cũng không sai, làm sao phải xin lỗi người khác chứ, đúng là tiểu hài tử.” Mạc Thanh Cốc nhớ hết toàn bộ các dược liệu, nhìn bộ dáng ta áy náy liền cười nói, những người trong Võ Đang còn lại cũng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên bọn họ cũng đồng ý như vậy.

Ta có chút ngơ ngác nhìn những người này. Bọn họ là người trong võ lâm, không phải rất coi trọng thuốc chữa thương sao? Bọn họ lại không nghĩ muốn đoạt lấy, lưu trữ phòng thân, ta cùng cha là hai người thường yếu ớt, nhưng lại không cố cưỡng đoạt phương thuốc trong tay chúng ta, ngược lại còn dặn ta phải đem phương thuốc bảo vệ thật tốt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khách Cư Thập Phương Kiến Thanh Thư

Chẳng những không tức giận chút nào, còn an ủi ta đừng áy náy, người nào cũng vậy thật làm cho ta có cảm giác xấu hổ. Đây là phong phạm đại hiệp của cổ nhân? Nếu ở hiện đại mà có đồ tốt như vậy chỉ sợ mọi người đã sớm tìm mọi cách lừa gạt xâu xé đoạt lấy. Nhìn bọn họ ta mới hiểu được hai từ hiệp nghĩa là có ý nghĩa như thế nào, bọn họ kiên trì giữ nguyên tắc của mình, không vì lợi ích trước mắt mà động tâm, không kiêu căng, không ham danh lợi, còn hành động vì hiệp nghĩa, chân chính có tâm hành hiệp trượng nghĩa.

"Vẫn là một cô bé con mà đối với người khác đã tốt bụng như vậy, có điều gì mình không giúp được cũng cảm thấy áy náy, ta xem trong các nữ hiệp chốn võ lâm làm gì có ai được như Chỉ Nhược của chúng ta, đừng nói đứa trẻ nhỏ như vậy, chỉ sợ người lớn cũng không bằng. Đại sư huynh, ta nhớ Thanh Thư hồi mười tuổi cũng chưa được ngoan ngoãn như vậy, mỗi ngày đều nghịch ngợm phá phách, có lẽ nên bảo nó đến học hỏi Chỉ Nhược mà tu dưỡng. Mọi người trước đưa Chỉ Nhược cùng Chu đại ca an trí một chút, ta đi lấy thuốc, trong phương thuốc có vài dược liệu khó tìm, cần phải chờ mất vài ngày, Chỉ Nhược đừng sốt ruột nhé!" Ân Lê Đình cười nói.

Ân Lê Đình không hổ là nhiệt tình cùng tình cảm, nói chuyện khiến người ta cảm thấy thoải mái nhiều, ta nhìn Ân Lê Đình cầm đơn thuốc đi ra, nghĩ đến người nhiệt tình như vậy, giàu tình cảm như vậy, Ân Lê Đình hẳn là ở tại Võ Đang được mọi người vô cùng yêu thương, bảo hộ hẳn chưa bao giờ chịu nửa điểm ủy khuất. Nhớ trong sách có nói Trương Tam Phong rất ít khi biểu hiện võ công, Ân Lê Đình cùng Mạc Thanh Cốc hai tiểu đệ tử công phu đều hầu hết là do Tống Viễn Kiều cùng Du Liên Châu dạy dỗ,

https://thuviensach.vn

bởi vậy tuy Trương Thúy Sơn là đệ tử thứ năm, nhưng kỳ thật là đệ tử cuối cùng trực tiếp truyền dạy, do đó đối với Trương Thúy Sơn yêu thương vô cùng.

Mà Tống Viễn Kiều cùng Du Liên Châu dạy dỗ Ân Lê Đình, đã đem hắn cùng Mạc Thanh Cốc xem như con cháu mà yêu thương, lại là chính tay bọn họ nuôi lớn, võ công cũng là của hai người thân truyền. Đáng tiếc, hai người này, một bị tình làm tổn thương, một bị Tống Thanh Thư, Trần Hữu Lượng giết chết. Đôi khi ta thực sự oán niệm, tại sao chỉ vì thành tựu của một người mà khiến cho nhiều người khác phải chịu đau khổ như vậy.

"Lê Đình nói rất đúng, đi một quãng đường dài chắc hẳn Chu lão đệ và Chỉ Nhược đều mệt mỏi, Thanh Cốc con dẫn bọn họ đi đến nơi tắm rửa, nghỉ ngơi thật tốt. Liên Châu con đi sắp xếp cho Thừa Chí chính thức hành lễ bái sư, nhập phái Võ Đang ta." Trương Tam Phong mặt tươi cười, hài lòng nhìn cha con ta. Lòng thầm nghĩ từ khi gặp được hai cha con này, tin tốt nối tiếp nhau, trước là thu nhận được một đồ đệ tư chất trí tuệ tốt, sau là hàn độc trong người Vô Kỵ có hy vọng giải được, không nghĩ tới vừa mới trở lại Võ Đang liền lại thêm một tin mừng như vậy. Xét Đại Nham vô luận võ công hay tu vi đều nổi danh trên giang hồ, nếu có thể hoàn toàn khôi phục, Vô Kỵ lại có thể tiếp tục sống, lão đạo kiếp này thật sự không có gì hối tiếc.

Mạc Thanh Cốc cười khẽ, khuôn mặt như bạch ngọc phong thái càng thêm đẹp đẽ, nhìn ta và cha nói: "Đồ nhi tuân mệnh, Chu đại ca, Chỉ Nhược đi theo ta! Trước sẽ an bài cho hai người ở tại phòng cho khách. Võ Đang cơm tối mọi người đều dùng một mình, chỉ có điểm tâm là cùng nhau ăn. Sư phụ hằng năm bế quan rất ít cùng mọi người dùng cơm. Đợi lát nữa ta cho đạo đồng đem nước ấm cho các người, tắm rửa sạch sẽ bụi đường, cơm chiều cũng sẽ đưa đến phòng. Hai người cứ coi đây như nhà của chính mình, không cần câu nệ, sáng mai ta sẽ cho đạo đồng đến mời hai người đến cùng dùng cơm…"

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc chờ cha con ta cùng mấy người kia chia tay, để lại Thừa Chí, đưa chúng ta hướng phòng dành cho khách đi đến, vừa đi vừa giới thiệu các sự tình bên trong phái, mà ta cũng biết trong phái Võ Đang không phải là không có nữ quyến, cũng không toàn là đạo quan. Mọi người bởi vì Trương Tam Phong xuất gia mà đều nghĩ Võ Đang một mạch đều là đạo môn quả thực sai lầm.

Giống như vợ chồng Tống Viễn Kiều đều cùng ở trong phái, Nhị hiệp Du Liên Châu cũng đã lấy vợ, có một con gái hơn ta hai tuổi, mà Tam hiệp nguyên bản cũng đã cùng một nữ nhân nhà võ quán định thân, đáng tiếc chưa cưới thì Du Tam hiệp bị ám toán, chỉ có thể nằm liệt trên giường, Tam hiệp không muốn người ta hôn sự chậm trễ liền từ bỏ hôn sự, mà nhà kia cũng không kiên trì, hôn sự hủy bỏ.

Tứ hiệp Trương Tùng Khê cũng đã thành thân, tuy Võ Đang thất hiệp không có thân nhân cha mẹ, là cô nhi được Trương Tam Phong thu nhận, nhưng Trương Tam Phong yêu thương bọn họ như con đẻ, chuyện hôn sự cũng hao tổn rất nhiều tâm tư, giống như hôn sự của Ân Lục hiệp cũng là Trương Tam Phong tự mình tìm Kỷ lão anh hùng thu xếp, nếu không xét tính tình Diệt Tuyệt sư thái kia làm sao có thể đồng ý cho đệ tử ưng ý đính hôn lập gia đình, bà ta một lòng chỉ muốn đồ đệ cũng như mình xuất gia đoạn tuyệt ái tình kế thừa y bát.

Vừa lúc ta cũng hỏi thăm một chút tin tức về Ân Lê Đình và Kỷ Hiểu Phù, tại sao Ân Lê Đình đã ngoài ba mươi rồi mà còn chưa thành thân, ngay cả Kỷ Hiểu Phù sinh con cùng người khác cũng không biết. Nghe lời nói của Mạc Thanh Cốc thì bọn họ tu luyện võ công là thuần dương Vô Cực công, phải chờ sau khi nội công đại thành rồi thì mới có thể thành thân, giống như ba vị sư huynh đều quá ba mươi tuổi mới thành thân.

Mà Ân Lê Đình tư chất vốn rất tốt, năm ngoái nội công cũng đã đại thành, là người thứ hai sau Ngũ hiệp luyện thành trong độ tuổi hai mươi. Sau khi Ân Lê Đình nội công đại thành, Trương Tam Phong tuy đang bận

https://thuviensach.vn

tâm thương thế của Vô Kỵ nhưng cũng giục Diệt Tuyệt sư thái bàn bạc chuyện hôn sự hai người, nhưng Diệt Tuyệt lại lần nữa cự tuyệt, nói là Hiểu Phù võ công còn chưa luyện thành, hẵng cứ từ từ.

Trương Tam Phong bởi vì vướng Vô Kỵ bị thương nên không thể đích thân đi giục, đoán rằng Diệt Tuyệt muốn cho Hiểu Phù kế thừa Nga My sẽ lần nữa không chấp nhận, dự tính sau này sẽ tự mình đi hỏi. Chỉ là bọn họ không ngờ rằng hai năm sau Hiểu Phù mang theo con gái, bị Diệt Tuyệt giết chết ở Hồ Điệp cốc.

Sau khi ta cẩn thận mang đề tài tình cảm của Ân Lê Đình cùng Kỷ Hiểu Phù dẫn ra, Mạc Thanh Cốc khẽ cười nói, Lục sư ca của hắn là người si tình, tuy không gặp qua Kỷ Hiểu Phù được mấy lần nhưng từ sau khi sư phụ cùng Kỷ lão anh hùng định hôn ước, tình cảm đều đặt trên người nàng, với nữ tử khác không hề lưu tâm.

Kỳ thật với danh tiếng của Võ Đang thất hiệp, có rất nhiều võ lâm thế gia muốn kết thân với Võ Đang. Võ công cao cường, diện mạo tuấn lãng nho nhã, khí chất dịu dàng tình cảm có thể khiến cho nữ nhân bùng phát mẫu tính, Ân Lục hiệp rõ ràng là không hề thiếu nữ hiệp ái mộ, võ lâm thế gia cũng trúng ý rất nhiều, mấy năm nay cũng không ít người đến mai mối cầu hôn, nhưng đều lấy hôn ước ra mà từ chối, thậm chí có người không tiếc thân chịu ủy khuất cam chịu làm thiếp cũng bị cự tuyệt, bởi vì hắn đối với Kỷ Hiểu Phù là thật tâm, một lòng một dạ.

Nghe đến đó ta mới hiểu, khó trách ngày đó trong sách miêu tả cảnh trên đỉnh Quang minh, Diệt Tuyệt công bố Kỷ Hiểu Phù phản bội Ân Lục hiệp cùng Dương Tiêu sinh ra một đứa con mới bị bà ta giết chết, khiến mọi người thương cảm nhưng không ai nói Diệt Tuyệt làm không đúng, Ân Lục hiệp là rồng phượng trong mắt mọi người, nghe được chuyện đó chỉ có cảm giác đồng tình thương cảm mà không có ai cười nhạo, thì ra bởi vậy.

https://thuviensach.vn

Dương Bất Hối nói ra tên của nàng do Kỷ Hiểu Phù đặt, mọi người đều nghe thấy, chuyện xảy ra đã hơn mười năm nhưng cũng khiến hắn vẫn thương tâm như vậy, khi đó tất cả đều cho là Dương Tiểu cùng Kỷ Hiểu Phù là sai, mà Ân Lê Đình đối mặt với ánh mắt đồng tình của mọi người, biết người mà mình một lòng chờ đợi lại đối với mình như vậy, biết chưởng môn Nga My mình tín nhiệm như vậy, thế nhưng lại tự tay giết nàng, lúc ấy quả thật khiến hắn đau thấu tâm can.

Ngay khi ta đang nghĩ ngợi cảm thán chuyện tình của Ân Lục hiệp, Mạc Thanh Cốc đã đưa ta và cha đến khu phòng dành cho khách, khi ta và cha vào rồi mới cáo từ. Lòng ta thầm nghĩ không hổ là Võ Đang thất hiệp, đối mặt với lão nhược bình thường vẫn không thay đổi phong phạm quân tử, lễ nghi đầy đủ đúng mực, Trương Tam Phong có thể dạy ra bảy người đồ đệ như thế quả nhiên không đơn giản.

Mạc Thất hiệp không chịu nói, ta cũng đoán ra được, hắn khẳng định cũng là mục tiêu tuyển con rể của rất nhiều võ lâm thế gia, nghĩ lại thì hắn chẳng những cương trực thẳng thắn, võ công không kém sáu người còn lại, nghe nói võ công Tống Thanh Thư cũng chính do hắn dạy. Tống Thanh Thư nếu không gặp phải Trương Vô Kỵ cũng là không có địch thủ trong đám người cùng lứa. Liền đây ta cũng được biết, hiện tại Võ Đang thế hệ thứ ba hiện có hai mươi mấy người, có người còn lớn hơn Tống Thanh Thư nhưng nhỏ nhất cũng chỉ kém hắn hai tuổi, có thể tưởng tượng hiện nay mọi người so với Tống Thanh Thư võ công cũng không hơn kém nhau nhiều lắm.

Không có kỳ ngộ như Trương Vô Kỵ, không như Trương Tam Phong hằng năm mỗi tháng bế quan luyện công, Mạc Thanh Cốc có thể dạy được nhân vật như Tống Thanh Thư cũng thật không đơn giản, khó trách khi biết Tống Thanh Thư rình coi nữ đệ tử Nga My lại nổi giận đến thế. Suy nghĩ kỹ thấy hắn cũng là một nhân tài sáng giá, ta không thấy được Trương

https://thuviensach.vn

Thúy Sơn được xưng là Võ Đang đệ nhất tuấn mỹ, nhưng lúc này ta biết Mạc Thanh Cốc mới chính là Võ Đang đệ nhất mỹ nam tử.

Không biết đứa con của Tống Viễn Kiều được tả là ôn văn nho nhã là bộ dáng thế nào nữa, lại trở thành một người ti bỉ như vậy. Nghi hoặc này của ta rất nhanh được giải đáp. Khi ta đang rửa mặt lại một chút, sửa sang lại đồ đạc, sắc trời đã tối đen, bỗng nghe thấy tiếng đập cửa, ta còn tưởng đạo đồng mang cơm đến, không nghĩ tới lại là một thiếu niên y phục màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, chừng độ mười bốn mười lăm tuổi cầm thực hạp (hộp đựng cơm) đứng ở cửa.

Ta thấy hắn bộ dạng không giống đạo đồng, hơi thẹn thùng nhưng cơ thể tràn đầy khí lực, hô hấp sâu đều đặn nhịp nhàng, trên tay còn có vết chai do ma sát khi luyện kiếm không giống như môn nhân hầu hạ bình thường, liền cười tiếp nhận lấy thực hạp nói: “Cám ơn ca ca mang cơm tối đến cho cha con ta, vất vả ca ca rồi, không biết xưng hô như thế nào?” Đem thực hạp vào, ta quay lại thi lễ.

“Không có gì, ngươi không cần đa lễ, ta chỉ là muốn đến xem nha đầu mà Thất thúc nói còn hơn ta nhiều, không nghĩ tới ngươi lại đa lễ như vậy. Ta tên gọi Tống Thanh Thư, về sau có việc gì cần giúp thì bảo sư huynh đệ bọn hắn mang ngươi đến tìm ta, ta so với ngươi vẫn là mạnh hơn.” Tống Thanh Thư mặt đỏ lự cố tỏ ra nghiêm trang, nhìn ta hành lễ, nói rất nhanh rồi xoay người bước đi, lại không nhìn rõ đường loạng choạng thiếu chút nữa thì vấp ngã.

Lòng ta không khỏi cười to, trời ạ! Cậu nhóc này, vụng về thẹn thùng, nói một câu lại đỏ mặt, lại tỏ ra mình mạnh lắm, suýt chút nữa thì vấp ngã chính là kẻ mang ác danh giết sư thúc, cấu kết Trần Hữu Lượng phản bội sư môn Tống Thanh Thư, có phải nhầm không? Ta bỗng nhiên nghĩ đến không biết là trong sách hay phim Triệu Mẫn sai người bắt được Tống Thanh Thư, muốn hắn biểu diễn võ công Võ Đang cho nàng xem, Tống Thanh Thư không chịu liền chặt một ngón tay của hắn, cũng không làm hắn

https://thuviensach.vn

khuất phục, vẫn là sau đó Chu Chỉ Nhược dùng lời nói sắc bén chống cự lại Triệu Mẫn, bằng không Tống Thanh Thư cũng giống như mấy người trước đó, bị Triệu Mẫn xả thành tám khối, thời điểm đó Tống Thanh Thư mới chính là Tống Thanh Thư! Ban đầu hắn vốn là người tốt, nhưng khi mê đắm Chu Chỉ Nhược liền thay đổi.

Nói đi nói lại, ta thực hoài nghi Diệt Tuyệt sư thái đi đến đâu cũng dẫn theo một đám nữ đệ tử xinh đẹp có vẻ như có dụng ý. Ta còn nhớ rõ khi Nga Mi mời sáu đại phái đi tiêu diệt Minh giáo, Võ Đang vốn định không đi, nhưng bởi Tống Thanh Thư vì muốn gặp lại Chu Chỉ Nhược lại hết sức khuyên phụ thân, Lục thúc đi tham gia, Tống Viễn Kiều dễ bị lung lạc, hơn nữa lại nóng lòng báo thù cho Ân Lê Đình liền bị Nga My lợi dụng.

Ngày thứ hai khi ta đến Võ Đang, Ân Lê Đình và Trương Tùng Khê xuống núi mua dược liệu, bởi vì trong đó cần một vài vị thuốc quý khó kiếm nên phải tốn chút công sức. Tống Đại hiệp và Du Nhị hiệp cũng bắt đầu giúp ta cùng phụ thân xây dựng nhà mới, cha ở Tử Tiêu cung dạo quanh một vòng, cuối cùng lựa chọn mảnh đất bên cạnh động Lôi Thần định cư.

Bởi vì nơi đó gần sát với rừng núi, ngẫu nhiên cũng có thể kiếm được sản vật dân dã, đi một khắc là đến được động Lôi Thần. Cổ đại ngành du lịch không phát triển nên trên núi Võ Đang cũng không có nhiều du khách, chỉ có đạo gia cùng dân chúng xung quanh thỉnh thoảng đến nơi này tế bái, mà Tử Tiêu cung của Võ Đang không nhận hương khói nên quanh đây chỉ có nơi này thờ phụng Lôi Thần.

Tương truyền động Lôi Thần thờ đạo nhân nổi tiếng trên núi Võ Đang Trương Thủ Thanh tu luyện Thanh Trưng Lôi pháp cùng sở trường là hô phong hoán vũ, có thể tạo ra sấm sét được mọi người tôn là Đặng thiên quân, nơi này có tượng Lôi Thần lớn nhất trên núi Võ Đang. Tượng Lôi Thần này tạo hình kỳ lạ, tướng mạo thập phần uy nghiêm, mình người mặt

https://thuviensach.vn

chim, miệng ưng mắt điêu, ba mắt trợn trừng, khí thế sinh động, hàng năm đến kỳ sẽ có rất nhiều khách hành hương đến đây cầu mưa.

Bình thường cũng có rất nhiều người đến cầu thần phù hộ cho mưa thuận gió hòa, ở thời đại này mọi người không có khả năng chống lại cường quyền bạo ngược, cũng chỉ có thể cầu thần phật mà thôi. Bởi vì Trương Thủ Thanh mất đi cũng chưa lâu, cũng chưa tới thời nhà Minh, nơi này vẫn chưa được cải tạo thành thạch điện, hiện giờ cũng chỉ là một cái thạch động khô ráo khá rộng mà thôi. Cha sở dĩ chọn nơi này định cư cũng có thể là vì ở phụ cận động Lôi Thần có một cái quán nhỏ bán đồ vật lương thực linh tinh, khiến ta chợt có ý nghĩ muốn ở nơi này dựng lên một cái quán nhỏ bán trà bánh.

Hơn nữa nơi cha định dựng nhà quanh đó còn có hơn mười mẫu đất hoang, thuận lợi cho cha con ta sau này khai khẩn, có thể lo được cơm áo. Bởi vì Lôi Thần động ở nơi hiểm yếu, lúc này sơn đạo còn chưa mở, hiếm người có thể dễ dàng lui tới, trừ khi có công phu, nhưng hầu hết những người như vậy thường là muốn tung hoành chốn giang hồ chứ ai lại mạo hiểm chạy tới nơi khỉ ho cò gáy này làm chi.

Cũng chỉ có cha và ta may mắn có thể dừng chân ở lại đây, không cần mỗi ngày đều đi lên đi xuống mệt mỏi, hơn nữa sau khi ngôi nhà vững vàng được dựng lên, muốn mua hàng hóa lương thực cũng có thể tìm người phụ trách việc này trong phái Võ Đang nhờ cậy. Nói là Tống Viễn Kiều đã lên tiếng nhận lời hỗ trợ hết khả năng, nhưng nếu như bình thường dù chẳng có quan hệ gì nhưng chỉ cần hai cha con ta muốn nhờ cậy thì cho dù là việc nhỏ họ cũng sẵn sàng giúp đỡ, không đến lượt ta phải lo lắng.

Ngày thứ năm ta ở trên Võ Đang. Cũng không biết Tống Thanh Thư bị làm sao, mỗi lần nhìn thấy ta đều chạy thật xa, ngay cả bóng cũng mất tăm không ló dạng. Thế cũng tốt, ta không muốn cùng tiểu tử như vậy dính dáng tình ái, hắn chán ghét ta cũng tốt thôi. “Tống Thanh Thư”, cũng không biết Kim Dung đại nhân nghĩ thế nào mà lại đặt một cái tên như vậy,

https://thuviensach.vn

chẳng phải là “đưa thư tình” sao? Khó trách con đường tình ái của hắn lại không thuận lợi như vậy, ta nghĩ mà buồn cười.

Ở mãi đến nhàm chán trong điện, đi lung tung khắp nơi cũng không hay lắm, vạn nhất mà gặp đệ tử Võ Đang người ta đang luyện võ thì phiền toái, ở cổ đại này võ công không được lộ ra ngoài, lỡ mà ta nhìn thấy cũng không hay ho gì. Ta quay đầu lại thấy cha ở dưới bóng cây trong viện dương dương tự đắc nằm ngủ trưa, ta ngủ không được, không bằng đi ra ngoài Tử Tiêu cung xem nhà đã dựng đến đâu rồi, còn bao lâu mới có thể chuyển đến nhà mới.

Tuy mọi người trên Võ Đang đối với cha và ta đều rất tốt, nhưng nhà vàng nhà bạc cũng chẳng bằng được nhà cỏ của chính mình, trong này ta ngủ không được ngon, vừa nghe âm thanh mọi người khác thức dậy ta cũng phải nhanh chóng rời giường, không dám ngủ nướng, đối với một người như ta mà nói, buổi sáng không được ngủ đủ giấc chính là một việc rất đau khổ, ai bảo người trên Võ Đang lại dậy sớm từ khi gà gáy làm chi?

Ta đi nhẩn nha trên đường, ngắm xung quanh. Phong cảnh nguyên thủy chưa trải qua cải tạo chỉnh sửa như thế này thời hiện đại rất hiếm thấy, ngắm cũng thật thích mắt. Mà ta đi chậm chạp cẩn thận nhìn cũng là có nguyên nhân, bởi vì hai ngày trước ta phát hiện ra mình thế mà lại chạy còn nhanh hơn so với thỏ hoang trên núi, hai ngày liền ăn cơm chay quả thực khá là thèm thịt, khi thấy con thỏ ta tuy không định sẽ bắt nó ăn thịt, nhưng không nghĩ rằng mới chỉ toàn lực chạy một chút đã túm được nó, con thỏ đáng yêu không đành lòng giết nó, đáng tiếc bụng ta chẳng có chút protein nào, đành lấy nó để bổ sung dinh dưỡng.

Hôm nay ta đi một nửa là muốn kiếm một con thỏ khác nướng ăn, cho nên từ phái Võ Đang đi ra ta cũng không trực tiếp đi về hướng nhà mới đang xây dựng mà ngược lại ở bìa rừng nhẹ nhàng tìm kiếm. Bỗng tai ta nghe được một tiếng động lạ, chân tự động dừng lại, lỗ tai chú tâm lắng

https://thuviensach.vn

nghe, vừa rồi có vẻ như là tiếng một con thú nhỏ kêu yếu ớt. Thanh âm nhỏ như vậy, nếu không phải tai ta cực thính thì không thể nghe thấy.

Ta tìm theo phương hướng tiếng kêu đi đến, cảm thấy âm thanh yếu ớt này thực đáng thương, có lẽ là một con thú nhỏ bị thương chăng? Ta vừa tìm vừa nghĩ, dọc đường chú tâm tìm kiếm, bước chân nhanh chóng đã tiến đến động Lôi Thần, lúc này chợt ngửi thấy thoáng có mùi máu tươi trong không khí. Hướng mùi máu đi đến, chỉ thấy phía sau một cây khô, một con vật so với bàn tay ta còn nhỏ hơn, đầy người bao phủ một lớp lông mỏng thưa thớt màu trắng, có đủ tứ chi, năm ngón tay và một cái đuôi nho nhỏ.

Ta nhìn con thú nhỏ này, đôi mắt còn chưa mở, trên người dính máu, căn bản chỉ là một khỉ con mới sinh thôi. Tại sao lại bị bỏ lại ở đây? Ta nhặt con khỉ nhỏ lên, nhìn xung quanh, nơi này không có vết máu, không phải là nơi sinh sản của khỉ, quanh đó còn có mấy dấu chân khỉ khác, ta quan sát kỹ, dấu chân hướng phía khác rời đi, biến mất ở thân cây gần đó.

Ta có chút thương tiếc con khỉ nhỏ, mới sinh mà bị đồng loại vứt bỏ ở nơi này, may mắn hiện giờ thời tiết ấm áp, bằng không chú khỉ này nhất định sẽ chết rét, nếu ta đến chậm mùi máu này cũng sẽ dẫn những loài động vật ăn thịt khác đến, số nó có lẽ cũng còn chút may mắn, ta ôm con khỉ có bộ lông trắng nghĩ.

Nhìn bộ lông màu trắng của nó, ta nghĩ đến hiện đại từng nói qua, khỉ có lông trắng có lẽ là bị bạch tạng, còn lại thì tất cả đều bình thường, tuy nhiên cũng vì khác biệt nên chịu sự ghét bỏ của bầy đàn, vì màu lông trắng nổi bật sẽ khiến nơi ẩn náu dễ bị phát hiện, mang đến tai họa cho bầy đàn, nhưng dù sao cũng là đồng loại, tại sao lại nhẫn tâm vứt bỏ nó chứ? Lòng ta có chút nghi hoặc.

Có thể là cảm giác được nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay ta, tiểu gia hỏa he hé mở mắt, mũi khẽ hít hít vài cái, ngửi mùi trên người ta, yếu ớt hướng ta kêu hai tiếng, bộ dáng thật đáng thương khiến tâm ta nháy mắt

https://thuviensach.vn

động lòng, nghĩ không cần quản nhiều như vậy, nếu nó bị bầy đàn từ bỏ, cho dù có đưa nó trở về đàn cũng sẽ không sống nổi, chỉ sợ là bị đói đến chết. Có lẽ nuôi nó cũng tốt, vừa lúc ta không có bạn bè gì chơi cùng cả, trên núi này tịch mịch, có chú khỉ nhỏ này làm bạn cũng đỡ nhàm chán. Quyết định vậy, ta liền quay trở về hướng phái Võ Đang.

Trở về, ta biết khỉ con khẳng định là chưa được ăn gì, bèn đi xin phòng bếp chút cháo, thêm vào ít mật ong, gạn đi lấy ít nước cho khỉ con ăn, thấy nó ăn được mới hết lo, lại không dám cho nó ăn nhiều, được một chút liền ngừng lại, sợ nó ăn nhiều cũng không tốt.

Đem chút nước cháo còn lại đặt một bên, nhìn khỉ con phát ra âm thanh thỏa mãn, lúc này đã có sức mở to mắt ra nhìn thấy ta, ta có cảm giác thật vui vẻ. Tính cả kiếp trước lẫn kiếp này đây là lần đầu tiên ta nuôi thú cưng, nhất định sẽ nuôi nó sống tốt, ta nhìn khỉ con, nghĩ, sau đó trở về đánh thức cha dậy.

Cha xem bộ dáng ta có vẻ khẩn trương cũng vội vàng ngồi dậy. Thấy ta ôm về một con khỉ nhỏ màu trắng đòi nuôi, bộ dáng yêu thương chăm chút, cha không đành lòng phản đối, ngược lại nhìn ta hiếm khi biểu lộ ra tính tình trẻ con mà có chút đau lòng. Xem ta chăm chút cho khỉ con, cha cũng cười nói cho ta biết khỉ con khi mới sinh ăn những gì, những gì không thể ăn.. sợ ta chăm nó không nổi, chính mình lúc đó lại chịu thay.

Ta nhìn cha quan tâm nói, trong mắt kiên nhẫn, thấy ta cười cha cũng biểu lộ bộ dáng vui vẻ, đáy lòng ta chợt cảm động, càng tỏ ra vui vẻ hơn cho cha thấy, nghĩ đến cha cả đời cô khổ, không có con của chính mình, đem yêu thương dành hết cho ta, cha tuy là một người rất bình thường nhưng cũng là một người cha tốt nhất, lòng ta thầm tự hứa, về sau dù có khó khăn khổ sở gì, trước mặt cha cũng phải thật vui vẻ không để cha phải đau lòng.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau, tin ta nuôi một con khỉ trắng đã lan khắp Võ Đang, những đệ tử tuổi còn nhỏ như Thanh Phong, Minh Nguyệt, Thừa Chí đều trước sau lần lượt đến xem, thích thú. Mới vài ngày, khỉ con đã khỏe lên nhiều, trên người lông mao trắng thưa thớt đã dài và dày hơn, phủ mượt khắp toàn thân, trông lại càng xinh xắn. Đôi mắt đen tròn tròn mở to, nó thích bám trên đầu ta đùa giỡn, bởi vì người còn nhỏ, tựa như một thứ đồ trang sức vậy, có vài lần người khác cũng muốn mang nó như vậy, kết quả khiến nó sợ hãi, mọi người cũng hoảng. Tuy vậy, bộ dáng đáng yêu của nó vẫn khiến cho mọi người vô cùng yêu thích.

Hiện tại ta chỉ cần rời khỏi cửa là rất dễ dàng đụng phải Võ Đang đệ tử, không ngoài mục đích là muốn chơi với khỉ con, bọn họ còn tiếc là con khỉ chỉ muốn bám dính lấy ta, người khác dụ dỗ thế nào cũng không khiến nó rời ra được, nếu cố bắt, nó liền kêu chi chi loạn cả lên, giãy dụa không ngừng. Ta đoán khỉ con mở mắt ra nhìn thấy ta đầu tiên liền đem ta thành mẹ nó, nghĩ đến ta hiện tại mới chín tuổi bị một tiểu hầu tử coi là mẹ, cũng thật buồn cười.

Con gái Du Nhị hiệp, Du Tử Oánh, mới mười hai tuổi đều mỗi ngày chạy tới xem khỉ con, mỗi lần còn mang rất nhiều đồ ăn đến, đáng tiếc khỉ con còn quá nhỏ ăn không được, đều bị ta đem ăn hết. Càng ngạc nhiên hơn là Tống Thanh Thư, đã lớn như vậy còn thích chơi thú cưng. Mỗi ngày đợi cho ta ngủ trưa liền vụng trộm chạy đến, công phu của hắn không kém, tuy nhiên lỗ tai ta cũng không phải điếc, mỗi lần đều bị hắn đánh thức. Tên kia vừa thấy ta tỉnh lại, nói hai câu khách khí rồi xoay người bỏ chạy.

Bực mình tới phát điên, rốt cuộc lần thứ ba ta lộ ra bộ mặt thật, không còn giữ hình thượng trẻ em ngoan ngoãn nữa, hóa thân thành sư tử hung hăng quát mắng hắn một chút. Không biết tính cách hắn gặp vấn đề gì mà bị mắng lại không chạy nữa, càng đừng nói là thẹn thùng lưỡng lự, hắn căn bản là không để tâm tới, mang mấy thứ đồ linh tinh vớ vẩn quả non lá non cho khỉ ăn, đem nó trêu chọc đùa nghịch đến tội. Khỉ con đâm hãi, mấy lần

https://thuviensach.vn

hắn đến liền chạy lại bám dính trên đầu ta không chịu rời, bị Tử Oánh hung hăng cười nhạo một phen. Ngày ngày cứ thế trôi, đảo mắt đã qua bảy tám ngày, khỉ con đã lớn hơn so với bàn tay ta, cũng đã bắt đầu ăn được ít cháo, hoa quả mềm nhuyễn, không cần ta mỗi ngày vất vả cho ăn như trước nữa.

Ngày ngày trôi qua, ta đến Võ Đang cũng đã được hơn một tháng. Khỉ con đã lớn hơn nhiều, ta cùng Du Tử Oánh, Tống Thanh Thư đặt cho nó một cái tên là Lôi Tuyết vì nó được ta nhặt ở Lôi Thần động mang về và có bộ lông màu trắng. Cho đến bây giờ ta cũng không biết nó là bị bạch tạng hay là bạch viên trời sinh, nó chẳng những mau lớn mà còn rất thông minh, chỉ cần gọi tên, nó liền kêu chi chi hai tiếng chạy lại.

Sau khi nó đã ăn được những loại thức ăn tự nhiên như hoa quả, ta cũng không bận rộn như trước nữa, nhiều lúc nó tự mình tìm trái cây rừng nào đó để ăn không cần ta phải chăm chút. Mà nhà mới của cha con ta cũng sắp dựng xong, mấy ngày trước, ta còn cùng cha ở khu vực quanh nhà khai khẩn đã được chừng bảy tám mẫu ruộng, tuy mỗi ngày mệt nhọc nhưng nghĩ đến ruộng đất này về sau là của chính mình, bao nhiêu mệt mỏi đều bay hết.

Ngày hôm qua, gia cụ thuê thợ mộc dưới chân núi làm đã mang hết lên đây, các đồ vật đều được làm rất bền chắc, bởi vì trên núi dã thú nhiều, gió núi lạnh lẽo, ta và cha quyết định làm một ngôi nhà bằng đá bền chắc cho nên tốn rất nhiều thời gian, người dựng nhà cũng đều là mời dưới núi lên, tiền công là cha con ta trả, đệ tử Võ Đang cũng thường tới hỗ trợ nên tiến triển cũng không coi là chậm, sáu gian phòng ở cùng một gian hầm chất liệu chính bằng đá không phải dễ dàng mà dựng nên được.

Sáu gian phòng, hai cha con mỗi người một gian, nhà bếp một gian, nhà kho một gian, hai gian dành cho khách, gian hầm để cất rau dưa lương thực, còn có ít thịt dự trữ cho mùa đông, bởi vì mùa đông trên núi thường có tuyết lớn, một hai tháng không xuống được núi là chuyện thường. Bốn gian phòng vì ở cạnh bếp, giường không dùng nhiều chăn đệm mà dùng lò

https://thuviensach.vn

sưởi bằng kim loại, chúng ta ở trên núi, mùa hè mát mẻ không lo, ba mùa còn lại sẽ rất lạnh.

Sau khi ta và cha bàn bạc dùng lò sưởi, liền tính đến than, bởi vì thời đại này thường dùng than củi, dùng than đá chỉ có thợ rèn mới dùng, ta đành nhờ mấy đệ tử Võ Đang xuống núi tìm mua giúp mấy xe, định là sẽ trả công nhưng ngược lại họ từ chối không nhận, ngược lại còn cao hứng nhiệt tình giúp không công cho cha con ta.

Đồ đạc vận chuyển đầy đủ lên núi xong, chúng ta đem sắp xếp cho các phòng, mỗi phòng ở đều giống nhau, chỉ có phòng của ta là có thêm chiếc gương đồng, thêm một cái hòm đựng sơ trang. Nhà kho và hầm là chắc chắn nhất, tất cả đều được kiến tạo từ đá tảng, ngay cả cửa cũng là cửa đá để phòng ngừa kẻ trộm chính là chuột. Chuột nếu để xâm nhập được thì đúng là trời không sợ đất không sợ. Có thể làm ra được một cái nhà kho chống chuột như vậy thực không dễ dàng, tốn của cha không ít công sức. Phòng bếp được chất nhiều củi dự trữ, hai cái bếp củi, một bếp lò, hai vại nước to, bất quá cha không cho ta gánh nước, mỗi ngày nấu cơm nấu nước cho người làm đều là cha tự mình vất vả.

Qua một thời gian vất vả cuối cùng ngôi nhà đã xây dựng xong, chỉ chờ ta và cha dọn về. Bởi vì Ân Lục hiệp vẫn chưa trở lại, ta và cha bàn bạc luyện cao dược trước rồi chuyển nhà sau cũng được, vừa lúc mấy ngày mưa ẩm ướt, đất mềm dễ cày cuốc hơn, liền chăm chỉ làm lụng một chút, gieo trồng ít lương thực, hiện tại hắn là còn có thể có thu hoạch.

Ngày hôm đó ta và cha đang ngủ trưa, dự định một lát sau dậy sẽ đi làm tiếp, chợt nghe Thanh Thư đến báo tin nói bọn họ đã trở lại, đành không đi nữa, theo hắn đến Tử Tiêu cung. Trương Tứ hiệp, Ân Lục hiệp đã đem toàn bộ dược liệu đến phòng luyện đan, nói Võ Đang phái tiếng tăm không nhỏ, có không ít đạo sĩ ở trong này luyện đan dược, sau lại cải tạo dần cho đến khi thành phòng luyện đan như bây giờ.

https://thuviensach.vn

Một tháng ở đây đã cùng mọi người quen thuộc, ta không còn khách sáo nữa, sai đạo đồng mang đến bảy cái hỏa lò, lấy hơn mười cái dược lô lớn, nói bọn họ ngày mai quay trở lại rồi vào trong, mang theo khỉ con vào. Tuy thế ta cũng đã coi nhẹ cảm tình huynh đệ của bọn họ, trừ bỏ Trương Tam Phong trấn định ổn trọng trở về phòng nhỏ trong rừng trúc nghỉ ngơi, còn lại mấy người đều tập trung ở đại điện. Cha thấy họ cứ ngồi đó không đi nghỉ cũng đành cố bám trụ lại. Tuy nhiên tin luyện dược họ không cho Du Đại Nham biết, sợ hắn chờ đợi lại khổ sở.

Nói đến ta sau khi tiến vào phòng luyện đan, liền dặn Lôi Tuyết ở yên trên đầu không được lộn xộn, đem dược lô đặt trên bảy lò lửa, trong mỗi dược lô đều đổ ba bát nước đầy, đem ngưu tất, tục đoạn, tự nhiên đồng, hoàng qua tử, thổ miết trùng cho vào một dược lô xao lên, hoa hồng, xích dược, tô mộc, đương quy, xuyên khung vào một dược lô khác.

Sinh khương, mã tiễn tử, nhân trà, bằng sa, lưu kí nô cũng cho vào dược lô, còn có đại hoàng, chi tử, trạch tả, trạch lan, hoa hồng thành một nồi, đào nhân, cao khỉ, cao hổ, bách bạng cũng để vào đó, cuối cùng là một lô xạ hương, bột trân châu, bột bạch ngọc, đan tham. Bảy lò dược này dược tài phân lượng đều dựa theo thủ cảm(cảm nhận bằng tay), tuy là lần bốc thuốc đầu tiên trong kiếp này của ta nhưng kinh nghiệm kiếp trước ta cũng không có quên, tin tưởng phân lượng trong đó nhất định chính xác.

Có thể người khác nghĩ rằng Ngọc Xạ Thiên Hương Giao chỉ cần một nồi dược liệu phối chế một lần rồi thêm mật ong nhào trộn thành dạng cao là xong. Kỳ thật không đơn giản như vậy, từ bảy nồi dược bổ sung thêm bớt cho nhau, sau khi điều xứng qua một thời gian phản ứng hóa học với nhau, từ dạng chất lỏng màu đen dần chuyển thành một chất dịch đặc màu vàng, thêm vào sữa hươu, mật ong khuấy đảo nhào trộn hai canh giờ, lúc ấy dược lực hoàn toàn thấu vào nhau lại để lắng xuống, hình thành Ngọc Xạ Thiên Hương Giao đích thực, màu như bạch ngọc, hương thơm thâm trầm chân thật.

https://thuviensach.vn

Ta cũng không quá vất vả, chỉ cần coi lửa cho đủ, cho mỗi vị thuốc vào đúng và đủ, nhìn khi nước thuốc đủ độ cô đọng thì đổ ra, mỗi dược lô đều phải sắc chế ba lần, đem toàn bộ thuốc lại sắc lại, cho đến khi bảy dược lô sắc xong thì trời đã tối đen. Ta lấy cơm đạo đồng mang đến, vừa ăn vừa tiếp tục chờ thuốc nguội đi lắng xuống.

Trong phòng tràn ngập hương vị thuốc, thế nhưng Lôi Tuyết chẳng những không chán ghét mùi vị ấy, ngược lại giống như khá thích thú, thậm chí xuýt nữa còn nếm thử, sau vài lần bị ta mắng mới thôi. Rốt cuộc đến trưa hôm sau, ta cầm hộp ngọc trong đó đã chứa cao dược ra ngoài tới điện Tử Tiêu, vừa bước chân vào cửa đã phát hoảng.

Cha hai mắt thâm đen như mắt gấu trúc ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật, Võ Đang thất hiệp phong thái từng khiến ta ngưỡng mộ dùng ánh mắt kích động chằm chằm nhìn ta, ách, không phải, là hộp ngọc trong tay ta. Ân Lê Đình trực tiếp chạy lại cạnh ta, tay chân run rẩy nhìn cái hộp, nghe mùi hương thoảng ra từ trong hộp, kích động hỏi: “Chỉ Nhược, thuốc thế nào rồi?” Nói xong nhìn ta bằng ánh mắt mong chờ.

Ta nhìn Võ Đang ngũ hiệp đang cố nén kích động nói: “Các vị thúc thúc bá bá, Chỉ Nhược may mắn không làm mọi người thất vọng, Ngọc Xạ Thiên Hương Giao đã xong, có thể đem đi thử được rồi.” Ta đem hộp ngọc trên tay kính cẩn dâng lên Tống Viễn Kiều, chẳng phải vì ông ta lớn nhất nơi này, chỉ là nhìn cha bộ dáng mệt mỏi không đành lòng khiến ông tỉnh lại nên âm thanh mới cẩn trọng nhẹ nhàng một chút.

Ngay khi Tống Viễn Kiều đã muốn tiếp lấy hộp ngọc thì chợt có một đôi tay nhăn nheo già nua đưa ra giành lấy chiếc hộp, ta ngạc nhiên kinh hãi, ngẩng đầu lên, hóa ra là Trương Tam Phong, võ công cao cường khó trách ta không phát hiện ra thanh âm khi ông ta đến. Ra là lỗ tai linh mẫn của ta đối với tông sư võ lâm vẫn là không có tác dụng a!

https://thuviensach.vn

Trương Tam Phong mở hộp ngọc ra xem xong, vừa lòng gật đầu nói: “Thật sự cám ơn Chỉ Nhược, cháu muốn cùng ta đi xem thử dược hiệu hay là muốn cùng cha về nghỉ ngơi?” Nói xong nhìn cha đang gà gật, vuốt râu cười.

Ta tuy không sợ máu, dù tự tay giết một con vật cũng không có gì, nhưng nếu khiến ta nhìn thấy một con vật nhỏ còn đang sống phải chịu bẻ gãy xương cốt đau đớn thì không được, nói ta giả nhân giả nghĩa cũng được, làm bộ cũng không sao, nếu có con mồi ta sẽ thống khoái giết nó, tuyệt đối sẽ không tra tấn, bởi vừa nghe đến tiếng rên rỉ của nó trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu.

“Cháu trở về cùng cha thôi, việc thuốc thang này cũng không cần đến cháu ngay, đừng tìm cháu.” Ta nghĩ đến việc thử thuốc, không đành lòng vội chạy tới đánh thức cha, kéo Lôi Tuyết muốn trở về điện Thập Phương.

Trương Tam Phong có chút đăm chiêu nhìn ta một cái rồi quay lại mấy đồ đệ cười nói: “Chỉ Nhược tâm địa thiện lương, ngay cả một con vật nhỏ chịu chút khổ cũng không muốn nhìn, thôi cháu còn nhỏ tuổi, không cần cùng đi, đã vất vả một ngày đêm rồi, mau cùng cha trở về nghỉ ngơi đi! Ta cùng các vị thúc thúc bá bá của cháu đi thử dược hiệu.” Nói xong liền bước ra ngoài.

Mọi người trong Võ Đang vừa đi, ta nhẹ nhàng thở ra nhưng không phải vì mệt, có lẽ là tác dụng của việc tu luyện từ nhỏ hay là do Bất Lão Trường Xuân công đi. Nhẹ nhàng đỡ cha còn đang buồn ngủ dậy, hai cha con ta hướng phòng cho khách đi đến, về sau có chuyện gì đi nữa với ta cũng không còn liên quan, nhân tình cũng đã báo đáp, ngày mai có thể chuyển nhà, có thể có một mái nhà chân chính của chính mình. Không cần ở trên thuyền lênh đênh trôi dạt, không cần ngày ngày sợ hãi giặc cướp, về sau có thể ở trong ngôi nhà của chính mình, có phái Võ Đang bảo hộ, cha con ta nhất định có thể sống yên ổn hạnh phúc. Bất quá về sau ta muốn giúp Ân Lê Đình đã đối với ta thực tốt bụng một phen, còn lại sẽ không

https://thuviensach.vn

quấy đảo thêm gì phái Võ Đang nữa, ai biết được mấy năm sau Trương Vô Kỵ đưa Triệu Mẫn đến phát sinh ra chuyện gì, ta không muốn chịu tai ương liên lụy gì cả.

Đối với Ân Lê Đình mà nói, việc Kỷ Hiểu Phù phản bội cố nhiên khiến hắn rất đau khổ, nhưng việc Kỷ Hiểu Phù chết mới làm cho hắn đau khổ nhất, khó quên nhất, chỉ khi Kỷ Hiểu Phù còn sống, Ân Lê Đình mới có thể thoát ra khỏi tình cảm với nàng. Hiện nay nàng ở đâu ta không biết, chỉ biết rằng trên đường Trương Vô Kỵ đến Hồ Điệp cốc gặp Kỷ Hiểu Phù bị Đinh Mẫn Quân bức đến phản bội sư môn, mang Dương Bất Hối đi ẩn cư, cho đến hai năm sau mới bị Kim Hoa bà bà đả thương tìm đến Hồ Điệp cốc chữa bệnh, xem ra Ân Lục hiệp vẫn là phải đợi thêm hai năm nữa.

Về phần Mạc Thanh Cốc, thế giới Ỷ Thiên Đồ Long ký này sẽ không có Chu Chỉ Nhược tham gia vào, do đó Tống Thanh Thư cũng sẽ không trở thành bại hoại, dù sao khi đó hắn cũng không trải qua thất bại tình trường, thân là người kế thừa Võ Đang, gì cũng không thiếu sẽ không sợ Trần Hữu Lượng dụ dỗ, Mạc Thất hiệp như vậy có thể sống tốt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Định Cư Võ Đang Sự Tỏa Toái

Võ Đang đối với Ngọc Xạ Thiên Hương Giao của ta còn có hoài nghi, sau khi kiểm tra mới yên tâm dùng thử, với hiểu biết của ta mà nói, danh hiệu Tiêu Dao phái đã là kim bài bảo đảm vô cùng chắc chắn, phàm là sản phẩm của phái Tiêu Dao dĩ nhiên đều là tinh phẩm, y bặc tinh tượng, kỳ môn độn giáp, tuyệt thế võ công không gì không tinh, càng huống chi chỉ là một phương thuốc nối xương mật truyền trong phái, dĩ nhiên chất lượng không cần phải nói.

Nguyên là vị Tiết thần y tổ tông kia của ta tuy không ra ngoài giang hồ nhiều lắm, tính tình quái dị nhưng y thuật thật sự khiến người ta bội phục, huống chi lấy vốn tri thức y học hiện đại ta học mà xét cũng biết trong đơn thuốc đó đại bộ phận dược liệu đều có tác dụng với việc nối xương, chỉ có một vài vị thuốc ta không thể lý giải ý nghĩa tác dụng, có thể đây là lý do khiến ta chỉ có thể làm một dược sĩ Đông y bậc thường đi! Nếu thật sự là người tinh thông thì nhất định có thể nghiên cứu ra tác dụng của thuốc.

Cho nên ta với việc ở lại xem tác dụng của thuốc không có hứng thú, đã sớm biết kết quả thì chẳng có gì phải băn khoăn chờ đợi, cho nên ngay sáng hôm sau cha con ta hướng Tống Đại hiệp cáo từ, bắt đầu chuyển nhà. Ta và cha khi đi cùng Trương Tam Phong đến Võ Đang chỉ mang đồ đạc gọn nhẹ, trừ quần áo ra còn có mấy thứ đồ mẹ để lại, trang sức châu báu khi dựng nhà cũng đã tiêu tốn không ít, hơn nữa còn có phần ta đã tặng cho Trương Vô Kỵ và Chu Thừa Chí cho nên không còn bao nhiêu, chỉ còn lại ít đồ trang sức vàng bạc cùng trân châu bạch ngọc không dễ đổi được thôi.

https://thuviensach.vn

Do đó, việc chuyển nhà chẳng qua là nói cho long trọng, buổi sáng ta đem cho cha quần áo mới, tuy không quý giá gì, chỉ là bằng vải thô bình thường lành lặn mới may. Chờ cha thay đồ xong, ta lại hăng hái bưng nước cho cha rửa mặt để động viên tinh thần lên cao, chính là nhìn thấy mái đầu đã ngả bạc của cha, khuôn mặt ngăm đen, trong lòng thấy đau xót, về sau nhất định cha sẽ không phải chịu khổ, cũng không có gì phải lo lắng, ngày ngày được sống bình an hạnh phúc.

Đồ gia dụng hằng ngày đều đã sớm sắm sửa mang đến. Mọi người trong Võ Đang tiễn cha con ta đến tận nơi, sau khi chúc phúc này nọ đủ cả rồi, đưa hạ lễ cho cha, sau khi nháo loạn một trận rồi tất cả cáo từ, trong phái còn nhiều công việc. Cha tiễn mọi người đi rồi, thật cẩn thận lấy ra trong lòng một cái bao nhỏ nhẹ nhàng mở ra. Cha sau khi ta lên năm đã giao toàn bộ tiền bạc cho ta giữ, trên người dĩ nhiên không có bạc, ta rất tò mò là cái gì vậy? Liền chạy đến nhìn xem.

Chỉ thấy trong bao nhỏ đó là một khối đất, còn có một miếng gừng già cũ kỹ, những thứ rất bình thường mà cha lại gói ghém kỹ như vậy khiến ta không khỏi thấy tò mò, vội hỏi: “Cha, đất và gừng này có gì kỳ lạ vậy? Cha cất kỹ như thế, trên đường đi đến con cũng không biết là cha mang theo mấy thứ này nữa.”

“Ngốc nha đầu, con còn nhỏ rất nhiều việc chưa hiểu được, cổ nhân có nói, người đi xa, bất kể là người lớn hay trẻ con nếu như bởi thủy thổ không hợp mà sinh bệnh, thuốc thang cũng không hiệu quả cách chữa hữu hiệu nhất là dùng một mẩu đất cố thổ với một chút gừng, nhất định sẽ khỏi. Cha lo lắng con còn nhỏ, một đường vất vả khó chịu nổi nên mang theo phòng khi, không nghĩ tới nha đầu so với cha còn khỏe hơn, mấy thứ này cũng không cần dùng đến, vừa hay ta đem nhập tân trạch, về sau không sợ thủy thổ ở không hợp.” Cha đem khối đất với mẩu gừng chôn xuống đất trong vườn nói.

https://thuviensach.vn

Ta nghe cha nói vậy mới nhớ tới đúng là có quan niệm như vậy, tuy là việc mê tín nhưng hiệu quả cũng khó có thể lường trước được. Ở hiện đại ta từng gặp một trường hợp một đứa bé mới chỉ sáu bảy tuổi từ ngoài chuyển vào thành phố, thủy thổ không hợp khắp người nổi mẩn đỏ, phát sốt, nôn mửa, hai ngày không ăn được gì, sau đó có một thầy thuốc Trung y bảo người nhà về nơi nhà cũ lấy một ít đất cùng gừng già đem hai vị này sắc cho đứa bé uống, không ngờ hai ngày sau bệnh lui, thật sự là kỳ tích.

Ta cảm động nhìn theo thân ảnh cha, thầm nghĩ đây là người cha thời cổ đại sao? Không phải con ruột của mình, cho dù ta là con của ân nhân cũng không hà tất phải tốt như vậy, cha đối với ta như vậy nhưng ta không có gì có thể báo đáp. Cha, phụ thân, ba ba, người ngay cả điều nhỏ nhặt như vậy cũng muốn nghĩ thay cho con, con phải làm thế nào đây, vừa mới sinh ra đã gặp được cha là người thành thật tri ân báo đáp, ngày sau cha mãi mãi chính là thân nhân tốt nhất của con.

Chính là hiện giờ ta biết, cha đã xem ta thành chính con gái ruột của mình, bằng không bây giờ có Võ Đang bảo hộ, xem tính cách của cha thì đã sớm nói cho ta biết thân thế của mình, cũng không do dự lâu như vậy, cha hy vọng trong lòng ta chỉ có một mình cha là phụ thân sao? Ta hiểu được, cũng không trách cha, nếu là ta ta cũng lựa chọn mình không biết, bởi vì làm một nữ nhân thuyền gia cùng cha một chỗ còn hạnh phúc vui vẻ, nếu là hậu nhân họ Tiết chỉ có thể lâm vào ân oán giang hồ, tìm Thát tử báo thù trả nợ máu, cuộc sống như vậy ta cũng không mong muốn.

“Chi chi..” Lòng ta còn đang mông lung, Lôi Tuyết cảm nhận được cảm xúc phiền loạn, kéo tóc ta kêu lên, ta vội vỗ về nó đi theo sau cha, nhìn cha bận rộn trong bếp. Với quan niệm về việc chuyển nhà ta cũng không biết giải thích chính xác thế nào, dĩ nhiên là có nhiều mê tín nhưng sau khi ta xuyên qua, đối với thần đạo gì gì đó cũng không dám khinh suất, trong việc này cổ nhân có nhiều kinh nghiệm, tin tưởng cũng không thiệt hại gì.

https://thuviensach.vn

Cha sau khi xong việc, cơm trưa ta cũng đã làm xong, đây là lần khai hỏa nấu cơm đầu tiên của cha con ta sau khi đến Võ Đang, bởi vì là nơi ở mới, theo tập tục là ăn thịt dê, mà Võ Đang mọi người cũng biết cha con ta đi khá vội vàng cho nên đều đưa lễ vật tới là đồ ăn. Thịt dê thời này là món ăn quý, bởi vì Thát tử thích ăn thịt dê, hơn nữa từ trước đến nay nhà giàu có đều cho rằng thịt dê rất quý là để cho quý nhân ăn, không giống đời sau thịt dê thịt lợn đều như nhau không phân biệt lắm. Nơi này thịt dê quý hơn, thường mua nhiều bán ít. Ăn uống xong, cha và ta lại bắt đầu thu dọn xếp đặt nhà cửa, quần áo thức ăn đều xếp đặt gọn gàng vào đúng chỗ.

Vội vội vàng vàng cho đến hết ngày, khi hoàng hôn xuống, trời đã muộn, cho nói theo tục lệ bình thường phải tế bái tân trạch, cũng chính là cơ chủ, cơ chủ như mọi người thường nói là thổ thần hoặc trạch thần (thần đất thì phải), mỗi phòng đều phải thờ, tế bái cơ chủ có thể phù hộ gia đình bình an.

Bởi vì nếu như nhà bị người ta xâm chiếm hay có người lưu lạc ở lại, tục nói phải cúng mới có thể giải trừ tai họa, cơ chủ trong truyền thuyết dáng người không cao, tế bái phải ở cửa bếp hoặc cửa sau, ngay cả bàn đặt đồ cúng cũng không đặt cao, đồ cúng cũng không nhiều, là những thức gia chủ thường ăn: một bát cơm, một khẩu thịt, rượu ba chén, một đôi nến đỏ, điểm nhiên Tam Trụ Hương (ta cũng ko biết nó là cái gì, hình như là nhang gì đó), còn phải chuẩn bị giấy tốt, dân gian nói thần ba quỷ bốn, chính là thờ thần dùng ba tờ giấy cặp thành một tệp, cúng quỷ thì bốn tờ thành một tệp. Cơ chủ là trạch thần, chức vị tuy nhỏ nhưng cũng là thần cho nên thờ ba tờ một tệp, mặt khác còn phải chuẩn bị tốt vàng mã. Nhiều nghi thức chuẩn bị như vậy khiến ta nghe thấy ù tai nhưng cha cũng không lấy làm phiền, chậm rãi nói.

Dọn đồ cúng xong, cha kéo ta quỳ rạp xuống đất cúi đầu bái lạy, mùi nhang bay ngan ngát. Sau khi hương đã cháy hết một phần ba, cha lại kéo

https://thuviensach.vn

ta đến cửa trước đốt tiền vàng giấy, lại lạy thêm cái nữa mới thu thập đồ cúng, nghi thức tế bái cũng chính thức hoàn thành.

Khi sắc trời đã tối, khí lạnh bắt đầu lan tỏa trong không khí, ta mới biết trong núi thực lạnh, hơn nữa cũng rất thưa người ở, ta vội chẻ ít củi vụn ra làm mồi nhóm lò.

Hiện tại là cuối hạ, đốt lò sưởi sau đó trong phòng sẽ ấm dần lên, không khác biệt lắm so với điều hòa nhiệt độ. Trên núi lạnh lẽo, ban ngày cũng không có chút nóng. Bếp lò nhóm lên ta cũng không nấu thêm cơm mà nấu một nồi cháo. Quy củ cổ đại thường lệ là mỗi ngày ăn hai bữa cơm, hơn nữa buổi chiều còn nấu cháo ăn, mới đầu ta còn có chút không quen, ở hiện đại tiện nghi vẫn là tốt hơn nhiều, nếu đói cũng dễ dàng có điểm tâm ăn.

Bất quá hôm nay mới chuyển nhà, không chuẩn bị được điểm tâm, đành phải đem cơm giữ lại một ít để hôm sau ăn sáng. Xong xuôi ta cùng cha và tiểu Lôi Tuyết ăn cơm. Tiểu Lôi Tuyết tuy hiện cũng không lớn hơn bát cơm bao nhiêu cũng vẫn đứng trên bàn hăng say uống.

Bởi vì Lôi Tuyết đang độ lớn, ta cho nó ăn cháo với trứng, tuy không nhiều nhưng đối với thân hình bé nhỏ của nó như vậy cũng đủ. Ăn xong, ta đem bát đũa dọn dẹp sạch sẽ, cha một ngày mệt mỏi cũng về phòng nghỉ ngơi. Ta thu thập xong xuối rồi ôm Lôi Tuyết ngắm sao. Lôi Tuyết không ngừng chạy lung tung đùa nghịch, ta cũng không có cơ hội cảm hoài cái gì, tuy sau khi trọng sinh đã có cả mười năm ngắm sao nhưng lại cảm thấy đêm nay sao thật nhiều, có lẽ là ta cảm thấy có một ngôi nhà của chính mình nên mới như vậy.

Ngay khi ta bắt đầu trở về phòng ngủ, bỗng nhiên cảm giác Lôi Tuyết có gì đó bồn chồn bất thường, ta không khỏi có chút thắc mắc. Lôi Tuyết bình thường rất ngoan, hôm nay làm sao vậy? Ta cố lắng nghe xem nó muốn diễn tả cái gì nhưng đáng tiếc không hiểu được, đành phải buông ra

https://thuviensach.vn

xem nó muốn làm gì, thấy thân hình nho nhỏ của nó hướng ra phía ngoài tường đặc biệt kinh hãi, vừa định cười lại bỗng nhiên nghĩ trực giác của động vật cực kỳ linh mẫn, hơn nữa lại là động vật linh trưởng như khỉ, không lẽ bên ngoài có gì khiến nó phải đề phòng sợ hãi?

Nghĩ đến Võ Đang sơn tuy là thánh địa Đạo gia nhưng trên núi cũng không hề kém hoang dã, núi này tiếp núi nọ đều là rừng già, cũng khó trách có dã thú động vật ăn thịt nguy hiểm, tuy thế nơi này cách phái Võ Đang không xa, Lôi Thần động cũng thường có khách hành hương tế bái, xung quanh đều là động vật nhỏ hiền lành, nhưng nhìn bộ dáng Lôi Tuyết, chẳng lẽ bên ngoài có thú ăn thịt nguy hiểm? Nghĩ vậy lòng ta không khỏi cả kinh.

Từ khi mỗi ngày niệm tụng khẩu quyết Bất Lão Trường Xuân công, sức khống chế điều khiển thân thể của ta cũng ngày càng mạnh, chỉ cần ta cẩn thận động tác của mình người khác sẽ không dễ dàng mà nghe được, nhưng không biết với động vật sẽ thế nào? Nghĩ vậy ta khẽ bước nhẹ đến rìa ngoài sân, qua khe cửa nhìn ra.

Đêm tối với ta mà nói không phải là chướng ngại, giống như ban ngày không có gì khác biệt, sắc trời tối đen ta vẫn nhìn thấy rất rõ, chỉ thấy bên ngoài tường đá không xa chính là ruộng hoang cha con ta khai khẩn. Cách không xa là chỗ còn chưa khai khẩn đến vẫn là rừng hoang, trên mặt đất vẫn mọc đầy cỏ dại. Nhưng phía sau những đám cỏ dại um tùm, như ẩn như hiện thấp thoáng mấy cặp mắt màu xanh lục, ta nhìn kỹ, không khỏi tim nảy lên sợ hãi. Là chó sói.

Chưa bao giờ ta nghĩ đến mình lại nhìn thấy nhiều sói thế này, một, hai, ba,… trời ơi! Những sáu con, tại sao lại xuất hiện ở đây được? Sói hoang không phải sẽ sợ người, trốn người sao? Tại sao hôm nay mới chuyển nhà mà đã xúi quẩy gặp phải nhiều sói như vậy? Trước đây mấy hôm người làm công còn ở tại nơi này dựng nhà, cũng không nghe nói đến

https://thuviensach.vn

sẽ có sói, mọi người trong Võ Đang lại càng không nói gì đến, chẳng lẽ sói là bị khói lửa khi nấu cơm hấp dẫn tới?

Nhưng chính là ta không có nấu thịt ăn thịt, chỉ có hồi trưa nấu một ít cháo thịt, buổi tối ăn cháo, nhìn xem bên ngoài không ít sói a. Chẳng lẽ là do đồ cúng ban chiều có thịt sao? Đồ cúng vẫn còn đó, mấy con sói này có lẽ bị mùi thịt hấp dẫn đi. Ta nhìn khẩu thịt trên bàn, ôm Lôi Tuyết, do dự không biết có nên đem thịt cho chúng nó ăn xong rời đi, lại sợ sói bản tính tham lam, ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Ta nhớ kiếp trước từng đọc một câu chuyện về chó sói và người bán thịt. Một người bán thịt chiều tối về nhà, thịt đã bán hết chỉ còn ít xương xẩu, trên đường gặp hai con sói bị chúng theo sát. Người bán thịt sợ hãi đem xương ném cho một con, con kia vẫn tiếp tục đi theo, anh ta đành phải ném thêm cho con này, nhưng con kia vừa ăn xong lại chạy đến, cứ như vậy đến khi hết chỗ xương, hai con sói vẫn như cũ đuổi theo người bán thịt.

Người bán thịt bị vây quẫn sợ hãi, lo rằng trước sau cũng bị sói ăn thịt, đúng lúc này anh ta nhìn thấy phía ruộng đằng xa có một cây rơm rất to như một cái nhà, vội chạy tới quay lưng tựa vào, tay cầm dao giết lợn giương lên, hai con sói không dám tiến lên, trừng mắt dữ tợn nhìn anh ta.

Trong giây lát một con sói chạy đi, con kia giống như chó nhà ngồi xuống trước người bán thịt, qua một khoảng thời gian, nó nhắm mắt lại tỏ ra bình thản nhàn nhã. Lúc này người bán thịt đột nhiên xông tới chém vào đầu nó, chém liên tiếp nhiều nhát giết chết con sói. Nhưng vừa định bỏ đi, xoay người thì đã thấy phía sau cây rơm, con sói kia đang đào vào sâu trong đó, có lẽ định bí mật tấn công người bán thịt từ phía sau. Thân mình đã chui vào trong được một nửa, lộ ra ngoài thân sau cùng cái đuôi, người bán thịt vội xông đến chém chết con sói. Lúc này mới hiểu ra sói vốn rất tham lam, vừa rồi cho chúng ăn chẳng những không làm chúng thỏa mãn mà ngược lại còn khiến chúng càng tăng thêm khát máu. Tình huống vừa

https://thuviensach.vn

rồi là một con giả vờ ngủ để thu hút sự chú ý cho con kia chạy ra phía sau đánh lén, phương thức này cũng là một loại chiến thuật.

Trước đây ta từng đọc sách về loài sói, biết rằng sói đàn cũng săn mồi có chiến thuật, ban ngày nghỉ ngơi, đến đêm thừa dịp tối trời đánh lén, có khi là từng con lên tấn công, có khi lại cùng nhau quây lại hợp sức, một khi chiến đấu sẽ đến chết không ngừng, chính là hiện tại ta nhìn ra sáu con nhưng có thể còn những con khác đang ẩn náu không nhìn thấy nữa, cho dù bây giờ ta có gì đó cho chúng ăn thì cũng chỉ có thể làm chúng thêm khát máu điên cuồng, không thể làm vậy. Ban ngày tuy chúng có thể rút lui nhưng buổi tối nhất định sẽ còn đến nữa.

Tuy nhất thời quanh nhà có tường đá cao bảo vệ tạm thời không nguy hiểm, nhưng lâu ngày nhất định không an toàn, loài sói vốn là máu lạnh khôn ngoan, cũng không thể nhờ người Võ Đang đến tiêu diệt, sói là loài thù dai, một khi để lọt lưới sẽ điên cuồng trả thù, ta tuy chạy rất nhanh nhưng cha già thể nhược, làm thế nào mà thoát đây?

Thêm nữa nơi này là nhà của ta, làm sao có thể bỏ là bỏ được? Đối mặt giặc Nguyên cha con ta chỉ có thể chạy, chẳng lẽ đối với mấy con sói cũng lại phải chạy sao? Muốn giết chết mấy con sói này ta nghĩ đến thuốc độc phòng thân duy nhất mình có là Bi Tô Thanh Phong, nhưng lũ sói núp ở xa như vậy, đã ngoài phạm vi tác dụng của thuốc độc.

Nhìn những cặp mắt xanh lục không ngừng du du lay động, ta suy xét đến tính khát máu giảo hoạt của chúng, cân nhắc xem làm thế nào mới có thể giết được, nhưng nửa ngày cũng chưa ra chủ ý gì. Nếu mình có võ công cao cường thì đã tốt, có thể xong ra giết bọn chúng, nếu mình y thuật tinh thông cũng có thể từ khoảng cách xa mà phóng mê dược, nếu biết bắn tên có thể bắn chết chúng, nếu mình có ám khí..

A! Ám khí. Ta gõ đầu chính mình, thầm mắng mình thật ngốc, nghĩ mãi mà không ra, chính mình niệm Bất Lão Trường Xuân công lâu như

https://thuviensach.vn

vậy, lực chân tay cũng rất mạnh, ngay cả tảng đá to hơn đầu cũng có thể nhấc, nếu luyện được tốt toàn lực phóng ra ám khí vào chỗ yếu hại, khẳng định có thể giết được sói.

Hơn nữa nếu như luyện được tốt, sau này cũng không cần quá dựa dẫm vào sự chiếu cố của Võ Đang, chính mình cũng có thể vào rừng săn thú cải thiện cuộc sống. Nhưng chính là luyện ám khí không biết bao lâu, tư thế cùng cách phát lực như thế nào ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể nhớ lại xem kiếp trước xem phim đọc truyện kiếm hiệp từng miêu tả xem thế nào.

Ta suy xét xem cái gì có thể dùng tốt làm ám khí. Nghĩ đến đầu tiên là Tiểu Lý phi đao trong tiểu thuyết Cổ Long, vừa đẹp vừa lợi hại a! Ta chảy nước miếng nghĩ, nhưng lại cũng chỉ có thể chảy nước miếng, Tiểu Lý phi đao này không thể luyện, đừng nói chỉ là người thường khó luyện, chính là ám khí không phải đồ vật tầm thường, nếu như phát hiện ra ta mang vũ khí trên người, Võ Đang nhất định hoài nghi ta tặng thuốc là có ý đồ, vạn nhất đem ta trở thành tiểu nhân xem trộm võ học của họ thì không hay.

Càng đáng sợ hơn là Trương Tam Phong vạn nhất muốn thành toàn, đưa ta đến cho Diệt Tuyệt lão ni cô phái Nga Mi, ta đây liền xong rồi. Chuyện đáng sợ như vậy còn không bằng tự nhiên xuất hiện một cao thủ giết sói, liệu có khiến cho võ lâm cao thủ chú ý không? Cha con ta không có khả năng ngày ngày phòng bị.

Ta nhấc Lôi Tuyết lên vai, nâng cằm suy nghĩ, nhớ xem trong tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung, trừ bỏ đao thương kiếm kích tầm thường, tiên chùy nanh sói linh tinh gì đó còn có binh khí gì. Xét thời gian thì hẳn là bắt đầu bằng Thiên Long bát bộ mà bắt đầu, võ công bên trong chủ yếu là Tiêu Dao phái và võ học Đoàn gia Đại Lí cùng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, vũ khí đặc sắc không thấy có gì.

Tiếp theo là An hùng xạ điêu, vũ khí đặc biệt duy nhất mà ta thích chính là ngọc tiêu của Hoàng Dược Sư, ngẫm lại dáng người mơ hồ, cầm

https://thuviensach.vn

một chiếc ngọc tiêu, thật sự rất tuấn tú. Võ công mà ta thấy ấn tượng nhất trong truyện đó là Cửu Âm bạch cốt trảo, không phải Cửu Âm chân kinh, cũng không phải Cửu Âm thần trảo, mà là Cửu Âm bạch cốt trảo. Tưởng tượng ra một cô gái yếu ớt mong manh, bỗng nhiên một trảo đánh ra, đá vỡ cây đổ, người chết đầu rơi, trên đầu còn bị thủng năm lỗ, nhiều yêu khốc a!

Đáng tiếc ta không muốn làm đồ đệ của Diệt Tuyệt sư thái, bằng không có thể luyện Cửu Âm bạch cốt trảo. Nói đến Thần điêu hiệp lữ đi! Có đủ cả tuấn nam mỹ nữ cùng tuyệt thế võ công. Nghĩ đến Dương Quá bộ dạng tuấn tú võ công cao cường lại chung tình, cướp mất tâm bao nhiêu cô gái, ta lại tiếc tại sao không sinh sớm trăm năm đi, có thể nhìn thấy hắn một người giang hồ thiên hạ vô địch. Ai! Đáng tiếc, người tốt như vậy cũng chỉ có Tiểu Long Nữ mới xứng đi!

Vũ khí trong đó cũng rất phong phú đa dạng, Quân Tử Thục Nữ kiếm, Huyền Thiết trọng kiếm, Kim Linh Tác (ta cũng ko biết nó là cái gì), bao tay tơ vàng, cái nào cũng khiến ta muốn chảy nước miếng, đáng tiếc ta không có võ công, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thân thể, nếu ta hiểu được võ công, từ đó học được võ công trong Tiêu Dao phái mẹ để lại nhất định rất lợi hại. Ta miên man suy nghĩ.

Bất quá tưởng tượng đến bao tay tơ vàng, ta lại nghĩ đến giường Hàn Ngọc của Lâm Triêu Anh, nhiều bảo bối thực tốt nha, tại sao Kim Dung đại nhân lại không viết cụ thể ở đâu một chút, nếu có thể trộm về có lẽ sẽ thành cao thủ. Còn Ngọc Phong châm thần kỳ nữa, ta vì sao lại không trọng sinh thành hậu nhân Dương Quá nhỉ? Ta thở dài tiếc nuối lần thứ một ngàn ba trăm.

Ai! Thần điêu hiệp lữ cũng không có gì có thể làm ám khí, thế giới Ỷ thiên này cũng thế. Cao cường nhất trong thế giới này là Cửu Dương thần công và Càn Khôn Đại Na Di, vũ khí chỉ có Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao không dùng được. Xuống quá nữa là Tiếu Ngạo Giang Hồ, cũng chỉ xoay quanh Quỳ Hoa bảo điển mà phát sinh.

https://thuviensach.vn

Nhắc đến Quỳ Hoa bảo điển ta lại nhớ Lâm Thanh Hà đóng vai Đông Phương Bất Bại, luôn cảm thán võ công thích hợp cho nữ nhân luyện như vậy lại không đến tay nữ nhân đâu, lại một đám nam nhân tranh giành nhau thành thái giám, dùng tú hoa châm kim thêu đánh bại võ lâm cao thủ, thật sự rất có cảm giác.

A! Tú hoa châm, kim thêu, ta nghĩ chính là nó. Ta một tiểu cô nương phải học nữ công, tùy thân mang theo một bao kim thêu cũng là rất bình thường, không khiến người ta chú ý. Hơn nữa ta còn mơ hồ nhớ một chút về tú hoa châm của Đông Phương Bất Bại, ta lại không có nội lực, phóng ra tất cả nhờ lực cơ thể, kim thêu tú hoa châm làm ám khí có điểm thuận tiện là rất nhỏ, đánh lén rất thích hợp, nếu lực đạo thích hợp nhất định sói sẽ không phát hiện.

Ý kiến hay, ngày mai sẽ nhờ người mua giúp một bao kim thêu về, bình thường luyện tập hẳn là không thể dùng, lỡ trúng phải người khác không tốt lắm, đầu tiên hãy dùng nhánh cây nhỏ thử trước đã. Luyện tập thủ cảm, ánh mắt, lực tay trước cho tốt, lại chẻ một ít tăm lớn nhỏ luyện tập. Ban ngày ta đi theo bên cạnh cha, chú trọng quan sát nếu có sói tiếp cận thì dùng Bi Tô Thanh Phong, buổi tối lại bố trí cơ quan mới có thể ngủ, đầu ta nghĩ xem ra phải nghiên cứu về cơ quan học cẩn thận hơn nữa.

Xú lão thiên trêu chọc người, thật vất vả mới thoát khỏi lo lắng, nghĩ đến ở cạnh Võ Đang sẽ không có chuyện gì, không nghĩ tới vẫn có nhiều khảo nghiệm thử thách ta. Hừ! Ta sẽ không chịu thua, không có võ công sẽ không thể giết sói sao? Ta nhất định giết được cho ông xem, còn có cơ quan học chán ngắt, ta học vật lý không tốt lắm, còn muốn ta phải học này nọ, thật muốn tức chết.

Tuy thế ta nén giận, tay cũng không chậm, đêm đó trước hết hạ các loại bẫy rập đơn giản phòng ngừa sói đột nhiên phá cửa vào, sau đó trở về phòng tiếp tục nhập vào tu luyện trong tiềm thức, thuận tiện nhớ lại về miêu tả ám khí trong tiểu thuyết võ hiệp trước đây đã đọc. Ngày hôm sau

https://thuviensach.vn

bắt đầu khổ luyện, ngắm đích, phóng ra, rèn lực đạo ngón tay, buổi tối lại nghiên cứu cơ quan học, cuộc sống thực khắc khổ, lại phải chú ý an toàn cho cha, không để cha rời khỏi tầm mắt, quả thực là bao nhiêu việc dồn hết lên đầu, may mắn ta đã là người trưởng thành, bằng không khó có thể chịu nổi.

Sau khi quyết định luyện tú hoa châm làm ám khí, ta liền chú trọng đến rèn luyện lực ngón tay để khi phóng ra ám khí có thể xuyên thấu qua lớp da động vật. Tuy sức mạnh toàn thân ta khá lớn nhưng lực ở ngón tay lại kém, nhãn lực cũng tốt nhưng tay lại phối hợp không ăn ý, luôn phi không trúng mục tiêu, hoặc cũng là lực đạo không đủ, nhánh cây hầu như không trúng đích chưa đến đích đã rơi xuống.

Đừng nói ta không biết gì về bí quyết phóng ám khí, ngay cả lực đạo để phóng cũng không khống chế được, ta tự biết rằng do mắt và tay ta không phối hợp tốt, đã từng nghe nói mắt tiếp thu thông tin truyền đến não bộ rồi não bộ phát tín hiệu tạo ra hành động là mất một khoảng thời gian, trước kia ta không để tâm lắm, giờ mới hiểu được, thì ra phản xạ của ta vẫn còn chậm lắm.

Hơn nữa tác dụng của Yoga mà ta luyện tập hầu như toàn bộ đều tập trung đến tâm trí, với cơ thể là ở tứ chi, ngược lại chỗ nhỏ như ngón tay lại không có rèn luyện, sức lực tự nhiên có hạn, cho dù thân thể mạnh mẽ cũng không phát huy được. Qua hai ngày ngẫm nghĩ, ta quyết định tăng thêm thời gian luyện tập mỗi ngày, sau khi niệm khẩu quyết Bất Lão Trường Xuân công và tập Yoga, dành thêm nửa canh giờ nữa rèn luyện mười ngón tay ngón chân, phải phát triển toàn diện mới được.

Nghĩ cách tập cho tay và mắt phối hợp ăn ý, ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định dùng một biện pháp có vẻ hơi ngớ ngẩn học từ một phim kiếm hiệp, còn nhớ tên của phim là Trung Nguyên tiêu cục, một người cha dạy con gái kiếm pháp, để rèn luyện sự phối hợp giữa tay và mắt đem một

https://thuviensach.vn

bát đậu đỏ trộn lẫn đậu xanh cho nàng nhặt tách riêng, trong thời gian một nén hương mới đạt yêu cầu.

Việc nhặt đậu này không thể dùng trí óc nghĩ cách nào cho nhanh mà để rèn luyện thể lực. Nữ nhân vật kia luyện kiếm, còn ta luyện ám khí, cả hai tay đều phải phối hợp, một tâm hai thủ khó khăn hơn so với nàng nhiều, lại muốn thời gian nhanh hơn, tận lực hoàn thành trong hai khắc, tính theo giờ hiện đại là nửa tiếng. Khi mới nghĩ đến biện pháp này ta đã biết là phải chịu khổ, nhưng không thể lùi bước, dù có khó khăn cũng phải dũng cảm đối mặt, không chịu khổ làm sao có thể thành tuyệt kỹ, dù cho võ công cao thủ cũng bắt đầu từ luyện trung bình tấn đấy thôi.

Mỗi buổi tối ta đem cơ quan bố trí hoàn hảo liền trở về phòng, đem hai loại đậu đổ vào chậu, số lượng đậu này so với trong phim nhiều hơn rất nhiều. Bắt đầu, ta hít một hơi bình tĩnh, cả hai tay bắt đầu, dùng ngón cái và ngón trỏ nhặt đậu đỏ đậu xanh riêng ra hai chậu bên cạnh, cứ khi tưởng rằng hai tay đã có thể đồng thời làm hai động tác khác nhau, lại luôn rối loạn một trước một sau, kết quả khi ta đem hai loại đậu phân biệt xong, hai tay bốn ngón đều đau nhừ, động đậy cũng khó khăn cũng vẫn chưa luyện thành chân chính một tâm hai việc, hai tay động tác dù không khác nhau mấy nhưng ta vẫn hiểu rằng thời gian trước sau vẫn chênh lệch không ít.

Bốn ngón tay không theo ý ta, nhặt tận ba canh giờ mới hết chỗ đậu đó, xem ra thành công còn rất xa vời. Ta cười khổ rồi bắt đầu niệm khẩu quyết hô hấp Bất Lão Trường Xuân công và tập Yoga, theo nhịp hô hấp, toàn thân da thịt bắt đầu cảm nhận được rung động theo một quy luật, sưng đỏ trên ngón tay dần dầu dịu lại, hơn nữa cảm thấy ngón cái và ngón trỏ cũng dần linh hoạt hơn, những lần sau cũng không quá đau đớn như vậy nữa.

Trong lòng ta bắt đầu mừng thầm, xem ra phương pháp luyện tập này không tồi, về sau cũng không sợ đau đớn tổn thương thân thể kinh mạch. Thân thể ta dù tuổi còn nhỏ nhìn ngoài tưởng rằng yếu ớt nhưng trải qua

https://thuviensach.vn

mấy năm rèn luyện không chỉ thể chất tăng cường mà ngay cả kinh mạch mạch máu xem ra cũng cường hóa, ta bật cười nghĩ, nếu như vậy đời này có lẽ sẽ không có cơ hội bị xuất huyết não. Vẫn nghe Yoga chủ yếu là để rèn luyện thân thể, tăng cường phòng chống bệnh xuất huyết não mà.

Liền như vậy, ban ngày ta cùng cha bận rộn, luôn tranh thủ cơ hội luyện tập lấy tay phóng ra nhánh cây nhỏ, buổi tối dùng hai ngón tay lựa đậu, sau đó tập Yoga, cả ở mười ngón tay, ngay cả tâm trí nữa. Tất cả đều một chút không giả, mỗi đêm ta phải nhẫn nhịn đau đớn trên tay nhặt đậu, cố gắng cho mắt tay hòa hợp ăn ý.

Số lượng đậu trong chậu cũng ngày càng tăng, thời gian cũng rút ngắn lại, ta liên tục tăng thêm số ngón tay, từ ngón cái, ngón trỏ đến ngón giữa, ngón vô danh, ngón út mười ngón tay toàn bộ đều hoạt động, hai cánh tay một lần có thể nhặt sáu bảy hạt ra, tuy quá trình thực vất vả đau đớn nhưng sau khi đã tập Yoga, ngón tay khí lực đã tăng lên và không bị tổn thương kinh mạch.

Ta cũng phát hiện chỉ trong trạng thái tu luyện bằng tiềm thức ta mới có thể làm được một tâm hai việc, hai tay đồng thời làm hai động tác khác nhau, cảnh giới tu luyện này bình thường cũng không dễ tiến vào, chỉ dễ dàng khi ở trong nước vì trong nước gợi cho ta nhớ đến cảm giác khi còn trong bụng mẹ, được bao bọc bảo vệ an toàn, cảm giác sau khi sinh ra khác hẳn, thế giới bên ngoài luôn phải đề phòng cảnh giác.

Thời gian nhanh trôi, một tháng đã qua, phái Võ Đang truyền tin Ngọc Xạ Thiên Hương Giao chỉ trong hơn nửa tháng đã chữa lành xương cốt cho con vật bị thí nghiệm, mọi người đều rất vui mừng mong chờ, nén đau lòng đánh gãy xương cốt của Du Đại Nham Du Tam hiệp lần nữa. Trương Tam Phong tự mình cẩn thận cố định lại, bôi thuốc. Ngày long trọng nhưng cũng thống khổ như vậy ta nhất quyết không đến.

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng ra thanh âm xương gãy răng rắc ghê rợn ta liền cả người lạnh run. Du Đại Nham không hổ là một thế hệ đại hiệp, đau đớn như vậy mà vẫn chịu được, nghe nói hắn còn không cho Trương Tam Phong điểm huyệt hôn mê để giảm bớt thống khổ, kiên trì tỉnh táo đến khi hoàn thành. Du Đại Nham sau khi đắp thuốc được hai ngày, toàn thân quả thật đau không chịu nổi, đau đến khó ngủ, mỗi ngày đều có người đến nói chuyện với hắn nhằm phân tán sự chú ý đến đau đớn của cơ thể, còn không chịu dùng thang dược giảm đau, sợ ảnh hưởng đến hiệu quả của cao dược.

Qua hai ngày đau đớn, tứ chi bắt đầu có cảm giác ê ẩm ngứa ngáy. Khi Trương Tam Phong thay thuốc cho hắn lại phát hiện tuy chỉ vài ngày mà xương cốt chỗ nứt gãy thật sự đã khép lại, sinh trưởng, cao hứng mãi không thôi, nói rằng đây là tình trạng bình thường, không cần lo lắng. Mới không quá mười ngày đã có khởi sắc, Du Đại Nham mỗi ngày ê ẩm nằm một chỗ cảm thụ cơ thể đau đớn nhưng sung sướng, chỉ sợ cảm giác phức tạp nhất chính là hắn đi.

Sự tình đều là Tống Thanh Thư đến nói cho ta biết. Hắn cũng vì việc của sư thúc mà vui vẻ, nói Thừa Chí ở Võ Đang rất tốt, đang tập trung bình tấn, công phu cơ bản đều là hắn tự mình dạy dỗ, còn dương dương nói với ta Tiểu Thừa Chí rất nghe lời hắn, rất ngoan, chỉ là có chút nhớ ta.

Tống Thanh Thư nén bực mình nói ta rời Võ Đang lâu như vậy rồi cũng không về gặp bọn hắn, đã qua một tháng đành phải tự mình qua thăm ta, còn mang theo lời mời đến chơi của Du Tử Oánh. Ack! Thời gian của ta còn chẳng đủ dùng đâu, mỗi ngày đều giống như trong nước sôi lửa bỏng, làm sao có thời gian chơi cùng tiểu hài tử, nói nhớ ta cái gì, chỉ sợ nhớ Lôi Tuyết mới là thực. Ta bế Lôi Tuyết lên, đùa đùa trước mắt Tống Thanh Thư, quả nhiên hắn xấu hổ nói: “Tử Oánh là nói, ngươi đi hay không cũng không cần vội nhưng nhất định phải đem Lôi Tuyết mang về xem, sợ ngươi chiếu cố nó không tốt, bất quá ta chính là thành tâm mời, Võ Đang lúc nào cũng hoan nghênh ngươi đại giá quang lâm.”

https://thuviensach.vn

“Hừ, tin ngươi mới là lạ, quên đi ta không so đo với ngươi, ta và cha gần đây cũng bận lắm, không có thời gian chăm sóc Lôi Tuyết, vài ngày đã không tắm cho nó được rồi, ngươi đem nó về cũng không sao nhưng không được bắt nạt nó, nếu không ta sẽ bắt nó trở về. Còn Du Tam thúc hiện tại chính là thời điểm khôi phục thân thể, về nói các thúc thúc bá bá ngàn vạn lần đừng bắt thúc ấy ăn cháo chay! Nấu nhiều canh bổ xương vào cho thúc ấy uống.”

Kỳ thực Lôi Tuyết ở cùng Tử Oánh cũng tốt, Tử Oánh cũng rất yêu quý nó. Ta gần đây bận bịu quả thật không có thời gian chăm sóc nó, chơi cùng nó được, giao cho Tử Oánh cũng yên tâm, nhưng Tống Thanh Thư này rõ ràng cũng rất thích Lôi Tuyết nhưng lại hay bắt nạt trêu chọc nó, khiến Lôi Tuyết vừa nhìn thấy hắn là muốn trốn rồi.

Tống Thanh Thư vui vẻ tiếp nhận Lôi Tuyết đang giãy giụa vặn vẹo, túm lấy gáy nó, mỉm cười nói: “Yên tâm đi! Ta thích Lôi Tuyết như vậy sao bắt nạt nó chứ. Tam sư thúc thì không cần ngươi nói lúc nào cũng có thập toàn đại bổ thang bên cạnh. Này con khỉ kia hung dữ vừa chứ!”

Ta bất đắc dĩ nhìn Tống Thanh Thư nắm gáy Lôi Tuyết cố giấu dáng vẻ nghịch ngợm, khỉ con một bộ khổ đại cừu thâm phát ra thanh âm chói tai, muốn giãy giụa nhưng vì bị túm gáy nên giãy giụa cũng không được, ta không đành lòng nói: “Mau buông nó ra đi! Mỗi lần đều nghịch hung, thật sự như một đứa trẻ bảy tám tuổi. Bắt nạt nó ta sẽ không cho ngươi mang đi nữa.”

“Tốt lắm ta biết, tiểu nha đầu so với ta còn nhỏ hơn nhiều, nhưng cứ cố làm ra vẻ người lớn, không nghĩ rằng ta còn lớn hơn ngươi đâu, không giống trẻ con chút nào hết. Đi đây đi đây.” Tống Thanh Thư buông gáy Lôi Tuyết ra ôm nó vào lòng, hướng ta vung tay xoay người rời đi, nói thầm rất nhỏ nhưng hắn không biết tai ta rất thính, làm sao nghe không ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn bóng dáng Tống Thanh Thư, ta cảm khái nghĩ, ai biết mấy năm nữa bộ dáng hắn thế nào, hiện tại hắn vẫn chỉ là một đứa nhỏ, rõ ràng thích khỉ con nhưng lại cố tình bắt nạt nó, thật là.. Ta đây thì sao? Tuy giờ chỉ có chín tuổi, nhưng tiền thế ta đã quá ba mươi, cũng thành thục không ít a! Ta cười khổ một chút, thật đúng là chỉ nhìn đến người khác mà không nhìn rõ chính mình.

Bỗng nhiên tai ta nghe thấy một tiếng động, cười lạnh một chút, lại mới nữa, quả nhiên là loài vật thù dai, đây là lần tập kích thứ ba rồi, còn không bỏ cuộc. Trong cả tháng này, buổi tối ta rèn luyện nhãn lực chỉ lực, lo lắng cho an toàn của cha cho nên đã bố trí quanh nhà rất nhiều cơ quan, ai ngờ được lũ sói đáng chết này thế mà lại có thể nghĩ đến mượn lực nhảy lên nhau nhảy qua tường vào sân, bị cơ quan của ta bẫy chết, từ đó về sau lũ đáng chết ấy lại càng không ngừng dai dẳng đánh lén cha con ta.

Vài lần dựa vào Bi Tô Thanh Phong chống đỡ được, lần đầu tiến có hai con đánh lén bị ta bẫy được rồi thả đi. Ta nghĩ từng có người nói sói có ân báo đáp liền thử thả nó ra, nghĩ xem có thể đánh động chúng không, không nghĩ tới câu lang tâm cẩu phế, lũ sói lần sau lại càng càn rỡ, giữa ban ngày chạy đến tập kích, tai tinh mắt thính ta có thể phát hiện được rất nhanh, cho nên không vấn đề gì.

Nhưng chính là cha lại bị dọa hoảng sợ, ta bực mình, tức giận, cũng không có tâm tính từ bi gì hết nữa, trực tiếp giết mấy con này, thịt còn lại để dành cho mùa đông cũng tốt, nghĩ rằng sáu con chỉ còn lại có ba nên hắn là không dám đến nữa. Không nghĩ tới chúng lại vẫn tiếp tục đánh lén, lần này đến hẳn sáu con dọa ta nhảy dựng. Tuy nhiên ta băn khoăn chính là buổi tối đếm ngoài cửa kia số cặp mắt vẫn là sáu, tâm ta kinh hoảng, rốt cuộc là có bao nhiêu sói đây? Tính thêm ba bộ da ngoài kia thì có đến chín bộ da sói rồi!

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Phi Châm Đoạt Mệnh Giảo Hoạt Lang

Ta cẩn thận lắng nghe, là chín con, trời ạ! Khu vực này toàn là sói sao? Công phu ám khí của ta còn chưa có luyện thành, chưa bao giờ phải đối mặt một lúc với nhiều sói như vậy, ta tay chân luống cuống mở nút lọ chứa Bi Tô Thanh Phong, may mắn mê dược này không màu không mùi có thể nhiều lần sử dụng, bằng không đã bị bọn chúng áp đảo rồi.

Không ngờ ta vừa mới mở lọ thuốc ra, lũ sói chỉ cách ta có bảy tám thước liền tản ra, ta nhìn ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm, bất quá ta lần này cũng nhìn thấy rõ bộ dáng thật của chúng, cơ thể so với ta đều rất to lớn, trong đó có hai con sói trắng, sói trắng toàn thân có màu trắng như tuyết, lông dài hơn so với sói thường, sinh tồn ở nơi đỉnh núi cao lạnh lẽo, tại sao lại chạy đến đây ở xen lẫn với sói thường thế này?

Bất quá trong nháy mắt nhìn thấy sói trắng, nước miếng ta liền chảy ra, ta muốn a! Thật muốn bộ da của nó, khẳng định vừa ấm áp lại vừa xinh đẹp, có thể làm khăn choàng, làm mũ lông, làm áo lông.. nhưng có hai bộ da sợ rằng không đủ, xinh đẹp như vậy, thật sự là hấp dẫn nha! Ta vốn rất ưa thích quần áo, đồ hiệu, đến cổ đại này còn chưa bao giờ được mặc qua một bộ đồ đẹp, hằng ngày mặc đều là vải thô, nói thời hiện đại tuy vải bông bình dân hơn tơ lụa nhưng nơi trồng bông cũng rất ít.

Nguyên khi ta ở cạnh sông Hán Thủy cũng không nghe nói ở đâu có trồng bông, bình dân hầu hết đều mặc không đủ ấm, điều kiện tốt hơn thì mặc áo da thú, vải bông cùng tơ lụa được bán cùng nhau đều là hàng hóa cao cấp, tuy không xa hoa như tơ lụa nhưng lại mềm mại, giữ ấm tốt, bình

https://thuviensach.vn

thường dùng làm chăn. Ta cũng chỉ ở mấy năm trước được cha mua cho hai bộ đồ bằng vải bông, nhưng hiện tại đã cũ và không còn mặc vừa nữa.

Trên đường đến Võ Đang cuối cùng ta cũng thấy được một nơi trồng bông, tuy không nhiều nhưng biết nơi đây có trồng bông đích thực ta rất vui vẻ, nói cha mua một ít hạt giống, tuy là giống cũ nhưng ta tin tưởng mình có thể trồng được. Mười mẫu ruộng khai hoang, ta dự tính trồng sáu mẫu lương thực, hai mẫu trồng rau, hai mẫu còn lại trồng bông.

Cha chưa từng trồng loại cây này bao giờ, bất quá nghe ta nói có thể làm ra quần áo, chăn đệm rất hữu ích cũng nhiệt tình giúp ta. Bông bình thường gieo trồng mùa xuân, bắt đầu cho thu hoạch vào mùa thu, mùa đông là thu hoạch hết toàn bộ. Ta gieo hạt đã được một tháng, trồng vào mùa hạ so với bình thường chậm mất hai tháng.

May mắn trước đây ta đã từng đọc một cuốn sách nói về phương pháp trồng bông, có các phương pháp chống lạnh, rút ngắn thời gian sinh trưởng, nếu không hiện tại sợ rằng có trồng cũng chẳng thu hoạch được gì.

Hiện tại ta đã nhìn thấy bộ lông sói trắng như tuyết, xinh đẹp như vậy làm sao có thể bỏ qua được? Tuy thế loài vật xảo quyệt này chẳng lẽ đã thành tinh cả rồi hay sao? Lại biết ta phóng mê dược. Căn bản ta không nghĩ tới cái mũi của loài khuyển dù sói hay chó nhà đều cực kỳ nhạy, lúc trước tấn công ta có mấy con bị đánh mê, những con khác đứng ngoài cảnh giới đã biết, chúng tinh khôn như vậy hiện giờ sao có thể mắc mưu lần nữa.

Hơn nữa sói là loài vật giỏi ẩn náu, khi chúng bất động tai ta dù thính cũng không nghe thấy gì. Cho nên hiện giờ chúng thấy ta cầm bình thuốc sẽ chạy là tình huống ta không nghĩ đến nhưng cũng không đuổi theo, chỉ có thể nhìn bộ lông xinh đẹp chạy trốn bất đắc dĩ thu hồi bình thuốc trở về.

Ta đang tưởng niệm bộ lông trắng, định quay trở vào nhà nấu cơm bỗng nhiên nghe tiếng bầy sói, vốn đã tản ra nhưng hiện lại tụ lại, lặng lẽ áp

https://thuviensach.vn

sát ta. Thật sự ngu ngốc, nếu như bất động ta sẽ không nghe thấy, nhưng chỉ cần di chuyển tiếng động sẽ không thoát khỏi tai ta, nói cho cùng động vật cũng không thông minh như người.

Ta một bên đắc ý cười thầm, một bên bí mật lấy bình thuốc trong tay áo ra, chỉ chờ chúng nó tiến vào khoảng cách thuốc có thể bay đến là mở ra. Hai mươi bảy thước, hai mươi sáu thước,.. gần thêm nữa đi..lòng ta cổ động, đến khi cách chừng mười thước, ta lén trong tay áo mở ra Bi Tô Thanh Phong, không đợi cho ta đắc ý thu được hai bộ da, chín con sói thế nhưng lại tản ra chạy trốn. Ta muốn khóc.

Đã là ngày thứ mấy rồi, cha từ lần trước bị hoảng sợ nằm nghỉ ngơi hai ngày, trải qua bao nhiêu lần khuyên nhủ gian khổ của ta mới đồng ý đi ra sân sau làm đồ ăn. Ngay cả một chút tự do đều không có, lũ sói đáng ghét cứ nhằm vào cha con ta mà vây lấy. Lôi Thần động gần như vậy có rất nhiều khách hành hương lui tới, chúng nó tại sao lại cứ nhằm vào cha con ta mà đánh chứ.

Hiện giờ Bi Tô Thanh Phong cũng không linh nghiệm rồi, xem ra phải tăng thời gian luyện ám khí, hiện giờ tay và mắt ta đã khá ăn ý với nhau, việc nhắm đích không gây khó cho ta nữa, chỉ một lần phóng ra liền trúng, bất quá lực tay còn kém, lại không có nội lực như trong truyền thuyết, không thể phóng xuyên qua da con mồi được.

Nghĩ đến đây ta lấy ra trong túi đeo bên hông mấy kim thêu tú hoa châm, dùng ngón giữa cùng ngón trỏ giữ lấy, ngón cái cùng ngón giữa dùng sức bắn ra, hướng thân cây phía kia bắn tới, vô thanh vô tức. Ta nhìn tú hoa châm, không khỏi có cảm giác thất bại, lực đạo vẫn không đủ, yếu như vậy ngay cả da sói cũng không xuyên qua được, hơn nữa da thú lại co dãn được, giảm đi lực sát thương, một châm này bắn ra cùng lắm chỉ khiến con mồi bị đau chút ít.

https://thuviensach.vn

Làm sao bây giờ? Ta nhớ lại tất cả phim tiểu thuyết kiếm hiệp các loại đã từng xem cũng không tìm được chi tiết nào nói đến việc luyện ám khí, chỉ nhớ mông lung một ít tỷ như dùng ám khí độc phải dùng bao tay hay thứ gì linh tinh đó thôi, nhớ được nhiều nhất là chi tiết Thiên Sơn Đồng lão dạy Hư Trúc sử dụng nội lực dùng trái thông ném chết mấy người.

Lời thoại của Thiên Sơn Đồng lão khi ấy ta còn nhớ: "Ngươi vận chân khí từ trong đan điền vào huyệt Cự Cốt trên vai, đưa xuống huyệt Thiên Tỉnh nơi khuỷu tay, rồi đẩy vào huyệt Dương Trì nơi cổ tay, vận chuyển ba vòng các huyệt Dương Khoát, Dương Cốc, Dương Trì, sau đó vận vào huyệt Quan Xung nơi ngón tay vô danh." Một mặt nói, một mặt đưa tay chỉ vào những huyệt đạo trên người Hư Trúc. Bà ta biết Hư Trúc không am tường các huyệt đạo trên người, nói tên huyệt thể nào hắn cũng hoang mang, không đưa tay chỉ cụ thể thì không xong.

Ta học y, với các huyệt vị như vậy vô cùng quen thuộc, thậm chí muốn ta vẽ ra cả một bản đồ kinh mạch cũng không vấn đề gì, nhưng hiện đại không bao gồm các kiến thức phong kiến, còn có công pháp này nọ, ta một chút võ thuật cổ cũng không biết dĩ nhiên không thể lý giải nội lực sinh ra như thế nào, cũng chẳng thể tưởng tượng một cái là ra ngay được.

Đan điền là ở đâu? Y học giải thích đan điền là huyệt vị trọng yếu, nằm thẳng trên đường chính trung (đường ở giữa bụng đó) dưới rốn chừng 1,5 thốn (khoảng 3 cm). Nhưng nội lực tạo ra như thế nào? Đưa đến đan điền như thế nào? Ta không rõ lắm, cũng chẳng thể tham khảo ở đâu cái này được. Ta không có nội lực, nhưng khi niệm phương pháp hô hấp Bất Lão Trường Xuân công cùng với luyện Yoga, có một vài nơi trên cơ thể bỗng nhiên rung động. Điều này ta mới phát hiện ra khi ngón tay đã khỏi hẳn, nếu như ta trước điều chỉnh niệm hô hấp pháp Bất Lão Trường Xuân công làm cho huyệt đan điền có phản ứng, rung động, sau đó làm cho huyệt Cự Cốt ở đầu vai cũng rung động theo, sau nữa là huyệt Thiên Tỉnh ở khuỷu tay, Dương Trì huyệt ở cổ tay. Ta không có khả năng dùng nội lực ở

https://thuviensach.vn

ba huyệt Dương Khoát, Dương Cốc, Dương Trì vận vào ngón tay vô danh, nhưng vẫn có thể đem huyệt Đan Điền, Cự Cốt, Thiên Tỉnh ba huyệt cùng nhau rung động nối tiếp, thử một chút xem sao. Nghĩ vậy ta bắt đầu điều chỉnh hô hấp, trước làm cho đan điền rung động như khi luyện tập Yoga, tiếp đến là Cự Cốt huyệt ở đầu vai, Thiên Tỉnh huyệt ở khuỷu tay, sau đó là ba huyệt ở cổ tay, cuối cùng là huyệt ở ngón tay vô danh, dùng sức phóng ra.

"Phác, phác, phác." Ba tiếng vang nhỏ phát ra, ba kim thêu tú hoa châm nho nhỏ đã cắm xuyên sâu vào trong lớp vỏ dày của ba cây củi đặt phía trước, cây kim thứ tư không thấy đâu cả. Ta vội chạy lại cẩn thận tìm kiếm, thì ra cây kim thêu đã cắm sâu toàn bộ vào trong thân cây rồi.

Ta vui vẻ thiếu chút nữa thì nhảy lên. Thật sự là tốt quá, quả nhiên hữu hiệu, ta thật sự là thiên tài, cho dù không có ai dạy luyện tập nội lực thế nào cũng có thể sáng tạo ra một thủ pháp ám khí. A! Nếu như huyệt đạo vận công hữu dụng, có phải hay không trừ ngón tay vô danh các ngón khác đều có thể vận dụng, dù sao mười ngón tay của ta cũng đều có tập luyện mà.

Tỷ như nói ngón cái tay phải có Hổ Kim Tấc huyệt, ngón trỏ có Thương Dương huyệt, ngón giữa có Trung Hướng huyệt, ngón vô danh có Quan Hướng huyệt, ngón út có Tiểu Hướng huyệt, tay trái ngón cái có Tiểu Thương huyệt, ngón trỏ có Đại Tràng huyệt, ngón giữa có Tâm huyệt, ngón vô danh có Phế huyệt, ngón út có Thận huyệt. (mấy cái huyệt này ta theo bản convert nên ko dám bảo đảm có chính xác trăm phần trăm nha, mọi người thông cảm).

Nghĩ vậy, ta bắt đầu thử nghiệm, quả nhiên đều có thể làm được, có điều không khống chế tốt được lực đạo mạnh hay yếu. Trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không tìm ra được biện pháp khống chế, tuy vậy tâm tình phấn khởi, ta cũng không dừng sự chú ý lại ở mấy cái này nữa, tập trung toàn bộ tinh thần vào luyện tập.

https://thuviensach.vn

Lần này, khi ta rời khỏi nhà lên núi, chín con sói đều tập hợp lại bám theo, thế nhưng ta đã có ám khí là phi châm, đừng hòng khiến ta sợ hãi được. Ta giả vờ như không biết gì, trong tay thủ sẵn mười cây tú hoa châm, chờ chúng áp sát.

Ta biết rõ nhược điểm của mình, không hiểu quyền cước công phu, không có khinh công, nếu đánh không lại sẽ không nhảy lên cây tránh được, chờ chúng lặng lẽ tiến đến cách xa chừng ba mươi thước liền phóng châm. Hai con sói trắng kia là trọng điểm, mỗi con đều được lĩnh ba châm, rốt cuộc khổ luyện của ta không uổng phí, tất cả số kim châm đều trúng mục tiêu cắm sâu vào đầu sói.

Kim thêu tú hoa châm, vô thanh vô thức, bầy sói không chút phát giác ra ta tấn công như thế nào, chờ chúng tiến đến gần thêm cách ta chừng hơn mười thước ta liền phóng tiếp giết hết số còn lại. Nhìn về phía bụi cỏ, ta nghĩ thầm ám khí này quả nhiên uy lực không nhỏ, rốt cuộc ta có thể tự bảo vệ được mình, không cần sợ đông sợ tây nữa. Nếu Thát tử đáng chết còn dám đến gây khó dễ cho cha con ta nữa, hừ, sẽ có tú hoa châm hầu hạ các ngươi!

Chờ cho tâm tình bình tĩnh, ta nhìn lại, thấy nhiều xác sói như vậy cũng đủ kinh hỉ. Gia tài nhà ta ở đây cũng không có gì nhiều, chín con sói chính là nguồn tài phú dồi dào nha. Nhiều thịt như vậy cha con ta có ăn cả mùa đông cũng không hết, có thể mang đi bán, còn có da sói, xương sói… nữa.

Khi còn ở hiện đại, ta cũng biết thịt sói rất có giá trị về y học, chẳng qua khi đó sói hoang chân chính thật sự không còn nhiều, tác dụng chữa bệnh cũng giảm đi nhiều, tuy thế vẫn được ưa thích, nhất là các quý ông vì thịt sói có thể ôn trung tán hàn, bổ thận tráng dương, chữa suy nhược, chống lạnh. Sau này ta xuống núi có thể trực tiếp mang đến bán cho y quán, bình dân dân chúng dù sao cũng không ăn nổi nó được, thịt sói thực tế ăn cũng không ngon.

https://thuviensach.vn

Ta hoan hỷ hơn nữa bởi vì trừ bỏ bộ lông sói còn thu hoạch được một thứ quý nữa, đó là chi phương* trong cơ thể sói. Bởi vì chi phương này chẳng những có thể trị liệu phong hàn, lao phổi, hen xuyễn kinh niên, nứt da.. mà hay nhất chính là dưỡng da tuyệt hảo. Tuy không học được hết y thuật Tiêu Dao phái nhưng nói đến dược tài thì ta không phải loại kém, chín con sói có thể làm được không ít cao dược đâu, năm nay đông đến cha có cảm lạnh phong hàn gì cũng không phải lo nữa.

*nguyên bản convert là chi phương, ta đoán là mỡ hoặc là cao xương gì đó, tra đi tra lại cũng không ra gì khác nên có ai biết thì bảo ta với nhé.

Ở hiện đại, sói hoang còn rất ít, cần bảo tồn, với lại dã thú chân chính mới có tác dụng y học cao nên mọi người không để ý đến. Trên thực tế, chi phương của sói hoang dã chân chính dược hiệu có thể sánh ngang với hà thủ ô về lĩnh vực dưỡng nhan, hơn nữa chi phương trong cơ thể sói trắng chế thành tuyết lang cao có thể làm mịn da, tiêu trừ vết sẹo, công hiệu rất lớn, có thể nói là vạn kim khó cầu, tin tưởng có thể khiến nữ nhân điên cuồng thèm muốn.

Còn về da sói, ngoài bộ lông sói trắng hầu như rất được ưa thích kia, còn lại những bộ lông khác màu sắc thường không được ưa thích lắm, tuy nhiên lại có rất nhiều người thu mua lông sói, dĩ nhiên cũng có nguyên nhân của nó. Nghe nói loài sói hung ác và lại rất cảnh giác tinh khôn, dù chết cũng không đổi tính, ở trên lưng nó có mọc ba cái lông dài gọi là lang châm, còn gọi là tặc mao, nghe nói bất cứ khi nào gặp nguy hiểm, ba cái lang châm sẽ trở nên cứng như châm, nhắc nhở có nguy hiểm sắp đến.

Cho nên thợ săn bình thường rất thích khoác da sói trên vai, như vậy khi nào sắp có nguy hiểm có thể sớm phát hiện. Vậy thì ta cũng thử xem sao, đem mấy bộ da trải qua tiêu chế vừa lúc trải đủ ra hai giường ta và cha dùng.

https://thuviensach.vn

Về phần óc sói cũng như nội tạng tác dụng không lớn, bán cho dược điếm cũng được chút ít. Hiện tại ta có điểm mong bầy sói lại tụ tập đến, bất quá nhiều như vậy một mình ta cũng thu xếp không xong, vẫn là nói cha đến cũng thu dọn vậy. Nhưng phải nói với cha thế nào đây nhỉ? Nói mẹ lưu lại di vật có thể giết sói? Lần trước là chỉ là đánh hôn mê lũ sói nhưng lần này chính là giết chết, hơn nữa cảm giác nói dối người thân thật rất khó chịu nha!

Nói thế nào được đây? Ta do dự, quên đi, nói dối thì nói dối! Nói dối có thiện ý cũng không sai mà. Nghĩ đến đây ta kéo hai xác sói về nhà, nếu lúc này mà có người nhìn thấy hẳn là sợ đến lắp bắp kinh hãi. Một đứa trẻ mới mười tuổi lại kéo những hai ba trăm cân dễ dàng đi lại, cô bé này, khí lực cũng quá lớn đi!

“Cha! Mau ra xem! Vừa rồi ở bên ngoài còn dùng mê dược mẹ để lại đánh mê mấy con sói to này, có hai con còn là màu trắng nữa, màu sắc thật là đẹp! Sau khi tiêu chế kỹ con muốn đem lông sói trắng làm cho cha một cái áo da sói thật đẹp, như vậy cha sẽ không sợ lạnh nữa a!” Ta tiến vào nhà giọng hoan hỷ, vừa rồi đã đem xác hai con sói đặt ngoài sân.

Cha nghe lời ta nói, từ trong phòng bước ra lo lắng hỏi: “Nha đầu có bị thương ở đâu không? Có bị sói dọa cho sợ hãi không? Mau đến đây cha nhìn xem. Không phải không cho phép con ra ngoài sao? Bầy sói còn rình rập quanh đây, đợi lũ sói đi rồi thì hãy ra có được không?” Cha trên mặt tràn đầy lo lắng, một tay kéo ta đến trước mặt cẩn thận xem xét, thấy ta quần áo còn chỉnh tề lành lặn mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cha! Nghe con nói mà! Con không có bị thương. Vừa rồi Tống thiếu hiệp Võ Đang đến đây, nói Du tỷ tỷ muốn chơi với Lôi Tuyết, phải đem Lôi Tuyết về cho tỷ tỷ xem, mấy con sói kia trên đường đưa hắn trở về không cẩn thận đụng phải. Nhưng cha đừng lo, con đã xử lý chúng xong hết rồi, tổng cộng có chín con trong đó hai con có lông màu trắng, nhìn rất thích,

https://thuviensach.vn

cha mau đi cùng con nhìn xem, đừng để dã thú tha mất". Ta kéo tay cha một bên đi ra ngoài một bên giải thích.

Cha bất đắc dĩ nhìn ta, biết ta khí lực không nhỏ cũng không ngạc nhiên ta có thể tự mình đem sói về, đành cười khổ đi đến góc vườn lấy chiếc xe đẩy một bánh đem ra, vừa đi theo sau ta vừa nói: "Nha đầu sao phải gấp như thế, chờ cha lấy xe đi phụ giúp đi, nhiều sói thế cha một mình làm sao có thể khuân hết được!"

"Hì hì, không phải có con đây sao? Làm sao để cha phải chịu mệt chứ. Bất quá xe này cao như vậy làm khó con rồi!" Ta chỉ vào chiếc xe gỗ một bánh nói. Xe này ở thời cổ mọi người thường dùng làm công cụ vận chuyển, chẳng những gọn nhẹ đơn giản lại có thể chở vật, chở người tùy ý. Thân xe và bánh xe đều làm bằng gỗ, nhưng càng xe lại rất cao, chỉ có người lớn mới có thể sử dụng, hơn nữa rất khó điều khiển thăng bằng, ta thử vài lần đều không dùng được.

Cha hai tay đẩy xe rất nhanh theo ta đến nơi có xác mấy con sói, buông xe xuống, thân thủ sờ động mạch cổ của mấy con sói, có chút kỳ quái hỏi ta: "Nha đầu, lần này không phải sói bị đánh mê mà là đã chết! Là thuốc có độc sao? Như vậy thịt sói này không ăn được."

"Không phải thuốc có độc, là mê dược thật, con sợ chúng nó tỉnh lại chạy mất nên dựa theo chỉ điểm của Tống thiếu hiệp, cắm một châm vào huyệt Bách Hội ở đỉnh đầu sói. Tống Thiếu hiệp nói bất kể là người hay động vật, chỉ cần bị như vậy ở huyệt Bách Hội thì không chết cũng bị thương. Cha, sói có chết hết không ạ? Hay là Tống thiếu hiệp nói không đúng?" Ta trợn mắt nói dối, dù sao cha cũng chẳng tự nhiên đến tra hỏi Tống Thanh Thư làm gì.

Trong quan niệm của cha, mọi người trong Võ Đang so với quan phủ còn lợi hại hơn, lại còn có ân với mình, bình thường đối với người Võ Đang rất cung kính, hay nói cách khác người của Võ Đang trong mắt cha

https://thuviensach.vn

chính là quý tộc, còn mình chỉ là cấp bậc bình dân bá tánh, rất ít khi dám cùng ngồi ăn với họ, kỳ thật người trong Võ Đang chưa bao giờ đối xử tệ với chúng ta, chỉ có cha cố chấp khư khư quan niệm này thôi. Cha cũng không nghi ngờ lời ta nói, ai bảo bình thường ta đều biểu hiện rất ngoan ngoãn nhu thuận đâu.

Ta cùng cha đem bảy xác sói còn lại chất lên xe chở về nhà, sau đó bắt đầu lột da lọc xương. Sau khi hai cha con bàn bạc, quyết định da sói, xương sói, chi phương để lại dùng, thịt cùng nội tạng còn lại đều đem bán hết. Da sói lưu trữ lại dùng khi mùa đông giá rét, xương sói ta chế thành cao sói, trừ bỏ để cho cha một phần để bồi bổ gân cốt, phần còn lại đem cho Võ Đang Du Tam hiệp, cho hắn dùng mỗi ngày thân thể cũng khỏe mạnh nhanh hơn.

Chi phương ta nói với cha nửa ngày mới có thể giữ lại, tuy ta biết đây là dược liệu cực tốt dưỡng sắc đẹp, nhưng để nó phát huy được hiệu quả tốt nhất lại cần có phương thuốc của Tiêu Dao phái, mà các loại thuốc kia khi ở thời Tống gọi tên so với hiện đại đã khác đi ít nhiều. Giống như Bi Tô Thanh Phong, Ngọc Xạ Thiên Hương Giao dược liệu bên trong ta mày mò hết hai năm mới đoán ra được, đem chuyển đổi ra cách hiểu và bào chế của hiện đại.

Lúc này ta cũng biết nhược điểm của chính mình, tuy rằng có kiến thức y học của hiện đại nhưng lại không có căn cơ của y học cổ đại, nói cách khác ở cổ đại chính là thất học. Ta cần phải đem hệ thống cổ văn nhận thức lại một lần, nhận rõ ý nghĩa của mỗi chữ mỗi từ, hiểu biết cách gọi của các loại dược liệu cổ đại, chỉ có như vậy mới có thể đem kiến thức y học trong đầu biến thành của chính mình.

Có thể nói hiểu biết y học đối với ta rất quan trọng, bởi vì y thuật là tiền vốn của ta, mặc kệ kiếp trước kiếp này ta cũng không muốn đem mệnh đến trong tay lang băm, hơn nữa lại là thầy thuốc cổ đại. Hơn nữa ta còn

https://thuviensach.vn

muốn cho cha được bình an sống đến già, hưởng phúc trăm tuổi, nếu y thuật ta kem cỏi thì rất khó làm được.

Tuy vậy, lòng ta hiểu được muốn vậy thực khó, ta không sinh ra trong nhà giàu có, không mời nổi tiên sinh dạy học. Mà dù cho có tiền cũng không có khả năng, thứ nhất là nhà ta chỉ là nông dân, ta lại là con gái, nếu mời tiên sinh, ông ta nhất định cho rằng đây là nhục nhã ông ta, cho nên ta cũng chỉ có thể chính mình tự nghĩ biện pháp. Bất quá việc này không thông nhưng ông trời lại cho ta một kinh hỉ khác.

Từ khi phát hiện ra dựa theo phương pháp vận công của Thiên Sơn Đồng lão có thể đích thực phóng ra ám khí giết chết lũ sói, ta cảm thấy rất hữu dụng. Việc hiểu được huyệt vị trên cơ thể rất giống như hiện đại đã đoán rằng trong đó chứa đựng sức mạnh bí ẩn của con người, nếu tìm được phương pháp chính xác chẳng những không thương tổn thân thể mà lực lượng tự thân cũng cường đại hơn nhiều.

Vài ngày sau, đã không còn sói quanh quẩn quanh khu vực nhà ta nữa, buổi tối cũng không thấy xuất hiện rình rập, ta không còn cơ hội thử nghiệm phi châm trên vật sống nữa. Dù sao cũng biết đó là lực lượng tự thân của ta, cũng không phải là giống như các đại hiệp ở cổ đại có nội lực hoặc hằn hoặc nhiệu hoặc độc linh tinh gì đó, ta phóng ra ám khí chỉ bằng khí lực mà thôi, đối phó với người thường hoặc động vật thì dễ dàng, nhưng nếu đối thủ là cao thủ võ lâm, kim thêu này hẳn là chẳng xuyên qua nổi nội lực hộ thân của người ta. Ta dù sao cũng là theo đường tắt, muốn học võ công nhưng lại không muốn nhập giang hồ, quả thật cũng khó xử. Ta nghĩ kiếp trước xem tiểu thuyết kiếm hiệp, nữ nhân vật trước hết phải luyện chính là công phu chạy trốn, chính là khinh công, tuy ta chạy rất nhanh nhưng cũng chỉ là chạy thường. Nghĩ lại ngày đó Võ Đang ngũ hiệp một mạch từ dưới chân núi chạy lên đến đỉnh, mặt không đỏ khí không suyễn, ta thật sự rất hâm mộ.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ dựa theo công pháp của Thiên Sơn đồng lão có thể phát ra ám khí, như vậy khinh công cũng có thể dựa theo pháp môn vận công có phải có thể sử dụng hay không? Nghĩ đến đây, ta cố gắng nhớ lại lời Thiên Sơn đồng lão khi dạy khinh công cho Hư Trúc: khi nhảy lên hai đầu gối hơi gập lại, đề khí vào đan điền, đợi cho chân khí đưa lên thì lúc đó thả lỏng bắp thịt, tập trung ý nghĩ nơi huyệt Ngọc Chẩm, đem chân khí vận vào huyệt Dũng Tuyền…

Nghĩ đến đây, ta cứ theo biện pháp đó làm thử, trước niệm tổng cương hô hấp pháp Bất Lão Trường Xuân công, sau đó tĩnh tâm rung động tại huyệt đan điền, đầu gối hơi gập lại, thả lỏng bắp thịt, lại rung động huyệt Ngọc Chẩm, tiếp theo là huyệt Dũng Tuyền..

Quả nhiên hữu hiệu, tuy không giống các đại hiệp Võ Đang có nội công thần kỳ nhưng cũng có thể nhảy lên cao như vậy, chẳng những có thể chạy nhanh mà còn một chút cũng không thấy mệt mỏi, có thể nói cảm giác này tựa như trong sách nói thân nhẹ như én bay. Ta cứ thế chạy đi rất xa, cơ hồ đến Thiên Trụ phong mới cảm thấy mệt mỏi và dừng lại.

Qua mấy ngày, Tống Thanh Thư vẫn không mang Lôi Tuyết trả về, ta có chút lo lắng. Vừa lúc cao xương chó sói cũng đã chế xong, mang tặng Du Tam hiệp được rồi, ta bèn chuẩn bị đi Võ Đang đem khỉ con trở về. Nói khi nó còn ở trước mắt sẽ không cảm thấy gì, còn nghĩ nó nghịch ngợm, nhưng khi không có nó bên người thì lại rất nhớ. Khi vắng nó nhà chỉ có hai cha con, rất tịch mịch.

Ta hiện tại có tú hoa châm phòng thân, hơn nữa chạy cũng rất nhanh, đã không cần dùng đến Bi Tô Thanh Phong nữa bèn đưa nó cho cha phòng thân, cẩn thận dặn dò cha chú ý an toàn rồi mới rời nhà. Tuy gần đây bầy sói không đến quấy rối nữa nhưng vẫn phải cẩn thận, an toàn là trên hết.

Bằng vào khinh công mới luyện được, ta rất nhanh vượt qua Lôi Thần động tới bên ngoài Võ Đang, cách đó không xa thì dừng lại, nói với hai đạo

https://thuviensach.vn

đồng trông cửa một tiếng rồi đi vào. Ta và cha ở Võ Đang hơn một tháng, ra vào nhiều lần cho nên mọi người đều quen biết, biết ta đến thăm Du Tam hiệp cũng không cần thông báo, trực tiếp để ta vào.

Ta không thông y thuật sẽ không trực tiếp đến gặp Du Tam hiệp, Tống Đại hiệp đức cao vọng trọng, hiện tại ta chỉ là một đứa trẻ cũng không thích hợp quấy rầy, càng đừng nói Du Nhị hiệp nghiêm trang, Trương Tứ hiệp khôn ngoan, mỗi lần trông thấy bọn họ ta đều tự động tránh xa. Ân Lục hiệp, Mạc Thất hiệp trừ bỏ dạy dỗ ba đại đệ tử, hành tẩu ngoài giang hồ cũng không để ý đến việc linh tinh. Xem ra ta chỉ có thể đến tìm Tống Thanh Thư mà thôi.

Ta ôm chặt cái túi bên trong có đựng hộp cao sói, từng bước từng bước hướng Thanh Tùng viện nơi Tống Thanh Thư ở đi đến. Xa xa chợt nghe đến một loạt những tiếng gió vun vút xẹt trong không khí, trong viện rất yên lặng, ngoài thanh âm này thì không còn tạp âm nào khác. Là Tống Thanh Thư đang luyện võ sao? Phân vân có nên lặng lẽ bước đến lén nhìn xem võ công đích thực là cái dạng gì hay không, nhưng rồi ta nghĩ rốt cuộc vẫn là quên đi, vạn nhất bị hiểu lầm thì phiền toái.

Nghĩ vậy, ta cố gắng bước nhanh hơn vào sân, không nghĩ đến thanh âm kia căn bản là không ngừng lại, ngược lại có vẻ càng nhanh hơn, thậm chí trong không khí truyền đến âm thanh mạnh mẽ như cơn lốc. Ta nhìn thời tiết, bầu trời nắng nhạt, căn bản không có gió, võ công thật lợi hại như vậy sao? Phát ra âm thanh bén nhọn thật khí thế.

Một thân áo trắng tóc đen dài, gương mặt thanh nhã như bạch ngọc, mày kiếm như ẩn như hiện, mắt sáng tinh anh, vạt áo phất phơ. Một tầng lá bay phiêu tán trong không gian dưới sức mạnh của kiếm khí, bóng kiếm tiêu sái, khi cứng như kim cương khi mềm mại như nước, thân ảnh lóe ra, lăng không tung hoành, uyển chuyển như tiên. Ta nhìn đến ngây người, đây không phải là kỹ xảo trên phim ảnh, đây là thật sự đang hiện ra ngay trước mắt, ta không biết rằng tập võ lại như thế này, hào quang vạn trượng,trước

https://thuviensach.vn

đây ta vốn chỉ nghĩ hắn là một nhân vật phụ trong Ỷ Thiên Đồ Long ký, ngỡ rằng võ công hắn chỉ tầm thường, không biết rằng Mạc Thanh Cốc lại có phong thái như vậy.

Không biết có phải giữa những chiêu kiếm phóng ra, Mạc Thanh Cốc đã biết ta đến hay không, mấy chiêu thức sau liền thu kiếm, không để ý đến Tống Thanh Thư, Chu Thừa Chí cùng một thiếu niên khác mặc đạo bào đứng bên cạnh, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía ta đang đứng ngoài cửa, thấy ta đang cầm hộp đứng nguyên đấy, thần sắc kính mộ, ngây ngốc nhìn hắn, mới thu hồi sắc mặt nghiêm lại, cười ấm áp: “Ta còn tưởng ai đến nữa, thì ra là Chỉ Nhược! Mau vào đi!”

“Mạc Thất thúc, người múa kiếm thật đẹp, mới rồi cháu nhìn đến ngây người. Thúc thế mà có thể bay cao như vậy, thật giống thần tiên.” Ta thấy Mạc Thanh Cốc vừa rồi biểu lộ ra thần sắc nghiêm nghị, biết cổ đại môn hộ rất chặt chẽ, chưa được phép của chủ nhân mà đã nhìn người khác luyện võ chính là tối kỵ trong võ lâm, nhẹ thì trách phạt răn đe, nặng thì giết hoặc phế bỏ võ công. Ta không có võ công, nhưng mạng nhỏ cũng không phải không biết tiếc, vội vờ làm tiểu hài tử ngây thơ nói.

Mạc Thanh Cốc tuy thế không như ta sợ hãi mà trách phạt, ngược lại mỉm cười đem ta tiến vào thư phòng trong Thanh Tùng viện. Thanh Tùng viện sân nhỏ, hơn nữa chủ nhân là Thanh Thư tuổi còn nhỏ nên không có phòng khách, người đến chơi đều vào thư phòng, hiện tại ngay cả Thừa Chí đều ở lại trong viện này. Mạc Thanh Cốc mang theo Tống Thanh Thư, Chu Thừa Chí, thiếu niên mặc đạo bào cùng ta vào thư phòng, cho mọi người ngồi xuống, hòa ái nói: “Chỉ Nhược sao lại đến đây vào lúc này? Hai ngày này giữa hè, không sợ nắng nóng sao?”

“Cháu đến mang Lôi Tuyết trở về. Mấy ngày không có nó bên cạnh thực rất nhớ. Còn có mấy hôm trước, cha ở trong rừng hạ bẫy rập bắt được hai sói trắng, đây là cao xương sói dùng xương sói nấu thành, cha nghe nói cao sói trắng có thể tư âm bổ dương, đối với thương ở xương cốt có kỳ hiệu

https://thuviensach.vn

(hiệu quả kỳ diệu), cường cân tráng cốt, mỗi ngày dùng một thìa nhỏ rất tốt. Biết Du Tam thúc chính là cần nên sai cháu mau mang đến tặng.” Ta thấy Mạc Thất hiệp thần sắc như thường, yên tâm trở lại.

Mạc Thanh Cốc cười nhìn ta một cái, nói với ta và thiếu niên mặc đạo bào: “Chỉ Nhược, ta thay mặt Tam sư huynh cám ơn cháu và Chu lão, trở về phải thay Tam sư huynh đạo tạ lệnh tôn nhé! Cốc Hư Tử còn không thay sư phụ ngươi đạo tạ, Chỉ Nhược chính là đến tặng thuốc cho sư phụ ngươi đó.”

“Cám ơn Chỉ Nhược cô nương, vất vả ngươi cùng Chu bá bá quan tâm, tiểu đạo thay sư phụ cám ơn ngươi.” Thiếu niên chắp tay hướng ta hành một lễ.

Ta nghe tên Cốc Hư Tử này, suy nghĩ, hắn là ai vậy? Lại ở cùng một nơi với Tống Thanh Thư, vẫn là đồ đệ của Du Tam hiệp, mới ít tuổi đã xuất gia làm đạo sĩ. Bỗng nhiên ta nghĩ đến một tình tiết trong truyện, Trương Vô kỵ cả đêm chạy đến giải cứu Võ Đang, sau khi đến nơi, ẩn thân tại một bên, lại nghe được Không Tướng đến cầu kiến Võ Đang, khi ấy người chủ trì mọi việc trong Võ Đang chính là Cốc Hư Tử, là đồ đệ của Du Tam hiệp.

Thiếu niên này thật không đơn giản, mấy năm sau còn không đến ba mươi tuổi đi. Ở Võ Đang, đại đệ tử đời thứ ba là Tống Thanh Thư xuống núi chinh phạt Minh Giáo, hắn ở lại Võ Đang chủ trì mọi việc ổn thỏa, tuy rằng không phân biệt được thật giả tiếp đón phải kẻ giả mạo, nhưng Du Tam hiệp vẫn là được hắn chăm sóc tốt.

Ý nghĩ trong đầu ta xoay chuyển, trên mặt lại cười tươi nhẹ nhàng, không nhanh không chậm trả lại hắn một lễ rồi đem cao sói trao cho hắn, cười: “Vị tiểu đạo trưởng này không cần khách khí! Lão đạo trưởng đối với cha con ta tốt như vậy, các vị thúc thúc bá bá cũng rất chiếu cố cha con ta. Cha con ta đã chẳng hồi báo được gì, điều nhỏ như thế này không cần nói đến.”

https://thuviensach.vn

“Cốc Hư Tử ngươi sao có thể khéo miệng như Chỉ Nhược được, mau đem cao dược đi cho sư phụ ngươi đi! Trở về suy nghĩ một chút Chỉ Nhu kiếm pháp vừa rồi, đem khẩu quyết cẩn thận nhớ lấy, Chỉ Nhu kiếm pháp cần lấy nội lực thuần dương hùng hậu bức ra mũi kiếm, trường kiếm lại giống như nhuyễn mang, mềm nhẹ khúc chiết, mơ hồ không ngừng, kiếm chiêu vô thường.” Mạc Thanh Cốc chỉ điểm nói, thế nhưng lại không có chút úy kỵ ngoại nhân như ta đứng bên cạnh.

Ta biết đây là Nhiễu Chỉ Nhu kiếm pháp do Trương Tam Phong sáng tạo, luyện tốt nhất là Mạc Thanh Cốc, sau lại ở đỉnh Quang Minh dùng kiếm pháp này đấu với Bạch Mi Ưng vương Ân Thiên Chính. Lại không biết Nhiễu Chỉ Nhu kiếm pháp này phải dùng nội lực thuần dương mới có thể xuất ra uy lực, dù có nhớ kiếm chiêu không thôi cũng vô dụng, người ta dĩ nhiên là yên tâm ta không thể lén luyện rồi.

Cốc Hư Tử cẩn thận nghe xong mới cầm cao dược rời đi. Ta lúc này mới nhìn đến phong thái Mạc Thất hiệp, Tống Thanh Thư bình thường nghịch ngợm bát nháo thế nhưng bây giờ cùng Tiểu Thừa Chí bình thường ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mắt không dám đùa nhìn Mạc Thanh Cốc, hoàn toàn không có chút bộ dạng như thường ngày, xem ra uy nghiêm của Mạc Thất hiệp cũng không nhỏ đâu.

Ta thấy Cốc Hư Tử đi rồi, biết chính mình không nên ngồi lâu, liền nhẹ nhàng nói: “Mạc Thất thúc, cháu đi tìm Tử Oánh tỷ tỷ và Lôi Tuyết đây, không quấy rầy mọi người nữa.”

“Không vội, không vội. Thanh Thư cháu đến chỗ Tử Oánh đem khỉ con đến cho Chỉ Nhược. Thừa Chí đem bài tập ngày hôm qua làm. Chỉ Nhược cháu cứ ở đây, kể cho ta tháng này chuyển đến nhà mới thế nào, có hợp không? Xung quanh không hàng xóm Chu đại ca có cảm thấy tịch mịch không?” Mạc Thanh Cốc một bên giơ tay đuổi Thanh Thư ra ngoài, một bên cẩn thận hỏi.

https://thuviensach.vn

Ta kinh ngạc nhìn Mạc Thanh Cốc, không nghĩ đến hắn thế nhưng lại quan tâm cha con ta như vậy, mắt đảo qua nhìn Chu Thừa Chí thấy hắn còn đang ôm một cuốn sách còn to hơn cả đầu, một tay còn mài mực, lại cảm thấy buồn cười, lại có chút hâm mộ, khẽ cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Cha con cháu ở đó rất tốt, đã khai hoang được hơn mười mẫu ruộng, nhiều quá sợ không làm được nên cũng chỉ vậy thôi không làm thêm nữa. Hơn nữa còn thường xuyên có thức hoang dã, cha cuộc sống đích thực rất vui vẻ.”

“Vậy thì tốt, ta cũng yên tâm, nếu có cái gì khó xử cứ đến đây tìm ta, không cần ngại ngùng, dù sao chúng ta cũng tính là hàng xóm, ngàn vạn lần đừng khách khí.” Mạc Thanh Cốc khẽ cười, nói.

Lòng ta hơi kinh hoảng, Mạc Thất hiệp này có phải biết điều gì không? Hắn biết chuyện bầy sói sao? Chẳng lẽ ta lộ ra cái gì khiến hắn chú ý? Bằng không tại sao biết cha con ta từng gặp phiền toái, giọng ta không khỏi dè dặt: “Mạc Thất thúc khách khí rồi, nếu có gì khó khăn cha con cháu nhất định sẽ tìm thúc hỗ trợ, không có gì ngượng ngùng cả.”

“Phải không? Chính là ta xem Chỉ Nhược hình như có hứng thú với sách này thì phải, sao không nói với Thất thúc?” Bỗng nhiên Mạc Thanh Cốc nhướn mày hỏi, trong mắt mang theo ý cười.

Hắc tuyến trên đầu ta ngày càng đen, sắc mặt cũng đỏ bừng, ta vừa rồi không phải biểu hiện thái độ chỉ là rất thoáng qua thôi sao? Hắn tại sao lại nhìn ra được? Thì ra vừa rồi hắn nói khó xử là như vậy, ta nghiêm mặt đáp: “Cháu rất muốn học chữ, nhưng tiên sinh thì lại không nhận nữ hài tử, cha cũng nói con gái không cần biết nhiều chữ, chỉ cần những chữ thường dùng hằng ngày biết là được rồi, cho nên tuy có chút hâm mộ nhưng không coi là khó xử.”

“Bé ngoan, thật nghe lời. Như vậy đi, ta mỗi ngày buổi chiều đều dạy học cho Thanh Thư, Thừa Chí mấy đứa nhỏ. Nếu cháu muốn và Chu đại ca không phản đối thì cứ đến đây cùng học!” Mạc Thanh Cốc vỗ vỗ đầu ta,

https://thuviensach.vn

cười nói xong phất ống tay áo trắng muốt phiêu nhiên rời đi, để lại ta vừa cao hứng lại vừa tức giận. Ta ngày mai được học cùng Thừa Chí, thật cao hứng vì có cơ hội được học tập cổ văn, nhưng cái từ bé ngoan kia là sao? Nói cái gì vậy chứ! Ta hai kiếp sống tuổi gộp lại so với ngươi còn lớn hơn mấy tuổi. Kiêu căng! Đáng tiếc dung mạo đẹp như vậy. Trong lòng ta hiện ra hình ảnh vừa rồi khi hắn biểu diễn Nhiễu Chỉ Nhu kiếm pháp, thật sự là một bộ dáng tiên nhân.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phụ Giáo Nữ Đức Thủy Học Văn

Sau khi Mạc Thanh Cốc rời đi, ta lại cùng Tống Thanh Thư, Du Tử Oánh đàm tiếu một hồi, không để ý đến ánh mắt tiếc nuối của hai người hưng phấn mang theo Lôi Tuyết rời khỏi Tử Tiêu cung. Hôm nay tóm lại là có thu hoạch, chẳng những thấy được kiếm pháp tuyệt thế của Võ Đang mà còn có thể đi học cùng bọn Tống Thanh Thư, hơn nữa ở đó có mỹ nam tử như Mạc Thanh Cốc dạy, thật đúng là hạnh phúc a!

Nghĩ vậy ta bất giác ngây ngô cười, tưởng tượng ra Mạc Thanh Cốc mặc âu phục tuấn mỹ soái khí đứng ở trên giảng đường giảng bài, phía dưới ngồi đầy nữ sinh bộ dạng mê mẩn, ách! Ta vội thu hồi những suy nghĩ lung tung, thầm mắng chính mình một tiếng, Chu Ôn Ôn ngươi muốn cái gì vậy? Mạc Thất hiệp người ta có lòng tốt dạy ngươi, ngươi trong lòng còn bịa đặt cho người ta như vậy, thật sự là..!

Về đến nhà, ta cao hứng nói lại lời Mạc Thất hiệp cho cha. Cha lúc đầu có vẻ do dự, nhưng sau thấy ta vui vẻ cũng đành đồng ý, còn bảo ta chuẩn bị một ít lễ tạ mang đi. Ta nhăn nhó: “Cha, người ta là đại hiệp, làm sao có thể coi như lão dân chúng bình thường mà biếu xén ạ? Có phải có chút không khách khí không?”

“Nha đầu, đại hiệp đã nói sẽ dạy con, cho con và đệ tử Võ Đang cùng nhau học tập, đó là phúc của con, đại hiệp không phải tiên sinh dạy học, nhưng tạ lễ tất yếu cần phải có. Con lại không phải đồ đệ của người ta, không có gì chẳng lẽ để người ta dạy không mình sao?” Cha cười khổ nói.

https://thuviensach.vn

Ta rốt cuộc vẫn là thế hệ hiện đại, đối với các cách cư xử ở cổ đại không hiểu biết nhiều, cha cũng đã ngoài năm mươi, nói có lẽ không sai, ta không phản đối nữa, ngược lại không thấy cha vui vẻ gì mấy, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ cha không muốn ta đi Võ Đang học? Tại sao lại thế? Đành phải kéo kéo tay cha, nói: “Cha, cha sao lại mất hứng, cha không thích con đi Võ Đang học sao? Nếu vậy con không đi nữa, dù sao con cũng đã nhận được mấy mặt chữ, không học không sao cả.”

Mấy lời này của ta có chút khẩu thị tâm phi, ai biết lòng ta đối với học tập ở cổ đại có bao nhiêu khát vọng, chỉ có học được ta mới có thể đem văn tự trong đầu chuyển thành tri thức, học y thuật, ít nhất có cái vốn để tự bảo vệ mình. Tuy nếu có thể hiểu được hết Bất lão Trường xuân công thì tốt, nhưng nếu ta đến Võ Đang học khiến cha không vui, vậy thì quên đi, ta sẽ nghĩ biện pháp khác vậy.

Ta lại không muốn trở thành cái gì mà tài nữ, chỉ cần học để hiểu được ý nghĩa mỗi chữ như thế nào là đủ, ta hiện tại tuổi mụ mới mười tuổi, tính tuổi thực là chín tuổi, cách thời điểm rối loạn của Võ Đang trong truyện còn khá xa, không cần nóng vội. Bằng vào trí nhớ của mình, ta có thể trộm xuống núi đến lớp học trấn trên nghe giảng, nhiều nhất là hai năm cũng có thể hiểu được, hiện tại thân ở Võ Đang, không giống như khi ở Hán Thủy, nơi này rất an toàn, có thể xuống núi mà không cần lo lắng điều gì.

“Không phải cha không muốn con đi Võ Đang, con ở đó học tập cha cũng rất vui vẻ, nhưng chỉ là con phải nhớ, con năm nay đã mười tuổi, đã sắp đến tuổi cập kê, ở Võ Đang cần tuân thủ lễ pháp, lời nói không thể khinh bạc, không thể lúc nào cũng như con gái nông gia không hiểu lễ nghi, hơn nữa không cần cùng mấy người Tống thiếu hiệp quá mức thân cận, nhớ rõ không?” Cha lời nói mang theo chua xót.

Ta lúc này mới hiểu nỗi khổ của cha, cha thân là nam tử, nữ nhi ở cổ đại mười ba tuổi đã đến tuổi cập kê, ta đã mười tuổi, phải biểu hiện một chút nữ tử tu thân dưỡng tính, chính là cha cũng không dạy được ta tốt về

https://thuviensach.vn

tam tòng tứ đức, lại thấy ta và Tống Thanh Thư thân thiết, sợ rằng có điểm thất lễ, cô phụ phó thác của mẹ ta, đánh mất thể diện của Tiết gia.

Lại lo lắng ta lên Võ Đang học, đệ tử đều là nam hài tử, sợ ta mang tiếng, ta thật sự cười khổ không thôi, thân là thế hệ hiện đại, mười tuổi như ta chính là trẻ con mà thôi, tuy rằng Tống Thanh Thư cũng có bộ dáng nam sinh tuổi trung học, nhưng ta làm sao lại có thể có gì với tiểu hài tử chứ. Bất quá ở cổ đại nam nữ bảy tuổi đã bất đồng, việc này thật tình đúng là khó nói, có thể không cẩn thận va chạm một chút đã thất lễ, xem ra về sau ta phải bảo trì khoảng cách, cách xa người khác ba thước mất.

“Cha hãy yên tâm, con biết, nhất định cẩn thận, không để thất lễ, con chính là đi học tri thức, sẽ không quá thân mật với người khác, nhưng tạ lễ đưa cho Mạc Thất hiệp phải có những gì đây ạ?” Ta đối với những quy tắc lễ giáo này chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp, ngẫm lại vạn nhất mà bị truyền ra là thất lễ với tiểu hài tử cũng mất mặt đến chết.

Cha vui mừng cười, biết con gái thông minh nói chút đã hiểu, cho nên cũng không nhiều lời, suy nghĩ một chút liền đáp: “Con lại không phải bái sư, lễ vàng bạc tài vật chỉ sợ đại hiệp cũng không nhận, phái Võ Đang tuy không kiêng thịt nhưng cũng hầu như ăn toàn đồ chay, nếu tặng thịt để ăn cũng không thích hợp, quả thật hơi khó! Không bằng như vậy đi, nha đầu ngươi thường làm đồ ăn sáng rất ngon, không bằng chuẩn bị chút điểm tâm, khi đến học thì mang theo, đại hiệp hẳn cũng khó từ chối.”

“A, đúng vậy! Làm điểm tâm cũng cần thời gian, buổi tối con còn phải làm một chiếc cặp đựng giấy bút mực nghiên, vậy thì ngày mai buổi sáng bắt đầu làm điểm tâm, vừa lúc buổi chiều mang đi.”

Từ sau khi dùng ám khí giết được sói, ta liền thường xuyên vào rừng bắt chút dã vật, nhiều khi thừa thịt, bên ngoài lại nóng bức liền đem thịt và mỡ vào hầm đá trữ đồ coi như một hầm băng, có thể dự trữ đồ ăn giống như tủ lạnh còn được miễn phí tiền điện.

https://thuviensach.vn

Ta lúc này làm điểm tâm không phải giống như hiện đại thường làm là đồ ăn tây, mà thường làm điểm tâm cổ điển cải biến, nguyên liệu chủ yếu là dầu ăn (được thay bằng mỡ động vật), bột năng, bột đậu, đường trắng… vừa ngọt vừa mặn rất hợp miệng, lại không quá ngọt, cha thường ngày tuy không thích ăn ngọt cũng rất thích ăn, bởi vì cổ đại đường không phổ biến lắm, khá là quý cho nên thường ngày làm hầu như là vị mặn, may mắn trước đó mấy ngày vì cha bị hoảng sợ, ăn uống không vào nên ta đã nhờ đệ tử Võ Đang mua giúp đường, bột đậu làm điểm tâm cho cha, lần này thật đúng lúc cần dùng đến.

Một đêm không nói gì, sáng hôm sau ta đem các nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn làm bánh, đến chiều hoàn thành, ta nếm thử, hương vị khá được, chọn mấy cái hình dáng đẹp nhất đem bỏ vào hộp đựng thức ăn. Trên lưng đeo túi nhỏ đựng văn phòng tứ bảo, tay mang theo hộp đựng đồ ăn đi học, nói thật là có cảm giác trước đây đeo cặp đi học, hài tử người nho nhỏ, trên lưng cặp sách to, có chút buồn cười lại đáng yêu.

Vì tiện cho việc đi học, ta hôm nay không mặc quần áo cũ kỹ như thường ngày, tóc đơn giản buộc gọn cao lên thành một cái đuôi ngựa, dùng dây vải màu vàng cột chắc, quần áo lành lặn màu xanh gọn gàng. Lôi Tuyết cũng đã lớn hơn, không hợp ngồi trên đầu ta nữa đành bám vào vai nghịch cái đuôi tóc của ta. Hơn nữa ta thân hình nhu mỹ, bước chân trên đường chẳng những không mất đi vẻ u nhã lại thêm sự hoạt bát, phong thái ra dáng một thiếu nữ, không giống một đưa nhỏ mười tuổi.

Đến Võ Đang, ta trước đến viện nơi Mạc Thanh Cốc ở, hắn không có ở đó đành phải đem điểm tâm giao cho đạo đồng, nói rằng đây là lễ tạ, thỉnh bọn họ chuyển cho Mạc Thất hiệp. Rời đi ta cũng không vội, cùng Lôi Tuyết đùa nghịch đi hướng Thanh Tùng viện, xa xa chợt nghe tiếng Mạc Thanh Cốc thanh lãng chỉ đạo thế hệ đệ tử thứ ba của Võ Đang luyện tập võ nghệ.

https://thuviensach.vn

Ta đi vào, thấy Tống Thanh Thư, Cốc Hư Tử, Chu Thừa Chí, Thanh Phong, Minh Nguyệt cùng mấy thiếu niên, hài tử nữa không biết tên đang đứng nghe Mạc Thanh Cốc giảng giải, có người mặc đạo bào, có người mặc quần áo bình thường, ta tuy không tinh thông võ nghệ nhưng được nghe giảng giải cũng có điểm tốt, bèn đứng một bên chờ.

Đáng tiếc những điều Mạc Thanh Cốc giảng giải đều là công phu ngoại môn cùng chiêu thức, cách sử dụng kiếm chứ không nói gì đến nội công, còn cho phép bọn Tống Thanh Thư không hiểu gì thì hỏi, rồi giải đáp, ta không khỏi hâm mộ, có sư phụ thật là tốt! Phàm có chỗ nào không hiểu liền có ngay người giải đáp, khó trách cổ nhân đối với sư phụ thật tôn kính.

Càng đáng tiếc hơn là những câu bọn họ hỏi không có câu nào quan hệ với nội công, chỉ toàn là những động tác, dùng sức, công kích, đỡ đòn… Mạc Thanh Cốc giảng đi giảng lại vài lần vẫn chưa hiểu, ngược lại ta đứng một bên sớm đã hiểu hết, tin rằng các chiêu thức kia hiện tại ta có thể sử ra, bọn người kia thật sự đúng là ngu dốt.

Ai! Làm cho ta thất vọng không chỉ có vậy, nhìn Mạc Thanh Cốc vẫn ổn trọng kiên trì giảng giải, một chút cũng không nề hà bọn họ ngu dốt mà nổi nóng, ta thực sự cực kỳ hâm mộ. Nếu ta là đồ đệ của hắn có phải tốt không, có một sư phụ tốt ta nhất định có thể trở thành một thế hệ nữ hiệp. Ta chỉ đơn giản đứng nghe một bên có thể hiểu, vậy có phải tư chất của ta cũng khá tốt không?

Nhớ trong bản gốc của truyện, Chu Chỉ Nhược tư chất đúng là rất tốt, vào Nga My chưa đến hai năm, Đinh Mẫn Quân lớn hơn nàng cả mười tuổi cũng không bằng được, mà căn bản trước đó nàng còn chưa có học tập gì, khó trách Diệt Tuyệt chết đi sống lại cũng phải đem Nga My truyền lại cho nàng, thì ra là vì Chu Chỉ Nhược càng về sau lại càng mạnh hơn, đệ tử bình thường có thể tạm thời đánh bại nàng, về sau so ra lại không bằng. Tu luyện

https://thuviensach.vn

Cửu Âm chân kinh trong Ỷ Thiên kiếm chỉ trong mấy tháng, liền đấu ngang tay với Trương Vô Kỵ.

Hiện tại nếu không có Trương Vô Kỵ phản bội và Thù Nhi dọa cho tẩu hỏa nhập ma, ta trọng sinh thành Chu Chỉ Nhược, xét tư chất như vậy nhất định là tốt lắm.

Một lúc lâu sau, Mạc Thất hiệp cuối cùng cũng giảng xong cho mấy đồ đệ ngốc, lấy khăn đặt trên khay đạo đồng đang cầm nhẹ nhàng lau mồ hôi, nhìn qua ta mỉm cười, tựa hồ nhìn thấu ta đang không kiên nhẫn, ôn hòa cười nói: “Tốt lắm, hôm nay ra khỏi đây mọi người nghỉ ngơi một chút, cẩn thận ghi nhớ những điều ta vừa dạy, ngày mai ta sẽ kiểm tra. Một khắc sau đến thư phòng học văn, về sau mỗi buổi chiều đều phải đến đây học.”

Mạc Thất hiệp nói xong rời khỏi Thanh Tùng viện, trong sân mọi người sắc mặt ảm đạm, ngay cả Tống Thanh Thư cũng oán giận liếc ta một cái. Ta không biết tại sao lại như thế, tò mò nhìn mọi người biểu tình bất đắc dĩ, kéo Thừa Chí lại nhỏ giọng hỏi: “Thừa Chí, mọi người đây là làm sao vậy? Vừa nghe đến học văn liền biểu hiện ra thế này?”

“Chỉ Nhược tỷ tỷ, lúc Thất sư thúc dạy mọi người đọc sách rất đáng sợ, trước kia đều là năm ngày mới học buổi, hiện tại mỗi ngày một buổi, mọi người hiện tại thật là khổ.” Chu Thừa Chí tỏ vẻ già dặn lắc lắc đầu, vẻ mặt thảm đạm bất đắc dĩ, ta nhìn thấy buồn cười không thôi.

Mạc Thất hiệp người thẳng tính nhưng lời nói đều ôn hòa nhã nhặn, không ác khẩu bao giờ, học chút văn tại sao mọi người lại e ngại như vậy? Thật sự không thể đoán, có phải hay không bọn họ đều thích đùa nghịch học võ, không để tâm học văn khiến Mạc Thất hiệp tức giận không? Trước kia đều là năm ngày một buổi, hiện tại đổi thành mỗi ngày một buổi, là vì chiếu cố ta sao? Sợ ta tuổi nhỏ, thời gian học tập không nhiều không thể học thành sao?

https://thuviensach.vn

Lòng ta tự nhiên có chút cảm kích nói không ra lời, Võ Đang hiệp khách quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ vì ta một nữ hài tử mới mười tuổi mà lao sư động chúng (ý nói lôi kéo tất cả mọi người cả thầy lần trò vào) có phải không tốt lắm không? Là vì báo đáp ta chữa trị cho Tam sư huynh của hắn? Mặc kệ thế nào, phần cảm tình chiếu cố này ta nhớ kỹ. Nghĩ đến đây ta kéo Tiểu Thừa Chí hướng thư phòng đi đến, nói: “Thừa Chí, chúng ta đến thư phòng trước, trước khi Mạc Thất thúc đến dạy mọi người học, ngươi nói qua cho ta bài giảng lần trước được không?”

“Chỉ Nhược tỷ tỷ, giảng cũng vô dụng, Thất sư thúc là căn cứ vào tiến trình học của mỗi người mà dạy, mỗi người đều không giống nhau. Ta cũng may trước kia đã luyện viết chữ khá nhiều, biết một chút Tam Tự kinh, Thiên Tự văn, các sư huynh mới khó, viết chữ không tốt lắm liền bị phạt, hiểu không đúng bị phạt, giải thích không ra cũng bị phạt.” Thừa Chí đi bên cạnh ta vừa đi vừa nói.

Ta rùng mình, thiếu chút kéo Lôi Tuyết trên đầu ngã xuống, trong lòng thầm nghĩ thật sự không thể tượng tượng được, còn tưởng rằng chỉ có Tống Đại hiệp cùng cha Trương Vô Kỵ Trương Thúy Sơn mới văn vẻ đầy mình đâu, không nghĩ tới Võ Đang thất hiệp mỗi người đều không đơn giản, không có ai là không tinh thông học vấn, ngay cả Mạc Thất hiệp nhỏ tuổi nhất cũng yêu cầu học trò cao như vậy.

Nghĩ nhiều ta thực sự giật mình, Trương Tam Phong xuất thân đệ tử tục gia của Thiếu Lâm làm thế nào mà dạy được các đồ đệ như vậy? Chẳng những dạy cho võ công đứng hàng nhất lưu trên giang hồ, ngay cả văn học cũng xuất chúng. Trương Thúy Sơn có danh hiệu Ngân Câu Thiết Hoạch, thế hệ hiện đại liền cho rằng chỉ có Trương Ngũ hiệp văn võ song toàn, nhưng không nghĩ ngay cả Mạc Thanh Cốc nhỏ tuổi nhất học vấn cũng có thể dạy cho cả thế hệ đệ tử thứ ba của Võ Đang. Một môn phái võ lâm mà trọng cả đôi đường văn võ, thật sự khiến người ta bội phục.

https://thuviensach.vn

Ta vào thư phòng, đồ đạc vẫn sắp xếp y như hôm qua, trừ bỏ chỗ ngồi chủ khách là cách ra, bên cạnh còn có mấy giá sách lớn đầy sách, cạnh giá sách còn có bàn học lớn, mặt bàn đen sáng bóng, không biết dùng gỗ gì tạo thành. Ta nghĩ đến vừa rồi trong viện nhiều người như vậy, không biết giờ ngồi như thế nào, đành phải hỏi Thừa Chí: “Thừa Chí, trong này học hành như thế nào vậy? Sao lại chỉ có mỗi cái bàn to này.”

“Không phải ở trong này, bàn lớn này là để Thất sư thúc dùng, chúng ta ngồi ở phía sau kia.” Thừa Chí nói xong kéo ta đi đến chỗ giá sách, sau khi đi qua, trước mắt ta lại xuất hiện một gian khác rất rộng, làm cho ta không khỏi bất ngờ, chỉ thấy trước mắt chừng ba mươi bàn học nhỏ xếp thành dãy, mỗi hàng năm bàn, tổng cộng sáu hàng, phía trước chính là bàn lớn, có một bàn học nhỏ phía trước.

Trên bàn lớn chẳng những bày văn phòng tứ bảo, góc bàn còn đặt một lá thư, ở giữa bàn đặt một miếng thúy ngọc chặn giấy, phía dưới có chừng mười sáu tờ giấy trắng, bên cạnh hộp bút tinh xảo đựng các loại bút lông lớn nhỏ đủ loại, một bên là nghiên mực chưa mài, nghĩ đến hôm qua Thừa Chí phải học, phía dưới có chừng mười bàn là có đặt giấy bút trên đó, ta biết đây đại khái là tất cả số người học trong viện rồi.

Sát bốn bức tường đặt bảy giá sách đầy ắp, ta nhìn mà thầm toát mồ hôi, sẽ không học tất cả số sách này chứ? Ta đây sắc mặt cũng thảm đạm, thực không nghĩ trong Thanh Tùng viện lại có khu vực lớn thế này, còn tưởng rằng thư phòng đã là lớn nhất rồi đâu. Nếu không có giá sách nhiều như vậy thì thật là giống với phòng học thời hiện đại, chẳng qua là bàn học không giống nhau thôi.

“Chỉ Nhược tỷ tỷ, sao lại ngây người ra vậy? Đến đây ngồi đi! Chúng ta cùng học tốt lắm, nơi này trừ bỏ ta thì tỷ là nhỏ nhất rồi.” Thừa Chí kéo ta ngồi xuống ở bàn thứ ba dãy thứ tư, rồi ngồi xuống ngay bàn bên cạnh ở dãy thứ ba, đổ nước vào nghiên, cầm thỏi mực mài mài, vừa mài vừa thì

https://thuviensach.vn

thầm ôn bài, động tác nhịp nhàng chậm rãi, khuôn mặt non nớt nghiêm lại ra dáng lão thành.

Ta biết cậu bé này phụ thân chính là vương chủ, trước đây nó ở trong thư phòng của hoàng cung chắc hẳn áp lực so với nơi này còn nhiều hơn, khó trách một chút cũng không cảm thán. Bất quá ngồi ở nơi này, phía trước khá là khó nhìn, ta nghĩ nghĩ lại không khỏi bật cười, phía trước không có bảng đen, đều là thầy giáo tận tay chỉ dạy, làm sao phải lo lắng ngồi trước ngồi sau.

Nghĩ vậy, ta cũng mở túi ra, lấy văn phòng tứ bảo đặt lên bàn, nhắc Lôi Tuyết ngồi xuống đùi, học dáng vẻ Thừa Chí, đổ nước trong vào nghiên, cầm thỏi mực mài, vừa mài vừa nói: “Không thể nào, ta còn tưởng rằng ta so với mấy đạo đồng kia phải lớn hơn chứ. Nơi này cũng thật lớn nha, nhiều sách như vậy không phải học hết toàn bộ chứ?”

“Đương nhiên là không, ngoại trừ tứ thư ngũ kinh Thất sư thúc dạy bắt buộc phải học, còn lại tất cả đều là mọi người nếu có hứng thú thì tự học, sách ở nơi này đều là cha cùng sáu vị sư thúc cùng nhau sưu tập, bên trong kiến thức bao la vạn tượng, có ý bặc tinh tượng, kỳ môn độn giáp, thi từ ca phú các phương diện luôn. Mọi người học bài Thất sư thúc dạy xong, có thể tùy ý đọc, nhưng phải giữ cẩn thận không để hư hỏng, bằng không phải chịu phạt nặng.” Tống Thanh Thư đi đầu dẫn theo mọi người tiến vào, vừa lúc nghe được lời ta hỏi, lên tiếng đáp.

Nghe vậy, ta lại không khỏi bội phục, Võ Đang thất hiệp không những thế mà còn thu thập được nhiều sách như vậy, những sách này nếu còn lại đến hiện đại nhất định sẽ rất quý giá! Ta nhìn mọi người theo thứ tự ngồi xuống, ngồi kín hai hàng phía trước, không khỏi cười, thật là giống phòng học thời hiện đại: “Thật là tốt, học xong buổi hôm nay, ta cũng phải chọn ra hai quyển đọc mới đươc.” Lôi Tuyết nghe giọng ta cao hứng cũng chi chi kêu vui vẻ, ở trên đùi ta đùa tới đùa lui khiến ta thiếu chút nữa làm đổ mực ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử kia cũng theo đến đây sao? Ngày hôm qua Thừa Chí nói ngươi cũng đến học, ta nghĩ tiểu tử kia thế nào cũng sẽ đi theo ngươi, quả nhiên là đúng mà.” Tống Thanh Thư nghe tiếng Lôi Tuyết, vội đứng dậy chạy lại cạnh ta, tóm lấy gáy Lôi Tuyết lôi nó ra đùa nghịch, vui vẻ nói với ta.

Ta thấy khỉ con mắt tròn ướt sũng nhìn ta, tứ chi vô lực, trông vô cùng đáng thương, liền đứng dậy, trừng mắt nhìn Tống Thanh Thư: “Ê, ngươi đứng có mỗi lần gặp đều bắt nạt nó được không? Ngươi xem ngươi làm nó đau, sắp khóc rồi kìa!” Ta xông đến cướp Lôi Tuyết lại.

“Đâu có, nó không khóc đâu, nó đây là thích ta, khi nào nhìn thấy ta đều ngây ra, không khóc, không khóc.” Tống Thanh Thư tránh thoát khỏi tay ta, chạy về chỗ của mình, xấu hổ buông tay đem Lôi Tuyết ôm vào lòng, một bên nói với ta, một bên lấy trái cây dại ra cho Lôi Tuyết chơi.

Ta xem mọi người hi hi ha ha cười nhìn ta và Tống Thanh Thư đấu nhau, bọn họ không quen thuộc với ta lắm, trước đó ta lại đã đồng ý với cha phải giữ lễ, không khỏi bất đắc dĩ không biết nên làm thế nào, nhìn mực trên bàn của ta bị đổ ra một ít, bỗng nhiên nghĩ đến nghiên mực trên bàn của Mạc Thất hiệp còn chưa có mài đâu. Trước đây ở thời hiện đại ta đi học chính là thường xuyên giúp thầy giáo làm mấy việc nho nhỏ lấy lòng thầy, ở hiện đại sức học ta cũng không tốt lắm, thầy giáo chẳng những không phê bình ta còn quan tâm đến việc học của ta hơn, giúp ta tiến bộ nhanh hơn, đây chính là kinh nghiệm nha!

Nghĩ đến đây, ta đi đến chiếc bàn của Mạc Thất hiệp, đổ nước vào nghiên mực, cầm thỏi mực bên cạnh mài mài, trong lòng âm thầm đắc ý, hừ! Tiểu thí hài, không so đo với ngươi, xem ta lấy lòng thầy giáo, về sau làm cho Mạc Thất hiệp cho ngươi thêm bài tập, tức chết ngươi, xem ngươi còn dám chọc giận ta không.

https://thuviensach.vn

Ta mài xong mực, chuẩn bị trở lại chỗ ngồi, đã gần đến giờ Mạc Thất hiệp đến dạy mà sao vẫn chưa thấy Du Tử Oánh đến học, chỉ có một mình ta là nữ ở nơi này cũng khá là ngại a! Nghĩ vậy ta hỏi Tống Thanh Thư: "Thanh Thư, Tử Oánh sao còn chưa đến vậy? Mạc Thất thúc sắp đến rồi mà."

"Tử Oánh không cần đến đây, phu nhân của Nhị sư thúc là con nhà khuê tú có học vấn, Tử Oánh bình thường vẫn là Nhị sư thẩm dạy, ngươi phải đợi sau khi tan học hẵng đi tìm Tử Oánh chơi!" Tống Thanh Thư vừa đùa với Lôi Tuyết, đầu cũng không ngẩng nói.

Ta nghe lời Tống Thanh Thư xong thấy kinh hãi, như vậy nơi này không phải chỉ có ta là nữ sao? Ta một nữ hài tử cùng cả một đống con trai cùng học chỉ sợ là không hợp lễ thôi! Nếu Tử Oánh không học ở đây, Mạc Thất hiệp vì sao lại đồng ý cho ta đến cùng học nơi này, từ khi ta đến Võ Đang tới nay, liền phát hiện Võ Đang tuy là bang phái trong võ lâm, nhưng lễ nghĩa phép tắc có đủ, cũng không vu hủ, nhưng không kém so với nhà giàu đại tộc.

Nhưng thế nào cũng sẽ không để cho ta cùng một đám con trai cùng học chứ? Cổ đại nam nữ bảy tuổi đã phân biệt rạch ròi, ta tuy là thế hệ hiện đại không cần mấy cái lễ nghi này, nhưng chẳng lẽ cổ nhân cũng không để ý? Ta không biết làm sao đành trở về chỗ ngồi, không biết tình huống hiện giờ sẽ ra sao, không biết Mạc Thất hiệp sẽ an bài cho ta thế nào đây?

Tống Thanh Thư chỉ lo cùng Lôi Tuyết chơi đùa, ta với những người khác cũng không quen thuộc, không có đề tài gì để nói chuyện, đành vô thố ngồi chờ đợi, qua một hồi lâu Mạc Thất hiệp mới đến. Một hồi luyện võ, hắn trên trán mồ hôi đã lại hơi lấm tấm, y mị phiêu phiêu, tự nhiên tiêu sái tiến vào phòng học. Mọi người đang nói chuyện ồn ào lập tức yên lặng, ngay cả Tống Thanh Thư cũng thả Lôi Tuyết ra, giữ bộ dáng im lặng.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc tiến vào, tùy ý nhìn thoáng qua thấy tất cả đều đến đông đủ, chân mày giãn ra, ôn hòa nhìn mọi người. Bên dưới, các học trò lại vội vàng không ngừng sửa sang lại bài tập của mình, ta một mình ngồi ở cuối cùng, đang cầm sách đọc, nghe thấy thư phòng bỗng dưng yên lặng mới ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Mạc Thất hiệp đã đến.

Mạc Thất hiệp sau khi vào liền tiến đến ngồi sau bàn lớn phía trên, thấy mặt bàn sạch sẽ, giấy và mực đều đã được chuẩn bị tốt, biết các sư điệt bình thường chẳng bao giờ làm được như vậy, ngẩng đầu hướng phía ta ngồi bàn cuối mỉm cười, trong mắt hiện lên niềm tạ ý, mở miệng nói: “Chỉ Nhược, cháu không cần ở trong này cùng bọn họ, có thể ra ngoài thư phòng tìm sách đọc tạm, chờ ta giao bài tập cho bọn họ xong sẽ xem xét bố trí khóa trình cho cháu.”

“Dạ, Mạc Thất thúc, cháu ra ngoài trước.” Lòng ta cảm thấy ngạc nhiên với an bài của Mạc Thanh Cốc, nhưng rồi lại thấy như vậy mới đúng phong phạm của Võ Đang, vừa chú trọng đến lễ giáo vừa chú ý trình độ, hơn nữa ta cũng một nửa là khách, làm sao có thể để ta một cô bé gái học cùng với nhiều đứa con trai như vậy.

Ta vừa nghĩ vừa rời khỏi phòng học lớn, ra ngoài thư phòng, biết Mạc Thất hiệp phải dạy học cho bọn họ còn mất nhiều thời gian, đành từ trên giá sách ngoài thư phòng tìm một cuốn sách sử, ngồi xuống ghế thái sư sau bàn lớn tập trung tinh thần đọc.

Không biết đã bao lâu, quyển sách trên tay đã hết một phần ba, một tiếng ho khan nhẹ nhàng khiến ta chú ý, rời khỏi cuốn sách ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Mạc Thất hiệp một thân áo trắng đứng bên cạnh ta, gương mặt như bạch ngọc đang mỉm cười nhìn. Sắc mặt ta không khỏi đỏ ửng lên, Võ Đang Thất hiệp lực sát thương thật quá lớn, nếu như ta thật sự là một tiểu cô nương không hiểu nhân thế thì tốt, sẽ không bị vẻ đẹp tuyệt đại phong hoa này khiến cho tâm hồn bất ổn.

https://thuviensach.vn

Nhưng tuy bên ngoài là một cô bé mười tuổi, bên trong tâm lý của ta lại đã là một người trưởng thành, ta vừa miên man suy nghĩ, động tác đã bối rối đứng dậy khỏi chiếc ghế lớn, đỏ bừng nghiêm mặt nói: “Mạc Thất thúc đã xong rồi sao, cháu tưởng thúc còn phải bận một hồi nữa cho nên mới tùy tiện tìm một cuốn sách đọc, không chú ý đến thúc. Mạc Thất thúc ngồi xuống đi, cháu đi pha trà cho thúc.”

“Cháu cứ ngồi đi, không cần để ý. Ta cũng vừa mới xong thôi, gặp cháu xem chăm chú như vậy mới không đành lên tiếng. Trà thì không cần, ở bên trong ta vừa uống rồi. Mà cháu đang đọc sách gì vậy? Đọc đến đâu rồi?” Mạc Thất hiệp hình như thấy ta bất an, ôn hòa nói.

Ta cuối cùng cũng áp chế được tâm trạng bất an, tuy Mạc Thất hiệp nói ta cứ ngồi, nhưng quanh bàn này chỉ có một cái ghế, làm sao có thầy đứng mà trò ngồi được, đành phải đứng trả lời: “Cũng không có gì cả, chỉ là nhận được mấy chữ mà cha đã dạy thôi ạ.”

“A, là vậy sao! Vậy từ giờ cháu bắt đầu với Tam Tự kinh đi! Trước tiên cháu cứ xem trước, có gì không hiểu thì hỏi ta. Cháu thông minh như vậy, chắc chắn sẽ tiến bộ rất nhanh!” Mạc Thất hiệp thấy ta không ngồi xuống cũng không nói gì thêm, nghe ta trả lời xong trở lại giá sách chọn lấy một quyển, đặt lên bàn khẽ cười nói.

Ta biết Tam Tự kinh có từ thời Nam Tống, bao gồm hơn một ngàn chữ, đến Nguyên mạt đã truyền bá hơn một trăm năm, dùng phổ biến trong toàn dân, chẳng những ba chữ một câu, đọc rất dễ nhớ dễ thuộc, nội dung đều là giáo dục của Hoa Hạ, lịch sử, thiên văn, địa lý, luân lý, đạo đức cùng một số truyền thuyết dân gian, truyện ngụ ngôn.. sinh động mà lời ít ý nhiều, rất thích hợp cho trẻ em học tập.

Hiện đại cũng có bản dịch Mãn văn, Mông văn, tiếng Anh, tiếng Pháp, rất có ích cho học tập, nhưng hiện đại lại không chú trọng đến lịch sử, điển tích, ngoại trừ học văn thì không yêu cầu phải học cái này. Ta thấy Mạc

https://thuviensach.vn

Thất hiệp bảo ta đọc, cũng không giận Mạc Thất hiệp đem bài tập dễ học cho tiểu hài tử cho ta học, cầm lấy cuốn sách cẩn thận xem.

Hơn một ngàn chữ, rất nhanh ta đã đọc xong, lúc này mới phát hiện Tam Tự kinh này so với bản của thời hiện đại có rất nhiều chỗ khác nhau, nhiều chữ ý tứ và lai lịch không rõ ta đành đến hỏi Mạc Thất hiệp. Mạc Thất hiệp không chút hiềm khí, đối với mỗi vấn đề ta hỏi đều thực tận tâm giảng giải kỹ càng.

Vậy mới biết văn hóa cổ đại bác đại tinh thâm, chỉ hơn một ngàn chữ sau khi giải thích ra lại có thể kể ra hàng ngàn câu chuyện xưa, ngắn ngủi sáu chữ cũng là một câu chuyện có ý nghĩa giáo dục, hơn nữa mỗi chữ đều có một vài cách giải thích, mỗi loại lại có ý nghĩa gì, ở hiện đại cũng không có giảng giải kỹ.

Ta cũng biết, cho dù ta đã tốt nghiệp đại học thì cũng chỉ có học lại từ đầu mới chân chính hiểu biết và hòa nhập vào văn hóa cổ đại, nếu muốn đem tuyệt học y thuật Tiêu Dao phái chuyển hóa thành tri thức của chính mình còn cần phải cố gắng nỗ lực học tập nữa.. Liền như vậy, một người dạy thật sự, một người học thật sự, thời gian cũng rất nhanh trôi qua.

Mạc Thất hiệp ngoài thời gian vào phòng học kiểm tra bài của bọn Tống Thanh Thư, liền vẫn kiên nhẫn trong thư phòng giảng giải cho ta, cho đến khi ta hoàn toàn hiểu hết mới thôi. Mạc Thất hiệp còn rất thích thái độ ham học của ta, không biết liền hỏi, toàn tâm toàn ý dạy, thấy ta đem toàn bộ Tam Tự kinh học xong rất cao hứng.

Nhưng cho đến khi nhìn ta dùng bút lông viết chữ lên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo, không ra một chút dáng vẻ nào, Mạc Thất hiệp mày nhíu lại, đem mấy bài xem xong, nghiêm khắc nói: : “Chỉ Nhược, tuy nói nữ tử vô tài mới là đức, nhưng nếu cháu đã có ý muốn học tập thì cách viết chữ lại càng không thể qua loa đại khái, phải biết rằng bút tự của mỗi người đều đại biểu

https://thuviensach.vn

cho nhân cách phẩm chất. Chữ viết không có chút phong cốt, xiêu vẹo thế này sẽ bị người ta cười nhạo, cháu cần chăm chỉ luyện tập thật nhiều nữa."

"Dạ, Chỉ Nhược biết, chỉ là cha cháu chữ nghĩa có hạn, không thể dạy Chỉ Nhược cái này. Trong nhà cũng mời không nổi phu tử, Chỉ Nhược dù muốn học cũng không có chỗ để học." Ta lần đầu tiên thấy Mạc Thất hiệp nghiêm khắc như vậy, còn thật sự biểu hiện ra bộ dáng, lời nói không lưu tình chút nào khiến cho người trưởng thành như ta cũng thấy xấu hổ, nếu như ta là tiểu hài tử bình thường chỉ sợ đã bật khóc.

Mạc Thất hiệp nghe ta trả lời, chân mày đang nhíu mới giãn ra, nhìn ta dáng vẻ xấu hổ, trong mắt ẩn ẩn nước, mắt hiện lên một tia xin lỗi nói: "Chỉ Nhược, vừa rồi là Thất thúc quá lời, đem cháu giống như bọn Thanh Thư nghịch ngợm không chịu học, quên mất hoàn cảnh của cháu. Đừng buồn nữa, về sau có ta dạy, cho dù thư họa không bằng mọi người nhưng cũng sẽ tuyệt đối không kém. Nói cho Thất thúc nghe, cháu muốn học thể chữ nào?"

"Mạc Thất thúc vừa rồi nói rất đúng, có thể dạy Chỉ Nhược giống như với đệ tử Võ Đang, Chỉ Nhược cao hứng còn không kịp nữa, không có buồn, chỉ là thấy chữ viết xấu như vậy nên xấu hổ, chỉ hy vọng được Thất thúc dạy cho, Chỉ Nhược không cầu thư họa được như mọi người, chỉ muốn có thể thành thục, không phải xấu hổ mất mặt trước người khác là được. Các loại chữ hay thư họa thế nào Chỉ Nhược cũng không rõ lắm, nhưng trước đây khi còn chèo thuyền trên sông Hán Thủy từng nghe qua phu tử nói qua, sơ Đường tứ đại gia Âu Dương Tuân, Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Tiết Tắc danh truyền thiên cổ, sau này cũng có Nhan thể, Liễu thể, nghe nói uy nghiêm chính đại, nét chữ hùng hồn, đại khí vang danh là Nhan thể, mảnh mai nhưng cương quyết, dứt khoát, điểm họa thanh tú là Liễu thể, Chỉ Nhược là nữ nhân, học không đến đại khí vang danh như Nhan thể, chỉ hy vọng có thể học được vẻ gọn gàng thanh tú bề ngoài của Liễu thể liền thỏa mãn." Ta thấy Mạc Thất hiệp nói lời xin lỗi, bộ dáng lo

https://thuviensach.vn

lắng an ủi ta, đáy lòng càng thêm xấu hổ, không biết vì sao lo lắng Mạc Thất hiệp coi nhẹ ta, cho ta là nữ tử nông cạn không hiểu biết, liền trả lời bằng ngữ khí khiêm tốn nhưng âm thầm hàm chứa kiến thức hiểu biết.

Mạc Thất hiệp nghe ta đánh giá các loại thể tự, quả thật có con mắt cảm thụ nhận xét, không nghĩ tới ta chỉ nhờ khách qua lại trên sông nói chuyện mà có thể ghi nhớ hiểu biết nhiều như vậy, hơn nhiều so với các sư điệt chính tay mình dạy, tuy rằng Võ Đang dù sao cũng là môn phái võ lâm, đệ tử thế hệ thứ ba phần lớn chỉ chú trọng võ học, đối với văn học hầu như không để tâm lắm, nhưng sư huynh đệ của mình kiêm tu cả hai đường văn võ, tu dưỡng một thân hạo nhiên chính khí, võ công cũng dung hợp nhân cách, thành tựu ít nhiều, hơn nữa có Ngũ sư huynh chẳng những võ công cao cường, công phu thư họa cũng nổi danh, trên giang hồ được mọi người gọi là Ngân Câu Thiết Hoạch, ý nói hắn thư họa tài tình.

Một đứa trẻ không có ai dạy dỗ lại có thể giải thích như vậy, quả thật vô cùng thông minh. Hắn lại không biết rằng cho dù đến hiện đại cũng chẳng có mấy người siêu việt như vậy, mấy vị cổ nhân kia phong cách truyền lưu thiên cổ, ta giải thích cũng dựa vào trí nhớ mang theo từ hiện đại.

“Được, nếu Chỉ Nhược một lòng muốn học Liễu thể, Thất thúc sẽ dạy Liễu thể cho cháu. Học Liễu thể trước tiên cháu cần nhớ kỹ, Liễu thể nét sổ gầy ngạnh, cốt lực tù kính, kết thể nghiêm nhanh, có sự cao quý, học viết Liễu thể cũng có khẩu quyết, cháu xem này, đây là khẩu quyết Liễu thể, trước ba thức, một thức ba câu, chín khẩu quyết.” Mạc Thất hiệp vừa nói vừa viết thử, đúng là khẩu quyết học viết Liễu thể, cái gì mà dưới là thiên phúc giả phàm họa giai mạo, trên là tái giả có hạo giai thác, ngang là phiết đoản không cần nại…

Ta đứng bên cạnh Mạc Thất hiệp, nhìn kỹ cách viết và nét chữ, quả nhiên đều đều mạnh mẽ, nét chữ nghiêm nhanh, nhìn bài tập, có hơn bảy mươi chữ phải viết, vì bắt chước Mạc Thất hiệp, ta tập trung tinh thần chăm

https://thuviensach.vn

chú viết một hơi, viết xong mới nhẹ nhàng thở ra, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, nhưng khi so sánh với chữ viết mẫu của Mạc Thất hiệp, cho dù là đứa trẻ hai tuổi chắc cũng thấy khác một trời một vực, chữ ta tùng tán vô lực, nét mực không đều, bút họa thô ráp, lần này mặt của ta lại tiếp tục đỏ bừng xấu hổ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Mạc Thất hiệp thấy chữ ta viết, nhướng mày, thấy ta bộ dáng xấu hổ không thôi cũng không nói gì, bước ra đứng ngay sau ta, khẽ cúi người tay vòng qua lưng ta, cầm lấy bút đặt vào tay phải ta, tay cầm tay nói: “Chỉ Nhược nhớ kỹ cách cầm bút viết: đẩy – ngón cái từ ngang thân bút hướng ra phía ngoài đẩy, nhấn – ngón trỏ từ ngang thân bút hướng vào trong nhấn xuống, móc – ngón giữa từ ngang thân, nét chặn – ngón vô danh giáp từ sườn bút hướng ra ngoài, nhấc lên – ngón út phụ trợ ngón vô danh, cầm bút lấy sức ngón tay thay cho cả bàn tay uốn đẩy, quản bút phải thẳng mới tốt, cầm bút không thể quá một đốt ngón tay, quá một đốt nét viết sẽ không tự nhiên, dùng sức vừa phải, quá nhanh quá chậm đều không được….”

Không thể không nói Mạc Thất hiệp dạy học rất nghiêm túc, thấy ta trình độ còn kém, tùy ý điều chỉnh tư thế cầm bút đều theo đúng cách cơ bản, lúc này không còn ôn hòa mỉm cười, gương mặt thật sự nghiêm túc, không chút cẩu thả, một chút sơ sẩy cũng giúp ta tu chỉnh.

Nhưng gương mặt hắn gần như vậy, đối với người hai mươi mấy tuổi như hắn, lúc đầu ta chỉ có ấn tượng hắn ở suất khí tuổi trẻ, hiện giờ cảm thụ đỉnh đầu có hơi thở ấm áp của hắn, bàn tay hắn cầm tay ta do luyện kiếm mà thô ráp nổi chai, ta mới cảm giác được hắn không phải tuổi trẻ bồng bột mà so với ta còn trưởng thành, thật sự ổn trọng hiệp nghĩa, cho dù ta có tuổi như ở hiện đại so với hắn cũng vẫn chỉ là một đệ tử bé nhỏ mà thôi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thời Gian Dịch Quá Tiễn Như Thoa

Từ ngày được đi học, ta đối với thái độ dạy nhiệt tình của Mạc Thất hiệp càng thêm hứng thú chăm chỉ học tập. Cuộc sống bình thường: buổi sáng cùng cha làm công việc đồng áng, buổi chiều mang theo Lôi Tuyết đến Võ Đang theo Mạc Thất hiệp học tập. Tập viết cũng có chút thành tựu, mỗi lần Mạc Thất hiệp giao bài tập ta đều hoàn thành nhanh chóng.

Làm nông, nữ công, săn thú, học dược, đọc sách, viết chữ, tu luyện, mỗi ngày từng ấy công việc khiến cho ta không còn chút nào rảnh rỗi, bất giác thời gian lên núi đã được hai năm, ta từng nghĩ đến ta còn rất lâu nữa phải sống cuộc sống bận rộn này, cũng thực sự yêu quý núi Võ Đang, nơi này đối với ta thật ưu ái.

Kiếp trước hai mươi mấy năm ta không học được bao nhiêu tri thức về cổ đại, nhưng ở đây, lần đầu tiên có một người trở thành thầy giáo của ta, dạy cho ta nhiều đạo lý làm người, ở nơi đây ta được nhận thức về địa vị và lễ giáo cổ đại, cho dù Võ Đang không câu nệ tiểu tiết nhưng những điều đó vẫn tự giác được tuân thủ.

Ở Võ Đang học tập, ngoài lúc Tống Thanh Thư ngẫu nhiên nói chuyện đàm tiếu với ta, các đệ tử khác đều tự giác thủ lễ, không cùng ta nói chuyện đùa nghịch. Hai năm ở Võ Đang yên ả không một gợn sóng, bình bình tĩnh tĩnh, tuy Ngọc Xạ Thiên Hương giao của ta chữa thương thế cho Du Tam hiệp khá tốt, giúp hắn có thể đi lại khôi phục như thường, nhưng dù sao cũng đã nằm mười mấy năm, mới vừa khôi phục, trừ nội công ngày thường Trương Tam Phong vẫn truyền cho để đả thông kinh mạch, hắn chính mình

https://thuviensach.vn

cũng ngày ngày vận công cho tứ chi đỡ đau nhức mà tinh tiến, kiếm pháp, quyền cước, chiêu thức.. đều lui lại rất nhiều.

Sau khi thương thế lành hẳn, Du Tam hiệp chưa từng hành tẩu giang hồ, một lòng tập luyện quyền cước, kiếm pháp, dạy ba đệ tử võ công, giúp Tống Đại hiệp xử lý mọi việc trong phái. Tin Du Tam hiệp khôi phục cũng truyền ra ngoài giang hồ, năm đó hắn ở trong giang hồ cũng danh tiếng vang dội, sau khi thương thế lành, rất nhiều võ lâm thế gia không để ý hắn đã gần bốn mươi muốn đem nữ nhân gả cho hắn, kết thân với Võ Đang.

Bất quá đều bị Du Tam hiệp từ chối, nghe Ân Lục thúc nói thì Du Tam hiệp cũng là vì áy náy vợ chồng Trương Thúy Sơn năm đó tự vẫn, trong lòng khúc mắc, thầm nghĩ một mình một người, không muốn thành gia. Ta thầm đoán có thể Du Tam hiệp cảm thấy vợ chồng Trương Thúy Sơn vì mình mà chết trong lòng âm thầm cắn rứt, hơn nữa Trương Vô Kỵ thân thể bị hàn độc tra tấn, tính mạng khó bảo toàn, cho nên cảm thấy mình không nên thành gia hưởng may mắn trong khi người khác còn chịu khổ.

Khúc mắc này chỉ sợ cho đến sau này Trương Vô Kỵ công thành danh toại mới phá giải được. Có lẽ chờ hắn nhìn đến lúc Trương Vô Kỵ võ công cao cường, thống soái Minh giáo mới có thể giảm bớt áy náy trong lòng, mọi người hình như cũng hiểu nên cũng không cố khuyên bảo, chờ ngày sau Trương Vô Kỵ trở về khuyên giải.

Trương Tam Phong sau khi thương thế của Du Tam hiệp lành lại liền hàng năm bế quan, tự nghĩ ra tuyệt học, mấy vị như Tống Đại hiệp thì bận rộn công việc, ít khi rảnh rỗi, mà không vui nhất chính là Ân Lục hiệp, từ khi hắn Thuần Dương Vô Cực công đại thành, Trương Tam Phong đã vài lần viết thư cho Diệt Tuyệt sư thái giục chuyện hôn sự, nhưng đều bị cự tuyệt, nói Kỷ Hiểu Phù võ công chưa đại thành, cứ chờ tạm đã.

Trương Tam Phong đành phải thư cho Kim Tiên Kỷ lão anh hùng (cha của Kỷ Hiểu Phù), Kỷ lão anh hùng hồi âm lại, nói xem tính tình của Diệt

https://thuviensach.vn

Tuyệt sư thái thì ông ta không tiện làm chủ. Mà cách đây hai năm, Tống Đại hiệp thấy Ân Lục hiệp ngày ngày tương tư khổ sở, đành phải viết thư đến Nga Mi mời Kỷ Hiểu Phù đến Võ Đang làm khách nhưng không có hồi âm, mọi người khó hiểu, còn tưởng rằng tại lễ mừng thọ Trương Tam Phong mấy năm trước, Trương Ngũ hiệp không nói ra nơi ở của Tạ Tốn đắc tội Nga Mi phái nên Nga Mi mới làm khó như vậy.

Ta biết hiện giờ Diệt Tuyệt chắc cũng đang tìm tung tích Kỷ Hiểu Phù khắp nơi, nhớ trong truyện nói, Trương Vô Kỵ và Thường Ngộ Xuân khi đi Hồ Điệp Cốc từng gặp hai người Kỷ Hiểu Phù và Đinh Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân trước mặt người khác nói phụ thân Kỷ Hiểu Phù từng đến thúc giục hôn sự, nhưng Kỷ Hiểu Phù không nói gì liền rời khỏi Nga Mi, hành tẩu giang hồ.

Sau còn nói ra việc Kỷ Hiểu Phù có con với người khác, tuy sau đó Bành hòa thượng chịu ân của nàng ta giết hết mọi người có mặt ở đó, còn khiến Đinh Mẫn Quân bị trọng thương, việc này cũng không bị truyền ra giang hồ, người biết chỉ có bốn người Bành hòa thượng, Đinh Mẫn Quân, Trương Vô Kỵ và Thường Ngộ Xuân.

Kỷ Hiểu Phù xấu hổ liền mang Dương Bất Hối ẩn cư, từ đó không trở về Nga Mi nữa, thẳng cho đến khi nhìn thấy dấu hiệu cầu cứu của Nga Mi, chạy đến giúp thì bị Kim Hoa bà bà đánh trọng thương, sự thật dấu hiệu kia là Kim Hoa bà bà giả mạo để dẫn dụ người trong võ lâm, Kỷ Hiểu Phù mắc bẫy, cuối cùng chết trong tay Diệt Tuyệt sư thái.

Nhưng ta vẫn không rõ lắm, từ khi sinh hạ Dương Bất Hối đến nay đã được tám chín năm, nhiều thời gian như vậy sao Kỷ Hiểu Phù không nói rõ ràng cho Ân Lê Đình, làm cho hắn khổ sở vì nàng gần hai mươi năm, cho đến khi Dương Bất Hối ở trước quần hào nói ra sự thật, khiến Ân Lê Đình chẳng những trong lòng đau đớn, trước mặt mọi người lại mất hết mặt mũi tôn nghiêm.

https://thuviensach.vn

Nếu nói Ân lê Đình lòng dạ hẹp hòi, tâm ngoan thủ lạt, sau khi biết hạ sát thủ với nàng còn có thể không nói gì được, nhưng Ân Lê Đình trong thất hiệp tâm địa lương thiện mềm yếu nhất, biết người bị tổn thương nhiều nhất là mình nhưng vẫn tuyệt không trách cứ nàng một câu, người tốt như vậy tại sao Kỷ Hiểu Phù lại nhẫn tâm đối với hắn như vậy, khiến cho hắn vì thâm tình mà thương thấu tâm can.

Cho dù cuối cùng vẫn có Dương Bất Hối một cái giải an ủi ở bên, nhưng làm sao có thể bù lại cho hắn hai mươi năm chung tình chờ đợi, còn vì cái chết của nàng mà một lòng báo thù, kết quả lại khiến nhận thức của hắn đảo lộn hoàn toàn, vị hôn thê danh chính ngôn thuận phản bội, kẻ tưởng là cừu nhân thì lại là phụ thân của con gái nàng.

Bao nhiêu câu hỏi như vậy khiến cho ta không thể thích tình yêu của hai người Dương – Kỷ một chút nào, cảm thấy Kỷ Hiểu Phù cũng chẳng xứng đáng để người xuất sắc như Dương Tiêu đặt tình cảm vào. Đối với sư môn mà nói, nàng không tuân lệnh sư phụ là bất trung, đối với cha già mà nói, nàng ở bên ngoài sinh con, mười năm liền không quan tâm đến gia đình là bất hiếu, vì chính mình mà khiến Ân Lê Đình khổ sở nhiều năm như vậy, dù cho nàng có chết cũng là bất nghĩa, sinh con xong lại không gả cho Dương Tiêu, khiến cho Dương Bất Hối trong xã hội cổ đại lễ giáo nghiêm khắc như vậy trở thành con tư sinh, sau khi nàng chết bơ vơ cô khổ đi theo Trương Vô Kỵ chịu bao nguy hiểm là bất nhân.

Kỳ thật Kỷ Hiểu Phù cũng chỉ nghĩ cho mình, vẫn sống cuộc sống như mình muốn, cho dù mang theo Dương Bất Hối sống cuộc sống nghèo khổ, cũng chỉ là suy nghĩ tính toán riêng của mình nàng. Dương Tiêu chẳng những yêu nàng, cũng không phải không muốn cưới nàng, chính bản thân nàng lại băn khoăn danh môn chính phái với tà ma ngoại đạo khác biệt mà không chịu chấp nhận, lại muốn giữ tốt thanh danh không chủ động giải trừ hôn ước với Ân Lục hiệp, muốn giữ cả đôi đường, hại chính mình lại hại thêm người khác chịu khổ.

https://thuviensach.vn

……

Trong hai năm này ta cũng có rất nhiều thay đổi, chẳng những thân mình cao hơn mà trong đầu cũng có nhiều kiến thức hơn, viết chữ càng ngày càng đẹp, cũng do Mạc Thất hiệp khích lệ không ít. Kiến thức về cổ văn cũng tăng lên nhiều, theo đó, hiểu biết về y thuật học được của Tiêu Dao phái cũng ngày một rõ ràng, tuy thế những kiến thức ấy ta không bao giờ lộ ra trước mặt người khác, chỉ có chế vài loại thuốc chữa các bệnh thông thường để người trong nhà dùng, chữa bệnh cường thân.

Về phần khẩu quyết cũng như võ công Tiêu Dao phái ta cũng không muốn dụng tâm nghiền ngẫm, lý do là ta hằng ngày đã bận rộn rất nhiều rồi, không muốn vì nghiên cứu tìm hiểu mấy thứ này mà lãng phí năng lượng trí óc nữa, một lý do khác là ta thân đang ở núi Võ Đang, bình thường săn bắt mấy loại dã thú sài lang hổ báo dựa vào khả năng phi châm là đủ, về phần Thát tử cùng mấy người giang hồ cứ thích đi tới đi lui đã có Võ Đang bảo hộ, võ công cũng chẳng cần thiết.

Trải qua thời gian dài tu luyện trong cảnh giới tâm tưởng và luyện Yoga, ta đối với thân thể mình hiểu biết vô cùng rõ, biết thể chất hiện tại có thể gấp ba bốn lần so với người khỏe mạnh bình thường, bình bình an an sống đến một trăm tuổi cũng không có vấn đề gì. Về phần tu luyện võ công Tiêu Dao phái giữ gìn thanh xuân, ta tin tưởng chính mình chế thuốc dùng là đủ, mà nói lại thì ta cho rằng con người sinh lão bệnh tử là chuyện thường, cho dù không có dung nhan mãi mãi tươi trẻ cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống.

Hai năm này ta mỗi ngày đều lặng yên niệm khẩu quyết Hô hấp pháp, trong hai năm đã có nhiều tiến triển, ta đã có thể đọc trôi chảy hai trăm chữ, hô hấp mỗi lúc càng thêm nhẹ nhàng, sâu và mềm mại, mỗi lần hô hấp toàn thân đều mạnh mẽ tràn trề sức lực, thân thể mềm mại nhẹ nhàng, vài lần ta ở Võ Đang dùng phương pháp hô hấp này khi đi lại, Mạc Thất hiệp cũng không nghe được tiếng bước chân của ta, giật mình không thôi.

https://thuviensach.vn

Vài lần như vậy, sau đó khi ta ở Võ Đang đều sử dụng cách hô hấp như người thường, ra khỏi Võ Đang mới dùng phương pháp hô hấp Tiêu Dao phái. Người ta nói linh trưởng là loài thích bắt chước và lại vô cùng chính xác, ta vốn không tin, nhưng đến khi thấy Lôi Tuyết làm các động tác Yoga học lỏm được, ta mới thật sự kinh ngạc.

Những động tác khó khăn này cho dù là ta muốn hoàn thành cũng rất khó, càng không nói đến loài khỉ bình thường, nhưng Lôi Tuyết lại bắt chước ta giống không chệch một phân, tuy nó không có phương pháp hô hấp, cũng không tu luyện trong cảnh giới tiềm thức, nhưng với những động tác học được từ ta trong hai năm này, sức khỏe của nó càng lúc càng mạnh, có một lần cùng ta đi săn thú, nó chính tay hạ một con báo trưởng thành khiến ta vô cùng kinh ngạc.

Mà trong hai năm này, ta rốt cuộc cũng không thể rõ ràng được chủng loại của Lôi tuyết, nói nó là vượn đi! Nó nhỏ hơn so với khỉ bình thường, không cao như vượn, khi trưởng thành bàn tay bàn chân cũng không quá dài, còn lại một cái đuôi dài mềm mại, nói là khỉ cũng đúng! Cánh tay tuy dài hơn chân nhưng lại thích học người đứng lên đi lại bằng hai chân.

Trước ta vẫn nghĩ Lôi Tuyết là vì bị bạch tạng mà bị vứt bỏ, sau ta nghĩ lại, bạch tạng là toàn thân đều trắng, ngay cả mắt cũng không thể đen, nhưng Lôi Tuyết ngoại trừ toàn thân màu trắng ra thì đôi mắt quả thật là màu đen, chỉ có thể nói nó trời sinh bất thường.

Hai năm, Lôi Tuyết ở Võ Đang trở thành sủng vật được mọi người từ trên xuống dưới đều chiều chuộng yêu thích, từ khi nó giết được cả báo ta không còn lo lắng an toàn của nó nữa, cho nó tự do hoạt động làm nó vô cùng sung sướng, có khi tự mình chạy đến Võ Đang chơi, sau lại nghe nói có một lần xảo hợp, nó nhìn thấy Du Nhị hiệp Du Liên Châu đang dạy hai mươi bốn thức Hạc Khẩu Kinh Điểm, Long Dược Khiếu Quyết.

https://thuviensach.vn

Dạy mọi người bốn năm lầm, các đệ tử thế hệ thứ ba vẫn chưa ai có thể làm được, nhưng Lôi Tuyết đnag đu đưa trên một cái cây cạnh đó xem được hết, nó nghịch ngợm hiếu động, lại háo thắng, không biết làm thế nào mà nhảy lên giữa bàn đá trong viện biểu diễn lại từ đầu đến cuối.

Không kém chút nào, khiến cho Du Nhị hiệp lúc nào cũng nghiêm túc cũng phải ha ha cười to khen hảo hầu tử, đem mọi người trách mắng một phen, nói bọn hắn ngu dốt còn không bằng cả khỉ, khiến không ai nói được lời nào, sau đó ngay cả Tống Thanh Thư lúc nào cũng thích chơi với Lôi Tuyết liền mấy ngày sau không thèm để ý đến nó nữa.

Lôi Tuyết cũng thông minh, tuy không rõ mình sai ở đâu nhưng thấy trước kia mọi người vốn đang rất yêu quý mình tự dưng không thèm để ý tới nữa, cũng biết lấy lòng. Ở vách núi cạnh Võ Đang có sinh trưởng một loại trái cây vô cùng ngon và đẹp được mọi người rất yêu thích nhưng lại khó lấy, nó muốn lấy lòng mọi người, liền trộm lấy túi của ta không quản vất vả đi tìm, leo lên vách núi hái quả. Không biết bao lâu mới trở về Võ Đang, nghe Tống Thanh Thư nói lúc ấy mọi người đang học võ chỗ Du Nhị hiệp, con khỉ cả người bẩn dính đầy bụi đất lá cây ở đâu trở về, lôi trong tay một cái túi to, bên trong có rất nhiều trái cây ngon lành còn nguyên vẹn đưa cho mọi người.

Ngay tại đó, khiến mọi người ai cũng thấy mình nhỏ mọn, xấu hổ cúi đầu, trong tay cầm trái cây, sắc mặt đồng loạt đỏ bừng. Du Nhị hiệp thấy vậy, khó có lúc giãn ra được khỏi khuôn mặt nghiêm túc, cho mọi người nghỉ ngơi, nếm thử chút tâm ý của Lôi Tuyết.

Mọi người về sau đối với Lôi Tuyết càng thêm yêu quý, dù thế nào cũng không nỡ trách mắng nó, ngay cả Võ Đang Lục hiệp khi đang dạy đệ tử nhìn thấy Lôi Tuyết đều thân thiết ôm lấy nó, cho nó hoa quả, cho nó xem mọi người học võ, lại làm cho nó một cây kiếm nhỏ bằng gỗ xem nó có thể học được Võ Đang kiếm pháp không. Lôi Tuyết quả nhiên không làm mọi người thất vọng, đem bộ kiếm pháp học y không sai chút nào. Ta

https://thuviensach.vn

đoán có lẽ cánh tay dài khiến cho nó học tập các chiêu thức linh thông nhanh chóng, lại có thêm cái đuôi linh hoạt giúp giữ cân bằng mà con người không có.

Dù sao những điều này ta cũng không muốn biết nhiều lắm, bọn họ học võ ta lại không thể đi xem, cũng không muốn từ con khỉ học trộm công phu Võ Đang. Nhưng về sau, mọi người ở Võ Đang lại dạy Lôi Tuyết càng dụng tâm hơn, cũng không biết làm thế nào, năm trước vào ngày mừng thọ Trương Tam Phong, Lôi Tuyết được mang ra biểu diễn quyền cước chiêu thức kiếm pháp, ba mươi hai thức miên chưởng gì gì đó, hổ trảo thủ, âm dương thủ, …

Đương trường làm cho Trương Tam Phong vui vẻ cười to thoải mái, nói rằng con khỉ còn thông minh hơn cả đồ đệ. Càng về sau càng được hoan nghênh, Lôi Tuyết trở thành đại Minh tinh của phái Võ Đang, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nó dù rất nghịch ngợm nhưng vẫn được chiều đến vô pháp vô thiên, may mắn là nó vẫn sợ bộ dáng nghiêm túc của ta, nếu không thật sự là không thể quản giáo.

Hai năm thời gian, Thường Ngộ Xuân cũng lần thứ hai đến Võ Đang đưa thư của Trương Vô Kỵ. Sau khi rời Hồ Điệp cốc, Thường Ngộ Xuân liền đến Võ Đang đưa thư cùng tin tức của Trương Vô Kỵ, làm cho Trương Tam Phong phần nào đỡ lo lắng, cũng hẹn rằng mỗi năm đến một lần. Chờ đến khi ta biết tin Thường Ngộ Xuân đến đưa tin thì hắn đã xuống núi được hai ngày.

Tuy ta biết năm nay Kỷ Hiểu Phù phải chết, nhưng lại không biết chính xác ngày nào, dù trong tiểu thuyết hay trên phim đều không có đề cập đến. Ta dù sao cũng không muốn xen vào việc người khác, hơn nữa Kỷ Hiểu Phù tự mình muốn chết, nếu chính nàng muốn sống ta nghĩ Diệt Tuyệt cũng không giết được nàng, mà chính nàng lại một mực cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Lòng ta quả thật không nghĩ đến việc sẽ cứu nàng thế nào. Nàng phụ sư phụ, phụ thân của mình, lại thêm phụ tình cảm của hai nam nhân tốt, khiến cho Dương Bất Hối bơ vơ cô khổ mấy lần suýt chết, nữ nhân như vậy người nào có thể thích nhưng ta thì tuyệt đối không. Nhưng Ân Lê Đình thì sao? Ân Lục hiệp là vô tội, nếu nàng chết, khúc mắc giữa hai người vĩnh viễn không thể gỡ ra được, muốn nhận một tình cảm khác cũng sẽ vô cùng khó khăn, cuối cùng cũng chỉ có thể chấp nhận đến với Dương Bất Hối có gương mặt giống hệt nàng.

Không nói đến những việc tốt Ân Lục hiệp làm khi hành tẩu giang hồ, chỉ nói khi ta ở Võ Đang hai năm này, hắn đối với ta vô cùng tốt. Võ Đang thất hiệp bận rộn, nhiều việc bề bộn, cũng chỉ có Ân Lục hiệp và Mạc Thất hiệp cẩn thận chú ý ta, chiếu cố giúp đỡ ta, xuống núi đi đâu cũng không quên mua cho ta những thứ quần áo, đồ trang sức nho nhỏ của con gái.

Vì tấm lòng yêu thương thực tâm này, ta cũng nguyện giúp một chút, nhưng ta lại không biết chính xác thời gian, chỉ sợ không cứu được Kỷ Hiểu Phù, vả lại cũng phải xem thiên ý thế nào, có lẽ số phận nhân vật trong thế giới võ hiệp không thể thay đổi, nhưng chẳng lẽ vận mệnh thê thảm như vậy vô phương sửa lại sao? Đành xem thiên ý thế nào đi. Nghĩ vậy, ta đã quyết định một chủ ý.

Bất chấp người trong Võ Đang có thể hiểu lầm, một ngày nọ ta làm mấy thứ, Trương Vô Kỵ từ nhỏ sống ở Băng Hỏa đảo, ăn thịt dã thú lớn lên, dáng người so với người cùng tuổi có lẽ cao lớn hơn nhiều, ước lượng dáng người hắn tầm mười bốn mười lăm tuổi, ta sắm mấy bộ quần áo, sửa sang, hai ba ngày mới xong, lại đi xem thuốc, chọn ra mấy vị thuốc quý trừ hàn, bổ thân, tráng khí, chữa thương, điều hòa kinh mạch..

Những dược liệu này đều là ta vất vả ở núi cao rừng già dùng thân thủ nhanh nhẹn linh hoạt kiếm được, toàn bộ tìm được trong hai năm đều chỉ đủ chứa trong một hộp nhỏ này. Sáng hôm ấy ta nghỉ làm ruộng, đem dược liệu quần áo gói ghém kỹ càng đi đến Võ Đang.

https://thuviensach.vn

“Ân Lục thúc có ở đây không? Chỉ Nhược đến thăm thúc đây.”

Lần này trực tiếp hướng nơi hắn ở đi đến, ta biết Ân Lục hiệp nếu không ra ngoài hành tẩu giang hồ thì buổi sáng nhất định ở trong viện của mình đọc sách luyện võ, cho nên ta tới cổng viện thì dừng bước, gọi.

Ân Lục hiệp một thân áo dài màu nguyệt bạch, mái tóc búi lên chỉnh tề, tay cầm một quyển sách đẩy cửa ra, giật mình nhìn bộ dáng ta ôm bao ôm hộp. Đưa ta vào nhà, một bên đỡ lấy cái bao giúp ta, một bên trêu ghẹo: “Chỉ Nhược làm sao vậy? Túi to thùng nhỏ đưa đến đây, là lễ vật tặng Lục thúc sao? Muốn đưa lễ cũng đưa cho Thất sư đệ đi! Thúc ấy dạy cháu mới thật là vất vả.”

“Chỉ Nhược hôm nay không phải chuẩn bị lễ vật cho Lục thúc. Hai ngày trước nghe nói có tin của Vô Kỵ ca ca, cháu thấy rất cao hứng, nghe nói Vô Kỵ ca ca bệnh còn chưa được trị tốt, nghe nói Hồ Điệp cốc chỉ có ca ca và thần y hai người ở lại, cũng không có người chiếu cố, không biết cuộc sống thế nào, cháu có chút lo lắng, cho nên tự tay chuẩn bị cho huynh ấy mấy bộ quần áo và rất nhiều dược liệu tốt cháu lên núi tự tay tìm được, biết mấy ngày nữa Ân Lục thúc sẽ ra ngoài hành tẩu nên nhờ thúc vất vả một chuyến đem đến cho Vô Kỵ ca ca, giúp cho Vô Kỵ ca ca sớm được khỏe mạnh trở lại.” Ta ngoài miệng nói vậy nhưng tâm lý đối với Trương Vô Kỵ không chút lo lắng, tên kia ở Hồ Điệp cốc thì làm sao khỏi bệnh được, chỉ có học Cửu Dương thần công mới có thể khang phục.

Ân Lục hiệp nghe xong lời ta nói, vẻ mặt cũng hiện lên vẻ hiền từ lo lắng, nghĩ đến giọt máu duy nhất của Ngũ sư huynh hiện giờ ở nơi tà ma ngoại đạo, chịu hàn độc tra tấn khổ sở không biết hiện giờ thế nào, ma đạo yêu nhân kia có khiến hắn chịu khổ, ăn đói mặc rét hay không? Nghĩ đến đây hắn hận không thể bay ngay đến Hồ Điệp cốc tận mắt nhìn xem Vô Kỵ thế nào.

https://thuviensach.vn

Hai năm này chính mình vì nhớ Hiểu Phù mà thần hồn điên đảo, quên cả bình an của con trai Ngũ ca, thật sự đáng chết, lúc này Ân Lê Đình quên cả phân phó của sư phụ không thể tự đi đến chỗ tà ma ngoại đạo. Trương Tam Phong từ khi hai đồ đệ Du Tam hiệp, Trương Ngũ hiệp vì Ân Tố Tố mà một trọng thượng, một tự vẫn, đối với ma đạo phân rõ ranh giới, các đồ đệ cũng không được liên lụy cùng ma đạo.

Giờ phút này Ân Lê Đình cũng bất chấp quy củ, nghĩ đến đứa nhỏ kia ở Hồ Điệp cốc không biết phải chịu khổ sở gì, tâm lý liền bất an, nếu biết việc này các sư huynh nhất định sẽ phản đối, nhưng vì Vô Kỵ lúc này cũng đành phải vậy thôi, nghĩ vậy, Ân Lục hiệp nói với ta: “Chỉ Nhược vì Vô Kỵ mà lo lắng như vậy, Lục thúc thật hổ thẹn, mấy thứ này qua hai ngày nữa Lục thúc sẽ mang đến cho Vô Kỵ, nhưng cháu cũng không được nói cho bất cứ ai biết, được không?”

“Dạ, Chỉ Nhược biết, cháu nhất định sẽ không nói, lão đạo trưởng nói qua không cho mọi người đi Hồ Điệp cốc, Ân Lục thúc lén đi thăm Vô Kỵ ca ca, cám ơn Lúc thúc vì Chỉ Nhược mà vất vả đi một chuyến, vạn nhất lão đạo trưởng biết Chỉ Nhược sẽ đi nhận sai, không để lão đạo trưởng giận Lục thúc thúc.” Biết Ân Lục hiệp tâm địa thiện lương dễ thuyết phục, chỉ phiền một điều là dễ khóc nhưng nếu đã đáp ứng việc gì nhất định sẽ làm được, ta cũng không lo lắng, nói dối sư phụ cũng chẳng phải là ta, đều là vì giúp hắn mới vất vả như vậy, hắn trả giá cũng phải thôi! Tuy rằng hắn ta căn bản là không biết, cũng không được lựa chọn.

Ân Lục hiệp không biết suy tính trong lòng ta, nghe xong ta nói không khỏi cười: “Tiểu nha đầu, Lục thúc của cháu còn cần cháu gánh tội thay hay sao? Chỉ cần nhìn thấy Vô Kỵ bình an, vui vẻ, cho dù sư phụ có phạt cũng không sao cả, Chỉ Nhược cháu cứ về đi! Lục thúc sẽ chuẩn bị, ngày mai xuống núi đi xem Vô Kỵ.”

“Dạ! Vậy Chỉ Nhược đến thư phòng, buổi chiều còn phải học cùng Thất thúc nữa, Lục thúc chuẩn bị tốt nhé, bao giờ gặp Vô Kỵ ca ca thay

https://thuviensach.vn

cháu chào huynh ấy.” Ta biết Ân Lục hiệp tính cách dễ xúc động, khó có thể trì hoãn lại lâu, ngày mai xuống núi cũng không ngoài ý muốn, nghĩ lại thì lộ trình muốn mau cũng phải hơn hai mươi ngày, chậm thì hơn một tháng, cũng không biết có thể hay không gặp được Kỷ Hiểu Phù?

Ta cũng không biết khi nào thì Kỷ Hiểu Phù đi Hồ Điệp cốc, chỉ biết rằng nàng ở đó một thời gian để chữa thương, chỉ mong Ân Lục hiệp may mắn gặp được trước khi Kim Hoa bà bà đuổi tới, có được từ nàng ta một lời giải thích. Hiện giờ Dương Bất Hối cũng ở đó, Trương Vô Kỵ cũng biết, nàng nghĩ muốn giấu giếm cũng khó, Dương Bất Hối chẳng phải là một bằng chứng sống sờ sờ ra đó sao.

Ta vừa đi đến Thanh Tùng viện vừa nghĩ, hy vọng lần này có thể giúp Ân Lục hiệp tháo gỡ được khỏi Kỷ Hiểu Phù, một lần nữa tìm được một tình yêu thực sự của mình, vui vẻ sống, thoát khỏi số mệnh bi kịch của Võ Đang thất hiệp. Ân Lê Đình phía sau tiễn ta ra ngoài, trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải đem tâm ý của Chỉ Nhược nói cho Vô Kỵ. Đứa nhỏ Vô Kỵ này mệnh cũng tốt, có được một cô nương tốt như Chỉ Nhược đối đãi thiệt tình, Chỉ Nhược chẳng những dung mạo thoát tục, phẩm hạnh tốt bụng khó kiếm, còn một lòng vướng bận hắn, thật sự là có phúc khí.

Không biết nếu ta biết Ân Lục hiệp có ý tưởng như vậy, có thể hay không tức nổ phổi, mắng to Ân Lục hiệp vong ân phụ nghĩa, lòng lang dạ sói, ta làm việc này chẳng phải là vì hắn sao? Chứ ai lại có cảm tình với một thằng nhóc có bệnh mới chỉ gặp một lần, nếu hắn không phải là nhân vật chính Trương Vô Kỵ, ta nhất định chẳng nhớ nổi bộ dáng hắn thế nào đâu.

Ân Lê Đình cả đêm sửa sang hành trang chuẩn bị để ngày mai lên đường. Sang hôm sau, tuy cả đêm không ngủ nhưng tinh thần vẫn thập phần khỏe mạnh, lần đầu tiên Ân Lê Đình từ biệt các sư huynh đệ bằng cách không nói lời từ biệt, chỉ để lại một phong thư nhắn lại là xuống núi hành tẩu, chưa định ngày về rồi đi ngay.

https://thuviensach.vn

Đi đường, tuy có ngựa tốt nhưng Ân Lê Đình do muốn nhanh chóng gặp Vô Kỵ nên đi rất gấp gáp, ăn gió nằm sương, dựa theo chỉ dẫn của Thường Ngộ Xuân mà đi. Theo lời của Thường Ngộ Xuân, Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu ẩn cư ở Hồ Điệp cốc, ngay tại ven bờ phía bắc của hồ Nữ Sơn. Ân Lê Đình sau khi cưỡi ngựa xuống núi, gặp đường thủy liền thuê ngay một con thuyền nhỏ đi Hán Khẩu, đến Hán Khẩu liền đổi sang thuyền lớn theo Trường Giang xuôi về hướng đông.

Trường Giang từ Hán Khẩu đến Cửu Giang, chảy theo hướng đông nam, qua Cửu Giang rồi mới rẽ theo hướng đông bắc đi vào cảnh giới đất Hoàn. Ân Lê Đình đi thuyền xuống hạ du Tập Khánh mới lên bờ, dùng ngựa mang theo trên thuyền đi về hướng bắc, vài ngày sau đến Quang Minh ở phía đông của Phượng Dương, còn cách hồ Nữ Sơn Hồ Điệp cốc chừng hơn ba mươi dặm nữa, tuy cưỡi ngựa chạy rất nhanh nhưng đường đi vẫn tốn khá nhiều thời gian.

Hắn biết Y Tiên Hồ Thanh Ngưu tính cách quái dị, ẩn cư nơi hẻo lánh, dĩ nhiên không thể ở ngay ven đường lớn dễ dàng tìm được, liền tập trung tinh thần chăm chú tìm kiếm đường đến Hồ Điệp cốc, phía sau bỗng dưng nghe được mấy tiếng chân ngựa rầm rập, quay đầu lại vừa thấy mấy tên Thát tử Mông Cổ cầm trường đao phóng ngựa đến, khua đao làm bộ dọa người ý đồ đuổi hắn chạy vào con đường phía trước.

Ân Lê Đình từ khi xuống núi hành tẩu đến nay, người trong quan phủ dù đứng đắn cũng không hề kết giao đến, cũng không cần ngại ngần nể nang gì bọn chúng, lần này gặp phải ngay bên cạnh Y Tiên, dù sao cũng không thể lỗ mãng đành tạm nhẫn nại, vờ thuận theo, muốn xem bọn Mông cổ này muốn làm gì nên không phản kháng, đi theo bọn chúng chạy vào đường đó.

Mấy tên Mông Cổ này, tuy khinh bỉ, nô dịch người Hán nhưng cũng có chút ánh mắt, thấy Ân lê Đình một thân bạch sam, lưng đeo trường kiếm, khí chất không tầm thường, cưỡi trên một con tuấn mã nên cũng

https://thuviensach.vn

không đối xử theo kiểu mắng chửi xua đuổi giống như với dân chúng bình thường.

Hắn theo mấy tên quan binh đi đến, đến chỗ ngã ba đường, chỉ thấy có hai tên quan quân Mông Cổ cưỡi ngựa phía trước, phía sau dẫn theo hơn trăm quan binh tay cầm đại đao vây quanh rất nhiều dân chúng. Chúng dân bị dẫn đến trước hai tên quan quân cưỡi ngựa, tất cả phải quỳ rạp xuống lạy, một người Hán đứng bên cạnh phiên dịch hỏi: “Họ gì?”

Người dân bị hỏi đáp họ Quý, gã Mông Cổ bên cạnh tiện chân đá vào mông hắn một cước, họ Quý kia không dám hó hé, vội vàng đi qua. Ân Lê Đình nén giận, nhẫn nại xem bọn chúng định giở trò gì, phía dưới lại có mấy người bị hỏi theo thứ tự, hoặc là bị đánh hoặc bị đá hoặc ăn mấy cái tát, không ai dám phản kháng, chỉ vội vàng đi cho thoát.

Một lát sau, hỏi đến một người nữa, người này đáp họ Trương, tên quan binh kia lúc này liền đẩy hắn sang đứng một bên, một lát sau có một người dân khác trong giỏ bị khám có một con dao mới mua cũng bị đẩy sang bên. Ân Lê Đình thấy tình thế khó hiểu, nhíu nhíu mày, nhân lúc bọn quan binh không chú ý liền xuống ngựa, hỏi nhỏ người bên cạnh: “Vị đại ca này có biết bọn chúng bắt mấy người kia làm gì không vậy?”

Người nọ một thân quần áo thô cũ rách rưới, bộ mặt ngăm đen cực khổ, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, trên mặt vẻ ủ rũ tang tóc, giọng không chút cảm xúc nói: “Ngươi chính mình xem là biết ngay.”

Ân Lê Đình cứng họng, bên cạnh mấy tên quan binh lại nhìn chằm chằm không tiện hỏi thêm nữa, đành yên lặng nhìn. Một lát sau, hàng người bị bắt đứng sang một bên đã có hơn mười người, bị Thát tử vây quanh, Ân Lê Đình nhìn hai tên quan quân vừa mới tra hỏi dân chúng, chưa kịp nghĩ gì bỗng nhiên vang lên những tiếng kêu khóc thảm thiết, ngẩng đầu nhìn thì thấy hơn mười người vừa bị dồn sang một bên, giờ đã đầu một nơi chân tay một nẻo, tất cả chỉ còn là một đống tử thi không hoàn chỉnh lẫn lộn.

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình vừa nhìn thấy, lập tức khí huyết nổi giận bừng bừng, bất chấp suy nghĩ nên làm thế nào đã rút kiếm khỏi vỏ xông đến, kiếm quang lưu chuyển, chớp mắt mười tên Mông Cổ cầm đao vẫn còn dính máu đã mất mạng ngã lăn xuống đất. Bên kia hai tên quan quân cưỡi ngựa lập tức dùng tiếng Mông Cổ lớn tiếng quát mắng ra lệnh.

Bọn lính Mông Cổ còn lại xông đến vây Ân Lê Đình lại, ước chừng có đến tám chín mươi tên, hai tên quan binh thì lượn vòng ngoài quát mắng chỉ huy, Ân Lê Đình không sợ hãi, bất quá chỉ là gần trăm kẻ tầm thường, cũng không phải đối thủ của hắn. Nếu là người thường hắn sẽ không nặng tay, nhưng với bọn Thát tử này, trong lòng phẫn hận, hắn xuống tay quyết không lưu tình, một tay sử ra Nhu Vân kiếm pháp lưu chuyển như quang như ảnh.

Lưỡi kiếm sắc bén không lưu tình đem bọn lính Mông Cổ hoặc trọng thương, hoặc mất mạng, chỉ một lát Ân Lê Đình đã mở ra một đường máu vọt tới đem hai tên quan quân trên ngựa đá xuống đất, kiếm chặn trước cổ bọn chúng, đem hai tên dọa cho run rẩy, nói ra tiếng Mông Cổ đứt quãng sợ sệt.

Ân lê Đình nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, nội lực chấn động phẫn nộ nói: “Đừng nói tiếng Thát của chúng bay, ta nghe không hiểu, nói, vì sao lại sát hại dân chúng vô tội, không nói, ta sẽ tặng các ngươi một lưỡi kiếm.” Nói xong kiếm trong tay khẽ động, trên cổ hai người lập tức xuất hiện một vệt đỏ như sợi chỉ hồng, Ân Lê Đình tuy thiện lương nhân hậu, nhưng lại vô cùng căm ghét kẻ ác, đối với kẻ ác tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình.

Hai tên quan quân bị dọa, cả người càng thêm run rẩy không ngừng, lắp bắp nói không ra lời. Tên người Hán phiên dịch ban nãy ở phía sau liên tục dập đầu, biết quan quân không biết Hán ngữ, cố nén sợ hãi nói: “Hảo hán tha mạng, bọn tại hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, Thái sư Ba Diên

https://thuviensach.vn

hạ lệnh giết khắp thiên hạ năm họ Hán Trương, Vương, Lưu, Lý, Triệu, giết Hán nhân mang theo thiết khí để phòng Hán nhân phản loạn."

Lời này vừa nói ra, đám dân chúng bên cạnh lại bị hoảng sợ mà bối rối, chạy tứ tán, trên đường chỉ còn lại Ân Lê Đình với đám Mông Cổ. Ân Lê Đình nghe xong cũng thấy chấn động, không nghĩ người Mông Cổ lại tàn bạo đến như vậy, hận đến nghiến răng, cố nén sát tâm hỏi: "Tại sao lại có lệnh như vậy? Bắt đầu hạ lệnh từ bao giờ?"

"Bẩm hảo hán, lệnh này đã ban được hai năm, sợ rằng Hán nhân biết được sẽ tụ tập làm phản, từ khi Chu Bộ làm phản, quan lại trong triều muốn giết Hán nhân, nghe nói Hán nhân có bốn họ Trương, Vương, Lưu, Lý là nhiều nhất, mà họ Triệu lại là họ Hoàng tộc nhà Tống, năm họ này bị diệt, nguyên khí người Hán tất đại thương, sẽ không dám sinh tâm phản loạn, mà thu hết thiết khí cũng là vì trấn áp người Hán, phòng ngừa làm phản." Tên thông dịch bị Ân Lê Đình dọa cho sợ hãi bèn khai tuột hết mọi chuyện.

Ân Lê Đình nghe xong tức giận lại thương tâm, không biết được trong hai năm này người Hán đã chết mất bao nhiêu, giờ phút này hắn bất chấp có giết nhiều hay không, phẫn nộ vung kiếm chém chết hai tên quan quân. Tên người Hán kia bán mạng cho Thát tử, không biết đã hại chết bao nhiêu người, hắn cũng không nghĩ tha cho kẻ này, liền một kiếm xuyên tim.

Quan binh Thát tử thấy quan quân mất mạng, nhất thời hỗn loạn, trừ hơn mười người trung thành vây quanh còn lại đều tản ra bốn phía mà chạy. Mười tên này chẳng có ai đáng là đối thủ của Lục hiệp Võ Đang, chỉ một lát là giải quyết xong bọn chúng, bạch y phiêu sái không dính một vệt máu. Ân Lê Đình giết những kẻ này, sắc mặt ảm đạm, trong mắt đều là bi ai.

Hắn lấy trong tay áo ra một chiếc khăn tay lau sạch sẽ máu trên thân kiếm. Chiếc khăn nhuốm máu đỏ tươi vứt trên mặt đất, miệng hô lên một tiếng, tuấn mã cùng hắn xuống núi từ Võ Đang liền chạy đến, Ân Lê Đình

https://thuviensach.vn

tra kiếm lại vào vỏ, phi thân lên ngựa, chạy sang đường nhỏ tiếp tục tìm kiếm Hồ Điệp cốc.

Trải qua việc này tâm tình Ân Lê Đình càng thêm buồn bực không vui, lòng đầy tâm sự, cho dù tìm được đường chính xác, tâm tình kia cũng không chút vơi giảm, hắn lại không biết hai năm trước, Thương Ngộ Xuân và Trương Vô Kỵ khi qua nơi này cũng gặp phải cảnh như vậy, Thường Ngộ Xuân bị buộc phải quỳ xuống mới giữ được tính mạng, có thể nói Ân lục hiệp may mắn hơn nhiều.

Ân Lê Đình tâm tư đơn thuần, chỉ biết người tốt là người tốt, người xấu là người xấu, phân biệt rạch ròi, trước kia hắn nghĩ Ma giáo là người xấu, hôm nay trong tâm hắn kẻ xấu lại gia tăng thêm bọn Thát tử Mông Cổ, nếu người Minh giáo mà biết Ân Lê Đình đem bọn họ với người Mông Cổ xếp cùng một hàng không biết có tức chết hay không, phải biết rằng Minh giáo lấy đánh Mông Cổ làm tôn chỉ mục đích.

Không thể không nói người có tâm tư đơn thuần cũng thật là tốt, tìm được đường rồi Ân Lê Đình đem mọi chuyện vừa rồi bỏ qua hết, cân nhắc lát nữa phải ứng đối như thế nào. Hắn dù đang chạy ngựa trên đường nhưng cũng suy nghĩ về Y Tiên theo như Thường Ngộ Xuân đã kể tính tình quái dị như thế nào, gặp mặt phải ứng đối như thế nào. Tuy hắn đã được sự dạy dỗ của sư phụ, tiếp xúc với người ngoài không có vấn đề gì, nhưng lần đầu tiên tiếp xúc với người trong Ma giáo, còn không thể tỏ thái độ bất mãn gì, đắc tội người ta vạn nhất người ta không muốn chữa bệnh cho Vô Kỵ nữa thì không xong.

Lại không thể cúi đầu, đánh mất thể diện của Võ Đang, khiến cho Võ Đang chịu cho người ta cười nhạo. Dọc theo đường đi hắn miên man suy nghĩ, mắt đã thấy đến cửa Hồ Điệp cốc, cũng không có đường lui, đành xuống ngựa, đem tuấn mã buộc lại ngoài cửa cốc, chuẩn bị tiến đến, lấy bộ dáng kính trọng mà vào. Không thể không nói Trương Tam Phong giáo dục

https://thuviensach.vn

rất thành công, bảy đệ tử đều là khiêm khiêm quân tử, chưa từng phụ sự dạy bảo của sư tôn.

Ân Lê Đình vào trong cốc, biết Y Tiên Hồ Thanh Ngưu ẩn cư ở Hồ Điệp cốc sâu bên trong, cũng không vội, chậm rãi tìm kiếm, trong núi dọc theo đường đi nắng vàng rực rỡ, khắp núi hoa cỏ nở rộ xinh đẹp, bướm ong bay lượn dập dìu quấn quít, cảnh sắc như tiên đẹp vô cùng, nếu như theo tính tình của Ân lê Đình nhất định vui vẻ thưởng thức một phen, nhưng lại nhớ đến màn huyết tinh trên đường vừa rồi liền chẳng còn tâm tình nào mà thưởng ngoạn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hoàn Tín Vật Mộng Đoạn Hiểu Phù

Đi qua đám cây cối hoa cỏ, trước mắt là một con đường nhỏ, Ân Lê Đình đi một lúc, thấy xung quanh bươm bướm ngày càng nhiều, hoặc vàng hoặc trắng, hoặc tím hoặc đen dập dìu bay lượn. Bướm không sợ người, đến gần đậu cả trên tay trên vai người, Ân Lê Đình thế mới biết tên gọi Hồ Điệp cốc là như vậy, thấy cảnh sắc tươi đẹp vô cùng không khỏi bước chân chậm lại.

Đi một lát, phía trước lại là đường cụt, không biết nên đi về hướng nào, Ân Lê Đình bỗng nghe phía bên phải truyền đến mơ hồ tiếng binh khí chạm nhau, nhớ Thường Ngộ Xuân nói Hồ Điệp cốc chỉ có Y Tiên và Vô Kỵ ở lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến đây, Ân Lê Đình bất chấp cảnh đẹp, vội vàng vận khinh công theo hướng thanh âm vọt tới.

Ân Lê Đình theo thanh âm đi tới, đến một nơi bốn phía đều là đá núi, cây cối rậm rạp, cách cửa cốc chừng nửa dặm, phong cảnh đơn điệu không có nửa phần nhu mĩ, Ân Lê Đình đến cạnh đó liền dừng lại, ẩn giấu hô hấp hướng nơi giao tranh nhìn đến.

Chỉ thấy đằng xa một cái xe vỡ nát, một con lừa bị đánh chết nằm chìm nửa người trong dòng suối, hai người đàn ông đàn bà tuổi tầm trung niên hoảng sợ nằm lăn dưới đất, bên cạnh đứng một cô bé con mặc hắc y tầm mười hai mười ba tuổi đỡ một bà già còng lưng. Bà già kia cầm quải trượng, bộ mặt hiền hậu giống như một lão thái thái nhà bình thường.

Ân Lê Đình hít sâu một hơi, nhiều năm hành tẩu trên giang hồ nhìn là biết lão thái bà này trong giang hồ lai lịch thần bí, võ công cao cường, ra

https://thuviensach.vn

tay tàn nhẫn, quyết không lưu tình, chính là chủ nhân Đông Hải Linh Xà đảo, Kim Hoa bà bà. Nhưng trước nay trên giang hồ, nghe đồn trước nay luôn luôn cùng Ngân Diệp tiên sinh đi đâu cũng có đôi có cặp, hôm nay tại sao lại một người ở chỗ này khó xử hai kẻ võ nghệ tầm thường, cô bé tầm tuổi như Chỉ Nhược kia lại là ai?

Ân Lê Đình xem một màn trước mắt lắp bắp kinh hãi, biết Kim Hoa bà bà võ nghệ cao cường, vội vận nội lực đề phòng, nghĩ muốn trước nhìn xem hai người kia dù đang cực kỳ sợ hãi cũng không cầu xin tha thứ thiện ác thế nào, vạn nhất cứu phải ác nhân thì chẳng những khiến Võ Đang rước lấy cường địch, còn giúp ác nhân phóng túng, mất nhiều hơn được.

Đây cũng là kinh nghiệm Ân Lê Đình bấy lâu hành tẩu giang hồ tích lũy được, biết đôi khi kẻ đánh không nhất định phải là người xấu, đôi khi cũng là kẻ bị hại. Lại nói hai người kia, đúng là Hồ Thanh Ngưu và Vương Nạn Cô chạy khỏi cốc tránh nạn. Hơn mười ngày trước Kim Hoa bà bà chạy đến báo thù, lúc ấy bị hai người lừa giả vờ trúng độc, cải trang chạy khỏi Hồ Điệp cốc.

Hồ Thanh Ngưu say mê y thuật không màng thế tục, Vương Nạn Cô lại tinh thông độc thuật, tính tình xảo trá, biết việc mới rồi chỉ lừa được nhất thời, đợi đến khi Kim Hoa bà bà cảm thấy không đúng, định tâm quay trở lại xem xét thì hai người đã chạy xa, cùng Hồ Thanh Ngưu bàn bạc một hồi, quyết định cứ như vậy tạm thời tránh né một phen, đợi cho Kim Hoa bà bà trở lại cốc xem xét xong rồi tính.

Giang hồ chỉ biết rằng Hồ Thanh Ngưu ẩn cư ở Hồ Điệp cốc, lại không biết đường ngang ngõ tắt thế nào, mới rồi Ân Lê Đình tìm nửa ngày cũng vẫn chỉ lượn vòng ngoài cốc, nếu Hồ Điệp cốc dễ kiếm như vậy đã sớm bị người giang hồ nhiễu loạn không ngừng làm sao còn ẩn cư được nữa. Vương Nạn Cô và Hồ Thanh Ngưu biết rõ Hồ Điệp cốc như lòng bàn tay, biết sườn núi bên cạnh cốc có một thạch cốc nhỏ.

https://thuviensach.vn

Bên trong có rất nhiều thạch động, lại có nhiều dã thú sinh sống, liền đánh xe lừa đến đó tránh né, mỗi ngày đều trốn ngay bên cạnh Hồ Điệp cốc, được hơn mười ngày, Kim Hoa bà bà mới nghi ngờ, quay trở lại kiểm tra, hai người thấy Kim Hoa bà bà vào cốc, biết nếu kiểm tra mộ cũng tốn một chút thời gian, hơn nữa người vốn không quen thuộc Hồ Điệp cốc, sẽ không nhanh đi khỏi.

Cả hai vội lên xe lừa chạy ra khỏi cốc, không nghĩ có Diệt Tuyệt sư thái đuổi tới, đấu nhau, Kim Hoa bà bà bại trước Ỷ Thiên kiếm, vô cùng tức giận không phục. Thất bại với bà ta là vô cùng sỉ nhục, cũng chỉ có năm đó bại trước Ngân Diệp tiên sinh, lại yêu ông ta nên mới không trả thù.

Bại nhưng phải ngậm đắng mà đi, trên đường rời khỏi cốc lại nghe có tiếng xe cộ, vội mang theo Ân Li đuổi tới, vừa thấy đúng là hai vợ chồng Hồ Thanh Ngưu, trước vì không chịu chữa cho Ngân Diệp tiên sinh khiến ông ta bị chết, mấy ngày trước lại lừa mình, thù mới hận cũ nhất thời bốc lên trong lòng, cũng không muốn để bọn họ dễ dàng chạy thoát như vậy.

Một chưởng đánh vỡ xe ngựa, trọng thương con lừa, bắt vợ chồng Hồ Thanh Ngưu ra trước mặt, vô tình lại không giống như trong nguyên tác hai vợ chồng đều chết thảm trong tay Kim Hoa bà bà. Không biết có phải do Chỉ Nhược mà tạo ra hiệu ứng cánh bướm, khiến cho Ân Lê Đình chạm mặt, có thêm một phần sinh cơ.

Kim Hoa bà bà lạnh lùng nhìn hai kẻ trước mặt dù đang rất sợ hãi nhưng cũng gan lì không chịu mở miệng cầu xin tha thứ, trong lòng hận đến phát điên, ngày đó nếu không phải Hồ Thanh Ngưu chỉ chấp nhận chữa cho đệ tử Minh giáo, người ngoài không màng đến, cự tuyệt chữa trị cho phu quân cũng sẽ không làm hắn chết sớm như vậy, hiện giờ thù này cũng nên báo, nghĩ đến đây, lạnh lùng nói: “Hồ Thanh Ngưu, mười ngày trước ngươi nghĩ giả trúng độc chết có thể lừa được ta mà thoát chết hay sao?”

https://thuviensach.vn

“Aa, chết là thôi, muốn giết thì giết, đừng nhiều lời, ngày đó việc ta không cứu Ngân Diệp tiên sinh, Hồ Thanh Ngưu quyết không hối hận.” Hồ Thanh Ngưu nói xong thâm tình nhìn Vương Nạn Cô, ánh mắt an ủi Nạn Cô đừng sợ, trên mặt hoàn toàn không để tâm đến sống chết, trong lòng lại nghĩ ngươi làm sao mà hiểu được ta, Hồ Thanh Ngưu này vì sư muội chết cũng không sợ, chỉ cần nàng vui vẻ thì mười Ngân Diệp, trăm Ngân Diệp hắn cũng không cứu, hiện giờ có thể cùng sư muội cùng chết thì chẳng còn gì phải hối tiếc.

Hắn không sợ chết, nhưng lại đem Ân Lê Đình đứng nấp bên kia dọa cho choáng váng. Người Kim Hoa bà bà muốn giết chính là Hồ Thanh Ngưu, Ân Lê Đình biết việc này không thể không quản, cho dù Hồ Thanh Ngưu có là đại ác nhân, vì Vô Kỵ vẫn là phải cứu hắn, rồi lại nghe nói hứng độc thủ là vì không chịu chữa bệnh cho Ngân Diệp tiên sinh mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Kim Hoa bà bà đang tức đến nghẹn thở cũng không muốn nhiều lời, chung quy chính mình cũng không bức hắn phải phá lời thề, nhưng thù vẫn phải báo, nghĩ ngợi trong giây lát, lấy ra hai đóa kim hoa hướng đầu hai người phóng tới, lúc này Ân Lê Đình bất chấp phải ẩn giấu, phóng người ra đỡ một chưởng đánh hai đóa kim hoa rơi xuống, miệng nói: “Linh Xà đảo chủ phu nhân thỉnh lưu tình.”

“Ngươi là người nào, dám phá hỏng việc của lão thân?” Kim Hoa bà bà vừa rồi không nghe thấy động tĩnh gì, lại thấy người tới, chỉ một chưởng đã đánh rơi kim hoa, nội lực bất phàm, nếu như bình thường đã có thể đấu một trận thống khoái, nhưng mới rồi vừa cùng Diệt Tuyệt sư thái đấu một trận bị thương, không thể ra tay toàn lực, hơn nữa người này lai lịch còn chưa rõ, vậy không đơn giản, cho nên lên tiếng hỏi, hy vọng người này không phải đến phá hoại.

Ân Lê Đình xoay người đáp xuống đất, chắn trước mặt vợ chồng Hồ Thanh Ngưu: “Tại hạ Ân Lê Đình phái Võ Đang thỉnh phu nhân xuống tay

https://thuviensach.vn

lưu tình.”

“Ngươi là vì sư điệt thân mắc hàn băng âm độc mà cứu hắn sao? Đáng tiếc y thuật hắn còn chưa đủ để chữa cho thằng bé, bất quá chỉ kéo lại được vài năm tính mạng mà thôi.” Kim Hoa bà bà nhớ lại việc bên trong cốc, thiếu niên kia tự xưng Trương Vô Kỵ, thấy người này liền hiểu ra sự việc, dùng thanh âm già nua đáp lại.

Ân Lê Đình cũng biết bệnh tình Vô Kỵ, nhưng có thể sống một ngày cũng không thể bỏ qua, lập tức cười khổ nói: “Tại hạ cũng biết thân thể Vô Kỵ chịu không được quá mấy năm nữa, nhưng Vô Kỵ là con trai Ngũ sư huynh tại hạ, biện pháp dù khó ngàn khó vạn cũng là biện pháp, có thể sống lâu thêm một năm cũng là một năm, cho nên Y Tiên cũng không thể để cho ngươi đả thương được.”

“Nói như vậy Võ Đang các ngươi nhất quyết phải khó xử lão thân sao? Chẳng lẽ thù oán riêng của lão thân với người này ngươi cũng phải can dự?” Kin Hoa bà bà lửa giận bừng bừng trong lòng, trên mặt lại lạnh lùng như băng, từ khi Ngân Diệp tiên sinh chết, bà ta tâm không còn gì lưu luyến, nếu không phải lo cho con gái, hận không được chết cùng phu quân, đành tìm người báo thù cho hả giận.

“Tất cả cừu oán Ân Lê Đình một mình gánh vác, vừa rồi nghe theo lời của phu nhân và Y Tiên thì, vấn đề là chịu chữa hay không chữa, cũng đều cần tự nguyện, thật sự thì không nên gây cừu hận, phu nhân vẫn nên rộng lòng mà tìm lương y khác.” Ân Lê Đình năm nay ở trên núi Võ Đang chưa xuống núi, lại chưa từng nghe tới việc Ngân Diệp tiên sinh đã chết.

Kim Hoa bà bà thê lương cười lạnh, trong lòng vạn phần đau đớn, phu quân làm sao còn có cơ hội tìm kiếm lương y, việc đó đã qua được mấy năm, mấy năm cơ hồ tìm kiếm bao nhiêu danh y, lại không người nào có thể chữa, nếu sớm biết vậy, năm đó còn có thể chính mình kiêu ngạo không chịu cầu Hồ Thanh Ngưu sao? Ý nghĩ trong đầu chợt lóe.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhân sinh không có chữ nếu, Kim Hoa bà bà dừng suy nghĩ lại, giọng căm hận: “Được được được, Võ Đang nhà ngươi cơ nghiệp lớn, Trương chân nhân võ đạo tông sư, lão thân không đắc tội nổi, chờ đến ngày Trương Vô Kỵ chết lão thân sẽ đến lấy mạng Hồ Thanh Ngưu vậy.” Ý nói Võ Đang thế lớn khinh người, nói xong dắt Ân Li bỏ đi.

Ân Lê Đình cười khổ nâng vợ chồng Hồ Thanh Ngưu chật vật đứng dậy, chắp tay một lễ: “Đa tạ hai vị hai năm nay chiếu cố cho Vô Kỵ, tại hạ thấy nơi này đã không còn an toàn, không biết hai vị còn nơi nào khác, nếu không không bằng cùng tại hạ về núi Võ Đang an cư?” Ân Lê Đình lo lắng Kim Hoa bà bà tìm đến, nói thẳng.

“Đa tạ Ân Lục hiệp cứu mạng, đi Võ Đang không cần thiết, tại hạ cùng sư muội đã quyết định đến tổng đàn Minh giáo ở Côn Lôn đỉnh Quang Minh định cư, ngoại nhân không thể đi lên, cũng không sợ bà ta tìm đến. Vô Kỵ công tử hai năm này đã học hết y thuật của tại hạ, chỉ thiếu kinh nghiệm hỏa hậu mà thôi, thương thế của hắn tại hạ cũng vô năng, hắn tự mình cũng có thể tiếp tục sống vài năm, nhưng nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn thì chỉ có tìm dược tài chí nhiệt chí dương mới có thể hữu hiệu.” Hồ Thanh Ngưu thật tâm thật ý cảm tạ Ân Lê Đình ân tình cứu mạng, nói thât.

“Vậy tại hạ cũng không miễn cưỡng, hai vị thỉnh tự nhiên, tại hạ sẽ đưa Vô Kỵ trở về núi.” Nghe Hồ Thanh Ngưu nói xong, thấy hắn ánh mắt thản nhiên không có gì giả dối, Ân Lê Đình không khỏi tâm tro ý lạnh, chắp tay cáo từ mà đi, chỉ cảm thấy lòng đang tràn đầy chờ đợi bỗng hóa thành bọt nước, thương tâm không thôi, trong lòng vô cùng bi thống.

Ân Lê Đình lòng nặng tâm sự rời đi, hai vợ chồng Hồ Thanh Ngưu bụng đầy áy náy thu thập hành trang, cải trang xong lại yên lặng li khai. Trên đường bướm vui cảnh đẹp vẫn còn đó nhưng Ân Lê Đình chẳng còn lòng dạ nào mà nhìn ngắm nữa, trở lại đi theo một đường khác, lần này thì

https://thuviensach.vn

đúng là đường đi vào trong cốc. Ân Lê Đình vừa đi vừa chú ý, quá một lát phía xa xa một ngôi nhà gỗ xuất hiện trước mắt.

Biết đây chính là nơi Hồ Thanh Ngưu ẩn cư, Vô Kỵ hiện giờ một mình ở lại, nhớ thằng bé mới chỉ hơn mười tuổi, lại bệnh tật dày vò, hiện giờ một tia hy vọng chữa khỏi cũng không có, Ân Lê Đình lại đau lòng không thôi. Ngay khi hắn vừa định tiến đến gần ngôi nhà gỗ lại nghe thấy bốn phía có tiếng người nói chuyện, trong lòng kỳ quái tại sao nơi này còn có người nữa? Khi ngẩng đầu lên hướng nơi thanh âm nhìn liền thấy có người mặc trang phục của phái Nga My.

Hơn nữa, người này mình cũng biết, chính là nhị đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái Đinh Mẫn Quân, Ân Lê Đình không ngờ lại nhìn thấy ở đây, biểu hiện lại rất lạ lùng, răng nghiến chặt gương mặt lộ ra vẻ hung dữ thù hận, nhưng lại đứng có một mình. Bỗng nhiên, ánh mắt bỗng biến thành kinh ngạc vô cùng, Ân Lê Đình nhìn theo ánh mắt cô ta, thấy một cảnh khiến cho hắn kinh ngạc đến tột cùng.

Ở bên trái ngôi nhà là một khoảng sườn núi trống trải, Diệt Tuyệt sư thái đứng thẳng, bàn tay giơ cao toàn lực đánh xuống đỉnh đầu một người đang quỳ gối trước mặt. Người kia tuy mặc y phục màu xanh rất tầm thường, mái tóc dài lộ ra nửa khuôn mặt, chính là Kỷ Hiểu Phù cô nương, người đã đính hôn với mình hơn mười năm nay, tuy sau khi đính hôn chỉ gặp qua vài lần nhưng Ân Lê Đình tuyệt đối không quên.

Nhìn vị hôn thê đang nguy cấp, bất chấp người ra tay là chưởng môn phái Nga My, là sư phụ Kỷ Hiểu Phù, Ân Lê Đình lập tức vận khinh công Võ Đang Thê Vân Túng, xuất ra một chưởng hướng Diệt Tuyệt sư thái đánh tới, miệng lớn tiếng: “Sư thái lưu tình, có gì hiểu lầm xin hãy nói rõ ràng, đừng xuống tay quá nặng!” Vừa nói vừa nhảy xuống trước mặt hai người kịp thời tiếp được sát chưởng của Diệt Tuyệt sư thái.

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình từ xa phóng tới, lại ra tay vội vàng không tập trung được toàn bộ nội lực, bị chưởng của Diệt Tuyệt sư thái chấn lui về phía sau hai bước, khóe miệng chảy máu, nội tạng đã bị tổn thương, cố nén đau đớn đứng chắn trước mặt Kỷ Hiểu Phù ngăn trở Diệt Tuyệt sư thái. Kỷ Hiểu Phù đang đứng phía sau nguyên bản đang nhắm mắt chờ chết, không ngờ lại nghe thấy tiếng Ân Lục hiệp, lại còn cứu chính mình, sắc mặt lập tức trắng bệch, vừa xấu hổ vừa quẫn bách.

Nguyên là khi Kim Hoa bà bà rời đi rồi, Diệt Tuyệt sư thái và Nhị sư tỷ trách tội mình bảo vệ cho Bành hòa thượng, đắc tội với sư tỉ, dối trá sư phụ, lén nuôi con tư sinh, còn khiến cho Bành hòa thượng giết mất mấy cao tăng Thiếu Lâm và người của chính phái.

Nguyên bản mình nói có nỗi khổ, là bị người ép buộc, lấy yêu thương của sư phụ với mình trên mặt đã hiện ra vẻ thương tiếc thông cảm, nhưng khi đang vui mừng có lẽ được sư phụ tha thứ, tránh được một kiếp, không ngờ sau khi nói ra thân phận cha Bất Hối, sư phụ lại đột nhiên giận dữ, không chịu lưu tình, nghe sư phụ nói thì ra chàng chính là kẻ đã làm Đại sư bá Cô Hồng Tử tức giận mà chết.

Lúc ấy bản thân vừa sợ hãi lại vừa mơ hồ cảm thấy một chút kiêu ngạo, Đại sư bá Cô Hồng Tử năm xưa cũng là cao thủ danh chấn thiên hạ, lại cư nhiên bị chàng khiến cho tức mà chết, chàng có bản lĩnh như vậy, lại nghĩ đến tình cảnh trước mắt của chính mình, nghĩ đến con gái còn đang chơi đùa ngoài kia, Kỷ Hiểu Phù lại thấy bối rối trong lòng, muốn đứng dậy.

Nghĩ đến thân phận mình là Tam đệ tử, lại được sự sủng ái của sư phụ còn hơn cả Đại sư tỷ và Nhị sư tỷ, được coi như người thừa kế chức chưởng môn phái Nga My không phải là không có nguyên nhân, trừ kiếm pháp tàn nhẫn giống sư phụ thì còn có tính tình tinh tế mẫn cảm có thể hiểu được tình cảm của sư phụ.

https://thuviensach.vn

Ở trong Nga My, người hiểu sư phụ nhất cũng là mình, sư phụ tuy bảo vệ đồ đệ trước người ngoài, đối với đệ tử Nga My ngoài mặt với mọi người đều như nhau, nhưng trong lòng thật ra chẳng yêu mến gì, nguyên nhân tuy không rõ ràng lắm, trong phái Nga My cũng chỉ có mấy người là đệ tử chân chính, còn lại thì đều là ký danh đệ tử tầm thường, sư phụ tuyệt đối không có cảm tình gì.

Nhưng vừa rồi, sư phụ nghe thấy tên chàng, gương mặt vô tình mười mấy năm đều lạnh như băng thế nhưng lại thoắt biến giận dữ, trong ánh mắt sắc bén đều là thù hận, cho nên mình mới bạo gan hỏi sư phụ chàng có phải kẻ thù của phái Nga My hay không, thật ra là muốn hỏi sư phụ với chàng có hận thù gì, không nghĩ rằng thì ra chính là Đại sư bá Cô Hồng Tử năm xưa danh chấn thiên hạ, nhân tài xuất chúng, với sư phụ có giao tình không đơn giản bị chàng khiến cho tức chết, nghe nói năm đó sư phụ vì Đại sư bá chết mới xuất gia, danh hào Diệt Tuyệt, thủ tự thượng diệt hạ tuyệt, ý là thề muốn giết hết người Minh giáo.

Không ngờ lại là như vậy, hôm nay mình như vậy là đã không còn đường sống, tính sư phụ lạnh lùng vô tình, ra tay với mình tuyệt đối không mềm lòng, còn có con gái trong mình mang dòng máu của chàng, sư phụ cũng sẽ tuyệt đối không buông tha. Quả nhiên sư phụ đưa mình cách xa sư tỷ, lại nói chính mình phải lấy sắc dụ Dương Tiêu, giết được chàng mới tha tội, còn lấy chức chưởng môn Nga My cùng võ lâm chí bảo Ỷ Thiên kiếm ra dụ dỗ.

Là sư phụ của mình đây sao? Vì tình yêu, vì tư thù, phái Nga My và kiếm Ỷ Thiên tất cả đều thành vật trao đổi để báo thù, đã đem phái Nga My thành cái gì? Chính mình đã phải trốn tránh để bảo toàn danh dự cho môn phái, thế nhưng sư phụ lại như vậy, thật sự khiến mình thương tâm, nên quả quyết cự tuyệt.

Sư phụ tức giận, muốn tự tay giết mình, rồi lại dừng tay, mình nguyên còn tưởng sư phụ còn nhớ đến thầy trò tình thâm, không ngờ sư phụ vẫn

https://thuviensach.vn

còn muốn dụ dỗ, dùng mạng Bât Hối uy hiếp, nhưng mình yêu chàng, làm sao có thể giết chàng được, Hối Nhi, mẹ xin lỗi, tha thứ cho mẹ.

Chính mình không nói gì, chỉ quỳ xuống lắc đầu, cầu xin sư phụ tha mạng cho Bất Hối, biết sư phụ hiểu ý, nhưng lại dùng ánh mắt đầy hận ý đáp lại, tay toàn lực đánh xuống, mình không dám phản kháng, mà dù có muốn cũng phản kháng không nổi, võ công đều do sư phụ dạy, mình làm sao có thể chống lại, chỉ mong khi mình thuận theo có thể đổi được mạng của Bất Hối.

Nhưng không ngờ mạng mình chung quy vẫn còn, chưởng kia hạ xuống nhưng lại khiến cho người mình vĩnh viễn không muốn gặp ra tay cứu giúp, cứu mình thoát chết, cũng không muốn đối mặt với hắn, nhìn thấy hắn sẽ nhớ đến thân phận là vợ chưa cưới của hắn.

Sinh Hối Nhi là do mình tự nguyện, Hối Nhi đã chín tuổi, còn mình thì bắt hắn chờ mười năm, không thư tín, không giải thích, chính mình khiến hắn mất hết mặt mũi, chính mình nợ hắn cho dù kiếp sau làm trâu làm ngựa trả lại cũng chưa đủ. Nhưng mình thật sự yêu Dương Tiêu, Dương Tiêu so với hắn hoàn toàn bất đồng, Dương Tiêu võ công cao hơn hắn, nói chuyện dỗ dành vui vẻ hơn hắn, Dương Tiêu vĩnh viễn như vậy, kiêu ngạo và mạnh mẽ.

Sẽ không giống như Ân Lục hiệp yếu đuối như vậy, nhìn người khác chịu khổ hắn đã đỏ hoe mắt, chính mình không thể yêu hắn, nhưng hôn sự do phụ thân và sư phụ làm chủ, nếu mình lui hôn, giang hồ sẽ nhìn Kim Tiên Kỷ gia cùng phái Nga My như thế nào? Con cái trong nhà không chịu học võ công, đại ca chỉ chuyên tâm ruộng đất cũng đã đủ, nếu mình còn gây chuyện phụ thân nhất định không đồng ý.

Dương Tiêu vĩnh viễn phong lưu tiêu sái như vậy, cử chỉ hành động tràn ngập phong thái, khi mới gặp mình coi chàng là yêu nhân Ma giáo, coi chàng là người xấu, đối với chàng thật hung dữ chàng cũng không giận,

https://thuviensach.vn

còn đối xử với mình thật tốt, khiến cho mình động tâm theo chàng, không nói cho chàng biết mình là vị hôn thê của Ân Lục hiệp, cho đến khi mình ngẫu nhiên nghe được người đến tìm chàng nói chuyện, Ân Dã vương, mới biết được một mặt khác của chàng: phong lưu tự phụ.

Chính mình và chàng thì ra lại có khác biệt nhiều như vậy, mình là đệ tử Nga My, vĩnh viễn không có khả năng gả cho chàng, chàng còn có thể thích mình được bao lâu? Hiện giờ chàng muốn cưới mình, nhưng sau này thì sao? Chàng còn có thể yêu mình mãi sao? Bản thân mình đột nhiên không muốn ở bên cạnh càng nữa, sợ nhìn thấy chàng động tâm với người khác, cho nên trực tiếp nói cho chàng biết mình có hôn ước, phải trở về cùng Ân Lục hiệp thành thân.

Còn nhớ rõ trong mắt chàng lúc ấy có bao nhiêu kinh ngạc, không biết có phải hối hận hay không? Sau đó chàng mới chua xót bảo mình ở lại, phải cùng chàng thành thân, nhưng mình yêu chàng, chàng là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện cướp vợ người khác được? Chàng dù giữ mình lại, việc này cũng sẽ trở thành nỗi ô nhục.

Nghĩ đến chàng đau đớn, chàng hối hận, cho nên mình lắc đầu, kiên quyết rời đi, tuy chính mình là người yêu cầu rời khỏi, thế nhưng chàng lại đem Thiết Diễm lệnh bài của Minh giáo tặng cho mình, còn nói sẽ vĩnh viễn ở Tọa Vong Phong chờ mình. Nhưng mình không thể lưu lại, có nhiều lý do không nói ra được. Hôm nay hai người mình sợ phải đối mặt nhất đều tìm đến, mình phải đối mặt như thế nào? Là người mình không muốn nhìn thấy nhất!

———————

“Hiểu lầm, Ân Lục hiệp đừng nhúng tay vào, biết so với chết còn đau hơn, làm chuyện tốt, hừ!” Diệt Tuyệt sư thái cũng giật mình khi Ân Lê Đình đột ngột xuất hiện, nhưng Nga My và Võ Đang vốn thân cận, hơn nữa

https://thuviensach.vn

luận theo bối phận thì Ân Lê Đình ngang hàng với sư phụ, nên chỉ có thể kiềm chế tức giận.

Ân Lê Đình kinh nghi nhìn lại Kỷ Hiểu Phù, thấy Kỷ Hiểu Phù sắc mặt tái nhợt, trong mắt vừa hổ thẹn lại vừa quẫn bách không dám nhìn mình, hắn biết Diệt Tuyệt sư thái tuy lạnh lùng vô tình nhưng tuyệt đối không phải người bỗng dưng làm chuyện vô lý, hơn nữa Hiểu Phù cũng có dáng vẻ làm sai chuyện, nhưng chính mình là tướng công sau này của nàng, có sai cũng nên chính mình gánh vác: "Sư thái, Kỷ cô nương là vị hôn thê của tại hạ, tuy không biết sai ở đâu nhưng cũng xin ngài đừng quá giận, nếu phạm sai lầm tại hạ nguyện gánh vác, thỉnh sư thái thứ lỗi cho Kỷ cô nương."

"Kỷ cô nương, vẫn còn là cô nương sao? Không phải là muốn Võ Đang mất mặt, nhưng con riêng của người ta đều đã tám chín tuổi, còn muốn gánh vác sao?" Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng chỉ vào Kỷ Hiểu Phù mặt đỏ bừng nói.

Câu nói của Diệt Tuyệt sư thái giống như một đạo thiên lôi đem Ân Lê Đình đánh ngốc, hắn không dám tin nhìn lại Kỷ Hiểu Phù, hy vọng nàng có thể nói cho mình rằng không phải. Nhưng Kỷ Hiểu Phù không nói gì, sắc mặt tái nhợt, trong mắt lại hiện lên kiên định: "Ân Lục gia, sư phụ nói không sai, là Hiểu Phù có lỗi, hôm nay Hiểu Phù cầu được chết." Nói xong liền dập đầu một cái trước Ân Lục hiệp.

Ân Lê Đình bị lời Kỷ Hiểu Phù đánh vỡ tia hy vọng cuối cùng, không thể thừa nhận, thân mình lay động, cảm xúc đau thương kịch liệt kích thích thân thể lúc trước đã bị Diệt Tuyệt sư thái đả thương khiến thương thế càng nặng, ứ huyết phun ra, kéo Kỷ Hiểu Phù đang quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt thống khổ hỏi: "Không phải sự thât, nói cho ta đó không phải sự thật, có phải là bị tặc nhân ép buộc, nói cho ta đó là bị tặc nhân ép buộc, sẽ không sao, ta sẽ coi đứa nhỏ như con mình."

https://thuviensach.vn

“Ân Lục gia, thực xin lỗi, tuy là chàng bắt buộc Hiểu Phù trước nhưng Hiểu Phù không hận chàng, cũng không hối hận, ngàn sai vạn sai đều do Hiểu Phù, Ân Lục gia muốn đánh muốn giết Hiểu Phù tuyệt không một lời oán hận.” Kỷ Hiểu Phù bộ dáng không quản sống chết, nói ra lời khiến Diệt Tuyệt sư thái cười lạnh không thôi, cũng không nói gì chờ Ân Lục hiệp xử trí, theo lễ mà nói, vị hôn thê không giữ đức hạnh, gian díu với người khác, xử phạt thế nào hắn có quyền quyết định, nếu có giết thì Kỷ gia và Nga Mi cũng không có quyền ngăn cản.

Ân Lục hiệp thấy Kỷ Hiểu Phù biểu tình quyết liệt, lời nói chắc chắn như đao chém xuống, đau lòng đến chết lặng. Hắn tuy tính tình mềm yếu nhưng không phải đồ ngốc, lời Kỷ Hiểu Phù hắn hiểu, là nói cho mình biết nàng yêu người kia, nghĩ đến Diệt Tuyệt nói đứa nhỏ đã tám chín tuổi, Ân Lê Đình phát điên: “Hắn ép buộc, cũng không hận hắn, có con với hắn đã lớn đến tám chín tuổi, tại sao? Tại sao không nói ra? Hoặc là từ hôn rõ ràng? Tại sao? Tại sao làm cho ta đợi nhiều năm như vậy, tình thâm như vậy, nếu như hôm nay ta không đến đây, có phải vĩnh viễn sẽ không biết sự thật?”

“Ân Lục hiệp có biết đó là người nào không? Chính là Quang Minh đỉnh Tả sứ Ma giáo Dương Tiêu, còn biết đặt tên gì cho con gái không? Dương Bất Hối. Từ hôn? Còn có mặt mũi nào mà từ hôn? Dám vì ma giáo mà đối địch với Võ Đang sao? Vốn nghĩ hôm nay giết nghịch đồ giữ mặt mũi với Võ Đang và Kỷ gia, đáng tiếc! Hôm nay Ân Lục hiệp nếu đã biết, sinh tử của nghịch đồ dĩ nhiên có thể tùy ý quyết định, dù đánh hay giết bần ni quyết không tức giận không ngăn trở.” Diệt Tuyệt sư thái nhìn mặt Kỷ Hiểu Phù lại không khỏi giận dữ.

Ân Lê Đình vẫn không nói gì, chỉ chờ Kỷ Hiểu Phù nói cho hắn một lời giải thích, muốn nghe nàng chính miệng nói cho mình tại sao. Kỷ Hiểu Phù nghe Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói mỉa, trong lời nói lại mơ hồ không rõ mình định làm gì, không khỏi sắc mặt trắng bệch, thương thế

https://thuviensach.vn

trong người mới được Trương Vô Kỵ chữa khỏi lại có chút lung lay, sắc mặt vừa đỏ vừa trắng, không có vẻ gì là phủ nhận, chỉ có đau lòng và hổ thẹn.

Nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù bộ dáng cam chịu, Ân Lê Đình trong lòng điên cuồng muốn cười lớn, muốn thuyết phục mình đây không phải là sự thật, từ khi đính hôn đến nay, chính mình khi hành tẩu giang hồ lời nói hành động đều thủ lễ, có nhiều nữ hiệp tuyệt sắc âm thầm khuynh tâm, cũng có nhiều tiểu gia bích ngọc hay thiên kim khuê tú chịu hắn ân huệ muốn lấy thân báo đáp, chính mình đều cố tình vờ như không biết hoặc uyển chuyển cự tuyệt, đơn giản vì mình đã có thê tử sắp cưới.

Ngày thường nhàn hạ, chính mình cũng âm thầm tưởng tượng ra cuộc sống hạnh phúc sau này, lời nói đến cũng toàn là hạnh phúc tốt đẹp, bất tri bất giác cũng đã mơ mộng tơ tưởng ngày nhớ đêm mong hết hơn mười năm, giờ phút này trong lòng khổ sở muốn phát cuồng, nhìn dáng vẻ run rẩy kia lại không thể nói ra lời ác độc, nhưng trong lòng đau đớn quá. “Được! Không có gì giải thích sao? Kỷ nữ hiệp thỉnh đi đi! Hôn ước này xóa bỏ, cùng Ân Lê Đình từ nay không còn quan hệ.” Móc ra trong lòng một miếng ngọc bội, là Kỷ gia đưa đến Võ Đang làm tín vật đính hôn đặt vào tay Kỷ Hiểu Phù, mạnh mẽ xoay người, cũng không nhanh rời đi, trong lòng không phải không còn chờ đợi, hy vọng nàng có thể gọi lại mình, hy vọng nàng có thể phản đối giải trừ hôn ước.

Kỷ Hiểu Phù nhìn tín vật đính hôn trong tay, từ khi sinh ra Bất Hối đến nay, hôn ước giống như một quả núi lớn đè nặng trên đầu, hiện giờ rốt cuộc đã được nhẹ nhõm, cho dù chết cũng không còn bị coi như người của Ân gia nữa. Thì ra giải trừ hôn ước với Ân Lục hiệp không hề khó khăn, thì ra tâm địa hắn rất thiện lương, cho dù có lỗi với hắn rất nhiều nhưng hắn cũng không có lãnh ngôn ác ngữ gì, ngược lại thống khoái để mình rời đi, nàng thực sự nợ hắn nhiều lắm, mười năm hôn ước, mười năm chờ đợi, còn

https://thuviensach.vn

có ân cứu mạng vừa rồi, đều là hắn làm cho nàng, chính nàng lại không thể báo đáp hắn, là nàng nợ hắn. Kiếp sau báo đáp.

Trong lòng nghĩ như vậy, tín vật trong tay lại như thanh thép nung nóng đỏ đốt cháy lòng bàn tay đau đớn, cảm giác thật mâu thuẫn, có vui sướng, nhưng sao lại có chút cảm giác mất mát? Kỷ Hiểu Phù quỳ xuống dập đầu mấy cái trước Diệt Tuyệt sư thái và Ân Lê Đình, vừa nghĩ vừa đứng dậy mờ mịt xoay người định rời đi.

“Nghịch đồ, Ân Lục hiệp dù tha tội dâm tà phóng đãng, nhưng vi sư ta thì không chấp nhận bất cứ ai cấu kết ma giáo, phản bội sư môn, còn muốn sống mà đi sao?” Diệt Tuyệt sư thái nổi giận, khuôn mặt đứng tuổi vặn vẹo cực kỳ quỷ dị, hai hàng lông mày xếch ngược giống như quỷ dữ.

Kỷ Hiểu Phù nhìn sư phụ, buồn bã cười quay trở lại hai bước, quỳ rạp xuống trước mặt Diệt Tuyệt sư thái, lòng âm thầm chua xót, mình làm sao có thể nghĩ đến việc sư phụ buông tha cho được, tuy trước đây cực kỳ bảo vệ nhưng nếu đã không còn là người một nhà, thủ đoạn tuyệt đối sẽ lãnh khốc vô tình. Sư phụ đối với Dương Tiêu thù oán sâu nặng, tuyệt đối sẽ không buông ta hai mẹ con nàng, chỉ hy vọng ông trời phù hộ cho Hối Nhi tránh được một kiếp: “Sư phụ, đệ tử cam tâm lĩnh phạt.”

“Tiện lắm.” Diệt Tuyệt sư thái thấy Kỷ Hiểu Phù thuận theo cũng không chút động dung, bàn tay không chút lưu tình hướng đầu Kỳ Hiểu Phù đánh xuống. Ân Lê Đình vốn đã không còn hy vọng, thống khổ chậm rãi dời đi, thấy Diệt Tuyệt sư thái căn bản không chịu buông tha Kỷ Hiểu Phù, còn chưa kịp suy nghĩ xem nên ứng phó thế nào, bàn tay đã giơ ra đỡ lấy sát chưởng, lại vì bất ngờ nên thương càng thêm nặng, lui về phía sau mấy bước, mới dùng Võ Đang tâm pháp điều hòa sức ép chưởng lực dữ dằn của Diệt Tuyệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái thấy Ân Lê Đình ra tay ngăn cản không khỏi giận dữ, nguyên mình vì giao tình với Võ Đang mà tha cho hành vi ban nãy của

https://thuviensach.vn

hắn, không nghĩ rằng hắn lại tiếp tục ngăn cản: “Ân Lục hiệp, bần ni kính ngươi là người của Võ Đang nên không kể vừa rồi thất lễ, bần ni trừng phạt phản đồ bổn phái, Lục hiệp đừng quản nhiều thì tốt hơn, bằng không bần ni tuyệt sẽ không lưu tình.” Nói xong lại đánh ra một chưởng.

“Sư thái xin hãy lưu tình, Kỷ cô nương tuy có sai nhưng tội không đáng chết, xin hãy nhẹ tay.” Thân mình tuy trọng thương nhưng vẫn cố chống đỡ, Ân Lê Đình cũng biết trong giang hồ, sư phụ với đồ đệ có quyền sinh sát, huống chi vẫn là Kỷ Hiểu Phù phạm sai trước, không thể trách được Diệt Tuyệt cái gì. Nhưng chính mình có thể trơ mắt nhìn nàng chết hay sao? Ân Le Đình vừa cố gắng chống đỡ vừa tự hỏi, đáp án đã có sẵn trong lòng: không thể.

“Nga Mi không có loại phản đồ khi sư diệt tổ, vô liêm sỉ như vậy. Loại người này sống chỉ phá hoại thanh danh của Nga My, tuyệt không thể dung tha, không giết không được. Ân Lục hiệp xen vào việc của người khác đừng trách bần ni không nể mặt mũi Võ Đang.” Diệt Tuyệt sư thái cũng đáp trả, ra chiêu sát khí đánh về phía Kỷ Hiểu Phù, lại bị Ân Lê Đình ra tay ngăn trở.

Ân Lê Đình biết Diệt Tuyệt sư thái mỗi chiêu đều rất mạnh, Võ Đang và Nga My võ học cùng một gốc, càng chiêu sau lại càng mạnh, mà Diệt Tuyệt sư thái không xuất Ỷ Thiên kiếm đã là lưu tình, nhưng xem tình thế tuyệt đối sẽ không tha cho Kỷ Hiểu Phù, hiện giờ chính mình đã bị trọng thương cũng không chống đỡ thêm được mấy chiêu, chỉ sợ lát sau ngay cả khí lực chống đỡ cũng hết.

Không được, không thể để Diệt Tuyệt sư thái giết người. Ân Lê Đình hôm nay chịu đả kích lớn, người mang trọng thương, hơn nữa vì việc của Kỷ Hiểu Phù mà sớm khiến hắn điên cuồng, lúc này hắn đã hoàn toàn không còn suy tính gì nữa, thân mang trọng thương thần trí mơ hồ, Ân Lê Đình chỉ còn duy trì tất cả bằng ý nghĩ không thể để Diệt Tuyệt sư thái giết Kỷ Hiểu Phù mà cố gắng chống trả không ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Ngay khi cảm giác toàn thân khí lực đã không còn, Ân Lê Đình chỉ còn cách dùng khinh công độc môn của Võ Đang Thê Vân Túng mang theo Kỷ Hiểu Phù bay vọt ra ngoài, Diệt Tuyệt sư thái giận dữ đuổi theo, biết rằng hắn sẽ nhanh chóng tiêu hao hết nội lực, đến lúc đó là có thể giết chết phản đồ kia, bỗng nhiên lại nhớ ra nghiệt chủng của Dương Tiêu, vội dừng lại nửa chừng bảo Nhị đệ tử Đinh Mẫn Quân và Tứ đệ tử Bối Cẩm Nghi đang đứng phía cửa ngôi nhà: “Đi giết chết nghiệt chủng kia, đừng lưu lại mầm họa!” rồi tiếp tục đuổi theo hướng Ân Lê Đình chạy.

Ân Lê Đình thân mang trọng thương vận khinh công, cho dù khinh công Võ Đang nổi tiếng trong giang hồ nhưng cũng rất nhanh bị Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường tiếp cận, cảm giác phía sau tiếng Diệt Tuyệt sư thái đuổi theo, hắn nhớ ngoài cửa cốc có buộc ngựa của mình ở đó, chỉ cần lên ngựa, Diệt Tuyệt sư thái nhất định đuổi không kịp.

Nghĩ vậy Ân Lê Đình tinh thần vững lại, khinh công vì thế nhanh hơn vài phần hướng cửa Hồ Điệp cốc vọt tới, đem theo Kỷ Hiểu Phù đang ngạc nhiên tột độ mà đi, Diệt Tuyệt sư thái dung nhan vẫn lạnh như băng cũng theo sát không buông tha. Ân Lê Đình mắt vừa nhìn thấy con ngựa buộc ngoài cốc khẩu liền vung tay, từ xa dùng chỉ lực đánh đứt cương ngựa, miệng hô lên, con ngựa theo tiếng liền chạy lại.

Ngay khi Diệt Tuyệt sư thái phát ra chưởng lực giận dữ đánh tới sát Kỷ Hiểu Phù, Ân Lê Đình nghe chưởng phong không suy tính gì liền đỡ lấy. Chưởng lực kia vô cùng mạnh mẽ liền khiến Ân Lê Đình vốn đang trọng thương ngã bay về phía sau, miệng phun máu tươi, không phải là ứ huyết vừa nãy mà đỏ tươi, là do ngũ tạng lục phủ bị chấn thương chảy máu.

Ân Lê Đình không để ý an nguy của mình, nương theo chưởng lực lui về phía sau, vài lần xoay người tránh được mấy chưởng lực khác nữa, cuối cùng cũng nhảy lên được ngựa chạy đi. Diệt Tuyệt sư thái thấy Ân Lê Đình tránh được hết chưởng của mình mà chạy thoát vô cùng tức giận, nghĩ

https://thuviensach.vn

không thể để nghiệt đồ phá hoại thanh danh Nga Mi phái, vội theo sát sau ngựa cố đuổi giết.

Ân Lê Đình lên ngựa dần chìm vào mê mang, sắc mặt biến vàng, Kỷ Hiểu Phù nhìn Ân Lục hiệp trọng thương sắp mất mạng, quay đầu lại thấy sư phụ đang theo sát, nghĩ đến Hối Nhi đang đợi trong cốc, trong mắt hiện lên kiên quyết, lòng thầm nghĩ xin lỗi Ân Lục hiệp! Nợ kiếp này Hiểu Phù vĩnh viễn không thể trả, vì có thể cho Hối Nhi một con đường sống, Hiểu Phù chỉ có thể dẫn sư phụ rời đi, càng xa càng tốt.

“Giá!” Kỷ Hiểu Phù chạy hơn mười dặm mà Diệt Tuyệt sư thái vẫn theo sát phía sau, biết ngựa vì mang hai người chạy sẽ không được nhanh, nên làm sao bây giờ? Ngẩng đầu nhìn phía trước, có một bụi cây ven đường, vội phóng ngựa đến đem Ân Lê Đình cùng hành lý của hắn giấu trong đó rồi lại phi thân lên ngựa chạy tiếp. Sức nặng giảm ngựa chạy càng lúc càng nhanh hơn, rất nhanh liền thoát khỏi Diệt Tuyệt sư thái.

Không biết Kỷ Hiểu Phù có hiểu hay không, giờ phút này Ân Lê Đình nếu không được ai cứu chữa thương thì chắc chắn sẽ chết, hơn nữa nơi này cách nơi Ân Lê Đình diệt Thát tử lúc trước hơn mười dặm, lúc này, Ân Lê Đình rơi vào nguy hiểm mà không ai biết.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chu Phụ Cần Nữ Tứ Tương Lai

Trong sơn cốc, hai đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái đang tìm kiếm Dương Bất Hối. Trương Vô Kỵ ôm Dương Bất Hối nấp trong bụi cỏ rậm, thở mạnh cũng không dám, vừa rồi tình hình khiến hắn bị đả kích quá mạnh, nghĩ đến Lục sư thúc vốn rất yêu thương mình và Kỷ cô cô tốt bụng bị mụ ni cô kia đuổi giết, thiếu niên vốn trong sáng thiện lương đáy lòng nổi lên nỗi oán hận với Diệt Tuyệt sư thái.

Đinh Mẫn Quân thấy sư phụ muốn nặng tay giết Kỷ Hiểu Phù, trong lòng vừa vui sướng vừa sợ hãi, lại thấy Ân Lục hiệp dù đã biết rõ mọi chuyện vẫn xả thân cứu giúp, lòng không nhịn được mà hâm mộ. Đinh Mẫn Quân hiện tại cũng đã hai tám hai chín tuổi, là một cô nhi được sư phụ từ nhỏ nuôi lớn, không có gia thế hiển hách, hiện tại những gì đang có đều là sư phụ ban cho.

Nếu rời khỏi Nga Mi thì chẳng còn gì, cho nên phải tranh thủ tất cả sự quan tâm của sư phụ, phải kế thừa y bát của sư phụ, học sư phụ tàn nhẫn tuyệt tình, ra tay không lưu tình khiến sư phụ cũng có phần yêu thích. Nhưng sau khi Tam sư muội lên núi, sư phụ không còn quan tâm mình như trước nữa, võ nghệ kiếm pháp đều truyền thụ hết cho nàng ta, cho nên luôn luôn đố kị, ghen tị với Tam sư muội.

Có được gia thế tốt, dung nhan xinh đẹp, có được sự sủng ái của sư phụ, có được vị hôn phu người người đều hâm mộ, không gì không có, còn mình thì sao? Sư phụ coi mình như không có, không ai quan tâm mình, yêu quý bảo vệ mình, khi đã mười bảy mười tám tuổi cũng không có người nào

https://thuviensach.vn

đến hỏi hôn sự, có lẽ tương lai mình cũng giống như Đại sư tỷ, xuất gia làm ni cô mà thôi!

Chỉ có thể hâm mộ sư muội, lại ghen tỵ nàng được người ngưỡng mộ cũng không quý trọng. Quá mức đố kỵ khiến cho hận càng thêm hận, cho nên đối sư muội không chút lưu tình, chỉ tiếc cho Ân Lục hiệp, người tốt như vậy mà khiến cho hắn thương tâm, lại vẫn xả thân cứu. Tam sư muội không hiểu lương tâm thế nào, nếu chính mình có được phu quân như vậy, chưởng môn vị còn muốn làm chi, đáng tiếc là chính mình không có.

Đinh Mẫn Quân nghe được sư phụ phân phó, vội mượn trường kiếm của sư muội Bối Cẩm Nghi đi tìm Dương Bất Hối, vừa đi vừa nghĩ. Bối Cẩm Nghi bên cạnh tầm hai mươi hai hai mươi ba tuổi, khi Kỷ Hiểu Phù xuống núi lén sinh con nàng mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, ban nãy vừa ở trong nhà nghe Nhị sư tỷ hỏi toạc mọi chuyện ra mới biết chuyện. Nàng bái nhập sư môn sau, nhiều lần được Kỷ Hiểu Phù chiếu cố, chỉ bảo võ công, Đinh Mẫn Quân thường hay ngang ngược bức hiếp người, không quản lễ nghĩa, môn nhân đệ tử thường bị ả ta mắng chửi, nên giao tình với Kỷ Hiểu Phù rất tốt.

Nghe lời giải thích, tuy là bị người ép buộc mới lén sinh con, chính mình cũng hiểu sư tỷ đối với người nọ động tâm, xem cá tính sư tỷ thì dù bị người vũ nhục cũng sẽ tự sát, càng không nói đến sinh hạ ra một đứa con, không trở về sư môn, trong lòng không rõ Tam sư tỷ sao lại vì một người tuổi đã bốn mươi mà lâm vào tình cảnh như thế, đáng giá hay sao?

Nàng nhìn thấy sư tỷ quỳ gối lắc đầu cự tuyệt sư phụ, sư phụ giận dữ muốn giết, liên lụy đến Ân Lục hiệp bị trọng thương, lại còn nhận lệnh tìm giết đứa bé, không đành lòng, cũng không thật sự tìm kiếm, chỉ vờ lục lọi mấy bụi cỏ. Khéo làm sao lại thực sự tìm thấy. Nhìn hai đứa trẻ mắt đầy sợ hãi, lớn nhỏ bất quá chỉ trên dưới mười tuổi, chính mình làm sao có thể xuống tay. Vội giúp bọn chúng che lại bụi cỏ, hướng bên cạnh đi mấy bước

https://thuviensach.vn

mới cao giọng nói: “Nhị sư tỷ, đứa nhỏ hình như ban nãy vừa chạy ra ngoài thung lũng rồi.”

Đinh Mẫn Quân hung hăng trừng mắt nhìn Bối Cẩm Nghi, bất quá hôm nay chính mắt nhìn thấy sư phụ hạ thủ ngoan tuyệt với đệ tử sủng ái nhất, trong lòng khủng hoảng, nếu không hoàn thành việc sư phụ giao phó, nghĩ đến hậu quả kia lòng không khỏi run rẩy, liền bất chấp hung hăng nói: “Sao không nói sớm, mau đi tìm!” Trước khi ra khỏi sơn cốc, Bối Cẩm Nghi quay đầu lại nhìn bụi cỏ không thấy gì, mới vội đuổi theo sau.

Trương Vô Kỵ nghe thanh âm, lại thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa mới buông Bất Hối ra, kéo tay nó chạy về phía ngôi nhà gỗ. Nguyên là vừa rồi Diệt Tuyệt mang theo Kỷ Hiểu Phù vào nhà, Trương Vô Kỵ ở bên ngoài nghe thấy tiếng nói chuyện, nhưng sau khi Diệt Tuyệt sư thái kéo Kỷ Hiểu Phù nói riêng thì không nghe được gì nữa.

Chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái thế nhưng lại dùng chưởng lực mạnh đánh xuống đỉnh đầu Kỷ cô cô, Trương Vô Kỵ học y hai năm, tự nhiên là biết đỉnh huyệt nếu bị đòn nặng ắt phải chết không nghi ngờ, là bà ta muốn giết Kỷ cô cô. Thấy ni cô kia hung ác như vậy, ngày trước cũng bắt hắn nói ra tung tích nghĩa phụ giống như bọn người xấu, trong lòng sợ hãi, ngay lúc đó lại gặp Dương Bất Hối tìm hắn chơi đùa, dọa hắn hoảng sợ vội kéo nó nằm xuống nấp vào bụi cỏ, bịt miệng không cho nói.

Sau lại thấy Lục thúc đến mới thở một hơi nhẹ nhõm, biết là Lục thúc đến thăm mình mới đụng phải chuyện như vậy. Lục thúc đến, tiếng ba người nói lại có thể nghe thấy rất rõ ràng, mới biết được Kỷ cô cô thì ra có lỗi rất nhiều với Lục sư thúc, Lục sư thúc vẫn xả thân cứu, trong lòng đối với Lục sư thúc càng thêm kính nể.

Ni cô tàn nhẫn kia đuổi giết Lục thúc mà rời khỏi, thế nhưng còn muốn giết Bất Hối muội muội, hai đứa vội nấp yên lại nơi đó không dám thở mạnh, nhưng vẫn bị tìm được. May mắn người kia tuy là đệ tử của ni cô

https://thuviensach.vn

độc ác nhưng lại là người tốt, tha cho Bất Hối muội muội, còn vội giúp che giấu, dẫn đi mụ hung ác đã hãm hại Kỷ cô cô.

Hắn thấy Dương Bất Hối còn chưa biết chuyện gì, chỉ biết là mẹ bị người mang đi, lão ni cô kia đã đánh mẹ, trong lòng sợ hãi. Trương Vô Kỵ không chần chừ, trước rời đi là quan trọng nhất, nếu không chờ ba người kia về, Bất Hối sẽ không còn đường sống, chỉ có thể ở trên đường nghĩ lại sự tình chân tướng.

Trương Vô Kỵ nghĩ, mình trúng hàn độc sống không được thêm mấy năm nữa, không thể chiếu cố cho Bất Hối muội muội, vừa rồi nghe được Kỷ cô cô nói cha Bất Hối tên là Dương Tiêu, giống Thường đại ca và Hồ lang trung là người trong Minh giáo, là cái gì Quang Minh Tả sứ, ở tại Tọa Vong Phong núi Côn Lôn, không bằng đưa Bất Hối đến đó cho cha nó chiếu cố, như vậy Bất Hối muội muội cũng có thể bình an lớn lên.

Chờ đưa Bất Hối đến đó xong thì quay trở lại Võ Đang, tìm được Kỷ cô cô nói rõ sự tình cho cô cô khỏi lo lắng, nếu muốn tìm thì còn biết. Hắn lại không biết núi Côn Lôn ở phía Tây cách nơi đây mấy vạn dặm, hắn và Dương Bất Hối hai đứa trẻ con làm sao mà tới được. Thu thập xong hành lý Trương Vô Kỵ liền dắt theo Dương Bất Hối đang mê mang khó hiểu rời khỏi cốc.

Ra cửa sơn cốc, nhìn đến bụi cỏ dính máu tươi, Trương Vô Kỵ nghĩ đến Ân Lục thúc đang trọng thương, máu này hắn là của Lục thúc rơi xuống. Lục thúc hiện giờ thế nào, thương rất nặng có sao không? Sư phụ của Kỷ cô cô kia có phải đã hại Lục sư thúc, lần thứ hai hắn lo lắng thống hận mình bạc nhược vô lực không thể bảo vệ người thân.

Nhớ đến cha mẹ chết thảm, Trương Vô Kỵ không khỏi hai mắt rưng rưng, lòng thề nhất định phải vì cha mẹ báo thù, nếu hôm nay Lục sư thúc có gì không hay, chính mình tuyệt đối sẽ không tha cho lão ni cô kia. Kỳ

https://thuviensach.vn

thật Diệt Tuyệt sư thái lúc này bất quá tầm bốn mươi tuổi, không đến nỗi là già nhưng Trương Vô Kỵ trong lúc giận dữ nói ác ngôn cũng là lẽ thường.

Lại nói đến người Trương Vô Kỵ đang lo lắng, Ân Lê Đình hiện sắc mặt thảm đạm nằm yên lặng trong bụi cây, nếu không có kỳ tích tất yếu sẽ mất mạng. Có lẽ đây chính là nguyên do tại sao việc thay đổi số mệnh lại là đại kỵ, nếu Chu Chỉ Nhược biết được sự tình đang nguy hiểm như thế này, không biết còn có thể muốn thay đổi vận mệnh của Ân Lục hiệp nữa hay không?

Bối Cẩm Nghi cùng Nhị sư tỷ chia nhau tìm kiếm, dù đã biết đứa bé sư phụ muốn giết đang ở trong cốc cũng không quay lại, lại đi theo hướng sư phụ vừa truy đuổi, muốn xem có thể giúp Kỷ sư tỷ được gì hay không, cũng không biết xung quanh tại sao lại có rất nhiều Thát tử độc ác hung bạo điều tra tìm kiếm cái gì, biết rằng chính mình hiện nay một thân một mình gặp phải bọn chúng khẳng định sẽ bị nhục nhã, không muốn chạm mặt quan binh liền tránh vào khu rừng bên cạnh.

Vừa nhìn phương hướng xung quanh, thấy phía trước lại có một bụi cây, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương thảo dược rất nhẹ, ở trên núi Nga Mi nàng cùng từng học y thuật, hái thảo dược trên núi chữa bệnh miễn phí cho dân chúng quanh chân núi, vừa ngửi đã biết ngay đây là dược thảo lâu năm cực kỳ trân quý, trong lòng không khỏi mừng rỡ, nghĩ đến rừng này còn có mọc dược thảo quý như vậy.

Vội nén tâm tình vui sướng hướng mùi hương tìm đến, nhưng đi một lát liền nhìn thấy, là Ân Lê Đình một thân áo trắng sắc mặt vàng vọt nằm ngã trên đất, hành lý rơi vãi bên cạnh cùng một hộp gỗ nắp đã bị bung ra phân nửa, dược hương đúng là truyền ra từ trong hộp này. Bối Cẩm Nghi thấy Ân Lục hiệp bị thương không nhẹ, trông như sắp mất mạng vội xem mạch cho hắn.

https://thuviensach.vn

Mạch đập mỏng manh, lúc có lúc không, là triệu chứng trọng thương lâm tử, cũng bất chấp thương là do sư phụ đánh, hay lễ nghi không hợp, vội nâng Ân Lục hiệp dậy, cởi bỏ áo hắn, cẩn thận đặt tay phía sau lưng truyền nội lực cho hắn. Bối Cẩm Nghi sư phụ là Diệt Tuyệt sư thái, chữa trị thương thế do võ công Nga Mi gây ra rất thành thạo, ứng phó tự nhiên.

Đợi cho Ân Lục hiệp sắc mặt vàng vọt chuyển sang tái nhợt, biết mạng đã bảo trụ nàng mới thở nhẹ, nội lực hao gần hết, đầu đổ đầy mồ hôi. Tay rời ra mới chợt nhớ mình đã làm gì, không khỏi đỏ mặt, tuy nàng đã hơn hai mươi tuổi, ở thời này hắn đã là tuổi có chồng có con, nhưng hằng năm vẫn ở trên núi Nga Mi, không gặp mối nhân duyên nào, cũng chưa bao giờ tiếp xúc thân cận với người khác giới.

Cho dù Nga Mi cũng có đồng môn là sư huynh đệ, nhưng chỗ ở cách xa, bình thường người ngoài không được tiến vào, hiện tại vì cứu người mà cởi áo người ta, còn tại trên người người ta đụng chạm, vừa thẹn lại vừa tò mò nhìn lén người hắn, mặc lại áo cho hắn.

Xong xuôi nàng mới chú ý đến, hiện giờ trời đã tối đen, từ phía xa truyền đến tiếng Mông Cổ quát tháo, biết là bọn Thát tử đang tìm kiếm gì đó, nghĩ chính mình nội lực đã hao hết, Ân Lục hiệp lại trọng thương bất tỉnh, tuyệt đối không phải đối thủ của bọn chúng, huống chi lại nhiều quan binh như vậy, không bằng quay trở lại Hồ Điệp cốc tạm tránh né mấy ngày, chữa cho Âm Lục hiệp tỉnh lại, khôi phụ nội lực rồi hãy rời đi vậy!

Quyết định xong, Bối Cẩm Nghi nhặt lại hành lý của Ân Lê Đình cùng dược thảo rơi vãi buộc lại trên người hắn, cố hết sức cõng hắn lên từng bước hướng Hồ Điệp cốc đi đến. Lúc này nội lực hao hết, khí lực hoàn toàn giống như người bình thường, chỉ trông vào chân lực tập võ luyện kiếm nhiều năm mà chống đỡ, kiên nhẫn gắng đỡ khối trọng lượng nặng nề trên lưng cùng kìm nỗi sợ lê bước trong khu rừng tối om.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau trăng lên, trong rừng yên lặng, Bối Cẩm Nghi cảm giác thân thể trên lưng nóng tựa lửa dán sát vào thân mình, hơi thở ấm áp bên tai, trên người mệt mỏi bỗng nhiên biến mất, trong lòng không biết tại sao lại thêm khí lực, cũng không sợ sư phụ vì mình cứu Ân Lục hiệp mà trừng phạt.

Nhưng trong lòng lại nghi hoặc, rõ ràng trước khi ra khỏi Hồ Điệp cốc Ân Lục hiệp thương thế chưa nặng như hiện tại, vì sao liền thành như vậy? Sư phụ sư tỷ không thấy bóng ai, ngược lại lại là người vô tội thiếu chút nữa phải chết, nghĩ đến nếu chính mình không qua nơi này, Ân Lục hiệp hẳn là chết cũng không ai biết, bỏ xác trong núi, không khỏi một trận đau lòng. Ân Lục hiệp là người tốt, Kỷ sư tỷ hẳn là không nên như vậy, người kia lớn hơn nhiều tuổi so với hắn tốt hơn sao? Nếu là mình tuyệt đối sẽ không bỏ hắn, nghĩ đến đây Bối Cẩm Nghi không khỏi đỏ mặt, cảm giác thân thể người kia trên lưng cũng biến thành lửa nóng, tim không khỏi đập mạnh, mà sâu trong lòng lại vì Ân Lê Đình xả thân cứu sư tỷ mà cảm thấy ê ẩm, trống rỗng.

Trong khi Ân Lê Đình đang gặp phải tử kiếp, ta không biết gì hết, cư nhiên rất vui vẻ ở nhà, qua lại trong phái Võ Đang, không biết rằng mình chỉ nghĩ đơn giản là vận mệnh có thể thay đổi lại thiếu chút nữa thì hại chết người. Nếu vận mệnh có thể dễ dàng tùy tiện thay đổi như ý thì làm sao còn có số phận nhân vật? Đã quên rằng thế giới võ hiệp này tiến triển theo ý tưởng của tác giả, mà trong truyện mọi hành động của nhân vật muốn thay đổi số mệnh đều là khảo nghiệm sinh tử, hoặc trở thành nhân vật chính hoặc thành vật hi sinh, có thể thành công cũng có thể thất bại.

Chẳng qua là thay đổi trình tự thời gian, Ân Lê Đình chịu đau đớn tra tấn chẳng qua đẩy lên sớm hơn, tuy không có Dương Bất Hối mà Kim lão Đại bồi thường cho hắn nữa lại vẫn có nhân duyên khác. Khó khăn để Ân Lục hiệp sớm rõ ràng chuyện Kỷ Hiểu Phù, có lẽ số phận Ân Lê Đình có

https://thuviensach.vn

được Bối Cẩm Nghi tính tình khác với các vị trong Nga Mi là người thay đổi.

Bối Cẩm Nghi cõng Ân Lê Đình đang hôn mê lê bước trở về Hồ Điệp cốc, bận rộn chữa thương cho hắn. Nàng tốt bụng, nhiệt tình, nhìn Ân Lê Đình đang hôn mê mày vẫn không thể giãn ra, chỉ đành cẩn thận chăm sóc cho hắn, chịu khổ sở cùng với hắn. Không ai biết, nàng bình thường đạm mạc ít lời, không ham tranh đấu, làm một người thầm lặng đã bị cảm xúc đau thương của hắn mê hoặc, muốn mày hắn được giãn ra, cười vui vẻ. Có lẽ Ân Lê Đình khi đang bị thương là thời điểm sức hấp dẫn của hắn lớn nhất, phải cảm tạ Kim lão đại phú cho hắn cái mị lực Tây Thi bệnh, bất quá người hiện tại ở cạnh hắn bây giờ không phải Dương Bất Hối, mà là người con gái khác, dịu dàng thiện lương, thấu tình đạt lý, xinh đẹp không thua kém Kỷ Hiểu phù.

*Trong nguyên tác, nhiều năm sau khi Dương Bất Hối đã lớn, khi Ân Lê Đình bị thương rất nặng đã ở bên chăm sóc (coi như đền bù thay cho mẹ), lúc đó Dương Bất Hối đã yêu Ân Lê Đình và tình nguyện chăm sóc cho hắn suốt đời.

Ân Lục hiệp xuống núi đã hơn nửa tháng mà chưa có tin tức gì, thực khiến cho người ta lo lắng. Ta ôm Lôi Tuyết ngồi trên một tảng đá trong rừng trúc phía sau núi Võ Đang, ưu phiền mà không dám nháo loạn, ngay cả Lôi Tuyết cũng yên lặng, bởi vì tiểu viện nơi Trương Tam Phong bế quan tĩnh tu ở ngay phía sau, sâu trong rừng trúc, thân cành dày đặc, lá xanh rụng đầy trên mặt đất.

Ngày thường thỉnh thoảng cũng nghe thấy tiếng chim, ngoài ra không còn tạp âm nào khác. Hôm nay ta lén đến đây cũng là vì muốn tìm một loại động vật: chuột trúc. Xung quanh Võ Đang cũng chỉ có nơi đây là rừng trúc, đành bất chấp mà quấy rầy Trương Tam Phong vậy. Cha tuổi đã cao, trước đây mấy năm chèo thuyền trên sông, tuy đều uống thuốc bổ dưỡng thân thể nhưng vẫn mắc phong thấp, chỉ có thể từ từ mà điều dưỡng.

https://thuviensach.vn

Gần đây cha thường mất ngủ, ban đêm trở mình khẽ đấm lưng bóp chân, lén bắt mạch cho cha, ta biết cha bởi vì trên núi lạnh lẽo ẩm thấp, bệnh phong thấp tái phát, cha lại không chú ý giữ gìn cơ thể, người già đi rất nhanh, gần đây tóc bạc đi rất nhiều. Tuy ta theo học Mạc Thất hiệp, y thuật cũng tiến bộ nhiều, nhưng trong các phương thuốc của Tiêu Dao phái cần rất nhiều các loại dược liệu quý đặc biệt, ta kiếm không ra.

Suy nghĩ rất nhiều biện pháp, đều không được, sau ta thấy Lôi Tuyết ôm cái măng trúc non mập mới nghĩ đến một cách, chính là chuột trúc. Thịt chuột trúc có thể thúc đẩy sinh ra bạch cầu, dài tóc, tăng cường chức năng gan, phòng ngừa xơ cứng động mạch, chống lão hóa, nội tạng của chuột trúc cũng rất hữu dụng. Gan giúp mắt sáng, óc minh mẫn, cũng có thể trị liệu bệnh về mắt và tai, thận chữa bệnh về chân khí, phổi, tim, não chữa chứng hoảng hốt, bệnh về hệ thần kinh, chứng mất ngủ.., xương ngâm rượu trị phong thấp, thật sự toàn thân đều có tác dụng. Giá trị dược liệu của chuột trúc đến thời hiện đại mới được phát hiện và kiểm nghiệm chính xác bằng khoa học kỹ thuật hiện đại, ở cổ đại căn bản chỉ coi nó giống như chuột đồng phá lúa.

Chuột trúc chỉ sinh trưởng trong rừng trúc, ta dù sao cũng không dám nhận mình là người lương thiện, vì cha giết mấy con chuột thì tính là gì, cũng bất chấp Trương Tam Phong trách tội. Hai ngày trước ta đã lén vào đây bố trí mê dược bẫy rập, chỉ có điều đã chú ý tránh xa xa tiểu viện nơi Trương Tam Phong ngụ, đã bắt được không ít. Xử lý sạch sẽ, kết hợp với dược thảo chế thành thuốc viên có thể đủ cho cha dùng cả năm, dù sao thuốc để dưỡng sinh, nhiều thuốc thì dùng được nhiều năm, cứ làm nhiều nhiều nếu không mùa đông sẽ khó bắt.

Hôm nay ta mang theo Lôi Tuyết đi xem các bẫy, lượng chuột trúc đã được hơn nửa bao, đang muốn đến cái bẫy tiếp theo thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng sáo truyền đến. Tiếng sáo du dương và mềm mại, bên trong lại

https://thuviensach.vn

ẩn tàng tâm sự thầm kín. Nơi đây là chỗ Trương Tam Phong ở, là ông ta thổi sao? Cũng rất có thể chứ!

Chẳng những là võ học tông sư, thư pháp tuyệt đại, trong Ỷ Thiên Đồ Long ký bút họa võ công, hiện giờ tiếng sáo thổi so với âm nhạc trên phim còn hay hơn bội phần, tình cảm và tha thiết, thật là không thể xem thường, còn có cái gì mà ông ta còn không làm được nữa? Nghĩ vậy ta không khỏi nhẹ nhàng tiến đến, muốn xem phong thái Trương Tam Phong thổi sáo.

Ai biết vừa tiến đến gần liền thấy Mạc Thất hiệp một người tịch mịch đứng đó, tay nâng cây sáo bên miệng, ánh mắt nhìn sâu thẳm, trong mắt bi thống đều có thể nhìn rõ, bi thương ngay cả khỉ con cũng cảm giác được. Lôi Tuyết chi chi mấy tiếng, trên vai ta nhảy xuống, chạy lại leo lên vai Mạc Thanh Cốc, thân hình trắng muốt bám bên cạnh mái tóc đen của hắn, quấy nhiễu hắn thổi sáo.

“Chỉ Nhược sao lại đến đây?” Mạc Thanh Cốc ngừng thổi, ánh mắt xa xăm quay lại nhìn ta, khẽ mỉm cười hỏi.

Ta giơ cái túi to, cười chạy đến bên cạnh hắn, thầm nghĩ thử dọa hắn xem sao, liền bướng bỉnh đáp: “Đến trộm bảo vật trong rừng trúc a! Cha gần đầy không được khỏe. Cháu đang tìm một loại dược liệu theo đơn thuốc mẹ cháu lưu lại, dược liệu này có thể chữa rất nhiều bệnh tuổi già, có công hiệu chống nhanh già, bổ sung nguyên khí, khang kiện thân thể.”

“Trong rừng trúc có loại dược liệu như vậy sao? Sao ta không biết nhỉ? Mở ra nhìn xem, là loại dược liệu bảo bối gì, nếu dễ tìm lại tốt như cháu nói, cần phải tìm cho sư phụ, sư phụ năm nay tuổi đã cao, cần bồi bổ thân thể thật tốt.” Mạc Thanh Cốc tò mò rồi lại muốn mở ra nhìn xem.

Ta lặng lẽ cười trộm, muốn xem thì xem đi! Dù sao đừng bỏ chạy hay hôn mê là được. Ta cởi túi ra, đưa cho hắn, nhịn cười nói: “Thúc cứ xem đi,

https://thuviensach.vn

trong rừng trúc vẫn còn nhiều mà, bắt lại là được.” Rồi cố ý lôi trong túi ra mấy con, đặt vào tay hắn.

“Là chuột, có thể dùng chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ, chậm già?” Mạc Thanh Cốc nhìn cái túi to toàn chuột là chuột, còn bị ta cố ý thả rơi xuống chân hắn, khóe miệng khẽ run rẩy, trán nhăn lại, nhìn rõ ràng trong mắt là cố kìm nén, khắc chế tay chân rụt lại, nhíu mi hỏi.

Nhìn thấy tay hắn lông tơ đã dựng đứng, biết hắn không giống như biểu hiện không thèm để ý bên ngoài, ta trộm cười, cố ý chậm rãi nói: “Thất thúc cũng nghe nói sao? Nhưng đây cũng không phải chuột thường, ở trong sách gọi là chuột trúc, có rất nhiều tác dụng, đầu tiên là da của nó rất mềm mại, so sánh có thể tựa như nhung, da nó khi đã xử lý tốt, có màu xám, là vật liệu tốt để may áo lạnh, thịt của nó có thể giúp tóc đen, dài, bổ sung máu trong cơ thể….”

Nói từng câu từng câu giải thích công hiệu thần kỳ của chuột trúc, thẳng cho đến khi gương mặt như bạch ngọc của hắn dần có chút tái xanh, ta mới kết thúc đề tài, thấy kết quả thu được mỹ mãn, giả bộ không nhìn thấy sắc mặt hắn khó coi đưa tay lấy lại con chuột trúc nhỏ trên tay hắn bỏ lại vào trong bao, buộc chặt miệng túi lại.

Mạc Thanh Cốc thấy rốt cục vật ghê sợ kia đã được cất đi, vội tránh sang bên cạnh mới thở ra một hơi: “Không ngờ thứ như vậy lại là một loại dược liệu tốt, thật sự là không ngờ, bất quá dược liệu tốt như vậy vẫn đem cho cha cháu đi! Sư phụ lão nhân gia công lực thâm hậu, không cần bồi bổ.” Trong miệng nói như vậy, lòng lại nghĩ, nếu như đem cho sư phụ dùng thật, các sư huynh mà biết đem thịt chuột cho sư phụ dùng, còn không tức giận mà mắng ta hay sao, nghĩ vậy nên vội vàng cự tuyệt.

“Aa! Thất thúc không phải là sợ chuột chứ? Sợ thì thôi, có sao đâu. Từng này con chỉ đủ cho cha cháu dùng trong năm nay thôi, làm sao còn có mà đem cho người khác dùng nữa ạ! Có muốn cháu cũng không cho đâu.”

https://thuviensach.vn

Ta cố ý cười nói, vờ như không chú ý đến Mạc Thanh Cốc nghe xong, sắc mặt biến thành đỏ bừng, biểu tình dị thường xấu hổ.

Mạc Thanh Cốc bất đắc dĩ nhìn tiểu nha đầu trước mắt cười đắc chí giống như con chuột nhỏ, không biết thế có phải tốt hay không nữa,. Trước đây khi mới lên núi mới chỉ cao ngang thắt lưng mình, hiện giờ đã cao ngang ngực, còn khiến mình trước kia tưởng rằng chỉ là một nha đầu rụt rè lễ phép, qua hai năm mới biết được, thì ra nha đầu tưởng như chín chắn trước mặt không hề ít lời.

Khi yên lặng, giống như hoa lan, tuy không thu hút mọi người chú ý nhưng không thể xem thường, khi cười rộ lên giống như ánh trăng, xinh đẹp mà không chói mắt, làm cho người ta muốn nhìn không chớp, muốn vĩnh viễn khiến nàng cười, khiến nàng vui vẻ, bị mấy con chuột dọa cũng không sao, tuy nhiên, không thể để nàng đắc ý mãi được: “Còn cười sao, lỡ như sư phụ nghe được, xem sư phụ xử phạt thế nào.”

“Hừ, lão đạo trưởng sẽ không đâu, vừa rồi thúc thổi sáo sao không sợ, bây giờ mới nói, Thất thúc nói chẳng hợp lý chút nào.” Ta vờ giận, chống tay ngang eo, không thèm nhìn hắn nữa.

Mạc Thanh Cốc nghe, tay đặt xuống sáo trúc cài bên hông, tịch mịch nói: “Trước kia hàng năm, vào ngày này các sư huynh đệ đều sẽ đến đây chúc mừng sinh nhật Ngũ sư ca, bởi vì Ngũ sư ca thích nhất là trúc, quê huynh ấy rất nhiều trúc, trúc lại là loài văn tĩnh, cao nhã, thà gãy chứ không cong, không sợ phong sương lạnh lẽo, là quân tử trong quân tử. Khi đó Đại sư huynh tặng bức họa chính tay huynh ấy vẽ, Nhị sư ca tự mình chuẩn bị tiệc khánh sinh, Tam sư ca cùng đấu kiếm, Tứ sư ca nghĩ câu đố tài tử, Lục sư ca nghĩ ra một trò chơi mọi người cùng vui vẻ, mà ta thì mỗi lần đều thổi sáo tặng huynh ấy một khúc nhạc mừng. Sau khi Ngũ sư ca qua đời, tất cả mọi người đều như trước đây mà bái tế huynh ấy, cảm thấy được hắn là càng vui vẻ, cho nên hàng năm đều đến nơi đây mừng sinh nhật Ngũ sư ca, sư phụ cũng biết nên không trách tội.”

https://thuviensach.vn

“Thực xin lỗi Thất thúc.” Nghe hắn nói thực thương tâm, bảy sư huynh đệ, cảm tình có với huynh đệ ruột thịt còn tốt hơn, “Lão đạo trưởng hàng năm bế quan, đều là mấy thúc thúc tự chiếu cố nhau phải không ạ? Sư huynh cảm tình như phụ thân cùng huynh trưởng, cho nên Trương Ngũ thúc rời đi thực đau lòng.”

Cũng không ngờ hôm nay chính là sinh nhật Trương Thúy Sơn, nghĩ đến cảnh tượng Mạc Thanh Cốc miêu tả vừa rồi, bảy thanh niên tuấn mỹ cùng nhau chơi đùa, vẽ tranh thổi sáo, quân tử phiên phiên, vui vẻ náo nhiệt, môn phái khác sư huynh đệ đều đấu tranh nhau kịch liệt, bọn họ cảm tình còn thân thiết hơn ruột thịt, có lẽ khi Ân Tố Tố cướp Đồ Long đao trong tay Du Tam hiệp liền đánh vỡ cuộc sống bình yên vui vẻ của mấy sư huynh đệ.

Mạc Thanh Cốc nhìn ta sắc mặt hiện vẻ áy náy, cười khẽ, nhẹ nhàng xoa đầu, kéo tay ta, nhấc cái túi trên đất lên, cũng không ngăn Lôi Tuyết nghịch cây sáo của hắn, bước chân rời khỏi rừng trúc, vừa đi vừa nói: “Quá khứ cũng đã qua, không thể trở lại, tình cảm huynh đệ cũng không vì ai rời đi mà suy giảm, nha đầu không cần xin lỗi, trở về đi, bằng không sư phụ sẽ mắng.”

….

Chỉ Nhược cùng Mạc Thanh Cốc vừa đi, rừng trúc liền xuất hiện một lão đạo trưởng mặc đạo bào, râu tóc bạc trắng, đúng là Trương Tam Phong, mắt nhìn theo bóng dáng hai người dắt nhau rời khỏi, ưu tư nghĩ. Mạc Nhi a Mạc Nhi, cũng đã lớn lên, không còn là đứa nhỏ nghịch ngợm như trước nữa, đáng tiếc vẫn là… Ai! Chu gia tiểu cô nương, bộ dáng tốt, tư chất cũng tốt, không học võ thật lãng phí, đứa nhỏ như vậy như thế nào lại là con của nhà thuyền phu bình thường?

Đứa nhỏ tâm địa cũng tốt, duyên phận với Võ Đang cũng sâu, chỉ sợ Mạc Nhi cũng chưa biết! Tình cảm quan tâm của hắn đến Thúy Sơn ngay

https://thuviensach.vn

cả với các sư huynh cũng chưa nói, lại nói cho một tiểu nha đầu, chỉ sợ Mạc Nhi đối với tiểu nha đầu không chỉ đơn giản như trưởng bối với vãn bối bình thường. Nhưng mấy đồ đệ kia đều thực vu hủ, nếu cứ để như vậy, chỉ sợ chờ đến mười năm Mạc Nhi cũng sẽ không phát hiện ra tình cảm này. Thói quen thực đáng sợ, ai! Vẫn là để lão đạo tính toán cho bọn họ đi!

Chờ thêm năm sáu ngày cũng không thấy Ân Lục hiệp trở về, ta vô cùng lo lắng sợ hãi, sợ Ân Lục hiệp chịu đả kích quá lớn mà xảy ra chuyện, tuy xem tính cách Ân Lục hiệp thì không có khả năng, nhưng khi thương tâm thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, thực khiến cho người ta không yên lòng. Ân Lục hiệp nếu xảy ra chuyện gì chẳng phải là ta đã hại hắn hay sao? Cứ tưởng có thể thay đổi kịch tình, ai ngờ được là lại có chuyện.

Lòng lo lắng Ân Lục hiệp nhưng ta vẫn quan tâm đến cha hết sức chu đáo, dùng chuột trúc làm thuốc cho cha ăn mấy ngày, thân thể quả nhiên đỡ đau hơn hẳn, sắc mặt cha cũng hồng nhuận sáng sủa hơn rất nhiều, có thể thấy hiệu quả không tồi, ta liền đem chỗ chuột trúc còn lại chế thuốc, ước chừng có thể đủ uống trong hơn một năm, tin rằng quá một năm thân thể cha sẽ tốt hơn rất nhiều.

Còn rất nhiều bộ da lông chuột trúc cũng không thể để lãng phí, tuy trong hai năm săn thú ta kiếm được không ít da tốt, nhưng da lông chuột trúc so với những bộ da bình thường vừa đẹp vừa mềm mại hơn, có thể dùng làm áo rét cũng không tồi. Nghĩ vậy, ta liền đem những tấm da nhỏ đó xử lý sạch sẽ, tiêu chế, phơi khô, chuẩn bị đến mùa thu là có thể may làm áo lạnh dùng.

Trong nhà mọi việc đều rất tốt, nhưng hôm nay cha lại có vẻ không vui chút nào, hình như là từ khi lên Võ Đang trở về, là Võ Đang có người chọc cha giận hay sao? Nhưng mọi người vốn đều rất tốt, ta nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không buồn lòng, cha nuôi ta mười hai năm, có điều gì chưa từng xảy ra chứ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ lại, ta vào nhà rót một chén trà ấm, lấy một chút bánh điểm tâm đặt lên khay cẩn thận bưng ra sân. Cha đang nằm trên võng dưới bóng cây vờ ngủ, mày nhăn đến khổ, ta đem chén trà đặt lên chiếc bàn bằng đá bên cạnh, nói: “Cha, đừng ngủ, nếm thử xem loại bánh con mới làm có hợp khẩu vị không, nếu ăn không ngon con đi làm lại.”

“Muốn hỏi ý kiến hả? Nha đầu nhà ta làm gì cũng ngon, cha chưa bao giờ thấy ăn không ngon cả.” Cha quả nhiên không có ngủ, nghe ta nói liền ngồi dậy, cầm lấy chén trà uống hai ngụm, nhưng không đụng đến chút bánh nào.

Xem ra cha đang không có khẩu vị, ta cũng không miễn cưỡng, nhưng tỏ vẻ nghi hoặc hỏi: “Cha hôm nay làm sao vậy? Không vui chút nào, mày nhíu sắp siết chết cả muỗi rồi, có việc gì có thể nói với con, cha con ta cùng nhau nghĩ biện pháp.”

“Cha còn gì phải lo chứ, ở đây cơm áo không lo, không cần lo lắng thuế má, cũng không sợ Thát tử khi dễ, nhiều năm qua chưa bao giờ cha được sống tốt như hai năm nay, chỉ là cha nghĩ năm nay con đã mười hai tuổi rồi, thời gian trôi thật nhanh a!” Cha lại nhấp thêm ngụm trà, cảm thán nói.

Thấy cha tuy nói như vậy nhưng vẻ rầu rĩ trên mặt vẫn không hết, ta biết đó không phải lời thật trong lòng ông, trong lòng thắc mắc, giả giọng tiểu hài tử hỏi: “Con mười hai tuổi thì sao ạ? Không phải càng lớn thì càng giúp được cha làm nhiều việc, hiếu kính cha được tốt hơn hay sao? Chẳng lẽ cha không muốn con mau lớn ạ?”

“Đâu phải vậy, Chỉ Nhược lớn lên cha vui mừng còn không kịp đâu, cha chỉ nghĩ sau khi con lớn lên sẽ như thế nào? Cùng cha ở mãi trên núi cũng không tốt, con theo Thất hiệp đọc sách, cũng nghe bọn Thanh Thư kể không ít chuyện, chẳng lẽ không tò mò thế giới dưới kia như thế nào,

https://thuviensach.vn

không muốn theo chân bọn họ phiêu lưu giang hồ sao? “ Cha vỗ vỗ đầu ta hỏi.

Lòng ta thầm xem thường nghĩ, chẳng lẽ quan tâm ta nên không phải là muốn ta xuống núi học bước chân vào giang hồ đấy chứ? Không thể được, ta không nghĩ muốn xuống núi, dưới chân núi loạn như vậy, làm sao có cuộc sống nhàn nhã thoải mái như trên này được. “Cha không cần vỗ đầu, sẽ không lớn được. Kể chuyện là kể chuyện, cuộc sống là cuộc sống, khi chúng ta còn ở Hán Thủy con đã không cảm thấy được cuộc sống tốt đẹp gì. Cha cũng đừng nghe người khác khoác lác, nghe nói giang hồ hở chút là lại đánh đánh giết giết, chết người đó, con không nghĩ xuống núi tìm phiền toái, ở trên núi vui vẻ hơn bao nhiêu!”

“Trên núi có cái gì tốt, ngoài ở cùng cha cấy cày làm ruộng thì còn có thể làm gì? Đáng tiếc Võ Đang không thu đệ tử, bằng không có thể học được bản sự, cùng bọn Thanh Thư đi kinh lịch nhiều nơi.” Cha cảm thán nói.

Trong lòng ta khẽ giật mình, cha hôm nay làm sao vậy, sao lại nói đến chuyện xuống núi, không phải là muốn ta xuống núi chứ? Nghĩ đến đây ta bồn chồn hỏi: “Cha, hôm nay cha làm sao vậy? Xuống núi là sao ạ, không phải bắt con xuống núi đấy chứ? Dưới chân núi có gì tốt, Thát tử xung quanh hoành hành ngang ngược, áp bức giết hại dân chúng, có cái gì tốt?”

“Ai! Nếu là bình thường cha cũng không muốn con rời khỏi mắt cha đâu, nhưng con cũng đã mười hai tuổi rồi, hiện giờ thiên hạ đều loạn, nếu không có bản sự gì làm sao có thể sống tốt được. Cha đã già rồi, chẳng còn sống được mấy năm nữa, chúng ta có thể dựa vào Võ Đang che chở sống được vài năm nhưng chẳng lẽ có thể dựa vào người ta cả đời được sao?” Cha vẻ mặt chua xót nói, chén trà trên tay run run.

Thấy cha vẻ mặt xúc động, sợ cha nóng nẩy hại thân thể, ta không dám nói thẳng nữa, nhỏ giọng mềm mại nói: “Cha, sao cha tự nhiên lại nói

https://thuviensach.vn

chuyện này, có phải nghe trên Võ Đang có ai nói bàn tán gì nên giận sao? Hay cha cảm thấy cuộc sống ở đây buồn bã khổ cực? Là con lo lắng không chu đáo, không nghĩ đến suy nghĩ của cha."

"Cha có cái gì buồn khổ đâu, phái Võ Đang mỗi người đều khiêm cung có lễ, làm sao có chuyện bàn tán linh tinh gì, chỉ là hôm trước nói chuyện cùng Trương chân nhân cha mới nghĩ đến, cha chẳng nghĩ được gì cho con. Mẹ con là người thế gia lớn, con lại rất giống mẹ, khác với người làm nông như cha, hiện giờ con cũng đã mười hai tuổi, đã gần lớn rồi, so với mẹ còn xinh đẹp hơn vài phần. Từ xưa có câu hồng nhan bạc mệnh, nếu con có dáng vẻ bình thường giống như dân chúng bình thường thì cha đã chẳng phải lo, nhưng lại… Ai!" Cha lại thở dài.

Trương Tam Phong thân là Bắc Đẩu võ lâm, là người đại độ chính nghĩa, đã một trăm mười mấy tuổi, tuyệt đối sẽ không làm việc gì tiểu nhân, lại càng sẽ không bao giờ nói lời tổn thương người. Ta biết kiếp này của mình cũng không kém, hẳn là xinh đẹp hơn nhiều so với kiếp trước, lại thêm trường kỳ tự tu luyện, tập Yoga mà hình thành khí chất tự nhiên, kiếp trước rõ ràng không thể nào so sánh được.

Hồng nhan bạc mệnh ta cũng biết, đều là bởi vì xinh đẹp mà không thể tự bảo vệ mình, hoặc là tự mình gây họa, chẳng qua ta vẫn đem chính mình đặt ở góc độ người bình thường như kiếp trước mà suy nghĩ mọi việc, quên rằng kiếp này mình chính là nhân vật phụ Kim lão đại viết ra làm nữ phụ kiêm luôn cái nền để nổi bật trí tuệ siêu việt của Triệu Mẫn, vật hy sinh thật tốt, có thể làm tình địch của nữ chính, bộ dạng dĩ nhiên sẽ không kém cỏi.

Trương chân nhân không phải nói lung tung với cha, tự nhiên là cuộc sống ông ta đã có kinh nghiệm cả trăm năm, quả thật không có năng lực tự bảo vệ liền chỉ có thể tùy cho người khác xếp đặt cuộc sống của mình, càng đừng nói muốn thay đổi vận mệnh chính mình, nhưng Trương chân nhân nói vậy là có ý gì, ông ta muốn bố trí điều gì sao?

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy, ta hỏi cha: “Cha, Trương chân nhân làm sao lại nhắc đến con vậy ạ? Con cũng biết loạn thế cuộc sống không dễ dàng, con có thể đi cầu Trương chân nhân hoặc Tống Đại thúc truyền thụ ngoại môn công phu tập luyện cũng có thể tự bảo vệ mình, cũng không cần phải xuống núi a!”

“Tự bảo vệ mình? Nhưng tương lai phải làm sao? Qua hai năm nữa con đã đến tuổi có thể lấy chồng, ở trên núi Võ Đang này, trừ đạo sĩ ra chính là người trong danh môn đại phái, dân chúng bình thường như chúng ta cũng không với nổi cao, dưới chân núi tuy có nhiều người bình thường, nhưng con được đọc nhiều sách, chẳng lẽ nguyện ý gả cho một người chỉ biết cắm đầu cày cuốc hay sao?” Cha thấy ta vẫn không muốn xuống núi, bộ dáng đánh chết không chịu, ngữ khí không khỏi biến dồn dập.

Ta nghe cha nói mười bốn tuổi đến tuổi cập kê, có thể thành gia, không khỏi lạnh gáy, mười bốn tuổi, tuổi thực là mười ba a! Còn chưa kịp dậy thì, nghĩ mà muốn đổ mồ hôi lạnh, lại còn thời cổ đại bây giờ, anh em nông dân mặt chữ to cũng chẳng nhận ra được một cái, thực đúng là không dám nghĩ đến, cho dù chỉ là muốn sống một cuộc sống bình thường, qua những ngày tháng bình thường.

Cuộc sống cổ đại thực khó khăn, tương lai cũng khó tìm được người chính mình yêu thương, ta muốn thế nào cũng phải là người ta có thể hòa hợp trao đổi, không thể là anh nông dân chỉ biết cắm đầu vào trồng trọt đâu a! Ta không khỏi ngậm miệng không nói gì, mười hai tuổi chẳng lẽ đã phải lo lắng chung thân đại sự hay sao? Vẫn còn vấn đề xuống núi đó, cổ đại thật sự là muốn giết người, đã hại không biết bao nhiêu đóa hoa của tổ quốc!

“Hôm qua nói chuyện phiếm, Trương chân nhân hỏi ý cha, nếu nguyện ý thay đổi, Trương chân nhân sẽ tìm cho một môn phái tốt, sư phụ tốt để học tập võ nghệ. Cha hiện giờ thân thể rất tốt, con đi rồi cũng có thể tự mình chăm sóc, nếu bên ngoài cảm thấy không tốt, có điều gì chịu ủy khuất vẫn có thể trở về a! Tương lai cho dù cha không giúp gì tốt cho con

https://thuviensach.vn

được, cũng sẽ có môn phái, sư phụ quan tâm đến con.” Cha thấy ta không nói gì, nghĩ là ta thẹn thùng, không muốn đàm luận nhân sinh đại sự nữa, lại nghĩ đến lời Trương Tam Phong đã nói, trong mắt hiện lên tương lai ngập tràn hy vọng.

Ta nhìn ánh mắt cha, không biết như vậy có tốt hay không nữa, làm sao có thể đánh vỡ kỳ vọng của cha được, cha không bắt ta phải có cuộc sống phú quý vinh hoa, chỉ hy vọng cuộc sống sau này của ta được tốt đẹp hơn, nhưng liệu có thể không? Nếu như Trương Tam Phong làm cho ta vào phải phái Nga Mi, bái nhập phải bà ni cô ghê gớm mà phần lớn đệ tử đều không có kết cục tốt đẹp kia thì biết làm sao?

Rất có thể phải bái cái kẻ tuyệt tình là Diệt Tuyệt sư thái làm sư phụ, không phải có thể mà là nhất định rồi, là diễn biến truyện nhất định phải như vậy a! Tuy ta học y nhưng cũng biết định luật của thế giới võ hiệp thực đáng sợ, nếu đúng như vậy, khẳng định sẽ bị túm lên Nga Mi sơn, sau đó bái kẻ biến thái kia làm sư phụ, làm cái tai họa đồ đệ thứ hai, thanh danh thực là vang vọng, làm sao mà đi được.

Nếu đi nhất định phải tiếp xúc với các nhân vật trong cái thế giới võ hiệp này, ta không muốn thành đối tượng của Đinh Mẫn Quân điêu ngoa độc miệng, không muốn làm đệ tử sủng ái của Diệt Tuyệt sư thái, làm công cụ, vũ khí để báo thù hay hưng vượng Nga Mi, tương lai còn cùng ba cô nàng khác tranh đoạt một người, cuối cùng bi thương nhục nhã bị Triệu Mẫn đánh bại, ở hôn lễ bị sỉ nhục, trở thành khí phụ lòng đầy thù hận, lại lôi thêm cả Tống Thanh Thư vào nữa.

Nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra nếu như đồng ý, ta chảy mồ hôi lạnh, gần như khóc nói với cha: “Cha, không đi, không xuống núi, gả cho nông dân thì sao, cha cũng là nông dân chẳng phải mẹ cũng gả sao? Con không muốn xuống núi, không muốn học bổn sự, cũng không muốn đi môn phái nào, bái cái gì sư phụ, cha từ chối ý tốt của lão đạo trưởng đi!”

https://thuviensach.vn

“Không đi không được, như thế nào có thể phụ ý tốt của Trương chân nhân được, người ta cũng là muốn tốt. Trương chân nhân nói con tư chất rất tốt, rất thích hợp để học võ, nếu học võ tương lai thành tựu tuyệt sẽ không thấp hơn các đồ đệ của ông ấy, cha nhiều năm nay chưa bao giờ yêu cầu con điều gì, lần này nhất định con phải đáp ứng cha.” Cha thấy ta đôi mắt đã đỏ hoe, nắm chặt tay áo cha không buông, nghĩ rằng ta không nỡ rời khỏi ông nên mới từ chối.

Trong lòng cao hứng, vì tương lai của con cũng chỉ có thể kiên quyết không nhìn đến bộ dáng sắp khóc của ta, dùng ân dưỡng dục bức ta phải đồng ý. Cha trong lòng nghĩ đến mẹ lại càng thêm kiên định, trước kia bởi vì nhà không có điều kiện, hiện giờ có cơ hội làm sao còn có thể để cho ta làm một người bình dân tầm thường nữa.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tú Nga Mi Chỉ Nhược Khai Hoài

Hồ Điệp cốc bướm bay tán loạn, muôn hoa nở rộ, trong ngôi nhà gỗ một làn khói xanh nhẹ bay lên lan tỏa khiến nơi tiên cảnh chợt vương chút hơi ấm của con người. Cô gái đầu cài trâm Nga My bằng bạch ngọc, một thân váy dài màu xanh hồ thủy, eo thắt cẩm đoạn, vai quàng một chiếc khăn màu hồng phấn, tóc dài quá eo, đôi mắt to dịu dàng dưới cặp lông mày lá liễu, khuôn mặt trắng nõn, khí chất cao nhã bưng một chén thuốc nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, đúng là người đã cứu Ân Lê Đình, Bối Cẩm Nghi.

Bối Cẩm Nghi bưng thuốc đi vào trước giường, đem chén thuốc đặt trên bàn, cẩn thận ngồi lên giường nâng Ân Lê Đình dậy kê gối cho đầu hắn cao hơn, lúc này mới bưng chén thuốc cẩn thận đút cho hắn, mỗi lần đút lại phải thực cẩn thận để hắn có thể nuốt thuốc vào, đến khi bát thuốc cạn đã mệt đến mức mồ hôi muốn đổ đầm đìa.

Nàng không nghỉ ngơi, buông chén thuốc ra lại lấy một chiếc khăn tay lau sạch thuốc dính trên khóe miệng hắn. Lau sạch rồi, nhìn Ân Lê Đình bị thương mà đôi môi trắng bệch, tay chợt giống như bị bỏng, nóng rãy, nhưng nhìn hắn bộ dáng yếu ớt nàng lại chỉ cảm thấy đau lòng.

Cầm chiếc khăn, tay cũng không biết nên tiếp tục hay dừng lại, nàng nhìn Ân Lê Đình cho dù đang hôn mê nhưng đôi mày vẫn nhíu chặt, không kìm được đưa tay nhẹ nhàng vỗ về đôi mày hắn, lo lắng nói: “Tại sao còn chưa tỉnh lại? Đã hai ngày rồi, sư phụ sư tỷ cũng không thấy trở lại, chỉ mong sư tỷ không sao, hai đứa trẻ kia cũng không thấy, thế đạo loạn lạc, chỉ mong bọn chúng có thể sống sót, ta thay Kỷ sư tỷ nói lời xin lỗi, quả thật không nên như vậy, sau khi tỉnh lại cũng đừng thương tâm nữa, thương

https://thuviensach.vn

rất nặng, thương tốt hơn sẽ ít đi lo lắng, ta thực hận chính mình y thuật không đủ cao minh, bằng không… a!”

Bối Cẩm Nghi thần tình đỏ bừng, bàn tay mềm mại trắng muốt như ngọc cứng đờ trên trán Ân Lê Đình, miệng đang nói cũng ngừng lại, trong mắt tràn ngập xấu hổ nhìn Ân Lê Đình, qua giây lát chợt nhớ ra, vội rụt tay lại, đỏ bừng nghiêm mặt nói: “Ân Lục hiệp đã tỉnh? Còn đau không? Đừng động, thương rất nặng, đã hôn mê hai ngày nay rồi, có đói không ta mang chút đồ ăn cho huynh.”

Nguyên vừa rồi khi Bối Cẩm Nghi đang nói, Ân Lê Đình bỗng nhiên mở to mắt, lúc này tay Bối Cẩm Nghi còn đặt trên trán hắn, nói không suy nghĩ gì, biến cố trước đó khiến cho lòng nàng nặng trĩu, không nghĩ đến Ân Lê Đình lại đột nhiên tỉnh lại, không khỏi tâm hoảng ý loạn, ngây người rồi mới nhớ ra nên làm cái gì.

“Thì ra là Bối sư muội, đây là đâu? Sao ta lại ở đây?” Ân Lê Đình giọng khàn khàn yếu ớt hỏi, trong mắt đều là buồn bã u tối, giống như không nhìn thấy sự bối rối ban nãy của nàng.

Bối Cẩm Nghi thấy hắn thực bình tĩnh trong lòng có chút thất vọng, nhìn ánh mắt u tối của hắn lại đau lòng, nghe được giọng hắn khàn khàn lại yên tâm hơn nhiều, tỉnh là tốt rồi, chỉ cần thả lỏng tâm tình điều dưỡng tốt là được: “Ân Lục hiệp không cần lo lắng, đây là Hồ Điệp cốc, nơi ở của Hồ tiên sinh nhưng hiện giờ không ai ở lại, là sau khi ta rời khỏi cốc nhìn thấy huynh đang hôn mê bất tỉnh trong rừng liền đưa huynh trở về đây, Ân Lục hiệp, Cẩm Nghi thay sư phụ xin lỗi huynh, sư phụ cũng không cố ý như vậy.”

“Hôn mê trong rừng? Kỷ cô nương thế nào? Đa tạ Bối sư muội ơn cứu mạng, hôm nay tại hạ không tiện, ngày sau nhất định sẽ đáp tạ. Nơi đây là Hồ Điệp cốc, sao lại không có ai? Vô Kỵ cháu ta không ở đây sao? Khụ khụ…” Ân Lê Đình nghe Bối Cẩm Nghi nói, nhớ lại khuôn mặt đằng đằng

https://thuviensach.vn

sát khí của Diệt Tuyệt sư thái hôm đó, không khỏi lo lắng an toàn của Kỷ Hiểu Phù, nói tạ ơn cứu mạng xong mới nhớ đến Bối sư muội đã nói ở đây không có ai, vậy Vô Kỵ đi đâu rồi? Không khỏi càng thêm lo lắng muốn đứng dậy, kết quả vừa cử động đã thấy người như bị xe ngựa lăn qua mấy lần, khí lực đều không có, thở hổn hển rồi lại húng hắng ho.

Bối Cẩm Nghi vội vàng giơ tay đỡ, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực giúp hắn thuận khí, cân nhắc lời hắn nói, lòng chợt thấy ê ẩm, hắn đã biết rõ Kỷ sư tỷ cùng người khác sinh con đã được tám chín năm, vì Kỷ sư tỷ mà chịu trọng thương, mới tỉnh lại đã hỏi an nguy của tỷ ấy, nàng cứu hắn không phải muốn hắn đáp tạ mà là vì bị tình nghĩa sâu sắc của hắn làm cho cảm động.

Vô Kỵ cháu của hắn sao lại ở đây được? Vô Kỵ hình như là con trai của Trương Ngũ hiệp, chẳng lẽ là.. Nghĩ đến đây Bối Cẩm Nghi biến sắc, nhớ đến thiếu niên ẩn náu cùng con gái Kỷ sư tỷ lúc ấy, thiếu niên kia hắn chính là Trương Vô Kỵ. Nghĩ vậy, Bối Cẩm Nghi ngượng ngùng nói: “Ân Lục hiệp không cần lo lắng, sư phụ còn chưa trở về, hắn là Kỷ sư tỷ cũng không việc gì, về phần Vô Kỵ, chính là Trương Vô Kỵ con trai của Trương Ngũ hiệp sao?”

“Đúng vậy, chính là huyết mạch duy nhất của Ngũ sư ca, đứa nhỏ thân trúng hàn độc không có cách giải nên sư phụ nhờ người đưa nó đến Hồ Điệp cốc thỉnh Hồ tiên sinh chữa trị, khi ta mới đến đây liền tình cờ gặp Hồ tiên sinh, ông ấy nói Vô Kỵ đang ở trong cốc.” Ân Lê Đình biết Diệt Tuyệt sư thái nổi giận rất đáng sợ, chính mình đắc tội không sợ mà chỉ sợ bà ta tổn thương đến Vô Kỵ.

Bối Cẩm Nghi nghe, biết chắc chắn là đứa trẻ tầm mười bốn mười lăm tuổi sắc mặt xanh trắng kia chính là Trương Vô Kỵ, không khỏi càng thêm xấu hổ, bất an nói: “Hôm đó ngoài sư phụ còn có Đinh sư tỷ gặp được dấu hiệu cầu cứu của Nga Mi liền đi vào trong cốc, khi ấy trong cốc chỉ có Kim Hoa bà bà, còn có một tiểu cô nương tầm mười tuổi, con gái của Kỷ sư tỷ và còn có một cậu bé mười bốn mười lăm tuổi, sắc mặt xanh trắng.”

https://thuviensach.vn

“Chính là đứa nhỏ đó, Vô Kỵ bởi vì trúng hàn độc thường xuyên phát tác nên sắc mặt đều mang vẻ xanh trắng, nó thế nào?” Ân Lê Đình lo lắng hỏi.

Bối Cẩm Nghi nhìn Ân Lục hiệp vẻ mặt lo lắng, tự trách nói: “Hôm đó huynh và Kỷ sư tỷ rời đi, sư phụ hạ lệnh mọi người tìm giết đứa con của Kỷ sư tỷ, mọi người không dám kháng mệnh chỉ có thể tìm kiếm xung quanh, sau ta nhìn thấy Vô Kỵ mang theo đứa nhỏ nấp trong bụi cỏ, thực kinh sợ, không nỡ xuống tay nên nói dối sư tỷ bọn chúng đã chạy ra khỏi cốc, cùng Đinh sư tỷ đi tìm mới nhìn thấy huynh nằm ngất bên ngoài cứu trở về. Sau đó thì hai đứa trẻ kia đã không thấy đâu nữa, có lẽ là.. đã rời khỏi cốc. Ân Lục hiệp,… thực xin lỗi.”

“Bối sư muội không cần xin lỗi, người sai không phải muội, nhưng gia sư xử sự cũng thật tàn nhẫn, trong giang hồ dù chính phái hay ma đạo mọi người đều biết đạo lý không giết người vô tội, gia sư làm sao lại có thể hạ lệnh giết một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi? Hiện giờ cũng không biết Vô Kỵ thế nào rồi, bên ngoài loạn lạc, bọn chúng chỉ là hai hài tử, thực khiến người ta lo lắng.” Ân Lê Đình nghe nói hai đứa nhỏ đã rời khỏi cốc mới nhẹ lòng, nhưng lại nghĩ đến đứa bé kia là con của Kỷ Hiểu Phù và người khác, lòng lại là đau đớn.

Trên mặt cố gắng bảo trì bình tĩnh, không để người khác nhìn thấy lòng mình bi thương, lại nghĩ đến Vô Kỵ mới mười mấy tuổi, võ công cũng chẳng biết bao nhiêu, bên ngoài Thát tử tìm giết năm họ Trương, Vương, Lưu, Lý, Triệu, Vô Kỵ họ Trương, lại là người thành thật không nói dối, gặp phải bọn chúng làm sao bây giờ, hắn hận chính mình bị thương quá nặng, không thể đứng lên chạy đi tìm đứa nhỏ.

“Sư phụ sai đệ tử phải gánh vác, chỉ tiếc thể lực có hạn không thể giúp gì nhiều, ngay cả thương thế của huynh nếu không phải huynh mang theo nhiều dược thảo chắc cũng không nhanh có thể tỉnh lại. Sư phụ cũng là có nỗi khổ, bình thường yêu thương nhất chính là Kỷ sư tỷ, vốn cũng chỉ định

https://thuviensach.vn

xử phạt, nhưng không ngờ người kia lại là Ma giáo đã tức chết Đại sư bá Cô Hồng Tử…Sư phụ cũng rất thương tâm mới có thể như vậy, sau này bình tĩnh lại tất nhiên là sẽ hối hận, huynh không cần nói sư phụ như vậy.” Bối Cẩm Nghi tuy biết sư phụ có nhiều chỗ không đúng, nhưng thân là đệ tử không thể nói này nói nọ, chỉ có thể hết sức giúp sư phụ bào chữa.

Ân Lê Đình nhìn Bối Cẩm Nghi sắc mặt áy náy giải thích, thần tình hiện lên vẻ xin lỗi giống như chính nàng là người có lỗi, không khỏi âm thầm tự trách mình quá mức, người sai là Kỷ Hiểu Phù, Diệt Tuyệt sư thái lại là chưởng môn một trong sáu đại môn phái, chính mình cũng chẳng có điều gì tốt, thật không đành lòng nhìn tiểu cô nương bối rối, nhịn đau trong lòng lạnh nhạt nói: “Ta không trách sư phụ cô nương nữa, chỉ là lo lắng cho an nguy của Vô Kỵ, không biết nó thế nào rồi. Thuốc vốn là chuẩn bị cho Vô Kỵ, không nghĩ lại gặp chuyện như vậy…”

“Không cần lo lắng, thiếu niên kia, a, là Vô Kỵ rất thông minh, hơn nữa hắn cũng biết ít nhiều quyền cước, nhất định sẽ không gặp chuyện gì. Nếu huynh thật sự lo lắng, vậy mau mau chữa lành thân thể, cho đến khi khỏe mạnh lại ta sẽ giúp huynh cùng đi tìm Vô Kỵ, đưa hắn trở về là được.” Bối Cẩm Nghi nhìn Ân Lê Đình bộ dạng khá hơn, tâm tình cũng vui lên, lời trong lòng trực tiếp nói ra, nói xong mới nhớ ra mình nói cái gì, sắc mặt chợt đỏ bừng, không dám ngẩng đầu.

Ân Lê Đình vừa mới bị một vết thương lòng trí mạng, không chú ý đến bộ dáng ngượng ngùng của nàng, chỉ nhíu mày hỏi: “Tại hạ bị thương chỉ sợ là phải lâu mới khỏi, lúc đó Vô Kỵ cũng không biết đi nơi nào, gia sư cùng tại hạ đã như vậy, Bối sư muội làm sao có thể cùng tại hạ đồng hành, hơn nữa cũng tốn hại đến danh dự của sư muội nữa.”

“Thương thế là do thủ pháp Nga Mi gây ra, chữa trị bốn năm ngày là có thể khôi phụ hai tầng công lực, hành tẩu vô sự, Vô Kỵ và đứa bé kia có hai người chắc sẽ đi không nhanh, không sợ trì hoãn năm sáu ngày, đến lúc đó mười thành chắc cũng khôi phục được ngoài hai thành, đủ an toàn. Võ

https://thuviensach.vn

Đang Nga My thân như người nhà, ta nhất định phải bảo vệ cho đến khi huynh hoàn toàn khôi phục mới được, sư phụ có biết cũng sẽ không trách tội.” Bối Cẩm Nghi nói ra rõ ràng hợp lý, khiến cho Ân Lê Đình không thể nào phản bác.

Ân Lê Đình cũng thấy lời nàng có lý, lúc trước Tam sư ca bởi vì trúng độc châm của Ngũ tẩu mất đi sức lực phản kháng mới bị kẻ thần bí ám toán, chính mình mấy ngày nữa cũng chỉ khôi phục được hai thành công lực, trừ chiêu thức ra, công lực chẳng so được với ai, vạn nhất gặp phải cường địch thì vô lực phản kháng, nghĩ vậy hắn nói: “Vậy cứ theo lời Bối sư muội, mấy ngày tới đành phiền Bối sư muội vậy.”

Vừa nói xong, bụng hắn bỗng nhiên vang lên mấy tiếng rồn rột, Bối Cẩm Nghi chợt nhớ ra nãy giờ toàn nói chuyện mà quên mất Ân Lục hiệp đã hai ngày chưa ăn gì, cười thầm nhìn hắn đỏ bừng mặt, cố gắng nhịn cười: “Ân Lục hiệp, là ta không tốt, quên mất huynh hai ngày nay chưa ăn gì, từ từ, ta đi làm cơm đây.” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

“Đa tạ Bối sư muội chiếu cố.” Chờ cho Ân Lê Đình nói xong câu cảm ơn, đã không còn thấy bóng dáng Bối Cẩm Nghi đâu nữa, bên ngoài chỉ mơ hồ truyền đến tiếng cười như ngân linh khiến mặt Ân Lê Đình cố gắng lắm để hết đỏ lại nóng bừng lên, nghĩ Bối sư muội ở bên ngoài cười như vậy trong lòng không biết đang nghĩ gì. Nhưng chính hắn lại không phát hiện ra, hắn đã không còn lúc nào cũng nhớ đến thống khổ vì bị Kỷ Hiểu Phù phản bội nữa.

Nhìn suối nước chảy chầm chậm trước mắt, đầu ta bất giác nhớ lại cuộc nói chuyện cùng cha lần trước. Trương Tam Phong và cha muốn ta đi Nga Mi, bọn họ nghĩ đi Nga Mi là tốt. Dĩ nhiên, nếu Chu Chỉ Nhược nguyên bản không động tâm với Trương Vô Kỵ chắc chắn sẽ kế thừa ngôi vị chưởng môn, thân là chưởng môn một trong sáu đại môn phái, dưới tay có bốn năm trăm đệ tử đều từ nhỏ lớn lên ở Nga Mi, trung thành vô hạn, hắn là mười bảy mười tám tuổi có thể yên ổn mà làm chưởng môn, thậm

https://thuviensach.vn

chí địa vị cũng không kém lắm so với Trương Vô Kỵ giáo chủ Minh giáo, nhưng cố tình Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác lại động tâm với Trương Vô Kỵ, kết quả là phải nhận một kết cục bi kịch. Nhưng ta khẳng định chính mình sẽ không thích Trương Vô Kỵ, vậy thì còn sợ cái gì? Vì sao lại không muốn đi Nga Mi?

Nhớ đến cảnh Diệt Tuyệt hạ chưởng đánh gục Kỷ Hiểu Phù đã từng xem trong phim hồi trước, nhớ đến cảnh Diệt Tuyệt mặt không đổi sắc giết hại giáo chúng Minh giáo, nhớ màn Diệt Tuyệt dứt khoát nhảy xuống Vạn An tự, trong lòng ta không khỏi dâng lên cảm giác e ngại. Đúng vậy, là sợ Diệt Tuyệt lãnh khốc vô tình, sợ Diệt Tuyệt tâm ngoan thủ lạt, sợ Diệt Tuyệt có thể đối với mình đáng sợ như vậy, càng sợ vạn nhất lại sinh ra tình cảm như trong truyện lại không thể cự tuyệt lời dặn dò của bà ta, cho dù biết rõ đó chính là lợi dụng.

Ta tự hỏi trong lòng, ta trong tay có võ học tổng cương Tiêu Dao phái, tại sao không nghĩ biện pháp tự học võ mà chỉ tìm cách tăng cao thể lực miễn cưỡng tự bảo vệ? Chỉ cần ta mở miệng tin rằng người trong Võ Đang tuyệt sẽ không từ chối dạy phương pháp nội công vận tức, cho dù không nói ra, chỉ cần muốn cũng có thể học trộm, vì sao lại không học?

Hai năm nay, cho đến giờ ta vẫn đem nghi vấn đó đặt ở đáy lòng không dám nghĩ đến, hôm nay đến lúc phải lựa chọn, không thể do dự mới đem ra tự hỏi. Vì sao không dám luyện tổng cương tuyệt học Tiêu Dao phái? Bởi vì ta sợ tiết lộ ra ngoài sẽ dẫn cường địch tới. Vì sao lại khẳng định là sẽ có cường địch? Vì ta biết Tiêu Dao phái là những người như thế nào, cơ hồ mỗi người đều có thể sống trăm tuổi là ít, một nửa là thần tiên, môn phái lánh đời như thế làm sao lại bị tiêu diệt?

Biết đến Tiêu Dao phái chỉ có người của ba mươi sáu đông bảy mươi hai đảo, cùng lúc ấy lại đưa bốn tì nữ Mai, Lan, Cúc, Trúc cho tứ đại gia thần của Đại Lí, sau này tứ đại gia thần loạn biến, gia tộc họ Đoàn cũng diệt vong, Ngư Tiều Canh Độc tứ đại gia thần Trử Thiên Lý*, Cổ Đốc

https://thuviensach.vn

Thành*, Phó Tư Quy*, Chu Đan Thần* bốn người chỉ có Chu gia trở về thành gia thần của Đoàn gia.

*: Bốn nhân vật là tứ đại gia thần của Đại Lý trong Thiên Long Bát Bộ.

Ở truyện Anh Hùng Xạ Điêu viết Nhất Đăng đại sư nguyên là hoàng đế nước Đại Lý, sau lại xuất gia, tứ đại gia thần của ông ta cũng được gọi là Ngư Tiều Canh Độc, tuy không nói rõ người bắt cá và tiều phu họ gì, nhưng Võ Tam Thông và Chu Tử Liễu ở Thần Điêu đại hiệp cũng có xuất hiện thêm vài lần. Và đến bây giờ, là thế giới Ỷ Thiên Đồ Long ký.

Trương Vô Kỵ khi ở Chu Võ Liên Hoàn trang xuất hiện trừ Chu, Võ hai gia thần Đại Lý ra thì còn có xuất hiện một người tên Vệ Bích*, hắn là biểu ca của Chu Cửu Chân*, cùng Võ Thanh Anh* là sư huynh muội, tứ đại gia thần thường có quan hệ cưới hỏi, xét tính cách của Chu Trường Linh, tỷ muội của hắn tuyệt đối sẽ không gả cho hạng vô danh, rất có thể một trong hai người Tiều hoặc Ngư không biết tên kia liền có một người họ Vệ.

*: Ba nhân vật trong Ỷ Thiên Đồ Long ký.

Như vậy mới có thể lý giải tại sao Chu Cửu Chân cùng Võ Thanh Anh tranh chấp nhau vì Vệ Bích mà Chu Trường Linh lại không phản đối, ngược lại còn cho phép, bởi vì Vệ gia cũng là một trong tứ đại gia thần. Như vậy tứ đại gia thần trong Thiên Long Bát Bộ là Trử, Cổ, Phó, Chu lại biến thành Chu, Võ, Vệ cùng với một họ nào đó chưa biết, cũng chứng minh là sau khi Đoàn Dự đăng vị và trước khi Nhất Đăng đại sư quy y, Đại Lý có phát sinh biến cố hoặc loạn lạc gì đó.

Mà Tiết gia cũng là khi Tiêu Dao phái diệt vong mới thoái ẩn để né tránh cường địch, ở tại Tương Dương thành tính từ khi Quách Tĩnh trấn thủ trở về trước, như vậy Tiêu Dao phái nhất định là diệt vong trước thời Nhất

https://thuviensach.vn

Đăng đại sư, loạn lạc Đoàn gia cùng Tiêu Dao phái diệt vong dường như xảy ra ở cùng một thời kỳ, ai nói trong đó lại không thể không có gì liên quan.

Mà sư phụ của Huyền Minh nhị lão, Bách Hư đạo nhân dù xuất thân rất có khả năng là truyền nhân của ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo, Huyền Minh nhị lão theo triều đình danh tiếng trong võ lâm không nhỏ, dù là Trương Vô Kỵ cho đến lúc võ công đại thành cũng chỉ đánh ngang tay, nếu còn có truyền nhân nào khác chẳng phải đem võ lâm biến thành bộ dáng gì nữa.

Tiêu Dao phái diệt vong thế nào không biết, trước đây ta cũng chưa bao giờ suy nghĩ cẩn thận, hai năm nay mới nghĩ ra, xung quanh Nhữ Dương Vương phủ còn có nhiều cao thủ lai lịch không rõ.

Trong triều đình, Thái sư, Vương gia, tướng quân, cao thủ trong hoàng cũng, liệu có ai là truyền nhân của ba mươi sáu đông bảy mươi hai đảo không? Tại sao ta không dám luyện võ công Tiêu Dao phái? Tuy biết võ học Tiêu Dao phái có bao nhiêu thần diệu, nhưng có thể so sánh với địch nhân đã tiêu diệt cả phái Tiêu Dao không? Thậm chí còn không dám đem hai chữ Tiêu Dao lộ ra nửa chữ.

Nhìn cá lội nhẹ nhàng dưới khe suối, ta thản nhiên đối mặt chính mình, tự hỏi tự đáp. Lễ nghi liêm sỉ, quy củ giang hồ đủ loại đối với người hiện đại như ta không có ý nghĩa gì, mà nguyện ý tuân thủ vì ân dưỡng dục của cha, vì cha mà tuân theo, ta thích cuộc sống bình tĩnh yên ổn hiện tại, cũng là bảo đảm an toàn cho cha.

Ở thế giới võ hiệp này, nếu không có thực lực liền chỉ có thể thuận theo kịch tình, lợi dụng hiểu biết về diễn biến mà bảo vệ chính mình và người thân, lợi dụng ưu thế đó để thay đổi số phận chính mình. Không có thực lực mạnh chỉ có thể dựa theo kịch tình an bài, vậy Nga Mi nhất định là

https://thuviensach.vn

phải đi, nếu không thế giới này có thay đổi những gì cũng không thể khống chế được.

Đi Nga Mi ta nhất định phải học tập võ công, nội công Tiêu Dao phái có thể lén tập luyện, ngoại công, khinh công tuyệt đối không thể luyện, mà Nga My phái võ công truyền thừa từ Quách Tương, nội công tâm pháp nhất định là tâm pháp phái Toàn Chân đã xuống dốc, tâm pháp là chính phái, tuy không thể tốc thành nhưng tuyệt đối không nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, có lẽ là hơn so với Cửu Âm chân kinh tuy nhanh mà nguy hiểm.

Nếu muốn đi Nga Mi nhất định phải có kế hoạch tốt, dùng tâm pháp bình thường của Nga Mi làm căn cơ tốt, sau khi có hiểu biết nhiều về phương diện nội công thì cẩn thận tìm hiểu võ học tổng cương của Tiêu Dao phái. Nếu trong hai ba năm không thể phá giải Bất lão Trường xuân công thì tu luyện công phu giống như Bắc Minh Thần công có ghi trong sách kia.

Võ học Nga Mi chiêu thức không được đến võ học thực truyền của Hoàng Dược Sư, tuy hiện tại có Ỷ Thiên kiếm thanh thế có thể sánh với Thiếu Lâm, nhưng sau này Ỷ Thiên kiếm bị Triệu Mẫn đoạt đi, Diệt Tuyệt chết thảm, Nga Mi liền xuống dốc không phanh, cho đến khi Chu Chỉ Nhược luyện Cửu Âm chân kinh tốc thành mới gượng dậy được ở Đại hội trên Thiếu Lâm.

Nếu ta đã biết rõ kịch tình thì còn có gì phải sợ? Ở Nga Mi vài năm vờ làm một cô gái ngoan, không có cảm tình gì với Trương Vô Kỵ, pháo hỏa của Diệt Tuyệt cũng không chạm đến người, Chu Chỉ Nhược nguyên bản kia thực ra rất kính sợ sư phụ, lại yêu phải người không nên yêu nên mới lầm đường lạc lối.

Hiện giờ hiểu biết về y thuật của ta cũng có tiến triển, công phu ám khí cũng không tồi, chẳng lẽ so ra còn kém với Chu Chỉ Nhược nguyên bản kia sao? Chỉ cần không có cảm tình thầy trò gì đó với Diệt Tuyệt là được.

https://thuviensach.vn

Lại nói đi Nga Mi, có thể kiến thức hình dáng kiếm Ỷ Thiên, nếu có thể lấy Cửu Âm chân kinh từ trong kiếm ra thực tốt quá.

Tuy Cửu Âm chân kinh nội công chiêu thức không bằng được Tiêu Dao phái, nhưng còn hơn là so với đồ có trong tay mà xem không hiểu, không có chiêu thức chỉ có nội công cùng đạo lý võ học Bất lão Trường xuân công là mạnh. Cửu Âm chân kinh chiêu thức tinh diệu tuyệt luân, tổng cương trong nguyên tác và trong phim đều bị Quách Tĩnh học được nhớ rõ, tuy nhiên không hiểu về võ công sẽ không luyện được.

Đợi cho đến khi học xong phương pháp vận khí nội công Nga Mi, có thể tự mình học được, chiêu thức chẳng những có Cửu Âm Bạch cốt trảo cùng Cửu Âm thần trảo, Tồi Tâm chưởng, trường tiên, xà hành li tiên thuật, đại phục ma quyền pháp, kỳ môn bên trong cũng có Di hồn đại pháp, dịch cân toái cốt, chữa thương, bế khí, huyệt di vị đẳng, còn hơn Bất lão Trường xuân công trong tay còn phải luyện rất lâu.

Chỉ cần trước khi mọi chuyện bắt đầu, võ công tập đến trình độ của Diệt Tuyệt sư thái, không cùng Trương Vô Kỵ có cảm tình ngớ ngẩn gì, mọi chuyện bắt đầu không lâu còn có thể kế thừa chưởng môn vị Nga Mi, ta nghĩ đến Nga Mi cũng không có gì không tốt. Thật sự là ngốc, rõ là mọi sự chú ý đều hướng về Diệt Tuyệt, đâm ra bỏ qua không nghĩ ra bao nhiêu việc tốt.

Diệt Tuyệt cũng không có cái gì đáng sợ, cũng chỉ là một người hận thù sâu nặng mà thôi, không có ba đầu sáu tay gì. Chỉ cần nhẫn nại vài năm, sau khi kế thừa Nga Mi cũng không phải sợ địch nhân Tiêu Dao phái nữa, tin rằng nếu ta cố gắng nhất định có thể làm được. Chỉ cần thực lực đủ sẽ không phải sợ bất cứ kẻ nào, cũng như vận mệnh thế nào.

“Xem mày Chỉ Nhược giãn ra, hẳn là đã nghĩ thông suốt, xem ra không cần phải khuyên nữa.” Mạc Thanh Cốc một thân thanh sam, đứng bên người ta tự bao giờ bình thản nói.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi ta nghĩ ngợi nhiều, không chú ý tới hắn đến đây khi nào. “Nghe ý Thất thúc nói là muốn đến khuyên cháu sao? Thúc cũng hy vọng cháu rời Võ Đang, Nga Mi tốt như vậy sao?”

“Nga Mi tốt hay không ta cũng không rõ lắm, nhưng nếu sư phụ hy vọng cháu đi hắn là có lợi. Tuy ta không nỡ, nhưng phải biết rằng không có bữa tiệc nào không tàn, cháu mới mười hai tuổi, tương lai sau này còn dài, ở Võ Đang có lẽ chỉ mai một đi thôi. Hơn nữa cha cháu cũng hy vọng cháu có được thành tựu, không cần dông dài ở đây làm một người dân thường.” Mạc Thanh Cốc vỗ vỗ đầu ta, an ủi.

Nhìn Mạc Thanh Cốc nói an ủi, ta bỗng nhiên rất muốn khóc, kiên cường vừa rồi cũng không biết bay đi nơi nào, giờ phút này chỉ còn lại yếu đuối. Ta ôm lấy cánh tay hắn, không muốn hắn nhìn thấy ta bộ dáng rơi lệ, buồn giọng nói: “Nhưng cháu thì không nỡ, không nỡ xa cha, không nỡ xa núi Võ Đang, cháu chỉ muốn làm người thường thôi, đi Nga Mi rất sợ, không biết Nga Mi có người nào, có tốt hay không, không biết tương lai sẽ ra sao, rất sợ.”

“Tiểu nha đầu, đừng sợ. Mọi người trên núi Nga Mi cũng tốt lắm, Diệt Tuyệt sư thái tuy tính tình quái dị nhưng giao tình với Võ Đang rất tốt, nhất định sẽ tốt với cháu. Nếu không tốt, cháu có thể xuống núi gửi thư, ta sẽ đến đón cháu trở về, có Võ Đang ở đây không ai khi dễ cháu được.” Mạc Thanh Cốc nhìn ta ôm cánh tay hắn thanh âm mơ hồ nức nở, không khỏi cứng đờ người.

Bàn tay gắt gao nắm chặt lại, hắn chưa bao giờ kháng lệnh sư phụ, cũng biết sư phụ an bài là có đạo lý, chỉ có thể ở bên an ủi, nhưng vì sao trong lòng lại đau như vậy? Là không nỡ để Chỉ Nhược rời đi sao? Thật không hiểu nếu Võ Đang biết chuyện Ân Lê Đình vừa xảy ra liệu có thể để Chỉ Nhược đi Nga Mi không nữa.

https://thuviensach.vn

Núi non hùng vĩ, hiểm trở âm u, thác đổ như rèm, biển mây cuồn cuộn, đại thụ chen chúc nhau tươi tốt, quả nhiên không hổ là "Nga Mi thiên hạ tú" (Nga Mi đẹp thiên hạ). Sau khi ta quyết định đến Nga Mi, thu xếp hành trang tiền bạc gọn gàng, khuyên cha sau này chuyển đến Võ Đang ở, lại mang theo Lôi Tuyết đi theo Mạc Thất hiệp cưỡi ngựa ngồi xe, đi thuyền đường thủy, trải qua hơn hai mươi ngày mới đến được núi Nga Mi.

Trên đường đi ngồi xe vất vả không thành vấn đề, Lôi Tuyết vốn rất nghịch ngợm hiếu động cũng biết điều ngoan ngoãn không nháo loạn gì, lại có Mạc Thất hiệp hạ mình chiếu cố, cũng mấy lần ra tay hành hiệp trượng nghĩa khiến ta thỏa mãn hiếu kỳ với cuộc sống giang hồ, cũng hiểu được vì sao Võ Đang thất hiệp danh tiếng lưu truyền, Mạc Thất hiệp chẳng những mọi hành động đều hợp tình hợp lý, ngay cả xem kiếm pháp của hắn khi cùng người so chiêu cũng thực thích, vừa dễ nhìn, lại hiếm có địch thủ.

Đến chân núi Nga Mi, ta và Mạc Thất hiệp kiếm một nơi tắm rửa tẩy hết phong trần bụi bặm, thay đổi y phục, quả nhiên dễ chịu hơn nhiều. Đem ngựa gửi lại khách điếm, đeo hành lý lên vai, Mạc Thất hiệp đưa ta và Lôi Tuyết lên núi, cũng không dùng khinh công mà chậm rãi đi bộ trên đường, giới thiệu cho ta về Nga Mi nổi danh thánh cảnh.

Hắn chỉ cho ta trên núi đâu là chùa miếu, đạo quan, nơi nào là chỗ ở của ngoại môn đệ tử, nơi nào cung điện, về phần Nga Mi phái chân chính do Quách Tương sáng lập đương nhiên tọa lạc ở ngọn núi cao nhất Nga Mi Kim Đỉnh, người thường không có võ nghệ đi lên vô cùng khó khăn, khó trách khi lục đại môn phái gặp nạn bị Triệu Mẫn tập kích, Nga Mi lại không việc gì, nguyên lai là quan binh bình thường căn bản là lên không nổi, cho dù lên đến nơi cũng chẳng còn sức mà phiền toái người ta nữa.

Trên đường đi có được một Mạc Thanh Cốc phảng phất như tiên diễn giải thuyết minh phong cảnh, ta được thấy núi non trùng điệp, cây to cây nhỏ, gió thổi đường dài, mây bay cuồn cuộn dưới chân cầu, hang động thâm u, còn có thác cao vạn trượng đổ xuống đinh tai nhức óc. Dần dần

https://thuviensach.vn

nước chảy yên ả hơn, cũng yên tĩnh hơn, con đường mòn chim kêu lảnh lót, hoa rừng nở rộ, khỉ rừng xao xác khiến Lôi Tuyết mấy phen bồn chồn.

Còn có nơi nhiều nơi thú vị mà Mạc Thất hiệp giới thiệu cũng chưa được xem, chúng ta hướng núi cao mà đi, con đường núi quanh co khúc khuỷu nhưng âm u râm mát, hoa rừng nở khắp nơi như khoe sắc, mặt khác trên núi lại có không ít sơn động, Mạc Thất hiệp nói có nhiều động rất kỳ lạ, có nơi thậm chí thạch nhũ còn sắp xếp theo một hướng, hình dáng lỳ lạ khiến người xem hoa cả mắt.

Lúc này là thời gian cuối xuân đầu hạ, không gian có phần oi bức, trên đường đi lại có thể thấy trăm hoa khoe sắc, rực rỡ mê người, nghe Mạc Thanh Cốc nói, ta tưởng tượng ra mình đứng ở Nga Mi Kim đỉnh ngẩng đầu nhìn ra xa, có thể thấy thái dương đất trời sáng lạn, biển mây trùng điệp miên man bên dưới làm nền, phật quang thần bí, còn có ánh tà dương đỏ rực như lửa, giống như đang đứng nơi tiên cảnh, hoành tráng và hùng vĩ.

Bước vào Nga Mi, ta cũng không còn hối hận nữa, dù cho cỏ cây cũng vô cùng hấp dẫn thế này, nghĩ đến việc ta có thể ở lại lâu dài lại vui vẻ không thôi, vài lần mở miệng hô to: “Nơi đây thật là thích!” Mạc Thất hiệp nghe xong, đôi mày đang nhíu lại mới giãn ra, kéo tay ta hướng Nga Mi Kim đỉnh đi đến.

Trải qua một quãng đường dài, y phục mới thay cũng đã nhuốm bụi, mệt cũng không còn sức mà tấm tắc khen ngợi nữa, Lôi Tuyết cũng không nghịch ngợm yên lặng ngủ trong lòng ta, ta đem nó nằm vào túi hành lý ngủ cho thoải mái, lúc này chỉ còn Mạc Thanh Cốc y phục cư nhiên không nhiễm nửa điểm bụi trần, chân đi như không chạm đất dẫn đường phía trước, rốt cục đến khi ta mệt nhoài cũng tới nơi, đến Nga Mi Kim đỉnh. Nhìn công trình kiến trúc lớn bằng đá trước mắt, ai dám nói Nga Mi là môn phái nhỏ.

https://thuviensach.vn

Dưới chân núi là nơi ở của ngoại môn đệ tử sạch sẽ rộng lớn, trên đỉnh núi cao này, phòng ốc xây dựng dĩ nhiên khó hơn, thời này lại không có máy móc gì hỗ trợ, thế nhưng phái Nga Mi, lầu các cao vút, phải đến hai mươi thước, hùng vĩ trang nghiêm, diện tích rộng lớn, là một môn phái võ lâm nhưng lại càng giống như một khu chùa lớn, nói Tiểu đông tà cũng thật lợi hại, có phải hay không đã đem kiến thức học từ Hoàng lão tà dùng để xây dựng nên phái Nga Mi? Con rể không xem vừa ý, dĩ nhiên chân truyền phải dành cho đứa cháu ngoại rất vừa mắt này.

Mạc Thất hiệp không biết trong lòng ta đang cảm thán, xốc lại hành lý nắm tay ta đến trước cánh cửa lớn đóng kín. Cánh cửa cao giấu đằng sau nó là phái Nga Mi thâm sâu như biển, khí thế vạn ngàn, nghĩ đến sau này phải ở lại đây học nghệ, thậm chí có thể thành người đứng đầu, lòng ta bỗng nhiên có một cảm giác khá vui vẻ và tự hào, bất quá Diệt Tuyệt lại như vậy, môn nhân đệ tử ra ngoài hành tẩu cùng mỗi lần chỉ có hai người, y phục đều rất giản dị, chỉ mặc áo dài vải thô màu xanh, cũng không mang nhiều ngân lượng hay xa hoa hưởng thụ, ai cũng nghĩ Nga Mi môn phái nhỏ sống nghèo khổ, lại không biết rằng Nga Mi lại thanh thế như vậy, không kém hơn so với Thiếu Lâm.

“Xin hỏi thiếu hiệp là ai? Có việc gì vậy? Chưởng môn không có trong phái, không thể tiếp đón được, có việc gì có thể báo với Đại sư tỷ.” Ngay khi ta còn đang suy nghĩ, Mạc Thất hiệp đã gõ cửa, một ni cô trẻ tuổi ra mở, hành phật lễ rồi mở miệng nói làm hai chúng ta đều giật mình, Diệt Tuyệt thế nhưng lại không có ở đây.

Mạc Thất hiệp tuy kinh ngạc nhưng cũng không khó xử, mỉm cười từ trong tay áo lấy ra một phong thư, từ từ nói: “Tại hạ Mạc Thanh Cốc phái Võ Đang, mang theo thư của gia sư muốn tiến cử một vị Tiểu cô nương đến quý phái học tập, còn thỉnh vị sư muội bẩm báo đến người chủ sự, phiền toái sư muội.”

https://thuviensach.vn

“A! Là vậy? Chờ..chờ một chút, ta đi báo với Đại sư tỷ.” Tiểu ni cô nhìn Mạc Thất hiệp cười, thần hồn đã sớm điên đảo, sắc mặt đỏ bừng không biết nên làm cái gì, hấp tấp đỡ lấy phong thư của Trương Tam Phong đích thân thủ bút từ tay Mạc Thanh Cốc, liếc qua rồi vội vàng bước vào trong, ngay cả cửa cũng quên không đóng lại.

Ta và Mạc Thất hiệp nhìn nhau cười, cảm thấy thú vị, cô bé kia còn nhỏ mà đã xuất gia, làm việc có chút kích động, cũng may Mạc Thất hiệp là người thủ lễ, chưa được chủ nhân đồng ý tuyệt đối sẽ không đi vào, huống chi bên trong thâm sâu, ngay cả chủ nhân đồng ý cũng không thể tùy tiện phá hư danh dự của Nga Mi phái.

Đợi một lúc, bên trong có động tĩnh, một loạt những tiếng bước chân dồn dập, rồi toàn bộ đại môn mở ra, một ni cô tầm tuổi trung niên mang theo khoảng mười đệ tử tục gia mặc áo màu xanh đi tới, mỉm cười đến trước Mạc Thất hiệp: “A di đà phật, thì ra là Mạc Thất hiệp đến, thật sự là thất lễ, mời vào.” Xong rồi đưa tay mời, phía sau trái phải là hai hàng đệ tử tục gia đứng thẳng liền đi trước dẫn đường thỉnh Mạc Thanh Cốc tiến vào.

Trong lòng ta tán thưởng, quả nhiên Nga Mi có lễ, cho dù chỉ có ta và Mạc Thanh Cốc hai người đến cũng không thiếu phong độ Nga Mi, mở rộng cửa giữa ra nghênh đón. Ta vừa nghĩ vừa đi theo Mạc Thất hiệp cùng đệ tử Nga Mi vào nội môn, trên đường đi lầu các trùng điệp, mái cao cong vút tầng tầng, ngói lưu ly dưới nắng mặt trời lóe ra ánh sáng bảy màu lung linh rực rỡ, khí khái bất phàm.

Đi khá là lâu mới đến được tòa lầu cao nhất, hình như là đại điện, cao phải đến hai mươi mét, trên gác có treo một chiếc chuông đồng lớn, tòa đại điện nằm ở hướng đông quay mặt về phía tây, vô luận khí phái, kiến trúc trang trí đều không thua kém Tử Tiêu điện của Võ Đang. Ta đọc trên tấm biển treo cao có viết: Quan Âm điện, xem ra Nga Mi quả nhiên là thờ phụng Phật giáo, ngay cả đại điện cũng gọi là Quan Âm điện.

https://thuviensach.vn

“Mạc Thất hiệp xin mời qua bên này, gia sư xuất môn chưa về, Tĩnh Nghi cũng không có tư cách nào ở đại điện tiếp đãi khách, Mạc Thất hiệp thứ lỗi, thật là thất lễ.” Trong khi ta đang nhìn ngắm quan sát xung quanh, Đại đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái cùng Mạc Thanh Cốc nói chuyện, dẫn mọi người vào phòng khách nhỏ, nghe ý trong lời Tĩnh Nghi, đại điện Quan Âm điện chỉ có chưởng môn mới đủ tư cách để mở ra.

Mạc Thanh Cốc lạnh nhạt cười không để ý đến, vén vạt áo bào trắng cất bước đi vào gian phòng khách nhỏ: “Tĩnh Nghi sư tỷ cần gì phải khách khí như vậy, quy củ Nga Mi tại hạ há có thể không biết, Nga Mi Võ Đang từ thời Quách tổ sư đã thân như một nhà, có khách sáo thì cũng không cần khách sáo với Võ Đang!” Xem ra hắn cũng biết rất rõ quy củ của Nga Mi phái.

“Mạc sư đệ nói có lý, vậy Tĩnh Nghi cũng không khách khí, mau ngồi đi! Người đâu, dâng trà!” Tĩnh Nghi nghe Mạc Thanh Cốc nói, tự nhiên là gương mặt thoải mái đi nhiều, mời Mạc Thanh Cốc ngồi xuống, xưng hô cũng theo mà gọi Mạc Thất hiệp thành sư đệ, không biết bọn họ nghĩ ngợi cái gì, ta chỉ có thể đứng phía sau Mạc Thất hiệp chăm chú quan sát.

Mạc Thanh Cốc nghe Tĩnh Nghi nói xong, cười thản nhiên, phong tư mê người, cũng không khách khí trực tiếp ngồi ở ghế trái phía trên. Tĩnh Nghi thấy vậy cũng ngồi xuống ghế phải, hai người tao nhã nhận trà được dâng lên, chậm rãi uống. Mạc Thanh Cốc mở miệng: “Tĩnh Nghi sư tỷ, tại hạ đến mục đích đã nói rõ, không biết sư tỷ tính toán thế nào?”

“Nếu là thư chính tay Trương chân nhân viết, Tĩnh Nghi trước hết thay gia sư làm chủ giữ Tiểu cô nương ở lại đây, nhưng không biết Tiểu cô nương lai lịch thế nào? Tuổi đã bao nhiêu? Gia sư có hỏi Tĩnh Nghi cũng biết để có thể trả lời.” Tĩnh Nghi nhìn ta, mặt không đổi sắc hỏi, lòng tò mò Tiểu cô nương này lai lịch thế nào, tướng mạo khí chất đủ bất phàm, nhưng ngàn vạn lần đừng có liên quan gì đến Ma giáo, sư phụ ghét nhất là loại này.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc biết băn khoăn của Tĩnh Nghi, chuyện của Diệt Tuyệt sư thái Võ Đang làm sao lại không biết, lạnh nhạt cười, dắt ta đến trước mặt nhẹ nhàng nói: “Tiểu cô nương này họ Chu, tên là Chỉ Nhược, là con nhà nông gia trên núi Võ Đang, phụ thân cùng gia sư có giao tình rất tốt, sau lại thấy Chỉ Nhược ngày ngày lớn lên, năm nay đã mười hai tuổi, tướng mạo khí chất đều không tục, tư chất cũng tốt, đáng tiếc không có minh sư dạy thật sự đáng tiếc, mới sai tại hạ mang đến Nga Mi bái sư, lai lịch tuyệt đối trong sạch.”

“Tiếu cô nương trông không giống con nhà nông gia, bất quá Võ Đang thất hiệp ngôn trọng như núi, nói lời tuyệt sẽ không giả dối, Mạc sư đệ một khi đã như vậy thì tuyệt đối không có vấn đề, bần ni cũng thấy tiểu cô nương tuy chưa có võ nghệ nhưng hành tẩu bước đi ổn trọng, đi từ dưới núi lên đến đây đường xá khó khăn, tiểu cô nương lại chỉ thần sắc mỏi mệt mà không làm sao cả, quả thật tư chất rất tốt, không biết Trương chân nhân có ý định cho nhập môn hạ của ai?” Tĩnh Nghi trước tán tụng một lúc rồi đột nhiên hỏi.

Mạc Thanh Cốc nghe vậy trên mặt có chút xấu hổ, biết rằng Diệt Tuyệt sư thái đã mười năm không thu nội môn đệ tử, những năm trước đến bái sư đều là võ lâm thế gia, hương thân các nơi cũng đều chỉ thu làm ngoại môn đệ tử, nhưng vì Chỉ Nhược mà nghĩ thì vẫn là bái nhập làm môn hạ Diệt Tuyệt sư thái mới thật tốt. Diệt Tuyệt tuy tính tình quái dị nhưng đối với đệ tử cũng rất tốt, rất bảo vệ đồ đệ, nhất định có thể dạy dỗ tốt cho Chỉ Nhược. Nghĩ vậy Mạc Thanh Cốc kiềm chế ngại ngần nói: “Đương nhiên là bái làm môn hạ Diệt Tuyệt sư thái, nếu như Diệt Tuyệt sư thái không đồng ý cũng không cần miễn cưỡng, chỉ cần Chỉ Nhược không bị ủy khuất là được.”

Ta đứng bên cạnh nghe mới hiểu, thì ra muốn bái nhập làm đồ đệ của Diệt Tuyệt sư thái cũng không đơn giản, cho dù muốn bái nhập Nga Mi phái cũng phải xem thân gia lai lịch, gia thế trong sạch, khó trách mặc kệ

https://thuviensach.vn

các phái khác có lục đục thế nào, Nga Mi trừ Kỷ Hiểu Phù lại chưa bao giờ có một ai phản bội, ngay cả Đinh Mẫn Quân độc mồm độc miệng sau này bị Chu Chỉ Nhược nguyên bản trả thù cũng không rời khỏi Nga Mi, ngược lại ở bên ngoài vẫn bảo vệ mặt mũi cho Nga Mi, thay Chu Chỉ Nhược che giấu, thậm chí ở Thiếu Lâm tự thay Chu Chỉ Nhược ám sát Tạ Tốn, chỉ bằng một Diệt Tuyệt như vậy quả thật cũng không thể phủ nhận cả Nga Mi phái.

"Việc đó Tĩnh Nghi không thể quyết định, chỉ có thể thỉnhChucô nương tạm thời ở lại Nga Mi, chờ gia sư về quyết định. Bất quá Mạc sư đệ xin hãy yên tâm, vô luận như thế nào Nga Mi cũng sẽ không ủy khuấtChucô nương, nhất định sẽ an bài thật tốt." Tĩnh Nghi không thể quyết định, tuyChucô nương tư chất tốt nhưng cũng không biết sư phụ có suy nghĩ thế nào, đành phải nói vậy.

Mạc Thanh Cốc biết Tĩnh Nghi khó xử cũng không miễn cưỡng, nhẹ nhàng nói: "Vậy làm phiền Tĩnh Nghi sư tỷ, hiện giờ sắc trời đã không còn sớm, tại hạ cũng phải cáo từ, Chỉ Nhược ở Nga Mi cần phải nghe lời trưởng bối, hảo hảo bảo trọng." Nói xong, trong lòng bỗng dưng cảm thấy ê ẩm, lại có cảm giác không đành lòng, không biết bao lâu mới có thể lại được nhìn thấy, suýt nữa thì thay đổi chủ ý muốn mang theo Chỉ Nhược xuống núi.

"Vâng, Nga Mi phái đều là nữ, quả thật không có phương tiện giữ Mạc sư đệ ở lại, thật sự xin lỗi, xin tiễn Mạc sư đệ." Tĩnh Nghi thấy Mạc Thanh Cốc hiểu biết lễ nghĩa, trong lòng cao hứng giọng cũng dịu đi rất nhiều.

Mạc Thanh Cốc khẽ lắc đầu nói: "Không dám phiền Tĩnh Nghi sư tỷ, để Chỉ Nhược đưa ta ra cửa là được, cũng còn mấy điều cần dặn dò. Chỉ Nhược lần đầu tiên xa nhà, trong lòng hẳn là không dễ chịu." Trong lòng lại cảm thấy không nỡ rời đi, chẳng lẽ là lâu ngày ở chung liền đem nàng trở thành người thân mới có thể như vậy? Vừa nghĩ vừa đứng dậy cùng Tĩnh Nghi cáo từ.

https://thuviensach.vn

Ta không biết Mạc Thất hiệp đang suy nghĩ gì, nhìn trong đôi mắt sáng của hắn mang theo tia không đành lòng, lòng ta nghĩ đến phải rời khỏi hắn ở lại Nga Mi không thân cũng chẳng quen liền khủng hoảng, Đợi cho Tĩnh Nghi dừng lại ở cửa đại điện, mới chạy lại đuổi theo Mạc Thất hiệp, cố nén khó chịu trong lòng vừa đi vừa nói: “Thất thúc cũng phải bảo trọng, để Chỉ Nhược tiễn Thất thúc, Chỉ Nhược nhất định sẽ thật tốt, sẽ không làm cho Võ Đang và Thất thúc mất mặt, học tập thật chăm chỉ.”

“Thất thúc biết Chỉ Nhược sẽ không làm Thất thúc thất vọng, cháu cầm lấy cây sáo trúc này, chỉ cần ở Nga Mi chịu ủy khuất gì, hoặc là ở không được thì hãy thổi sáo, trên núi cũng có bồ câu đưa thư của Võ Đang dùng để liên lạc, chỉ cần thổi sáo này bồ câu sẽ theo tiếng mà tìm đến, có gì có thể viết thư để bồ câu đưa về Võ Đang, Thất thúc nhất định sẽ đến đón cháu trở về. Ở Nga Mi tuyệt đối không phải không có chỗ nào để dựa, không cần để mình chịu khổ.” Mạc Thanh Cốc nói nhỏ vào tai ta, đem sáo trúc đưa cho ta.

Ta bị lời Mạc Thanh Cốc làm cho kinh ngạc, trên núi Nga Mi có bồ câu đưa thư của Võ Đang, chỉ sợ không phải đơn giản. Hắn là còn có người giám thị động tĩnh của Nga Mi nữa, khó trách trong giang hồ lục đại môn phái có động tĩnh gì không ai giấu được ai, nguyên là đều có giám thị lẫn nhau, ngay cả Nga Mi Võ Đang thân nhau như thế cũng có đề phòng.

Tuy ta hơi kinh ngạc nhưng cũng không cảm thấy như vậy là quá đáng, ngược lại nghĩ hắn là như vậy mới đúng, nếu Võ Đang giống như một người mù gì cũng không biết mà còn có thể làm Bắc Đẩu võ lâm như vậy mới là ký quái, càng cảm động hơn chính là Thất thúc yêu thương, chiếu cố ta như vậy, ngay cả chuyện cơ mật cũng nói cho ta biết, ta không khỏi hai mắt rưng rưng, cảm động không thôi.

Trong lòng cũng hạ quyết tâm, lấy ra cuốn da thú nhẹ nhàng đặt vào tay Mạc Thanh Cốc, nói: “Thất thúc, đây là di vật cuối cùng mẹ cháu để lại, sau khi thúc xuống núi nhớ xem, không cần hỏi nguyên nhân lý do, nội

https://thuviensach.vn

dung bên trong ngoại trừ Trương chân nhân cùng mấy vị thúc thúc bá bá đừng để ai biết được. Thất thúc, thúc nhận đi.”

Ta xiết chặt cây sáo trúc trong tay, nhịn không được, nhẹ nhàng nói. Bên trong cuốn da thú này đúng là tuyệt học nội công Đại Vô Tướng Công của Tiêu Dao phái. Trong số các tuyệt học Tiêu Dao phái thì chỉ có Tiểu Đại Vô Tướng Công là có thể cùng luyện với các loại võ công môn phái khác. Tiểu Vô Tướng Công là võ học bắt chước các loại võ công khác, còn Đại Vô Tướng Công uy lực thế nào ta cũng không rõ, ở hiện đại thường được đoán là Đại Vô Tướng Công nếu đã có chữ Đại hẳn là hơn một bậc.

Ta làm như vậy không phải để kỷ niệm hay gì cả, mà là đối mặt với kịch tình biến chuyển sau này có đôi chút sợ hãi, từ khi biết mình sẽ lên Nga Mi đã biết vận mệnh cũng không có thay đổi gì tốt, không biết nguyên nhân gì nhưng Mạc Thất hiệp cũng có thể gặp bất trắc. Nếu là người xa lạ chẳng quen biết ta sẽ không dư hơi quản, nhưng ta không thể trơ mắt nhìn Mạc Thất hiệp đã dạy dỗ ta, yêu thương ta chết oan uổng như vậy, điều duy nhất có thể làm là giúp hắn tăng cường thực lực, chỉ có mạnh hơn mới có thể chống lại các biến cố mà sống sót. Ta có thể lạnh lùng nhìn người khác trải qua kịch tình gay cấn nhưng không muốn những người thân của mình phải xa rời.

Một lát hai chúng ta đã đến Đại môn Nga Mi, Mạc Thanh Cốc mắt nhìn ta thật lâu, đem tấm da thú cất vào ngực áo, giọng khàn khàn nói: “Chỉ Nhược, bảo trọng thật tốt.” Nói xong vận khinh công hướng chân núi bay vọt xuống, thân ảnh màu trắng trong giây lát đã không nhìn thấy bóng dáng.

“Chu cô nương, đừng buồn nữa, đi cùng bần ni, bần ni sắp xếp nơi ở cho cô nương. Hãy xem nơi này như chính nhà mình, đừng ngại.” Không biết bao lâu sau, thanh âm của Tĩnh Nghi truyền lại, không có vẻ nghiêm túc khi đứng trước Mạc Thanh Cốc ban nãy mà chỉ còn giọng ôn hòa an ủi.

https://thuviensach.vn

Ta mắt hoe hoe đỏ, nhìn Tĩnh Nghi đang mỉm cười ôn hòa, đưa tay cầm chặt lấy bàn tay giơ ra, mềm mại và ấm áp, cất bước chạy theo kịp, khụt khịt nói: “Cảm ơn.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cẩm Nghi Hồi Sơn Cố Sự Đa

Sau khi Mạc Thất hiệp xuống núi, ta đi theo Tĩnh Nghi trở lại Nga Mi phái. Vì Diệt Tuyệt không có ở nhà, Tĩnh Nghi cũng không tiện sắp xếp, đành để ta tạm thời ở lại trong viện của ngoại môn đệ tử, chưa phải học hành gì, mỗi ngày ngoài việc nghe mấy vị ni cô ngoại môn đệ tử giảng kinh thì đi theo bọn họ gánh nước, kiếm củi du ngoạn khắp núi, phong cảnh Nga Mi thật đúng là không tồi.

Tiểu gia hỏa Lôi Tuyết đến Nga Mi thật không khác gì về nhà, trên núi nơi nơi khỉ vượn đều đàn đàn lũ lũ. Nó nhập bọn rất nhanh, không để ý tới mọi người yêu thích mỗi ngày đều theo khỉ vượn trên núi đi chơi, đến tối muộn mới trở về ngủ, thỉnh thoảng mang theo trái cây rừng để lấy lòng, không khác gì như ở khách điếm khiến mọi người đều dở khóc dở cười.

Mà dần dần, ta ở Nga Mi sống cùng mọi người rồi cũng trở nên quen thuộc, giao tình cũng tốt hơn. Ta được biết ở Nga Mi Kim đỉnh ngoại môn đệ tử có hơn một trăm người, một số là thiếu nữ chưa chồng, một số là ngoại môn đệ tử của những sư phụ cùng thứ bậc với Diệt Tuyệt sư thái vẫn xuất gia ẩn cư ở cuối viện, những người lớn tuổi hơn đều đã lấy chồng ra ngoài, hoặc trong nhà sắp xếp, hoặc là được Diệt Tuyệt cử ra ngoài, đều không phải là người trong nhà dân chúng bình thường.

Về phần đệ tử thân truyền của Diệt Tuyệt sư thái còn có bốn người, Đại đệ tử Tĩnh Nghi, Nhị đệ tử Đinh Mẫn Quân, Tam đệ tử Kỷ Hiểu Phù, Tứ đệ tử Bối Cẩm Nghi. Diệt Tuyệt sư thái tính tình quái dị, si mê võ học, ít quản công việc, bình thường đều là Đại đệ tử Tĩnh Nghi xử lý nội môn,

https://thuviensach.vn

việc ngoại môn, ký danh đệ tử cũng có quản sự quản lý, trừ những khi nghe mệnh lệnh của chưởng môn ra thì vô sự cũng ít khi lui tới.

Vì sao Diệt Tuyệt sư thái không có ở trong phái? Thì ra là mới rồi nhận được tin dưới chân núi có dấu hiệu cầu cứu của nội môn đệ tử Nga Mi, Diệt Tuyệt có Tam đệ tử Kỷ Hiểu Phù đã mất tích hai năm, mới tự mình mang theo Nhị đệ tử Đinh Mẫn Quân và Tứ đệ tử Bối Cẩm Nghi xuống núi tìm hiểu. Ta đoán vì vậy mà họ đến Hồ Điệp cốc, lén hỏi thăm, hóa ra thời gian không sai lệch lắm với thời gian Ân Lục hiệp xuống núi, không khỏi đầu toát mồ hôi lạnh, ngàn vạn lần đừng có gặp gỡ đụng chạm gì nhau nha!

Thời gian cũng dần trôi qua, chớp mắt đã hơn hai tháng, ở núi Nga Mi ban đầu cũng khá thú vị, nhưng khi đã được một thời gian rồi lại thấy phiền chán bởi vì chỗ ở vẫn chưa ổn định. Các đệ tử Nga Mi buổi sáng học võ, buổi chiều ngồi thiền, buổi tối đọc sách, các sự tình đó ta đều không được tham dự, để giải buồn ta chỉ có thể xuống phòng bếp giúp việc, ở đó toàn các đệ tử lớn tuổi, cũng không có ai quản ta, may mắn là trù nghệ của ta không kém có thể giúp đỡ chút ít, bằng không thật đúng là chết vì chán mất.

Qua mấy tháng, Diệt Tuyệt sư thái rốt cuộc trở về, về theo cùng còn có Đinh Mẫn Quân. Ta biết mình rất nhanh sẽ được sắp xếp cho nên không chạy loăng quăng khắp núi nữa, chỉ qua lại giữa hai nơi, phòng ngủ và phòng bếp. Chính là Diệt Tuyệt sư thái trở về không lâu, khắp nơi trong phái không khí ngưng trọng lên hẳn, tất cả mọi người thần sắc đều thận trọng, thật thận trọng, không ai dám cười đùa nháo loạn gì nữa.

Mọi người cũng truyền nhau tin tức bí mật, cái gì mà không thể lộ ra ngoài, ta tò mò, vài lần cẩn thận nghe lén được, thì ra Diệt Tuyệt sư thái đã truyền lệnh giang hồ môn hạ Tam đệ tử cấu kết Ma giáo yêu nhân, đã bị trục xuất khỏi phái Nga Mi, về sau phàm là danh môn chính phái đều có thể

https://thuviensach.vn

tru sát, tuy nhiên vì thanh danh của Nga Mi vẫn là không mang chuyện Kỷ Hiểu Phù có con tư sinh truyền ra.

Ta chỉ nghĩ muốn thay đổi vận mệnh Ân Lục hiệp, cho hắn biết Kỷ Hiểu Phù sớm đã không còn là vị hôn thê nguyên vẹn của hắn nữa, không ngờ lại thay đổi vận mệnh của cả Kỷ Hiểu Phù, tuy không chết nhưng thân bại danh liệt, lại khiến cha mình là Kim Tiên Kỷ lão anh hùng cũng bị người hiểu lầm, cho dù thúc thúc nàng ta có là Thiên phu trưởng đương nhiệm dưới tay có mấy ngàn người cũng lực bất tòng tâm.

Ngày đó Diệt Tuyệt truy theo Kỷ Hiểu Phù mà đi, nguyên bản là Kỷ Hiểu Phù có thể thản nhiên đối mặt với trừng phạt của sư phụ, cái chết cũng không đáng sợ, nhưng sau khi đã được Ân Lê Đình mấy lần xả thân cứu giúp, dũng khí cũng cạn xuống, sợ chết, càng sợ hơn là để con gái lại một mình trên đời, cho nên cố hết sức mà trốn.

Kỷ Hiểu Phù qua mấy ngày liền thoát khỏi đuổi giết của Diệt Tuyệt sư thái, nhưng cũng không dám trở về Hồ Điệp cốc xem con gái, chỉ đành hy vọng Trương Vô Kỵ có thể chiếu cố cho Bất Hối. Chính bởi vì trọng thương chưa lành hẳn, tâm tình lại phập phồng lo sợ, ngày đên chạy trốn, vượt núi trèo đèo, lại mang thêm nỗi áy náy với Ân Lê Đình, càng thêm lo lắng con gái an nguy, rốt cuộc mắc bệnh kẹt lại ở một sơn thôn hẻo lánh. Về phần Kỷ Hiểu Phù dưỡng bệnh thế nào, khỏi bệnh xong đi tìm con thế nào tạm thời không nói. Còn Diệt Tuyệt sau khi để mất tung tích Kỷ Hiểu Phù, trong lòng uất hận, lại cảm thấy phải có một lời công đạo cho Kỷ gia, cũng không quay lại Hồ Điệp cốc tìm đồ đệ mà đi thẳng đến Kỷ gia.

Nói hết sự tình cho Kỷ lão gia tử, tuy nhiên bà ta không đề cập đến chuyện muốn giết Kỷ Hiểu Phù, còn nói thêm việc này Ân Lục hiệp cũng biết, sau khi trở về núi cũng phải đem Kỷ Hiểu Phù trục xuất Nga Mi, Kỷ lão gia tử mặt biến sắc, lập tức giận đến mức lâm bệnh nặng, tuyên bố trục xuất Kỷ Hiểu Phù khỏi Kỷ gia, vĩnh viễn không nhận con nữa, mặt khác

https://thuviensach.vn

cũng phái một người con đi Võ Đang rút lại hôn sự, cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đối mặt với Trương Tam Phong nữa.

Diệt Tuyệt sư thái rời Kỷ gia lại trở về Hồ Điệp cốc cùng hai đệ tử gặp mặt, đáng tiếc khi đó Hồ Điệp cốc đã người không nhà trống, cũng không biết phát sinh ra chuyện gì, đành phải lần theo dấu hiệu Nga Mi để lại tìm kiếm, cuối cùng mất nhiều thời gian mới gặp lại Đinh Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân đem sự tình đã trải qua bẩm báo cẩn thận, Diệt Tuyệt sư thái nghe nói Dương Bất Hối chưa chết sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ lạnh lùng nói, Kỷ Hiểu Phù từ nay đã không còn là đệ tử Nga Mi nữa, giết hay không giết cũng không có quan hệ gì. Bà ta lưu lại dấu hiệu bí mật của Nga Mi rồi mang theo Đinh Mẫn Quân về trước.

Trở về Nga Mi, Diệt Tuyệt trước nói việc Kỷ Hiểu Phù cấu kết Ma giáo bị trục xuất khỏi Nga Mi cho Tĩnh Nghi truyền xuống. Tĩnh Nghi tuy kinh ngạc, nhưng nàng ta đã xuất gia, tâm cảnh bình thản cũng không bận tâm nhiều, đem lời Diệt Tuyệt sư thái muốn phân phó truyền xuống, rồi mới bẩm báo lại mọi chuyện sau khi bà ta xuống núi.

Bẩm báo xong mọi chuyện, Tĩnh Nghi thấy Diệt Tuyệt thần sắc đã mệt mỏi, cũng không nói nhiều trực tiếp đem thư Trương Tam Phong đích thân viết ra trình, bình tĩnh nói: “Sư phụ, là thư của Trương chân nhân, Mạc Thất hiệp tự mình đưa tới, đồng hành còn có một tiểu cô nương mười hai tuổi, Mạc Thất hiệp hy vọng ngài có thể nhận tiểu cô nương kia làm đệ tử, đồ nhi không dám tự quyết định, đành lưu lại tiểu cô nương kia chờ sư phụ trở về rồi quyết định.”

“Ừ, Trương chân nhân cũng viết trong thư, là giao tình với phụ thân tiểu cô nương kia không tồi, là con nhà nông phu, tư chất dù tốt thì cũng được đến đâu, làm gì mà phải trịnh trọng như thế, thu làm ký danh đệ tử đi! Ai cũng biết mười năm nay ta chưa từng thu nội môn đệ tử, cũng không tất vì Võ Đang mà phải phá lệ, Trương chân nhân biết nên cũng sẽ không thể trách tội.” Diệt Tuyệt sư thái nói vậy nhưng trong lòng lại vướng bận việc

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình, cảm thấy cùng Võ Đang có trở ngại, dù là thu nhận người Võ Đang tiến cử thì cũng so sánh được hơn việc đánh trọng thương Ân Lê Đình sao? Một tiểu cô nương không có giá trị lớn như vậy.

Tĩnh Nghi không biết sư phụ đã gây ra chuyện gì với Võ Đang, còn tưởng rằng sư phụ đánh giá thấp tư chất của tiểu cô nương kia, tuy vậy không quen phản đối lời sư phụ, chỉ nói: "Sư phụ, Chu gia Tiểu cô nương kia chẳng những dung mạo không tục, không giống như đứa nhỏ nông gia bình thường, thân thể tư chất thật sự rất thích hợp để học võ, nếu được dạy dỗ cẩn thận tất có thể rạng danh Nga Mi."

"Xinh đẹp mà để làm gì, bất quá là hồng nhan họa thủy, tư chất tốt có thể sánh với con nhà võ lâm thế gia sao? Nếu không làm được ngoại môn đệ tử của Nga Mi thì thu làm ký danh đệ tử là đã nể nang mặt mũi Võ Đang rồi, việc này về sau không cần nói đến nữa, đi xuống đi!" Diệt Tuyệt nghe Tĩnh Nghi nói đến dung mạo không tục trong tức giận trong lòng lại dâng lên, Kỷ Hiểu Phù kia lúc đó chẳng phải cũng là xinh đẹp tư chất tốt, kết quả cũng chẳng ra gì, con nhà nông, có năng lực đến đâu cơ chứ.

Tĩnh Nghi không dám kháng lệnh, không nói thêm gì nữa lặng lẽ lui ra, phân phó đệ tử mang nước ấm đến cho sư phụ tẩy rửa phong trần. Đinh Mẫn Quân trừ bỏ được cái gai trong mắt là Kỷ Hiểu Phù, trong lòng vô cùng vui mừng, thấy Tĩnh Nghi đi ra liền bước lên phía trước cười, Đinh Mẫn Quân tuy độc địa nhưng lại khá thân cận với vị sư tỷ hơn mình cả chục tuổi từ nhỏ đã chăm sóc chiếu cố cho mình này, không giấu giếm đem mọi sự tình ra kể, Tĩnh Nghi mới biết thì ra sư phụ đang băn khoăn đến quan hệ với Võ Đang mà phiền lòng, không chừng cũng có chút hối hận khi đả thương Ân Lục hiệp. Vì việc Ân Lục hiệp nhúng tay vào việc của Nga Mi mà trút giận lên đầu Chu gia tiểu cô nương, chỉ có thể làm ký danh đệ tử, không thể học thực truyền Nga Mi phái, không khỏi ái ngại cho Chỉ Nhược vận khí quả thật không tốt, vẫn là tự mình an bài cho Chỉ Nhược đi!

https://thuviensach.vn

Đỡ phải tuổi còn nhỏ mà bị người bắt nạt, cũng có thể có sư phụ tốt dạy dỗ, không cô phụ phó thác của Võ Đang.

Ta lúc ấy chưa biết đầu cua tai nheo ra làm sao, nghe Tĩnh Nghi nói, mà không, hiện giờ nên gọi là Đại sư tỷ nói, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, không phải là Chu Chỉ Nhược tư chất tốt lắm, Diệt Tuyệt vừa thấy liền vui mừng, nhận ngay là đệ tử sau này kế thừa y bát sao? Tại sao lại là ký danh đệ tử nhỉ? Cũng rất khác so với dự kiến.

Trong lòng ta rối rắm, hướng nơi Đại sư tỷ đã chỉ đi đến. Hiện giờ ta ở lại trong viện Đại sư tỷ, chịu Đại sư tỷ dạy dỗ, may mắn là Đại sư tỷ đối người bình thản, nếu lọt vào tay Đinh Mẫn Quân thì thật đáng sợ. Thật sự là tại sao lại rối rắm như vậy, còn tưởng rằng đến Nga Mi là kinh hỉ, bằng vào thể cách, tư chất người ta nhất định vui mừng mà nhận mình bái sư, kết quả là không thể, phỏng chừng là người ta xem mặt mũi Võ Đang mới được như thế này, hiện tại không biết vì sao mà thay đổi.

“Chỉ Nhược mau ngồi xuống đi! Đồ đạc đã được mang đến tây sương phòng, về sau ở muội ở lại đó, sư phụ đã quyết định thu muội làm ký danh đệ tử, trước tiên sẽ được Đại sư phụ truyền thụ nội công tâm pháp cơ bản, về sau cần phải chăm chỉ học tập, nếu thiếu cái gì, chịu ủy khuất gì cứ đến tìm Đại sư tỷ, ta sẽ giúp muội giải quyết.” Đại sư tỷ Tĩnh Nghi chỉ ta ngồi xuống ghế đối diện rồi ôn hòa nói.

Nhìn Đại sư tỷ dịu dàng ôn hòa, tâm tình ta đang đông cứng mới lơi lỏng xuống, không thu thì không thu, ta còn không muốn thiếu nợ nhân tình đâu, chỉ cần học được phương pháp nội công vận tức, nội công Tiêu Dao phái trong tay ta so với Nga Mi đều lợi hại hơn, dù là Cửu Âm chân kinh tốt nhất ở đây cũng không thể so sánh. Nghĩ vậy, tâm tình ta thư thả hơn rất nhiều, cười ngồi xuống: “Cám ơn Đại sư tỷ, tỷ muội trong Nga Mi đều tốt lắm, không ai khi dễ ta, thiếu cái gì nhất định ta sẽ tìm Đại sư tỷ hỗ trợ. Đại sư tỷ, có phải sáng sớm ta liền cùng mọi người tập luyện, học võ gì đó?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Bất quá cũng không hẳn như vậy, bình thường sư phụ đều ở trong viện tĩnh tu, bên ngoài các đệ tử cùng các sư muội sẽ phân công nhau truyền thụ võ nghệ, bài học. Ai ở viện nào thì phụ trách nơi đó. Trước mấy ngày vì các sư muội đều xuống núi nên ta mới dạy tất cả, từ ngày mai những ai ở trong viện của Nhị sư tỷ đều phải trở về, chờ cho Tứ sư muội trở về, người trong viện đó cũng phải trở về học tại viện Tứ sư muội.” Đại sư tỷ nhìn ta hai mắt tỏa sáng, mặt biểu lộ bộ dáng khao khát, cười giải thích.

Ta nghe nói không cần phải học cùng Đinh Mẫn Quân độc miệng thấy rất vui vẻ, cười nói: “Vậy thì thật là tốt, có thể học cùng Đại sư tỷ muội thấy rất vui là mình cũng có thể học võ công, rất vui.”

“Đừng cao hứng quá sớm, trước khi học võ cần phải thuộc lòng môn quy của Nga Mi, về sau nếu phạm vào nhất định sẽ không được nể tình.” Nói xong đem bản môn quy đưa cho ta. Ta giơ tay tiếp lấy, vừa định lật xem, bỗng nhiên Đại sư tỷ nhíu mày giữ chặt cánh tay ta lại, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Thấy Đại sư tỷ lộ ra vẻ như vậy, ta chột dạ, có gì không đúng sao? Là bị phát hiện ra cái gì? Ngoại công? Thể thuật? Trong lòng ta hơi kinh hãi, cũng không dám cầm cuốn sách nữa, cẩn thận hỏi: “Đại sư tỷ sao vậy? Là Chỉ Nhược khiến Đại sư tỷ mất hứng gì sao?”

“Không phải, Đại sư tỷ thấy kỳ lạ thôi, muội đã sắp đến tuổi cập kê, tại sao cánh tay lại không có thủ cung sa?” Đại sư tỷ nghe ta nói, trên mặt thoáng hồng, khó hiểu đáp.

Nghe Đại sư tỷ nói ta thoáng thở nhẹ, nhưng nghĩ đến cái loại thủ cung sa mà ta thường nghe nói, không khỏi rơi lệ. Không phải là cái đó chứ? Trong lòng rối rắm, ta giống như bị từng trận sét đánh xuống, chỉ có thể giả bộ không biết nói: “Thủ cung sa là gì? Vì sao phải có trên cánh tay ạ?”

https://thuviensach.vn

“Thủ cũng sa là dấu hiệu chứng minh nữ tử còn trong sạch. Nuôi thạch sùng bằng bảy cân chu sa, thạch sùng toàn thân biến thành màu đỏ đậm, đem giã nhuyễn được một chất nước đỏ như son, chấm vết son vào tay, mấy ngày không tẩy bỏ sẽ xâm nhập vào sâu trong da, màu sắc cũng không mất đi, hơn nữa lại càng thêm đỏ, chỉ sau khi thành thân mới mất. Từ sau triều Tống dân gian đều sử dụng, mẫu thân muội sao lại không làm cho muội? Thường là mười tuổi đều đã làm.” Đại sư tỷ vén tay áo xanh lên lộ ra cánh tay trắng tựa tuyết, chỉ một vết chấm nhỏ màu đỏ giảng cho ta.

Làm nghề y, sao ta không biết thủ cung sa là gì chứ? Chỉ là ghê tởm cái chất dịch từ thạch sùng dùng để chứng minh trong sạch cho người con gái, thứ như vậy lại có thể ở mãi trên cơ thể người, cũng thật khó chịu.

Ta dùng ánh mắt sợ hãi ủy khuất nhìn Đại sư tỷ nói: “ Mẹ muội sau khi sinh ra đã mất, cũng không ai nói muội biết. Nhưng là dùng thạch sùng để làm ra có phải rất ghê tởm không? Muội sợ nhất là xà trùng mềm mềm nhớt nhớt như vậy, không làm có được không ạ?”

“A, xin lỗi Chỉ Nhược, ta không biết mẫu thân muội… Không phải sợ, cũng không ghê tởm, không khác gì so với chu sa đâu, ở nhà kho còn không ít, ta đi lấy đã, muội cứ học môn quy đi.” Ta khóc không ra nước mắt nhìn Tĩnh Nghi mở cửa phòng rời đi.

Ta rối rắm nhìn cuốn sách bìa có chữ thật to: môn quy Nga Mi phái, cố xem kỹ, hiểu rằng muốn ở lại đây được thì môn quy Nga Mi nhất định là phải thuộc. Xem hết quyển, ngoài việc không được ăn thịt, giới tửu thịt linh tinh gì đó thì phần lớn đều là tôn sư trọng đạo, hành hiệp trượng nghĩa, giữ thân trong sạch, không thể hại đồng môn, không thể dâm tà phóng đãng, phản bội sư môn linh tinh, cũng đều giống với lẽ thường phải làm, không có gì phiền toái như trong tưởng tượng, rất nhanh ta đã xem xong.

Có trí nhớ tốt, ta không xem lại lần thứ hai, đem sách trả lại Tĩnh Nghi sư tỷ đang ngồi tọa thiền, nhỏ giọng nói: “Đại sư tỷ, môn quy Chỉ Nhược

https://thuviensach.vn

đã nhớ kỹ, sẽ không quên, cũng sẽ không sai phạm.”

“Được, vậy thì đến đọc ta nghe.” Đại sư tỷ có vẻ như không tin lắm, mặt hơi nghi ngờ, trong lòng nghĩ làm sao nhanh thế được, không phải nói dối chứ! Vẫn là kiểm tra lại cũng tốt, đỡ sai sót.

Ta bắt đầu ngâm nga:”Bổn môn thứ nhất phải tôn sư trọng đạo, thứ hai phải làm việc đoan chính, thứ ba phải giới dâm tà phóng đãng, thứ tư….” Đều đều đọc hết, Đại sư tỷ ngồi cạnh vừa nghe vừa mỉm cười hài lòng. Ta đọc xong đã hết thời gian hai nén hương, vừa mệt vừa khô hết cả miệng.

“Nhớ không tồi, không ngờ Chỉ Nhược sư muội lại thông minh như vậy, về sau nhất định học võ tiến triển rất nhanh, đến đây, sư tỷ làm thủ cung sa cho. Xem ra muội cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi! Đừng quên ngày mai chuông đánh mười hai tiếng thì đến sảnh học bài, cũng đừng quên thủ cung sa mấy ngày nay không thể chà lau hay tẩy rửa đấy nhé!” Đại sư tỷ kéo tay ta, xắn tay áo lên lộ ra cánh tay, mở chiếc hộp ngọc bên trong có tỏa ra dược hương chấm một nốt đỏ lên tay ta.

Ta nhìn chiếc hộp kia không có vẻ gì là ghê tởm như tưởng tượng mới thở khẽ một hơi, yên tâm để Đại sư tỷ nhẹ nhàng chấm lên, làm xong mới buông tay áo, tạm biệt sư tỷ đứng dậy rời đi. Hôm nay nhiều việc gây sốc quá, chấn động hết cả đầu óc ta rồi, vào Nga Mi quả nhiên không có được cuộc sống yên tĩnh.

Ta cứ nghĩ nội công cùng với huyệt vị đoán thể thuật mà ta tự đoán ra lúc trước là không khác biệt lắm, nhưng khi bắt đầu thực sự học tập, vận tức nội công mới biết được hai cái căn bản không phải là một, khi Đại sư tỷ dùng nội lực truyền vào kinh mạch, ta có thể cảm thụ được lộ tuyến vận hành cơ bản của nội công, lúc ấy mới biết được nội công không đơn giản như ta đã nghĩ.

https://thuviensach.vn

Huyệt vị đoán thể thuật tuy vận hành khá hiệu quả nhưng so với nội công chân chính thì có thể nói một cái trên trời một cái dưới đất. Huyệt vị đoán thể thuật chẳng qua chỉ là chuyển động co ép các cơ trong cơ thể mà tạo thành, mà nội công như một vật sống trong cơ thể có thể chuyển động khắp các kinh mạch, sinh ra hoặc nóng hoặc lạnh, hoặc âm hoặc dương có thể tạo ra các hiệu quả kỳ lạ.

Ta sau khi hiểu được nguyên lý vận hành nội công, cũng không mê hoặc vào mà chuyên tâm luyện tập, tuy thời hiện đại ta từng đọc Tiếu ngạo giang hồ có tranh chấp giữa hai phái Khí Tông và Kiếm Tông, nhưng để phân biệt ra thành hai dạng cũng phải có khác biệt rõ rệt. Trước đây ta từng cảm thấy đoán thể thuật không phải thời gian ngắn có thể tiến bộ đột phá, mà khí tắc cùng phản, hiện tại luyện tập nội công có hiệu quả tốt hơn.

Khi cơ thể ta cảm nhận được nội công ở kinh mạch lưu chuyển, Đại sư tỷ dùng nội lực duy trì vận động kinh mạch toàn thân cho đến khi toàn bộ các đại kinh mạch đều có cảm ứng, ta có thể nhớ rõ vị trí mỗi kinh mạch. Sau đó buổi sáng ta cũng không đi luyện tập thứ kiếm pháp thô giản của Nga Mi, đương nhiên cũng không luyện nội công tâm pháp bình thường trong phái, bởi vì tâm pháp này học vừa lâu, tiến lại chậm, uy lực lại không đủ, dĩ nhiên với người đã từng xem qua tuyệt học thì xem không thể vào mắt được.

Ta đành phải cẩn thận cân nhắc tổng cương Bất lão Trường xuân công, tiếp tục luyện tập hô hấp pháp, nội lực khi Đại sư tỷ đả thông kinh mạch còn lại cứ tuần tự tùy ý di chuyển, ta chưa từng luyện qua nội công, mà hơn mười năm luyện tập nhiều khiến kinh mạch ta rộng rãi cứng cỏi, không sợ nội lực thâm nhập sâu vào.

Haizz… Thời gian dần trôi, dùng khẩu quyết hô hấp pháp tùy ý vận chuyển nội lực rốt cuộc cũng được hình thành tự nhiên, vận hành theo quỹ tích nhất định, chẳng những nội lực tiến rất xa, mà tính chất cũng giống như nắng xuân, bình ổn và ấm áp. Trong lúc đó ta cũng luyện khẩu quyết

https://thuviensach.vn

Bất lão Trường xuân công, nội công thâm hậu chia làm mười hai tầng, ta cũng đã vượt qua tầng luyện tập thứ nhất.

Qua nửa năm, trời đã sang thu. Lúc này lá rụng rực rỡ, là thời kì nhà nông bận rộn, trên núi cũng ít người qua lại. Đại sư tỷ thường kiểm tra tiến độ học tập của ta, bởi vì chẳng những kiếm pháp không thuộc, ngay cả nội công trụ cột đều không luyện được căn bản, khiến cho Đại sư tỷ vốn coi trọng ta thực thất vọng, tuy rằng ta cũng rất áy náy khi lừa gạt Đại sư tỷ.

Nhưng ta phải duy trì nguyên tắc, phá vỡ vận mệnh vật hi sinh đã bị định sẵn cho mình, vì cuộc sống hạnh phúc chỉ có thể tiếp tục lừa gạt, lặng lẽ tiếp tục thành công tiến vào tầng thứ hai Bất lão Trường xuân công, có lẽ vì đã nhiều năm luyện tập khẩu quyết hô hấp pháp luyện đến tầng thứ hai mới có thể tiến triển được nhanh như vậy.

Luyện thành công, cảm giác thân thể đã bay lên một cảnh giới khác, không phải ở lực lượng bản thể mà là khi vận hành nội lực trong kinh mạch sinh ra một lực lượng cường đại rất kỳ lạ, tuy rằng ấm áp và điều hòa, nhưng nếu đem nội lực vận hành ở Thiếu dương tam tiêu kinh, nội lực sẽ sinh ra thuộc tính nhiệt, thời gian vận hành càng lâu, chu kỳ càng nhiều nhiệt tính càng mạnh.

Mà vận hành ở Thái âm phế kinh lại ngược lại, sinh ra thuộc tính âm hàn, vận hành càng lâu lại càng thêm âm lãnh, thậm chí sinh ra khí lạnh như băng, bất quá nội lực đánh ra rất uy lực, hiệu quả đủ lớn. Nếu thu hồi lại, nội lực dựa theo khẩu quyết vận hành lại khôi phục ấm áp lại như bình thường, khiến ta an tâm hơn rất nhiều, biết rằng ít nhất nội lực không có vấn đề gì, sẽ không vì thuộc tính trái ngược mà xung đột, dễ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Ta thử dùng nội lực phóng ra ám khí, kết quả thức đáng mừng. Dùng nội lực phóng phi châm, dùng huyệt đạo kích phát tiềm lực hiệu quả thật tốt hơn mấy lần, sẽ không vì sức gió hay mưa cản trở mà uy lực giảm đi, mạnh

https://thuviensach.vn

hơn nhiều so với trước đây. Trải qua đủ loại kiểm chứng, ta thử luyện tập những kỹ năng cũ đều không có gì trở ngại, cũng không tẩu hỏa nhập ma, tuy rằng ta không biết luyện thành có được hiệu quả của Bất lão Trường xuân công như mong đợi hay không, hay là còn có bí quyết nào tốt hơn, nhưng bất quá ta không cưỡng cầu.

Nội lực đã có tiến triển, chỉ cần chậm rãi luyện tập, từ từ tiến bộ, nói chung cũng có thành tựu, hiện tại còn thiếu kiếm pháp, chưởng pháp vận dụng nội lực, ta cũng từng nảy ra ý nghĩ muốn học tập các tiền bối tự nghĩ ra những chiêu thức hay võ công gì đó như xà bàn ưng.. , đáng tiếc hóa ra các tiểu thuyết võ hiệp toàn là lừa người cả, võ công không dễ mà sáng tạo như vậy, mỗi chiêu mỗi thức đều cần nội lực đặc thù vận hành, phát lực cũng cần pháp môn, nếu không có pháp môn, chẳng những không đánh nổi đến địch nhân mà ngược lại còn tự làm mình bị thương.

Ta từng thử vì tự tập võ công mà tìm bắt không ít chim sẻ, nghĩ muốn học Tiểu Long Nữ, Dương Quá tập luyện bằng cách bắt chim sẻ, sáng tạo ra cái gì mà La Võng thức, đáng tiếc mèo vẫn hoàn mèo, nếu võ công dễ luyện như vậy cần sư phụ làm cái gì, Nga Mi phái Quách Tương muốn học Dương Quá tự nghĩ ra kiếm pháp, chưởng pháp cũng không nổi. Diệt Tuyệt sư thái võ công luyện lâu như vậy cũng không là đối thủ của Trương Vô Kỵ mới ra đời ít lâu, thật sự là võ công Nga Mi chẳng hy vọng được gì nhiều.

Đôi lúc ta nghĩ, có võ công bí tịch thì tốt rồi, đáng tiếc võ học trong Tiêu Dao phái mà Kim Dung miêu tả, Thiên Sơn chiết mai thủ, Thiên Sơn Lục dương chưởng, Bạch Hồng chưởng tuyệt thế công phu thì tuyệt tích, Thái Cực quyền Trương Tam Phong còn chưa có nghĩ ra, ở thời hiện đại ta cũng chưa từng hứng thú với môn công phu chậm rãi từ từ này, căn bản không giống với mấy người xuyên qua, luyện Thái Cực dễ như ăn cơm.

Hiện tại gần nhất cũng chỉ có Cửu Âm chân kinh giấu trong Ỷ Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái, mặc kệ Cửu Âm chân kinh này nội công pháp môn có tốc thành hay không, đây cũng chính là tuyệt học hàng thật

https://thuviensach.vn

giá thật, ngay cả Trương Vô Kỵ, tam tăng Thiếu Lâm võ công đại thừa đối phó cũng phải luống cuống tay chân, thất bại cũng chỉ vì Chu Chỉ Nhược nguyên bản luyện tập Cửu Âm chân kinh thời gian quá gấp, công lực còn rất nông cạn.

Nảy ra ý nghĩ này xong, mục tiêu của ta đã định vào Cửu Âm chân kinh giấu trong Ỷ Thiên kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái, nghĩ biện pháp có thể lấy Ỷ Thiên kiếm vào tay, về phần đánh gãy Ỷ Thiên kiếm lấy ra Cửu Âm chân kinh thì không có gì khó, trong sách Tiêu Dao phái của mẹ để lại có phương pháp Dung kim hóa ngọc, cho dù là Ỷ Thiên kiếm cũng có thể dễ dàng nung nóng chảy.

Ỷ Thiên kiếm không phải dùng huyền thiết tạo thành mà là từ Quân tử và Thục nữ kiếm của Tiểu Long Nữ và Dương Quá, chẳng qua là cứng hơn so với sắt thép bình thường, chỉ cần xuống núi tìm thợ rèn đánh một số dụng cụ, nếu sợ Cửu Âm chân kinh bị hủy mất thì có thể dùng thử nhẫn huyền thiết của chưởng môn Nga Mi, không có lý gì khi Đồ Long đao có thể chặt gãy Ỷ Thiên kiếm mà nhẫn huyền thiết lại không thể.

Chẳng qua là dùng sức có chút bất đồng, chỉ cần đem nội lực toàn bộ tập trung ở nhẫn huyền thiết đánh vào nơi yếu nhất, một lần không được thì hai, nhất định có thể mở ra. Đám đồ đệ của Quách Tương quả thật không linh mẫn, bằng không có thể sớm lấy ra Cửu Âm chân kinh, quang đại Nga Mi.

Nửa năm ta chú ý theo dõi, Diệt Tuyệt sư thái luôn luôn ở tại trong viện của mình tĩnh tu, giống hệt Trương Tam Phong không thích quản việc gì, mười ngày nửa tháng cũng không ra khỏi cánh cửa, các đồ đệ mỗi ngày hai lần mang đồ ăn đến tận cửa phòng, còn dặn thêm là trừ khi Nga Mi xảy ra việc trọng đại, nếu không không được phép quấy rầy.

Có cơ hội rồi. Trong tay ta vừa lúc có công thức một loại mê dược không màu không vị, Thần tiên thất nhật túy, dù nội lực có mạnh đến đâu

https://thuviensach.vn

chỉ cần trúng mê dược, sau ba canh giờ sẽ ngủ như say rượu, mất bảy ngày mới có thể tỉnh, vì phải chờ dược hiệu trong cơ thể tiêu tan dần, hơn nữa còn có thể thanh lọc cơ thể giải trừ độc tố, sau khi tỉnh lại chẳng những không hề suy yếu đói khát, ngược lại sẽ cảm thấy mạnh mẽ sảng khoái hơn rất nhiều.

Việc tiếp theo phải làm chính là ở trong tư thất trộm Ỷ Thiên kiếm ra ngoài, lấy ra Cửu Âm chân kinh sao chép lại, rồi đem kiếm trả lại nguyên vẹn để Diệt Tuyệt sư thái không phát giác, tuy biết việc này có vẻ như không hợp đạo đức cho lắm, nhưng ta nghĩ đến cách Diệt Tuyệt đối nhân xử thế, lại thêm tình cảnh hiện tại, vì tương lại, phải bất chấp.

Trải qua suy tính lập kế hoạch kỹ càng, ta lấy cớ xuống núi tìm mua vài thứ đồ đạc linh tinh lén đi tìm thợ rèn dựa theo đồ hình tạo ra kìm đồng loại thô nhỏ, lại mua các loại dược liệu để chế ra Thần tiên thất nhật túy, cùng với một than đá, dầu hỏa.., lại ở sau núi Nga Mi tìm một sơn động bí mật có suối nước chảy qua, sắp xếp chu tất than, củi, lò lửa, nước lạnh.. đầy đủ mọi thứ cần thiết.

Lấy được kìm đồng đã đặt làm ở chỗ thợ rèn xong, lại đến việc tiếp theo là đảm nhận việc mang cơm cho Diệt Tuyệ sư thái, đúng là thời cơ tốt để hoàn thành kế hoạch. Nói là ký danh đệ tử hay là ngoại môn đệ tử gì chứ, ở Nga Mi cũng không chỉ có mỗi việc luyện võ là xong, chẳng những cơm áo ngủ nghỉ chi phí tự lo, còn phải ra sức cống hiến cho sư môn, nào là gánh nước, chặt củi, giặt quần áo, nấu cơm, trông coi kho bãi, tuần tra bảo vệ trong phái.. Ta ở phòng bếp làm việc, thường giúp mọi người đưa cơm, các công việc cứ đến lượt thì tuần tự mà làm. Cũng khéo, khi tất cả đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cơ hội liền đến.

Buổi sáng như mọi ngày, ta mang đồ ăn chay phòng bếp chuẩn bị cho Diệt Tuyệt sư thái đến cửa phòng, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ, đồ ăn chay đã chuẩn bị xong, thỉnh sư phụ dùng cơm.” Nói xong tim cũng căng thẳng mà đập thình thịch, ta cũng không dám ở lại nhìn vội xoay người rời đi, bởi vì

https://thuviensach.vn

trong đồ ăn kia ta đã bỏ vào Thần thiên thất nhật túy. Kiếp trước kiếp này tính cả hai kiếp thì đây là lần đầu tiên ta làm việc lén lút thế này, chẳng những trong lòng bối rối, có cảm giác phạm tội, bàn tay cũng khẩn trương phát run, nhớp nháp mồ hôi.

Ta hơi có chút hối hận, trong lòng thề từ nay về sau tuyệt sẽ không làm chuyện gì lén lút như vậy nữa, cảm giác phạm tội thật khó thở, chẳng trách Chu Chỉ Nhược trong nguyên bản cuối cùng thành ra điên loạn như vậy, đúng là làm chuyện trái lương tâm, trong lòng cũng bức bách muốn phát điên. Về sau mặc kệ có việc gì khó, ta cũng tuyệt sẽ không dùng thủ đoạn nữa, dùng cách quang minh chính đại mà làm.

Quá nửa canh giờ, ta mới kìm chế được tâm tình bình tĩnh lại, từng bước từng bước đi lại cửa phòng Diệt Tuyệt sư thái, nhìn thấy khay đồ ăn đã được ăn hết mới lén thở phào, vội thu thập hộp cơm xoay người rời đi. Diệt Tuyệt sư thái ở trong phòng ngồi xuống như mọi khi, bỗng nhiên nhíu mày, lẩm bẩm tự hỏi: “Sao lại như vậy? Cước bộ loạng choạng, hô hấp cũng dồn dập, ta bị sao nhỉ?” Nhưng cũng không đứng dậy, chỉ định đến giờ cơm chiều thì hỏi lại, lại không nghĩ rằng khi tỉnh lại cũng đã qua bảy ngày.

Đến bữa chiều, ta lại mang đồ ăn đến, trong lòng đấu tranh tư tưởng hồi lâu, rồi lớn mật đẩy cửa viện ra, nhẹ nhàng tiến từng bước từng bước, thẳng đến phòng Diệt Tuyệt sư thái, thấy bà ta quả nhiên là đang hôn mê, lúc này ta mới thực sự thở phào, ta biết, xem tính cách của Diệt Tuyệt thì tuyệt đối sẽ không giả bộ để lừa người.

Ta yên tâm lớn mật bước qua, nhìn thấy Ỷ Thiên kiếm danh truyền võ lâm đang đặt bên người Diệt Tuyệt sư thái. Ta cầm lấy, cố kìm chế xúc động trong lòng, nhẹ nhàng rút ra, chỉ thấy ánh sáng lóe ra, hàn quang sắc lạnh. “Phác! Phác!” Bỗng nhiên có mấy tiếng vang nhỏ, vô số kim châm của ta tự động bay ra, dính vào thân Ỷ Thiên kiếm, khiến ta hú hồn kinh sợ một phen.

https://thuviensach.vn

Lúc này ta mới chợt nhớ, trong nguyên tác có viết Ỷ Thiên kiếm có từ tính mạnh (tính hút kim loại như nam châm), hút được ám khí bằng kim loại, không khỏi cười khổ, thế mà mình lại bị dọa cho sợ gần chết, quả nhiên là có tật giật mình a! Than thầm trong lòng, tâm tình kích động cũng bình tĩnh lại, ta thu hết kim châm trên Ỷ Thiên kiếm cất kỹ, đem Ỷ Thiên kiếm đặt lên trên thư án, bước đến cạnh Diệt Tuyệt sư thái.

Bà ta bất quá bộ dáng mới chỉ trung niên, dung mạo xinh đẹp thoát tục, chỉ có điều hai hàng lông mày lại xiên xiên đổ xuống, khiến khuôn mặt biến thành sắc bén quỷ dị. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy, lại phải xưng hô là sư phụ, cảm giác thực phức tạp, cũng chẳng rõ là phải đối đãi như thế nào nữa, có lẽ chung quy ta không phải là Chu Chỉ Nhược nguyên bản cho nên cũng chẳng thể kính hay yêu.

Tư thế hôn mê thật vô cùng buồn cười, khiến ta hơi cảm thấy có lỗi, vội đỡ bà ta nằm xuống, rồi mới rút từ trên ngón tay cái bà ta ra chiếc nhẫn huyền thiết, đi đến trước án thư, tay trái giữ kiếm, tay phải cầm nhẫn, nội lực tập trung toàn bộ vào tay phải, toàn lực bắn chiếc nhẫn vào giữa đầu kiếm.

“Đinh”. Một tiếng ngân chói tai vang lên, ta nhặt lại nhẫn huyền thiết bị phản chấn bay ra, Ỷ Thiên kiếm không có gì khác thường, ta cũng không thắc mắc, dĩ nhiên, nếu Ỷ Thiên kiếm mà dễ gãy thì không gọi là Ỷ Thiên kiếm. Lần thứ hai, lần thứ ba… Một lần lại một lần, ta cứ tiếp tục vận nội lực đem nhẫn huyền thiết bắn vào Ỷ Thiên kiếm, rốt cuộc đã mệt đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, nội lực sắp hao hết.

“Đinh đinh” hai tiếng. Là tiếng mũi kiến Ỷ Thiên và nhẫn huyền thiết cùng rơi trên mặt đất. Ta thở phào, cũng không quan tâm đến nhẫn huyền thiết, vội kích động cầm thanh kiếm đã gãy thành hai mảnh, xem trong lõi mũi kiếm, quả nhiên bên trong có thể nhìn thấy mơ hồ thứ gì đó màu trăng trắng. Ta cầm kiếm run run tay dùng sức hắt hắt vài cái, một cuộn vải lụa mỏng màu trắng văng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Kích động cầm tấm lụa, nhẹ nhàng mở ra, nhìn cả cuộn có vẻ nhỏ, nhưng mở ra lại dài đến hai thước, chi chít những chữ nho nhỏ như đầu ruồi, mở đầu quả nhiên là bốn chữ to: Cửu Âm chân kinh. Thở phào, rốt cuộc thì cũng vào tay, ta vội giấu kỹ tấm lụa vào trong người.

Lại cầm lấy nhẫn huyền thiết đeo lại vào tay Diệt Tuyệt sư thái, ta quay trở lại nhặt hai mảnh gãy của thanh kiếm giấu vào trong hộp cơm, mang ra ngoài. Ai mà biết vừa cầm chuôi kiếm, bỗng nhiên lại một cuốn lụa trắng nữa văng ra. Ta kinh ngạc, vội cầm lên xem, cũng vẫn là chữ nhỏ như đầu ruồi, nhưng mở đầu là mấy chữ to: Tinh nghĩa võ học Hồng Thất công.

Ta đầu nổi đầy hắc tuyến, lại là của bản mới. Ta còn nhớ rõ trước đây từng đọc báo, trong báo nói rõ là Ỷ Thiên Đồ Long ký bản mới chỉnh sửa, trong Ỷ Thiên kiếm chẳng những có Cửu Âm chân kinh Hoàng Dược Sư đã chỉnh sửa lại, còn có thêm võ học tinh nghĩa Bắc Cái. Về phần Cửu Âm chân kinh là do Hoàng Dược Sư thương tâm Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong, đem Cửu Âm chân kinh võ học tốc thành chỉnh sửa lại, thương tổn khi tập luyện cũng không nặng nề như cũ.

Aizz! Thật là mệt. Đem ta trọng sinh đến thế hệ sau của thế giới Thiên Long bát bộ bản mới, sống trong chiến tranh loạn lạc căng thẳng cũng không tính, nhưng còn bản mới của Ỷ thiên Đồ long ký ta còn chưa có đọc, nhớ được vài thứ thì đều là đọc được trên báo, không biết thật giả thế nào nữa.

Nếu như bản mới diễn biến không như bản cũ thì làm sao bây giờ? Bằng vào vận mạt của Chu Chỉ Nhược thì đừng nghĩ đến được sung sướng, nhất định là chẳng thể ngồi yên mà nhìn được rồi! Kim lão gia tử thật là.. Tuổi đã lớn mà còn không chịu sống yên ổn nhàn nhã, suốt ngày đem truyện sửa đi sửa lại, hại ta không biết bản mới sửa như thế nào, giờ phút này cũng không vì lấy được Cửu Âm chân kinh mà vui mừng nữa.

https://thuviensach.vn

Máy móc đem Bắc Cái võ học tinh nghĩa cất giấu vào người, máy móc đem hai mảnh kiếm gãy giấu vào trong hộp cơm, máy móc xóa sạch dấu vết, máy móc trở lại phòng, máy móc sao chép lại bí tịch, máy móc đi về phía sau núi, máy móc đốt lò rèn, máy móc đem bí tịch cất lại vào trong lõi Ỷ Thiên kiếm, đem thanh kiếm nối lại hoàn chỉnh nguyên vẹn như cũ.

Máy móc đem thanh kiếm giấu vào trong bó củi mang trở về trong phái, máy móc đem kiếm trả lại trong phòng Diệt Tuyệt, máy móc cho Diệt Tuyệt ăn giải dược, máy móc nhận ra Diệt Tuyệt mới hôn mê được có hai ngày, máy móc trốn trở về trong phòng làm một việc gì đó, máy móc thấy Diệt Tuyệt tưởng rằng bản thân võ công tiến nhanh, máy móc nhìn Diệt Tuyệt không thèm để ý hai ngày liền đã không ăn không uống.

Máy móc nhìn nguyên bản Cửu Âm Bạch cốt trảo biến thành thiết chưởng của Cừu gia*, máy móc nhìn Cửu Âm thần trảo biến thành Tồi Kiên thần trảo chuyên phá trảo pháp, máy móc nhìn Tồi Tâm chưởng biến thành chưởng khác của Cừu gia, máy móc nhìn Cửu Âm chân kinh đã khác xa rất nhiều so với nguyên bản mà ta từng đọc, máy móc nhìn các loại pháp môn kỳ lạ, máy móc lén luyện tập võ công Cửu Âm chân kinh.

*Cừu gia: mấy anh em họ Cừu trong Anh Hùng Xạ Điêu và Thần Điêu Đại Hiệp: Cừu Thiên Nhận, Cừu Thiên Trượng và Cừu Thiên Xích.

Máy móc nhìn Bắc Cái võ học tinh nghĩa, máy móc nghĩ có nên đem giao cho Cái Bang bang chủ Sử Hỏa Long, máy móc nhìn võ công Hồng Thất Công có trong tay mà không thể luyện, máy móc thẳng cho đến tháng sau Bối Cẩm Nghi sư tỷ trở về núi mới từ từ mờ mịt khôi phục lại như bình thường, bởi vì đồng hành với Bối Cẩm Nghi, cùng về còn có người đáng yêu nhất Võ Đang Ân Lục Hiệp.

Hơn nữa, Bối Cẩm Nghi sư tỷ tuy có chịu nội thương, Ân Lục hiệp cũng gầy yếu đi rất nhiều, nhưng thần thái tinh thần sảng khoái bay bổng, chỉ nhìn là có thể nhận ra hai người có ám muội. Bối Cẩm Nghi sư tỷ trở về

https://thuviensach.vn

giống như khuấy động khiến cho đầm nước lặng Nga Mi trở nên náo nhiệt, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái đang bế quan cũng phải đi ra tiếp đón Ân Lục hiệp.

Ân Lục hiệp nghe Đại sư tỷ nói ta đang ở Nga Mi vội đến thăm, thấy ta không gầy không ốm cũng yên tâm, nhưng việc hắn đến thăm đã gây sự chú ý của Diệt Tuyệt sư thái. Không biết có phải vì việc của Kỷ Hiểu Phù mà Diệt Tuyệt có thành kiến với Võ Đang hay không, nhưng mấy lần ta bị bà ta khảo giáo võ công, lần nào cũng bị mắng cho tơi bời.

Cũng không tính là mắng sai, bởi vì sự thật ta cũng không luyện võ công Nga Mi, hầu hết thời gian đều dành luyện tập Cửu Âm chân kinh, tuy các chiêu thức Nga Mi ta cũng từng nhìn và nhớ khá rõ, và có thể biểu diễn cho bà ta xem được, bất quá ta cũng không mong muốn được bà ta chú ý, ảnh hưởng đến việc tập luyện võ công Cửu Âm chân kinh. Hơn nữa toàn bộ sự tập trung bây giờ của ta đều dồn về Ân Lục hiệp, thầm nghĩ nhất định phải bắt hắn kể lại chuyện sau khi xuống núi là như thế nào.

Nguyên lai ngày ấy khi Ân Lục hiệp tỉnh lại, ở Hồ Điệp cốc dưỡng thương mấy ngày trong khi Bối Cẩm Nghi tìm cách chữa trị cho hắn. Nội thương Nga Mi phái, cũng chỉ có thể đệ tử Nga Mi như nàng mới dễ dàng hóa giải. Nhưng khi chữa trị Ân Lê Đình phải để mình trần, Bối Cẩm Nghi đặt tay trên người hắn điều tiết nội lực, tình cảnh có thể thấy thập phần ái muội.

Vài lần chữa thương, Ân Lê Đình vừa thẹn vừa xấu hổ, cũng không nghĩ nhiều đến nỗi đau đớn Kỷ Hiểu Phù thương tổn hắn nữa, chỉ cố tìm cách tránh né Bối Cẩm Nghi, không dám nhìn thẳng vào mắt người ta, mỗi lần gặp mặt nếu không phải cảm tạ thì đều là luôn miệng giải thích mình thất lễ, khiến cho Bối Cẩm Nghi vốn đang ngượng ngùng yên lòng trở lại, nghĩ người đã lớn như vậy rồi mà so với mình còn thẹn thùng hơn, lời nào có thể giải thích được, trong lòng lại càng thấy ở chung với hắn thật thú vị.

https://thuviensach.vn

Hai người cũng ăn ý không ai nhắc đến Kỷ Hiểu Phù và Diệt Tuyệt sư thái. Qua mấy ngày, khi Ân lê Đình hồi phục lại một chút, đã có thể hành tẩu như bình thường, hai người cùng rời cốc, tránh né Thát tử, lại hỏi thăm xung quanh hao phí rất nhiều thời gian mới hỏi thăm ra được hai đứa trẻ một là thiếu niên tuổi tương đương Vô Kỵ mang theo một cô bé khác tầm tám chín tuổi đi về hướng tây.

Hai người mấy ngày liền vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa thăm dò, nhưng vẫn là không đuổi kịp. Sau Bối Cẩm Nghi nhớ đến Kỷ sư tỷ từng nói ở Hồ Điệp cốc, rằng cha Dương Bất Hối ẩn cư ở Toạ Vong Phong núi Côn Lôn, ngờ rằng hai đứa trẻ muốn tìm đến đó. Trong lòng lại thầm lo Ân Lục hiệp biết lại nghĩ ngợi thương tâm, vốn đã thật vất vả mới thanh thản lên một chút, bây giờ phải làm thế nào mới được?

Tuy nhiên, Ân Lê Đình tuy tính tình hơi đa sầu đa cảm một chút, nhưng hắn cũng là một thành viên đầy nhiệt huyết của Võ Đang thất hiệp, là người có tình có nghĩa, hiện giờ trong lòng hắn, Bối Cẩm Nghi là người không để ý đến danh dự mà ra tay cứu mạng hắn, không khỏi đem Bối Cẩm Nghi thành người thân trong lòng mà bảo hộ như người một nhà. Bối Cẩm Nghi có chuyện gì, dĩ nhiên hắn cảm nhận thấy.

Mấy lần nàng muốn nói lại thôi, bồn chồn không yên, Ân Lê Đình đã sớm chú ý đến. Vốn hắn còn nghĩ để tùy ý nàng, nếu không tiện hắn cũng không miễn cưỡng nàng phải nói, nhưng qua vài ngày, Bối Cẩm Nghi chẳng những không thoải mái hơn, mà ngược lại thần sắc lại có chút tiều tụy, trong lòng thật sự lo lắng.

Trên đường đi hai người ăn gió nằm sương, qua rất nhiều thành trấn hoang phế không người, thậm chí có nơi còn xảy ra thảm kịch đói khát đến ăn thịt lẫn nhau, Ân Lê Đình trọng thương không được điều dưỡng tốt toàn là do Bối Cẩm Nghi cẩn thận chăm sóc, chữa khỏi nội thương cho hắn xong nàng cũng gầy yếu đi rất nhiều. Đến một hôm, hai người dừng lại nghỉ tại một bìa rừng vắng vẻ không một bóng người, đành phải dựng một cái lều

https://thuviensach.vn

thô sơ, thả cho ngựa ăn cỏ rồi nhóm lửa. Bối Cẩm Nghi cẩn thận nướng thịt thú rừng vừa bắt được, Ân Lê Đình nhìn gương mặt nàng có chút tiều tụy, rốt cục nhịn không được hỏi: “Bối sư muội có chuyện gì phiền muộn sao? Không biết có thể nói cho tại hạ, Lê Đình tuy vô dụng nhưng cũng muốn giúp sư muội phân ưu!”

“…Ta thật sự không biết nói thế nào, sư phụ khi tra hỏi sư tỷ, Vô Kỵ và con gái sư tỷ nấp ngay gần đó, ta nghĩ có lẽ hai đứa trẻ nghe thấy được. Hiện giờ chúng ta đang đuổi theo bọn chúng về phía tây, ngày đó sư tỷ từng nói, Dương Tiêu ẩn cư tại Tọa Vong Phong ở núi Côn Lôn, ta đoán hai đứa trẻ có lẽ là đi tìm Dương Tiêu cũng nên.”

Bối Cẩm Nghi khi nhìn ánh mắt quan tâm của Ân Lê Đình, không do dự nữa liền nói ra, nhưng vẫn thật cẩn thận tránh nói thẳng ra tên Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối, đỡ cho Ân Lục hiệp thương tâm thống khổ chút nào hay chút ấy.

Ân Lê Đình nghe Bối Cẩm Nghi nói xong, quả thật lại nghĩ đến gương mặt Kỷ Hiểu Phù sợ hãi, kiên định rồi quyết tuyệt. Trong lòng lại tổn thương, mấy ngày nay hắn trốn tránh không nhắc đến tên nàng, nghĩ như vậy sẽ tránh được đau lòng, ai biết được vừa nhắc đến lại cư nhiên đau thấu tâm can, con gái nàng đã đến mười tuổi, nhưng chưa bao giờ nàng nói sự thật cho hắn biết.

Dương Bất Hối, không hối hận, Tả sứ Ma giáo kia, hắn tuổi không hơn kém bao nhiêu so với Đại sư huynh, đã gần năm mươi tuổi nhưng lại khiến nàng có thể dối thầy bỏ nghĩa, chưa gả mà sinh, thậm chí vì sợ Võ Đang vì chuyện này mà gây bất lợi cho kẻ kia, để cho hắn chờ đằng đẵng mười năm trời. Nếu có thể sớm nói rõ ràng hắn là sẽ không thống khổ như thế này.

Tốt nhất là vĩnh viễn không cần nhắc tới, dù đã biết người kia là người trong Ma giáo mà Kỷ Hiểu Phù vẫn đặt tên con là Bất Hối, đủ biết nàng là

https://thuviensach.vn

cam tâm tình nguyện, hắn không nghĩ gây thù oán với Dương Tiêu mà chỉ muốn vĩnh viễn không cần nhìn thấy hai người đó nữa, kết quả Vô Kỵ lại đi tìm Dương Tiêu, khiến Ân Lê Đình không thể không đi gặp cái người mà mình không muốn nhìn thấy nhất trong đời.

Hắn ngẩng đầu cười chua xót, nghĩ ngợi một lát, nhìn lại đã thấy Bối Cẩm Nghi nét mặt đau lòng, lo lắng nhìn hắn, miệng đã toan nói lời bi thán lại ngậm lại, nghĩ đến nàng một người lúc nào cũng âm thầm như không tồn tại, nhưng vì sợ mình thương tâm mà không nói ra điều này, khiến cho bản thân đêm đêm khó ngủ, tiều tụy không thôi.

“Bối sư muội đừng lo, không việc gì. Chuyện ta và Kỷ… Dương phu nhân đã vậy rồi, sẽ không vì thế mà ưu phiền nữa, Dương gia tiểu cô nương có thể trở về bên cạnh cha cũng tốt, đỡ phải còn nhỏ mà chịu khổ, hiện giờ chủ yếu nhất là đem Vô Kỵ tìm trở về, hàn độc trong người nó tuy thế nhưng trở về Võ Đang có lẽ có thể sống thêm được vài năm, có thể về sau sẽ tìm ra được cách nào chữa khỏi cũng nên.”

“Dạ, vậy nghe sư huynh nói, giờ chúng ta cũng không cần hỏi thăm nữa, đi thẳng đến Tọa Vong Phong núi Côn Lôn đi, có lẽ có thể đến trước bọn chúng cũng nên.” Bối Cẩm Nghi tâm tư kín đáo, biết lúc này nói cái gì cũng không thích hợp, chỉ làm cho hắn nhớ lại chuyện cũ mà thôi, còn không bằng đổi chủ đề. Quả nhiên Ân Lê Đình nghe nàng nói, từ đó chỉ bàn xem đường đi như thế nào, đại khái là đường nào nhanh, đường nào chậm.. Hai người vừa nói chuyện vừa ăn, xong rồi mới nghỉ ngơi.

Đêm ngủ yên, hôm sau hai người khởi hành từ sớm, trực tiếp chạy theo con đường hôm qua đã bàn hướng núi Côn Lôn phía tây mà đi, bắt đầu tiến vào Hà Nam. Mà An Huy và Hà Nam cũng không có gì khác nhau, nơi nơi đều hoang tàn, đói rách. Hai người phóng ngựa mà đi, khi nào đói thì săn thú rừng, mỗi lần nghỉ ngơi hai ba canh giờ rồi đi tiếp.

https://thuviensach.vn

Hai người đến một thành trấn không bị nạn đói mới dừng lại tắm rửa, đổi ngựa. Đường dài không đến mười vạn tám ngàn dặm, nhưng cũng không kém hơn là bao, bọn họ ngày đêm vội vàng, mất gần một tháng mới đến được Côn Lôn. Trên đường hai người một bước không rời, cùng ăn cùng ở, cũng đã khá hiểu nhau cho nên cũng không còn khách khí nhau nữa, cử chỉ hành động cũng thân thiết rất nhiều.

Bọn họ tưởng rằng đến được núi Côn Lôn liền có thể tìm được Tọa Vong Phong, nhưng không ngờ dãy Côn Lôn trải dài ngàn dặm, núi non trùng điệp, một Tọa Vong Phong nho nhỏ không dễ tìm, qua mấy ngày hỏi thăm sơn dân quanh vùng người ta cũng chỉ biết nơi phái Côn Lôn đóng, cũng hỏi thăm được Tổng đàn Minh giáo Quang Minh đỉnh cách phái Côn Lôn không xa lắm.

Cách phái Côn Lôn chừng vài trăm dặm chính là Quang Minh đỉnh, cũng may Minh giáo phòng ngừa hàng xóm đốt nhà mình, xung quanh phát triển rất nhiều giáo dân, bốn phía rõ ràng, hơn nữa đối người cũng chẳng có gì tà khí, ngược lại nhiệt tình giúp người, vô cùng thân thiện, nghe hai người đến Côn Lôn tìm trẻ lạc, liền nhiệt tình chỉ đường đến phái Côn Lôn thật rõ ràng, tuy hai người không tìm thấy Vô Kỵ nhưng quan điểm về Minh giáo lại thay đổi khá nhiều.

Hai người nghĩ Dương Tiêu thân là Tả sứ Ma giáo, nơi ở hẳn là cách tổng đàn không xa, nhưng giáo dân không có khả năng chỉ ra chính xác nơi Quang Minh đỉnh tọa, có lẽ là vì phái Côn Lôn ngay bên cạnh không được thân thiện cho lắm. Nhưng hai người cũng không dừng lại, dọc theo sơn đạo hiểm trở hướng phái Côn Lôn chạy đến, mất bốn năm ngày mới gần đến nơi.

Sơn đạo hiểm trở, cưỡi ngựa không đi nổi nữa, hai người đành phải xuống dắt ngựa đi vào Côn Lôn phái, ngay khi vừa bước chân vào địa phận, bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng trẻ con gào khóc thê lương, còn có thanh âm khàn khàn hét lên, một giọng nói già nua trào

https://thuviensach.vn

phúng châm chọc, hai người nhìn nhau, lập tức buông ngựa vận khinh công chạy đến.

Đến gần, phía trước chỉ thấy một người thư sinh chừng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo tuấn nhã, mặc trường bào trắng bằng vải thô, phía sau còn có một thiếu niên quần áo rách rưới, mặt mũi bầm tím, còn có một đứa trẻ con oa oa khóc lớn. Đứng bên cạnh là Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn Ân Lê Đình từng gặp qua vài lần, cùng mấy đệ tử phái Côn Lôn, Hà Thái Xung có vẻ gì đó chật vật hèn mọn, cũng không ai chú ý thấy hai người vừa bước đến. Hà Thái Xung ho khan hỏi: "Các hạ là ai? Tại sao lại nhúng tay vào việc người khác, can dự vào việc của phái Côn Lôn?

"Hai vị là Thiết Cầm tiên sinh cùng Hà phu nhân chăng? Tại hạ Dương Tiêu."

"A!" Lời này nói ra, không hẹn mà gặp, Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn, Ân Lê Đình, Bối Cẩm Nghi, Trương Vô Kỵ năm người đều đồng thanh hô lên, có người sợ hãi, có người vui sướng, Ân Lê Đình, Bối Cẩm Nghi thì phần lớn là kinh ngạc, hai người cẩn thận đánh giá bộ dáng Dương Tiêu, chỉ thấy Dương Tiêu diện mạo bất quá trên dưới bốn mươi, tướng mạo cũng là tuấn nhã, chỉ là có điều hai hàng lông mày hơi xuôi xuống, hai bên miệng có mấy ngấn sâu, không khỏi có tướng buồn rầu khổ sở.

Bối Cẩm Nghi hơi hơi nhíu mày, còn tưởng người có thể làm cho sư tỷ thành ra như thế, đến tôn sư cha mẹ cũng không màng, thậm chí chết cũng không hối hận là như thế nào, đáng tiếc kém quá xa so với nàng dự kiến! Tuy khí chất phong độ đều không tồi, nếu là tuổi trẻ hẳn là rất tuấn tú, đáng tiếc… Bối Cẩm Nghi nghĩ đến đây, lại nhìn sang Ân Lê Đình cũng đang vẻ kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, vẫn là Ân Lục hiệp rất tốt, sư tỷ lại không nhìn thấy.

Tình nhân trong mắt là Tây Thi, Kỷ Hiểu Phù thích kiểu đại thúc thành thục, Bối Cẩm Nghi lại thích kiểu có chút trẻ con, đáng yêu lại hơi u

https://thuviensach.vn

buồn, mỗi người một sở thích, không thể miễn cưỡng.

Bên kia mấy người đang tranh chấp, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người khác không khỏi kinh ngạc nhìn qua, mọi người chưa ai nói gì, nhưng thiếu niên bị đánh cho bầm dập kia lại lớn tiếng hô: “Lục sư thúc, mau đến cứu Vô Kỵ!” Nói xong muốn tránh khỏi tay Dương Tiêu chạy tới chỗ Ân Lê Đình, thì ra thiếu niên kia chính là Trương Vô Kỵ.

Dương Tiêu nghe thấy lời Trương Vô Kỵ mà kinh ngạc, nhìn đến đánh giá cái người mà hắn không muốn nhìn thấy chút nào, chỉ thấy Ân Lê Đình một thân áo xanh, đầu búi tóc bằng một sợi dây lụa xanh, diện như mĩ ngọc, thân hình cao gầy, ánh mắt mang vẻ u buồn, giống như mang trong đó một tia sáng màu lam buồn bã thu hút khiến người ta không thể rời mắt, lại thêm khí chất thanh xuân tuổi trẻ mà mình không thể có lại.

Có lẽ là bệnh chung của tình địch đi! Bọn họ có lẽ vẫn tính là tình địch, gặp nhau lại đánh giá lẫn nhau, đều không khỏi than thầm, cũng không ai chán ghét đối phương, ngược lại có đôi chút muốn kết giao, nếu như đổi đi thời gian, nhân vật, không có Kỷ Hiểu Phù đứng giữa có lẽ hai người có thể trở thành bằng hữu.

“Vô Kỵ? A, Lục thúc rốt cuộc cũng tìm được cháu. Cháu sao thế này? Là ai nhẫn tâm? Chẳng lẽ không biết cháu là đệ tử của phái Võ Đang hay sao?”

Ân Lê Đình đang đánh giá Dương Tiêu, bỗng nhiên nghe tiếng thiếu niên nói, trong lòng kinh ngạc vội nhìn lại, thấy cậu ta tuy khuôn mặt sưng đỏ nhưng cũng vẫn có nét tương tự như khuôn mặt Vô Kỵ khi còn nhỏ. Tuy nhiên mặt bị sưng vù lên, giọng nói cũng khàn đi, Ân Lê Đình nhìn Vô Kỵ bộ dáng chật vật, áy náy đau lòng hét to một tiếng, căm tức nhìn Dương Tiêu. Tội nghiệp hắn không biết, còn tưởng rằng Trương Vô Kỵ bị Dương Tiêu đánh.

https://thuviensach.vn

Dương Tiêu không hiểu gì nhìn Ân Lê Đình căm tức nhìn mình, thầm nghĩ vừa rồi hắn còn bình tĩnh, giờ sao lại thay đổi. Hay là hắn không biết việc Hiểu Phù, nhưng sao mắt lại trừng lên thế kia, chờ đến khi nghe câu cuối hỏi rằng ai đánh Vô Kỵ, mới hiểu ra, thì ra là bị hiểu lầm rằng hắn đánh đứa nhỏ, không khỏi cười khổ, buông tay Trương Vô Kỵ ra, cũng không nói chính mình vừa cứu mạng Trương Vô Kỵ.

Dương Tiêu vừa buông tay, Trương Vô Kỵ vội kéo Dương Bất Hối chạy về bên cạnh Ân Lê Đình. Trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, vẫn là người nhà an toàn nhất. Đến bên cạnh Ân Lê Đình, thấy hắn trừng mắt giận dữ nhìn Dương Tiêu, Trương Vô Kỵ mới hiểu ra Lục sư thúc đã hiểu lầm: "Lục sư thúc, không phải là Dương bá bá đánh Vô Kỵ đâu, là hai kẻ vô sỉ kia, Vô Kỵ hảo tâm giải độc cho ngũ phu nhân của chưởng môn phái Côn Lôn, không ngờ bọn họ bởi vì ghen tức hãm hại nhau, lấy oán báo đức định hạ độc chết chúng cháu, chúng cháu chạy trốn bọn họ đánh mắng đuổi giết, vừa rồi cháu suýt nữa bị bọn họ ném ngã chết, may mắn được Dương bá bá cứu." Lúc này Trương Vô Kỵ tuổi còn nhỏ bồng bột, có oán báo oán, có thù báo thù, còn chưa nhu nhược vu hủ như sau này.

Dương Tiêu nghe Trương Vô Kỵ giải thích, sắc mặt hòa hoãn lại, lúc này hắn cực kỳ không muốn bị tình địch hiểu lầm là vô sỉ ti bỉ ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng không tha. Dương Tiêu thở phào, nhưng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn lại mặt mày hết trắng bệch lại tái xanh, thần tình hoảng sợ, nhìn thấy Ân Lê Đình sắc mặt giận dữ biết là không tốt, Hà Thái Xung vội nói: "Đều là hiểu lầm, hiểu lầm a!"

"Hiểu lầm? Vô Kỵ đã nói nó là người phái Võ Đang, cho dù các người không phải là chưởng môn mà hành động như vậy, ti bỉ vô sỉ, đuổi tận giết tuyệt, thật sự còn đâu mặt mũi chính phái nữa, tại hạ thật xấu hổ khi cùng các người cùng xưng là lục đại môn phái." Ân Lê Đình lạnh lùng nói, trong mắt đều là khinh bỉ.

https://thuviensach.vn

Cũng là bọn họ không may, hôm nay lại gặp phải ngay Ân Lê Đình tính tình chính trực, thị ác như cừu, bên cạnh vị Nga Mi nữ hiệp vẫn là mặc kệ hắn không khuyên can, nếu đổi là người khác trong Võ Đang có thể tình hình sẽ không căng thẳng đến như vậy, không chừng còn nể mặt mũi mà lưu lại cho họ chút thể diện.

Trương Vô Kỵ vẻ mặt chán ghét giận dữ ghê tởm nói: "Bọn họ đều biết hết, chính bà già kia hạ độc bà năm, rồi lại bắt cháu uống rượu độc, may mắn lúc ấy cháu có viên hắc châu trước đây Chỉ Nhược tặng mới có thể đem độc tố trong cơ thể ép ra ngoài, đả thông huyệt đạo chạy thoát."

Ngày đó, Trương Vô Kỵ đưa Dương Bất Hối rời khỏi Hồ Điệp cốc, không giống trong nguyên tác gặp được xác hai vợ chồng Hồ Thanh Ngưu mà ở bên sườn núi bên ngoài cốc nhặt được độc kinh của Vương Nạn Cô, trên đó có đề là báo đáp ân công. Trương Vô Kỵ nghĩ vì mình giúp bà ta giải độc sống lại nên mới xưng hô là ân công, đem sách tặng cho hắn, cũng không khách khí mà nhận lấy.

Chỉ có điều hắn không biết Vương Nạn Cô ghét nhất chính là người khác giải được độc của mình, nếu như không phải Trương Vô Kỵ đã cứu Hồ Thanh Ngưu thì còn so đo hơn thiệt với hắn đến cùng, nhất định phải tỷ thí công phu y độc đánh bại hắn mới thôi. Độc kinh kia là muốn tặng cho Ân Lê Đình ngày đó cứu giúp hai vợ chồng khỏi tay Kim Hoa bà bà, lại bị Trương Vô Kỵ vô tình lấy đi.

Trên đường dù có vàng bạc Chỉ Nhược tặng trước đó nhưng vẫn gian khổ vô cùng, nơi không người thì có tiền cũng vô dụng, hơn nữa Dương Bất Hối lại khóc nháo đòi mẹ làm cho hắn mệt gần chết, lại không may trên đường gặp phải hai tên ăn thịt người. Bất quá diễn viên chính vẫn là vô địch, đã có hoàng đế tương lai Chu Nguyên Chương và Đại tướng quân tương lai Từ Đạt cứu hắn.

https://thuviensach.vn

Cùng bọn họ chia tay, Trương Vô Kỵ mang theo Dương Bất Hối tiếp tục đi, trên người có tiền lại có chút công phu phòng thân, không đến nỗi gian khổ như trong nguyên bản giống ăn mày phải săn thú để lấy thức ăn, lúc cần xe thì thuê xe, lúc cần ngựa thì mua ngựa, đường đi cũng thuận lợi, thẳng đến An Huy hơn mười ngày lại bị cuốn vào kịch tình gay cấn.

Thánh mẫu tâm, không, hắn là thánh phụ tâm phát tác cứu giúp hai người đánh nhau lưỡng bại câu thương sắp chết là Chiêm Xuân, đệ tử phái Côn Lôn và Tô Tập Chi, người không may nhìn phải cảnh Hà Thái Xung luyện kiếm, còn không cẩn thận nhìn cảnh hai người âu yếm cho nhau cảm động, yên tâm đi theo bọn họ đến phái Côn Lôn cũng không sợ mình bị lừa bán.

Đến phái Côn Lôn, trùng hợp vợ năm của Hà Thái Xung sinh bệnh nặng, vì thế vị thánh phụ này lại cứu giúp giải độc cho người ta, sau đó ở bữa tiệc chúc mừng bị Ban Thục Nhàn bắt uống rượu độc, còn suýt nữa bị ném chết, may mắn Dương Tiêu có mặt kịp thời ra tay cứu, nếu không hắn là người đã nát như tương.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lưỡng Phái Liên Nhân, Bối Xuất Giá

"Không rời núi thì không ai dạy, Lục sư thúc sẽ dạy cho họ biết đụng tới chúng ta thì sẽ thế nào, tránh làm người ta nghĩ Võ Đang đệ tử dễ bắt nạt." Ân Lê Đình nhìn Trương Vô Kỵ mặt sưng vù đã sớm tức nổ phổi, lại nghe được vợ chồng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn vô sỉ như vậy, sớm không nhịn được rút kiếm hướng Hà Thái Xung mà đánh.

Ân Lê Đình gần ba mươi năm luyện Thuần Dương Vô Cực công, nội công đã sớm thuần hậu, so với Hà Thái Xung ham mê tửu sắc mạnh hơn rất rõ ràng. Hà Thái Xung cũng liền sử Thái Cực kiếm pháp của phái Côn Lôn ra đỡ, ông ta thường ỷ vào kiếm pháp này lên mặt với tiểu bối đệ tử, chứ luận công phu thì còn không bằng cả phu nhân kiêm sư tỷ của mình.

Ân Lê Đình luyện Thần môn thập tam kiếm nhiều năm, luận kiếm pháp hỏa hậu không kém Tống Viễn Kiều, vừa ra tay đã khiến Hà Thái Xung luống cuống tay chân, trong lòng cũng hơi hối hận, sớm biết người Võ Đang có thể đến thì thà liều mạng cãi nhau với sư tỷ một trận cũng không đắc tội với tiểu tử kia, còn tưởng rằng nó chỉ là một đệ tử bình thường của Võ Đang, giết cũng không sao, không ngờ ngay tại địa bàn của phái Côn Lôn mình cũng có người Võ Đang đến bảo vệ cho nó, mà lại còn là đỉnh đỉnh đại danh Võ Đang Lục hiệp.

Côn Lôn kiếm pháp một người thì không có gì đặc biệt, chỉ có Lưỡng Nghi kiếm pháp là lợi hại nhưng lúc này Hà Thái Xung một người đối phó với Ân Lê Đình, Ban Thục Nhàn lại bận tâm e ngại đối đầu với cả hai phái Võ Đang Nga Mi, không cùng chồng ra tay cho nên Hà Thái Xung chỉ có thể dừng ở hạ phong, hơn nữa hắn lại suy nghĩ phân tâm, kiếm trên tay

https://thuviensach.vn

cũng phản ứng chậm chạp, Ân Lê Đình chịu sự dạy dỗ của Trương Tam Phong đã nhiều năm, ánh mắt tinh tường, dĩ nhiên nhìn ra sơ hở, trong nháy mắt đã đánh trúng cổ tay Hà Thái Xung. Hà Thái Xung trúng kiếm, bàn tay mất hết lực đạo, kiếm rơi xuống đất.

"Một là thay sư điệt báo thù, hai là trừng phạt kẻ lấy oán báo ân, ba là vì tội dám độc giết đệ tử Võ Đang!" Ân Lê Đình đánh rơi kiếm của Hà Thái Xung rồi cũng không dừng tay, trở sống kiếm rất nhanh đánh ra ba đòn lên lưng Hà Thái Xung, miệng nói lý do, đánh xong mới thu kiếm lại. Vẫn là hắn còn giữ lại cho danh dự, nếu Ân Lê Đình không khách khí mà đánh thẳng vào mặt, lúc ấy Côn Lôn phái lập tức sẽ không còn thể diện gì nữa.

Ân Lê Đình thực ra cũng có căm phẫn riêng trong lòng, năm ấy thọ yến trăn tuổi của Trương Tam Phong, Lục đại môn phái và kẻ thù Tạ Tốn tìm đến phiền toái, chỉ có Nga Mi là chưa nói gì, còn lại đều là hùa theo, hai phái Thiếu Lâm và Côn Lôn là to tiếng nhất. Thọ yến Trương Tam Phong, Côn Lôn phái sợ cứng nạt mềm, sau lại thấy Trương Tam Phong vì đồ đệ yêu chết thảm mà tức giận cũng không dám gây chuyện nữa, ngược lại đi dây dưa phái Thiếu Lâm. Bất quá Hà Thái Xung hơn Ân Lê Đình mười bảy mười tám tuổi, thân là chưởng môn phái đã năm mươi mấy tuổi mà ngay cả ân Lê Đình chưa đến ba mươi cũng không đánh lại, coi như uổng phí mấy chục năm công phu luyện tập.

Trương Vô Kỵ sùng bái nhìn Ân Lê Đình, nhìn Lục sư thúc giúp hắn trút giận đánh kẻ độc ác vừa rồi bắt nạt hắn và Bất Hối muội muội, trong lòng hả hê. Hắn hả hê nhưng Ban Thục Nhàn thì sắc mặt khó coi nhìn chồng, phân phó đệ tử đến nâng Hà Thái Xung dậy.

Trước đây bà ta đố kỵ ghen ghét, hạ độc, đánh ghen, kỳ thật nhiều lắm cũng chỉ muốn bỏ thuốc độc giết bà năm và tên tiểu tử xen vào việc của người khác kia, chồng mình thì chỉ muốn dọa một chút nhưng dĩ nhiên là sẽ giúp hắn giải độc, người cổ đại dù độc ác cũng không dễ giết chồng, Ban

https://thuviensach.vn

Thục Nhàn lúc nãy thấy chồng mình chịu nhục, không khỏi nổi giận trong lòng oán hận nhìn Ân Lê Đình, hôm nay nếu như không có đệ tử Nga Mi thân truyền của Diệt Tuyệt sư thái ở tại đây thì bà ta đã cùng Hà Thái Xung liên thủ dùng Lưỡng Nghi kiếm pháp đánh lại Ân Lê Đình.

Ban Thục Nhàn ác phụ bá đạo, không chuyện gì không dám làm nhưng cũng có e ngại, chính là Diệt Tuyệt sư thái. Đánh bị thương đệ tử Võ Đang có thể giải thích là ngẫu nhiên thất thủ, người ta chỉ có thể oán mình kĩ không bằng người, nhưng nếu đắc tội đệ tử Nga Mi, dù là đúng hay sai, Diệt Tuyệt sư thái lúc nào cũng bênh đồ đệ dĩ nhiên sẽ không buông tha, chắc chắn sẽ đáp trả gấp mười gấp trăm, lúc đó thì càng mất mặt hơn.

Tính tình Diệt Tuyệt sư thái đã như vậy, trong tay lại có kiếm pháp linh hoạt khắc chế, Ỷ Thiên kiếm sắc bén lợi hại, nếu bà ta mà cố tình làm lớn chuyện, chỉ sợ kiếm trận Côn Lôn còn chưa kịp bày ra thì kiếm trong tay đã bị đánh rơi, lúc này nhìn thấy có người mặc y phục Nga Mi thân truyền đệ tử đi theo bên cạnh Ân Lê Đình, bà ta tưởng đó là Kỷ gia cô nương có hôn ước với hắn, đoán bọn họ có quan hệ hôn ước thân mật, nếu chính mình ra tay nhất định hai người kia cũng đồng thời xông lên. Đến lúc đó, không chỉ là gây hấn với mình phái Võ Đang, ngay cả Nga Mi cũng đắc tội, hôm nay chỉ có thể nhẫn nhịn tức giận, ngày sau sẽ tính toán, bà ta trừng mắt hung dữ nhìn Ân Lê Đình và Trương Vô Kỵ, lại quay đầu bình tĩnh nói với Hà Thái Xung: “Hôm nay là Côn Lôn phái ta nhầm lẫn, Ân Lục hiệp cũng đã đánh, vợ chồng ta trước hết trở về, sau này nhất định tìm Ân Lục hiệp lãnh giáo cao chiêu, đi!” Nói xong liền mang theo ông chồng và môn nhân đệ tử quay trở về núi.

Ân Lê Đình nghe Ban Thục Nhàn nói cũng không thèm để ý, chỉ quay đầu nhìn Dương Tiêu một cái rồi bảo Trương Vô Kỵ: “Vô Kỵ, chúng ta đi. Hồ Điệp cốc đã như vậy, cháu cùng Lục thúc quay trở về Võ Đang!”

Trương Vô Kỵ đáp: “Vâng! Mà Lục thúc chờ đã, còn có một chuyện.” Nói rồi kéo tay Dương Bất Hối đến trước mặt Dương Tiêu: “Bá bá là

https://thuviensach.vn

Dương Tiêu Tả sứ giả của Minh giáo, trụ tại Tọa Vong Phong phải không ạ?”

Dương Tiêu đang hổ thẹn với Ân Lê Đình, thấy hắn lãnh đạm ngay cả nói chuyện cũng không nguyện ý, trực giác đoán có lẽ Ân Lê Đình đã biết chuyện của mình và Hiểu Phù, bỗng nhiên thấy thiếu niên hỏi, còn biết nơi ở của mình không khỏi sắc mặt đại biến. Trên đời trừ Ngũ tán nhân trong Minh giáo, mấy người Bạch Mi Ưng Vương thì chỉ còn Kỷ Hiểu Phù là biết điều đó.

Nhưng có Ân Lê Đình tại đó, hắn cũng không tiện hỏi Trương Vô Kỵ tại sao lại biết, chỉ có thể nghiêm mặt gật đầu nói: “Không sai, ta đúng là Quang Minh Tả sứ Dương Tiêu ở tại Tọa Vong Phong, cậu bé có người nhờ tìm ta sao?”

“Không phải, tôi chỉ muốn đưa Bất Hối muội muội đến tìm thôi. Bất Hối muội muội, mau gọi cha đi, đó là cha em đó, chúng ta rốt cuộc tìm thấy ông ấy rồi!” Trương Vô Kỵ chỉ Bất Hối, rồi lại chỉ vào Dương Tiêu nói. Dương Bất Hối mở to đôi mắt đen láy nhìn Dương Tiêu, trong lòng có phần không tin cái người tướng mạo nho nhã, khí độ phi phàm này đúng là cha mình.

Từ nhỏ nó đã được Kỷ Hiểu Phù gửi nuôi ở nhà nông, không có thân nhân, những đứa trẻ cùng tuổi trong thôn đều cười nhạo nó là đứa không cha không mẹ, không phải con ai, nhà người nuôi nó cũng chỉ lo cho nó ăn no mặc ấm, còn lại thì mặc kệ, người ta còn có con của chính mình phải chăm sóc nữa. Đến khi bảy tuổi, khi đã có đôi chút nhận thức hiểu biết, cái người nhận là mẹ nó mỗi tháng hai lần đến thăm mới đến đón đi.

Sơn thôn hẻo lánh, người cũng rất thưa thớt, nó trước nay không có cha mẹ bên cạnh, khi được mẹ đón đi liền không muốn rời ra nữa, hơn nữa mẹ cũng rất thương nó, mấy ngày nay Vô Kỵ ca ca nói không ít chuyện về cha, nhưng nó đã quen không có cha, người kia có phải cha hay không nó

https://thuviensach.vn

cũng không để ý lắm, chỉ hỏi lại Vô Kỵ: “Vô Kỵ ca ca, mẹ đâu rồi? Sao mẹ còn chưa đến đón Bất Hối, mẹ không cần Bất Hối nữa sao?”

“Không phải, Kỷ cô cô, mẹ em không phải không cần, nhưng bây giờ đang rất bận chưa đến được, cho nên gửi em ở với cha một thời gian, rồi mẹ sẽ đến tìm sau.” Trương Vô Kỵ thấy Bất Hối muội muội lại khóc, không khỏi đau đầu đành phải dỗ dành.

“Này cậu bé, ngươi nói cho rõ ràng…. Nó là con ai, mẹ nó là ai?” Dương Tiêu giật mình, xúc động túm lấy đầu vai Trương Vô Kỵ, dùng sức nắm chặt làm xương đầu vai Trương Vô Kỵ kêu lách cách, đau thấu tâm can. Trương Vô Kỵ không chịu hèn cho dù đau đớn nhưng cũng cố nhịn quyết không kêu đau.

Ân Lê Đình đứng bên nhìn thấy đau lòng, xem không chịu nổi, trực tiếp lấy Thiết tụ công gạt tay Dương Tiêu đẩy Trương Vô Kỵ ra kéo về bên người, truyền nội lực giảm đau cho hắn, lạnh lùng nói: “Làm gì phải khó xử một đứa trẻ, đứa bé kia là con gái Kỷ cô nương phái Nga Mi, nó họ Dương tên Bất Hối, là con gái ruột của ngươi.”

Ân Lê Đình nói ra được mấy lời quả thực giống như mang theo huyết lệ tuôn ra, đau lòng tưởng chừng không nói nổi, ngay cả bàn tay đang đặt trên vai Trương Vô Kỵ cũng run lên khiến cho Trương Vô Kỵ nhìn thấy cảm thấy khó chịu trong lòng, Lục thúc bình thường yêu thương hắn như vậy, các vị sư bá sư thúc thường bận việc, chỉ có Lục thúc không chê hắn nhàm chán ngày ngày chơi đùa giúp hắn đỡ buồn. Từ khi biết Kỷ cô cô sinh con với người khác, hắn còn nhớ Kỷ cô cô khi ở Võ Đang lúc cha mẹ hắn chết từng quan tâm muốn tặng chiếc vòng vàng cho hắn, cảm thấy cô cô vừa ôn nhu vừa kiên cường, có vẻ không thích hợp lắm với Lục thúc tính tình trẻ con chứ không biết là Kỷ cô cô làm sai hay đúng, còn ngàn dặm đưa Bất Hối muội muội đến cho cha nó.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi gặp Dương Tiêu, thấy ông ta thành thục ổn trọng ôn văn tuấn nhã phong độ có vẻ hợp với Kỷ cô cô, cũng không kỳ lạ sao Kỷ cô cô lại coi trọng ông ta, lại quên mất Kỷ cô cô vốn là vị hôn thê của Lục thúc, cùng người khác sinh con mà Lục thúc vẫn chưa biết.

Từ lúc đó hắn vẫn chỉ nhớ Kỷ cô cô thật tốt mà quên mất Ân Lục thúc mới là người yêu thương hắn hơn cả, bây giờ thấy Lục thúc khổ sở, không khỏi hoài nghi chính mình có phải đã làm sai khiến Lục thúc tổn thương, nghĩ vậy lại áy náy cúi đầu xuống, không dám nhìn vào ánh mắt thương tâm của Lục thúc. Ân Lê Đình không biết Trương Vô Kỵ bị đau bao nhiêu, chỉ cảm thấy nói xong ra mấy lời ấy, tuy đau đớn nhưng toàn thân nhẹ nhõm rất nhiều, giống như ngàn cân chất trên vai được buông xuống, nhẹ nhõm.

Dương Tiêu nghe được lời vị hôn phu chính thức của Kỷ Hiểu Phù nói, trong lòng vừa xấu hổ vừa kích động, lại thấy không phải Kỷ Hiểu Phù bên cạnh Ân Lê Đình còn có chút vui mừng, nghĩ mười năm hắn chờ đợi rốt cục khiến nàng hồi tâm chuyển ý, vội cúi người ôm lấy Dương Bất Hối, thấy mặt nó bị Hà Thái Xung đánh cho sưng vù, tuy nhiên đôi mắt vẫn rất giống Kỷ Hiểu Phù: “Nàng.. có con gái sao? Nàng đang ở đâu? Sao không đến tìm ta?”

“Kỷ sư tỷ lén sinh con, bị sư phụ phát hiện, sư phụ vốn định xử theo môn quy, nhưng trùng hợp lúc đó Ân Lục hiệp đến…” Bối Cẩm Nghi không đành lòng, những lời ấy sẽ giống như lấy dao rạch lại vết thương của hắn, nhưng để nói rõ ràng, cuối cùng vẫn đành phải mở miệng đem sự việc ngày ấy nói lại từ đầu đến cuối, và lý do bọn họ đuổi theo Vô Kỵ lý giải rõ ràng.

Dương Bất Hối sau khi được Dương Tiêu bế trong lòng, có lẽ là cha con thiên tính, tựa đầu vào ngực Dương Tiêu không khóc nháo nữa. Có lẽ Dương Tiêu vì không có cú sốc Kỷ Hiểu Phù chết nên không giống như nguyên tác ngất đi, mà ôm Dương Bất Hối ngẩng đầu nhìn trời, thở dài:

https://thuviensach.vn

“Bất Hối, Bất Hối. Đúng rồi, Hiểu Phù, năm đó là ta bức nàng, hai ta lưỡng tình tương duyệt nhưng cuối cùng nàng vẫn rời khỏi ta, ta ở Tọa Vong Phong chờ đợi ngày đêm chưa từng rời khỏi Côn Lôn nửa bước, tuy không đợi được nàng nhưng lại tìm được con gái chúng ta. Bất Hối, là nàng không hối hận ở cùng ta hay không hối hận rời khỏi?”

Có lẽ không có cái chết của Kỷ Hiểu Phù để chứng minh, Dương Tiêu khổ sở chờ mười năm, tuy giang hồ thị phi nhưng chỉ cần nàng đồng ý hắn có thể cùng nàng quy ẩn, bất quá Nga Mi Minh giáo chính tà đối lập lại cách nhau rất xa, không có tin tức gì, Dương Tiêu còn tưởng nàng đã sớm thành thân cùng Ân Lục hiệp, không ngờ nàng tuy không tìm đến mình cũng không giải trừ hôn ước mà bỏ nhà ra đi, là vì chính mình hay vì Kỷ gia?

Dương Tiêu thành kẻ bất nghĩa cướp vợ người khác, mười năm không có tin tức gì, nếu nói là lòng không có oán hận gì cũng không phải, nhưng nhìn Bất Hối cùng Hiểu Phù có mấy phần giống nhau lại không oán nổi, chỉ có thể nghĩ ngợi trong lòng, rốt cuộc nàng nghĩ gì? Vì sao không hối hận? Rốt cuộc không hối hận cái gì?

Ân Lê Đình thấy Dương Tiêu thần sắc vốn tuấn nhã bỗng dưng trở nên mê hoặc, thống khổ, bỗng cảm thấy hắn so với mình càng đáng thương, hắn tuy có được tình yêu của nàng nhưng nàng cũng chỉ cho hắn hy vọng mờ mịt, Tiêu Dao hiệp khách đại danh đỉnh đỉnh thế nhưng lại mười năm lạnh lẽo trên đỉnh núi phong sương.

Có con mà không biết, không được tự tay chăm sóc, nuôi nấng, ngày ngày đắm chìm trong quá khứ, lâu ngày mặt mũi cũng trở nên già nua vì đau khổ, so với mình ở Võ Đang, tự do tự tại hành tẩu trên giang hồ, lại vì Diệt Tuyệt giấu việc nàng rời khỏi phái mà vô ưu vô lự, mười năm qua so với hắn sung sướng hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

“Ân Lục hiệp, cậu bé, Dương mỗ kiếp này thâm cảm đại đức hai người. Võ Đang danh gia đại nghiệp, Dương mỗ không biết lấy gì báo đáp, hai khối Thiết diễm lệnh này xin nhận lấy, về sau có gì cần có thể đem lệnh bài này đến Côn Lôn Quang Minh đỉnh, Dương mỗ cho dù có nhảy vào lửa cũng xin làm hết sức. Hôm nay tạm biệt ở đây, sau này gặp lại.” Dương Tiêu không muốn ai nhìn thấy hắn yếu đuối thống khổ, ôm chặt Dương Bất Hối vào lòng đem hai khối Thiết diễm lệnh ném vào tay hai người, không chờ ai có phản ứng lại đã vận khinh công mang theo Dương Bất Hối phi thân rời đi.

Ân Lê Đình không kịp phản ứng, nhìn Thiết diễm lệnh trong tay muốn trả lại nhưng người đã không thấy, muốn hắn ngày sau tìm Dương Tiêu nhờ giúp đỡ lại càng không thể nào, không muốn giữ nhưng cũng không biết làm sao, không khỏi nhíu mày. Bối Cẩm Nghi đứng sát bên, thấy hắn thần sắc khó xử liền tiến lên cầm lấy Thiết diễm lệnh, cười nói: “Vật này huynh không thích, cũng vô dụng, vứt đi cũng phiền toái, vậy để ta giữ ngày sau đem cho ai đó cũng được.”

Ân Lê Đình thấy có người tiếp nhận lấy không chần chừ vội gật đầu, Trương Vô Kỵ đang cầm cái kia thấy Bối Cẩm Nghi đem Thiết Diễm lệnh cất đi cũng làm theo cất vào ngực, tay chợt sờ thấy viên hắc châu, trong lòng thầm ít nhiều cảm tạ Chỉ Nhược muội muội đã tặng viên châu này.

Nếu Y Tiên không nhận ra đây là kỳ bảo có thể hút độc ra khỏi cơ thể, hắn đã sớm cùng Bất Hối muội muội bỏ mình trong phái Côn Lôn, làm sao còn chờ Lục thúc đến cứu kịp, đáng tiếc hàn độc đã thâm nhập sâu vào tạng phủ kinh mạch, nếu là khi mới bị trúng mà có hạt châu này, mọi chất độc đều có thể khỏi, hiện giờ hàn độc đã hòa lẫn trong máu, đã không thể giải, cùng Lục thúc trở về Võ Đang cũng bất quá chỉ làm Thái sư phụ và mọi người thương tâm, còn không bằng tìm đến một nơi nào đó tự sinh tự diệt.

Ân Lê Đình đưa Trương Vô Kỵ và Bối Cẩm Nghi rời khỏi, đến chỗ mấy con ngựa đỡ Vô Kỵ lên ngồi còn mình thì dắt ngựa, Bối Cẩm Nghi

https://thuviensach.vn

trên đường đem cao dược chữa bầm tím tốt nhất của Nga Mi bôi cho hắn, sợ hắn độc trong cơ thể chưa giải hết lại cho hắn ăn thêm hai viên thuốc giải độc, đi đường cũng từ từ chậm chạp, sợ nhanh quá hắn khí huyết vận hành lại càng thêm trọng thương.

Ba người đi suốt một ngày, Bối Cẩm Nghi không biết suy nghĩ của Trương Vô Kỵ, trên đường chỉ tìm cách an ủi hắn, đến khi trời tối vẫn chưa ra khỏi núi Côn Lôn, đành tìm một hang động khô ráo kín gió kiếm củi nhóm lửa, Ân Lê Đình lại đi săn một con thú nào đấy, Bối Cẩm Nghi buộc ngựa, lấy lương khô đem nướng nóng, làm sạch con mồi Ân Lê Đình mang về.

Trương Vô Kỵ nhìn Lục thúc và Bối cô cô tình cảm chan hòa chăm sóc mình, trong lòng ấm áp. Là Lục thúc của hắn, cho dù rời Võ Đang đã hơn hai năm, các thúc thúc bá bá cũng không quên hắn, Lục thúc lại vì tìm hắn mà đem thân thể trọng thương phiêu bạt ngàn dặm đến Côn Lôn, hắn chẳng những không báo đáp được gì, còn giúp Kỷ cô cô, không biết Lục thúc đau lòng đến thế nào.

Khi hắn còn ở Võ Đang, năm thúc thúc bá bá cùng thái sư phụ sáu người luân phiên nhau truyền thuần dương nội lực cho hắn để chống đỡ hàn độc, hiện giờ hắn biết mình chẳng sống thêm được bao lâu nữa, sao còn phải để thái sư phụ tuổi đã lớn như vậy phải mệt nhọc quan tâm chăm sóc hắn rồi cuối cùng vẫn thống khổ kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, không bằng thuận theo số mệnh, miễn cho những người yêu thương hắn thương tâm.

Nghĩ vậy, hắn không ăn uống gì nhiều, đến đêm vờ ngủ nhưng thực ra cố giữ cho mình tỉnh táo. Quá nửa đêm, hắn khẽ nhỏm dậy, thấy Lục thúc và Bối cô cô đã ngủ say, đau lòng cố nén nhẹ hơi thở, lấy một thanh than củi viết lên mặt đất: “Lục thúc, Bối cô cô, Vô Kỵ thân trúng hàn độc, Y Tiên cũng nói không còn sống được bao lâu nữa, Vô Kỵ không muốn thái sư phụ đầu bạc phải tiễn người đầu xanh, không thể để lão nhân gia phải

https://thuviensach.vn

thương tâm, Vô Kỵ không muốn về Võ Đang khiến mọi người phải lo lắng, Vô Kỵ muốn nhân lúc mình còn sống có thể đi nhiều nơi, Vô Kỵ xin bái biệt.”

Trương Vô Kỵ viết xong nhẹ nhàng xé một cái áo của mình, đi ra ngoài động cởi dây buộc một con ngựa, dùng vải bao kín bốn chân ngựa lại, dắt ngựa đi về hướng Côn Lôn. Lục thúc sẽ cho rằng hắn muốn đi ra ngoài Trung Nguyên, hắn cố tình đi hướng ngược lại Lục thúc sẽ không tìm được.

Không ngờ kịch tình thật cường đại, quỹ tích đã thay đổi nhiều như vậy nhưng cuối cùng lại trở về như ban đầu.

Hai người trong động, vì cuối cùng đã tìm được Trương Vô Kỵ, nhiều tháng nay gian khổ ăn không được ngon ngủ không được yên cuối cùng cũng yên tâm ngủ say sưa. Khi sắp sáng, bầu trời đã chuyển sang màu nhá nhem hắc ám, đống lửa đã lụi từ bao giờ, trong sơn động lạnh lẽo, Bối Cẩm Nghi vô thức trở mình nhích về phía Ân Lê Đình, nép vào nơi ấm áp nhất.

Ân Lê Đình Thuần dương Vô Cực công đã đại thành, đương nhiên không sợ hàn khí, đang ngủ say sưa, ngay khi Bối Cẩm Nghi vừa chạm vào mình, cảnh giác của người luyện võ khiến cho hắn lập tức tỉnh táo lại, vừa kinh ngạc vừa thẹn nhìn thân hình nhỏ xinh mềm mại của Bối Cẩm Nghi nép vào trong ngực, thật muốn hôn một cái, lại sợ nàng tỉnh giấc, định gọi nàng dậy nhưng nhìn nàng khó khi nào được ngủ cho yên ổn lại không đành lòng.

Chỉ có thể cứng ngắc người ngắm nàng ngủ say, nhìn khuôn mặt ửng hồng ánh mắt bất giác không rời đi được, trên đường nàng vừa giúp hắn trị thương, vừa dò đường, hỏi thăm tin tức của Vô Kỵ, rõ ràng rất mệt mỏi lại không cho hắn biết, mỗi ngày cứ như vậy mà quan tâm chăm sóc hắn, không kêu khổ không than mệt cũng không đòi nghỉ ngơi, hắn nghĩ, ánh mắt lại nhìn nàng càng ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Si ngốc nhìn nàng, Ân Lê Đình không tự chủ được hướng gần đến đôi môi kia, chạm nhẹ vào, thật ngọt, thật mềm mại, dần dần hắn chìm đắm trong hương vị ngọt ngào ấy, khẽ liếm đôi môi nàng, nhẹ nhàng ngậm lấy, mút vào, cọ xát, cho đến khi lửa nóng trong người rừng rực khiến hắn khẽ phát ra thanh âm rên rỉ, Bối Cẩm Nghi chợt tỉnh giấc, mở to mắt giật mình, cất tiếng đánh thức hắn đang trầm trong men say tỉnh lại, lúc ấy hắn mới chợt hiểu mình vừa làm gì.

Nhìn vẻ mặt Bối Cẩm Nghi vừa bừng tỉnh, mê muội chẳng hiểu gì, Ân Lê Đình trong lòng mắng mình bại hoại, hung hăng giơ tay tự tát mình một cái rồi cầm bội kiếm rút ra, xấu hổ nói: “Bối sư muội, Lê Đình thực xin lỗi, vì không tự kiềm chế được bản thân mà phá hủy danh dự của muội, giết ta đi!”

“Trước khi giết, nói cho ta biết vừa rồi sao huynh lại làm vậy? Có biết rằng làm như vậy là không đúng?” Bối Cẩm Nghi hiểu được chuyện gì xảy ra, mặt không khỏi đỏ bừng, nhìn Ân Lê Đình mặt một bên sưng đỏ trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, không cầm kiếm hắn đưa mà nhỏ giọng hỏi.

Ân Lê Đình từ nhỏ lớn lên ở Võ Đang, bảy sư huynh đệ vì chiến tranh loạn lạc mà được Trương Tam Phong thu dưỡng. Hắn lên núi khi mới vài tuổi, chưa trải nhân thế, sau khi đính hôn cũng mê mê mang mang, chỉ biết thê tử là tương lai phải đồng giường cộng chẩm sinh con, mà hắn đọc rất nhiều sách, trong sách dạy lễ giáo nói nếu có da thịt chi thân liền phải thành thân, nên sau khi đính hôn hắn rất thủ lễ, chưa từng tiếp xúc thân mật với bất cứ ai.

Cho dù bất đắc dĩ khi trợ giúp người khác mà có tiếp xúc cũng phải cách một ống tay áo, không thể không thừa nhận y phục cổ nhân dài lướt thướt như vậy cũng có tác dụng. Đến giờ nghe Bối Cẩm Nghi hỏi, hắn càng thêm xấu hổ, khuôn mặt càng đỏ lên, ngập ngừng nói: “Ta không phải cố ý, vừa rồi muội ngủ say như vậy, ta mới…đến khi tỉnh táo lại thì đã vậy….”

https://thuviensach.vn

Hắn không nói gì được nữa, cảm thấy mình bại hoại, phi lễ người ta còn cố bào chữa.

“Nhưng muội không muốn giết huynh, cũng không trách.” Bối Cẩm Nghi nhẹ nhàng đẩy kiếm lại, cắn cắn môi, lại nghĩ đến hơi thở sát sao của hắn ban nãy kề trên môi mình, mặt càng đỏ, thân thể cũng vô lực, ngước mắt nhìn gương mặt mờ mờ ảo ảo của hắn trong bóng tối nhá nhem, cố nén ngượng ngùng nói nhỏ.

Ân Lê Đình tuy không thạo tán tỉnh nhưng cũng không phải ngốc, nghe được câu nói thì thầm kia của Bối Cẩm Nghi, trong lòng ngọt ngào, sao lại không rõ ý tứ trong đó, chỉ là chợt nhớ đến đau đớn Kỷ Hiểu Phù gây ra cho hắn, nghĩ có lẽ vĩnh viễn không nên có loại cảm tình như thế này nữa, ánh mắt đang ngọt ngào bỗng nhiên ảm đạm, vừa định mở miệng cự tuyệt lại bị Bối Cẩm Nghi ngắt giọng.

“Suỵt! Nhỏ giọng thôi, đừng đánh thức Vô Kỵ!” Bối Cẩm Nghi nhìn ánh mắt hắn ảm đạm, hiện vẻ do dự thống khổ, làm sao không biết hắn nghĩ gì, vội chặn ngón tay thon thon lên miệng hắn đang chực mở ra, nói sang chuyện khác, thân thể lại càng sát lại bên người hắn, cảm thụ ấm áp.

Ân Lê Đình nội công so với Bối Cẩm Nghi thâm hậu hơn nhiều, thị lực trong bóng tối cũng có thể nhìn rõ, nghe Bối Cẩm Nghi nói ánh mắt theo bản năng lướt về chỗ Vô Kỵ đang ngủ, nhưng chỗ đó đã trống không từ bao giờ, Ân Lê Đình không khỏi hoảng hốt, đỡ Bối Cẩm Nghi dậy, lấy trong ngực áo ra một cây hỏa chiết tử*, gọi to: “Vô Kỵ, Vô Kỵ, cháu ở đâu?”

**Hỏa chiết tử: có lẽ là một dụng cụ giữ lửa, giống như phim Trung Quốc cổ trang hay dùng đó. = =.

“Phụt!” Hỏa chiết tử cháy sáng, trong động sáng lên, hai người nhìn kỹ, nhưng trong sơn động đã không còn bóng dáng nho nhỏ của Trương Vô

https://thuviensach.vn

Kỵ đâu nữa. Ân Lê Đình cảm thấy hồ đồ không biết đã xảy ra chuyện gì, nghĩ không ra cao thủ nào có thể lén qua mặt hắn mà đưa Vô Kỵ đi được.

Vẫn là Bối Cẩm Nghi suy nghĩ chín chắn, cẩn thận quan sát, nhìn thấy trên mặt đất có dòng chữ viết bằng than, vội gọi Ân Lê Đình đang suy nghĩ đến thất thần: "Lục ca mau đến nhìn xem, là Vô Kỵ để lại. Không ngờ nó lại như vậy, luôn vì người khác mà suy nghĩ. Đứa nhỏ đáng thương, thật bất hạnh."

"Bên ngoài còn chưa sáng, đường không dễ đi, Vô Kỵ hắn vẫn chưa đi được xa lắm, chúng ta mau đuổi theo." Ân Lê Đình nhìn hàng chữ Trương Vô Kỵ lưu lại, mặt hết trắng bệch lại tái đi, tự trách tại sao lại không sớm nghĩ đến lòng thằng bé nghĩ thế nào, giờ này hắn cũng không còn nghĩ đến điều gì khác, không để ý Bối Cẩm Nghi đã thay đổi cách xưng hô gọi hắn thân mật là Lục ca, chỉ nghĩ trước hết đưa Vô Kỵ trở về.

Bối Cẩm Nghi đi trước ra ngoài, Ân Lê Đình cũng thổi tắt chiết hỏa tử, xách hành lý và kiếm theo sau, Bối Cẩm Nghi vừa đi ra cửa hang bỗng nhiên kêu lên thảm thiết, thân hình bắn mạnh trở về rơi vào lòng ngực Ân Lê Đình, sắc mặt đã biến thành trắng bệch như giấy, một dòng máu đỏ tươi phun ra khóe miệng.

Ân Lê Đình bị biến cố bất ngờ làm cho kinh ngạc đến ngây người, run rẩy tay gắt gao ôm lấy Bối Cẩm Nghi, đau lòng nhìn dòng máu đỏ trào ra, Bối Cẩm Nghi cố giữ tỉnh táo nói: "Lục ca cẩn thận, bên ngoài có mai phục, đừng lo cho ta, mau phá vây chạy…" Nói chưa hết câu máu trong miệng lại trào ra.

Ân Lê Đình nhìn Bối Cẩm Nghi đau đớn, cánh tay ôm nàng cảm giác được thân thể trong tay đang dần biến lạnh biết rằng thương rất nặng không cứu kịp thì rất nguy hiểm, vội che lại đại huyệt, điểm hôn huyệt tiết kiệm nguyên khí. Lúc này hắn chỉ nghĩ, phải cứu nàng, bất kể bên ngoài có bao

https://thuviensach.vn

nhiêu người, bao nhiêu cao thủ, ôm chặt Bối Cẩm Nghi phóng ra ngoài, trường kiếm trong tay đã tuốt ra khỏi vỏ, tràn ngập sát khí.

Vừa ra khỏi cửa động liền cảm giác được từng luồng hàn khí bức lại, vô số chưởng ảnh phong tỏa kín kẽ khắp ba đường thượng trung hạ, Ân Lê Đình ôm Bối Cẩm Nghi, trường kiếm nhanh như chớp đẩy chưởng phong trở lại, nhún chân vận Thê Vân Túng phi thân hướng lên ngựa, hắn không rõ địch thủ có bao nhiêu nhưng nếu chỉ dựa vào sức mình mang theo Bối Cẩm Nghi thì không thể chạy xa, chỉ có thể dùng ngựa trợ lực.

“Muốn chạy sao? Bọn Nga Mi Võ Đang đã vào đến Thánh giáo chúng ta rồi còn chạy thoát nổi sao?” Một thanh âm khàn khàn nhưng sắc nhọn hô lớn, Ân Lê Đình nghe xong lòng trầm xuống, là người Minh giáo, chẳng lẽ là Dương Tiêu ra lệnh? Nhưng hôm qua vừa chứng kiến hắn rõ ràng là người quang minh lỗi lạc, quyết sẽ không làm ra thủ đoạn đánh lén ám toán người khác.

Ân Lê Đình và nghĩ vừa dùng khinh công chạy, người kia theo sát phía sau, khinh công cũng thật lợi hại. Ân Lê Đình thấy hắn khinh công như vậy, chưởng lực lại hàn khí bức người, thân hình vừa cao vừa gầy mặc y phục dạ hành, lại che mặt khiến người khác không thể nhìn rõ, trong lòng vừa động, nói: “Tại hạ không biết là Thanh Cảnh Bức vương một trong Tứ đại ma vương của ma giáo lại làm ra chuyện đánh lén người khác như vậy.”

*Thanh Cảnh Bức Vương: tên thật là Vi Nhất Tiếu, một nhân vật trong Ỷ Thiên Đồ Long kí,, là một trong Tứ đại pháp vương của Minh Giáo, là người vô cùng cổ quái và quái dị. Trước khi Trương Vô Kị lên làm giáo chủ Minh Giáo thì Vi Nhất Tiếu do bị tẩu hỏa nhập ma khi luyện công, sau đó khi khai triển nội công đều phải hút máu người sống, nếu không thì sẽ bị lạnh cóng toàn thân và chết (nên hình ảnh của Vi Nhất Tiếu luôn gắn liền với “Con dơi hút máu người”). Sau này nhờ Trương Vô Kị dùng Cửu Dương Thần Công chữa trị, nên Vi Nhất Tiếu không còn phải hút máu người sau khi vận nội công nữa.

https://thuviensach.vn

“Hắc hắc, Võ Đang Lục hiệp, tiểu cô nương Nga Mi đi vào địa bàn của Thánh giáo nếu không lưu lại kỉ niệm gì chẳng phải là Minh giáo không người hay sao? Muốn chạy sao, lưu lại gì đi chứ?” Người đuổi theo càn rỡ nói, xuất chưởng hướng Bối Cẩm Nghi đánh tới, người này thật gian xảo, thấy Ân Lê Đình không đối mặt đấu với hắn mà chỉ lo chạy, nhưng tiến thêm mấy bước thấy con ngựa phía trước mới hiểu ra chủ ý của hắn, trong lòng thầm kêu trúng kế, nghĩ đến khó có thể bắt được hắn liền đánh về phía Bối Cẩm Nghi, vừa rồi hắn phát hiện chỉ cần đánh vào người này Ân Lê Đình lập tức sẽ dùng toàn lực chắn giữ. Bối Cẩm Nghi đnag hôn mê không thể tự tránh, Ân Lê Đình sau khi cắt đứt dây cương ngựa thấy kẻ kia thế nhưng ti bỉ, không thể không lấy chưởng tiếp chưởng, lập tức một luồng nội lực băng hàn chí cực công nhập cơ thể.

Ân Lê Đình thở sâu, dùng nội lực Thuần dương Vô cực công ngăn chặn hàn khí, ôm Bối Cẩm Nghi phi thân lên ngựa liền thúc ngựa chạy đi, cao giọng nói: “Thanh Cảnh Bức vương, việc hôm nay Võ Đang sẽ ghi nhớ, ngày sau tất báo!”

Người nọ cũng không ngăn cản Ân Lê Đình phóng ngựa rời đi, trong lòng thầm nghĩ nhiệm vụ hôm nay đã xong, không biết chủ thượng sẽ thưởng cho mỹ nhân thế nào.

Ân Lê Đình phóng ngựa thật nhanh, băng rừng vượt núi, dùng nội lực duy trì mạng sống cho Bối Cẩm Nghi, thật vất vả giữa trưa hôm sau mới đến một trấn nhỏ, vội vàng tìm lang trung trị liệu cho nàng. Bối Cẩm Nghi luyện chính là bản Cửu Dương thần công không đầy đủ, nội lực thuộc hỏa tính, kẻ ra tay kia nội lực thuộc hàn tính, hai loại nội lực tương khắc ở trong cơ thể tranh đấu không ngừng.

Nếu chỉ bị trọng thương còn có thể miễn cưỡng áp chế, nhưng người nọ nội lực thâm hậu, chưởng kia chẳng những chấn thương lục phủ ngũ tạng còn lưu lại hàn khí trong người, đấu tranh không ngừng với nội lực của cơ thể, căn bản là không thể vận khí chữa thương, lang trung cũng chỉ

https://thuviensach.vn

có thể lắc đầu vô lực. Bối Cẩm Nghi lúc này đã tỉnh lại, thấy Ân Lê Đình hoàn hảo không hao tổn gì trong lòng vui vẻ, thương thế của mình mình rõ ràng, bất quá sống được ngày nào thì hay ngày đó.

Nàng không biết rằng Ân Lê Đình cũng chịu một hàn chưởng, trên đường lại dùng nội công duy trì cho mình, nội lực hao tổn trong một khoảng thời gian ngắn cũng không thể đủ để trừ bỏ hàn khí trong người mình. Bối Cẩm Nghi nhìn Ân Lê Đình bộ dáng lo lắng, biết hắn không thể làm được gì, trong lòng bi thương, bất chấp lễ giáo danh dự tựa mình vào ngực hắn, lẳng lặng nhìn hắn.

Ân Lê Đình thấy nàng bị thương nặng như vậy, trong mắt vẫn chỉ có hắn, trong lòng mềm nhũn, lần thứ hai chủ động ôm nàng, kéo nàng dựa sát vào người, vuốt ve mái tóc dài mềm mại, nói: “Tiểu Cẩm, đừng sợ, lang trung không chữa được nhưng sư phụ thì nhất định có thể, muội phải cố lên, cùng ta trở về Võ Đang nhờ sư phụ chữa trị.”

“Tiểu Cẩm? Gọi Tiểu Cẩm, Lục ca rốt cuộc cũng gọi muội là Tiểu Cẩm, huynh biết không, trước đây người nhà muội đều gọi muội là Tiểu Cẩm, huynh gọi muội như vậy, là đem muội thành người nhà, phải không?” Bối Cẩm Nghi nhẹ nhàng hỏi, sắc mặt tái nhợt hiện lên một vệt phớt hồng.

Ân Lê Đình nhìn Bối Cẩm Nghi nghe hắn gọi tinh thần rõ ràng tốt hơn hắn, trong lòng vừa đau xót lại vừa yêu thương, cô gái ngốc, hắn đâu có đáng giá, Kỷ Hiểu Phù tình nguyện sinh con với người khác cũng không muốn lấy hắn, khẳng định là do hắn quá kém cỏi, là hắn dễ khóc, lại mềm lòng, lại ham đùa, ham chơi, làm sao xứng với nàng?

Nghĩ vậy lại để làm gì, Tiểu Cẩm nếu không sống được, hắn cũng cần gì tâm tình này nữa, Ân Lê Đình cố gượng cười nói: “Muội không phải cũng gọi ta là Lục ca sao?”

https://thuviensach.vn

“Gọi Lục ca không phải xem huynh như người nhà, mà là, mà là…” Bối Cẩm Nghi nghĩ đến hắn từng là vị hôn phu của Kỷ sư tỷ, ái mộ trong lòng cũng không nói ra nổi, lòng ngập cảm giác có lỗi với Kỷ sư tỷ. Lục ca tốt như vậy, biết đâu sau này Kỷ sư tỷ hối hận muốn quay đầu lại thì biết làm sao? Bối Cẩm Nghi cảm giác có lỗi với Kỷ sư tỷ, là vì Lục ca sao? Nàng vẫn cho rằng Lục ca là của Kỷ sư tỷ, cảm thấy mình đoạt đi hạnh phúc của Kỷ sư tỷ.

Ân Lê Đình nhìn nàng kích động lại không nói ra lời, còn nghĩ đến nguyên nhân gì mà không biết rằng nàng đang áy náy với Kỷ Hiểu Phù, trong lòng càng thêm đau, hít sâu cầm tay nàng nắm chặt, hạ quyết tâm nói: “Ta gọi Tiểu Cẩm, không phải coi muội như người nhà, như muội muội, mà là đem muội trở thành người trong lòng ta. Tuy ta thường hay đùa nghịch, tính tính đã kém cỏi lại mềm yếu, nhưng ta cam đoan, ta đối với muội thật lòng.”

“Thật sự? Thật trong lòng huynh có muội? Không phải lừa muội? Muội mặc kệ, dù thế nào, muội đều sẽ nhớ kỹ mấy lời này!” Bối Cẩm Nghi nghe hắn nói, vừa cao hứng vừa vui sướng, nhưng trong lòng lại sợ hắn vì mình đang bị thương mà nói dối.

Ân Lê Đình nhìn mắt nàng, tràn ngập đều là hình ảnh của mình, sắc mặt tái nhợt thanh thoát, nói: “Tâm Ân Lê Đình lúc này, đời này, kiếp này chỉ có muội. Muội không chê ta là kẻ vô dụng sao? Ta không xứng với muội.”

“Nếu đã yêu, làm sao còn nói là vô dụng? Muội giận đấy, giờ này phút này, muội chỉ muốn chúng ta suốt đời đều nắm tay nhau, cùng nhau vui vẻ thanh thản mà sống, nhất là không muốn nhìn thấy huynh lúc nào cũng nhíu mày nữa.” Bối Cẩm Nghi biết mình thương nặng, có đường sống hay không không biết, chỉ cảm thấy giờ là giây phút vui sướng nhất của đời mình, tuy vậy nhưng sâu trong lòng vẫn cảm thấy có lỗi với Kỷ sư tỷ.

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình căn bản không còn nhớ tới người gây cho hắn sự sỉ nhục lẫn đau đớn thấu tâm can kia nữa, trong mắt hắn lúc này chỉ còn có nàng, hy vọng người khiến mà hắn yêu thương không việc gì: "Được, đời này kiếp này chúng ta đều phải nắm tay nhau, bây giờ chúng ta sẽ lên đường trở về Võ Đang, trên đường đi ta sẽ dùng nội nực duy trì cho muội, đường xa sẽ rất vất vả, chúng ta phải nhanh lên, nếu không ta sẽ phải nhíu mày rất nhiều, vĩnh viễn không cười lên được." Lúc này Ân Lê Đình chỉ nghĩ giúp nàng sống sót, bất chấp Trương Vô Kỵ thất lạc đi đâu, trong lòng áy náy vạn phần cũng chỉ có thể giấu trong lòng, không để Bối Cẩm Nghi phát hiện.

"Vậy được, nhưng chúng ta phải tìm được Vô Kỵ trước đã, Vô Kỵ đi chưa lâu, tìm nó sẽ không mất nhiều thời gian, khi tìm thấy rồi dù đường đi có vất vả mệt nhọc thế nào muội cũng chịu được, sẽ không bỏ cuộc, sẽ kiên trì, kiên trì đến núi Võ Đang, nhờ Trương chân nhân trị thương, chữa khỏi rồi phải sống thật hạnh phúc, giúp huynh mãi mãi vui vẻ." Bối Cẩm Nghi tưởng tượng ra cuộc sống cùng Ân Lê Đình sau này thật hạnh phúc, sinh cho hắn mấy đứa con xinh xắn, sống những ngày tháng vui vẻ bên nhau.

Ân Lê Đình trong lòng chấn động, không ngờ nàng bị thương như vậy vẫn nghĩ đến Vô Kỵ, tại sao? Hắn không khỏi tự hỏi.

"Không được, hiện tại là lúc gấp gáp không thể chậm trễ, Vô Kỵ tuy hàn độc nhập thân khó chữa nhưng Y Tiên nói nó có thể sống thêm được vài năm nữa, chờ muội khỏi rồi chúng ta sẽ đi tìm nó, được không?" Bối Cẩm Nghi nhìn Ân Lê Đình ánh mắt kiên định, biết hắn vì lo cho mình cũng không phản đối nữa, chỉ có điều không biết có thể còn sống mà trở về đến Võ Đang không, mặc kệ vậy.

Điệp Cốc Y Tiên nói rằng Vô Kỵ cần điều dưỡng thật tốt, chữa bệnh cần có dược tài chí dương chí nhiệt, nhưng hiện giờ đã không biết nó đi nơi nào, trước kia ở Võ Đang đã nhiều lần nó muốn buông xuôi không muốn

https://thuviensach.vn

chịu hành hạ tra tấn nữa, nhưng nhìn mọi người lo lắng nên mới kiên trì tiếp tục chữa trị, bất quá cũng từ đó mà trở nên quật cường.

Hai người hứa hẹn xong, từ đó về sau chỉ cảm thấy mọi thứ đều thật ngọt ngào, tuy nếu không phải bị thương thì còn hạnh phúc hơn nữa. Trên đường, hai người ngồi xe tọa thuyền, ra roi thúc ngựa. Từ Côn Lôn trở ra, Ân Lê Đình ngày ngày truyền chân khí cho Bối Cẩm Nghi, rồi bất kể thanh danh mà đột nhập vào nhà giàu hoặc quý tộc Mông Cổ trộm dược liệu quý, nhân sâm gì đó cho nàng bồi bổ, bổ sung nguyên khí duy trì mạng sống.

Trên đường hành tẩu, vất vả nhất không phải Bối Cẩm Nghi mà là Ân Lê Đình. Hàn độc trong mình hắn chưa giải hết, mỗi ngày lại phải truyền nội lực cho Bối Cẩm Nghi, qua hơn mười ngày sắc mặt đã trở nên vàng vọt tiều tụy sắp chịu không nổi. Chưởng lực âm hàn kia thỉnh thoảng lại phát tác, mỗi lần đều lạnh thấu tận xương, đau đớn vô cùng, Ân Lê Đình qua vài lần như vậy mới hiểu được khổ sở Trương Vô Kỵ phải chịu trong mấy năm liền là như thế nào, lòng càng thấy lo cho hắn.

Hơn một tháng, hai người mới từ Côn Lôn đi vào địa phận Hà Bắc, cả hai đều đã sớm chịu không nổi, đến Hà Bắc rồi Ân Lê Đình mới yên tâm hơn, biết tại đây có nhiều bằng hữu hay giao thiệp với Võ Đang, ngoại môn đệ tử hoặc thế gia liên minh, liền lưu lại dấu hiệu cầu cứu chờ trợ giúp, bởi vì nội lực của Ân Lê Đình đã sớm hao hết, nhân sâm giữ mệnh cho Bối Cẩm Nghi cũng đã dùng sắp không còn.

Ân Lê Đình hàn khí phát tác vô cùng đau đớn, Bối Cẩm Nghi cũng thỉnh thoảng lại hôn mê, Ân Lê Đình rất sợ lần hôn mê tiếp theo nàng có thể hay không không tỉnh lại, chỉ có thể tận lực đi nhanh hơn. Có lẽ là trời không tuyệt đường con người, hay là khổ tận cam lai, bọn họ đi đến cửa sông gần đó, khi đã không còn gì nữa, tiền hết lương thực cũng hết, nội lực không còn, dược liệu cũng không có, lúc này chỉ còn cách Võ Đang hai đoạn đường, không ngờ lại gặp được phúc tinh.

https://thuviensach.vn

Lại nói Mạc Thanh Cốc sau khi chia tay Chỉ Nhược, hắn đã sớm trở về Võ Đang, nhưng bí quyết Chỉ Nhược tặng quả là vô cùng cao thâm, từ khi hắn xem liền trầm mê trong đó, chú tâm nghiền ngẫm từng câu từng chữ. Bí quyết này ở Tiêu Dao phái cũng xếp vào bậc trên, là Đại Vô Tướng thần công, xem Lí Thu Thủy* võ công cao cường như vậy nhưng cũng chỉ vì luyện Tiểu Vô Tướng thần công.

Lí Thu Thủy: nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ.

Công phu có phân lớn nhỏ, nếu là đại dĩ nhiên lợi hại hơn tiểu, Mạc Thanh Cốc biết sư phụ không quan tâm lắm đến cái gì gọi là môn hộ, Trương Tam Phong sáng tạo võ học vốn cũng học tập không ngừng mới có thể có thành tựu, Mạc Thanh Cốc thấy nội công tâm pháp này thập phần cao minh, so với nội công Võ Đang chỉ có hơn chứ không kém, đáng tiếc không có pháp môn sử dụng cùng võ công chiêu thức tương xứng, thật không hiểu gia tộc mẫu thân Chỉ Nhược là thế nào mà lại có được tâm pháp cường đại như vậy.

Trên đường đi hắn cẩn thận nghiên cứu, càng xem càng mê mẩn, tâm pháp này tuy chưa rõ công hiệu nhưng tin rằng Chỉ Nhược tuyệt đối không hại hắn mà sửa lại chữ nào ghi trên tấm da thú. Bất quá qua mấy ngày, Mạc Thanh Cốc phát hiện Thuần dương nội lực nguyên bản trong cơ thể hắn vốn bá đạo lại dần chuyển thành chân khí bình ổn trầm tĩnh, hơn nữa dùng chân khí vận khởi võ học của Võ Đang lại càng thêm hòa hợp, nhanh chậm như ý, cho dù hắn sử dụng chiêu thức nào đó từng nhìn thấy mà ghi nhớ của phái khác cũng không cần cố sức mà thậm chí còn phát huy ra uy lực chân thực của chính chiêu đó. Mạc Thanh Cốc vô cùng kinh hãi, vậy không phải mọi chiêu thức võ học đều có thể bắt chước sao? Có bộ tâm pháp này, tuyệt chiêu các phái còn có thể gọi là tuyệt chiêu nữa sao?

Vừa đi vừa cân nhắc suy nghĩ, đến Hồ Bắc hắn chợt phát hiện thấy dấu hiệu cầu cứu của Ân Lê Đình, vội tìm tiến đến. Chờ khi hắn tìm được, Ân Lục hiệp đã vô cùng tiều tụy khiến cho Mạc Thanh Cốc phải giật mình,

https://thuviensach.vn

vội hỏi nguyên nhân. Ân Lê Đình trước tiên vội bảo Mạc Thanh Cốc truyền nội lực cho Bối Cẩm Nghi trước để duy trì tính mạng cho nàng. Không ngờ Mạc Thanh Cốc truyền xong, sắc mặt Bối Cẩm Nghi lại khá hơn rất nhiều khiến Ân Lê Đình cũng phải kinh ngạc vô cùng.

Mạc Thanh Cốc lại phát hiện ra một điều tốt nữa, nội lực đặc biệt đó có thể trị liệu nội thương. Cũng vì hắn mới luyện tập một thời gian ngắn, năng lực còn chưa được phát huy hoàn toàn, nếu là luyện lâu dài từ nhỏ thì hắn đã giúp thương thế Bối Cẩm Nghi tốt hơn bảy tám phần.

Ân Lê Đình thấy Bối Cẩm Nghi sắc mặt tốt hơn rất vui vẻ, Mạc Thanh Cốc thấy sư huynh đối với Bối Cẩm Nghi không phải là quan tâm bình thường, liền hiểu được quan hệ giữa hai người. Hắn có chút đau đầu, tuy hắn cũng bất mãn Kỷ gia, Nga Mi cứ lần lữa không tổ chức hôn lễ, nhưng sư huynh lại thích một đệ tử khác của phái Nga Mi, nhân duyên muốn thành hắn là rất khó.

Bối Cẩm Nghi hôn mê tỉnh dậy, cảm giác thân thể tốt hơn rất nhiều, đã có sức ngồi dậy mỉm cười chào Mạc Thanh Cốc, thấy hắn nhíu mày liền hiểu được hắn lo lắng điều gì, vội nói sang chuyện khác, kể lại ngọn nguồn sự tình đã xảy ra. Mạc Thanh Cốc không ngờ được lại có chuyện xảy ra như thế, vô cùng giận dữ, biết Lục sư huynh thành thật ngây thơ của mình chịu ủy khuất, vội nói lời an ủi động viên hắn.

Ân Lê Đình cũng không còn thấy đau khổ nữa, ngược lại còn thấy may mắn vì như vậy mới có thể cùng Bối Cẩm Nghi lưỡng tình tương duyệt. Khi nhắc tới Trương Vô Kỵ, cả hai người đều lo lắng không thôi, Mạc Thanh Cốc không khỏi nghiến răng tức giận, người Minh giáo chẳng những dụ dỗ cướp đoạt vị hôn thê của Lục sư huynh mà thiếu chút nữa còn hại chết hắn, lòng hạ quyết tâm, thù lớn này, nhất định có ngày bọn họ trả lại tận gốc.

https://thuviensach.vn

Ân Lê Đình vừa mang theo Bối Cẩm Nghi trở về núi Võ Đang vừa kể chuyện của mình, kể xong liền hỏi Mạc Thanh Cốc nội lực đã xảy ra chuyện gì. Mạc Thanh Cốc cười thần bí, nói sợ tai vách mạch rừng, trở về núi sẽ kể.

Bọn họ trở về núi lập tức tất cả liền trở nên náo nhiệt, mấy vị sư huynh đệ thân nhau còn hơn anh em ruột hội ngộ liền trở nên vui vẻ, bao nhiêu phẫn nộ, lo lắng, đau lòng chuyện Vô Kỵ, mọi người bàn bạc, quyết định không cần nói ra chuyện hàn độc trong người Vô Kỵ không thể giải.

Sư phụ đã lớn tuổi như vậy, làm sao có thể chấp nhận nổi giọt máu cuối cùng của đồ đệ yêu quý nhất bị mất đi. Đành nói dối rằng Vô Kỵ sau khi Hồ Điệp cốc bị Kim Hoa bà bà và Diệt Tuyệt sư thái náo loạn liền cùng hai vợ chồng Hồ Thanh Ngưu đổi nơi ẩn cư, trong lúc đó bọn họ cũng âm thầm tìm kiếm tung tích Vô Kỵ, cũng như dò hỏi xem nơi nào có dược liệu chí dương chí nhiệt.

Trương Tam Phong biết Lục đồ đệ gặp nạn thoát hiểm, lập tức ra quan, trước trị thương cho Bối Cẩm Nghi. Ông ta chưa từng lấy vợ, thân thể vẫn là đồng nam tu luyện Thuần Dương Vô Cực công đã đến mức tuyệt đỉnh, dễ dàng khu trừ hàn khí, bất quá trong khi đang trị thương lại phát hiện ra Bối Cẩm Nghi và Ân Lê Đình cùng trúng phải hàn độc giống như Vô Kỵ.

Dựa theo Lục hiệp kể lại, kẻ kia hẳn là người trong Minh giáo, nhưng Minh giáo sao lại có môn tà công giống như đạo nhân kia, chẳng lẽ ngày đó kẻ bắt cóc Vô Kỵ chính là người trong Minh giáo? Trương Tam Phong từ khi Thúy Sơn bị Ân Tố Tố liên lụy mà tự vẫn, vẫn vô cùng chán ghét ma giáo, khi lại đoán Trương Vô Kỵ là bị ma giáo bắt cóc, trúng phải chưởng lực âm độc muốn sống không nổi muốn chết chẳng xong, chỉ có thể nhờ cậy Y Tiên chữa chạy, không biết có thể sống được hay không. Ông ta đem suy luận nói cho sáu đồ đệ, bảo bọn họ cẩn thận đề phòng, cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Mà Bối Cẩm Nghi hàn khí tuy đã được khu trừ sạch sẽ nhưng vì trên đường dùng những thứ đại bổ để kích phát tiềm lực

https://thuviensach.vn

duy trì tính mệnh, nguyên khí cũng đã tổn thương nghiêm trọng, thọ tính hao tổn, phải chậm rãi điều dưỡng mới có thể khang phục, hơn nữa điều dưỡng phải không dưới nửa năm không thành.

Ân Lê Đình tuy không bị thương nghiêm trọng như Bối Cẩm Nghi, nhưng vì nội lực cạn kiệt, lại bị hàn khí tổn thương gân mạch phủ tạng, trên đường đi xóc nảy vất vả cũng đại thương nguyên khí, chỉ có thể điều dưỡng trong ba tháng không dùng nội lực, trong năm cũng không thể vận dụng ngoài tám thành nội lực khiến hắn có chút chán nản. May mắn Mạc Thanh Cốc lại đem tuyệt học tâm pháp Chỉ Nhược tặng giao cho sư phụ, còn kể lại rành mạch nội công của hắn sau khi luyện đã thay đổi như thế nào.

Trương Tam Phong gặp được tâm pháp này, trong lòng thật cao hứng, cảm thấy trong đó có rất nhiều chỗ cao minh hơn so với kinh văn năm đó Giác Viễn sư phụ* giảng, lại xem xét nội lực của Mạc Thanh Cốc, cảm thấy loại nội lực này có công dụng chữa thương thật kỳ diệu, lập tức bảo Mạc Thanh Cốc đưa cho Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi cùng tu luyện.

*Giác Viễn sư phụ: nhà sư gánh nước trong chùa Thiếu Lâm, người đã truyền lại một phần Cửu Dương thần công cho Trương Tam Phong và Quách Tương khi còn trẻ.

Mạc Thanh Cốc có chút do dự, cuối cũng đành kể ra chuyện Chỉ Nhược ngày đó đem công pháp tặng cho hắn cùng dặn dò, chỉ để Trương Tam Phong cùng lục hiệp biết, không thể truyền ra ngoài. Mọi người cũng biết tâm pháp bí tịch cao thâm, dù chỉ được xem cũng là phúc, Ân Lê Đình cũng không giận, về sau hắn dùng nội lực truyền cho Bối Cẩm Nghi là được, xem chừng chỉ cần một năm là nàng có thể hoàn toàn khang phục.

Vì Chỉ Nhược không nói tên của nội công tâm pháp này, nên Trương Tam Phong đề nghị trước hết gọi tạm là Vô Cực công, ý là còn trên cả Thuần Dương Vô Cực công của Võ Đang, cũng không có những điểm còn thiếu sót như Thuần Dương Vô Cực công, không cần mấy chục năm phải

https://thuviensach.vn

giữ thân đồng tử, tuy nhiên tâm pháp nào cũng có hạn chế, tư chất càng cao, thành tựu cũng càng cao, tư chất không tốt thành tựu cũng hạn chế, không giống như công phu Võ Đang ai cũng có thể luyện.

Qua việc này, mọi người trên Võ Đang đều cảm thấy được gia tộc mẫu thân Chu Chỉ Nhược có điểm cao thâm thần bí khó lường, có tuyệt học võ công, y học thần kỳ, nhưng là võ lâm thế gia hay y dược thế gia nào mà trên giang hồ chưa từng nghe qua. Chính là hai trăm năm trở lại cũng không hề có tin tức gì về Tiết gia được lưu truyền, Tống Viễn Kiều sau khi Chu gia chuyển đến Võ Đang cũng từng phái người đi Tương Dương dò hỏi, nhưng không hề có thế gia nào là Chu gia cả, chỉ có mười mấy năm trước có nhà họ Tiết có cái quán nhỏ hành nghề y bị xét nhà diệt tộc, nhưng Tiết gia căn bản là không có con gái, chỉ có hai vợ chồng. Trương Tam Phong cũng nhận thấy Chu lão có bí mật che giấu, nhưng nếu đã có điều khó xử không muốn nói ra, Võ Đang nhân nghĩa cũng sẽ không cưỡng ép người ta phải nói.

Chỉ là cảm thấy thiếu Chu gia càng nhiều, trước là tặng thuốc chữa trị cho Du Đại Nham, giờ lại tặng nội công tuyệt học, không kể đến bình thường Chỉ Nhược hay tặng mọi người quần áo, đồ ăn, Tống Viễn Kiều thở dài. Đưa Chỉ Nhược đến Nga Mi căn bản là không cần thiết, Chỉ Nhược tại nhà đã có công phu tốt như vậy, cần gì phải học công phu Nga Mi nữa.

Trương Tam Phong lại vuốt râu cười nói đúng vậy, đúng vậy, ông muốn Chỉ Nhược đến Nga Mi cũng không phải để học võ, nói xong ý vị thâm trường liếc Mạc Thanh Cốc một cái, khiến cho mọi người nghi hoặc khó hiểu. Trương Tam Phong cũng không giải thích, tiếp tục cùng các đồ đệ bàn luận tham khảo tâm pháp. Về chuyện sau này Võ Đang lục hiệp võ công thế nào, Trương Tam Phong sáng tạo ra tuyệt học võ công thế nào, không cần kể lại nữa.

Trong khi Bối Cẩm Nghi và Ân Lê Đình dưỡng thương, trước là Kỷ gia đến trả lại sính lễ, giải thích rất thành tâm và rút lại hôn ước với Võ

https://thuviensach.vn

Đang, sau lại Diệt Tuyệt sư thái cũng đưa đến thuốc trị thương và an ủi phẩm, Tống Viễn Kiều bao nhiêu việc bận rộn trong phái phải xử lý, thay Lục sư đệ nhận lễ vật, lại báo lại việc Bối Cẩm Nghi đang dưỡng thương ở Võ Đang, lời nói thoáng nhắc đến quan hệ ái muội giữa hai người, thử xem thái độ Diệt Tuyệt sư thái thế nào.

Diệt Tuyệt sư thái lúc đầu quả thật rất giận dữ vì bị Ân Lê Đình ngăn cản, rồi sau nghĩ lại lại tán thưởng cách xử sự của hắn, trong lúc bị người phản bội lừa gạt mà vẫn không mất đạo hiệp nghĩa, quả là người tốt, trong thư nghe ra ý tứ của Tống Viễn Kiều, cũng thuận tiện cho việc hàn gắn lại mối quan hệ giữa hai phái, dĩ nhiên không phản đối, qua nửa năm thư tín, Trương chân nhân cùng Diệt Tuyệt sư thái rốt cuộc quyết định hôn sự cho hai người, chỉ chờ đến ngày thành thân.

Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi thương thế đã hồi phục hơn nửa, mang theo sính lễ và thư đính ước cùng Bối Cẩm Nghi trở về Nga Mi. Đương nhiên lúc ấy ta cũng chưa biết gì cả, nhờ hai người kể lại mà biết được mọi việc. Bất quá nhắc đến núi Côn Lôn hai người bị Vi Nhất Tiếu của Minh giáo đánh lén, ta biết đó tuyệt đối không phải là Minh giáo làm, nhất định là Nhữ Dương Vương và Thành Côn giở trò quỷ, chỉ là không biết là Triệu Mẫn lúc này còn chưa kịp lớn hẳn có tham dự hay không thôi.

Nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa, dù sao cuối cùng vẫn có thánh phụ Trương đại hiệp đấy thôi. Chỉ cần nghĩ đến Lục thúc suýt nữa bỏ mạng, ta lại không thể tha thứ cho mình, rõ ràng biết sự tình không đơn giản như vậy mà còn gây ra một chuyện mạo hiểm, hại Lục hiệp khổ nhiều như vậy, còn suýt chết, có lẽ ta mười mấy năm được sống bình an thuận lợi liền đã nghĩ rằng vận mệnh thay đổi là đơn giản, không ngờ phải trải qua nguy hiểm nhiều như vậy. Quên mất kiếp trước đã từng nghe qua hiệu ứng cánh bướm: con bướm đập nhẹ cánh cũng có thể gây ra sóng thần bên kia bờ đại dương, đường đột thay đổi chỉ hại mình hại người, cho dù Ân Lục thúc cuối cùng cũng bình an, và cũng gặp được một nhân duyên tốt, nhưng

https://thuviensach.vn

quá trình sinh tử này có thể quên sao? Hiện tại Bối sư tỷ thương còn chưa lành hẳn.

**Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.(theo Wikipedia)

Làm sao có thể cam đoan rằng người khác sẽ may mắn hơn Ân Lục hiệp? Vạn nhất người thân bằng hữu vì mình làm điều gì đó mà gặp chuyện, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình được. Vẫn là làm người không có gì đặc biệt, sống vui vẻ thoải mái làm một ký danh đệ tử bình thường của Nga Mi là tốt nhất.

Ân Lục hiệp cũng nhìn ra Chỉ Nhược vì hắn gặp chuyện mà tự trách, lại có gì đó ưu lự, cũng không hiểu được, rốt cuộc sao lại tự trách? Sao lại ưu tư?

Còn tưởng rằng vì ta Trương Vô Kỵ mất tích mà lo lắng, liền an ủi, với chuyện Diệt Tuyệt sư thái chỉ thu ta làm ký danh đệ tử cũng bất mãn, muốn đi tìm Diệt tuyệt sư thái nói chuyện, ta vội vàng ngăn lại, nói rằng ta tự nguyện, ta không muốn làm thân truyền đệ tử, Ân Lê Đình nghĩ lại bộ dáng tàn nhẫn của Diệt Tuyệt sư thái khi muốn giết Kỷ Hiểu Phù, Chỉ Nhược lại đã có tuyệt học gia truyền so với võ công Nga Mi còn cao hơn mấy bậc, quả thật cũng không cần học công phu phái Nga Mi, liền y theo lời ta nói.

Thời gian sau đó, cả phái Nga Mi nhộn nhịp hẳn lên, Bối Cẩm Nghi đã không còn người thân nào, chỉ có thể ở Nga Mi đến khi xuất giá. Nga Mi cũng ít có hỷ sự, lễ cưới giữa hai đại phái quy mô cũng không thể nhỏ. Phải

https://thuviensach.vn

chuẩn bị rất nhiều thứ, bận rộn vô cùng, so với nhà phú gia đại hộ không hề thua kém.

Vấn danh, nạp cát, nạp trưng, thỉnh kỳ, thân nghinh, qua mấy tháng nghi lễ kỳ công cuối cùng cũng hoàn thành, Bối đồng chí rốt cuộc đem theo đoàn rước dâu hơn trăm người trang bị kỹ càng đi đến Võ Đang. Những việc này tiểu cô nương như ta không có cách nào tham dự, trừ ngày thường có thể đến thăm Lục thẩm thẩm thì cũng không làm gì, Diệt Tuyệt sư thái bận chuẩn bị hôn lễ cho đồ đệ cũng không rảnh chú ý đến ta.

Ân Lục hiệp cũng không nói đến chuyện phải thu ta làm nội môn đệ tử, cũng không dặn phải chiếu cố hay thiên vị ta, nhà ta với Võ Đang quan hệ bình thường, bà ta không có gì để chú ý đến ta. Không có sự chú ý của Diệt Tuyệt sư thái cũng tốt, đồng môn tỷ muội cũng không xét nét đố kỵ.

Đinh Mẫn Quân cũng không giống như trong truyện nhằm vào ta, cũng không quá ngoa ngoắt như ta tưởng, tuy cũng thường hay kiêu căng nhưng không có địch ý, ngược lại thường hay chỉ dạy võ công cho bọn tỷ muội cùng tầm tuổi. Diệt Tuyệt sư thái con mắt không tồi, dạy đồ đệ cũng rất nghiêm, Đinh Mẫn Quân không giống như trong phim võ công rác rưởi, nếu kém cỏi làm sao có thể sống sót sau khi lục môn phái đại chiến mà không chịu thương tật gì?

Từ đó, ta ngoại trừ làm tạp vụ trong phái, liền đi theo Đại sư tỷ nghe giảng bài, hoặc là lẻn theo Lôi Tuyết đi Linh hầu động cất rượu uống, hoặc ngồi dưới chân thác mượn sức nước luyện công, hoặc ở trong sơn động trộm luyện tập Cửu Âm chân kinh, hoặc bí mật trong phòng nghiên cứu Bắc Cái Hồng Thất Công võ học tinh nghĩa, tuy bên trong chỉ có môn Hàng Long Thập Bát chưởng không thể luyện.

Tuy không có kinh nghiệm đối địch thực tế, nội công vẫn tiến triển, hiểu biết của ta về kỳ thương quái bệnh, võ học nguyên lý tiến rất xa, học được nhiều kiến thức rất có ích. Mà Cửu Âm chân kinh kiến thức bao la

https://thuviensach.vn

vạn tượng, bên trong chính là Dịch cân đoán cốt thiên, chữa thương, bế khí, di huyệt, Tồi Tâm chưởng, Di Hồn đại pháp, Xà hành li phiên thuật, Đại phục ma quyền, Cửu Âm bạch cốt trảo, Tồi kiên thần trảo, còn có khinh công thượng thừa Loa Ốc Cửu Ảnh huyền diệu phi thường.

Biết võ học không phải cứ luyện càng nhiều càng tốt, ngược lại nghệ phải chuyên tinh, ta đã tu luyện tâm pháp Bất lão Trường xuân công sẽ không luyện tâm pháp của Cửu Âm chân kinh nữa, nhưng trong chốn võ lâm khi chạy trốn tất phải dùng khinh công, Loa Ốc Cửu Ảnh tuy không so được với Lăng Ba Vi Bộ nhưng so với khinh công hiện tại trong võ lâm vẫn là cao cường hơn nhiều. Trong tiểu thuyết Kim lão đại, thời đại càng về sau, võ công càng kém dần.

Chữa thương, bế khí, di huyệt, Di Hồn đại pháp, các chiêu thức ứng địch công phu kỹ xảo kỳ hiệu tất nhiên là phải học, có những chiêu chỉ cần nội công thâm hậu, nhớ kỹ pháp môn là có thể vận dụng. Dịch Cân đoán cốt thiên cũng không phải cao cường, công hiệu còn không bằng đoán thể thuật mà ta tự tìm ra, bất quá trong đó cũng có chỗ kỳ lạ, cùng đoán thể thuật kết hợp lại hiệu quả trở nên tốt hơn nhiều, tuy nhiên tác dụng cũng không lớn.

Tồi Tâm chưởng, một chưởng đánh trúng ngực, ngoài thân vô thương nhưng trái tim bên trong lại dập nát, môn công phu này khiến ta thực cảm thấy hứng thú, không phải là Hóa cốt miên chưởng trong bản cũ, Tồi Kiên thần trảo có thể phá tất cả các loại trảo công, so với Cửu Âm Bạch cốt trảo càng lợi hại hơn, ở Đại hội Đồ Sư tại Thiếu Lâm, Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác nổi tiếng vì Bạch tiên pháp kỳ ảo cùng thân pháp Xà hành li phiên thuật. Bốn môn công phu này ta quyết tâm khổ luyện, chỉ cần luyện thành, thực lực không sợ không đủ để tự bảo vệ mình.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chung Bị Cầm Sơ Đề Ân Đức

Thời gian cứ vậy trôi qua, ngày lại ngày, năm lại năm, chớp mắt đã quá năm năm. Ta không giống như Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác lấy lòng Diệt Tuyệt sư thái, theo bà ta đi hành tẩu giang hồ, nhiều lần hạ sơn mà âm thầm ẩn núp trong đám ngoại môn đệ tử, âm thầm luyện tập võ công, cũng không có cơ hội xuống núi.

Ngay cả khi ta muốn về thăm cha cũng phải xin phép, chỉ được một lần vào hai năm trước, hoàn hảo cha có thuốc của ta bồi bổ, thân thể khỏe mạnh không vấn đề gì. Đứa con của Ân Lục hiệp lúc đó được hơn một tuổi, ta liền ở lại Võ Đang, hai tháng thật là vui vẻ. Mỗi ngày lại giống như trước kia, học cùng Thất thúc, chơi đùa cùng Thanh Tiêu, tên con trai Ân Lục hiệp, rất vui vẻ.

Cuộc sống trên Võ Đang thật yên bình, lục hiệp Võ Đang tu luyện Đại Vô Tướng Công thân hình càng thêm phiêu dật, mấy năm không thấy dung nhan chẳng những không thay đổi, ngược lại Tống Viễn Kiều tuổi đã lớn nhưng ngày càng trẻ ra, ngay cả Tam hiệp Du Đại Nham vốn kiện tráng thô khoáng sắc mặt cũng dần trở nên mềm mại trắng trẻo. Ta biết công phu Tiêu Dao phái còn có tác dụng dưỡng nhan sắc, không ngạc nhiên, chỉ là bọn họ có chút không quen.

Trên núi ta cũng gặp qua Tam thẩm mới cưới, sau khi ta lên Nga Mi, Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi thành thân, ông già đã thành tinh Trương chân nhân cương quyết quyết định hôn sự cho hắn. Võ Đang gia giáo nghiêm khắc, Du Tam hiệp tuy cho rằng tuổi mình đã lớn, không xứng với thế gia thiên kim nhà người ta nữa, hơn nữa mười năm nằm liệt mọi thứ

https://thuviensach.vn

đều phải người khác hầu hạ khiến hắn có chút ám ảnh, nhưng Trương Tam Phong đã ra mệnh lệnh, hắn chỉ còn nước cúi đầu đồng ý.

Tân tam thẩm cũng rất tốt, dung mạo thanh tú, ôn nhu dịu dàng, có tư chất làm vợ của cổ đại, rất nghe lời chồng, tuy là con nhà thế gia nhưng không hoang phí xa xỉ. Tân tam thẩm rất vừa ý với Du Tam thúc, tuy Tam thúc lớn hơn mười lăm mười sáu tuổi nhưng cổ đại chồng già vợ trẻ vốn là bình thường, cũng không có ai nói bọn họ không xứng, thành thân xong vợ chồng cũng ân ái tình cảm, tuy rằng khi ta rời đi Võ Đang chưa thêm được nhân khẩu nào.

Cục cưng Thanh Tiêu mũm mĩm bụ bẫm đáng yêu trở thành minh tinh mới của toàn phái Võ Đang, từ già cả như Trương Tam Phong cho đến đám tiểu đạo đồng lít nhít mới chỉ bảy tám tuổi không ai không yêu cả. Nhóc con lại khoái nghe người khác trò chuyện với nó, tuy chẳng hiểu gì nhưng nhìn cái miệng người ta nói lại ê a cười toe toét, đáng yêu vô cùng, làm cho không ai không muốn ôm nó vào lòng mà hôn hít. Ở Võ Đang thật là vui vẻ, thật muốn vĩnh viễn ở lại đó không về Nga Mi, đáng tiếc thời gian trôi thật nhanh, rồi cũng đến ngày ta phải đi.

Năm năm tiếp theo ta sống bình thản đạm bạc, ở Nga Mi trừ luyện võ còn học nữ công, làm tạp vụ, cùng Lôi Tuyết chơi đùa quanh núi cũng không có chuyện gì khác, chỉ thật là nhớ cha, nhớ Thất thúc, nhớ Võ Đang. Nhưng trong chốn võ lâm cũng không yên tĩnh, sáu đại phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn đệ tử hành tẩu trên giang hồ đều bị người tự xưng là Minh giáo tập kích, ám sát, đệ tử sáu đại phái cũng khí phát hiện ra người Minh giáo liền đánh, hiện tại đã thành hai thế nước lửa đối lập.

Trong đó, hai phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm là tổn thất nghiêm trọng nhất, mất đi không ít cao thủ, hai bên xung đột phân tranh ngày càng kịch liệt, ta biết ban đầu có thể là người Mông Cổ cùng Thành Côn âm thầm khơi mào gây hấn giữa sáu đại phái và Minh giáo, nhưng sau hai bên càng ngày càng

https://thuviensach.vn

thù hận nặng nề, gặp mặt liền đánh giết, chết không ít người. Phân tranh này đúng là trừ Trương Vô Kỵ huyết thống hỗn tạp cả chính phái lẫn ma giáo lại võ nghệ cao cường, đối người khoan hậu nhân từ thì không còn ai có thể hóa giải.

Ta đứng ngoài, cảm giác chán ghét lẫn mâu thuẫn nhìn kịch tình bắt đầu, chỉ mong đến ngày có thể thoát khỏi vận mệnh vật hi sinh, biết rằng tất cả sẽ bắt đầu khi ta mười tám tuổi. Quả nhiên sau hơn năm năm, sáu đại phái bí mật liên hệ nhau, phái Hoa Sơn Thần Cơ Tử Tiên Vu chưởng môn cùng chưởng môn phái Thiếu Lâm gửi thư mời Võ Đang, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động đến bàn bạc cùng liên kết tiêu diệt ma giáo.

Võ Đang đệ tử tuy không nhiều lắm nhưng mỗi người võ thuật tinh thông, làm việc có phong thái nhân nghĩa, trừ Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi năm đó gặp nạn thì ít khi gặp người Minh giáo, cho dù có gặp được cũng nương tay, tuy mọi người đều hận ma giáo nhưng đối với việc ma giáo tập kích sáu đại phái vô cùng nghi hoặc, đối với việc sáu đại phái liên minh tiêu diệt Minh giáo không mặn mà gì.

Chưởng môn Hoa Sơn Tiên Vu Thông ti bỉ vô sỉ, hơn nữa lại háo sắc. Năm xưa Tiên Vu Thông ở tại Miêu Cương có tư tình với một cô gái bản địa, sau lại ruồng bỏ, cô gái đó liền hạ Kim Tằm trùng độc trên người y. Thế nhưng vì mong y hồi tâm chuyển ý nên liều lượng rất nhẹ để dễ bề giải cứu, không ngờ hắn lại giết chết cô ta, cướp lấy đôi Kim tằm trốn về Trung Nguyên.

Tiên Vu Thông đạo đức bại hoại nhưng vận khí lại may mắn, chạy được không lâu thì độc phát, gặp ngay Hồ Thanh Ngưu đang ở Miêu Cương tìm thuốc, bởi vì chưởng môn trước của Hoa Sơn là Nhạc Trường Bỉnh cùng giáo chủ Minh giáo Dương Đỉnh Thiên là bằng hữu thân thiết, lúc ấy sáu đại phái và ma giáo tuy không cùng đường nhưng cũng không cừu thị, nên Hồ Thanh Ngưu tận sức cứu sống hắn.

https://thuviensach.vn

Ơn cứu mạng chẳng những không hồi báo, ngược lại lấy oán báo ân, Tiên Vu Thông lừa gạt em gái Hồ Thanh Ngưu là Hồ Thanh Dương khiến cô ta mang thai, nhưng hắn tham địa vị chưởng môn Hoa Sơn liền bỏ rơi cô ta để lấy con gái độc nhất của chưởng môn. Hồ Thanh Dương xấu hổ tự tận gây nên thảm cảnh một xác hai mạng người, càng không cần nói thêm hắn đã làm những việc ác khác, ngay cả ác nhân tà đạo cũng không bằng.

Người Minh giáo được Hồ Thanh Ngưu chữa trị không biết bao nhiêu mà kể, đối với việc của Hồ Thanh Dương ít nhiều cũng nghe thấy, lúc trước nể mặt Dương Đỉnh Thiên không so đo, sau lại vì Thành Côn châm ngòi, chính tà thành hai thế chém giết, người Minh giáo tử thủ với Hoa Sơn, tổn thất nghiêm trọng. Hoa Sơn đối Minh giáo hận thấu xương, liền liên kết với Thiếu Lâm cũng đã tổn thất không ít tục gia đệ tử tiêu diệt Minh giáo.

Hai phái đã như vậy, ở Nga Mi còn có Diệt Tuyệt sư thái cực hận Dương Tiêu, hơn nữa Tiên Vu Thông đề nghị sáu đại phái cùng nhau tấn công lên Quang Minh đỉnh trước giết Dương Tiêu, sau đó tìm giết bốn đại ma vương Tử Bạch Kim Thanh Tử Sam Long Vương, Bạch Mi Ưng Vương, Kim Mao Sư Vương, Thanh Dực Bức Vương, Ngũ tán nhân, Ngũ hành kì và đám đại chưởng kì. Có thể giết Dương Tiêu Diệt Tuyệt sư thái đương nhiên không phản đối, cho dù biết rõ việc lần này hiểm ác, đám đệ tử tinh anh của Nga Mi cũng không biết mấy người có thể trở về.

Phái Không Động vì Tạ Tốn trộm mất Thất Thương quyền phổ, đánh chết lẫn bị thương vô số môn nhân đệ tử, đối với Tạ Tốn thù sâu như biển, có thể tiêu diệt cũng không phản đối, phái Côn Lôn bấy lâu nay ở sát bên cạnh, đệ tử bọn họ lại hoành hành bá đạo, làm không ít việc ác, chịu giáo huấn của Minh giáo không ít, lần này có thể xả giận, độc chiếm Côn Lôn đương nhiên cũng đồng ý.

Võ lâm năm đại phái đã đồng ý, Võ Đang cũng không thể nói gì được nhiều, bất quá không muốn đám đệ tử trẻ tuổi thế hệ thứ ba đi đến nơi hiểm ác để mất mạng nên trong lúc sáu phái thương nghị xem xuất ra bao nhiêu

https://thuviensach.vn

nhân thủ, Tống Viễn Kiều nói ba đại đệ tử võ công thấp kém, Lục hiệp phải chăm sóc sư phụ, chiếu cố vợ con, còn phải quản thúc môn nhân đệ tử, sẽ cử ra năm người là con ông ta cùng mấy sư huynh đệ đi trước.

Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn các phái đều nghĩ phải xuất động mấy chục cao thủ, thấy Võ Đang như vậy trong lòng có chút không phục, ai chẳng biết Võ Đang ba đại đệ tử mỗi người võ công đều tinh thâm, thấp kém cái gì, ai cũng biết sau việc này nhất định người còn sống mà trở về rất ít, ai cũng không muốn phái mình tổn thất nặng, bất quá Võ Đang thực lực hùng hậu, lại có tông sư võ lâm Trương Tam Phong làm chỗ dựa, năm phái dù giận cũng không dám nói, chỉ có thể đáp ứng.

Sáu phái bàn luận xong, chưởng môn các phái trở về điều động nhân thủ. Diệt Tuyệt sư thái cũng có cân nhắc, biết tinh anh đệ tử phái mình nếu tổn thất rất ảnh hưởng đến thực lực của phái. Nga Mi vốn toàn nữ đệ tử, thời gian lập phái lại ngắn, thực lực không bằng Thiếu Lâm, Võ Đang hùng hậu, đây đúng là cơ hội tốt để giảm sức mạnh môn phái khác, giữ lại thực lực cho phái mình.

Lập tức phân phó Đại đệ tử Nội môn Tĩnh Nghi, Đại đệ tử Ngoại môn Tĩnh Huyền, Tĩnh Trần mang danh sách kiểm tra khảo nghiệm võ nghệ môn hạ đệ tử trong phái đến. Môn hạ Nội môn đệ tử Tĩnh Nghi đều là thế gia thiên kim hoặc là ký danh đệ tử, Ngoại môn đại đệ tử Tĩnh Huyền môn hạ đều là ni cô đã xuất gia, có tư chất và võ nghệ được bồi dưỡng tốt, còn đứng đầu ngoại môn đệ tử môn hạ Tĩnh Trần đều là đạo nhân, tăng nhân, võ nghệ tuy không kém nhưng không phải là võ công nội môn thân truyền của Nga Mi.

Diệt Tuyệt sư thái nhìn danh sách có ghi chép khảo nghiệm cùng xuất thân lai lịch của từng người, chọn ra toàn những đệ tử võ nghệ không cao lắm, lại không phải thế gia hay có nơi dựa dẫm để tham gia đại chiến lần này, Chu Chỉ Nhược lại đúng lúc đáp ứng tất cả các điều kiện, tên chình ình trên danh sách lựa chọn của Diệt Tuyệt sư thái. Nếu biết bởi vì không có

https://thuviensach.vn

gia thế, không có nơi dựa dẫm vững chắc, võ nghệ kém cỏi không đáng giá giữ lại làm thực lực mà được làm vật hi sinh đem đi tham gia đại chiến tiêu diệt Minh giáo, có phải hay không sẽ tức muốn chết!

Quá mấy ngày ta được Tĩnh Nghi sư tỷ thông báo, lúc ấy mới biết đến việc sáu đại phái liên thủ tiêu diệt Minh giáo, lại còn phải tham gia vào đó nữa. Chỉ có thể nghĩ, mọi việc rốt cuộc đã đến, tuy vậy trong lòng ta lại cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, có lẽ bởi vì trước đó đã tự tạo ra cho mình áp lực quá lớn! Cũng quên không tò mò tại sao môn nhân mấy trăm người lại chọn mấy ký danh đệ tử vô dụng đi tiêu diệt Minh giáo, hơn nữa đi cùng chúng ta còn có những sư tỷ muội khác cũng thuộc hàng kém cỏi, chỉ cảm thấy có Chu Chỉ Nhược tham gia vào mới xem như bình thường, lúc ấy ta còn không biết chính mình phải đi làm quân tốt thí mạng.

Nhận lệnh chuẩn bị lại hành trang, lãnh vũ khí ở kho xong lại ra võ trường tập hợp. Tất cả đã chuẩn bị xong, biết việc này hiểm ác, ta nhờ một sư tỷ có giao hảo tốt ở lại phái quan tâm chiếu cố Lôi Tuyết rồi mới đuổi theo mọi người ra võ trường. Tất cả đã đến gần hết, ta quan sát thấy trong số đệ tử cũng có rất nhiều ni cô, đạo sĩ, tăng nhân cùng tục gia đệ tử, có vẻ gì đó hỗn tạp, thầm hoài nghi không biết đến lúc đại chiến thì được bao nhiêu sức lực đây.

Qua buổi trưa ba khắc, mọi người đã tập hợp đầy đủ. Chỉ nghe hai mươi bốn tiếng chuông đồng rền vang, mọi người lập tức xếp hàng theo thứ tự sau Đại sư tỷ, sư huynh, phân thành ba nhóm, ba người đứng đầu là Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền, Tĩnh Trần. Xếp hàng xong ta mới để ý thấy, các đệ tử thân truyền của Diệt Tuyệt sư thái Đinh Mẫn Quân, Triệu Linh Châu, Lí Minh Hà, cùng hai đệ tử mới thu gần đây là Tô Mộng Thanh, Phương Bích Lâm cũng xếp ở phía sau Tĩnh Nghi.

Triệu Linh Châu xếp thứ năm trong các đệ tử thân truyền của Diệt Tuyệt sư thái, là sư muội kế sau Bối Cẩm Nghi, Lí Minh Hà xếp thứ sáu, Tô Mộng Thanh và Phương Bích Lâm lên núi sau cùng. Sau khi Bối Cẩm

https://thuviensach.vn

Nghi xuất giá bà ta mới thu thêm đệ tử thân truyền, Tô Mộng Thanh là đồ đệ yêu quý nhất, ngay cả Nga Mi Cửu Dương công đều truyền cho, trở thành mục tiêu công kích cho Đinh Mẫn Quân ghen tỵ nhằm vào, cũng do Đinh Mẫn Quân làm đồ đệ Diệt Tuyệt sư thái đã hơn ba mươi năm mà không được bà ta truyền thụ cho chút Cửu Dương công nào. Một tiểu sư muội mới nhập môn mà lại được sư phụ ưu ái như vậy, Tô Mộng Thanh võ công tiến nhanh, cũng coi như là một Chu Chỉ Nhược như trong nguyên tác, đắc truyền Nga Mi Cửu Dương công, thực lực hơn hẳn so với chúng sư tỷ muội.

Trong nguyên tác, Chu Chỉ Nhược khiêm tốn có lễ không mếch lòng mọi người, cũng được lòng Diệt Tuyệt sư thái, trong số các đệ tử được bà ta yêu thương nhất, nhiều lần biểu hiện trí tuệ thông minh, nhiều lần được Diệt Tuyệt sư thái khích lệ trước mặt mọi người. Nếu như không gặp Trương Vô Kỵ, sư phụ không bị Triệu Mẫn ám toán bắt giam, Chu Chỉ Nhược nguyên bản đã có thể thuận lợi kế thừa làm chưởng môn Nga Mi hoặc là lấy chồng có một cuộc sống gia đình yên ấm.

Thế nhưng lại gặp phải Trương Vô Kỵ tình thánh gặp ai xinh đẹp liền mềm lòng, lại gặp phải Triệu Mẫn tâm ngoan, thủ đoạn độc ác, trong tay có nhiều cao thủ, lại có gia thế hùng hậu phía sau hỗ trợ làm tình địch kiêm kẻ thù hại chết sư phụ, cuối cùng sa vào kết cục thê thảm. Bất quá, nhân sinh nào có nhiều chữ nếu như vậy.

Đinh Mẫn Quân muốn nhắm đến chức chưởng môn Nga Mi, muốn độc chiếm sủng ái của Diệt Tuyệt sư thái không phải mới một hai năm, khó trách sao lúc nào cũng nhằm vào Chu Chỉ Nhược. Bất quá hiện giờ ta thật là tốt, Tô Mộng Thanh lại kiêu ngạo, không giống như Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác thông minh che giấu thực lực của mình, Tô Mộng Thanh phô trương đã sớm đem việc luyện thành Cửu Dương công cho cả phái Nga Mi đều biết.

https://thuviensach.vn

Hai mươi bốn tiếng chuông vừa dứt, Diệt Tuyệt sư thái mới lên lễ đài trước võ trường, vận khởi nội lực lớn tiếng nói: “Sáu đại môn phái đã bàn bạc, quyết định tiễu trừ Quang Minh đỉnh, dưới chân núi sẽ tập hợp cùng các môn phái khác thảo hồi công đạo, tiêu diệt tà ma, chí ở tất thắng, lũ tà ma võ công cao cường, thủ đoạn quỷ bí quái độc, sáu đại môn phái lại có gì phải sợ? Nhưng trong khi giao đấu tất sẽ có tổn thương, mọi người phải chuẩn bị trước tinh thần quyết tử, không cần cầu may mắn. Trong lòng đã sợ hãi, khi lâm địch tất sẽ tổn hại đến uy phong Nga Mi.”

Mọi người trong võ trường ai cũng nhiệt huyết bừng bừng, đều giơ cao binh khí cùng ứng tiếng hô to: “Dạ! Đệ tử xin thề quyết tử chiến, không sống chung với yêu ma tà đạo.” Giọng thanh giọng trầm hòa vào nhau, biểu thị chiến khí quyết tâm, ta cũng chẳng hiểu vì cái gì mà chiến, mà trận chiến này lại cần ít nhiều máu tươi để mà phụ trợ cho uy phong của Trương Vô Kỵ.

Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

“Thiên quan tòng môn xuất,

Kỳ gia hảo hưng vượng.

Tử tồn phụ tiên tử,

Tôn tại tổ nãi táng.

(Nghìn quan tài qua cửa,

Nhà đó hẳn có thời.

Con còn cha mất trước,

Cháu sống ông đi rồi)

https://thuviensach.vn

Đời có ai không chết đâu? Chỉ cốt sao để lại con cháu huyết mạch, nhà đó dù có chết trăm người, nghìn người, vẫn là hưng vượng. Nếu như các ngươi chết cả rồi, chỉ một mình lão ni sống cô đơn mới thật là đáng sợ. Ha ha, nếu có như thế thật thì cũng có gì đáng hối tiếc đâu? Một trăm năm trước làm gì đã có phái Nga Mi? Chỉ cần tất cả chúng ta oanh oanh liệt liệt sống mái một phen, tiêu diệt ma giáo, dương danh Nga Mi phái một lần! Xuất phát!"

Diệt Tuyệt sư thái nói xong, đi đầu dẫn chúng đệ tử Nga Mi xuống núi, mọi người lưng đeo hành lý gọn gàng theo sau, chia làm ba hàng đi nhanh, cho dù đường xá hiểm trở khó khăn cũng không giảm bớt chút nhiệt huyết nào, lúc này ta mới hiểu đang phải đối mặt với chuyện gì, có lẽ trừ Diệt Tuyệt sư thái cùng mấy đệ tử thân thiết Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền, Tĩnh Trần, Đinh Mẫn Quân, Triệu Linh Châu, Lí Minh Hà thường đi theo Diệt Tuyệt hành tẩu đã lâu, rất nhiều đệ tử đây là lần đầu giết chóc.

Ta cũng có chút do dự, nghĩ đến trong truyện miêu tả cảnh máu chảy thành sông, xác chất thành núi, cho dù biết rõ đó không phải là thật nhưng cũng không rét mà run. Huống chi bây giờ sắp phải đối mặt với chết chóc thật sự, ta đây một người thuộc thế hệ hiện đại, chẳng lẽ không vì lý do gì mà đi giết người được sao? Minh giáo với ta có thù hận gì đâu? Đây là giết người chứ không phải săn thú, không thể không áy náy, sợ hãi, biết rằng chính mình không thể hạ thủ.

Không phải ta từ bi, mà là không hận. Nhưng nếu không giết, Diệt Tuyệt sư thái có thể bỏ qua cơ hội giết gà dọa khỉ sao? Hiện giờ ta cũng không phải là đệ tử được bà ta sủng ái mà chỉ là một đệ tử ký danh gặp qua một vài lần. Ngay cả thân truyền đệ tử mà bà ta còn hạ thủ được, huống chi là kẻ chẳng có quan hệ gì như ta?

Còn nữa, đến nơi hội họp với phái Võ Đang, Tống Thanh Thư có thể tham gia vào lần này không? Có thể thích Chu Chỉ Nhược như trong nguyên tác không? Lần trước ta về chơi là khi mười lăm tuổi, tự thấy mình

https://thuviensach.vn

vốn không tồi, tuổi còn nhỏ nhưng dung mạo xinh đẹp không tầm thường, khí chất như lan (tự thừa nhận vậy ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy mình rất tự kỷ), cũng không thấy Tống Thanh Thư đối với ta có gì khác, càng đừng nói đến ân cần hay theo đuổi linh tinh gì đó. Hắn chỉ ham tranh nhau Lôi Tuyết với ta, lúc sắp về Nga Mi Lôi Tuyết còn suýt nữa bị hắn giấu đi mất, không tìm thấy mà mang theo.

Ta nhớ đến ánh mắt Thất thúc khi thấy ta trở về, bộ dáng ngây ngốc chẳng giống khí chất như tiên của hắn chút nào, sau ta đòi học cùng như ngày xưa chẳng hiểu sao lại muốn trốn tránh, ta cũng giận không được hắn, nhưng thật sự nhớ lại cảm giác quen có hắn bên người, cho dù không phải học tập, có hắn bên cạnh cả không gian đều trở nên thật ấm áp, ta còn lén rình trộm xem hắn định làm gì, nghĩ đến Thất thúc bị thầy trò Thành Côn tính kế, chết trong tay Tống Thanh Thư, đầu liền đau thêm.

Ở Quang Minh đỉnh sẽ gặp Thành Côn, cái thứ chẳng hay ho gì, còn gặp Trương Vô Kỵ nữa, hắn thần công còn chưa đại thành còn phải thay hắn che giấu trước Diệt Tuyệt sư thái, giúp hắn tránh thoát độc thủ của bà ta, còn đối phó với ám toán của Triệu Mẫn.. đủ loại vấn đề khiến đầu ta muốn nổ tung, bí mật này là kỳ ngộ, cũng là gánh nặng, không ai có thể cùng ta gánh vác, chỉ có thể chậm rãi nghĩ cách, từ từ phá giải.

Giết người, ta quyết định là tuyệt đối sẽ không làm, nhiều nhất là liều mạng chạy trốn đi tìm người Võ Đang, các thúc thúc rất yêu quý ta, tuyệt đối sẽ không khó xử, hơn nữa bọn họ luyện Đại Vô Tướng tâm pháp, hiện giờ võ công khẳng định là đã tiến rất xa, bảo hộ một người chắc không thành vấn đề. Chỉ có điều, giả vờ võ công không tốt nhờ bọn họ bảo vệ, ta có phải là có chút quá đáng không?

Tuy rằng ta đã biết đại khái diễn biến phía trước sẽ thế nào, sẽ không có vấn đề gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó bất an, có nhiều việc con người không thể không chế được.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là ta đã nghĩ quá nhiều rồi, bình tĩnh lại đi, mọi việc vẫn rất bình thường. Nhiều ngày liền chúng ta hứng gió bụi trên đường, không có ngựa cưỡi, không có xe kiệu, chỉ có thể đi bộ. Ban đầu còn thấy không sao, đi đường thủy cũng không vất vả, nhưng lên đến đường bộ, mới biết được đại hiệp cũng không phải dễ làm.

Diệt Tuyệt sư thái nội lực thâm hậu, thể chất mạnh mẽ lại có nội công chống đỡ, đi bộ cũng không cảm thấy mệt mỏi. Nhưng ta mỗi ngày phơi mặt hứng cát bụi nắng gió, y phục bụi bặm cũng cảm thấy khó chịu, đừng nói đến những tỷ muội khác kém hơn, nội công không đủ, chân đã bắt đầu đau nhức không theo kịp đội hình, lại còn bị Diệt Tuyệt sư thái vốn đi rất nhanh bỏ xa, chật vật không chịu nổi.

Ta thì không đến nỗi như vậy, mỗi ngày phải ghé lên núi đi kiếm củi, vất vả rèn luyện, không để ý đến đường xa cực khổ. Nhưng càng ngày lại càng thêm chán ghét cuộc sống giang hồ, đây không phải là giang hồ vui vẻ tiêu dao mà là tự mình hành hạ mình. Bày ra việc, tự dưng lại chạy đi mấy vạn dặm, đường xa mệt mỏi, hứng gió hứng bụi, đến nơi lại đánh đánh giết giết, có gì vui chứ.

Rốt cuộc đến ngày đặt chân đến Côn Lôn, đối mặt với dãy Côn Lôn núi non trùng điệp trải dài mấy ngàn dặm, đỉnh núi chọc trời, màu xanh của rừng cứ liên miên trải dài không dứt. Đi vào trong núi, nghe chim kêu vượn hót, phong tình khác hẳn với Nga Mi và Võ Đang, cho dù có Diệt Tuyệt sư thái mặt đen như than kia cũng không khiến ta giảm bớt sự vui thích.

Quả nhiên không hổ sơn danh, bất quá càng đi lại càng cảm thấy dãy Côn Lôn từ vô số những yêu tố đối lập: núi lớn, núi nhỏ, đỉnh cao, đèo sâu, suối êm, thác dữ, lạch nhỏ, sông lớn mà tạo thành, nhiều khi lên đến nơi quá cao, lại phải đi bộ bằng chân, áp suất không khí thấp làm hô hấp trở nên khó khăn, thật may phái Côn Lôn không ở tuốt trên đỉnh núi, bằng không mọi người càng thêm vất vả.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái mang theo chúng đệ tử dựa theo bố trí từ trước, đầu tiên đến Côn Lôn hội họp, bất quá bà ta tính tình quái dị, cao ngạo, dù đang ở Côn Lôn chờ các phái khác cùng đến, cũng không để mọi người vào ở nhờ trong phái Côn Lôn mà ở ngoài cạnh đó dựng lều kiếm củi nấu cơm, xong xuôi mọi thứ rồi mới mang theo mấy đệ tử thân truyền tiến vào phái Côn Lôn xem xét mọi việc, lúc này các đệ tử khác mới rốt cuộc được nghỉ ngơi.

Ta tranh thủ thời gian đi kiếm con suối tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, giặt hết mấy bộ đồ bẩn. Xong xuôi, vừa lúc Diệt Tuyệt sư thái mang bộ mặt đen sì trở về, vào trong lều lớn nhất ở luôn trong đó không thấy đi ra nữa, đến bữa đều là các đệ tử mang cơm vào. Mọi người cũng chẳng biết tại sao, chỉ có thể thật cẩn thận, nhẹ tay nhẹ chân, không dám làm gì ồn ào có thể kinh động khiến bà ta có thể nổi giận. Bất quá tin tức sau bữa cơm chiều cũng được Đại sư tỷ Tĩnh Nghi tìm hiểu rõ, vừa rồi Diệt Tuyệt sư thái vào phái Côn Lôn, gặp hai vợ chồng chưởng môn Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn xong mới biết được sáu đại môn phái hiện giờ chỉ có Nga Mi đến, xem ra là chúng ta đã đến sớm.

Việc đó tuy rằng mọi người chẳng cảm thấy có vấn đề gì, cùng lắm thì tốn thêm ít tiền của lương thực, nhưng Diệt Tuyệt sư thái lại khác, cảm thấy các phái khác quá mực coi thường, chính mình đã đến, các môn phái khác còn gần hơn Nga Mi nhiều nhưng vẫn chưa đến, quá mức ngạo mạn.

Ta với việc này cũng không suy nghĩ gì, chỉ biết nếu Nga Mi đã đến Côn Lôn, vậy thì Trương Vô Kỵ cùng tiểu nha đầu Ân Ly kia cũng nên xuất hiện, giống như trong nguyên tác Đinh Mẫn Quân cùng vợ chồng chưởng môn Côn Lôn Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn giúp Vệ Bích, Võ Thanh Anh đi trả thù cho Chu Cửu Chân.*

*Đoạn này ở trong nguyên tác: Trương Vô Kỵ học được Cửu Dương thần công trong sơn cốc trên vách núi, khi ra ngoài bị rơi xuống ngã xuống gãy chân, gặp Ân Ly, tự xưng tên giả là Tăng A Ngưu, kể cho Ân Ly nghe

https://thuviensach.vn

việc mình bị cha con Chu Cửu Chân lợi dụng, Ân Ly giúp hắn báo thù giết Chu Cửu Chân, mấy người kia theo đến đuổi giết. Muốn biết chi tiết hơn thì mọi người tìm truyện đọc nhé.

Đinh Mẫn Quân lợi dụng cơ hội đánh lén Ân Ly bị gãy cổ tay, độc miệng trêu chọc Ân Ly, lãnh Thiên Châu Vạn Độc Thủ*. Bất quá cũng thật là ngu ngốc, đóng vai kẻ xấu, phản diện đều rất thất bại, đấu với Kỷ Hiểu Phù, chẳng những không thắng được còn bị Bành Hòa Thượng châm chọc nhục nhã đã đời, đấu với Ân Ly cũng bị đánh bại, đấu với Chu Chỉ Nhược cũng chưa bao giờ thắng được, công phu không tốt, chồng cũng không kiếm được, chưởng môn cũng không lên nổi, nào có vai người xấu nào lại thất bại như vậy.

Thiên Châu Vạn Độc Thủ: môn võ công Ân Ly học từ mẹ, dùng độc của nhện để luyện, võ công càng cao, độc càng nhiều, dung mạo càng xấu xí. Ân Ly rất xấu là vì thế.

Ta cũng không ngại chờ sáu đại phái cùng kéo đến, chỉ chờ tin tức Chu Cửu Chân bị giết truyền đến, đó mới là lúc kịch tình thật sự bắt đầu. Mấy ngày nay Diệt Tuyệt sư thái đều ở trong lều nghỉ ngơi không bước chân ra ngoài. Đinh Mẫn Quân thường xuyên chạy qua chạy lại với phái Côn Lôn, quan hệ với vợ chồng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn không tồi, còn thường xuyên tham gia yến hội của Côn Lôn nghênh đón các phái khác đến.

Hôm nay, Đinh Mẫn Quân buổi sáng chạy đi Côn Lôn phái, quá giữa trưa còn chưa trở về, mọi người chẳng yêu quý gì vị Nhị sư tỷ này, cũng chẳng ai thèm quan tâm. Vừa lúc Diệt Tuyệt sư thái truyền lệnh muốn gặp, Đại sư tỷ tìm không thấy, hỏi thăm mới biết được nàng ta đã chạy đến phái Côn Lôn, đành phải sai người gọi trở về. Đáng tiếc phái Côn Lôn nói người đã sớm đi theo chưởng môn và mấy người khác ra ngoài, còn chưa có trở về.

https://thuviensach.vn

Đại sư tỷ rất lo lắng, cũng sợ sư phụ tức giận đành phải gọi mấy ký danh đệ tử đi tìm, nhanh nhanh kiếm trở về. Mọi người nhận lệnh xong chia ra xung quanh tìm kiếm. Mấy người đi cùng ta đoán có thể sư tỷ đi mua gì đó, hoặc là xuống tửu lâu ở thị trấn dưới chân núi cũng nên, liền hướng chân núi đi xuống.

Còn lại một mình ta đi một đường trên núi, lúc này ta mới cảm thấy thoải mái nhẹ người, vận khởi khinh công Loa Ốc Cửu Ảnh phi thân đoạt gió mà đi. Khinh công này xuất từ Cửu Âm chân kinh, là khinh công thượng thừa trong võ lâm, khi tập thân pháp, cước pháp, khí tràn cơ thể, trên đất bằng có thể bay xa mấy trượng, địa hình có xấu cũng có thể bôn ba vài trăm dặm cũng không mệt nhọc.

Sau khi công phu đại thành, quanh thân thể sinh ra một lớp cương khí tự nhiên, có thể hộ thể kiêm phản chấn ngoại địch, cũng có thể biến hóa ra chín thân ảo ảnh, có vài phần tương tự như Vô Thượng Thần Công Cửu Đài Sen của Thiếu Lâm. Môn công phu này phân làm bốn tầng, người thường khó mà luyện được. Ta cũng rất vất vả luyện tập, thậm chí còn lợi dụng áp lực ngồi dưới thác nước để tập luyện, bốn tầng tuy đã đại thành nhưng thân ở Nga Mi, chưa bao giờ vận quá ngoài hai tầng công lực, cho nên cũng không rõ ràng lắm công hiệu thế nào.

Lúc này ta đang ở dãy Côn Lôn rộng lớn, bên cạnh cũng không có người Nga Mi, đúng là một thời cơ tốt. Ta vui vẻ cười to, toàn lực vận hành cước pháp, ở trong rừng đạp ngọn cây bay vọt đi, hưởng thụ khoái cảm ngự phong mà chạy, quả nhiên kích thích. Lúc này công lực toàn bộ đều thả lỏng, trong phạm vi mười dặm tất cả động tĩnh đều không lọt khỏi tai, không có động tĩnh của Đinh Mẫn Quân liền thoải mái phóng qua.

Thân pháp cực nhanh, tựa như ảo ảnh, người thường cũng khó mà phát hiện, ta cứ vậy mà qua mấy thôn nhỏ cũng không tìm thấy, đành phải hướng ngọn núi lân cận chạy đến, mỗi bước xa tám chín trượng, cũng không kém mảy may so với Bát Bộ Truy Thiên Công* của Thiếu Lâm tự

https://thuviensach.vn

(cái môn này ta tìm nhưng mà ko thấy ở đâu cả). Cách khỏi thôn một quãng, ta chợt nghe phía xa truyền đến tiếng nói.

Một giọng nữ còn trẻ thanh thúy nói: “Ngươi nhìn cái gì?”

“Mẹ ta thường cười cha là người tốt quá mức, một thư sinh cả tin người. Khi mẹ ta nói chuyện, cung cách mồm miệng, chẳng khác gì cô.” Một thanh âm khác đáp lại.

Nghe đến là vui vẻ, thú vị, ta không khỏi ngừng lại cước bộ, ghé vào căn nhà gỗ xem thử, chỉ thấy hai người cũng là cực phẩm. Một cô gái ăn mặc kiểu nông thôn, quần áo rách rưới, da chẳng những đen đúa mà trên mặt lại còn sưng u từng cục, vô cùng xấu xí, phỏng chừng là một thôn nữ ở gần đây. Anh chàng kia lại càng đặc biệt, đầu tóc dài bù xù lũ lượt, lại còn thêm râu ria xồm xoàm che kín hết gần mặt, tuy trên khuôn mặt ấy lại xuất hiện một đôi mắt phượng dài tràn đầy phong thái. Nếu không nhìn thấy ánh mắt và nghe giọng nói mà chỉ nhìn thoáng qua thể nào cũng tưởng lầm rằng hắn đã ba bốn mươi tuổi.

Nghe giọng nói tuổi cũng không lớn, nhìn hắn quần áo lam lũ, trên đùi còn nẹp bằng mấy khúc cây, mơ hồ còn thoảng mùi cây lá, có lẽ là bị gãy chân gì đó, còn có mùi hương thảo dược, ta đoán đây không phải tên ăn mày thì cũng là thôn dân quanh đây. Ăn mày tin tức thường rất linh thông, không bằng hỏi thăm từ hắn xem sao.

Ta đang định tiến lên hỏi thứ, đã thấy cô gái xấu xí kia đỏ mặt, nũng nịu nói: “Hứ, lại định ăn gian, nói ta giống mẹ ngươi, còn ngươi thì giống cha ngươi phải không?” Nghe giọng nói trách móc nhưng ánh mắt lại ẩn ý cười, giống như mắng yêu, khiến ta cảm thấy ngại ngần không tiện hỏi, chỉ đành đứng ngoài.

“Thề với ông trời, nếu ta có bụng lợi dụng cô thì trời tru đất diệt.” Tên ăn mày kia xem ra cũng lợi hại, miệng ba hoa không khác gì mấy anh

https://thuviensach.vn

chàng lăng nhăng tán gái ở thời hiện đại, đã chiếm tiện nghi lại còn thề thốt với trời cái gì mà tình yêu chân thành, trời làm gì có sức đâu mà quản các người? Đúng là xưa nay vẫn vậy, chỉ dựa vào lời nói thì không thể nào mà tin được, dù cô gái kia xấu xí nhưng vẫn là lừa người, nói vậy thì có thật là sẽ cưới người ta hay không? Ta không khỏi hoài nghi tên ăn mày.

Có vẻ như cô gái xấu xí kia rất tin, vội nói: “Nói hơn nhau một câu, có đáng gì mà phải thề thốt ghê thế?” Cổ nhân đã thề là rất tin tưởng, chỉ cần yêu đơn giản là sẽ tin, cô nương cổ đại cũng thật là dễ lừa, ta nghĩ không khỏi buồn cười, vừa thở mạnh chợt nhớ ra, vội vàng kiềm chế, ngừng hô hấp.

Tên ăn mày kia lỗ tai cũng thật là thính, ta vừa suýt bật cười đã bị hắn nghe thấy, đôi mắt phượng dài nhìn ra phía ta đang núp. Cô gái xấu xí kia thấy hắn ánh mắt di chuyển cũng quay đầu lại nhìn, hai người ánh mắt trở nên cảnh giác, cô gái lại có chút địch ý. Ta đành bước ra, xấu hổ cười, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, ta cũng không phải cố ý nghe trộm, chỉ muốn hỏi thăm một người thôi, muốn hỏi hai người một chút có được không?”

“Không biết cô nương muốn hỏi người nào? Mặt mũi bộ dáng ra sao?” Cô gái xấu nghe ta nói, địch ý cũng giảm bớt, ta cũng không hiểu vì sao tiểu tử kia ánh mắt nhìn có vẻ hơi ngơ ngẩn, cô gái xấu kia hơi đụng hắn một chút, hắn mới phục hồi tinh thần lại, ánh mắt sáng ngời trong bóng tối mờ mờ, ôn hòa hỏi, giọng nói phảng phất một chút cô đơn.

Hắn nhìn ta như vậy, chẳng lẽ từng gặp qua ta sao? Không thể nào, ta chưa từng đến Côn Lôn, đây lại chỉ là lần thứ hai xuống núi, chưa từng nhận thức người ngoài, vừa nghĩ vừa đáp: “Người đó là sư tỷ ta, chừng hơn ba mươi tuổi, y phục không khác lắm so với ta, chỉ có điều là màu xanh, mới và đẹp hơn, dáng người dong dỏng cao, gò má hơi cao, môi mỏng, xin hỏi có gặp qua không?” Ta hỏi vội, chỉ muốn sớm tìm được người, làm xong việc còn về ăn cơm chiều, không muốn vì việc này mà quá mất giờ cơm.

https://thuviensach.vn

“Có thấy, vừa mới qua đây không lâu, đi về phía tây, đi cùng còn có một ông già, một bà già cùng mấy người tuổi còn trẻ nữa.” Ta vừa hỏi, hai người kinh ngạc, tiểu tử kia định nói gì nhưng cô gái xấu xí mắt mang theo giận dữ giành nói trước.

Ta nhìn cô gái đang giận dữ kia, không biết vì sao lại nổi giận, lại nghe cô ta nói có gặp sư tỷ, có cả Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn hai vợ chồng, không khỏi ngạc nhiên, tuy ta chưa từng gặp hai người kia, nhưng thân là chưởng môn phái lại có mấy chục năm nội công, hẳn là dung nhan không đến nỗi nào, sao lại bị cô ta nói thành ông già bà già nhỉ? Trong lòng tuy buồn cười, nhưng trên mặt ta vẫn biểu hiện bình tĩnh, nói: “Đa tạ hai vị đã chỉ giúp, tôi đi tìm bọn họ đây.”

Đang định rời đi, nhưng nhìn cô thôn nữ xấu xí cùng tiểu tử giống như ăn mày kia, chân lại còn bị gãy, ta không đành lòng, núi sâu rừng già chữa bệnh không tiện, nếu không có thuốc chữa trị hẳn là đôi chân sẽ phải tàn phế, tiểu tử tuổi còn trẻ, tàn phế thật đáng tiếc, nếu như lời vừa rồi của hắn là chân thành, hai người này hẳn là sẽ có được một kết quả tốt cũng nên!

“Hai bình thuốc cùng số bạc này tặng hai người, cám ơn hai người đã giúp tôi chỉ đường, bình trắng là cao dược nối xương rất tốt, bình xanh là thuốc giải độc, dưỡng nhan, vết thương lành rồi cũng cần phải trị cho khỏi hẳn.” Ta đem thuốc và ngân lượng ném cho hai người, dùng bộ pháp Nga Mi bình thường đi về hướng tây, vào sâu trong rừng mới vận Loa Ốc Cửu Ảnh đi tiếp, tiếc là đi nhanh quá không nhận thấy hai người sau lưng thần sắc phức tạp.

Đuổi theo hướng tây, chỉ thấy dấu chân cũng không thấy bóng người, quá một lúc lâu nữa mới nhìn thấy Đinh Mẫn Quân cả người đầy bụi đất, tóc tai tán loạn chật vật, ngay cả kiếm cũng đâu mất, ta không khỏi bất ngờ, sao lại thành ra như vậy, cũng không nghe đến Chu Cửu Chân chết a! Không thể nào đụng phải Trương Vô Kỵ và Ân Ly chứ!

https://thuviensach.vn

Bỗng nghĩ đến hai người vừa rồi mới gặp, một râu dài tóc dài, hai chân bị gãy, một khuôn mặt xấu xí, chẳng phải là trong truyện đã miêu tả, chính là bộ dáng của Trương Vô Kỵ và Ân Ly sao? Ta cứ tưởng tượng ra Trương Vô Kỵ và Ân Ly tựa tựa giống như trong phim, thật không ngờ bộ dáng lại giống như dã nhân trên núi vậy, Ân Ly cũng chỉ nghĩ sắc mặt đen và có sẹo thôi, không ngờ lại xấu tới vậy, làm ta tưởng bọn họ chỉ là người bình thường trên núi.

Lại còn ngốc nghếch đem thuốc tốt vất vả làm ra cho hắn, thật sự là ngốc, sao lại không nghĩ ra nhỉ. Tuy vậy, dù biết thì cũng làm gì được đâu, dù sao mười ngày nửa tháng nữa bọn họ cũng bị Diệt Tuyệt lão ni cô bắt lại mà thôi. Nghĩ vậy ta chuyển cước bộ khinh công phi thân đến, giả bộ như mệt mỏi vì phải leo núi, hướng đến chỗ Đinh Mẫn Quân vờ như đến gần mới tình cờ nhìn thấy: “Nhị sư tỷ, cuối cùng cũng tìm được sư tỷ, sư phụ tìm sư tỷ đó. Sư tỷ đi đâu vậy? Bao nhiêu sư tỷ muội phải đi tìm. A! Nhị sư tỷ sao lại bị thương vậy? Có nặng hay không?” Ta vờ như mới phát hiện ra, vội vàng hỏi.

“Không nhìn thấy gì sao? Hai cổ tay đều bị chấn thương, còn không lại đây đỡ, sư phụ tìm ta có chuyện gì?” Đinh Mẫn Quân đau đớn, sắc mặt trắng bệch, tuy thế vẫn đủ sức mắng người không nhỏ, xem ra không chịu nội thương.

Ta bước lên đỡ để nàng ta dựa lên người ta bước đi, lại vờ như tức giận nói: “Ta không rõ lắm. Nhị sư tỷ, là ai đả thương sư tỷ vậy? Chúng ta đi tìm bọn họ báo thù!”

“Chúng ta ngay cả hai vợ chồng chưởng môn phái Côn Lôn liên thủ lại cũng không đánh nổi quỷ nha đầu kia, bằng công phu mèo cào của ngươi có mà xách giày cho nó cũng không xứng, còn đòi báo thù.” Đinh Mẫn Quân đang tức giận, nói ra lời đều là đâm chọc mỉa mai.

https://thuviensach.vn

Khẩu khí này ta đã nghe được năm năm, sớm đã quen, mà ta cũng coi như một trong số ít mấy người được nàng ta chỉ bảo võ công, bất quá công phu ngoài miệng thì rõ là hơn nhiều so với thực lực. “Hai vợ chồng chưởng môn cũng không phải đối thủ sao? Người nọ cũng lợi hại thật, Nhị sư tỷ sao lại đánh nhau với cô ta vậy?” Ta giả bộ giật mình, kinh ngạc hỏi.

“Cũng chẳng có gì hay ho, ta vốn định tìm Chiêm Xuân tán gẫu một chút, ai biết được họ Vệ thiếu trang chủ sơn trang nào đó trên núi Côn Lôn đến tìm chưởng môn giúp đỡ, biểu muội của hắn bị người ta giết, nhờ người hỗ trợ bắt hung thủ, chưởng phái Côn Lôn mời ta đi cùng xem, ta không tiện từ chối đành đi theo, quỷ nha đầu kia cũng thật giảo hoạt, ai biết bắt được rồi, quỷ nha đầu kia còn đòi đi gặp một người, xem xong mới chịu nhận tội.” Đinh Mẫn Quân ngừng nói, liếm môi tỏ vẻ khát nước.

Ta vội lấy túi nước trên người cho nàng ta uống, trong lòng chắc chắn nàng ta chẳng qua muốn đi xem náo nhiệt, lại muốn ra vẻ uy phong mới đi theo, người ta là chưởng môn phái Côn Lôn, cấp bậc cao như thế làm sao mà lại hạ mình kêu nàng ta trợ giúp chứ. “Nhị sư tỷ uống nước, mau kể xem, mọi người không phải bắt được cô ta rồi sao? Sao lại bị thương như vậy?”

“Chưởng môn phái Côn Lôn tốt bụng, nguyện vọng kia cũng không phải không được, bèn áp giải đến, ai mà ngờ đến đó cô ta buông lời ngon tiếng ngọt với dã tiểu tử kia mấy câu, dã tiểu tử liền đồng ý lấy cô ta, chúng ta định bắt lại, nhưng không hiểu sao cô ta lại trở nên vô cùng lợi hại, chưởng đánh xuống gặp phản chấn liền khiến cho xương cổ tay bị gãy, ngay cả hai vợ chồng chưởng môn phái Côn Lôn cũng đại bại, chật vật thối lui, thật cổ quái.”

Đinh Mẫn Quân kể chuyện sự chú ý bị phân tán, tay cũng đỡ đau hơn, kể tiếp.

https://thuviensach.vn

Hà Thái Xung kia cái gì mà tốt bụng chứ, ta còn nhớ rõ trong Ỷ Thiên Đồ Long ký, chưởng môn bại hoại nhất là Tiên Vu Thông của phái Hoa Sơn, sau đó là Hà Thái Xung của Côn Lôn, phỏng chừng là muốn đùa giỡn Ân Ly cho vui thôi, giống như mèo giỡn chuột trước khi xơi tái, chưa đùa đã thì chưa ăn, đáng tiếc là bọn họ không may gặp phải Trương Vô Kỵ, kết quả thảm bại.

Trương Vô Kỵ nếu không phải gặp ai thích người đó, lại thêm việc nước việc nhà không phân rõ được, tình cảm nhu nhược, thì luận võ công hay tâm địa cũng đều tốt, ngay cả thù cha mẹ cũng có thể không báo, tâm địa cũng thật nhân từ, nếu đổi là người khác có võ công, thù giết cha mẹ hẳn là nhất định phải báo, dù là người hiện đại sau này cũng không đạt đến loại trình độ như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đinh Mẫn Quân trở về tố cáo kể khổ với Diệt Tuyệt sư thái, nói rằng do quỷ nha đầu kia võ công lộ số quái dị, chiêu thức kỳ lạ mới bị thương, quả nhiên làm do Diệt Tuyệt vô cùng tức giận. Diệt Tuyệt rất bảo vệ đồ đệ, lại nghe vợ chồng Hà Thái Xung cũng bị thương, lập tức xếp Ân Ly lên hàng cao thủ ngang tầm sáu đại chưởng môn, không biết rằng tất cả đều nhờ Trương Vô Kỵ âm thầm hỗ trợ mới thắng được.

Diệt Tuyệt bất chấp mấy phái khác còn chưa đến, quyết định xuất phát đi trước. Mang theo tất cả đệ tử phái Nga Mi đi đến tận nơi điều tra, theo dấu vết hai vệt gỗ kéo từ căn nhà tranh ra ngoài bảy tám dặm, đến bờ vực thì mất dấu.

Mọi người đều nghĩ hai người kia đã ngã chết dưới vực, Diệt Tuyệt lại cười lạnh hai tiếng, nói: “Bọn chúng chắc chắn chưa chết, quả nhiên là giảo hoạt.” Lập tức tìm xung quanh dấu chân còn lại, tuy nhiên mấy hôm nay tuyết rơi lớn, nơi nơi đều trắng xóa, không thấy một chút dấu vết nào, Diệt Tuyệt sư thái tức giận, lại nói: “Hai kẻ kia thân mang tàn tật, đi lại không dễ, cho nên tuyệt đối chưa đi xa, các ngươi mau tìm kiếm xung quanh!”

https://thuviensach.vn

Mọi người nhận lệnh, đi theo Diệt Tuyệt sư thái tìm khắp nơi xung quanh. Hai người thật không may, Ân Ly tính tình như vậy, rơi vào tay Diệt Tuyệt sư thái sợ là chịu nhiều đau khổ, Đinh Mẫn Quân lại là kẻ thù dai, bắt được bọn họ rồi trên đường đến Quang Minh đỉnh tuyệt đối sẽ không buông tha hai người.

Trương Vô Kỵ chịu khổ, cho hắn biết thêm lòng người hiểm ác, có nhận thức về ân oán thù hận cũng tốt, bất quá hắn có Cửu Dương thần công hộ thể cũng không sao, ta chỉ thương tiếc cho Ân Ly, tuổi nhỏ vì cha lấy vợ lẽ, mẹ ruột mất đi mà tự trách, muốn bảo vệ mẹ, cho dù có kích động một chút thì có gì là sai, cha nàng làm một người phụ thân, một trượng phu mà để cho vợ lẽ cưỡi lên đầu vợ cả, ngay cả con vợ lẽ cũng có thể tùy ý khi dễ mẹ con nàng, thân ở hoàn cảnh như vậy, Ân Ly tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, làm vậy là không đúng, mà Ân Dã Vương, đại ca Ân Tố Tố lại không sai sao? Ân Ly tuổi nhỏ đã mất mẹ, mà người mẹ lại vì nàng mà bị chính cha mình cùng hai người anh khác mẹ bức tự sát, nếu không phải Kim Hoa bà bà cần nàng thay thế Tiểu Chiêu mà cứu thoát, có lẽ cũng sẽ chết trong tay chính cha ruột cùng hai người anh đó của mình.

Nàng luyện Thiên Châu Vạn Độc Thủ, hủy dung diệt nhan, chung tình với Trương Vô Kỵ trong tưởng tượng, một cô gái đáng thương như vậy, chân tình như vậy, vận mệnh cũng thật thê thảm. Ta chỉ có thể cảm thán như vậy, quá mười ngày, mọi người cũng tìm ra dấu vết hai người.

Lập tức Diệt Tuyệt không nói không rằng, nghiêm mặt dẫn các đệ tử Nga Mi đi đến đó, mọi người không dám nhiều lời, lặng lẽ đi theo, Đinh Mẫn Quân đắc ý dương dương vênh mặt đứa ý cười nhìn Tô Mộng Thanh, xem đi, nàng ta vẫn là đồ đệ được sư phụ yêu thương nhất. Tô Mộng Thanh lạnh lùng khinh thường nhìn lại.

Ta chẳng lòng dạ nào xem bọn họ tranh đấu, trên đường đi đã xem không ít rồi, thật ra lo lắng cho Ân Ly hơn. Bọn họ ẩn thân chắc cũng

https://thuviensach.vn

không xa nơi đây, mọi người đi nhanh, phía xa xa đã nhìn thấy một túp lều tranh nhỏ sơ sài núp kín như một đống tuyết.

Diệt Tuyệt sư thái dẫn đầu, nhìn thấy túp lều mới bước chậm lại, thản nhiên đi đến. Cách tầm ba mươi trượng, liền mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện trong đó, Diệt Tuyệt không khỏi dừng bước, nhíu mày, mọi người cũng dừng lại theo. Không có tiếng bước châm làm ổn, có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ nghe trong lều, một giọng nam run run nói: “Cô hãy quên cái gã bạc hạnh kia đi. Ta sẽ lấy cô làm vợ, sẽ tử tế với cô suốt đời.”

“Không, không đâu. Ta không quên hắn được đâu. Ngươi mà còn nói ta quên hắn đi, ta sẽ không thèm nhìn ngươi nữa.” Giọng nữ lớn tiếng đáp lại. Ta không khỏi đầu đầy hắc tuyến, không phải là Trương Vô Kỵ và Ân Ly sao? Cũng rất tình tứ nha, im lìm một lúc, Diệt Tuyệt đang định lên tiếng, bỗng nghe Ân Ly nói: “A Ngưu ca, ngươi giận sao?”

“Không giận. Chỉ là giận chính mình, giá đừng nói với cô câu đó thì hơn.” Trương Vô Kỵ não nề đáp.

Ân Ly kia tình tình cũng quái dị, chẳng ngượng ngùng như con gái nhà người ta, lại nói: “Không, không. Ngươi nói ngươi bằng lòng lấy ta làm vợ, một đời đối đãi tử tế với ta, ta nghe thật là vui lòng. Ngươi nói lại một lần nữa đi.” Hai người nói chuyện tình yêu khiến cho Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt biến hồng, chúng đệ tử cũng thần tình xấu hổ, thật không biết nên đánh động bọn họ hay tiếp tục nghe.

“Cô không quên được gã kia, ta còn nói làm gì?” Trương Vô Kỵ rốt cục nổi giận, trong giọng còn mang theo vẻ xấu hổ ghen tỵ, quả nhiên khi chưa ngồi lên ngôi vị giáo chủ thì vẫn phải xấu hổ, ngay cả Ân Ly xấu xí như vậy cũng không muốn gả cho hắn, nếu ngày sau Triệu Mẫn phải bỏ nhà bỏ nước, dùng hết tâm cơ mới đoạt được tên lang quân đã từng cầu hôn một

https://thuviensach.vn

cô nàng xấu như ma mà người ta còn không chịu mà biết được, không biết sắc mặt thế nào.

Ân Ly lại nhỏ nhẹ nói chậm rãi: “A Ngưu ca, ngươi đừng giận, ta xin lỗi, là ta không phải. Nếu ngươi thực sự lấy ta làm vợ, ta sẽ đâm mù mắt ngươi, rồi giết ngươi luôn.”

“Cái gì?” Trương Vô Kỵ kinh hãi, bên ngoài Diệt Tuyệt cùng đám đệ tử cũng kinh ngạc.

Ân Ly lẳng lặng nghiêm túc nói: “Mắt ngươi mù rồi, ngươi sẽ không còn nhìn thấy hình dáng xấu xí của ta nữa, cũng không đến được Nga Mi tìm Đinh Mẫn Quân xinh đẹp kia nữa. Nếu ngươi vẫn không quên được, ta sẽ đâm ngươi một ngón tay cho ngươi chết, đâm chết luôn cả Đinh cô nương kia của phái Nga Mi, rồi tự mình đâm mình chết luôn.”

Nghe bọn họ nói chuyện, ta đầu nổi hắc tuyến, tìm Đinh Mẫn Quân cô nương xinh đẹp sao? Làm mọi người cũng thấy ái ngại. Nói chuyện tình yêu gì chứ, nhìn Diệt Tuyệt sư thái và Đinh Mẫn Quân mặt đen sì, trong lòng cảm thán thật không may, gặp được hai người bọn họ sẽ không có chuyện tốt, bất quá Trương Vô Kỵ ba hoa thế kia làm sao lại hiểu được lời Ân Ly có ý nghĩa như thế nào. Ân Ly thích ai, trong lòng đều chỉ có người đó, không sợ hắn xấu, không sợ hắn không tốt, chỉ sợ hắn chê mình xấu xí, không lọt vào mắt hắn. Trương Vô Kỵ thì vừa nhìn thấy ai xinh đẹp đã xiêu lòng, làm sao có thể hiểu được tâm ý ấy, cho dù Ân Ly có nói độc ác như vậy, hắn cũng không vì thế mà thay đổi.

Thế giới tương lai cũng thế, liệu có người nào, không quan tâm đến xinh đẹp hay không, dịu dàng hay không, có tiền hay không, có quyền hay không, mà đơn giản chỉ là yêu thôi, có hay không? Ở thế giới hiện đại coi trọng vật chất, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu đương, cho dù trong trường đại học có nhiều người theo đuổi, cũng có người rất xuất sắc, nhưng ta lại không hề có cảm giác, bọn họ như thế nào, ta cũng không phải là

https://thuviensach.vn

ngốc, tại sao toàn chỉ là những người xem trọng đồng tiền hơn là chân tình thực sự?

Loại người như vậy, chỉ cần gặp chuyện liền bỏ rơi mình mà chạy. Ở cổ đại này, nhân tình thuần phác nhưng ta liệu có thể tìm được tình cảm của mình không? Sẽ không phải người giống như Trương Vô Kỵ, dù lấy Triệu Mẫn nhưng trong lòng lại tơ tưởng đến Ân Ly, Tiểu Chiêu, Chu Chỉ Nhược. Tình yêu như vậy, ta không cần.

“Cô nương của phái Nga Mi thì làm gì các ngươi?” Trong khi cả hai còn đang ngẩn ngơ, Diệt Tuyệt sư thái phi thân đến gần, cao giọng hỏi.

Trong túp lều tranh, hai người giật nảy mình, Ân Ly sợ hãi nói: “Là Diệt Tuyệt sư thái.”

“Đúng vậy, Diệt Tuyệt sư thái đây.” Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng, câu trước còn ở bên ngoài cách xa ba mươi trượng, câu sau đã đứng cách túp lều chỉ có hai trượng, khinh công tuyệt diệu hiếm thấy khiến cho chúng đệ tử mở rộng tầm mắt, mọi người vội vàng chạy theo.

Trong túp lều, Ân Ly và Trương Vô Kỵ không kịp bỏ chạy. chỉ có thể núp bên trong nín thở lặng thinh. Diệt Tuyệt sư thái tính tình không tốt, vừa rồi bọn họ nói đụng đến đệ tử của bà ta, hơn nữa tuổi trẻ bàn chuyện tình yêu khiến bà ta từ sau khi Cô Hồng Tử chết đã trở thành nỗi đau trở nên vô cùng tức giận. Chúng đệ tử cũng đều đã nghe được hết, sớm đã đầy bụng giận dữ, bây giờ có cơ hội phát tác làm sao có thể buông tha, lập tức lạnh lùng quát: “Đi ra, còn muốn trốn sao?”

Qua một lát, cửa lều mở, Ân Ly nắm tay Trương Vô Kỵ bước ra ngoài, hai người lo lắng đề phòng đi đến trước Diệt Tuyệt sư thái, không dám nói gì. Ta đứng cùng mọi người hai bên phía sau, vừa lúc nhìn được toàn cảnh, lần trước không biết hai người chính là Ân Ly và Trương Vô Kỵ nên không nhìn kỹ, lần này rốt cục có thể thoải mái đánh giá.

https://thuviensach.vn

Ân Ly vẫn là bộ dáng ấy, tuy rằng mặt càng đen đúa xấu xí hơn so với mười ngày trước, Trương Vô Kỵ đã được cạo sạch râu, tóc cũng được búi gọn dùng một cành cây đã được gọt nhẵn để cài, khuôn mặt quả nhiên rất tuấn tú, hai mắt anh khí, sắc mặt trắng trẻo, trông khá hơn nhiều so với lần trước nếu không phải quần áo rách rưới vừa ngắn vừa nhỏ không vừa người, có lẽ là năm năm liền hắn chưa từng đổi bộ đồ khác.

Trương Vô Kỵ đã chịu nhiều khổ cực như vậy, một mình trong sơn cốc năm năm, cô độc đau khổ, chẳng lẽ còn không hiểu lòng người hiểm ác hay sao? Chỉ biết tình trường, mới ra khỏi cốc mấy ngày mà chỉ cần người đối với mình tốt một chút đã đồng ý lấy người ta, thật buồn cười, ta vừa nhìn vừa nghĩ.

Diệt Tuyệt sư thái cũng đánh giá bọn họ, hừ lạnh, bất kể sự tình xảy ra ai đúng ai sai, quay đầu hỏi Đinh Mẫn Quân bên cạnh: “Có phải con bé này không?”

Đinh Mẫn Quân đáp: “Chính nó.” Dứt lời, chỉ nghe lách lách hai tiếng, Ân Ly hự lên, thân hình đã văng ra xa hơn ba trượng, hai cổ tay bị gãy, nằm ngất lịm trên mặt tuyết. Ta thầm bất mãn, Diệt Tuyệt cũng thật đủ độc, một cô bé mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi mà cũng có thể ra tay độc ác như vậy, nếu ngày sau mà phát hiện ra bí mật của ta, lúc ấy không biết ra sao.

Vừa rồi ta tận mắt thấy bà ta sử dụng thân pháp nhanh như chớp bay tới bên cạnh Ân Ly, dùng thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân đánh gãy hai cổ tay rồi ném cô ta ra xa, rồi lại dùng thân pháp mau lẹ vô cùng quay trở về chỗ cũ. Chưa bao giờ ta nhìn thấy bà ta ra tay trực tiếp như vậy, mới nghĩ ra công lực, chiêu thức dù không thể kém, nhưng khi chiến đấu trực tiếp, ra tay tuyệt đối sẽ khó mà được như đúng thực lực, bởi vì không có kinh nghiệm đối địch, chiêu thức sẽ cứng nhắc khó ứng phó kịp thời, mỗi chiêu thức muốn được tự nhiên thoải mái thu phóng cũng rất khó.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ hiện giờ nội công tuy bất phàm nhưng vừa rồi nhìn cảnh Diệt Tuyệt sư thái ra tay bị thủ pháp kinh người đó trấn nhiếp đứng trơ trơ, đâm ra mất hết khả năng phản ứng, không dám phản kháng. Diệt Tuyệt sư thái vừa rồi ra tay, cảm thấy con bé kia tuyệt đối không đủ sức đánh thương mấy người vợ chồng Hà Thái Xung, Đinh Mẫn Quân, Vệ Bích.. cho nên chỉ dùng chiêu thức chứ chưa phải ra tay thực sự.

"Đi ra!" Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt quát Trương Vô Kỵ đang đứng ngập ngừng ở cửa.

Đinh Mẫn Quân thấy sư phụ giúp mình báo thù, trong lòng đắc ý, tuy không dám huênh hoang trước mặt sư phụ nhưng nghe sư phụ quát thiếu niên kia, trong lòng kỳ quái, tiểu tử thối kia mấy ngày không thấy, chỉnh trang lại lại có vẻ khá là tuấn tú, thấy hắn vẫn ngồi yên, lập tức bước ra khỏi hàng khom người tâu: "Sư phụ, tiểu tử này gãy hai chân, không đi lại được."

"Làm hai cái xe trượt, kéo chúng nó đi." Diệt Tuyệt nhếch mép, lạnh lùng nói.

"Dạ!" Mọi người tuy không biết tại sao lại phải mang theo bọn họ, nhưng không dám hỏi nhiều, đồng thanh tuân lệnh. Hơn mười nam đệ tử chân tay nhanh nhẹn làm ngay hai cái xe trượt. Hai nữ đệ tử nâng Ân Ly, hai nam đệ tử nâng Trương Vô Kỵ đặt vào cáng tuyết, chia ra kéo theo sau Diệt Tuyệt sư thái đi về hướng tây.

Giờ phút này ta vô cùng vui mừng khi mình là ký danh đệ tử của Diệt Tuyệt mà không phải ngoại môn đệ tử, không cần giống như chó vùng cực nai lưng ra kéo xe trượt cho hai người kia, ta còn phải vận khinh công mà đi, vì có nội công hộ thể nên dù chỉ được mặc áo mỏng thế này cũng vẫn không bị lạnh, không hiểu Diệt Tuyệt nghĩ thế nào mà nhất định lại phải mang theo hai người lên Quang Minh đỉnh làm gì.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ chỉ là do diễn biến phải thế hay sao? Diệt Tuyệt lão ni cô cũng vì diễn biến phải như vậy, vì không để Minh giáo bị diệt nên mang theo hắn gây trở ngại cho chính mình, không có khả năng, ai! Thần kịch bản mạnh mẽ quá, tất cả vĩ đại hào quang ngài đều dồn hết vào cho Trương Vô Kỵ a!

Trương Vô Kỵ đúng là gặp vận, đến Quang Minh đỉnh còn có đệ tử Nga Mi kéo xe cho hắn, quả nhiên là hậu đãi diễn viên chính mà, người ta đến Quang Minh đỉnh đánh nhau sống chết, hắn thì kiếm được Càn Khôn Đại Na Di cùng cả cái Minh giáo trở về, qua lại còn có đưa rước tử tế.

Đi khoảng một dặm, mới nghe được trên xe kéo Ân Ly rên lên một tiếng nhỏ. Trương Vô Kỵ đang lo lắng nghe thấy, vội lớn tiếng hỏi: “Châu Nhi, bị thương ra sao? Có bị nội thương không?”

“Hai cổ tay ta bị gãy rồi, nhưng bụng ngực hình như không tổn thương.” Ân Ly tỉnh lại, chỉ cảm thấy hai cổ tay đau đớn, nghe tiếng Trương Vô Kỵ quan tâm, trong lòng cảm kích, nhịn đau vận nội lực nói.

Trương Vô Kỵ nghe xong mới yên lòng, biết Diệt Tuyệt còn xuống tay lưu tình, không giận bà ta nữa. Hắn học được hết y thuật của Hồ Thanh Ngưu, lập tức nói: “Nếu nội tạng không bị gì thì không sao cả. Cô lấy cùi chỏ tay trái thúc chỗ ba tấc năm phân bên dưới khuỷu tay phải, sau đó lại dùng cùi chỏ tay phải thúc vào chỗ ba tấc năm phân dưới khuỷu tay trái, sẽ bớt đau.”

“Tiểu tử này quả tinh thông y lý, tên ngươi là gì?” Ân Ly còn chưa kịp trả lời, Diệt Tuyệt sư thái nghe thấy tiếng hắn nói, quay đầu lại trừng mắt hỏi, thật ra cũng không phải vì hắn chỉ cho Ân Ly mà bất mãn.

Cứ như vậy, giống như trong nguyên tác Diệt Tuyệt sư thái hỏi tên tuổi, sư phụ của Trương Vô Kỵ, Trương Vô Kỵ đáp hắn họ Tăng, tên A

https://thuviensach.vn

Ngưu, không có danh sư. Diệt Tuyệt nghe xong, hừ một tiếng, không thèm hỏi nữa. Mọi người đi đến sáng mới dừng nghỉ lại, lấy lương khô ra ăn.

Ta từng làm tạp vụ ở nhà bếp, dừng chân lại giúp mọi người phân phát lương khô cũng là đương nhiên. Ngoại môn đệ tử đều có phòng bếp riêng của bọn họ lo liệu. Cũng nhóm lửa, đun nước, lấy trong bao ra bánh nguội, thịt khô, đồ ăn nhạt, biết Diệt Tuyệt và Đại sư tỷ ăn chay, ta lấy nước nóng, bánh, đồ ăn cho mọi người rồi sau đó mang cho Diệt Tuyệt và bốn tục gia đệ tử, Đinh Mẫn Quân còn tức giận việc hôm qua, chỉ nhận lấy đồ ăn, hừ lạnh không nói gì. Ta không để ý, chỉ thấy buồn cười, mặc kệ nàng ta.

Lại đem thêm đồ ăn đến cho mấy sư tỷ muội ký danh đệ tử không có gia thế giống như ta, xong rồi mới mang đến cho Trương Vô Kỵ và Ân Ly, bất quá đồ ăn cho hai người thì không có thịt, nước nóng mà chỉ có mấy cái bánh nguội, chợt thấy hắn nhẹ nhàng lấy trong ngực ra viên hắc châu, giọng kích động nói nhỏ: “Ơn đức đút cơm cho ăn trên sông Hán Thủy, vĩnh viễn không quên.”

Ta nghe xong, thân mình phát run, hảo tiểu tử, ta còn nghĩ nhìn chằm chằm ta để làm chi, hóa ra là đã nhận ra ta, lại còn muốn ôn chuyện cũ. Cái gì mà ơn đút cơm, vĩnh viễn không quên, khi trong hôn lễ* lúc Triệu Mẫn tìm đến thì sao? Quên sạch sẽ. Lúc đó sao không còn nhớ gì hết vậy? Hiện giờ đang nằm trong tay Diệt Tuyệt sư thái, cần đến ta giúp thì lại nói chuyện ân đức.

Mà Chu Chỉ Nhược thì sao? Dù chưa biết hắn là Trương Vô Kỵ vẫn luôn đối với Ân Ly lưu tình**, bởi vì trong lòng không nỡ mà liên tiếp mạo hiểm đắc tội Đinh Mẫn Quân, giúp bọn họ cầu tình, cuối cùng thì được hắn báo đáp như thế nào? Đẩy nàng vào vạn kiếp bất phục. Ta bất bình cho Chu Chỉ Nhược, sợ trên mặt lộ ra tức giận, chỉ có thể liếc qua mắt hắn một cái, rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ân Ly Vấn Tình Nan Thất Hiệp

Trong khi nghỉ ngơi, ta cân nhắc nên đối xử với Trương Vô Kỵ như thế nào. Ta không thích hắn vì trong nguyên tác hắn ủy khuất Chu Chỉ Nhược, nhưng hiện tại sẽ không xảy ra chuyện như vậy, ta cũng sẽ không vì vừa thấy hắn tuấn tú một chút, tốt bụng một chút đã muốn cùng người ta bạch đầu giai lão, cuối cùng sẽ không có chuyện hắn phải thất hứa với ta mà tức giận, đọc truyện thì dù sao hắn cũng nói lời giữ lời được duy nhất với mình Triệu Mẫn.

Dù hắn đồng ý lấy Ân Ly, Ân Ly lại cô độc trở về cùng cha, không rõ kết cục, cũng không khó nghĩ đến xem cá tính Ân Ly thì chỉ có thể vướng bận hắn, không có khả năng chịu đựng ái tình bị chia sẻ. Hắn đáp ứng chiếu cố Tiểu Chiêu, để Tiểu Chiêu mãi mãi ở bên cạnh làm tiểu nha hoàn của mình, kết cục cuối cùng của Tiểu Chiêu là vĩnh viễn cô đơn, vì cứu hắn mà phải chấp nhận làm thánh cô Minh giáo Ba Tư cô độc cả đời.

Về phần hắn nhận lời Chu Chỉ Nhược giết Triệu Mẫn, cưới nàng, tất cả đều không làm được, có lẽ trong đầu hắn chỉ có ba việc hứa làm cho Triệu Mẫn là không thể quên, thật buồn cười, thật là một người tốt, không hề suy nghĩ hối hận mảy may chút nào. Tuy hiện tại hắn chưa phạm phải những điều này, nhưng về sau, tính cách hắn như vậy thì có thể thay đổi được gì?

May mắn là ta không yêu hắn. Bất quá rốt cuộc thì hắn vẫn là đồ tôn yêu quý của Trương Tam Phong, không nên đắc tội hay bạc đãi hắn, về sau coi hắn như một ca ca lăng nhăng mà đối đãi vậy! Quyết định xong ta cảm thấy thoải mái rất nhiều, không cần suy xét Trương Vô Kỵ đúng hay sai

https://thuviensach.vn

cho mệt óc. Hắn lăng nhăng, hắn nói mà không giữ lời, hắn bỏ rơi tân nương trong lễ cưới mà đi, hắn sai lầm gì thì cũng không liên quan đến ta. Lúc trước ta từng sợ rằng vì mình trọng sinh thành Chu Chỉ Nhược, sợ chính mình không tự chủ được mà thuận theo diễn biến yêu hắn, thật may vừa rồi gặp hắn nhưng không có mặt đỏ tim đập, ngượng ngùng xấu hổ, và có thể biết rõ lòng mình đang cảm thấy thế nào.

Nghĩ thông suốt, ta nhẹ nhàng đến trước Diệt Tuyệt sư thái, thấy bà ta đang ngồi yên điều hòa nội tức, không dám quấy rầy ta liền ngồi chờ, tin rằng nhĩ lực của bà ta hẳn là nghe thấy tiếng ta đi vào. Quả nhiên qua một lát, Diệt Tuyệt sư thái hít sâu một hơi, thu liễm nội lực, mở đối mắt lạnh lùng nói: “Có việc gì mà không thể tìm Đại sư tỷ?”

“Dạ thưa sư phụ, là vì việc hôm nay bắt hai người kia lại, Đại sư tỷ không có cách xử lý. Đồ nhi vừa đem ít thức ăn cho họ, thấy quả thật quần áo của họ lam lũ rách rưới rất nhiều, chúng ta đệ tử nhiều, đồ nhi sợ người ngoài nhìn thấy lại ảnh hưởng đến danh dự Nga Mi chúng ta, có nên đến thỉnh sư huynh ngoại môn đến bố thí cho hắn mấy bộ quần áo, cũng để người ngoài biết được Nga Mi chúng ta làm việc quang minh lỗi lạc, có sai thì trừng phạt, dù tù binh cùng không thèm bạc đãi phải không ạ?”

Ta nhỏ giọng nói với Diệt Tuyệt sư thái, trong lòng cũng thầm thắc mắc, chẳng phải là muốn trút giận thay đồ đệ sao? Trút giận xong tại sao còn bắt người đến để làm chi, đường đến Quang Minh đỉnh cũng còn xa hơn nửa tháng nữa mới tới.

Diệt Tuyệt sư thái nhìn ta đánh giá, trong mắt mang theo tia tán thưởng, thu lạnh lùng lại thản nhiên nói: “Không ngờ ngươi lại biết lễ nghĩa đến thế, đi đi, đến ngoại viện truyền mệnh lệnh như vậy.”

“Dạ!” Ta cúi người lĩnh mệnh, trong lòng âm thầm đắc ý,Chu muội muội nguyên tác làm việc đúng là vẫn còn non nớt lắm, việc gì phải lén lút càng khiến người ta chú ý, không bằng quang minh chính đại mà mang đến.

https://thuviensach.vn

Ta cầm mấy bộ đồ tục gia lĩnh từ đệ tử ngoại môn đi đến chỗ Trương Vô Kỵ. Hừ! Quỷ lăng nhăng gặp vận, coi như ta nể mặt mũi Trương chân nhân lấy cho ngươi mấy bộ quần áo, khỏi phải ăn mặc như mấy tên ăn mày mà chưng trước mặt sáu đại phái, Minh giáo, xấu cả mặt Võ Đang.

Trong lòng tưởng tượng ra cảnh Trương Vô Kỵ mặc mấy bộ đồ này đại chiến tứ phương, hắn dáng người cao lớn, dung mạo tuấn tú, khi quyết chiến Quang Minh đỉnh ta nhất định phải nhìn xem thế nào. Bất quá mong rằng hắn cũng đừng hãm hại ta mà đoạt lấy Ỷ Thiên kiếm mới tốt.

"Trương gia tiểu ca, thân thể có tốt không?" Đừng hòng ta gọi ngươi là Vô Kỵ ca ca, nghĩ đã thấy phát kinh.

"Đã tốt hơn nhiều rồi. Thái sư phụ lão nhân gia có khỏe không?" Trương Vô Kỵ thấy ta quang minh chính đại tiến lại, lại thấy ta nhỏ giọng, sợ bại lộ thân phận, vội nhẹ nhàng đáp lại.

Gặp mặt liền hỏi thăm Thái sư phụ, cũng biết hiếu kính, như vậy ta có gọi một tiếng Tiểu ca cũng không oan uổng, hoa tâm thì hoa tâm, còn biết hiếu kính bề trên thì còn cứu vớt được, nghĩ vậy ta chân thành nói:

"Trương chân nhân vẫn khỏe, anh yên tâm, hai năm trước tôi vừa về Võ Đang thăm cha còn gặp lão nhân gia, thân mình còn rất khỏe mạnh. Nhưng sao anh lại bộ dạng như thế này? Hồ tiên sinh không chiếu cố tốt cho anh sao?"

Ta giả vờ thương hại nhìn Trương Vô Kỵ quần áo rách nát, con người không phải ghét nhất bị người khác thương hại sao? Mau cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương đi! Mau cảm thấy chán ghét trong lòng đi!

"Vậy sao? Biết sư phụ còn khỏe là ta yên tâm rồi, về phần ta thì thật là khó nói, Hồ Điệp cốc năm năm trước xảy ra biến cố, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng cả. Lục thúc có tốt không? Năm đó thật là có lỗi với thúc ấy."

https://thuviensach.vn

Năm năm bỏ đi khỏi Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi, gặp được Chu Cửu Chân, mối tình đầu tan nát, bên trong còn hỗn loạn âm mưu quỷ kế, thật sự khiến hắn cảm nhận được lòng người hiểm ác. Trong lòng cũng chất chứa áy náy năm năm liền với Lục sư thúc.

Hắn lúc đó mới hiểu được chỉ có thân nhân của mình mới có thể vô điều kiện vĩnh viễn che chở bảo vệ hắn, yêu thương hắn, nghĩ vậy trước mắt lại hiện lên cảnh Lục sư thúc giận dữ đánh Hà Thái Xung, nếu Thái sư phụ và các thúc thúc bá bá biết hắn bị Chu Vũ Liên Hoàn trang tính kế, nhất định sẽ trút giận cho hắn! Bởi Diệt Tuyệt sư thái không giết được Kỷ Hiểu Phù, cũng không đả thương hắn, Chu Nhi cũng không có gì đáng ngại, Trương Vô Kỵ cũng không quá ghét bà ta như trong nguyên tác.

Gia hỏa thật có tiến bộ, không tồi không tồi: “Sao lại có lỗi với Lục thúc? Ân Lục thúc giờ tốt lắm, thành thân với Bối sư tỷ, sinh một cậu nhóc đặt tên là Thanh Tiêu, phải được đến hơn ba tuổi rồi! Ái chà, Nhị sư tỷ trông thấy, nếu vậy thì nguy to. Đây, là quần áo tôi mượn được từ mấy sư huynh, anh mau thay đi. Tuyết lớn thế này mà mặc mỏng manh như vậy làm sao mà chịu được! Yên tâm, tôi sẽ âm thầm chiếu cố cho Chu Nhi tiểu tẩu tử, cũng đừng cố cậy mạnh mà ngang ngạnh, sư phụ rất lợi hại đó!” Ta nén thanh âm xuống, nhẹ nhàng nói, mấy chuyện của hắn và Ân Lục hiệp đã trải qua ta giả bộ như không biết vẫn tốt hơn.

Nói xong, ta đưa quần áo cho Trương Vô Kỵ rồi xoay người rời đi, bắt đầu thu xếp lại hành lý chuẩn bị sẵn sàng lên đường. Trương Vô Kỵ nhận lấy mấy bộ đồ, thấy Đinh Mẫn Quân ánh mắt ác ôn đảo qua, mấy lời định hỏi thêm cũng nuốt lại, biết được Lục sư thúc còn tốt là hắn yên tâm rồi, từ khi tự ý bỏ đi hắn đã cảm thấy vô cùng có lỗi. Mải suy nghĩ, Trương Vô Kỵ không để ý đến cách ta gọi Ân Ly, đương nhiên cũng không đoán ra Triệu Mẫn sắp sửa đến phiền toái, ta chỉ gán cho hắn một vị hôn thê danh chính ngôn thuận một chút mà thôi.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm ấy cũng nhanh chóng qua đi, mấy hôm sau ta cũng không đem chuyện Trương Vô Kỵ chân đã lành nói ra. Trương Vô Kỵ âm thầm nối lại cổ tay cho Ân Ly, Diệt Tuyệt sư thái cũng không có ý kiến gì, ta bỏ qua tình cảnh đang ở dưới mắt Đinh Mẫn Quân và Diệt Tuyệt sư thái mà chiếu cố mang thức ăn cho bọn họ.

Cứ như thế đi đã năm sáu ngày, hôm qua còn giao thủ với người ma giáo, ta đương nhiên không tham gia, chỉ hai gã ngoại môn đệ tử ra tay. Phong cách hành sự của Nga Mi vẫn là không tồi, là chính phái, cho dù đối thủ là ma giáo cũng không lấy nhiều đánh ít. Hôm qua giao chiến, tuy để thoát mất mấy thư cầu cứu gửi cho Thiên Ưng giáo, nhưng rốt cuộc thì vẫn coi như là thắng.

Mấy người Minh giáo cũng coi như cương liệt, hoàn thành nhiệm vụ xong bởi vì không muốn rơi vào tay địch thủ liền uống thuốc độc tử tẫn, bốn mạng người mất đi ngay trước mắt, nên trách ai đây? Thành Côn? Nhữ Dương Vương? Hay là Triệu Mẫn chủ mưu gây thù hấn tạo nên đại chiến? Bây giờ cũng chưa tính là bắt đầu, chờ đến khi chiến đấu thực sự, Quang Minh đỉnh trừ mấy người chủ lực thì đệ tử bình thường hầu như không còn, đệ tử sáu đại phái cũng chết thảm rất nhiều, tính mạng ngàn vạn người cũng chỉ là trò chơi cho mấy nhân vật đầu sỏ.

Không thể coi sự thật này trở thành cảnh diễn như trên phim được, ta bỗng nhiên muốn chạy trốn, thoát khỏi nơi tranh đấu hỗn loạn này. Nơi đây đâu có điều gì là vì dân tộc, vì đại nghĩa, chỉ là để chưởng môn bốn phái Hoa Sơn, Côn Lôn, Nga Mi, Thiếu Lâm trút giận, đem bao nhiêu tính mạng còn đang sống sờ sờ ném vào địa ngục.

Ta chậm chạp đem tiếp thêm củi vào đống lửa, lúc này ta đang cùng vài vị sư tỷ muội phụ trách cảnh giới canh phòng.

Đã canh hai, mọi người đang ngủ say, bỗng nhiên nghe thấy từng đợt tiếng chuông lanh canh lanh canh vang lên, dường như là có con lạc đà từ

https://thuviensach.vn

phía xa đi đến, ta cùng mấy sư tỷ muội vội vàng lên tiếng báo động. Mọi người nghe tiếng chuông cũng chạy nhanh ra khỏi lều trại, tiếng chuông lúc đầu từ phía tây nam vọng tới, nhưng chỉ giây lát lại từ phương nam vọng về phương bắc, vang đến tận phía tây bắc. Vừa khi đó tiếng chuông lại chạy qua phía đông, dường như xuất hiện ở phía đông bắc. Cứ như thế khi thì đông, khi thì tây, nghe rất ma quái. Mọi người ai nấy ngạc nhiên, đều nghĩ thầm dù cho con lạc đà kia chạy nhanh cỡ nào, không sao có thể vừa ở bên đông lại chạy ngay sang bên tây, nhưng nghe âm thanh thì không phải là có nhiều người đứng ở bốn phương, trước sau rung chuông. Một lúc sau, tiếng chuông khi xa khi gần, lúc to lúc nhỏ, rồi bất ngờ kêu vang động cả phía đông nam tưởng như con lạc đà đó chạy nhanh như chim bay vụt qua.

Người trong phái Nga Mi chưa từng đi đến sa mạc, nghe tiếng nhạc ngựa quái dị như thế, ai nấy đều ngầm sợ hãi. Ta dùng nhĩ lực siêu cường của mình mà nghe hiểu được, chẳng phải là ma quỷ gì mà chỉ là một người khinh công cao cường mang theo chuông lạc đà bay vọt quanh đây, khiến cho mọi người không biết trở nên sợ hãi, người kia có lẽ là nhằm vào phái Nga Mi, khẳng định là cao thủ Minh giáo, khinh công đến như vậy chỉ có thể là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Trước kia ta đọc đoạn này không kỹ lắm, xem phim cũng không xem đoạn này, chỉ mang máng nhớ rằng có sư tỷ chết trong tay hắn, hình như là bị hút máu mà chết, không khỏi cảm thấy ghê tởm, vội di chuyển sự chú ý, thấy tất cả mọi người đều rất sợ hãi, ta đến bên cạnh Diệt Tuyệt sư thái lớn tiếng nói: “Sư phụ, có lẽ là cao thủ khinh công cầm chuông đảo xung quanh đây, phỏng chừng là nhằm vào phái Nga Mi chúng ta.” Hi vọng có thể nhắc nhở mà thay đổi được vận mệnh vị sư tỷ xấu số mà ta không biết tên kia, bị hút máu đến chết rõ ràng rất thê thảm, còn không bằng một đao chém chết ở pháp trường.

Mọi người nghe nói tiếng chuông là có người cố ý gây náo loạn đều thở phào, nếu là người thì võ nghệ cao đến đâu cũng không đáng sợ. Trận

https://thuviensach.vn

đại chiến này ai cũng biết là chín phần chết, một phần sống, chết không đáng sợ, chỉ đáng sợ là không biết vì sao mà chết, hơn nữa cổ nhân rất sợ quỷ thần, biết không phải ma quỷ mọi người không sợ hãi nữa. Diệt Tuyệt thấy mọi người an tâm trở lại, vừa lòng nhìn rồi lạnh lùng quát: “Là cao thủ phương nào, xin mời hiện thân gặp gỡ, chứ giả thần lộng quỉ như thế, còn ra thể thống gì nữa?”

Nói vừa xong thì tiếng chuông cũng ngừng lại, tựa hồ như chủ nhân của tiếng chuông sợ hãi Diệt Tuyệt sư thái, không dám đùa giỡn nữa. Cả ngày hôm sau bình an vô sự, đi mãi cũng đến lúc nghỉ ngơi, đường xa vội vàng, lại phải phụ trách củi lửa, mấy ngày liền tuy thân thể ta còn cố trụ được nhưng tinh thần lại thật mệt mỏi, vừa nằm xuống liền ngủ ngay lập tức.

Ta ngủ thẳng cho đến canh hai, đã quá nửa đêm tiếng chuông lại nổi lên, đánh thức tất cả mọi người. Ta đang ngủ say rời giường chậm nhất, sắc mặt có lẽ đã đen hết cả rồi, lúc này chắc hẳn Trương Vô Kỵ đang cùng Ân Ly cười trộm mọi người Nga Mi bị dọa. Tiếng chuông khi xa khi gần, khi đông khi tây khiến cho mỗi người đều cảm thấy đinh tai nhức óc. Diệt Tuyệt sư thái lại lên tiếng trách mắng, nhưng lần này phía bên kia không thèm coi vào đâu, lúc thì nghe nhỏ lúc lại vang to, có khi lại tưởng như đang giận dữ phi tới, nhưng tới gần bỗng dưng biến mất tăm.

Trương Vô Kỵ và Ân Ly đang cười thầm vui vẻ, bỗng thấy ta đen mặt giận dữ từ trong lều chui ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn, hai người vội ngừng lại không dám giễu cợt nữa. Qua một lúc tiếng chuông cũng không ngừng lại, Diệt Tuyệt sư thái ra lệnh cho mọi người ngủ tiếp không thèm để ý đến tiếng chuông kia nữa. Tiếng chuông kia tựa hồ như không cam tâm, lại làm đủ trò nữa để mọi người phải chú ý.

Thật sự đến đau đầu mà chết mất, không thể ngủ nổi, ta bực mình, giả bộ như đứng lên ra ngoài đi tiểu, lén đến cồn cát đối diện tháo dây buộc tóc kiểu Nga Mi ra, xõa tóc xuống, đeo một tấm lụa mỏng che mặt, mặc áo dài

https://thuviensach.vn

vào. Trang phục thay đổi đến khi xác định không ai có thể nhận ra nữa, ta mới vận khởi khinh công Loa Ốc Cửu Ảnh tìm theo tiếng chuông bay tới.

Giấc ngủ bị quấy rối, ta vô cùng tức giận, lẳng lặng không một tiếng động tìm đến cái người có thể là Vi Nhất Tiếu kia, đứng phía sau hắn nhìn lại. Người này thân bọc một cái chăn bẩn thỉu, dáng người gầy như gậy trúc, sắc mặt xanh trắng, môi tím tái, không có râu, tầm độ ba mươi tuổi, bộ dáng không xấu xí thì cũng là quái dị.

Vốn ta còn chờ mong Vi Nhất Tiếu này chút gì đó như kiểu nhân vật hắc mã vương tử, quả nhiên nhân sinh không dựa vào tự kỷ mà sống được, xem hắn cả người bẩn thỉu, khoác cái chăn rách nát kia, người còm nhom như cây trúc, mặt như quỷ thế kia, duy chỉ có khinh công đạp cát vô ngân mới là xuất sắc.

Vi Nhất Tiếu còn đang lắc lắc cái chuông, lúc nam, lúc bắc, đang định bay vọt lên, ta bỗng thấy hắn thật là giống một lão trâu cần cù, vì đe dọa Nga Mi lui binh mà ở kia bán sức biểu diễn, thật sự là chăm chỉ vô cùng, tuy nhiên ta không quên hắn đã đem giấc ngủ của ta phá phách, nghĩ đến lại nhịn không được lửa giận, ta nắm chặt tay lại, lạnh lùng đứng phía sau hắn hỏi:

“Cười đủ chưa?”

Vi Nhất Tiếu đang lắc lắc cái chuông, bỗng nghe thấy tiếng quát lạnh, thân mình cứng đờ, tiếng chuông rốt cuộc ngừng lại. Ta bỗng như được nhìn thấy ngôi sao xanh (đêm sa mạc tuy có thể nhìn thấy rất nhiều sao, nhưng tuyệt đối không có màu xanh), sa mạc rất đẹp (từ xa đến gần đều toàn là cát), ngay cả không khí cũng thật là thoải mái mới mẻ (không khí trên sa mạc toàn là bụi, buổi đêm lạnh lẽo cũng toàn mùi đất cát), rốt cuộc đã không phải nghe tiếng chuông này nữa, đầu ta sắp bị nó rung cho nổ tung rồi.

https://thuviensach.vn

Vi Nhất Tiếu giống như người máy chậm rãi xoay người, bộ dáng kinh hãi. Ta không biết rằng chính mình mặc toàn màu trắng, tóc xõa tung bay lướt phướt, đuổi theo hắn nhưng không lưu lại dấu vết gì, so với Vi Nhất Tiếu còn giống quỷ hơn.

“Cô bé con, không liên quan đến mi.”

Vi Nhất Tiếu nhìn trên mặt ta đã được che lại mới thở ra nhẹ nhõm, khàn giọng nói.

“Đừng rung chuông nữa, Diệt Tuyệt lão ni cô là thứ dữ, dù đồ đệ có bị giết sạch chỉ còn một người thì cũng vẫn đánh Quang Minh đỉnh, ngươi ở đây dù rung ba hay bốn chục lần thì cũng không thay đổi được gì đâu.” Ta kìm chế tức giận trong lòng, khuyên hắn, dù sao về bản chất thì Vi Nhất Tiếu cũng không quá xấu xa, hắn chỉ là muốn bảo vệ Minh giáo mà thôi, về phần hút máu người là vì sinh tồn, chỉ cần không giết những người ta quen biết thì cũng cho qua đi.

Trong đêm đen, Vi Nhất Tiếu trừng đôi mắt lạnh như băng, khàn khàn cười: “Hắc hắc, cô bé con biết ta sao? Biết ta đang làm gì sao?”

“Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đỉnh đỉnh đại danh trong Minh giáo ai mà không biết, chỉ cần xem khinh công đã đoán ra rồi, dọa cái gì mà dọa, phỏng chừng Diệt Tuyệt lão ni cô cũng đoán ra, đúng là ngốc, sáu đại phái đều sắp đánh lên Quang Minh đỉnh, không mau mau trở về chuẩn bị ứng địch mà còn ở đây làm mấy trò vô dụng.” Ta kiên nhẫn nói.

Vi Nhất Tiếu có chút tức giận, khinh công mà hắn vốn rất tự đắc mà lại bị người khác đuổi theo không một tiếng động đến nỗi chẳng biết gì, trong lòng đã sớm không phục, lập tức khàn giọng quát: “Ngươi chẳng phải cũng đang giả thần lộng quỷ hay sao? Che mặt là muốn sợ ai nhìn thấy? Ta muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc là ai!”

https://thuviensach.vn

Nói xong thân mình như cây gậy đã lướt tới, cánh tay gầy còm như chỉ còn mỗi da bọc xương vươn đến định giật khăn che mặt của ta.

Hắn bỗng nhiên tiến đánh trước mặt, ta đang định dùng Tồi Kiên Thần Trảo đỡ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hôi thối bay ra, nhìn hắn cả người đều bẩn thỉu, trên mặt trên người đều là bùn đất, ta bỗng thấy e ngại, ta lấy tay không đối địch có phải sẽ dính bẩn vào người không?

Vội lui lại vài bước, rút ra trong tay áo một dải lụa thật dài thay cho roi, đem nội khí nhập vào vận khởi Bạch Mãng tiên pháp lùi ra xa ngăn Vi Nhất Tiếu cách xa ba thước, mặc cho hắn tung chưởng thật mạnh, ta cứ kiên trì dùng tiên pháp phòng thủ, ứng đối. Chưởng của hắn hàn khí mạnh mà lạnh lẽo, may mắn khi sử dụng thân pháp Loa Ốc Cửu Ảnh, bên ngoài cơ thể tự động hình thành một tầng chân khí hộ thể, bằng không thật đúng có thể lạnh cóng hết cả thân.

Vi Nhất Tiếu thấy ta chỉ thủ không công, nghĩ bổn sự chỉ có vậy, vội tăng thêm công lực, ra đòn hung hiểm hơn về phía ta, không biết rằng ta tuy có tuyệt học trong tay, luyện cũng không kém nhưng chưa bao giờ giao thủ với người khác, căn bản là kinh nghiệm quá ít, không biết công kích như thế nào, thậm chí lúc gấp gáp cũng không biết nên dùng chiêu nào cho phải.

Vi Nhất Tiếu công phu cao ở hai môn khinh công và Hàn Băng Miên chưởng, nội lực thâm hậu lại sử dụng thành thạo, không thể coi thường. Hắn tăng thêm công lực, cách ta ba thước thân ảnh không ngừng chuyển động xoay vòng, vô số đạo Hàn Băng chưởng lực đánh ra xuyên thấu qua tiên ảnh về phía ta lưu lại vô số ảo ảnh, nếu gặp phải người công lực kém cỏi có lẽ không thể nhìn rõ thân ảnh của hắn.

Ta có chút gấp gáp, khó khăn chống đỡ, hắn tấn công mau lẹ sắc bén, thời gian kéo dài chỉ sợ khó mà phòng thủ được. Cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, ta nghĩ đến trước đó còn cảm thấy kinh nghiệm thực

https://thuviensach.vn

chiến của mình còn quá kém cỏi, mới phát hiện ra chính mình hóa ra còn sợ hãi giao chiến, liền thử gia tăng thêm nội lực. Nãy giờ ta không dám dùng hết sức mình, chỉ dùng năm thành nội lực, không thể sử dụng chiêu thức một cách tự nhiên, hơn nữa binh khí không phải đúng là roi, không phát huy được hết uy lực của Bạch Mãng Tiên pháp.

Thử đem nội lực tăng lên tám phần, lại vận khởi chiêu thức tấn công. Cửu Âm Chân kinh chiêu thức quỷ dị khó lường, huyền ảo tuyệt luân khiến cho người ta không phân rõ được đâu là giả đâu là thật, quả thật làm cho Vi Nhất Tiếu luống cuống tay chân. Tuy vậy ta chưa có kinh nghiệm đối địch, chỉ biết dùng Bạch Mãng tiên pháp liên tiếp đánh ra chứ chưa phải là căn cứ vào chiêu thức của kẻ địch mà có công kích ứng đối hợp lý, thật sự đáng tiếc cho một thân nội lực thâm hậu cùng võ công tuyệt thế, chỉ có thể làm cho người ta luống cuống tay chân mà chưa phải chế ngự chiến thắng được địch thủ.

Ta biết vấn đề của mình, nhưng trước đây chỉ tự mình khổ luyện, không có ai để cùng tập, cũng không có kinh nghiệm thực chiến, may mắn hôm nay kẻ địch chỉ có một người, nếu như bị nhiều kẻ cùng vây hãm, dù võ công cao đến mấy cũng vô dụng. Nghĩ ra hai mắt ta không khỏi tỏa sáng nhìn Vi Nhất Tiếu, trước mắt đúng là khó có thể kiếm được kẻ nào để tập luyện mà khinh công tốt, nội lực cao, lại đủ sức tiếp được đại bộ phận võ công của Cửu Âm chân kinh như thế.

Nghĩ vậy, ta cũng không ngại hắn người ngợm bẩn thỉu nữa, thu dải lụa lại, sử dụng Tồi Kiên Thần trảo, lấy trảo tiếp chưởng, thực sự giao chiến với hắn. Luyện Tồi Kiên Thần trảo bằng tay, ta trước còn tưởng giống như trong phim, vận trảo pháp ngón tay sẽ biến dạng, luyện xong mới biết được, Tồi Kiên Thần trảo không phải là luyện cho ngón tay cứng nhọn hoặc dựa vào ngoại lực mà tập luyện trảo lực.

Sự thật Tồi Kiên Thần trảo dựa vào nội lực mà luyện từ trong kinh mạch của tay, nội công khi được vận hành, năm ngón tay sẽ được bao phủ

https://thuviensach.vn

toàn bộ bằng một tầng nội lực bén nhọn để đối địch, là trảo pháp, thật ra trong võ lâm cũng có nhiều công pháp dùng ngoại lực để luyện ngón tay khiến cho ngón tay biến hình móng vuốt, ví dụ như giáo chủ Thiên Ưng giáo Ân Thiên Chính dùng Ưng Trảo công, chính là loại này.

Phương pháp luyện Cửu Âm Bạch Cốt trảo trong Cửu Âm chân kinh ta đã xem qua, cần nhiều độc vật ngày đêm phơi sương hứng nắng, dùng nội lực đem độc khí bức đến đầu ngón tay, khi vận công đối địch ngón tay sẽ chuyển thành màu xanh tái, luyện công phu này lâu ngày có thể khiến đầu ngón tay biến đen, là do độc tố tích lũy nhiều, khi vận công độc tố phát ra là loại độc có thể vỡ đá xuyên kim (xuyên thủng cả kim loại), tuy tiến triển nhanh nhưng rất dễ tẩu hỏa nhập ma, không phải là võ công chính phái.

Tồi Kiên Thần Trảo là do Hoàng Thường (người đã sáng tạo ra bộ Cửu Âm Chân Kinh (trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu)) mất mấy chục năm sáng tạo ra, chuyên dùng để phá giải võ công Cửu Âm Bạch Cốt trảo. Hoàng Thường dựa vào võ học đạo gia mà tự sáng tạo ra võ công, Tồi Kiên Thần trảo nhu hòa tự nhiên, chính khí vững vàng, sau khi luyện thành ngón tay cũng không biến dạng không giống người, chẳng qua là sẽ dài thêm ra một chút, cử động càng thêm tinh tế hoàn mỹ, mỗi lần vận khởi trảo pháp cả bàn tay càng thêm đẹp như minh ngọc, ngón tay càng trắng muốt thon thả.

Suy xét ưu nhược của trảo pháp, cách ứng đối với chưởng pháp của Vi Nhất Tiếu, hắn khinh công trác tuyệt không kém hơn Loa Ốc Cửu Ảnh, lại có hàn chưởng trợ lực, uy lực mạnh mẽ, không phải hạng tầm thường. Ta bắt đầu dùng trảo pháp tấn công phòng thủ, tuy mới chỉ ra ước chừng từng chiêu một, chưa phải đã đảo ngược tình thế, nhưng dần dần cảm thấy dùng trảo pháp đỡ chưởng pháp thật thích hợp.

Không còn bị vây ở thế yếu phòng thủ nữa, ngược lại thỉnh thoảng còn có thể ngoài dự kiến của hắn đánh ra một vài chiêu thức tinh diệu khiến hắn

https://thuviensach.vn

luống cuống, chờ đến khi hắn hồi thủ lại rút về trạng thái phòng thủ, qua lại hóa giải ba bốn trăm chiêu, dần dần rốt cục thông tường toàn bộ Tồi Kiên Thần trảo, sử dụng hoàn toàn thành thạo. Sử ra không phải theo quy tắc cứng nhắc mà dùng trảo pháp huyền diệu kết hợp ăn ý với thân pháp Loa Ốc Cửu Ảnh, quả nhiên uy lực tăng nhiều, đã có thể đánh ngang tay với Vi Nhất Tiếu.

Ta đang hưng phấn, còn muốn tiếp theo sử dụng Tồi Tâm chưởng, không ngờ Vi Nhất Tiếu đang đấu bỗng nhiên sắc mặt đại biến, chuyển thành xanh mét, quay đầu muốn chạy về phía Nga Mi đang hạ trại. Tuy ta không rõ hắn có chủ ý gì, nhưng tuyệt đối không thể để hắn đến chỗ phái Nga Mi quấy phá được.

Lúc này, ta hoàn toàn đổi vị thế cho Vi Nhất Tiếu, vây chặt không cho hắn rời đi. Vi Nhất Tiếu đánh ra mấy sát chiêu nguy hiểm đều bị ta tiếp được, sắc mặt ngày càng đen, giọng khàn khàn hung tợn nói: “Nhóc con rốt cuộc muốn làm gì? Đánh nhiều như vậy rồi ngươi không mệt ta cũng mệt, mau dừng tay.”

Vi Nhất Tiếu muốn kêu khổ cũng không được, hắn nhận được tin tức sáu đại phái vây đánh Quang Minh đỉnh liền lập tức ruổi ngựa từ Trung Nguyên chạy đến, vừa lúc đụng phải phái Nga Mi, muốn dùng thủ đoạn đó để dọa đệ tử Nga Mi. Hắn nghĩ đệ tử Nga Mi đông đảo nhưng gan cũng chẳng lớn hơn ai, qua mấy lần đe dọa không đuổi được Nga Mi, cũng không khiến sĩ khí giảm bớt, đang muốn nghĩ xem dọa tiếp thế nào, không ngờ mới lần thứ hai xuất thủ liền đụng phải quái nhân.

Khinh công không thấp hơn hắn, nội lực so với hắn còn hùng hậu hơn, ít nhất cũng phải mấy chục năm nội công, nhưng nghe giọng nói vừa rồi lại cảm thấy chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi. Lúc mới bắt đầu liền chỉ phòng thủ, chiêu thức tuy tinh diệu nhưng ra tay không đủ thuần thục, dù là tuyệt thế võ công cũng sơ hở vô số, Vi Nhất Tiếu đắc ý muốn bắt lấy tra hỏi lai

https://thuviensach.vn

lịch, không ngờ ra ngoài trăm chiêu nàng ta lại sử dụng một loại trảo pháp tuyệt đỉnh.

Mỗi chiêu thức đều chứa sát khí bức người khiến cho hắn không thể không toàn lực ứng đối, quên mất rằng mỗi lần ra tay toàn lực liền dẫn khởi chí hàn âm độc trong kinh mạch, chỉ cần hắn toàn lực xuất nội lực, hàn độc sẽ phát tác, nếu không hút máu tươi giải độc thì mạch máu toàn thân sẽ đóng băng. Đợi đến khi hắn phát hiện ra thì hàn độc đã sắp phát tác.

Quanh đây chỉ có kẻ quái dị này cùng đệ tử phái Nga Mi, kẻ này hắn không bắt nổi, bất quá đệ tử bình thường của Nga Mi hắn sẽ dễ hơn. Không ngờ hắn vừa định chạy thoát đi bắt đệ tử Nga Mi giải độc lại bị kẻ này chặn lại. Trước mắt độc đã sắp phát, Vi Nhất Tiếu thật sự không nghĩ rằng mình không chết trong tay địch thủ mà lại chết bởi hàn độc, tự nhiên trở nên vô cùng căm giận kẻ gián tiếp hại chết mình, không khỏi gầm lên.

“Ai bảo ngươi chẳng làm việc gì tốt, nửa đêm đến quấy phá không cho người ta ngủ. Ta không được nghỉ ngơi tốt thì không thể để ngươi được dễ chịu.”

Chỉ là dọa ngoài miệng mà thôi, Vi Nhất Tiếu trong thời gian ngắn cũng chẳng thể làm ra được chuyện gì nữa. Ta đi đã khá lâu, không trở về sợ người ta sẽ phát hiện, ai ngờ vừa định thu chiêu lại, Vi Nhất Tiếu bỗng ngã lăn xuống đất, toàn thân cứng đờ, toát ra mồ hôi lạnh, vừa thoát ra khỏi cơ thể liền lập tức biến thành hơi nước màu trắng, Vi Nhất Tiếu ngay cả nói cũng không được thêm lời nào nữa.

Ta chợt nhớ đến trong truyện từng đọc qua, Vi Nhất Tiếu tu luyện Hàn Băng Miên Chưởng chí âm chí hàn bị tẩu hỏa nhập ma, ba mạch âm bị tổn thương, mỗi khi sử dụng toàn bộ nội lực liền phát phải uống máu mới có thể giải độc, bây giờ là hắn đang bị độc phát sao? Ta tiến đến xem mạch cho hắn, vài năm nay ngoại trừ võ công tiến bộ thì kiến thức y thuật cũng tăng thêm đáng kể.

https://thuviensach.vn

Ngón tay đặt vào mạch môn, một luồng hàn khí còn lạnh hơn cả hàn chưởng của hắn theo tiếp giáp ngón tay mà tấn công vào cơ thể, ta vận công bức lui hàn khí, ngưng thần xem mạch, mạch của hắn đập chậm chạp, suy yếu vô lực, không khỏi nói khẽ: "Quả nhiên là ba mạch âm bị tổn thương, hàn độc phát tác." Tuy ta có cách chữa khỏi cho hắn nhưng ta sẽ không làm. Nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn phải mất đến nửa tháng, hao phí thời gian như vậy, thân ở Nga Mi làm sao có thể làm được, thứ hai độc hàn băng vẫn để Trương Vô Kỵ hóa giải thì tốt hơn, có thể để cho Vi Nhất Tiếu nợ một ân tình, để hắn tình nguyện trung thành với Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ tuy không muốn tranh đấu nhưng Vi Nhất Tiếu có dũng có mưu, làm một trợ thủ hiếm có, không có Vi Nhất Tiếu tương trợ mà bằng vào Trương Vô Kỵ nhu nhược kia thì đừng hòng đấu lại được với Triệu Mẫn nham hiểm cứu ra sáu đại phái.

Đáng tiếc cho Minh giáo, nhiều cao thủ như vậy lại không có ai lên làm giáo chủ, Trương Vô Kỵ sau này rời đi, những người trong Minh giáo cùng hắn đồng sinh cộng tử sau khi triều Minh thành lập lại phải chịu bị Chu Nguyên Chương giết hại oan uổng. Trừ Võ Đang và Thiếu Lâm hai phái không bị diệt thì có mấy người còn lại có kết cục tốt? Ta chỉ có thể nghĩ trong lòng mà không thể nói.

Ta truyền nội lực vào ba mạch âm của Vi Nhất Tiếu, giúp hắn kiềm chế hàn độc phát tác, không cần phải uống máu người mới có thể giải trừ độc phát, chờ cho hắn đã khá hơn nhiều mới phi thân rời đi. Tuy nhiên ta lại không biết sau khi Vi Nhất Tiếu được giải độc, thần trí đã tỉnh táo lại, tuy nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích nhưng lại thấy rõ ràng người vừa rời đi chỉ là một cô gái trẻ.

Trở lại cồn cát thay đổi quần áo, ta không chút hoang mang trở về hướng lều trại, đến gần mới thấy rìa ngoài trại đống lửa vẫn cháy sáng, là Trương Vô Kỵ cũng không ngủ được, ánh mắt sáng ngời nhìn đống lửa

https://thuviensach.vn

nghĩ ngợi. Nhìn khuôn mặt hắn nghiêng nghiêng tuấn mỹ, khinh bỉ trong lòng chợt giảm đi nhiều.

Một thiếu niên tuấn tú một mình lớn lên trong hang sâu núi hẻm, năm năm, không có ai ở bên dạy dỗ hắn, tuy bề ngoài đã hai mươi tuổi nhưng tâm lý bất quá mới chỉ mười lăm mười sáu, vô tình mà phạm phải sai lầm cũng khó có thể trách hắn được, có lẽ là con người yêu cái đẹp đi! Nếu hắn lớn lên thành đồ xấu xí thì ai thèm ngó đến hắn làm gì.

Trong lòng tự giễu, ta đến chỗ để hành lý lấy ra lương khô thịt khô gói lại, cầm đến bên cạnh Trương Vô Kỵ, lặng lẽ đưa cho hắn thấp giọng nói: "Trương tiểu ca, chân anh bị thương chắc đã khá hơn rồi! Mấy ngày này mọi người đi nhanh, anh mau tìm cơ hội đưa tiểu tẩu tử (chị dâu nhỏ) rời đi, đừng để sư phụ giam giữ mãi. Ở đây đã rất gần Quang Minh đỉnh rồi, đến Quang Minh đỉnh mấy bên giao chiến đều rất nguy hiểm, khi hỗn loạn sẽ không ai chú ý bảo vệ hai người đâu!"

Trương Vô Kỵ phục hồi tinh thần lại, nhận lấy gói lương thực, gật đầu khẽ nói: "Ta sẽ tìm cơ hội mang Chu Nhi rời đi, nhưng không phải… Đừng gọi loạn, cám ơnChucô nương!"

Ta nhìn hắn, lắc lắc đầu, giả bộ như nghe không hiểu, khẽ cười, quay người trở về lều của mình, trong lòng thầm nghĩ không cần cám ơn, ta đối tốt với ngươi cũng vì mọi người trên Võ Đang đều đối tốt với cha con ta, không thể vì những điều chưa xảy ra mà đem thành lý do mà đối xử tệ với hắn được, dù sao mọi người ở Võ Đang có thể không để ý đến Chu gia cũng không cần tiếp nhận, nhưng là đồ tôn của Trương chân nhân, sư điệt của mấy thúc thúc, phải cảm tạ Kim lão gia đã ban cho hắn một phụ thân tốt được mọi người yêu quý.

Buổi sáng, mọi người trong phái Nga Mi trở dậy thu thập lều trại, trong sa mạc nguồn nước rất ít cũng không thể kiếm ra nơi nào để tắm rửa. Đoàn người lại tiến nhanh theo hướng tây, ta cũng không hiểu thực sự là

https://thuviensach.vn

không có cơ hội hay là Trương Vô Kỵ không muốn đi, mấy ngày qua hắn vẫn không có mang Ân Ly trốn đi, có lẽ là vận mệnh rồi! Trương Vô Kỵ đúng là vẫn còn phải hoàn thành sứ mệnh của mình.

Lại đi tiếp hai ngày, đã giữa trưa, mặt trời đỏ rực chói lọi trên đầu, tuy trời mùa đông nhưng đi đường cũng nóng bức vô cùng, mọi người đang yên lặng tập trung di chuyển, bỗng nhiên phía tây bắc chợt truyền đến mơ hồ tiếng binh khí va chạm, mọi người không đợi Đại sư tỷ và sư huynh ra lệnh đều tăng nhanh cước bộ, đội ngũ chỉnh tề chạy nhanh về phía đó.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện mấy bóng người đang múa may giao đấu, đuổi tới gần thì thấy rõ hơn, là ba đạo nhân mặc áo bào trắng tay cầm binh khí vây đánh một người tuổi tầm hai bảy hai tám tuổi, mặt như bạch ngọc, tóc đen dài quá thắt lưng, đầu mang huyền vũ ngọc quan, cài trâm thanh ngọc, mặc y phục màu lam, cầm trong tay trường kiếm dài ba thước, kiếm quang múa lấp lánh.

Giao chiến cùng hiệp khách áo lam là ba đạo nhân mặc áo bào trắng, bên tay áo phía trái đều có thêu một đốm lửa đang cháy màu đỏ, hiển nhiên là người trong ma giáo. Hiệp khách áo lam lấy một địch ba nhưng không rơi vào thế hạ phong chút nào, ngược lại mấy lần tránh không đâm vào nơi yếu hại, hiển nhiên là xuống tay lưu tình. Kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân như vậy các đệ tử Nga Mi đứng xem đều không khỏi trầm trồ tán thưởng.

Ta vốn chẳng thích cảnh tranh đấu nhưng đang đứng ở phía sau ngắm cảnh sa mạc nghe thấy vậy cũng phải ngước mắt nhìn lại xem, không ngờ lại là người quen, chính là sư phụ dạy văn cổ cho ta, Mạc Thanh Cốc. Ta nhìn Mạc Thanh Cốc ra tay, không khỏi hưng phấn tiến lên, đã nhiều năm không xem Thất thúc biểu diễn kiếm pháp phiêu dật nhu cùng như tiên múa thế này. Xem Thất thúc ra tay chính là một loại hưởng thụ, giống như được xem tiên nhân múa kiếm, vừa đẹp vừa huyền ảo như không thể có được người thứ hai trên đời như vậy.

https://thuviensach.vn

Ta nhìn thấy Thất thúc, cũng không núp phía sau nữa, cao hứng chạy đến đội hình phía trước ngắm, Diệt Tuyệt sư thái và Đại sư tỷ Tĩnh Nghi, Nhị sư tỷ Đinh Mẫn Quân cũng đang đứng đó xem, biết xuất thân của ta cũng không ngăn trở, cứ để ta đứng đó như đệ tử nội môn bên cạnh Diệt Tuyệt sư thái, có lẽ là nể mặt Thất thúc để mặt mũi cho Võ Đang đi!

Nghĩ đến Võ Đang, ta không khỏi quay đầu lại nhìn Trương Vô Kỵ, cái kẻ đang ngồi gần cuối kia cũng đang kích động nhìn Mạc Thất thúc ứng địch, trong mắt thế nhưng lại xuất hiện lệ quang, aiz! Hắn hiện tại tâm trí cũng chỉ như một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, dù sao không có ai ở cùng lâu dài, cũng không được trưởng bối dạy dỗ. Mạc Thanh Cốc bên kia nghe thấy tiếng Nga Mi rầm rầm hoan hô, không muốn dây dưa lâu trước mặt nhiều người, ra một hư chiêu, thêm một chiêu thuận thủy thôi chu (đẩy thuyền theo dòng), đánh cho ba đạo nhân Minh giáo cánh tay đều hứng một nhát kiếm.

Mọi người trong Nga Mi kể cả Diệt Tuyệt sư thái đều không khỏi hít sâu thán phục, ba đạo nhân kia, mỗi người đều bị thương ở đúng vị trí, đúng lực đạo để binh khí đều rơi cả xuống đất. Bọn họ lúc này mới biết người trước mắt võ công cao hơn cả ba, vừa rồi ra tay lại lưu tình, từ đầu đến cuối chưa từng hạ sát thủ, ba người vừa giận vừa xấu hổ, nhặt lấy binh khí rồi phi thân rời đi.

Mạc Thanh Cốc không đuổi theo, quay trở lại thấy Diệt Tuyệt sư thái trên mặt có vẻ tán thưởng, cũng không kiêu ngạo đi đến trước mặt bà ta, bởi vì Lục hiệp cưới đồ đệ của Diệt Tuyệt nên Mạc Thanh Cốc cũng theo bối phận của Ân Lê Đình mà hành lễ, nói: “Đại sư huynh của tệ phái dẫn theo các sư đệ cùng đệ tử đời thứ ba, cả thảy ba mươi hai người đã đến địa giới nơi hội họp, Lục sư huynh ở lại trấn giữ Võ Đang, vãn bối phụng mệnh đại sư huynh đi trước nghênh đón quí phái.”

“Hay lắm, thế ra phái Võ Đương đã đến trước rồi. Quí phái đã giao chiến cùng yêu nhân trận nào chưa?” Diệt Tuyệt sư thái nhìn Mạc Thanh

https://thuviensach.vn

Cốc một trang nhân tài, mới đấu xong mà hành tẩu chân không gấp không mệt, hiển nhiên là nội công đã đại thành, lại còn chính là đệ tử nhỏ nhất của đời thứ hai Võ Đang, lại nhớ đến Ân Lê Đình cũng xuất chúng như vậy, mấy người còn lại chỉ sợ cũng không kém hơn. Trong lòng nghĩ đến phái Võ Đang nhiều nhân tài như vậy nhưng Nga Mi lại không kiếm được truyền nhân như ý, thật đáng buồn đáng tiếc.

Mạc Thanh Cốc cười đạm mạc, nhẹ giọng nói: “Chúng tôi đã đụng độ ba lần với hai kỳ Mộc, Hỏa của ma giáo, đánh thương vài tên, không tổn thương gì, thế nhưng trên đường đến đây có mấy lần phát hiện ra có cao thủ thần bí theo sau, cũng không biết là có mưu đồ gì, lại có quan phủ địa phương phối hợp che giấu nên không tra ra hành tung, không biết quý phái có chút manh mối nào không?”

Nguyên là từ khi Võ Đang lục hiệp luyện Đại Vô Tướng công, năm năm liền nội lực tiến nhanh, trên đường đi liên tiếp phát hiện ra phía sau có kẻ theo dõi, bí mật điều tra lại phát hiện ra, người trong ma giáo đi thám thính tin tức đều bị mấy kẻ thần bí kia giết sạch, khiến cho đường đi trở nên vô cùng thuận lợi, muốn tìm ra thân phận những kẻ đó thì lại giống như giọt nước rơi vào trong biển, không một dấu tích, lại có quan phủ quấy nhiễu nên không tra ra được gì.

Tuy nhiên Tống Viễn Kiều trấn giữ Võ Đang đã nhiều năm khi Trương Tam Phong phải bế quan, lại phát triển Võ Đang lên thành ngang hàng với Thiếu Lâm đã hàng ngàn năm tuổi thì không phải là hạng người dễ dãi nông cạn, liên tưởng đến việc lần này sáu đại phái cùng khởi sự tiêu diệt ma giáo, cẩn thận suy nghĩ lại phát hiện ra chỗ quái dị, lập tức bàn bạc với các sư huynh đệ.

Trương Tùng Khê cơ trí xem tình huống đệ tử Võ Đang không bị tổn thương gì, khi đánh nhau với ma giáo chỉ nên đánh thương chứ không giết, thuận theo tự nhiên để xem kẻ đứng phía sau màn kịch này rốt cuộc có ý đồ gì, như vậy hôm nay mới có chiến tích Mạc Thanh Cốc chỉ đánh thương

https://thuviensach.vn

chứ không giết mấy người kia. Diệt Tuyệt sư thái tuy không rõ ràng nguyên do lắm, nhưng võ công người Võ Đang cao như vậy lại chỉ đánh bị thương mấy tên yêu nhân cũng là quá mức nương tay. Đối với kẻ theo dõi phía sau thì bà ta cũng nghĩ rằng đó là yêu nhân ma giáo giở trò, dù sao người ma giáo hành tung quỷ dị, trừ người trong ma giáo ra thì cũng không thể nghĩ ra thêm được ai khác nữa.

"Chúng ta từng có vài lần trừ yêu nhân quấy nhiều nhưng không có gì khả nghi, có lẽ đó cũng chỉ là thủ đoạn của ma giáo mà thôi! Vậy quý phái đã tìm hiểu thực lực trên Quang Minh đỉnh ra sao chưa?" Diệt Tuyệt sư thái không để ý đến nghi vấn của Mạc Thanh Cốc, hỏi thẳng vào thực lực của ma giáo.

Mạc Thanh Cốc thấy Diệt Tuyệt vẻ mặt không đồng tình lắm, biết bà ta tính quái dị cố chấp, hiện giờ chỉ muốn tiêu diệt ma giáo nên nghe chuyện khác không vào tai, cũng không nói thêm gì về chuyện này nữa. Hắn nhìn lướt qua đám đệ tử Nga Mi đông đảo, nhìn thấy Chỉ Nhược đứng gần chỗ Diệt Tuyệt sư thái, không khỏi sững sờ, sắc mặt càng lãnh đạm hơn, lạnh lùng thong thả nói: "Nghe nói Thiên Ưng giáo là chi phái của ma giáo đã đem đại lực lượng lên tăng viện cho Quang Minh đỉnh, còn nghe có tin rằng Tử Sam Long Vương và Thanh Dực Bức Vương cũng đã tới nơi, nhưng còn chưa biết là đúng hay không."

Mạc Thanh Cốc nói đến đây, ngừng lại rồi nhíu mày nói tiếp: "Sư thái, Chỉ Nhược học võ chưa lâu, sư phụ đưa đến Nga Mi học nghệ bất quá chỉ muốn thân thể được khỏe mạnh, có thể tự bảo vệ mình. Chỉ Nhược không phải xuất thân con nhà võ, về sau cũng không phải hành tẩu giang hồ, cũng chưa từng lây dính huyết tinh sao có thể đem theo đến tham gia đại chiến lần này? Nếu có bị thương gì sư phụ cùng phụ thân nhất định rất đau lòng."

Mạc Thanh Cốc đã sớm nghe được rằng Chỉ Nhược không được Diệt Tuyệt sư thái thu làm thân truyền đệ tử, đại chiến lần này hắn làm sao còn không rõ, lại thấy Diệt Tuyệt thế nhưng lại đem Chỉ Nhược đến làm quân

https://thuviensach.vn

tốt thí mạng, tiết kiệm hảo thủ cho Nga Mi, trong lòng đối với Nga Mi vốn xưa nay thân cận không khỏi lạnh đi mấy phần.

"Tử Sam Long Vương và Thanh Dực Bức Vương cũng đã đến rồi ư?" Diệt Tuyệt sư thái nghe tin tức Mạc Thanh Cốc nói, đăm chiêu lẩm bẩm, lại nghe đến câu sau trách hỏi, mặt liền trầm xuống. Từ khi có đồ đệ cưới Ân Lê Đình, bà ta cũng tự coi như là trưởng bối của Võ Đang lục hiệp, trừng mắt lạnh nhìn ta. Ta nghe Mạc Thanh Cốc nói vậy, vội cúi đầu giấu đi vẻ mặt kinh ngạc, không dám nói gì.

Diệt Tuyệt thấy vậy mới vừa ý, nói: "Là đệ tử của Nga Mi thì phải lấy tôn chỉ trừ ma vệ đạo ghi khắc trong lòng. Hiện giờ thời cơ diệt trừ yêu ma đã đến, há có thể vì tình cảm riêng tư mà làm trở ngại đại sự của cả sáu phái được. Nếu ngày sau truyền ra giang hồ rằng đệ tử Nga Mi lại có kẻ ngại đánh, sợ chết, bần ni nhất định phải rửa sạch môn hộ."

"Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên nghiêm khắc, nhưng Chỉ Nhược chỉ là một đệ tử bình thường, sau này đại chiến mong rằng quý phái chiếu cố nhiều hơn, tránh để cho cha già lo lắng thương tâm." Mạc Thanh Cốc thấy Diệt Tuyệt lý lẽ đường hoàng, nhưng vừa rồi hắn đã quan sát, ngoại trừ mấy thân truyền đệ tử cùng hai ngoại môn đệ tử võ công còn có chút khá khẩm, còn lại thì đều là hạng công phu thô thiển tầm thường, mang theo chỉ để làm tốt thí, tiêu hao cho đại chiến, đành chỉ cố nói thêm, mong Diệt Tuyệt sư thái bảo đảm an toàn cho Chỉ Nhược.

Ta đứng gần đó nghe, mặt đầy hắc tuyến, còn cần người khác chiếu cố sao? Tuy đó là ý tốt của Thất thúc, nhưng như vậy không phải sẽ khiến bà ta chú ý đến ta sao? Ta không thích, cũng không cần phải chiếu cố, càng nghe càng thấy xấu hổ, không muốn nghe bọn họ nói nữa, ta chậm rãi lùi về phía sau, tránh xa hai người, lẩn vào trong đám đệ tử Nga Mi đi xa tít phía sau, không dám nghe họ nói chuyện nữa.

https://thuviensach.vn

Hai người nói xong, Mạc Thanh Cốc giơ tay từ biệt định đi liên lạc với phái Hoa Sơn. Nội môn đệ tử Tô Mộng Thanh chợt nói: “Mạc Thất hiệp qua lại bôn ba nhiều, chắc cũng đã đói rồi, xin mời dùng chút điểm tâm rồi hãy đi.”

“Nếu thế thì làm phiền quí vị vậy.” Mạc Thanh Cốc nghĩ định dặn dò Chỉ Nhược mấy câu, còn muốn hỏi xem Chỉ Nhược ở Nga Mi thế nào, vừa rồi thấy Diệt Tuyệt sư thái ý tứ đối với sinh tử của Chỉ Nhược chẳng quan tâm chút nào, không biết Chỉ Nhược lớn lên ra sao, trong lòng vô cùng lo lắng, nhất định phải nhìn xem, nếu thật sự mà không tốt liền mang Chỉ Nhược trở về Võ Đang, sẽ được bảo vệ tốt hơn.

Tô Mộng Thanh thấy Mạc Thanh Cốc đáp ứng, khẽ mỉm cười mang theo chúng đệ tử Nga Mi lập tức lấy lương khô ra, có người đắp đất làm lò, đem nồi chảo ra đun mì. Mọi người ăn uống vốn đơn giản, nhưng mấy vị sư tỷ khoản đãi Mạc Thanh Cốc thập phần ân cần chu đáo, theo ta quan sát thì cũng chẳng phải vì nể mặt mũi của sư tỷ Bối Cẩm Nghi mà làm. (Bối Cẩm Nghi hiện giờ là chị dâu của Mạc Thanh Cốc)

Ta tránh gần đó cười trộm, thấy mấy vị sư tỷ đối với Thất thúc vô cùng dịu dàng ân cần, trong lòng cũng hiểu Mạc Thanh Cốc hiện giờ là đệ tử còn độc thân duy nhất trong thế hệ thứ hai của Võ Đang, chẳng những trời sinh ấm áp dịu dàng như ngọc, tao nhã như lan, tuấn mỹ phiêu dật, vừa rồi thân công phu đã được mọi người chiêm ngưỡng, quả thật là đối tượng đắt giá để người ta đem lòng ái mộ. Đệ tử tục gia của Nga Mi tuy nhiều nhưng đáng tiếc gia thế kém xa so với Võ Đang, nếu muốn sánh đôi với Thất thúc thì chỉ mấy nội môn đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái là có thể.

Nghĩ vậy, không biết tại sao lại thấy mấy người Tô Mộng Thanh, Triệu Linh Châu, Lí Minh Hà, Phương Bích Lâm đang tỏ ra ân cần kia thật không vừa mắt. Luận thân thế, xuất thân và tuổi tác nếu muốn xứng đôi với Mạc Thất hiệp thì chỉ có bốn người này thích hợp. Mấy người lớn nhất cũng chỉ hai bốn hai lăm tuổi, cùng với Mạc Thất hiệp đã ba mươi tư là hợp

https://thuviensach.vn

nhất, thật không hiểu Thất thúc làm gì mà sắp đến ‘đầu bốn’ rồi còn chưa chịu thành thân.

“Mạc Thất hiệp, tôi muốn hỏi thăm một người liệu có được không?” Ân Ly đang ở ngoài thờ ơ quan sát, lúc này đột nhiên nói. Ta vừa nghe đã biết nàng ta định hỏi cái gì, thật không ngờ, hiện giờ người đến đón tiếp Diệt Tuyệt không phải là Ân Lục hiệp mà đã đổi thành Mạc Thất hiệp. Kịch tình như vậy mà vẫn có thể thuận lợi tiếp tục.

Mạc Thanh Cốc cười khổ không nổi, tay đang cầm bát mì, trước mắt hai đĩa thức ăn lớn, buồn bực nhìn phía xa xa Chỉ Nhược đang cười trộm, bên cạnh mấy đệ tử Nga Mi cứ liên tục tiếp đồ ăn khiến hắn muốn ăn cũng không nổi, vừa lúc này có người hỏi đến, như được giải thoát, vội quay đầu nói: “Vị tiểu sư muội này xin hỏi tôn tính đại danh? Không biết muốn hỏi chuyện gì? Nếu ta biết được ắt xin phụng cáo.” Thần thái khiêm hòa, đối với bộ dáng xấu xí của Ân Ly không hề tỏ ra chán ghét.

“Tôi không phải người trong phái Nga Mi. Tôi là bị họ bắt đi.” Ân Ly sảng khoái nói thẳng. Ta biết diễn biến kịch tính sắp bắt đầu, aiz! Chờ xem sao.

Quả nhiên Mạc Thanh Cốc ngạc nhiên, nhìn sang Diệt Tuyệt sư thái nhưng bà ta không nói gì, xem chúng đệ tử Nga Mi xung quanh cũng không kinh ngạc, biết tiểu cô nương thẳng thắn, vì muốn tôn trọng chủ nhân nên đưa mắt nhìn Tĩnh Huyền, xin nàng ta cho biết ý kiến. Tĩnh Huyền chủ sự nhiều việc trong phái đã lâu, thường lo việc giao hảo với các đại môn phái, không phản đối gì hỏi: “Ngươi định hỏi Mạc Thất hiệp chuyện gì?”

“Tôi muốn hỏi, lệnh sư huynh Trương Thúy Sơn Trương ngũ hiệp có đến Nhất Tuyến Hiệp hội họp không?” Quả nhiên Ân Ly vừa nói câu này ra miệng, Mạc Thanh Cốc và Trương Vô Kỵ ở bên cạnh đều giật mình kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nghĩ đến vợ chồng Ngũ sư ca đã tạ thế được mười năm, cô gái này lúc đó cũng chỉ tầm vài tuổi, không biết có quan hệ gì với Ngũ sư huynh đây, lập tức hỏi: “Không biết cô nương muốn hỏi thăm Ngũ sư ca của ta có chuyện gì?”

“Tôi muốn biết công tử của ông ta là Trương Vô Kỵ, có đến hay không?”

Ta nghe Ân Ly giọng nhăn nhó, bộ dáng ngượng ngùng, quả thật buồn bực, không hiểu Ân Ly đầu óc làm bằng gì, người ta mới cắn cho một cái liền yêu luôn, còn nói ra rõ nhiều, khiến cho tiểu tử Trương Vô Kỵ kia đắc ý, về sau thấy cô nương xinh đẹp nào liền nghĩ người ta thích hắn, ta nhìn Trương Vô Kỵ sắc mặt đại biến, nghĩ.

Mạc Thanh Cốc nghe hỏi đến Trương Vô Kỵ, sắc mặt không khỏi ảm đạm, mất mát nói: “ Cô nương không biết sao? Trương Ngũ ca đã qua đời được hơn mười năm, cây đã mọc xanh trên mộ. Cô nương chẳng lẽ quen biết cháu Vô Kỵ của chúng ta sao?”

“A! Hóa ra Trương ngũ hiệp đã chết từ lâu, hóa ra … hắn … hắn đã sớm mồ côi, năm năm trước, tôi từng ở tại nhà Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu gặp hắn một lần, không biết bây giờ hắn ở đâu?” Ân Ly nghe nói, kinh hãi, ngữ khí đồng cảm, đối với Trương Vô Kỵ thật là quan tâm. Trương Vô Kỵ bên cạnh lộ ra vẻ giật mình hiểu ra, chỉ sợ đến giờ hắn mới nhớ đến cô bé xinh đẹp tại Hồ Điệp cốc kia, cũng chẳng thể ngờ cô bé xinh đẹp ngày đó bây giờ lại thành ra thế này.

Mạc Thanh Cốc vẫn tỏ ra lạnh nhạt, không tỏ ý kiến gì, nhưng nghe trong giọng Ân Ly thì rất có thành ý, biết đúng là cô ta đã từng gặp Trương Vô Kỵ, lập tức buồn bã nói: “Năm năm trước Hồ Điệp cốc có biến cố, sư điệt tự biết thời gian sống không còn nhiều, một mình lưu lạc trong núi Côn Lôn, không có tin tức gì. Mà sao cô nương quan tâm đến nó như vậy? Vô Kị cháu ta có ân oán gì với cô?” Có Diệt Tuyệt ở đây, cũng không tiện nhắc

https://thuviensach.vn

đến chuyện của Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối, chỉ muốn hỏi rõ ràng sự tình nguyên nhân.

"Tôi muốn hắn đi với tôi đến đảo Linh Xà … Hắn đã không chịu, lại còn đánh tôi, mắng tôi, cắn tay tôi máu chảy đầm đìa … Có điều … có điều … tôi vẫn không quên được hắn. Tôi đâu có ý muốn hại hắn, tôi muốn dẫn hắn lên đảo Linh Xà, bà bà sẽ dạy võ công, tìm cách trị cho hắn khỏi âm độc của Huyền Minh thần chưởng. Nào ngờ hắn hung dữ quá, đâu biết tôi có lòng tốt, lại tưởng có bụng dạ hại hắn." Ân Ly lẩm bẩm, vừa nói vừa lấy tay trái xoa xoa lưng bàn tay phải, tinh thần dường như hoảng loạn, lại nhớ đến năm năm trước, ở Hồ Điệp cốc lần đầu nhìn thấy thiếu niên kiên cường ấy.

Nghe Ân Ly nói, Trương Vô Kỵ ở bên rõ ràng vô cùng xúc động, ta có thể rất rõ vẻ mặt hỗn loạn của hắn nhìn Ân Ly dịu dàng nhỏ nhẹ nói, nhìn đôi mắt nàng trong vắt như nước hồ thu, dần dần chuyển thành thương tiếc. Mạc Thanh Cốc nghe những lời hỗn loạn đó cũng đại khái hiểu được ý tứ, không khỏi xấu hổ, không muốn tiếp tục để tài tình yêu của tiểu bối nữa, chuyển giọng nghi hoặc hỏi: "Đảo Linh Xà? Kim Hoa bà bà và Ngân Diệp tiên sinh là gì của cô?"

"Sư phụ của nó là Kim Hoa bà bà nghe nói cũng có dây mơ rễ má gì đó với ma giáo. Mụ ta cũng chẳng phải chính nhân nhưng lúc này bọn ta chưa muốn gây thù chuốc oán nên chỉ tạm giữ nó." Diệt Tuyệt sư thái nghe hỏi chuyện về Trương Thúy Sơn và Trương Vô Kỵ đã sớm đầy bụng hỏa, trong suy nghĩ của bà ta thì Trương Thúy Sơn lấy Ân Tố Tố đã sớm không xứng được xưng là hiệp, cũng không còn là người chính đạo nữa.

Mạc Thanh Cốc lại không cho thái độ của bà ta là đúng, đường đường là chưởng môn một chính phái lại đi khó dễ một đứa trẻ mười mấy tuổi, thấy Ân Ly vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ, không đành lòng nói: "Không biết cô nương xưng hô như thế nào?" Ân Ly lắc đầu không trả lời, nét mặt ngẩn ngơ lệ rơi lã chã.

https://thuviensach.vn

“Cô nương cũng đừng quá đau lòng. Cháu Vô Kỵ của ta nhất định không phải là kẻ đoản mệnh bạc phúc, nó đã học được y thuật của Y Tiên, có lẽ đã sớm đem hàn độc chữa khỏi rồi.” Mạc Thanh Cốc thấy Ân Ly thương tâm liền an ủi, trong mắt hiện vẻ buồn rầu, lòng cũng cố nuôi tia hy vọng, hy vọng có ngày Vô Kỵ có thể trở về nói với mọi người rằng hắn còn sống.

Ta nhìn Mạc Thanh Cốc và Ân Ly trước mặt Trương Vô Kỵ vì hắn mà đều thương tâm, rõ ràng hắn còn sống mà không thể nhận, có lẽ giống như trong truyện đã nói, rằng hắn vì sợ lộ tung tích của Tạ Tốn nên không dám để lộ ra, nhưng sau này thì làm thế nào? Diệt Tuyệt sư thái thấy hai người đều thương tâm, lại nhìn Ân Ly khóc lóc, không cho là đúng lạnh lùng nói: “Tên nghiệt chủng Trương Vô Kỵ kia, chết sớm cũng là may, nếu không cũng trở thành cái mầm họa làm hại nhân gian thôi.”

Ân Ly nổi giận, lớn tiếng chửi:

“Lão tặc ni, bà nói láo nói lếu gì thế?”

Mạc Thanh Cốc nghe Diệt Tuyệt nói lời này, trong lòng nổi giận, hắn không phải là Ân Lê Đình yếu đuối, nghe Diệt Tuyệt làm nhục Ngũ sư ca, vì nể tình Kỷ Hiểu Phù mà không dám nói gì. Bọn họ bảy người cảm tình sâu nặng, làm sao Diệt Tuyệt có thể hiểu được, bà ta ngay trước mặt mình mà dám sỉ nhục đệ tử Võ Đang, cực kỳ bất mãn, lập tức hừ lạnh, buông bát trong tay không ăn nữa, lạnh lùng đứng dậy trừng mắt, nhưng chưa kịp nói gì thì lời tức giận của Ân Ly đã phát ra. Lão tặc ni! Nghe thật là sướng tai.

Mấy đệ tử thân truyền của Diệt Tuyệt thấy Ân Ly dám lên tiếng nhục mạ sư tôn, lập tức rút phăng trường kiếm, chỉ ngay vào tử huyệt cô gái, Ân Ly không sợ hãi chút nào, vẫn tiếp tục: “Lão tặc ni, phụ thân của Trương Vô Kỵ xuất thân Võ Đang, là đệ tử của đại tông sư Trương chân nhân, hiệp danh vang động thiên hạ, ta ở hoang đảo cũng thường xuyên nghe thấy, có

https://thuviensach.vn

gì là không phải? Cho dù là chưởng môn Nga Mi như bà cũng chưa từng nghe có cái gì hiệp nghĩa được như thế!”

“Ngươi nói đã hết chưa? Cha của Trương Vô Kỵ quả thật đệ tử danh môn chính phái, còn mẹ hắn thì sao? Ma giáo yêu nữ sinh con, không phải nghiệt chủng họa thai thì là gì?”

Tĩnh Huyền thấy Diệt Tuyệt sư thái cười khẩy không trả lời, lại để ý thấy Mạc Thanh Cốc mặt lạnh như băng, lập tức suy nghĩ trong lòng rồi nói ra mấy lời cẩn thận, không đụng chạm đến Trương Thúy Sơn, chỉ nói Trương Vô Kỵ và mẹ hắn, nghĩ rằng Mạc Thanh Cốc sẽ không vì Trương Vô Kỵ một sư điệt nhỏ mà trở mặt với Nga Mi, càng huống chi có quan hệ thân nhân của Bối Cẩm Nghi vào đó nữa.

Ân Ly hỏi:

“Vậy mẹ của Trương Vô Kỵ là ai? Sao lại là ma giáo yêu nữ?”

Dứt lời, các đệ tử phái Nga Mi đều cười rộ lên, Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng không nói. Ta lạnh mắt nhìn Trương Vô Kỵ mặt đỏ tía tai, nước mắt doanh tròng, đến như vậy rồi mà hắn còn y nhiên không chịu nói ra thân thế, nhận Mạc Thanh Cốc và Ân Ly, biện bạch cho mẹ của hắn.

Ngoại môn Nhị đệ tử Tĩnh Hư là người trung hậu, nói với Ân Ly: “Vợ của Trương ngũ hiệp là con gái của giáo chủ Thiên Ưng giáo Ân Thiên Chính, tên là Ân Tố Tố.”

Đinh Mẫn Quân cũng nhanh mồm nhanh miệng, biết sư phụ hận nhất là ma giáo, muốn lấy lòng Diệt Tuyệt liền nói tiếp lời Tĩnh Hư: “Trương ngũ hiệp vì lấy phải con yêu nữ này, đến nỗi thân bại danh liệt, phải tự vẫn trên núi Võ Đang. Việc đó cả thiên hạ ai ai cũng biết, chẳng lẽ ngươi lại không nghe thấy?” Đinh Mẫn Quân nói xong, Nga Mi lại cười to một trận, tất cả đều mang vẻ trào phúng.

https://thuviensach.vn

“”Hừ! Không ngờ là Ngũ tẩu của chúng ta mà chúng hiệp của Nga Mi cũng dám chế nhạo như vậy! Được lắm, được lắm! Quý phái môn phong thật tốt, lời Nga Mi nói hôm nay, sau khi trở về Võ Đang tại hạ sẽ nói lại nguyên văn cho sư phụ, để sư phụ cùng cười một phen!” Mạc Thanh Cốc nghe mọi người Nga Mi cười nhạo, lạnh lùng nhìn bốn phía, chúng đệ tử Nga Mi đều thái độ nhạo báng, Diệt Tuyệt sư thái lại còn có vẻ đắc ý, không hề kiềm chế, chỉ có Chỉ Nhược là cúi đầu không nói, trên mặt tỏ vẻ áy náy khiến tức giận trong lòng hắn cũng được an ủi nhiều, lạnh lùng nói.

Chúng đệ tử Nga Mi nghe xong nhất thời yên lặng, mỗi người trên mặt đều hiện vẻ xấu hổ, Diệt Tuyệt sư thái mặt lạnh lại, trầm mặc không nói. Bà ta có thể huênh hoang trước mặt Mạc Thanh Cốc, nhưng thật ra thì so bối phận Võ Đang thất hiệp đều cao hơn bà ta, dù Trương Thúy Sơn có thế nào thì xét phương diện tôn sư kính hữu, bà ta không có tư cách để đàm luận.

Tổ sư khai phái của Nga Mi là Quách Tương ngang hàng với Trương Tam Phong, cùng đắc truyền y bát của Giác Viễn, giao tình rất tốt, Quách Tương chết truyền chức chưởng môn cho đời sau là Phong Trì sư thái, là sư phụ của Diệt Tuyệt, tính đúng ra thì Diệt Tuyệt bất quá chỉ ngang hàng với Trương Vô Kỵ và Tống Thanh Thư, trước đây Tống Viễn Kiều vì kính trọng bà ta là thân phận chưởng môn một phái nên xưng hô một tiếng sư thái, sau lại vì chuyện Ân Lê Đình và Kỷ Hiểu Phù đính hôn, bối phận rối loạn đành phải xưng hô tùy tiện.

Nói bối phận rõ ràng ra, Diệt Tuyệt sư thái dù ghét ác như cừu cũng là nói quá đáng, xét quan hệ Trương Tam Phong và Quách Tương, Trương Thúy Sơn tính là sư thúc của Diệt Tuyệt, Trương Thúy Sơn thế nào đều có Trương Tam Phong xử trí, bà ta là vãn bối thì có tư cách gì, khó trách Mạc Thanh Cốc nổi giận, Diệt Tuyệt cũng không thể nói thêm lời nào.

Trương Vô Kỵ, Ân Ly không rõ đạo lý trong đó, chỉ thấy Mạc Thanh Cốc tức giận, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái hung ác như vậy cũng không nói lại được lời nào, Trương Vô Kỵ chỉ thiếu nước nhảy lên tung hô, ánh mắt

https://thuviensach.vn

sùng bái nhìn Thất sư thúc, trong lòng càng thêm kính nể các vị sư thúc bá, cảm kích Thất sư thúc thừa nhận mẹ hắn, bảo vệ mẹ hắn, lại thêm chán ghét Diệt Tuyệt sư thái.

Ân Ly lại giật mình, bất chấp mọi người nói nhiều như vậy, kinh nghi nói: "Tôi … tôi ở trên đảo Linh Xà, những việc của võ lâm Trung Nguyên, không biết gì cả. Không biết Ân Tố Tố ra sao? Bà ấy bây giờ ở đâu?"

Mọi người Nga Mi thấy Mạc Thanh Cốc mặt lạnh lùng cũng không ai dám ra mặt trả lời, chỉ có Tĩnh Hư trung hậu thật thà, thấy Ân Ly thần tình cầu khẩn hỏi, như có vẻ câu trả lời rất quan trọng, đành nói: "Bà ta cũng tự vẫn cùng một lượt với Trương ngũ hiệp rồi. Ngày đó năm đại môn phái tập kích Võ Đang, cũng có không ít những người trên giang hồ."

Ân Ly thân mình lại giật bắn lên, nói: "Ân Tố Tố … cũng chết rồi ư?"

Mạc Thanh Cốc nheo mắt nhìn Ân Ly thần sắc bi thương, lạnh lùng nói: "Cô nương biết Ngũ tẩu? Hừ! Ngày đó nếu không phải mọi người tham lam Đồ Long đao, ép hỏi Ngũ sư ca, Ngũ sư ca không đành lòng khó xử sư môn, vì tình nghĩa huynh đệ mới bị người ta ép phải tự vẫn, Ngũ tẩu thâm tình cũng tự vẫn tuẫn táng, hiện giờ lại đem tội danh bức tử Ngũ sư ca đổ cho Ngũ tẩu."

Về phần Trương Thúy Sơn vì việc Ân Tố Tố đả thương Du Đại Nham mà tâm sinh áy náy, lại đối mặt với bức bách của năm phái mới tự vẫn thì chỉ có Trương Tam Phong, Võ Đang lục hiệp và Trương Vô Kỵ biết. Mạc Thanh Cốc nói, Trương Vô Kỵ thần tình kích động, cảm kích, Diệt Tuyệt sư thái hơi đỏ mặt, ngày đó ép hỏi trên Võ Đang bà ta cũng tham dự, dù sao Đồ Long đao với Nga Mi cũng trọng yếu, để có thể chiếm được Đồ Long đao, mười năm liền đã phái không ít đệ tử đi tìm tung tích Tạ Tốn, Kỷ Hiểu Phù cũng vì đi tra tìm mà gặp được Dương Tiêu. Đối với Diệt Tuyệt, Đồ Long đao đáng giá hơn hết thảy.

https://thuviensach.vn

Không đợi Ân Ly kịp trả lời, từ phía đông bắc một ngọn lửa xanh bay vọt lên tận mây. Mạc Thanh Cốc nhíu mày, lạnh nhạt nói: “Chưởng môn Diệt Tuyệt , là tín hiệu cầu cứu của Võ Đang, có lẽ là Tống Thanh Thư cháu ta bị vây rồi, tại hạ xin cáo từ.” Nói xong xoay người ôm quyền hành lễ chào mọi người rồi chạy về hướng ngọn lửa.

Một buổi nghênh đón đang vui vẻ như vậy, bị Ân Ly làm cho không vui mà tan, khiến cho quan hệ với Võ Đang lại gợn sóng, Diệt Tuyệt lạnh lùng liếc Ân Ly, Đinh Mẫn Quân, lại vẫy Tĩnh Hư, Tĩnh Huyền tiếp tục tiến lên. Chúng đệ tử Nga Mi đi theo tiến đến, ta biết phía trước nhất định là có chém giết, cố tình ở lại nhóm sau, thu thập hành lý lương khô các loại tạp vật, cố ý đi chậm muốn tránh né nhìn phải cảnh giết chóc.

Thu dọn xong mọi thứ, rồi cũng đuổi theo đến đó, lúc này giao chiến đã xong, quả nhiên giống như trong nguyên tác Tống Thanh Thư gặp phải ba nô bộc dưới tay Ân Thiên Chính là Ân Vô Phúc, Ân Vô Lộc, Ân Vô Thọ, Ân Vô Thọ bị Ân Ly đâm một chiêu Thiên Châu Vạn Độc Thủ đuổi chạy, bị Diệt Tuyệt sư thái suýt nữa chém đứt ngón tay, may là ngón tay cô ta mang bao thép, mà không khí xấu hổ ban nãy giữa hai bên cũng trở lại, Mạc Thanh Cốc không nói gì, để mặc cho Tống Thanh Thư phát huy trình giao tiếp.

Ta đeo nhiều hành lý nặng nề đi đến, cũng may mà có mấy đệ tử chạy đến đỡ giùm, thấy Mạc Thanh Cốc đứng bên ngoài, Tống Thanh thư đang tiếp đón mọi người phái Nga Mi, tiêu sái tự nhiên, Trương Vô Kỵ thì đang cầm tay Ân Ly xem vết thương, cẩn thận xem xét che chở cũng không chú ý đến bên này. Ta cũng không để ý, chỉ chăm chú đánh giá Tống Thanh Thư đã hai năm không gặp.

Chỉ thấy hắn đã giấu hết vẻ nghịch ngợm ương bướng hồi còn ở Võ Đang, y phục màu nguyệt bạch, đầu cột tóc bằng một sợi dây lụa, mi thanh mục tú, phong thái tiêu sái tự nhiên. Nhìn bộ dáng hắn trang ra trước mặt Diệt Tuyệt sư thái, ta không khỏi nhếch miệng đến bên cạnh Mạc Thanh

https://thuviensach.vn

Cốc, kéo tay áo hắn, nói: “Thất thúc, tên kia chính là con khỉ nghịch ngợm ở trên núi Võ Đang sao? Sao chẳng giống chút nào!”

“À! Đúng là con khỉ hư đó, nhưng hắn mặc quần áo người vào, đi ra ngoài đóng giả người ta!” Mạc Thanh Cốc thấy ta đến bên cạnh, trên mặt vẻ giận dữ cùng lạnh lùng đều tan biến, nghe ta nói xấu Tống Thanh Thư cũng hiểu ý, biết chúng ta khi đi học thường trêu đùa nhau, từ đó đến giờ khó có được cơ hội trêu ghẹo hắn.

Ta đứng bên Mạc Thanh Cốc, mới phát hiện ra ta đã mười bảy tuổi, đã gần trưởng thành, tuy cao một mét sáu mấy nhưng vẫn không đến cằm Mạc Thanh Cốc, cố ý tỏ vẻ ai oán nhìn hắn, khiến cho hắn xem đến trong lòng sợ hãi khó hiểu, mới hỏi giọng làm nũng: “Thất thúc thúc, vì sao cháu so với thúc lại thấp hơn nhiều vậy? Hai năm trước người ta rõ ràng cao đến vai thúc rồi, sao hai năm rồi mà vẫn thấp mãi không cao nổi a!”

“Đúng rồi, hai năm trước Chỉ Nhược đứng trước cọc đòi so chiều cao với Thất thúc, lại còn làm nũng, mau nghiêm túc lại đi, lớn rồi không sợ người ta cười sao?” Mạc Thanh Cốc khẽ cúi đầu, bị câu nói của ta làm cho sợ hãi, vội nói cứng, che giấu xấu hổ trong lòng.

Ta buồn cười nhìn bộ dáng Mạc Thanh Cốc, Võ Đang thất hiệp mỗi người đều thực tốt, cũng rất chính nhân quân tử. Hiện tại rất thú vị nha, trước kia cả ngày ta chọc cười đùa nghịch mọi người cũng sẽ không mở miệng nói gì. Không hiểu Tống Thanh Thư giống ai, nhớ đến vừa rồi hơn mười cô nàng Nga Mi xinh đẹp đến tiếp đón hắn, bộ dáng cực kỳ dịu dàng ân cần, ta nhỏ giọng ghé vào tai Thất thúc nói thầm: “Thất thúc, vừa rồi các mỹ nhân hiến nghệ thúc thấy thế nào? Không biết thúc thấy cơm của vị sư tỷ nào ăn ngon nhất? Thúc vừa ý ai nhất?” Ta nói xong mới ý thức được chính mình đang làm gì, hắn cũng không phải bạn bè thời hiện đại có thể tùy tiện nói đùa, mà là chính nhân quân tử, là đại hiệp, đệ tử đại diện của Võ Đang, cũng không phải là kẻ vãn bối nào để mà đùa cợt.

https://thuviensach.vn

“Chu Chỉ Nhược, ở Nga Mi học lộn xộn những gì vậy? Những lời này một cô nương làm sao có thể nói ra được?”

Mạc Thanh Cốc không dám tin những gì nghe thấy, nổi giận ngay cả họ ta cũng kêu ra, bất quá nếu mặt hắn không đỏ, tim không đập tăng tốc thình thình thì ta cũng tưởng là giận thật, ta nhìn Mạc Thanh Cốc bộ dáng tức giận, trộm nghĩ.

Không khỏi thầm than mình thật là ngốc, vội cầm tay Mạc Thanh Cốc, nhỏ giọng giải thích: “Cháu xin lỗi, Thất thúc, chỉ là thuận miệng nói ra thôi, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa. Bất quá vừa rồi đúng là có mấy vị sư tỷ thực không tồi a, như Triệu Linh Châu sư tỷ chẳng hạn, rất dịu dàng nha!” Ta nhỏ giọng nói, nhưng làm sao lại chuyển thành trêu ghẹo hắn rồi, thực là, tính tình bộc phát không tốt chút nào.

Mạc Thanh Cốc thế nhưng lại không biết Chỉ Nhược đang nói gì, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay hắn kia, mát dịu như ngọc, mềm mại như nhung, khiến cho hắn đã chạm vào liền không muốn buông tay, cho nên cũng không biết vừa rồi chủ nhân của bàn tay ấy đang nói cái gì. Nhìn đôi mắt trong như nước hồ thu mà sáng ngời tinh nghịch kia, hắn bỗng nhiên ý thức được, Chỉ Nhược đã lớn lên rồi, trong lòng chợt thấy mất mát, nghĩ về mình lại không khỏi tự giễu, đã sắp bốn mươi rồi, già nhanh vậy sao?

Mạc Thanh Cốc nghĩ đến đó, lập tức ỉu xìu, tâm loạn như ma, cũng không biết mình muốn gì nữa, tay tự động thoát khỏi tay Chỉ Nhược, gọi Tống Thanh Thư đang say sưa đàm chính luận bên kia: “Thanh Thư, chúng ta đi thôi!”

“Phái Không Động dự định hôm nay giữa trưa thì đến, nhưng bây giờ còn chưa thấy đâu, chỉ sợ có chuyện. Thất sư thúc, không bằng chúng ta tiện đường cùng đồng hành với các tiền bối phái Nga Mi đi luôn!” Tống Thanh Thư thấy Mạc Thanh Cốc sắc mặt lãnh đạm, đối Nga Mi thực xa

https://thuviensach.vn

cách, biết rằng có chuyện hiểm khích, giờ phút này lại thấy Mạc sư thúc bộ dáng bối rối thất thố, một cảnh hiếm thấy.

Hắn kém Mạc Thanh Cốc hơn mười tuổi, cảm tình như cha anh, Mạc Thanh Cốc trừ lúc Ngũ sư thúc ra đi mới lộ ra vẻ bối rối, bi thương, còn lại thường ngày hết thảy đều trấn tĩnh tự nhiên, lạnh nhạt tự tại, hiếm có điều gì khiến hắn trở nên thất hồn lạc phách như vậy. Không biết vừa rồi nghênh đón Nga Mi đã xảy ra chuyện gì, thần sắc của Diệt Tuyệt sư thái cũng không tốt lắm, hắn nhất định phải tìm hiểu chuyện gì xảy ra, cho nên tìm cớ để lưu lại tìm hiểu rõ ràng.

Mạc Thanh Cốc đứng bên cạnh Chỉ Nhược không nói gì, nghĩ đến trường sinh tử đại chiến sắp tới. Hắn mâu thuẫn với Diệt Tuyệt, bà ta tất nhiên sẽ không chịu bỏ hết sức để bảo vệ Chỉ Nhược, có lẽ nên tạm thời lưu lại chiếu cố Chỉ Nhược một chút. Với võ công của các sư huynh thì cũng khó có đối thủ, ma giáo cũng chỉ có Tả Hữu hộ pháp, Tứ Đại pháp vương có thể sánh cùng, Mạc Thanh Cốc tự tin về điều này.

Diệt Tuyệt sư thái cùng đám đệ tử Nga Mi, Trương Vô Kỵ và Ân Ly thấy Mạc Thanh Cốc nghe theo Tống Thanh Thư như vậy, bất giác đều nghĩ hắn nhất định được chọn kế thừa phái Võ Đang. Theo sát bên cạnh Mạc Thanh Cốc, đang đi theo hướng tây, Tống Thanh Thư bỗng bước nhanh lên đỉnh đồi cát cao nhất. Tĩnh Huyền ngạc nhiên, vội phất tay trái, hai gã đệ tử ngoại môn của Nga Mi cũng vội chạy theo, tỏ ra không chịu thua kém.

Mấy người trèo lên đỉnh, không khỏi cùng hô lên kinh ngạc, chỉ thấy sườn phía tây đồi cát, hơn ba mươi xác chết nằm la liệt. Mọi người thấy ba người kinh hoàng đều vội vã chạy lên đồi cát, biết nơi đó nhất định có thảm trạng. Mạc Thanh Cốc thấy ta tay nắm chặt vạt áo, cúi đầu không nói cũng không tiến lên, trong đầu suy nghĩ liền hiểu được sao ta lại như vậy, xoa đầu ta cũng không ép ta phải đi cùng, xoay người trèo lên đồi.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc hành tẩu giang hồ đã lâu, lục hiệp cũng từng nhiều lần gặp mai phục của ma giáo, biết rõ nhiều thủ đoạn của bọn họ, đám người chết này già có trẻ có, không bị vỡ đầu thì cũng lõm ngực, tưởng chừng như bị đánh bằng những cây gậy thật lớn, nhíu mày nói: "Là Phiên Dương bang ở Giang Tây bị chết bởi thủ đoạn của Cự Mộc Kỳ của ma giáo."

"Phiên Dương bang đến đây làm gì? Quí phái gọi họ đến chăng?" Diệt Tuyệt sư thái nhíu mày hỏi, lời nói có chiều không vui. Trong võ lâm, các danh môn chính phái đối với các bang hội có chiều rẻ rúng, Diệt Tuyệt sư thái kiêu ngạo không muốn cùng chung với họ thành một phe.

Mạc Thanh Cốc vì tranh luận ban nãy, vốn đã không muốn trả lời Diệt Tuyệt, thấy trong lời bà ta có ý trách Võ Đang cũng không thèm nói. Tống Thanh Thư biết Thất sư thúc tính tình thẳng thắn, hẳn không trả lời nhất định là có điều tức giận Diệt Tuyệt, lập tức giải vây nói: "Không ai mời Phiên Dương bang cả, có điều Lưu bang chủ của Phiên Dương bang là đệ tử ký danh của phái Không Động, chắc là họ nghe thấy lục môn phái vi tiễu Quang Minh Đính, nên tự nguyện đến giúp, vì sư môn góp một tay."

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, không nói thêm nữa. Đợi cho mọi người đem thi thể bang chúng bang Phiên Dương đem chôn cất xong xuôi, ta mới từ dưới chân đồi chạy lại, theo mọi người chuẩn bị tiếp tục đi. Đột nhiên đột nhiên ngôi mộ tận cùng phía tây vỡ ra, trong đám cát bụi mù mịt một người nhảy ra, chộp ngay một nam đệ tử đứng cạnh đó vụt chạy đi.

Ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người, bảy tám nữ đệ tử phái Nga Mi kêu lên thất thanh. Diệt Tuyệt sư thái, Mạc Thanh Cốc, Tống Thanh Thư, Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền, Tĩnh Trần sáu người đều vọt lên đuổi theo. Ta đứng trong đám người, thấy rõ ràng đó chính là Thanh Dực Bức Vương ma giáo, hắn đã quăng cái chăn rách kia đi, mặc giả y phục bang chúng Phiên Dương bang, nằm lẫn trong đám xác người, nín thở giả chết, tuy nhiên không thể gạt được ánh mắt của ta.

https://thuviensach.vn

Thấy mấy người đứng đầu đều đã đuổi theo, ta lo còn có kẻ khác ẩn núp, vội đến chỗ Đinh Mẫn Quân nói: “Xin Nhị sư tỷ ra lệnh đuổi theo, quanh đây chỉ sợ còn có cao thủ ma giáo ẩn núp.”

“Đi!” Đinh Mẫn Quân quả nhiên không ngoài ý định của ta, đắc ý dương dương phất tay ra lệnh. Tô Mộng Thanh, Phương Bích Lâm tuy mặt không phục nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm tranh quyền, mỗi lúc đều có thể có cao thủ ma giáo tấn công, không có Diệt Tuyệt sư thái, Mạc Thanh Cốc ở đây, cả đám còn lại này chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Mọi người còn lại nhanh chóng đuổi theo, xa xa có thể nhìn thấy sáu người chạy song song đuổi theo Vi Nhất Tiếu. Vi Nhất Tiếu cắp theo người bị đuổi luẩn quẩn quanh đồi cát, chạy độ hơn nửa vòng liền biến thành hai trước hai giữa hai sau, Mạc Thanh Cốc và Diệt Tuyệt ở phía trước, Tống Thanh Thư cùng Tĩnh Nghi ở giữa, Tĩnh Huyền và Tĩnh Trần chạy sau cùng.

Tuy nhiên Thanh Dực Bức Vương khinh công cao, đúng là thế thượng vô song, tuy trong tay ôm thêm một người đàn ông, nhưng vẫn nhanh vô cùng, Mạc Thanh Cốc, Diệt Tuyệt sư thái nội lực tuy cao, khinh công Võ Đang Thê Vân Túng tuy khó có ai bì kịp nhưng chạy khoảng cách ngắn nên không phải đối thủ của Vi Nhất Tiếu, nếu là chạy đường trường thì ngược lại, Vi Nhất Tiếu lại không thể so sánh.

Trong thời gian ngắn làm sao đuổi kịp đây? Vòng thứ hai gần hết, Tống Thanh Thư liền đứng lại, kêu lên: “Triệu Linh Châu sư thúc, Phương Bích Lâm sư thúc, xin đến tại Ly vị ngăn đường. Đinh Mẫn Quân sư thúc, Lý Minh Hà sư thúc, xin đứng ở Chấn vị chặn lại…” Hắn thuận mồm kêu lên, ra lệnh cho hơn ba mươi đệ tử phái Nga Mi chia ra chiếm giữa các phương vị bát quái. Chúng đệ tử Nga Mi đang chẳng khác nào rắn mất đầu, nghe hắn ra lệnh đầy vẻ uy nghiêm, ai nấy lập tức tuân theo.

https://thuviensach.vn

Trong tình thế đó, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu không còn cách nào có thể chạy vòng tròn được nữa, cất tiếng phá lên cười, cầm người đang cắp trong tay tung lên không, rồi bỏ chạy mất. Diệt Tuyệt sư thái đưa tay đón lấy người đệ tử từ trên không rơi xuống, chỉ nghe tiếng của Vi Nhất Tiếu từ xa vọng lại: “Phái Nga Mi có được nhân tài như thế, Diệt Tuyện lão ni quả thật không vừa.”

Câu đó rõ ràng khen ngợi Tống Thanh Thư. Diệt Tuyệt sư thái mặt sầm xuống, nhìn lại người đệ tử, thấy cổ họng hắn máu me đầm đìa, lộ ra hai hàng vết răng, hiển nhiên đã chết rồi. Tuy ta không phải lần đầu nhìn thấy người chết, nhưng nhìn thấy cảnh này, tay bất giác nắm chặt lại, cổ họng muốn nôn, một người ban nãy còn sống sờ sờ khỏe mạnh, hiện giờ đã lìa khỏi cõi đời.

Ta cố nén lại cảm giác muốn nôn, tự an ủi mình không cần thương tâm, không cần giận dữ, Nga Mi hôm nay có người chết, nhưng người Minh giáo chết trong tay Diệt Tuyệt sư thái cũng quá mười người, nghĩ đến mấy người Minh giáo đã thả bồ câu gửi thư đi cầu cứu, khẳng khái tự sát, đúng là không ai có tư cách cướp đoạt mạng sống người khác, còn lấy cái cớ giúp người mà báo tư thù, giết hại người khác.

Diệt Tuyệt sư thái không biết ta đang nghĩ gì, nếu không chỉ sợ muốn đánh chết ta luôn. Mọi người vây quanh bà ta, lặng yên không ai nói một lời. Một lúc lâu sau, Mạc Thanh Cốc nói: “Vừa rồi chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, nghe nói rằng, Thanh Dực Bức Vương này mỗi khi thi triển võ công, thì phải uống máu nóng của một người sống, lời đó quả thật không giả. Chỉ tiếc rằng vị này … ai …”

Diệt Tuyệt sư thái vừa xấu hổ vừa căm giận. Từ khi bà ta tiếp nhiệm chưởng môn đến nay, phái Nga Mi chưa từng bị bẽ bàng như thế bao giờ, đệ tử bị địch nhân hút máu chết, thế nhưng mặt mũi kẻ địch ra sao cũng chưa nhìn rõ.

https://thuviensach.vn

Bà ta đứng thẫn thờ một hồi rồi trừng mắt hỏi Tống Thanh Thư: “Tên tuổi của bao nhiêu môn hạ đệ tử của ta, sao ngươi biết được?”

“Lúc nãy Tĩnh Huyền sư thúc có đưa đệ tử đến chào hỏi qua.” Tống Thanh Thư biết Diệt Tuyệt sư thái tâm tình không tốt, nhẹ giọng đáp.

Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nói: “Hừ, nhập nhĩ bất vong (nghe vào tai thì không quên)! Phái Nga Mi ta làm sao có được nhân tài như thế?”

Mạc Thanh Cốc và Tống Thanh Thư đều ngứa mắt mà không nói được gì, lão ni cô thẹn quá hóa giận, mà lại trút lên người Tống Thanh Thư vừa ra tay giúp đỡ Nga Mi như vậy. Trương Vô Kỵ và Ân Ly đang thờ ơ xem chiến cũng thần tình không thể tin lại có hạng người vô lý như thế.

“Hừ, cao thủ ma giáo trừ giáo chủ ra, trên có Tả Hữu hộ pháp, tứ đại pháp vương, Ngũ Hành kỳ cùng Ngũ tán nhân, giáo chủ ma giáo là Dương Đỉnh Thiên mất tích không rõ, không đủ gây sức uy hiếp, Tả Hữu hộ pháp Tiêu Dao nhị tiên, Tả sứ Dương Tiêu, Hữu sứ Phạm Dao võ công tuyệt không dưới Đại sư huynh bổn môn…” Mạc Thanh Cốc thấy mọi người bị Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chọc phá, thấp giọng phân tích.

Diệt Tuyệt sư thái chỉ biết tức giận, ngay cả chút kế hoạch sách lược đều không có, xem tình hình vừa rồi, đám đông đệ tử ngay cả vây đánh địch nhân cũng luống cuống, không phải để các đệ tử tự tìm chết hay sao? Lập hướng về phía mọi người nói qua về các cao thủ Minh giáo.

Đêm đó hạ trại nghỉ ngơi, ta giúp mọi người lấy lương khô thức ăn ra phân phát, đến bên cạnh Mạc Thanh Cốc, thấy hắn tâm tình rất thấp, lạnh lùng không nói gì, trong lòng vô cùng không thích bộ dáng hắn như vậy. Ta lắc lắc tay hắn, ngồi xuống bên cạnh ghé sát vào tai hắn nói: “Thất thúc, mau xem, tiểu tử Thanh Thư thông minh, lại có trò gì kìa!”

Mạc Thanh Cốc sắc mặt phiếm hồng, khẽ nhích người, thấy ta ôm cánh tay hắn, trộm chỉ vào Thanh Thư cho hắn nhìn, Mạc Thanh Cốc thuận

https://thuviensach.vn

mắt nhìn lại, thấy Tống Thanh Thư cung kính đến chỗ Diệt Tuyệt sư thái, hành lễ, vẻ mặt thật là cung kính nói cái gì đó, Diệt Tuyệt sư thái mặt vẫn lạnh tanh không nói gì.

Tống Thanh Thư không để tâm, đến cạnh mấy đệ tử Nga Mi nói gì đó, khiến cho các đệ tử đều chú ý đến, ngay cả Đinh Mẫn Quân và Tô Mộng Thanh kiêu ngạo đều không thoát nổi lực hấp dẫn. Ta xem mà cười thầm, tất cả mọi người đều bị gương mặt tuấn tú của hắn đánh lừa, tên kia láu lỉnh lắm! Cẩn thận không biết mình bị bán còn cống thêm tiền cho hắn.

“Hừ! Hắn nịnh nọt lấy lòng, có cái gì mà xem!”

Mạc Thanh Cốc cũng biết rõ tính tình sư điệt hắn, thấy mọi người náo nhiệt vây quanh tên kia, khóe miệng cũng không tự giác nhếch lên, ẩn ý cười. Quả nhiên Tống Thanh Thư ở bên kia gây chú ý, rồi rút ra một thanh trường kiếm múa mấy chiêu, sử ra chiêu kinh điển “Khinh La Tiểu Phiến”, còn cố ý tỏ vẻ nhăn nhó, chẳng những không khiến mọi người thấy phản cảm mà ai cũng cười to vui vẻ.

Ngay cả ghê gớm như Đinh Mẫn Quân cũng bị hắn lừa, thấy hắn tỏ ra không thành thạo còn đứng dậy nhịn đau diễn cho hắn xem. Tống Thanh Thư tâng kiếm pháp Diệt Tuyệt sư thái lên hàng thứ hai thiên hạ, ngoại trừ Trương Tam Phong thì không ai có thể so sánh, quả nhiên Diệt Tuyệt sư thái đang tức giận không thèm nói gì cùng đổi sắc mặt đi đến, biểu diễn kiếm pháp tinh diệu, ngay cả tay kiếm kiếm pháp xuất sắc nhất của Võ Đang Mạc Thanh Cốc cũng tán thưởng không thôi. Tống Thanh Thư đang từ lấy lòng cũng biến thành thật tâm thỉnh giáo, Diệt Tuyệt sư thái cũng quái dị, khi không tức giận, Tống Thanh Thư hỏi cái gì cũng đều chỉ bảo rõ ràng, so với truyền thụ cho đồ đệ của mình còn tận tâm hơn.

Tống Thanh Thư tuy không luyện Đại Vô Tướng công nhưng vận hắn khá hơn mấy người cha chú thế hệ trước, từ nhỏ đã được luyện tập Thuần Dương Vô Cực công, Tống đại hiệp và mấy người huynh đệ đều sau mười

https://thuviensach.vn

tuổi mới được học. Tống Thanh Thư tu vi hiện tại đã rất tốt, cũng rất thông minh, câu nào cũng hỏi toàn những chỗ hiểm hóc. Chúng đệ tử phái Nga Mi vây quanh hai người, thấy sư phụ thi triển mỗi chiêu mỗi thế, không chiêu nào không tinh ảo, cực kỳ cao siêu, có người bái sư đã trên mười năm, nhưng cũng chưa từng thấy bà ta biểu lộ thần kỹ như thế bao giờ.

"Sao cháu không nhìn mà học hỏi xem? Diệt Tuyệt sư thái kiếm pháp quả thật tinh diệu." Mạc Thanh Cốc thấy ta ngồi bên cạnh chỉ lo tiếp thêm củi vào đống lửa mà không để tâm đến mọi người đang đông vui đằng kia, khó hiểu hỏi.

Xem Mạc Thanh Cốc vẻ mặt khó hiểu, ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn: "Cháu chỉ là con nhà nông gia bình thường, không muốn làm đại hiệp, không muốn trên giang hồ uy phong, dùng máu và sinh mạng của người khác để dựng nên danh tiếng cho mình. Cháu chỉ muốn một điều, là cùng cha sống một cuộc sống yên bình, không có chém giết, đã chết bao nhiêu người rồi, bọn họ chẳng lẽ mắc tội không thể tha? So với quan binh Mông Cổ tra tấn chém giết người Hán chúng ta còn đáng chết hơn sao?"

Mạc Thanh Cốc nhìn ta hỏi, im lặng không nói gì. Đống lửa cháy to thực nóng, xua tan khí lạnh mùa đông. Mạc Thanh Cốc không biết, có một kẻ khác đang nằm phía xa xa trên tuyết cũng đang lắng nghe, hai mắt từ từ khép lại tựa như đang ngủ. Trương Vô Kỵ hơi nghênh tai, con ngươi chuyển động, ngực nhẹ nhàng phập phồng, trên mặt hiện rõ vẻ nghi vấn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tuyệt Tình Nhất Kiếm Lệ Quang Hàn

Mạc Thanh Cốc nghe ta nói, không biết nên mở miệng thế nào, rằng cuộc sống giang hồ chính là sinh tử. Hắn ngồi lặng yên, kỳ thật hiểu rất rõ, biết bản thân cũng không tàn nhẫn nổi, là người chứ không phải súc vật mà nói giết là giết.

Trong khi Mạc Thanh Cốc đang trầm ngâm, bỗng thấy từ trong đám đông đệ tử Nga Mi đang vây lại một thanh trường kiếm sáng lấp lánh bay vọt thẳng lên trời. Mạc Thất hiệp giật mình, bỗng đứng dậy, ta cũng vội đứng dậy theo sát bên cạnh, không rõ chuyện gì xảy ra. Mạc Thanh Cốc không kịp nói rõ ràng, chỉ quát lớn: “Phái Không Động gặp địch, mau tới tiếp ứng!”

Nguyên là sáu đại môn phái đến Tây Vực vi tiễu ma giáo, vì hành động bí mật nên theo phương lược chia nhau mỗi phái tấn công vào một hướng, ước định với nhau dùng pháo lửa màu để làm tín hiệu liên lạc, ánh lửa màu vàng chính là màu của phái Không Động. Vừa rồi Mạc Thanh Cốc nhìn theo cây kiếm của Tống Thanh Thư bị Diệt Tuyệt sư thái hất lên trời, liền nhìn thấy từ phía đông bắc cách hàng chục dặm mơ hồ có một ngọn lửa màu vàng bốc lên cao.

Mọi người trong phái Nga Mi đối với Mạc Thanh Cốc và Tống Thanh Thư đều tâm phục khẩu phục, không chút nghi ngờ để lại mấy người võ công kém cỏi thu dọn mọi thứ, còn lại ba mươi người tập hợp thành ba đội, theo Mạc Thanh Cốc dẫn đầu cấp tốc tiến nhanh đến chỗ ngọn lửa màu vàng. Ta cùng mấy sư tỷ, sư huynh lưu lại thu dọn xong xuôi, dập tắt lửa,

https://thuviensach.vn

các sư huynh đeo hành lý và kéo cáng trượt tuyết, đuổi theo phương hướng mọi người vừa đi.

Đến gần, ngực ta dâng lên cảm giác buồn nôn, ghê tởm, cảnh trước mặt giống như dưới địa ngục, máu chảy thành sông, hai bên mỗi bên phải vài trăm người tham chiến, dưới ánh trăng soi, đao quang kiếm ảnh, máu chảy thịt rơi, huyết nhục bay tứ tung, mỗi người vì niềm tin, lý do, môn phái, vinh dự của mình, bất kể sống chết xông vào thí mạng.

Kiếp trước kiếp này, chưa bao giờ ta nghĩ mình có thể nhìn đến một trường đại chiến chân thật như thế, cứ nghĩ trong phim mới có cảnh tượng hư cấu cẩu huyết như vậy, nhưng đằng kia, mưa đao bão kiếm, không thể nào thật hơn được nữa. Tình cảnh ghê rợn, ta ghê sợ núp phía sau quan sát cuộc chiến, thấy những người ma giáo mang phục sức Duệ Kim, Hồng Thủy, Liệt Hỏa tam kỳ, ứng chiến với ba kỳ là ba phái Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn.

Nhóm tới trước là Diệt Tuyệt sư thái, Mạc Thanh Cốc, Tống Thanh Thư cùng ba mươi mấy đệ tử đều đứng ở phía trước quan sát tình thế, đến giờ còn chưa tham chiến. Diệt Tuyệt nhìn trận, bất đắc dĩ võ công tuy cao nhưng không thạo binh pháp chiến trận, người Minh giáo lấy kháng Nguyên làm mục tiêu hàng đầu, dưới tay đều là binh sĩ có kỷ cương phép tắc, so với ba phái giống như đám cát rã rời mạnh hơn nhiều. Ba phái Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn đang ở thế hạ phong, Diệt Tuyệt sư thái vừa rồi được Tống Thanh Thư nịnh nọt đã xem hắn như đệ tử thân tín, cũng không kiêng dè, nói thẳng: “Thanh Thư, ba phái đã đến lúc nguy cấp, chúng ta mau xông vào tham chiến.”

“Khoan đã, sư thái xem kìa. Bên kia còn một đám đông của địch đang đợi thời cơ hành sự.”

Tống Thanh Thư chỉ tay về hướng đông, quả nhiên tại mấy chục trượng xa xa lẫn trong bóng đêm có ba đội nhân mã đông nghịt, xếp hàng

https://thuviensach.vn

chỉnh tề, mỗi đội phải đến hơn một trăm người. Tại chiến trường ba phái đấu với ba kỳ, Minh giáo tuy chiếm ưu thế, nhưng thời gian ngắn cũng không thể đủ sức tiêu diệt ba phái, thế nhưng nếu ba đội kia của ma giáo xông vào, Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn ba phái tất sẽ đại bại, nhưng không hiểu vì sao, những đội nhân mã kia vẫn án binh bất động. Diệt Tuyệt sư thái âm thầm kinh hãi, Mạc Thanh Cốc vừa lòng nhìn Tống Thanh Thư, thằng bé không phụ công dạy dỗ của mấy sư huynh đệ, đáng tiếc kinh nghiệm vẫn không đủ, không nhìn ra chủ ý của Minh giáo, việc này hắn chỉ nhìn qua liền hiểu được.

Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường nhưng tâm cơ không nhiều, nếu đã thích ai thì chỉ cần không động chạm đến mình, cho dù làm sai cũng không so đo, nhưng nếu đã chán ghét ai thì cho dù người đó có tốt đến mấy cũng sẽ không xem ra gì, Tống Thanh Thư coi như có duyên với bà ta, khiến cho bà ta nhìn bằng con mắt khác, lúc này cũng không ngại mà hỏi: “Đám người kia vì cớ gì không động thủ?”

“Văn bối cũng không nghĩ ra.” Tống Thanh Thư có chút ngượng ngùng nói.

Ân Ly đang ngồi trên cáng tuyết gần đó, đột nhiên lạnh lùng nói: “Có gì đâu mà không nghĩ ra? Chuyện rõ như ban ngày, ba đội người kia thuộc Thiên Ưng giáo. Thiên Ưng giáo tuy là bàng chi của Minh giáo, nhưng trước nay vẫn bất hòa với Ngũ Hành kỳ. Các ông giết người của Ngũ Hành kỳ, làm thực lực Ngũ Hành kỳ bị giảm đi, Thiên Ưng giáo ngược lại mừng thầm nữa là khác.”

Tống Thanh Thư mặt đỏ lên, có chút xấu hổ nhìn Ân Ly, mình tự phụ thông minh hơn người nhưng lại không bằng cả một nha đầu xấu xí. Mạc Thanh Cốc cũng tán thưởng nhìn Ân Ly, lòng thầm nghĩ cô gái kia quả nhiên thông minh, đáng tiếc xấu xí, nếu Vô Kỵ cháu hắn còn trên đời nhất định có thể trở thành người vợ đắc lực cho hắn.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái và mọi người Nga Mi bấy giờ mới giật mình hiểu ra, Tống Thanh Thư hai má đỏ bừng nhỏ giọng nói: “Đa tạ cô nương chỉ điểm.” Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt nhìn Ân Ly, nghĩ thầm, Kim Hoa bà bà võ công như thế, thảo nào một đứa học trò nho nhỏ cũng đã thật là bản lãnh.

Tĩnh Huyền nhìn thấy mấy đệ tử đuổi theo đã đến nơi, nhưng Nga Mi không ai thông thạo bài binh bố trận, Tĩnh Huyền nói: “Tống thiếu hiệp, nói đến bố trận chiến đấu, chúng tôi không ai bằng cậu. Vậy tất cả mọi người theo lệnh cậu để xông lên giết địch, thiếu hiệp đừng khách sáo gì hết”.

Nghe Tĩnh Huyền nói lời này, thật sự là ngoài dự đoán, mọi người Nga Mi đối với Tống Thanh Thư thật đúng là tin tưởng vô cùng, cho dù ngày sau Trương Vô Kỵ thần công cái thế, nhưng cũng chưa từng được chúng đệ tử Nga Mi yêu thích. Tống Thanh Thư và mọi người tuy mới quen biết, bất quá mới chỉ ở chung mấy ngày nhưng từ cao như Diệt Tuyệt đến những đệ tử thấp kém bình thường đều tin tưởng, thật sự không thể coi thường.

Tống Thanh Thư đỏ mặt, ấp úng nói: “Sư thái, Thất sư thúc, cái này … cái này … điệt nhi làm sao dám nhận?”

“Lúc này còn nói chuyện lễ nghĩa gì nữa? Cứ ra lệnh đi!” Diệt Tuyệt sư thái cũng không khách sáo, không phản đối Tĩnh Huyền, ngay cả Đinh Mẫn Quân chua ngoa đảm đương vai phản diện cũng bằng lòng, chờ mệnh lệnh của Tống Thanh Thư.

Tống Thanh Thư nhìn chiến trường tình thế cấp bách, ba phái Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn phản kích càng ngày càng yếu, bị ba kì Hồng Thủy, Duệ Kim, Liệt Hỏa vây quanh, tận lực chém giết. Tống Thanh Thư nhìn cảnh này, quay đầu lại, thấy Ân Ly y nhiên mặt không đổi sắc, ánh mắt tràn ngập khinh thường, lại thấy Mạc Thanh Cốc gật đầu, cắn răng nói: “Chúng ta chia ra làm ba nhóm theo ba hướng xông vào, cùng tấn công

https://thuviensach.vn

Duệ Kim Kỳ. Sư thái dẫn người từ mặt đông đánh tới, Thất thúc dẫn một đội đánh từ phía tây, còn Tĩnh Huyền sư thúc và vãn bối cùng một nhóm theo mặt nam đánh vào …”

Mọi người không có phản đối gì, Mạc Thanh Cốc vừa lòng gật đầu, lập tức đem theo ba mươi đệ tử chia làm ba hướng xông vào chiến trường. Ta vẫn ở ngoài cùng mấy vị sư huynh sư tỷ khác trông coi hành lý cùng với hai người Ân Ly và Trương Vô Kỵ. Đằng trước đánh nhau kịch liệt, Ân Ly kéo xe tuyết của Trương Vô Kỵ, nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng đi thôi, ở đây chẳng có gì hay cả.” Nói xong xoay người định trộm rời đi.

Mấy vị sư huynh sư tỷ chăm chú nhìn chiến trường, ta cũng giả bộ như không nhìn thấy, đáng giận nhất là Trương Vô Kỵ đến lúc nguy cấp này vẫn giả bộ như chân bị gãy, để Ân Ly phải kéo hắn đi, chậm chạp khiến cho Tống Thanh Thư đang xem xét toàn cục nhìn thấy, lập tức chạy đuổi theo, giơ kiếm ngăn lại: “Cô nương dừng bước.”

“Ngươi không cùng bọn họ đánh, giữ ta lại làm gì?” Ân Ly khó hiểu hỏi, trong lòng cũng không chán ghét thiếu niên thông minh, linh thấu này, chỉ là khó hiểu tại sao hắn lại ngăn cản mình.

Tống Thanh Thư mặt lại hiện lên vệt màu đỏ, trong lòng thầm nghĩ còn chưa so rõ xem ai thông minh, lợi hại hơn, muốn phân rõ so sánh cao thấp, ngoài miệng lại nói: “Sư thái còn chưa cho phép, cô không thể tự ý rời đi!”

“Ta không cần lão tặc ni kia cho phép, cứ muốn đi đấy, thì đã sao!” Ân Ly còn không quên Diệt Tuyệt mắng người trong lòng mình là nghiệt chủng, mắng cô cô là yêu nữ, trong lòng vô cùng căm ghét bà ta.

Diệt Tuyệt sư thái đang đại khai sát giới trong đám giáo chúng Minh giáo, nghe Ân Ly cãi nhau với Tống Thanh Thư trong lúc mấu chốt, lửa giận bốc lên, Ỷ Thiên kiếm giương lên nháy mắt giết chết mười mấy người,

https://thuviensach.vn

nhìn muốn ghê tởm, lại thấy bà ta đã chuyển mình hướng đến chỗ hai người, ta vội phóng đến giơ tay điểm luôn vào yếu huyệt của Ân Ly khiến cô ta không thể động đậy. Lúc trước cũng đã nhiều lần chiếu cố Ân Ly, ta và cô ta đã sớm quen thuộc, thấy ta liếc mắt ẩn ý liền hiểu ta tuyệt đối không hại mình, cũng không phản kháng, ngã xuống đất. Ta nói với Tống Thanh Thư: "Tống sư huynh, vị cô nương này giao cho ta trông nom đi!"

Tống Thanh Thư đã sớm thấy ta, nhưng trên đường không có lúc nào rảnh rỗi, cũng không có không gian riêng để tán gẫu, lập tức quay đầu, trường kiếm trong tay múa may tiếp tục chiến đấu. Ta thở dài, giang hồ thế gia và người thường thật khác xa! Ít nhất Tống Thanh Thư giết người cũng tuyệt đối không nương tay. Ta nhìn Trương Vô Kỵ trách móc, đỡ Ân Ly thân thể đã mềm oặt đến xe trượt tuyết.

Diệt Tuyệt thấy Ân Ly bị bắt lại, trường kiếm lại tiếp tục giết địch, Minh giáo ba kì không ai là đối thủ, cho dù ngẫu nhiên có cao thủ cũng bị Kiếm Ỷ thiên chặt gãy, hoặc ám khí đánh lén bắn ra cũng bị Ỷ Thiên kiếm mang tính từ hút lại, không làm thương được Diệt Tuyệt. Mạc Thanh Cốc có lẽ bị lời ban nãy của ta ảnh hưởng, ra tay ít có sát chiêu, hoặc là đánh gãy binh khí của địch nhân, hoặc là dùng Triền Vân Thủ điểm huyệt đạo, công lực so với Diệt Tuyệt tay đang cầm Ỷ Thiên kiếm còn lợi hại hơn, chớp mắt đã đánh gục mười bảy mười tám người.

Chưởng kỳ sứ của Duệ Kim Kỳ là Trang Tranh thấy tình hình không ổn, tay cầm lang nha bổng tiến đến nghênh địch, chặn Diệt Tuyệt sư thái lại. Hai người qua lại hơn chục chiêu, Diệt Tuyệt sư thái sử dụng kiếm pháp của phái Nga Mi càng đánh càng nhanh, hết sức tấn công. Thế nhưng Trang Tranh võ công rất cao cường, nhất thời hai bên ngang ngửa. Trong khi đó mấy người phái Nga Mi và đám người Côn Lôn Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn cũng ra tay tàn sát, tuy dưới trướng Nhuệ Kim Kỳ không phải là ít cao thủ nhưng làm sao địch lại ba phái Võ Đương, Côn Lôn, Nga Mi liên thủ, trong chốc lát đã chết một số đông.

https://thuviensach.vn

Trang Tranh thấy các huynh đệ chết thảm, vội đánh liên tiếp ba bổng bình bình bình, ép Diệt Tuyệt sư thái phải lùi lại một bước, tiếp theo một bổng hết sức từ trên đánh xuống. Diệt Tuyệt sư thái nghiêng trường kiếm, điểm vào thân lang nha bổng, dùng chiêu Thuận Thủy Thôi Chu định đẩy chiếc bổng ra. Nào ngờ Trang Tranh là một nhân vật không phải tầm thường của Minh giáo, trong võ lâm thuộc loại cao thủ hạng nhất, trời sinh có cánh tay thật khỏe, cả nội lẫn ngoại công đều vào mức thượng thừa. Khi đó y cảm thấy nội lực của đối phương truyền vào đầu kiếm liền quát lên một tiếng, cánh tay vận một luồng sức cương mãnh lên đánh ngược lại, kiếm Diệt Tuyệt liền bị đẩy lui, cánh tay cũng ê ẩm, lạnh mặt lại, hừ một tiếng, không lùi lại hay tránh né, đẩy nội lực vào Ỷ Thiên kiếm, một ánh sáng lóe lên nhanh như sao băng dùng chiêu Thiết Tỏa Hoành Giang giơ lên rạch một cái, chiếc đầu đầy móc của lang nha bổng bị kiếm Ỷ Thiên chẻ ra làm hai.

Ta cùng Trương Vô Kỵ và Ân Ly xem đến hoa mắt, thật bội phục đám cao thủ này, võ công bình thường mà luyện được đến cảnh giới như vậy, xem Diệt Tuyệt sư thái đánh nhau lại chiếm tiện nghi, dựa vào đặc tính của Ỷ Thiên kiếm sắc bén mà chém gãy binh khí, chiếm thế thượng phong, quá vô sỉ. Diệt Tuyệt chém gãy binh khí xong còn không bỏ qua, tiếp tục hướng Ỷ Thiên kiếm chém vào đầu Trang Tranh.

Ta đứng ngoài nhìn không đành lòng, ngón tay lén cầm mấy viên đá nhỏ bắn xuyên qua, khiến cho đường đi của Ỷ Thiên kiếm chếch lên trời, kiếm quang liền sượt qua ngực Trang Tranh, hắn rên lên một tiếng ngã xuống đất, tuy đầu còn nguyên nhưng cũng đã trọng thương. Trương Vô Kỵ và Ân Ly thấy Trang Tranh thoát chết đều thở phào, bất quá ánh mắt nhìn Diệt Tuyệt sư thái đều tràn ngập khinh bỉ.

Diệt Tuyệt sư thái xem lực đạo đánh vào thân kiếm biết có cao nhân ra tay cứu người này, không cam tâm, giơ Ỷ Thiên kiếm tiếp tục chém xuống Trang Tranh đang nằm dưới đất, lại bị một cỗ cường lực khác tập kích

https://thuviensach.vn

khiến cho kiếm thế chếch ra chém xuống cát bên cạnh, mấy người khác bên cạnh thông minh chớp lấy cơ hội xông lên đấu che chắn cho Duệ Kim Kỳ sứ đang bị trọng thương.

Mọi người Minh giáo mắt thấy chưởng kỳ sứ bị trọng thương đều đỏ mắt, không để ý đến tính mạng ra sức chiến đấu, môn hạ Côn Lôn và Nga Mi liên tiếp bị giết mấy người, cho đến khi một người trong Hồng Thủy Kỳ kêu lên: “Trang kỳ sứ trọng thương, Duệ Kim, Liệt Hỏa hai kỳ rút lui đi, để Hồng Thủy Kỳ đoạn hậu.”

Kỳ hiệu trong Liệt Hỏa Kỳ lập tức biến đổi, theo lệnh lui về hướng tây. Thế nhưng những người trong Duệ Kim Kỳ càng đánh càng hăng, không ai chịu lùi bước. Người bên trong Hồng Thủy Kỳ lại lớn tiếng rao lên: “Đường kỳ sứ của Hồng Thủy Kỳ có lệnh, tình thế bất lợi, những người trong Nhuệ Kim Kỳ mau mau rút lui, sẽ báo thù sau, cứu Trang kỳ sứ quang trọng hơn.”

Trong Nhuệ Kim Kỳ có mấy người cùng lên tiếng: “Xin mời Hồng Thủy Kỳ mau lui trước, chữa trị cho Trang Kỳ sứ, Tất cả anh em Duệ Kim Kỳ sẽ đoạn hậu cho mọi người.”

Trong trận thế của Hồng Thủy Kỳ đột nhiên giương cờ đen lên, một người tiếng như sấm động kêu lên: “Chưvị huynh đệ của Duệ Kim Kỳ, Hồng Thủy Kỳ nhất định sẽ báo thù cho các anh em. Hôm nay bọn chúng giết người của chúng ta, ngày sau chúng ta sẽ đáp trả gấp mười gấp trăm lần, dù sao sáu đại môn phái cũng ở đó, chạy không thoát.”

Duệ Kim Kỳ lúc này chỉ còn độ bảy chục người, tất cả cùng lên tiếng: “Đa tạ Đường kỳ sứ.”

Chỉ thấy các lá cờ của Hồng Thủy Kỳ phất lên, rút về hướng tây. Hai phái Hoa Sơn, Không Động thấy địch nhân trận thế nghiêm chỉnh, khoảng hai chục người đoạn hậu cầm ống vàng sáng choang, không biết có cái gì

https://thuviensach.vn

cổ quái nên không dám đuổi, bèn quay lại giáp công Duệ Kim Kỳ. Côn Lôn, Nga Mi, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động năm phái vây quanh Duệ Kim Kỳ còn chừng bảy mươi người, trừ phái Võ Đang và Mạc Thanh Cốc dừng tay không công kích nữa thì bốn phái còn lại tinh anh đều ra hết, không ngừng tay.

Chưởng kỳ sứ Duệ Kim Kỳ trọng thương đã bị đưa đi, hiện giờ Duệ Kim Kỳ như rắn mất đầu, tự nhiên không phải đối thủ bốn phái, nhưng mỗi người đều trọng nghĩa thấy chết không sờn, quyết ý lấy chết tuẫn giáo, Tống Thanh Thư giết mấy tên giáo chúng, thấy mỗi người đều mắt thấy chết cũng không sờn, trong lòng rúng động, lớn tiếng hô: “Ma giáo yêu nhân nghe đây: các ngươi trước mắt chỉ có đường chết mà thôi, mau quăng binh khí đầu hàng, Võ Đang sẽ đảm bảo cho các người khỏi chết.”

Tên chưởng kỳ phó sứ cười lên ha hả nói: “Ngươi xem thường giáo chúng Minh giáo quá vậy. Trang đại ca trọng thương sinh tử không rõ, các huynh đệ Duệ Kim Kỳ cũng đã chết gần hết, chỉ còn có mấy người chúng ta, còn mong sống làm gì?”

Tống Thanh Thư càng thêm khâm phục, dừng tay lại, ôm quyền hướng xung quanh, lớn tiếng nói: “Côn Lôn, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động các vị bằng hữu các phái, tất cả xin lùi lại mười bước để cho bọn yên nhân này có thể đầu hàng.”

Mọi người vừa rồi đều nhìn thấy Tống Thanh Thư chỉ huy, đưa mọi người bị vây cứu ra, trong lòng cảm kích đều nghe lệnh lùi lại phía sau, chúng đệ tử Nga Mi cũng nghe theo, lui về. Chỉ còn Diệt Tuyệt sư thái hận ma giáo cực độ, vừa rồi nghe Hồng Thủy kỳ sứ nói, sắc mặt càng trở nên xanh mét giận dữ vẫn tiếp tục múa kiếm giết như điên cuồng. Mũi kiếm Ỷ Thiên đến đâu, kiếm đao đều gãy, tay rơi đầu rụng, còn đâu phong thái từ bi của người xuất gia nữa mà giống như ác quỷ đến từ địa ngục. Phái Nga Mi thấy sư phụ không chịu lùi, những người đã trở ra lại tiến lên tàn sát tiếp, biến thành thế một mình phái Nga Mi đấu với Duệ Kim Kỳ.

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt Duệ Kim Kỳ lại chết thêm hơn mười người, chỉ còn lại đến hơn sáu chục người, số cao thủ vào hạng khá cũng khoảng hai chục, dưới quyền điều động của Chưởng kỳ phó sứ Ngô Kình Thảo, chống cự với hơn ba chục người của phái Nga Mi, lấy hai đánh một đáng lẽ phải ở vào thế thượng phong. Thế nhưng kiếm Ỷ Thiên trong tay Diệt Tuyệt sư thái sắc bén quá, kiếm chiêu của bà ta lại thật là ghê gớm, ánh sáng xanh cuốn đến đâu là nơi đó bị nguy ngập. Chỉ trong chốc lát, đã có bảy tám người chết dưới mũi kiếm của bà ta.

Mọi người còn lại đều không đành lòng, Trương Vô Kỵ đứng xem, trong mắt đều là bi phẫn, thấy Duệ Kim Kỳ hơn mười người binh khí bị Ỷ Thiên kiếm chặt gãy càng thêm chán ghét Diệt Tuyệt, ngoan độc như vậy, so với ác nhân còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần.

Vừa rồi ba phái chết nhiều người như vậy, nhưng những người dù khinh sống chết, trọng chí khí đều buông cừu hận, nghe theo Tống Thanh Thư dừng tay lại, chỉ có Diệt Tuyệt mang theo đệ tử ỷ vào Ỷ Thiên kiếm sắc bén không chịu buông tha, những người đó tương lai đều là chủ lực để đuổi Thát tử a! Giết bọn hắn, lại muốn thanh tịnh trốn tránh trên núi Nga Mi, phản Nguyên sẽ dựa vào ai đây? Nga Mi phái thật sự là truyền nhầm người, ta bỗng nhiên cảm thấy quyết định đi Nga Mi thật là sai lầm.

“Chờ xong mọi việc, ta sẽ về Võ Đang thỉnh sư phụ gửi thư đến Nga Mi đón cháu trở về, người thế này không đáng để làm sư phụ, hừ!” Mạc Thanh Cốc đứng bên cạnh ta nhẹ nhàng nói, ôm lấy đầu ta đứng chắn trước mặt, không để ta nhìn thấy cảnh trước mắt.

Ta tựa đầu trước ngực Mạc Thanh Cốc, nước mắt không biết vì sao lại ứa ra, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, có cảm giác bi ai: “Thất thúc, rõ ràng bà ấy là người xuất gia mà, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là từ bi sao? Người khác dù có sai nhưng cũng phải để người ta có cơ hội sửa chữa chứ! Tại sao cháu có cảm giác chúng ta còn giống ác nhân hơn, giết nhiều người

https://thuviensach.vn

như vậy, bọn họ cũng đâu có làm sai chuyện gì, chỉ là muốn bảo vệ môn phái của mình thôi!”

Mạc Thanh Cốc chỉ âm trầm nghiêm mặt, nheo mắt đánh giá Diệt Tuyệt giống như cuồng ma chém giết không ngừng, vẻ mặt thư sướng. Tứ phía là các phái Côn Lôn, Hoa Sơn, Không Động vây quanh, giáo chúng Duệ Kim Kỳ không ai chịu bỏ chạy, nên vẫn tay không chiến đấu với người của phái Nga Mi.

Diệt Tuyệt sư thái tuy đánh giết thống khoái nhưng ở địa vị chưởng môn một phái, không muốn dùng binh khí giết người tay không, mất thể diện, ngón tay trái liên tiếp phóng ra, chân như hành vân lưu thủy chạy vòng quanh, chỉ giây lát đã điểm huyệt hơn năm chục người còn lại của Nhuệ Kim Kỳ khiến bọn họ đứng như trời trồng không sao cử động được. Những người chung quanh thấy Diệt Tuyệt sư thái thi triển môn công phu cao cường như thế ai nấy đều reo hò vang dội.

Ta xem thủ pháp, tựa tựa như trong sách đã nói qua, là Lan Hoa Phất Huyệt Chỉ tuyệt học của đảo Đào Hoa, chẳng phải nói Quách Tương chưa từng truyền lại tuyệt học của Hoàng Dược Sư sao? Diệt Tuyệt làm sao lại biết được nhỉ? Bỗng nhiên ta nhớ lại chi tiết Quách Tương chết khi bốn mươi mấy tuổi, võ công không quá cao, ngày ngày hành tẩu tìm kiếm tung tích Dương Quá, làm sao nghĩ ra được tuyệt học cho Nga Mi, vậy tuyệt học kia là sao? Sẽ không phải là võ công của đảo Đào Hoa nhưng đã được thay tên đổi họ chứ? Nghi vấn này không có đáp án, ta từng ở Nga Mi năm năm cũng chưa từng gặp qua công phu này.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, thấy ba đội giáo chúng của Thiên Ưng giáo chia ba hướng đông nam bắc lấp ló từ từ di động lại, đến khoảng mười trượng thì ngừng, rõ ràng định đứng xa xa canh chừng, chưa có ý tiến lên khiêu chiến. Tống Thanh Thư vừa rồi thấy Diệt Tuyệt hành sự, trong lòng kinh sợ, cung kính tiến lên, cũng không dám xưng hô tùy tiện, nói: “Tiền

https://thuviensach.vn

bối, chúng ta phải xử lý Nhuệ Kim Kỳ ngay rồi quay lại đối phó với Thiên Ưng giáo để khỏi lo chuyện bị tấn công từ đằng sau.”

Diệt Tuyệt sư thái nghe Tống Thanh Thư nói, không muốn một kiếm giết họ, có ý làm làm nhụt nhuệ khí của ma giáo, báo thù mấy ngày bị bọn chúng dọa dẫm, đệ tử chết thảm, lên tiếng quát: “Các người của ma giáo nghe đây, người nào muốn sống, chỉ cần lên tiếng xin tha, ta sẽ cho đi.”

Một hồi lâu chỉ nghe tiếng ha ha, hạp hạp, khà khà không dứt, người của Minh giáo cùng cười vang, nhưng không ai để ý đến Diệt Tuyệt, khiến bà ta một trận xấu hổ, giận dữ hỏi: “Có cái gì đáng cười?”

Nhuệ Kim Kỳ chưởng kỳ phó sứ Ngô Kình Thảo lớn tiếng đáp: “Huynh đệ chúng ta thề đồng sinh cộng tử, mau mau giết tất cả đi.”

Diệt Tuyệt sư thái hừ một tiếng, nói:

“Được rồi, đến nước này còn muốn anh hùng hảo hán. Ngươi tưởng được chết một cách sảng khoái ư, đâu có dễ thế.”

Bà ta rung trường kiếm một cái đã chặt đứt cánh tay phải của Ngô Kình Thảo.

Ngô Kình Thảo cười ha hả, thần sắc vẫn như không, nói:

“Minh giáo thay trời hành đạo, tế thế cứu dân, sống chết nào có khác gì. Lão tặc ni muốn bọn ta khuỵu gối đầu hàng, đừng vọng tưởng.”

Diệt Tuyệt sư thái càng thêm phẫn nộ, soẹt soẹt soẹt ba tiếng đã chém đứt ba cánh tay của ba giáo chúng khác, hỏi người thứ năm:

“Ngươi xin hay không xin tha?”

Người kia chửi lại:

https://thuviensach.vn

“Mụ vãi già nói thối như rắm chó.”

Ta không muốn nhìn nữa, Trương Vô Kỵ đâu, sao không mau ra tay đi, chẳng lẽ đợi tay người ta đều đứt hết rồi mới động tâm sao? Cánh tay Mạc Thanh Cốc cũng siết chặt hơn, sắc mặt xanh mét, Diệt Tuyệt chỉ lo phát tiết giận dữ, không thèm nhìn đến sắc mặt mấy người còn lại nữa, Ân Li thì sợ đến phát run.

Ngoại môn đệ tử Tĩnh Huyền vọt lên, vung kiếm trong tay chém đứt cánh tay phải người đó, kêu lên:

“Sư phụ, để đệ tử chém giết đám yêu nghiệt này!”

Nàng ta cũng là bất đắc dĩ, không muốn để sư phụ mà mình rất đỗi kính trọng hiển lộ ngoan độc trước mặt người ngoài, để chính mình làm ác nhân vậy.

Quả nhiên hỏi mấy người, không ai chịu khuất phục, ngay cả chém thêm mấy cánh tay cũng không ai đổi ý, Tĩnh Huyền chung quy mềm lòng, hy vọng Diệt Tuyệt đã bình tĩnh lại, quay đầu lại nói: “Sư phụ, bọn yêu nhân này ương ngạnh lắm …” Lời nói ý muốn sư phụ nương tay, bao nhiêu người như vậy, hoặc là nương tay, hoặc cho bọn họ được chết thống khoái.

Diệt Tuyệt sư thái hoàn toàn không thèm để ý đến, Tĩnh Huyền bất đắc dĩ, không còn cách nào hơn, lại chém thêm mấy người nữa. Trương Vô Kỵ rốt cuộc nhịn không nổi nữa, từ cái cáng tuyết nhảy vọt ra, chặn ngay trước mặt Tĩnh Huyền, kêu lên: “Dừng tay!”. Tĩnh Huyền ngạc nhiên, lùi lại một bước. Ta thấy hắn đã ra tay, rốt cuộc cũng được thở phào.

Nhìn giữa sân, hơn mười người không còn tay phải nữa, cánh tay cụt rơi khắp nơi trên đất, nhiệt huyết phun trào, ta không lòng dạ nào xem Trương Vô Kỵ biểu diễn, không nhịn được đem thuốc trị thương, xé mấy cái quần áo sạch sẽ lén băng bó lại cho bọn họ, Diệt Tuyệt sư thái đang lằng nhằng với Trương Vô Kỵ, không rảnh chú ý đến. Những người khác thấy

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc và Tống Thanh Thư bên cạnh ta, sắc mặt âm trầm, lại càng không dám nói gì, vừa rồi chính mắt bọn họ nhìn võ công của Võ Đang, người nào cũng không kém.

Tống Thanh Thư bàn bạc cùng Mạc Thanh Cốc chuyện đưa ta trở về Võ Đang, bất đắc dĩ Mạc Thanh Cốc chưa thể làm gì, hắn rất coi trọng quy củ, lễ giáo, chưa được Diệt Tuyệt đồng ý thì sẽ không có chuyện đưa ta đi, Tống Thanh Thư chỉ có thể đồng ý, từ nhỏ hắn đã được Mạc Thanh Cốc dạy dỗ, sẽ không có chuyện hắn cãi lại mệnh lệnh của sư thúc.

Mà Trương Vô Kỵ đằng kia cùng Tĩnh Huyền giao đấu, vẫn giống như trong truyện, đánh gãy chân Tĩnh Huyền, ước hạ ba chưởng với Diệt Tuyệt sư thái. Ta băng bó xong cho mấy người kia, trở lại chỗ cũ, Trương Vô Kỵ ba chưởng đã đỡ xong, chân chính thể hiện uy lực huyền bí của Cửu Dương Thần Công, nội lực đã gần đạt đến đại thành.

**:Đoạn này, Trương Vô Kỵ nhảy ra đòi Diệt Tuyệt tha mạng cho giáo đồ Minh giáo, Diệt Tuyệt thách Trương Vô Kỵ đỡ đc ba chưởng của mình, nếu đỡ được thì mới chịu ta, hai chưởng đầu, Diệt Tuyệt dùng tuyệt chiêu của Nga Mi đánh hắn trọng thương, nhưng Trương Vô Kỵ nội công Cửu Dương thần công thâm hậu, nên vận tức điều trị liền hồi phục rất nhanh. Chiêu cuối cùng là chưởng pháp Phật Quang Phổ Chiếu có nguồn gốc từ Cửu Dương công, là bản thiếu của Cửu Dương thần công năm xưa Quách Tương học được, do đó không làm Trương Vô Kỵ bị thương chút nào, nên dù bà ta vận hết toàn lực nhưng ai cũng tưởng bà ta nhẹ tay tha chết cho Trương Vô Kỵ.

Ân Dã Vương đã xuất hiện, đệ tử bốn phái đều bị vây trong vòng cung tiễn, Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt xanh mét, hiển nhiên bị Ân Dã Vương làm cho vô cùng tức giận. Ta cùng Mạc Thất thúc và Tống Thanh Thư đến gần hơn, nghe thấy rõ ràng Ân Dã Vương ha ha cười to, nói: “Người thức thời là kẻ tuấn kiệt, Diệt Tuyệt sư thái không thẹn là một đương thế cao nhân. Triệt cung tên đi!”

https://thuviensach.vn

Các giáo đồ lập tức lục tục lùi ra xa, một hàng cầm thuẫn, một hàng cầm cung tên, đứng thật chỉnh tề, giống như binh sĩ thiện chiến trên chiến trường, Tống Thanh Thư nhìn đến hai mắt tỏa sáng, thì ra Ân Dã Vương chẳng những võ công cao cường mà binh pháp lại xuất chúng, giáo đồ Thiên Ưng ngày ngày học tập binh pháp, thao luyện chiến trận, tiến lui phối hợp vô cùng ăn ý, không thể coi thường.

Diệt Tuyệt sư thái vừa rồi gặp tình huống xấu hổ, coi như trở thành một khối đá lót chân cho Trương Vô Kỵ càng thêm nổi bật, trên mặt không còn chút ánh sáng nào nhưng cũng chẳng thể giải thích, mọi người rõ ràng đều thấy hai chưởng đầu tuy đánh ra nhẹ nhàng nhưng cũng khiến Trương Vô Kỵ trọng thương, chưởng thứ ba mạnh mẽ dọa người nhưng lại không khiến hắn tổn thương gì, dù có nói đó là toàn bộ sức lực thì cũng không ai tin, huống chi bà ta là người cao ngạo, chẳng lẽ cam lòng đi cầu người ta tin mình? Lập tức hung dữ trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ, lạnh lùng: "Ân Dã Vương, ngươi muốn tìm hiểu chưởng lực của ta, bây giờ mời qua đây."

Ân Dã Vương tựa tiếu phi tiếu chắp tay đáp:

"Hôm nay được sư thái ban cho chút tình, đâu dám đắc tội thêm nữa, chúng ta sau này có ngày gặp lại."

Diệt Tuyệt sư thái phất tay trái một cái, không nói thêm, cũng không đếm xỉa đến Ân Ly, vừa rồi mất mặt với Trương Vô Kỵ làm sao còn nghĩ đến chuyện bắt bớ người ta, lập tức dẫn các đệ tử chạy về hướng tây. Mọi người các phái Côn Lôn, Hoa Sơn, Không Động cũng theo sau, ta quay đầu nhìn Trương Vô Kỵ, biết vận mệnh của hắn đã sắp mở ra rồi, nhìn hắn tỏ ý tự mình bảo trọng, xốc lại hành lý đi theo bên cạnh Mạc Thanh Cốc, bước theo nhưng cũng không muốn ở gần với Diệt Tuyệt sư thái chút nào.

Mạc Thanh Cốc không biết rằng khinh công của ta so với hắn không kém, thấy ta đeo bao hành lý nặng nề, vội đỡ lấy, quăng cho Tống Thanh Thư nhăn nhó cười khổ, kéo tay ta vận khởi khinh công đuổi theo hướng

https://thuviensach.vn

bốn phái vừa đi. Tống Thanh Thư lưng đeo bao hành lý, theo ngay sát bên, vừa đi vừa nói: “Thất thúc, trước kia ở trên núi, nghe nói chưởng môn phái Nga Mi rất lợi hại, bây giờ nhìn thấy công phu quả thật cao cường, nhưng con người thì.. Aiz! Hiện giờ mới biết, mẹ cháu tuy cũng làm nhiều việc, lo nhiều công chuyện, so với Diệt Tuyệt vẫn tốt hơn nhiều!”

“Diệt Tuyệt sư thái cũng có nỗi khổ của mình, năm xưa không phải là người như vậy, ta cứ tưởng bà ấy vẫn là người như năm xưa mới vào Nga Mi nên không phản đối sư tổ đưa Chỉ Nhược đến đó, không ngờ, bây giờ mới biết được, Diệt Tuyệt sớm đã không phải là Diệt Tuyệt trước đây.” Mạc Thanh Cốc thản nhiên đáp.

Tống Thanh Thư trước mặt hai chúng ta tháo lớp mặt nạ chững chạc thành thục kia xuống, khôi phục lại vẻ nghịch ngợm láu cá, cười nói: “Chỉ Nhược cũng thật đáng thương, có bà sư phụ yêu quái đó, tương lai chắc chắn không đi đâu được, bây giờ đi tìm bà ta làm gì nữa, ở lại đi cùng phái Võ Đang ta thôi! Rồi về Võ Đang luôn!”

“Đi đi, đừng náo loạn, Võ Đang đi đến đây đều là nam đệ tử, trên đường cũng không có nhà cửa dừng chân, làm sao để Chỉ Nhược còn nhỏ như vậy đi theo được. Nói lung tung. Chỉ Nhược, không bằng Thất thúc tạm thời ở lại Nga Mi, khi đến Quang Minh Đỉnh còn có thể bảo vệ cháu, xem thực lực hiện giờ của Minh giáo, sáu đại phái không chừng cũng có thể đánh thắng.” Mạc Thanh Cốc gõ trán Tống Thanh Thư, giọng mắng mỏ pha chút yêu thương.

Ta nghe bọn họ nói, tâm trạng bị kích thích bởi màn huyết tinh vừa rồi đều lắng xuống, nhìn Thất thúc và Thanh Thư bộ dáng lo lắng, ta khẽ nhếch khóe miệng, mang theo ý cười, nói: “Thất thúc, Thanh Thư, mọi người không cần lo lắng cho ta, ta đã học võ công năm năm, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình, nếu có gì thì nhất định sẽ bám chặt bên cạnh Diệt Tuyệt sư thái, một tấc không rời, mọi người đừng lo cho ta, phái Võ Đang cũng cần

https://thuviensach.vn

mọi người mà, mọi người cùng bốn đại phái đều liên thủ xuất động, chắc không có nguy hiểm gì đâu.”

Trên đường chúng ta chậm rãi đi theo sau bốn phái, Thất thúc và Thanh Thư hỏi thăm cuộc sống của ta trên Nga Mi mấy năm nay. Sau nhiều canh giờ, sắc trời đã tờ mờ sáng, Tĩnh Huyền thấy mọi người đồng hành trải qua trường ác chiến đều đã mệt mỏi không chịu nổi, liền xin Diệt Tuyệt sư thái cùng chưởng môn bốn phái có thể tạm thời dừng chân nghỉ ngơi hay không.

Bốn người quay đầu lại đánh giá, các đệ tử quả thật đã vô cùng mệt mỏi, đành gật đầu đồng ý, sai các đệ tử đi dựng lều trại, kiếm củi nổi lửa nấu ăn. Ba phái Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn trải qua trận đại chiến vừa rồi đã mất mát không ít lều bạt lương thực, cũng chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Nga Mi, may là Nga Mi mang theo lương khô gạo muối còn nhiều, đều đủ cho mọi người. Chúng đệ tử nghe có thể được nghỉ ngơi đều reo hò, rồi tùy tiện tìm một cồn cát sạch sẽ cứ ba hoặc năm lều tụ lại thành một cụm, mọi người đều mệt mỏi, rất nhanh ai cũng ngủ say sưa.

Mạc Thanh Cốc tối hôm qua khó chịu với Diệt Tuyệt sư thái, vừa rồi lại được chứng kiến màn chém giết, lại càng không muốn ở lại đây nhìn mặt bà ta, lấy cớ phải trở về chỗ phái Võ Đang, dặn dò ta tự chăm sóc tốt cho mình rồi mới cùng Tống Thanh Thư rời đi. Ta chờ hai người đi rồi, mới đến nhập bọn với các sư tỷ bắt đầu nấu cơm, đun nước, nấu cháo… Đang lúc bận rộn, Đại sư tỷ ngoại môn Tĩnh Huyền đi đến, lạnh nhạt nói: “Chỉ Nhược không cần làm việc nữa, sư phụ gọi muội đến.”

“Dạ?” Ta có chút nghi hoặc, Diệt Tuyệt tìm ta làm gì nhỉ? Ta nhẹ nhàng theo sau Đại sư tỷ đi đến lều của Diệt Tuyệt.

Tĩnh Huyền tiến trước vào trong, ta theo ngay sát phía sau, vừa lúc nhìn thấy Tĩnh Huyền khom người, chắp tay hành lễ: “Bẩm sư phụ, Chỉ

https://thuviensach.vn

Nhược sư muội đã đến.” Nói xong liền đứng tránh sang bên cạnh Diệt Tuyệt sư thái.

“Đệ tử Chu Chỉ Nhược tham kiến sư phụ.” Ta cũng bước đến khom người hành lễ, rồi ngẩng đầu lên quan sát tình huống trong lều. Diệt Tuyệt sư thái đã đổi quần áo màu đen thay cho bộ y phục dính đầy máu trước đó, sắc mặt bình tĩnh ngồi trên thảm, nhìn không ra cảm xúc. Đại sư tỷ Tĩnh Nghi, Nhị sư tỷ Đinh Mẫn Quân và các nội môn đệ tử cùng Đại sư huynh ngoại môn Tĩnh Trần cũng đều có mặt. Nhiều người ở đây như vậy, tìm ta làm gì?

Diệt Tuyệt trầm mặc một lúc, mới đưa mắt lạnh lùng xem xét ta, đôi mắt sắc lạnh khiến ta trong lòng chợt thấy lạnh run, lại nhớ đến bộ dáng giết người ban nãy của bà ta, nỗi sợ hãi lại dần trỗi dậy. Ở hiện đại nếu như vậy thì phải là một kẻ sát nhân điên cuồng, phán mười lần tử hình cũng không hết tội.

Có lẽ nhìn thấy nỗi sợ trong mắt ta, Diệt Tuyệt mới thu hồi hàn quang trong mắt, nhíu mày quát:

“Quỳ xuống, vừa rồi ai cho phép ngươi cứu yêu nhân ma giáo?”

“Không ai cho phép, là Chỉ Nhược tự ý hành động.”

Ta nhẫn nại tỏ ra khuất phục, trong lòng cố tự nói với mình, ở cổ đại đệ tử quỳ trước sư phụ là chuyện rất bình thường, quỳ thì quỳ, cũng không mất miếng thịt nào, tìm ta thì ra là vì chuyện này, Mạc Thất thúc cũng vừa mới cảnh báo ta xong.

Diệt Tuyệt mặt lạnh cười: “Vi sư không biết trong Nga Mi còn có đệ tử to gan như vậy, chẳng những không chịu ra tay tiêu diệt ma giáo yêu nhân, mà còn chưa có lệnh của ta đã dám tự tiện, ngươi cứu ma giáo yêu nhân là có quan hệ gì với ma giáo? Hay là nghĩ rằng có người Võ Đang ở đây, vi sư không dám trừng phạt sao?”

https://thuviensach.vn

“Đệ tử không dám, đệ tử chính là vì Nga Mi mà suy nghĩ, bổn môn võ công cao giang hồ đều biết, đệ tử Nga Mi mỗi người đều tinh anh, hành tẩu giang hồ không người nào không khâm phục tán thưởng, sư phụ nhân hiệp khoan hậu, ai không kính phục? Võ công trên giang hồ cũng là cao nhân đứng thứ hai, chém giết ma giáo yêu nhân sạch sẽ, uy phong không người có thể sánh được, mỗi người đều bội phục, so với chưởng môn ba phái kia đều xếp cao hơn. Nhưng khi đó sư phụ giận dữ lấy khổ hình tra tấn ma giáo yêu nhân, thật sự có tổn hại đến phong phạm Nga Mi chúng ta xưa nay lấy nhân nghĩa làm đầu, cho nên đệ tử mới chủ trương làm thiện, về phần không ra tay tiêu diệt ma giáo, là do đệ tử muốn trông coi bảo vệ đồ đạc của Nga Mi, hành quân đánh giặc, lương thảo đi trước, chúng ta hiện giờ đang ở trong địa bàn của ma giáo, không thể bổ sung lương thảo, thật sự không thể để bị hao tổn, thứ hai là đệ tử võ công thấp kém, cho dù có xông vào tham chiến cũng không có tác dụng gì nhiều cho phái chúng ta.” Nghe mấy vấn đề bà ta hỏi, ta không hoảng hôt, đã sớm nghĩ ra cách ứng đối, lập tức từ tốn uyển chuyển giải thích cho mình.

Quả nhiên sắc mặt Diệt Tuyệt nghe ta suy nghĩ cho Nga Mi, lập tức chuyển thành tán dương, trong mắt hiện lên vui mừng, sắc mặt cũng nhẹ đi nhiều, thanh âm từ lạnh lùng chuyển về vẻ hòa ái: “Đứng lên đi! Về sau làm việc phải bẩm báo trước, đừng tự ý như vậy nữa, ngươi cũng khá là thông minh! Ừ! Tư chất cũng tốt, võ công sao lại kém cỏi vậy? Cũng là do vi sư không dạy dỗ tốt.”

Diệt Tuyệt vừa dứt lời, Đinh Mẫn Quân, Tô Mộng Thanh, Triệu Linh Châu mấy tục gia đệ tử liền nhìn ta bằng ánh mắt sắc lạnh, trong lòng ta lại một trận lạnh run, vội ngắt lời Diệt Tuyệt:

“Dạ, là do đệ tử ngu ngốc, Đại sư tỷ cũng thường dạy dỗ cẩn thận nhưng bất đắc dĩ đệ tử không có năng khiếu, lĩnh ngộ không ra tinh hoa của võ công Nga Mi ta.”

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt cũng không tính toán việc bị ta ngắt lời, ngược lại có vẻ gì đó như hứng thú, thấy ta còn quỳ trên mặt đất, lại tự mình nâng ta dậy, ôn hòa nói:

“Cũng là vi sư hàng năm bế quan, ít quan tâm dạy dỗ, xem tư chất ngươi, nếu là vi sư tự mình dạy, nhiều nhất năm năm võ công nhất định cao hơn mấy sư tỷ, võ công Nga Mi ta đối với tư chất, trí tuệ yêu cầu rất cao, tư chất càng tốt, sức lĩnh ngộ càng cao, có thể học được tinh túy của võ học Nga Mi. Vi sư thấy ngươi đối đáp rành mạch, thích đáng, gặp sự vững vàng thông minh, là người có khả năng, hôm nay vi sư thu ngươi làm đệ tử nội môn thân truyền, chờ cho mọi việc kết thúc, sau khi về Nga Mi sẽ bái sư hành lễ.”

“Sư phụ! Đệ tử tự biết mình ngu dốt, võ công lại kém cỏi…” Đột nhiên xảy ra chuyện bất ngờ này, xem năm vị sư tỷ nghe ta được Diệt Tuyệt khích lệ, sắc mặt ngày càng khó chịu, Đinh Mẫn Quân đôi mắt đã bắn ra vô số ánh dao sắc lẻm, nghe đến câu cuối, tất cả mọi người đều nhất tề giật mình. Diệt Tuyệt sư thái nói ra là sẽ không thay đổi, ngôi vị chưởng môn cũng sẽ lựa chọn trong đám đồ đệ này, ta vội mở miệng định chống đỡ, nhưng vừa nói được hai câu liền bị bà ta giơ tay ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ ngậm miệng lại.

“Được rồi, mọi người đều vất vả chưa được nghỉ ngơi, mau về lều của mình nghỉ đi, sau giờ Ngọ vi sư cùng ba vị chưởng môn bàn bạc rồi quyết định tiếp.”

Diệt Tuyệt sư thái lại ngồi vào thảm, tỏ ý bảo mọi người lui ra, ta chạy nhanh thoát khỏi năm luồng ánh mắt sắc như đao cùng sự kinh ngạc của Tĩnh Huyền và Tĩnh Hư, chật vật đi nghỉ, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ vận mệnh thật sự không thể thay đổi? Tại sao lại trở về giống như Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác kia rồi?

https://thuviensach.vn

Trở về lều, cả buổi sáng ta không thể ngủ được chút nào. Vận mệnh vô thường, Diệt Tuyệt có tính toán gì đây? Thật là phiền não, cuối cùng chỉ có thể thở dài, thôi cứ thuận theo tự nhiên vậy! Dù sao hiện giờ võ công của ta so với Diệt Tuyệt cũng không kém, khinh công so ra còn tốt hơn, sự tình gì cũng không cần miễn cưỡng.

Sau giờ Ngọ, chưởng môn bốn phái gặp nhau bàn bạc, thương nghị hành động, đối sách. Chưởng môn Hoa Sơn Tiên Vu Thông tính kế, cảm thấy ba phái vừa thiệt hại nặng nề, ma giáo lại tăng cường thêm viện binh, Thiên Ưng giáo, Tứ đại pháp vương đều đến, hiện tại không nên giao chiến, vẫn là trước chỉnh trang lại đội ngũ, chờ Thiếu Lâm đến, cùng Thiếu Lâm, Võ Đang, sáu phái cùng nhau công kích Quang Minh đỉnh, tổn thất hẳn sẽ ít hơn.

Chưởng môn bốn phái nghe xong đều cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý, bất đắc dĩ diễn biến đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát, ngay đêm đó, trên không đột nhiên hiện lên hỏa pháo tín hiệu của Thiếu Lâm. Phái Thiếu Lâm chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, bốn phái đều nghĩ hẳn đã gặp phải cao thủ ma giáo, lập tức vội vàng bỏ lại những thứ nặng nề, hành trang gọn nhẹ đuổi về hướng ngọn lửa. Trên đường cũng gặp được mọi người phái Võ Đang cũng nhìn thấy ngọn lửa và cũng vội đến đó.

Lập tức năm phái phối hợp cùng đi, chia làm năm đội, hướng đến phía ngọn lửa, đến gần sườn núi Quang Minh đỉnh, chỉ thấy trên mặt đất nằm ngang dọc ba bốn xác giáo đồ Minh giáo, xa xa còn có vết máu, mọi người vội chạy về phía bên kia, trên đường lại thấy thêm nhiều xác giáo đồ Minh giáo nữa, khi thì có thi thể giống như hòa thượng tăng nhân Thiếu Lâm, bất quá thì vẫn là người Minh giáo chết nhiều hơn. Xen lẫn với thi thể là những dấu chân hỗn loạn chạy về hướng đỉnh núi.

“Chẳng lẽ phái Thiếu Lâm công kích Quang Minh đỉnh? Mọi người mau đi lên xem.” Tiên Vu Thông linh mẫn, xem xét vết máu thấy còn nóng, xa xa còn có tiếng binh khí va chạm, tiếng hô quát, lại thấy người Thiếu

https://thuviensach.vn

Lâm chết không nhiều, biết rằng Thiếu Lâm đã chiếm thượng phong. Nhưng ai nấy đều khó hiểu, rõ ràng sáng nay giao chiến, Minh giáo còn sĩ khí mười phần, lại có cường viện, làm sao lại để cho Thiếu Lâm đánh lên tận cửa như vậy được?

Hoài nghi mọi người không sao giải thích được, dọc theo đường đi đầy tuyết hướng đến nơi giao chiến, ta biết hiện giờ mấy thủ lĩnh Minh giáo như Dương Tiêu và Vi Nhất Tiếu đều bị trọng thương, giáo chúng không ai chỉ huy, chỉ có thể tự mình chống đỡ, dễ dàng bất lợi, hầu hết giáo chúng đều là những binh sĩ bình thường, võ công thấp kém, cùng Thiếu Lâm khổ chiến làm sao là đối thủ, chết và bị thương vô số.

Mọi người năm phái chạy tới đỉnh núi, nghe được tiếng binh khí giao nhau kịch liệt, hơn một ngàn giáo đồ Minh giáo tử thủ trên Quang Minh đỉnh, không để Thiếu Lâm lọt vào trong, xem ra đây chính là tổng đàn Minh giáo, các giáo đồ muốn bảo vệ mấy người đang trọng thương bên trong.

“Không Trí đại sư, tại sao không đợi sáu phái hội họp mà đã động binh tấn công?” Diệt Tuyệt sư thái khó hiểu hỏi.

Sáu đại phái tiêu diệt Minh giáo, phương trượng Thiếu Lâm tự ở lại chùa, Không Trí suất lĩnh đệ tử đến Quang Minh đỉnh. Không Trí nghe hỏi vậy, hơi hơi cười, tạm thời thu tay lại, quay đầu hướng chưởng môn mấy phái kia thi lễ, nói: “A di đà Phật, bần tăng cũng vừa tới Côn Lôn, hai canh giờ trước mới biết được tin chủ lực Minh giáo đều bị thương, đúng là thời cơ ra tay thật tốt, mới mang đệ tử đến đây tìm hiểu, xem xét rõ là thật mới phát tín hiệu.”

“Một khi đã như vậy, mọi người cũng đừng kiêng nể gì, thừa dịp yêu nhân đều ở đây, giết hết bọn chúng đi!” Phái Không Động bị Tạ Tốn cướp Thất Thương Quyền phổ, hận ma giáo thấu xương, bất chấp cùng Thiếu Lâm mang theo đệ tử xông vào chém giết Minh giáo. Mặt khác bốn phái

https://thuviensach.vn

kia cũng không tin lý do đó, chỉ sợ là thừa dịp cao thủ Minh giáo đều bị trọng thương, thực lực suy yếu mà một mình định diệt hết ma giáo, lấy uy chấn nhiếp các phái khác, không may gặp phải ma giáo phản kháng kịch liệt, nhiều đệ tử bỏ mạng thì mới chịu phát tín hiệu!

Lập tức đều khách khí mấy câu, rồi tất cả cùng xông vào chiến trường. Diệt Tuyệt ngay cả một câu khách khí cũng không, mang theo biểu tình hưng phấn vung Ỷ Thiên kiếm xông vào chém giết, thật giống như hổ nhập bầy cừu, kiếm vung đầu rụng, người chết vô số, Hoa Sơn, Côn Lôn, Võ Đang trước sau cũng xông vào chết sống, không kiêng dè gì, chỉ có Võ Đang tận lực trước sau đều đánh bị thương chứ không giết.

Tất cả mọi người đang chiến đấu, chỉ có ta vẫn đứng yên tại đó, giật mình ngơ ngác nhìn cảnh tượng rõ ràng phía trước, trong mắt chỉ nhìn thấy máu tươi phun trào, chỉ có những sinh mệnh cứ không ngừng ngã xuống. Vì sao? Vì Thành Côn châm ngòi? Vì dã tâm Mông Cổ muốn trừ bỏ thực lực võ lâm, diệt trừ Minh giáo sao? Còn có tư tâm của mấy vị chưởng môn phái, cừu hận tư thù của mình, dùng quá nhiều tính mạng để trả giá.

Vô số giáo chúng Minh giáo ngã xuống, đệ tử sáu đại phái cũng chết không ít, giáo chúng Thiên Ưng giáo đội hình cũng ít dần, không còn uy phong như đêm hôm trước. Nhân thủ ngày càng ít, mọi người Minh giáo cũng không chịu lùi về phía sau nửa bước, thi thể chồng lên thi thể, máu đỏ tươi mang theo mùi huyết tinh thấm xuống nền tuyết, nhuộm đỏ cả một vùng đỉnh núi trắng xóa, tan chảy cả tuyết thành những dòng nước đỏ tươi, chảy đến tận nơi chân ta đang đứng. Ta cuống quýt hoảng sợ lùi ra, không muốn giẫm vào dòng suối máu đó, bởi nhìn chúng ta sẽ nhớ đến, ta đã sớm biết rằng chuyện thế này sẽ xảy ra, nhưng vì tự bảo vệ mình, vì không muốn thay đổi kịch tình, diễn biến, không dám làm gì để thay đổi, đúng vậy, vì ta sợ chết, càng sợ tương lai không biết sẽ phát sinh chuyện gì nguy hiểm, hay là sẽ trở thành kẻ giang hồ giết người không sợ phạm pháp…

https://thuviensach.vn

“Cẩn thận!” Tự trách, thống hận khiến ta không chú ý đến lưỡi đao bổ tới, may mắn được Mạc Thanh Cốc đẩy ra, chắn đỡ, đem người kia hạ gục.

Mạc Thanh Cốc quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Chỉ Nhược vì sao không tránh né, lập tức bị sắc mặt trắng bệch của nàng dọa cho hoảng sợ, bước lên phía trước đỡ nàng, nhẹ nhàng nói: “Sợ hãi sao? Diệt Tuyệt sư thái cũng thật là, sao lại mang cháu đến nơi thế này. Từ từ.”

Mạc Thanh Cốc nhìn xung quanh xem xét, nhìn đến không xa có tòa cột đá cao bảy tám thước, liền ôm lấy Chỉ Nhược, nhún chân bay vọt lên trên đỉnh, đem Chỉ Nhược đặt ngồi xuống, đau lòng nhìn nàng thần sắc tự trách, sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, dịu dàng nói: “Ngoan ngoãn chờ ở đây, khi mọi việc chấm dứt ta sẽ mang cháu xuống, sợ hãi thì đừng nhìn nữa.” Nói xong đưa bàn tay trái ấm áp che đôi mắt nàng lại.

“Cháu cám ơn, Thất thúc chờ đã..” Ta cảm nhận được nhiệt độ ấm áp cùng những ngón tay dịu dàng đặt trên mắt, khi bị rời khỏi lập tức bật ra khỏi miệng mấy tiếng, thảm thiết như tuyệt vọng, như hơi ấm đã rời khỏi ta thật xa, nghe thanh âm Mạc Thanh Cốc phi thân xuống, nghe được dường như cũng không dừng lại.

Ta không dám nhìn xuống, bởi biết rằng bằng võ công của mình chẳng thể giống như Trương Vô Kỵ cứu được bất luận kẻ nào, chỉ có thể tự đặt mình vào tình thế nguy hiểm, đồng thời còn bị Thành Côn ác độc, tay chân đông đảo của Triệu Mẫn, còn có võ lâm sáu đại phái chú ý đến, có lẽ sự tình vốn nên là như vậy, chết là vận mệnh của bọn họ, chính ta cũng không biết nên làm gì để có thể thay đổi được vận mệnh lẫn lịch sử.

Thời gian cứ trôi, trường chém giết vẫn liên tục từ trong đêm tối cho đến khi mặt trời ló dạng chiếu xuống mi mắt, vô số thanh âm đao kiếm giao nhau mới lặng xuống, trong khoảng khắc vạn vật yên lặng, trống rỗng, ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho đến khi hơi thở quen thuộc xuất hiện trở lại bên cạnh, bàn tay ấm áp dịu dàng lại đặt trên mắt ta.

https://thuviensach.vn

“Cuộc chiến trong đêm rất tàn khốc, trừ Võ Đang chúng ta được các sư huynh ứng chiếu không ai tổn thương, Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động cùng Minh giáo đều tổn hại nặng nề, sáu đại phái đồng ý với Bạch Mi Ưng Vương, bọn họ cùng Minh giáo ước định giao đấu thực lực, thắng thua quyết định sinh tử, không tàn sát bừa bãi như trước. Cho dù Minh giáo thua cũng chỉ giết những người đứng đầu, tha cho giáo chúng bình thường.” Mạc Thanh Cốc thanh âm mang theo bất đắc dĩ cùng mệt mỏi nói.

Ta ghé sát đến trước mặt hắn, ngửi mùi trên người hắn, tốt lắm, chỉ có hương lá tùng như trước, không có huyết tinh, có phải như vậy là hắn không giết người? Khẽ nói: “Kỳ thật cũng khó cho thúc phải không? Trường tranh đấu này, thúc căn bản là không muốn đến.”

“Đúng vậy, ta không muốn, nhưng thân là đệ tử Võ Đang, có trách nhiệm phải bảo vệ danh dự cho Võ Đang, bảo vệ cho các đệ tử được an toàn. Đến đây, để thúc đưa cháu xuống. Bọn họ đang giao đấu ở quảng trường, cháu có thể quan sát võ công các phái, đừng mở mắt, phía dưới không nên nhìn.” Mạc Thanh Cốc hạ bàn tay đang che mắt ta xuống, thản nhiên nói, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy ta, phi thân đáp xuống mặt đất, từng bước đi đến nơi giao đấu.

Rõ ràng ta đang ở nơi đầy máu me, giết chóc, nhưng được Mạc Thanh Cốc ôm vào trong ngực, lại chẳng ngửi thấy mùi huyết tinh, ngược lại cảm giác giống như đang bay trên mây trên biển, toàn thân đều nhẹ nhàng bay bổng, giống như tất cả phiền muộn đều tan biến, không còn gì khó xử hay nghi hoặc, không có thống khổ, thương cảm, tự trách, chỉ cảm giác như là thật hạnh phúc, có người bảo vệ che chở thật tốt.

Mạc Thanh Cốc cảm nhận được Chỉ Nhược tựa đầu gắt gao nép chặt vào vai mình, không mở mắt, chỉ cúi đầu dán sát vào ngực hắn, không biết vì sao hắn bỗng thấy tim mình đập ngày càng nhanh, giống như có gì đó đang ngâm nga trong lòng, toàn thân đều là lửa nóng, cố áp chế xuống cảm

https://thuviensach.vn

giác thiêu đốt ấy, hắn mở miệng: “Năm đại phái tuy tổn thất rất nhiều nhân thủ, nhưng Minh giáo cũng thiệt hại nặng nề. Lúc này giao đấu, không biết vì sao mấy người đứng đầu như Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu, Ngũ Tán Nhân đều toàn thân tê liệt, hảo thủ Thiên Ưng giáo và Ngũ Hành Kỳ đều không chết thì bị thương, Ân Dã Vương bị đại ca đánh ngất, Minh giáo và Thiên Ưng giáo, trừ Bạch Mi Ưng Vương ra thì không còn ai có thể chiến đấu.”

“A! Kia không phải sáu đại phái cùng đánh ông ta sao? Bạch Mi Ưng Vương chính là ông ngoại của Trương tiểu ca, Tống Đại thúc vì sao lại…” Ta nghi hoặc, rõ ràng với Võ Đang Thiên Ưng giáo cũng coi như là người nhà, cho dù Ân Tố Tố có liên lụy khiến Trương Thúy Sơn phải tự vẫn, nhưng sự cũng không thể đổ hết cho Ân Tố Tố được. Kỳ thật bà ta lúc ấy rất lưu tình, có thể xuống tay hạ sát toàn bộ già trẻ trong tiêu cục, bỏ ra rất nhiều vàng nhưng cũng phải đưa Du Tam hiệp nguyên vẹn trở về Võ Đang.

Ai nghĩ rằng lại có Nhữ Dương Vương nhúng tay vào đâu, bất quá Võ Đang nếu đã nhận Ân Tố Tố, còn hợp táng với Trương Thúy Sơn, coi như là thừa nhận bà ta, nhưng trong nguyên tác, khi Trương Vô Kỵ đến Quang Minh Đỉnh cũng là lúc Võ Đang giao đấu với Ân Thiên Chính, mà Mạc Thanh Cốc trong nguyên tác lại ra tay đả thương Ân Thiên Chính.

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng vượt qua cửa đại sảnh, mang theo ý cười hỏi: “Muốn hỏi vì sao Đại sư ca lại đánh ngất Ân Dã Vương phải không? Cháu cũng biết, hiện giờ sáu đại phái đang ở thế mạnh, Thiên Ưng giáo cũng ở trong Minh giáo, mà Minh giáo đã bị giết gần hết, vừa rồi Minh giáo không còn ai đứng đầu, đều là Ân Dã Vương chỉ huy nhân thủ, nếu để hắn tiếp tục đánh thì chỉ còn đường chết, Đại sư ca đánh ngất hắn là muốn cứu hắn, hắn thua dưới tay Võ Đang, dĩ nhiên sẽ là tù binh của Võ Đang, các phái khác sẽ không mạo hiểm đắc tội với Võ Đang đi giết hắn.”

A, thì ra là vậy, vậy là trong nguyên tác Võ Đang đi lên khiêu chiến cũng là để cứu hắn, không để các phái khác có cơ hội hạ độc thủ, nhưng còn Ân Thiên Chính lại quá cứng rắn, cho dù trọng thương cũng không

https://thuviensach.vn

chịu nhận thua, khiến cho Võ Đang không thể nề hà, bảo vệ không được, mà Tống Thanh Thư lại không hiểu ý các trưởng bối, còn hận Ân Tố Tố liên lụy đến Trương Thúy Sơn. Aiz! Sự tình cũng thật phức tạp.

"Đến đây, mở mắt ra đi!" Ngay lúc ta thở dài, hai chúng ta đã qua cửa, đến quảng trường lớn, Mạc Thanh Cốc cẩn thận buông ta ra, giúp ta đến chỗ mọi người, ta cũng mở to mắt ra cẩn thận xem xét tình hình.

Quảng trường phía đông nghìn nghịt những người, phía tây ít hơn, phần lớn mọi người đều bị thương, máu tươi đầm đìa, hoặc ngồi hoặc nằm, phía Minh giáo, mấy người Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu, Bành hòa thượng đều toàn thân xụi lơ, ngồi xếp bằng ở trong vòng trung tâm của Minh giáo, các giáo chúng còn sống sót đều vây quanh bảo vệ.

Phía đông, nhiều người hơn Minh giáo gấp mấy lần, chia làm sáu bộ phận, là nhân mã của sáu đại phái, trong đó Côn Lôn và Thiếu Lâm là đông nhất, đều phải đến hơn trăm người, nếu tính cả số đã thương vong thì còn không biết bao nhiêu mà kể. Mà Võ Đang có ba mươi mấy đệ tử cùng năm vị đại hiệp cũng không coi là ít.

Nga Mi đứng bên cạnh mang theo ba mươi mấy đệ tử chỉ còn lại hơn mười người, nội môn đệ tử không tổn hao gì, số ngoại môn đệ tử cùng đệ tử ký danh là tổn thất nặng nề nhất, Đại sư tỷ Tĩnh Huyền và Đại sư huynh Tĩnh Trần đều bị thương, có lẽ các phái khác cũng phải giảm đi đến hơn phân nửa. Sáu đại phái lấy thế hình bán nguyệt cùng Minh giáo đối diện vây quanh quảng trường, ở giữa Ân Thiên Chính đang giao đấu, tất cả mọi người đều ngưng thần chăm chú theo dõi, ta và Mạc Thanh Cốc tiến vào không ai để ý.

Thừa dịp, ta lén đi vào đội hình Nga Mi, Diệt Tuyệt và mấy người khác đều không để ý đến, chỉ có Đinh Mẫn Quân là hung tợn trừng mắt, nhìn ta cùng tiến vào với Mạc Thanh Cốc, nàng ta cắn môi, không nói gì. Mạc Thanh Cốc nhẹ gật đầu tỏ ý chào hỏi rồi lặng lẽ trở về nhóm người Võ

https://thuviensach.vn

Đang. Đúng lúc đó, giữa quảng trường phát ra một tiếng hét lớn, một người mà ta không biết tên đã bị Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đánh văng ra.

Ngưng thần nhìn lại, giữa quảng trường một dáng người cao lớn ngạo nghễ đứng thẳng, đó là một ông già đầu hói cao to, lông mày dài trắng như tuyết, rủ xuống một bên khóe mắt, mũi khoằm khoằm trông như mỏ chim ưng, mặc áo bào màu đen, thản nhiên đứng giữa sân ôm quyền hướng sáu phái bên phía đông nói: “Lão phu đã đánh bại phái ba cao thủ phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm, kế tiếp sẽ là ai môn phái nào lên chỉ giáo? Xin mời tiến lên.”

“Ân tiền bối võ công trác tuyệt, tại hạ kính ngưỡng, xin được mạo muội lãnh giáo mấy chiêu.” Nhìn về phái Võ Đang, một người tuổi trạc trung niên, nét mặt cương nghị, đầu đội huyền vũ quan, y phục vải thô màu đen chính là tứ hiệp Trương Tùng Khê nổi tiếng của phái Võ Đang.

Ân Thiên Chính nhìn thấy Trương Tùng Khê bước ra, ngẩn người, mặt lộ vẻ cười khổ, biết là phái Võ Đang thấy ông ta đã đấu với mấy người liền, sợ thực lực hao tổn, dễ có nguy cơ thất thủ trong tay các phái khác mới chiếm cơ hội bước ra trước, giúp ông ta một lối thoát. Minh giáo hiện giờ thất thế, mạng ông ta cũng khó bảo toàn.

Nhưng tuy ông ta tuổi đã già, vẫn hiểu được mình bảo vệ Minh giáo không phải vì ân oán cá nhân hay là tranh giành địa vị, bằng không cũng sẽ không tách ra tự lập môn hộ thành lập Thiên Ưng giáo, chỉ có thể hết sức, dù có lấy chết tuẫn giáo cũng phải cố hết sức giữ cho ngọn lửa kháng Nguyên phục Hán không tắt, nếu Minh giáo tiêu vong, sẽ không còn ai dẫn dắt đứng đầu nổi dậy chống Nguyên, tất cả Trung Nguyên chỉ có thể tiếp tục làm nô lệ mất nước.

Đáng tiếc những kẻ tự cho mình là chính phái tầm mắt lại quá ngắn, dù có lực lượng cường thịnh cũng không suy nghĩ đến việc đuổi giặc Mông

https://thuviensach.vn

Cổ, ngược lại chỉ biết tranh giành danh lợi ngươi sống ta chết. Ân Dã Vương đang hôn mê trong tay phái Võ Đang kia, có Võ Đang bảo vệ, con trai duy nhất của ông ta có thể bảo toàn tính mạng, tuy không còn uy phong của Thiên Ưng giáo, nhưng sống những ngày bình thản cũng không có gì không tốt.

Như vậy là có thể yên tâm, toàn lực tử chiến, cho dù có chết cũng không thẹn với liệt tổ liệt tông cùng các đời giáo chủ. Ân Thiên Chính nghĩ đến đây, cười khổ: "Thì ra là Trương Tứ hiệp của phái Võ Đang, các hạ là đồng môn sư huynh của tiểu tế, lão phu thật không muốn cùng Võ Đang giao thủ, xin hãy đổi phái khác đi!"

"Thần công của Ân lão tiền bối ngay cả gia sư đều bội phục, hôm nay tại hạ có cơ hội, làm sao bỏ qua được, nếu Ân tiền bối không muốn tổn thương hòa khí, vậy không bằng chúng ta đấu tay không mấy chiêu?" Trương Tùng Khê thấy Bạch Mi Ưng Vương vẫn đứng chống đỡ một mình, đành phái cố đề nghị giao thủ, kéo dài thời gian khuyên bảo mong ông ta chuyển ý.

Ân Thiên Chính không sao cự tuyệt, thầm nghĩ cũng vậy thôi, chết ở trong tay người phái Võ Đang cũng được sáng mắt, cũng vậy thôi.

"Nếu Trương huynh kiên trì, vậy thì đến đây đi!"

Nói xong, bắt đầu bằng Ưng Trảo thức, chờ Trương Tùng Khê tiến công.

Tính theo quan hệ giữa Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố thì bối phận của Ân Thiên Chính cao hơn Trương Tùng Khê, nhưng vừa rồi ông ta gọi Trương Tùng Khê là Trương huynh, cũng có ý cảm tạ Võ Đang có ý bảo toàn sinh mệnh cho hai cha con, và cũng là tỏ vẻ quyết tâm chiến đấu đến chết của mình.

https://thuviensach.vn

Trương Tùng Khê thông minh cơ trí làm sao không đoán ra, nghe vậy cũng biết dù ông có ra tay trước cũng không chắc có thể chiến thắng, lập tức ôm quyền nói: “Ân lão tiền bối, đắc tội!” Nói xong chưởng đã phiêu phiêu đánh tới.

Ân Thiên Chính biết võ công Võ Đang chính là thủ đạo nhẹ nhàng, thuần dương nội lực, võ công vận chuyển cực âm, cực nhu, bề ngoài vô hại nhưng uy lực kinh người, cho nên không dám coi thường, tập trung tinh thần nghênh đón. Hai người chưởng phong vù vù, trong vòng mấy trượng gỗ đá đều tan tác, hiển nhiên đều là cao thủ tuyệt đỉnh.

Hai người thân hình chuyển động, ra tay cực nhanh, quyền cước trảo chưởng đều tinh diệt tuyệt luân, mọi người đều say sưa quan sát, võ công cao cường loại nào lại có thể bằng được loại võ công tưởng như bình thường mà khi sử ra lại tinh diệu đến thế.

Ta tự xấu hổ mình còn thấy tự đắc, tưởng rằng học Cửu Âm chân kinh dù không phải thiên hạ vô địch thì cũng ít người so được, giờ mới hiểu năm năm khổ luyện bất quá chỉ là học ngoài da ngoài lông, chân chính tinh túy Cửu Âm chân kinh ta còn rất xa mới có thể lĩnh ngộ.

Tuyệt chưa thể làm được như bọn họ, vạn ngàn chiêu thức đều có thể tùy tay dùng đến, tùy ý giao đáp, có thể dùng chiêu bình thường nhất để hóa giải đòn tưởng chừng như vô cùng khó đỡ. Thế giới này đã có được Trương Tùng Khê lợi hại như vậy, đại tông sư Trương Tam Phong thì sẽ thế nào? Hôm qua còn cảm thấy Diệt Tuyệt không thắng nổi Trương Vô Kỵ, chỉ ỷ vào binh khí sắc bén mà giành lợi thế, nhưng võ công bà ta chắc chắn sẽ không kém cỏi dưới Trương Tùng Khê?

Ta còn nhớ rõ sau này, Chu Nguyên Chương lập ra nhà Minh, liền bí mật học tập Tây Hán âm thầm diệt trừ võ lâm cao môn đại phái, Thiếu Lâm, Hoa Sơn đều bị ảnh hưởng lớn, Côn Lôn, Không Động cơ hồ bị tiêu diệt, không hề giao thiệp với Trung Nguyên, trong Tiếu Ngạo Giang Hồ

https://thuviensach.vn

cũng không thấy nhắc đến, Thiếu Lâm xuống dốc, Tả Lãnh Thiền, Đông Phương Bất Bại làm loạn, dù danh môn chính phái đứng đầu như Thiếu Lâm cũng không dám xuất đầu, mà Nga Mi lại biến thành nơi nghiên cứu Phật học, không giao thiệp với võ công thế tục, hơn nữa chủ trì đều là người xuất gia.

Chỉ có Võ Đang, chẳng những truyền lưu tuyệt học Thái Cực Quyền, còn được Chu Nguyên Chương liên tiếp hạ chỉ phong thưởng, còn tạo điều kiện để Võ Đang thêm phát triển, để lại cho đời sau điện đàn Tử Tiêu Cung, triều Minh mấy hoàng đế đều sùng bái Đạo giáo, miệt thị tăng lữ, thật sự là khiến người ta không thể không liên tưởng rằng có liên hệ đến sự kiện hiện tại, Thiếu Lâm và Nga Mi là hai phái giết hại người Minh giáo nhiều nhất.

Ân Thiên Chính và Trương Tùng Khê càng đánh càng nhanh, đột nhiên bốn chưởng đụng nhau, lập tức hai bên đều bất động, chỉ trong nháy mắt, từ một cảnh vũ động huyền ảo biến thành lặng như tờ. Những người đứng chúng quanh đều cùng kêu lên: “Hay lắm!”

Trên đỉnh đầu Trương Tùng Khê và Ân Thiên Chính đều có hơi nóng bốc lên, hai người trong giây lát đã đem tất cả nội gia chân lực bình sinh khổ luyện ra sử dụng. Một người là giáo chủ Thiên Ưng giáo, một trong tứ đại Hộ Giáo pháp vương, một người là đệ tử đắc ý của Trương Tam Phong, đứng trong Võ Đang thất hiệp uy chấn thiên hạ, xem ra chỉ trong giây lát ai thắng ai bại sẽ biết ngay.

Cả Minh giáo lẫn người trong lục đại môn phái ai ai cũng nín thở đứng xem, lo cho người của phe mình, biết rằng cuộc đấu này, không phải chỉ là uy danh Minh giáo và phái Võ Đang mà là một cuộc thi chân lực, người thua có thể mất mạng như chơi. Hai người bây giờ như hai tượng đá, ngay cả tóc và áo quần cũng không lay động chút nào.

https://thuviensach.vn

Trương Tùng Khê thì sử dụng yếu chỉ tâm pháp của phái Võ Đang, lấy nhàn nhã chống nhọc mệt, lấy tĩnh chế động, thủ vệ cực kỳ nghiêm mật. Ông biết Ân Thiên Chính lớn hơn mình đến hai mươi tuổi, nội lục tu luyện cao thâm hơn hai mươi năm, nhưng mình thì đang lúc trai tráng sức lực dồi dào, lại tinh tu được tâm pháp tuyệt diệu, nội công thâm trường ôn hòa, còn đối phương niên kỷ đã cao thể chất suy yếu, càng giữ được lâu chừng nào, càng có cơ thắng thế. Chỉ cần Ân Thiên Chính hao hết nội lực, ngất đi, sẽ không quan hệ đến cuộc chiến hôm nay nữa.

Nào ngờ Ân Thiên Chính là một kỳ nhân trong võ lâm, tuổi tác tuy lớn nhưng tinh lực không kém gì khi còn trẻ, nội kình vẫn như sóng biển, liên miên bất tuyệt hết đợt này đến đợt khác, theo song chưởng ào ào tấn công Trương Tùng Khê. Tuy hai người bên ngoài là đối địch, nhưng đều không có ác ý, tự nhiên là không chịu lưỡng bại câu thương, khi mọi người đều mong chờ kết quả, bỗng nghe Trương Tùng Khê và Ân Thiên Chính cùng quát lên một tiếng, bốn chưởng phát lực, hai người cùng lui về sáu bảy bước.

Trương Tùng Khê nói:

“Ân lão tiền bối thần công trác tuyệt, bội phục bội phục.”

Ân Thiên Chính cũng cất tiếng vang vang như chuông, nói:

“Công phu tu luyện nội gia của Trương huynh siêu phàm nhập thánh, lão phu tự thẹn không sao bằng được. Các hạ là đồng môn sư huynh của tiểu tế, không lẽ hôm nay phải nhất quyết phân thắng bại mới xong hay sao?”

“Vừa rồi vãn bối lùi nhiều hơn một bước, đã thua nửa chiêu rồi.” Trương Tùng Khê khom mình vái chào, thần định khí nhàn lui xuống.

Mạc Thanh Cốc, vừa mới trở về phái Võ Đang không lâu, đột nhiên phi thân ra, chỉ vào Ân Thiên Chính, cả giận nói: “Lão họ Ân, ông không

https://thuviensach.vn

đề cập đến Trương ngũ ca của ta thì không nói. Hôm nay nhắc đến chỉ càng làm cho chúng ta thêm bực, Trương Ngũ ca của ta một đời anh hùng lại bị người ta bức phải tự sát, thù này không báo, thật uổng cho Mạc Thanh Cốc này mang cái tên Võ Đương thất hiệp."

Nói xong, không đợi ai phản ứng, nghe soẹt một tiếng, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh, theo tư thức Vạn Nhạc Triều Tông. Đây là thế khởi đầu của đệ tử phái Võ Đương mỗi khi động thủ quá chiêu với trưởng bối, Mạc Thanh Cốc tuy biểu hiện ra lửa giận bừng bừng, nhưng vẫn đem Ân Thiên Chính vào địa vị trưởng bối mà thỉnh giáo, không hề khiếm lễ.

Ta đứng trong đám người, thấy năm phái thấy Mạc Thất hiệp bộ dáng tức giận không ai hoài nghi gì, quả nhiên là Võ Đang muốn tiếp tục giao đấu với Ân Thiên Chính. Ta còn suýt nữa thì phì cười, Mạc Thất thúc bình thường khí định thần nhàn, đạm mạc tự tại, bây giờ làm sao mà trông thật giống Ân Lục thúc, làm việc xúc động theo cảm tính giống như một đứa trẻ.

Sơ hở một điều là Trương Tùng Khê vừa rồi còn khẩu khí còn rất tôn trọng Ân Chính, nhắc tới Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố cũng không tức giận, đương nhiên là thừa nhận quan hệ thông gia hai nhà, đối đãi ông ta như thân nhân trưởng bối, Mạc Thất thúc lại tỏ ra vô cùng oán hận Ân Chính, thật không hợp lý. Mọi người có lẽ bỏ qua sai sót này, bất quá Thất thúc giả dạng làm một tiểu đệ còn trẻ xúc động ấu trĩ thật là giống, không ngờ hắn điềm đạm như thế, đều đã ba mươi mấy tuổi mà mà cũng giả trang được thực giống.

Việc này người bên ngoài không biết, nhưng Ân Chính làm sao không hiểu, trong mắt cũng không vui mừng, lại nghĩ đến con gái mất sớm mà không khỏi thở dài, trên mặt hiện lên vẻ buồn rầu, chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

“Lão phu từ khi tiểu nữ qua đời rồi, không muốn sử dụng đao kiếm nữa. Thế nhưng nếu tay không động thủ quá chiêu với Võ Đương chư hiệp thì quả thực là đại bất kính.”

Ông chỉ vào một giáo đồ Minh giáo tay cầm thiết côn nói:

“Cho ta mượn cây gậy một chút.”

Tên giáo đồ cầm ngang cây côn tề mi bằng thép đúc, khom lưng cung kính dâng lên. Ân Thiên Chính tiếp lấy thiết côn, hai tay bẻ một cái, nghe cắc một tiếng, cây gậy sắt đã gãy làm đôi, thờ ơ nhìn mọi người ồ lên kinh ngạc, không ngờ ông già đánh nhau lâu như thế mà thần lực vẫn kinh người.

Mạc Thanh Cốc biết ông ta không ra chiêu trước, trường kiếm vung lên, sử chiêu Bách Điểu Triều Phượng tấn công. Chỉ thấy mũi kiếm rung động không ngừng, trong giây lát biến thành hàng mấy chục lưỡi kiếm đâm vào trung bàn đối phương, chiêu này tuy lợi hại thật nhưng vẫn là một kiếm pháp đầy lễ nghĩa. Người bên ngoài còn tán thưởng Võ Đang quả nhiên nhân nghĩa, lại trọng lễ giáo, ta biết Thất thúc sử dụng kiếm pháp này không phải là kiếm pháp lợi hại nhất, bởi vì chiêu vừa bắt đầu còn không lợi hại bằng bình thường xem hắn dạy ba đại đệ tử kia đâu.

“Mạc Thất hiệp không phải khách khí.”

Ân Chính nhìn cũng biết, Mạc Thanh Cốc căn bản không muốn đánh thật, chỉ tính tiêu hao khí lực của ông ta thôi. Cây gậy bên trái của Ân Thiên Chính liền chặn ngang, cây gậy phía bên phải liền đánh tiếp tới. Hai bên qua lại mấy chiêu, những người chung quanh ai nấy đều rúng động. Kiếm pháp Mạc Thanh Cốc thì nhẹ nhàng linh hoạt, ánh sáng lấp lánh như cầu vồng, mỗi khi bung ra thu lại, vừa ngưng trọng, vừa tiêu dật quả đúng là phong phạm của bậc danh gia. Còn hai thanh thiết côn của Ân Thiên Chính vốn dĩ nặng nề chậm chạp, chiêu số cũng sơ sài tầm thường, đánh

https://thuviensach.vn

đông một cái, đập tây một cái, chẳng thành bài bản gì, kỳ thật là sử dụng đường lối đại trí nhược ngu, đại xảo nhược chuyết là một cảnh giới cực cao thâm của võ học. Những đệ tử non kém chỉ cảm thấy kiếm pháp Mạc Thanh Cốc dễ xem, Ân Chính vụng về, nhưng chưởng môn, trưởng lão các phái lại nhìn ra kiếm chiêu Mạc Thanh Cốc tuy phiêu dật tiêu sái nhưng không có chút sát khí, có lẽ rồi sẽ dần đoán được ra dự tính của Võ Đang.

Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt càng lạnh, ánh mắt sắc bén mấy lần quét về phía Dương Tiêu, Diệt Tuyệt sư thái hôm nay chỉ sợ không đạt mục đích thì không buông tha. Thời điểm này có lẽ Trương Vô Kỵ cũng sắp xuất hiện, ta lướt mắt nhìn xung quanh, nhưng người quá đông, thật sự nhìn không ra.

Mà bước chân của Ân Thiên Chính di động cũng hết sức chậm chạp, trong khi đó Mạc Thanh Cốc lúc vọt lên cao, khi lùi xuống thấp, lúc chạy bên đông, khi lách bên tây chỉ trong thời gian uống một chén trà đã tung ra liên tiếp sáu mươi chiêu, bề ngoài có vẻ sắc bén nhưng bên trong lại không có uy lực, các đệ tử tiểu bối còn tưởng Mạc Thanh Cốc thật sự muốn giết Ân Thiên Chính, nhưng chưởng môn các phái đều hiểu kiếm chiêu đó căn bản không phải kiếm pháp Võ Đang.

Võ học Võ Đang lấy nhẹ, phiêu, nhu là chính, lấy chậm thắng nhanh, lấy nhu khắc cương, mỗi chiêu mỗi thức đều tiên khí mười phần, những tuyệt chiêu, tàn nhẫn đều giấu sau chữ nhu kia, nhưng không chiêu thức đằng đằng sát khí nào có thể so sánh, giờ phút này hai người giống như đang diễn đổi vai, chưởng môn trưởng lão các phái nếu nhìn không ra thì đều là đồ ngốc.

Hai bên tiếp tục đấu thêm vài chục hiệp nữa, kiếm chiêu của Mạc Thanh Cốc mỗi lúc một nhanh. Các phái Côn Lôn, Nga Mi đều lấy kiếm pháp làm chủ, các đệ tử thấy thanh kiếm trong tay Mạc Thanh Cốc biến hóa như thế, trong bụng ai cũng khâm phục: “Kiếm pháp phái Võ Đương quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay mới được mở tầm mắt”, nhưng lại không biết võ học Võ Đang chân chính uy lực còn lớn hơn.

https://thuviensach.vn

Chưởng môn năm phái không muốn mất thêm thời gian cho Mạc Thanh Cốc lãng phí, mấy người cùng hừ lạnh, phái Võ Đang biến sắc, Mạc Thanh Cốc xấu hổ hiện lên trên mặt, chỉ có thể tiếp tục đánh, lờ đi như không biết cảnh cáo của họ.

“Bạch Mi Ưng Vương đã đánh nhau với bốn cao thủ Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang, khí lực hình như cũng đã hao hết, Mạc Thất hiệp thân là đệ tử của Trương Chân nhân mà chẳng thắng nổi một ông già, thật uổng phí hư danh, Trương chân nhân Võ Đang thật là không dạy được trò.” Từ trong phái Không Động một lão già lùn tịt lớn tiếng hô lên.

Mạc Thanh Cốc và mọi người trong phái Võ Đang đều không khỏi lạnh mặt, không ngờ lại có người dám sỉ nhục Võ Đang, trào phúng ân sư như vạy, lập tức lửa giận công tâm, hận không thể lôi tên kia ra giáo huấn một phen, lại nghĩ Ân tiền bối đã đánh bại ba cao thủ của Hoa Sơn và Thiếu Lâm, lại bị Tứ ca hao phí nội lực, hắn đã là người thứ năm đấu, chiếm không ít tiện nghi, nếu như không thắng sư môn cũng quả thật là mất thể diện. Kẻ kia thật độc ác, mình vốn không muốn giết Ân Thiên Chính, chỉ muốn ông ta khí lực hao tổn hết, hắn lại lấy danh dự sư môn mà xúc phạm, ngày sau có cơ hội nhất định phải đáp trả.

Mạc Thanh Cốc trong lòng ngầm bực bội, hú lên một tiếng thanh thoát, kiếm pháp đột nhiên biến đổi, thanh trường kiếm biến thành như một sợi dây lưng, vừa nhẹ vừa mềm lúc cong lúc thẳng phiêu hốt bất định, chính là bảy mươi hai chiêu Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm của phái Võ Đang.

Mạc Thanh Cốc đã đánh thật, Ân Thiên Chính không còn có thể tiếp tục giữ phương cách vụng về chống lại xảo diệu, mà phải chạy vùn vụt, thi triển khinh công lấy nhanh chống nhanh.

Những người chung quanh xem đến chiêu thứ mười hai, mười ba, đều không nhịn nổi cùng lên tiếng khen hay. Chưởng môn các phái đều không khỏi thầm than thật sự là lừa người, người nhỏ nhất trong Võ Đang thất

https://thuviensach.vn

hiệp công phu cũng vượt quá bọn họ, mấy người kia hẳn là võ công sâu không lường được, xem ra vừa rồi Trương Tứ hiệp căn bản là không ra toàn lực, phái Võ Đang quả nhiên nhân tài lớp lớp, không thể đắc tội, mà lão già bên phái Không Động vừa kêu to kia thần sắc cũng có chút hỉ giận lẫn lộn.

Không đến mười lăm chiêu, đột nhiên trường kiếm của Mạc Thanh Cốc bay vụt ra đâm thẳng vào ngực Ân Thiên Chính, kiếm đang đi giữa chừng, mũi kiếm hơi rung động, đã cong lại, đâm xéo vào vai bên phải đối phương. Lộ Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm này toàn dựa vào nội lực hồn hậu uốn cong mũi kiếm, khiến cho kiếm chiêu biến đổi vô thường, địch nhân khó mà tránh né, bởi vậy cũng có thể nhìn ra Mạc Thanh Cốc thân nội lực bất phàm.

Ân Thiên Chính chưa từng thấy kiếm pháp này bao giờ, vội vàng hạ vai xuống tránh né, không ngờ nghe keng một tiếng nhỏ, thanh kiếm bật trở lại, đâm thẳng vào cánh tay bên trái. Mạc Thanh Cốc không muốn ông ta bị thương nặng, mũi kiếm lóe ra, xẹt qua cánh tay trái cắt vào ống tay áo lưu lại một vệt máu đỏ, Ân Thiên Chính không biết Mạc Thanh Cốc xuống tay lưu tình, vươn tay phải ra, không hiểu làm cách nào, cánh tay dài thêm nửa thước, phất vào cổ tay Mạc Thanh Cốc, Mạc Thanh Cốc cổ tay đau nhức, cơ hồ không giữ nổi, không khỏi giật mình, thân pháp lóe lên tuy tránh thoát khỏi đòn hiểm công kích huyệt Kiên Trinh, nhưng trường kiếm đã bị ông ta đoạt lấy.

Ưng Trảo Cầm Nã Thủ của Bạch Mi Ưng Vương là nhất tuyệt của võ lâm trong khoảng một trăm năm nay, đương thế không ai có thể sánh kịp, nhưng lần này Mạc Thanh Cốc lại tránh thoát, khiến ông ta không khỏi giật mình kinh ngạc. Mạc Thanh Cốc cũng bị công phu Ân Thiên Chính chấn động, cười khổ nói: “Binh khí bị đoạt, vãn bối đã thua, đa tạ tiền bối xuống tay lưu tình.”

Ân Thiên Chính kinh ngạc nhìn vết thương trên cánh tay trái, nhìn trường kiếm trong tay một lúc lâu, nói: “Lão phu tung hoành nửa đời, chưa

https://thuviensach.vn

từng thua ai nửa chiêu, khá lắm Trương Tam Phong, Trương chân nhân!" Ông ta cũng đoán ra Mạc Thanh Cốc xuống tay lưu tình, lại tán dương Trương Tam Phong, bởi vì khâm phục Trương Tam Phong đã sáng tạo ra bộ kiếm pháp thần diệu, ngay cả ông ta cũng dưới chiêu, nhưng không biết rằng bộ kiếm pháp tuy tuyệt diệu nhưng để đạt đến cảnh giới của Mạc Thanh Cốc thì chỉ có hai người bọn họ, cho dù Tống Viễn Kiều cũng chưa đạt đến, do đó kiếm pháp đến nay của ba đại đệ tử đều là Mạc Thanh Cốc dạy, có lẽ nguyên nhân là năng khiếu của mỗi người, tựa như Tống Viễn Kiều giỏi về chưởng pháp, Trương Thúy Sơn có Ngân Câu Thiết Hoạch, mỗi người đều có sở trường sở đoản.

Ân Thiên Chính không nói gì thêm, trả lại trường kiếm cho hắn, Mạc Thanh Cốc kiếm pháp tinh nghiêm, bề ngoài lạnh nhạt khiêm nhường nhưng bên trong lại vô cùng kiêu ngạo, không ngờ kiếm pháp của mình như vậy lại bị người ta đoạt mất kiếm, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, lại nghĩ do mình kiêu ngạo tự mãn, nhưng kiếm pháp căn bản vẫn chưa luyện thành, không cầm kiếm, ảm đạm lui về, trong lòng thề về lại Võ Đang nhất định phải chăm chỉ luyện nữa, không thể tự mãn.

Ân Thiên Chính điểm huyệt đạo cầm máu trên tay, đang nghĩ làm sao để có thể tiếp tục đấu nhau với các phái khác, không ngờ phái Võ Đang lại tiến ra một người trung niên, râu dài đến ngực, thư sinh nho nhã, chính là người đứng đầu Võ Đang thất hiệp Tống Viễn Kiều: "Xin để tại hạ băng bó cho lão tiền bối."

Từ trong bọc lấy ra kim sang, đắp lên vết thương cho Ân Thiên Chính, rồi lấy khăn buộc lại. Ân Thiên Chính không bị thương nặng, từ sau khi Mạc Thanh Cốc tu luyện nội công Đại Vô Tướng Công, công lực ngày càng tiến bộ, kiếm pháp sớm đã khống chế tự nhiên, chỉ cắt qua lớp da mỏng bên ngoài.

Thiên Ưng giáo và Minh giáo thấy Tống Viễn Kiều mặt đầy chính khí, nghĩ rằng ông ta là người đứng đầu trong Võ Đương thất hiệp, không thể

https://thuviensach.vn

nào công nhiên hạ độc gia hại bên mình. Ân Thiên Chính nói một tiếng: "Đa tạ." Ông ta biết Võ Đang đang tìm cách giúp mình thoát thân, chính mình lấy thân tuẫn giáo, lập tức nói đa tạ, thản nhiên không nghi ngờ gì.

Tống Viễn Kiều băng bó vết thương xong, lùi lại một bước, phất tay áo một cái, nói:

"Tống mỗ xin lãnh giáo cao chiêu của lão tiền bối."

Tống Viễn Kiều mượn cơ hội đi trước khiêu chiến, các phái khác không còn cơ hội để tranh giành. Tống Viễn Kiều nhân lúc buộc vết thương cho Ân Thiên Chính biết ông ta nội lực đã gần hao hết, lấy công lực Tống Viễn Kiều nhất định có thể kết thúc giao đấu, khiến ông ta không bỏ mạng vì Minh giáo.

"Tống đại … Tống đại hiệp, dùng xa luân chiến đánh một người già, không công bình tí nào cả."

Câu đó nói ra ai nấy đều quay lại nhìn thanh niên áo quần lam lũ. Trừ phái Nga Mi, cùng với Tống Thanh Thư, Mạc Thanh Cốc, Dương Tiêu, Thuyết Bất Đắc một số ít người, không ai biết lai lịch của hắn ra sao, không khỏi ngạc nhiên. A! Lão tổ tông rốt cuộc đã lên sàn, không cần vất vả mấy thúc thúc bá bá diễn trò nữa.

Tống Viễn Kiều nói:

"Vị tiểu bằng hữu kia nói vậy đúng lắm. Oán thù riêng giữa Thiên Ưng giáo và phái Võ Đang, hôm nay tạm không đề cập đến. Hiện giờ là lục đại môn phái và Minh giáo một trận sinh tử mất còn, phái Võ Đang đứng ra thách đấu với Minh giáo."

Mắt Ân Thiên Chính từ từ lướt qua một vòng, thấy Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu, Bành hòa thượng cả bọn ai nấy đều tê liệt bất động, còn những cao thủ của Thiên Ưng giáo và Ngũ Hành Kỳ ai không chết thì cũng bị

https://thuviensach.vn

thương, chính con trai mình là Ân Dã Vương cũng hôn mê nằm dưới đất, trong cả Minh giáo lẫn Thiên Ưng giáo ngoài mình ra, không một ai có thể chống đỡ nổi quyền chiêu kiếm pháp của Tống Viễn Kiều, thế nhưng mình đã liên tiếp đánh với năm cao thủ, chân khí không còn tinh thuần như trước, hơi do dự, Tống Viễn Kiều thấy thế liền nói tiếp:

"Ân lão tiền bối, phái Võ Đang và Thiên Ưng giáo cừu thâm tự hải, nhưng chúng tôi không muốn nhân lúc người ta lâm nguy, chuyện này thôi để ngày sau thanh toán. Sáu môn phái hôm nay đến đây là vì Minh giáo, Thiên Ưng giáo đã tách ra khỏi Minh giáo rồi, tự lập môn hộ, trên chốn giang hồ ai ai cũng biết cả. Ân lão tiền bối hà tất phải trộn chung vào trong vụ này làm gì? Xin cùng tất cả người trong quí giáo hạ sơn đi!" Tống Viễn Kiều nhân cơ hội giải vây cho Ân Thiên Chính.

"Ma giáo dĩ nhiên thua sạch sành sanh rồi, không đầu hàng còn đợi gì nữa? Không Trí đại sư, chúng ta lên phá hủy bài vị của ba mươi ba đời giáo chủ là vừa." Lão già lùn vừa công kích Mạc Thanh Cốc ban nãy lại lên tiếng, nguyên đệ tử Thiếu Lâm do Không Trí xuất lĩnh, các phái kính ngưỡng địa vị của phái Thiếu Lâm trong võ lâm, tiện đề cử ông ta phát lệnh công kích Quang Minh đỉnh.

Sau đó quả nhiên như nguyên tác, Tống Viễn Kiều và Ân Thiên Chính giao đấu. Tống Viễn Kiều làm người nhân nghĩa, lại đại diện cho Võ Đang, không để ý đến Võ Đang chịu bất lợi mấy lần khuyên can Ân Thiên Chính không được, bất đắc dĩ ước định không so nội lực, chỉ so chiêu thức.

Hai người chiêu đối chiêu, lúc công lúc thủ, kịch liệt vô cùng, bất quá kết quả đã được định sẵn, giống như nguyên tác, Tống Viễn Kiều thấy Ân Thiên Chính mặt đã đỏ bừng, trên đầu nhiệt khí bốc lên, cuộc đấu vừa qua tuy không hao tổn nội lực, nhưng Tống Viễn Kiều so với Mạc Thanh Cốc còn lợi hại hơn không ít, khiến cho Ân Thiên Chính phải kiệt tận tâm trí, Tống Viễn Kiều chỉ có thể bất đắc dĩ thu tay lại, phái Võ Đang còn hai cao thủ Du Đại Nham và Du Liên Châu còn chưa ra tay, bọn họ không muốn

https://thuviensach.vn

nhân lúc người ta lâm nguy mà tấn công, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng yên, lẳng lặng xem chiến.

Thế nhưng Võ Đương nhị hiệp không "thừa nhân chi nguy" nhưng người khác đâu phải ai cũng có phong phạm quân tử như thế. Từ phái Không Động lão già lùn tịt lắm lời ban nãy nhảy vọt ra, nhẹ nhàng rớt ngay trước mặt Ân Thiên Chính, ngữ khí cực kỳ ngông nghênh hỗn láo nói: "Ta họ Đường muốn đấu chơi với lão Ân."

Ân Thiên Chính liếc một cái, hừ một tiếng, đôi lông mày trắng xóa chợt dựng lên, quát lớn:

"Thằng nhãi kia, tiến chiêu đi."

Lão họ Đường kia đúng là trưởng lão phái Không Động Đường Văn Lượng, biết Ân Thiên Chính nội lực mười phần tiêu hao đến tám chín, nghĩ chỉ cần đấu một hồi, không cần ra tay đối phương cũng tự ngã xuống, đúng là cơ hội tốt hưởng thụ danh tiếng đánh bại cả Bạch Mi Ưng Vương lợi hại, tuy nhiên tiện nghi không dễ chiếm, Ân Thiên Chính lúc này không quá suy yếu giống trong nguyên tác, qua mấy chiêu lão già lùn đã bị Ân Thiên Chính dùng Ưng Trảo Công đánh gãy tứ chi, văng ra ngoài.

Sáu phái thấy Ân Thiên Chính trọng thương mà vẫn hiển lộ thần uy như vậy, ai nấy đều hoảng sợ, năm trưởng lão còn lại của Không Động thấy Đường Văn Lượng thảm bại, người nào người nấy mặt mày xám ngắt, thấy Đường Văn Lượng nằm bên Ân Thiên Chính nhưng vì khoảng cách quá gần, không một ai dám chạy lên đỡ trở về, một lão già cao lớn vậy mà lại nhặt lấy hòn đá, học theo lũ trẻ con ném Ân Thiên Chính.

Cảnh này ta không xem trên ti vi, thật sự không ngờ phái Không Động lại vô sỉ đến mức ấy, khiến cho người ta dở khóc dở cười, Ân Thiên Chính đã đấu với bảy người, không còn sức lực, ngay cả sức né tránh cũng không

https://thuviensach.vn

còn, cư nhiên bị Tông Duy Hiệp phái Không Động ném đá ngất xỉu, đầu chảy máu ròng ròng.

Lại cùng Võ Đang ngũ hiệp tranh chấp, năm phái rốt cuộc không chịu buông tha Ân Thiên Chính, Tống Viễn Kiều cũng không thể đắc tội với tất cả các phái, bất đắc dĩ chỉ có thể lưu lại câu Về Trung Nguyên rồi Võ Đang sẽ đến cửa lãnh giáo, dọa Tông Duy Hiệp biến sắc sợ hãi nhưng không muốn gây thù chuốc oán với phái Võ Đương, dù bị Du Nhị hiệp mỉa mai cũng làm như không nghe thấy, đi thẳng tới chỗ Ân Thiên Chính, Không Trí cũng hạ lệnh bắt đầu tru sát Minh giáo, rốt cục cũng bức Trương Vô Kỵ ra tay.

Trương Vô Kỵ xuất hiện kích thích diễn biến tiếp tục phát triển, giống như nguyên tác mà bắt đầu, Trương Vô Kỵ thay ông ngoại ra đấu với sáu đại phái, trước là trị thương cho lão Ngũ Không Động Tông Duy Hiệp, nối xương lại cho Đường Văn Lượng bị gãy tứ chi, lại hiển lộ quyền pháp Thất Thương Quyền tuyệt đỉnh, khiến cho phái Không Động ai nấy đều phục lăn, dùng nhân nghĩa để khuyên phái Không Động không tham dự vào tiêu diệt Minh giáo.

Mới nhỏ tuổi mà giả bộ như già dặn hiểu biết uyên thâm, thông thạo võ học các môn phái như lòng bàn tay, lại đem chân tướng nói ra việc sáu đại phái mâu thuẫn với Minh giáo do Thành Côn châm ngòi, lại không biết việc này có người Mông Cổ nhúng tay, Thiếu Lâm không phục Trương Vô Kỵ nói Thành Côn là Viên Chân, hơn nữa Thành Côn đã giả chết, phái Thiếu lâm lúc nay đưa thi thể Thành Côn giả mang ra.

Trương Vô Kỵ đi đến cái xác chết đó, thấy khuôn mặt má hõm, hai mắt trợn trừng, chính là Hỗn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn sau đầu nhập Thiếu Lâm pháp danh Viên Chân, cúi xuống thăm hơi thở, thấy thịt da lạnh ngắt, xem ra chết đã lâu rồi. Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa buồn, không ngờ kẻ đại cừu hại một đời nghĩa phụ, ác quán mãn doanh hậu quả

https://thuviensach.vn

lại như thế. Máu nóng trong ngực xông lên, hắn nhịn không nổi ngửa cổ lên cười ha hả, kêu lên:

"Gian tặc ơi là gian tặc, ngươi một đời làm biết bao nhiêu điều ác, đâu ngờ cũng có ngày nay."

Mấy tiếng cười của hắn chấn động sơn cốc, truyền ra xa xa, ai nấy không khỏi giật mình. Trương Vô Kỵ quay đầu lại, hỏi:

"Gã Viên Chân này là ai đánh chết?"

Đệ tử Thiếu lâm ai nấy đều trợn mắt, mặt sa sầm như có phủ một làn sương mỏng, không trả lời. Ân Thiên Chính vốn đã đứng qua một bên, bấy giờ mới nói:

"Hắn cùng với tiểu nhi Dã Vương tỉ thí chưởng lực, kết quả đã chết."

Ta nhìn kịch tình phát triển, biế xác này nhất định không phải là Thành Côn, nghĩ đến sau này hắn lợi dụng thân phận Viên Chân thật bày ra đủ loại mưu kế, lại thấy trước mắt bao nhiêu thi thể, tất cả đều do Thành Côn báo tư thù mà liên lụy, trường đại chiến ban nãy ta đã không thể ngăn cản, nhưng chẳng lẽ không thể thay đổi vận mệnh chính mình, thay đổi vận mệnh Ân Lục hiệp, Mạc Thất thúc sao?

Vô số mạng người đã chết, ta còn nhớ về sau rất nhiều người bị hắn hạ độc thủ, nếu muốn ngăn cản những cái chết kia, phải khiến hắn về sau không thể quang minh chính đại xuất hiện nữa. Nghĩ vậy, thừa dịp Trương Vô Kỵ xem thương thế cho Ân Dã Vương, ta cố ý lớn giọng nói:

"Sư phụ, đệ tử thấy thi thể vị đại sư Viên Chân kia thật kỳ lạ, có rất nhiều khác biệt so với các vị cao tăng Thiếu Lâm."

Diệt Tuyệt sư thái đang thờ ơ nhìn Trương Vô Kỵ, tuy không thích gì hắn trợ giúp Minh giáo nhưng cũng biết hắn là kẻ nhân nghĩa, giúp người

https://thuviensach.vn

thành thực, bây giờ tất cả mọi người đều chú ý đến việc của Thành Côn, nghe lời này ai nấy đều nhìn về phía ta. Trương Vô Kỵ vừa xem thương cho Ân Dã Vương, nói với Ân Thiên Chính hắn không sao, nghe ta nói vội đứng dậy, mặt nghi hoặc hỏi:

"Chucô nương, thi thể Viên Chân có gì không đúng? Tôi xem đúng là diện mạo của hắn không sai."

Ta không trả lời Trương Vô Kỵ ngay mà mắt nhìn Diệt Tuyệt sư thái thỉnh ý, Diệt Tuyệt thấy các phái đều tập trung chú ý về đây, vẻ mặt khó hiểu nhưng biết ta là người cẩn thận, tuyệt sẽ không mở miệng nói lung tung, lập tức cảm thấy đắc ý, nói:

"Chỉ Nhược nói cho các vị tiền bối xem có gì không đúng!"

"Đệ tử tuân mệnh, đệ tử chính là cảm thấy kỳ lạ, Viên Chân đại sư là đồ đệ của Không Kiến cao tăng tiền bối, bối phận cũng là cao tăng, xuất gia có lẽ cũng đã thời gian không ngắn, nhưng đệ tử xem, thấy cao tăng Thiếu Lâm đầu đều bóng loáng, thi thể Viên Chân đầu lại mang màu xanh, hiển nhiên vừa mới quy y không lâu, hơn nữa các chấm hương không được tự nhiên, còn nữa…" Lời cuối cùng kéo dài ra, lý do không kém phần quan trọng.

Không Tính cũng bất chấp thể diện của Thiếu Lâm, nghe thấy có lý, liền xem màu sắc trên đầu thi thể, so sánh với môn hạ đệ tử phía sau dù nhập môn sau nhất cũng bóng hơn nhiều so với thi thể Viên Chân, nghe đến lời ta đang nói dở, liền hỏi:

"Xin hỏi cô nương còn có điểm nào không đúng nữa? Thi thể kia đúng là sư điệt không sai."

"Còn nữa chính là thi thể da mặt thì trắng, mà da cổ lại sẫm màu hơn, không tương xứng với da trên mặt, trên tay cũng là da sẫm hơn, hơn nữa, mọi người nhìn kỹ bàn tay thi thể, nghe sư phụ từng nói qua, Thiếu Lâm võ

https://thuviensach.vn

công bác đại tinh thâm, bảy mươi hai tuyệt kỹ lại càng nổi tiếng.” Nói đến đây ta liền dừng lại, nhìn Diệt Tuyệt mặt không đổi sắc, vẻ hài lòng rõ rệt, thở nhẹ trong lòng, Diệt Tuyệt xưa nay làm gì có lần nào nói với ta như vậy. Mà Không Tính cùng mấy cao tăng nghe xong, mặt cũng hiện lên vẻ tự đắc, ta thầm cảm thán, đó gọi là cao tăng cũng không thoát khỏi hai chữ danh lợi a! Bên cạnh Trương Vô Kỵ vẻ chờ mong ta nói tiếp.

Võ Đang phía kia, sáu vị thúc thúc cùng ba đại đệ tử bình thường quan hệ với ta cũng không tồi, cả Tống Thanh Thư nữa, đều nhìn ta tán thưởng, lòng ta trấn an, mình làm chuyện này không phải sai lầm, là giúp Trương Vô Kỵ lột bộ mặt thật của Thành Côn, phòng ngừa sau này bị ám toán, nghĩ đến đây ta cũng không sợ hãi, nói tiếp:

“Trong đó võ công Thiếu Lâm đại bộ phận đều luyện bằng tay, như là Chỉ Thiện Thần Thống, Niêm Hoa Chỉ.. Đại bộ phận cao tăng Thiếu Lâm hẳn là đều học những công phu này?”

“A di đà Phật, không sai, đệ tử Thiếu Lâm khi bắt đầu luyện võ chủ yếu luyện công phu như vậy, không ai ngoại lệ.” Không Trí nghe cũng hiểu, sắc mặt tối lại, kém đi rất nhiều.

Trương Vô Kỵ tuy tâm địa nhu nhược nhưng cũng thông minh, nghe xong xem lại thi thể, giật mình hiểu ra nói:

“Thành Côn được xưng là Hỗn Nguyên Tích Lịch Thủ, công phu sử dụng bằng tay tuyệt đối không kém, nhưng tay của thi thể lại chỉ có đầy những vết chai do luyện kiếm, ngón tay mềm nhũn, không giống của người luyện công phu bằng tay chút nào, nhưng vì sao trông lại giống Thành Côn như vậy?”

Trương Vô Kỵ không hành tẩu giang hồ, không biết trong giang hồ có rất nhiều môn đạo thủ thuật.

https://thuviensach.vn

“Sư phụ, đệ tử từng nghe các sư tỷ đã hành tẩu giang hồ kể qua, truyền rằng trong chốn giang hồ có một môn tuyệt kỹ cực kỳ quỷ dị, gọi là thuật dịch dung, có thể đem dung mạo giả thành người khác, người tinh thông còn có thể lấy da người, chế ra mặt nạ giả thành người khác, nhưng thủ đoạn rất ác độc, bị giang hồ chính phái bài xích, ít có truyền lưu, người này rất giống Viên Chân, da trên mặt giả thật thì….” Lời nói còn chưa nói xong, Trương Vô Kỵ liền tiến lên, cẩn thận quan sát mặt thi thể, lần mò rốt cuộc lột ra một tầng mặt nạ xuống, bên trong là một khuôn mặt lạ, có lẽ cũng là cao thủ trong Nhữ Dương Vương phủ bị Thành Côn dùng làm thế thân, lại cùng Ân Dã Vương giao thủ mà không ai biết hắn không phải đệ tử Thiếu Lâm, nhất định là người của hỏa đầu đà Tây Vực, xem thân thủ đánh không lại Ân Dã Vương, có lẽ chỉ là cao thủ nhị lưu.

Khi ta đang cân nhắc lai lịch của người này, quảng trường lúc đầu còn ồn ào, nhưng bây giờ tất cả đều yên lặng, người phái Thiếu Lâm mặt đều ảm đạm, Diệt Tuyệt sư thái vừa lòng gật đầu, nhưng mấy đồ đệ bên cạnh lại phun ra ánh mắt tóe lửa, khiến cho ta không muốn ngẩng đầu nhìn, có lẽ mỗi lần thay đổi diễn biến lại phải trả giá điều gì đó, lần này chỉ sợ bà ta càng thêm chú ý ta rồi.

Trầm mặc ít lâu, Không Trí coi như thông minh, lập tức hai tay chắp lại, nói:

“A di đà Phật, Viên Chân nếu đã như vậy, cũng đã mất tích, cũng không thể trì hoãn nữa. Về việc Minh giáo, nếu như thật sự không làm ác, không giết đệ tử các phái, chúng ta nếu không có chứng cứ cũng sẽ không tấn công lên tận đây. Tăng thiếu hiệp, xin hãy tránh sang một bên.”

Trương Vô Kỵ dĩ nhiên không tránh, lại không thấy Thành Côn, sự việc lại tiếp tục, chẳng qua thời gian kéo dài ra một chút, Trương Vô Kỵ dùng mấy chiêu võ vừa nhìn thấy đánh bại ba cao tăng Thiếu Lâm.

https://thuviensach.vn

Ta cũng thật phục hắn tư chất võ học, quả thật không phải ai cũng có thể học được như vậy, Trương Vô Kỵ không ngu như ta tưởng trước đây, hắn hắn là thông minh, đối mặt với Không Động, Thiếu Lâm, lấy nhân nghĩa, tài trí, thực lực mà chấn phục hai phái.

Xem hắn vậy khiến ta cảm thấy tự thẹn không bằng, ta nghĩ mình tuyệt đối không xử sự linh hoạt, sâu sắc lại thông minh được như vậy, nhưng sau này làm sao mà hắn lại ngu đi, bị Triệu Mẫn lừa, bị Chu Chỉ Nhược lừa, Tiểu Chiêu bị bắt đi mà không cứu, khiến cho Tiểu Chiêu tốt như vậy lại chỉ có thể sống cô đơn một mình đến già, có lẽ gặp Triệu Mẫn bị hồ đồ đi chăng? Thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vẫn là bị Triệu Mẫn bỏ nhà phản quốc, bỏ ngôi vị quận chúa vinh hoa phú quý, dùng tình yêu vĩ đại vô tư làm cho rung động?

Đối mặt với tiểu nhân ti bỉ Tiên Vu Thông, Trương Vô Kỵ nói ra tội ác của hắn, lại đẩy Kim Tằm trùng độc hắn lén ám toán trở lại vào người, buộc hắn nhận tội trước mọi người, đùa giỡn con gái người Miêu, hại Hồ Thanh Dương tự vẫn, lại dùng Kim Tằm trùng độc hại chết Bạch Viên của phái Hoa Sơn, rốt cuộc thân bại danh liệt, bị hai vị trưởng lão mang về thanh lý môn hộ.

Hai vị trưởng lão Hoa Sơn lấy cớ Trương Vô Kỵ hủy danh dự phái Hoa Sơn ra khiêu chiến, từng nghe Thất thúc nói qua hai người này không phải người xấu nhưng cái khó là hai kẻ này rất đồng tâm, mọi chuyện đều do lão lùn chỉ đạo, lão tuy đối người quang minh chính đại nhưng lại quá coi trọng danh dự của phái, Trương Vô Kỵ không có ác cảm với hai người, giống như nguyên tác lấy tảng đá ra làm vũ khí.

Lão cao thua nhưng không phục, lại kết hợp với phái Côn Lôn, hai vợ chồng chưởng môn dùng Lưỡng Nghi kiếm pháp kết hợp cùng với Phản Lưỡng Nghi đao pháp. Hai vợ chồng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn đều đã nhận ra Trương Vô Kỵ, nhưng sợ hắn nói ra chuyện cũ hai vợ chồng lấy

https://thuviensach.vn

oán báo ân, cũng không dám nói ra thân phận thật của hắn, vô cùng khách khí đồng ý phối hợp với phái Hoa Sơn đấu với Trương Vô Kỵ.

Lần nữa ta lại bị kịch tình đả kích, vốn tưởng rằng Trương Vô Kỵ không có Chu Chỉ Nhược chỉ dẫn, việc phá giải Lưỡng Nghi kiếm pháp cùng Phản Lưỡng Nghi đao pháp hắn sẽ khó khăn, không ngờ lại là Tống Thanh Thư, trong nguyên tác rất ghét Trương Vô Kỵ nhưng hiện giờ lại âm thầm chỉ cho hắn, phá giải hai trận pháp, khiến ta ngạc nhiên muốn rớt cằm, kinh ngạc không thôi, chỉ có thể thở dài, kịch tình a! Kịch tình quá mạnh mẽ, diễn viên chính được hào quang bao phủ, khiến cho mọi nhân vật phụ đều phải tùy thời tương trợ.

Cuối cùng, ngoài dự đoán của mọi người, Trương Vô Kỵ sử dụng Càn Khôn Đại Na Di, khiến cho Hà Thái Xung và Ban Thục Nhàn đâm chết Tiên Vu Thông, bị Trương Vô Kỵ cho uống Kim Tằm trùng độc giả, khiến phái Côn Lôn buộc phải lui binh, phái Hoa Sơn cũng đáp ứng rời khỏi, lần này rốt cuộc các nhân vật phụ được Trương Thánh Phụ cứu vớt, khiến cho xuất đạo.

Rốt cuộc ta cũng cảm nhận được mồ hôi nhớp nháp trong lòng bàn tay, tiếp theo sẽ là Diệt Tuyệt sư thái, khiến Diệt Tuyệt mất mặt, Trương Vô Kỵ bị thương, mà Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác kia vì xuất ra một kiếm mà đem hắn đặt ở trong lòng, ta lại không phải kẻ cô khổ không ai nương tựa, kính sợ sư phụ như Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác, tuyệt đối sẽ không xuất ra kiếm kia.

“Tống đại hiệp, trong sáu đại phái chỉ còn lại quí phái và chúng tôi, lão ni cô là phận nữ lưu, toàn do Tống đại hiệp chủ trì toàn cục.” Quả nhiên bên kia vừa xong, bên này Diệt Tuyệt liền hướng Tống Viễn Kiều nói.

Tống Viễn Kiều nói:

https://thuviensach.vn

“Tại hạ đã cùng Ân giáo chủ tỉ thí quyền cước nhưng không thắng nổi. Sư thái kiếm pháp thông thần, hẳn sẽ chế phục được gã tiểu bối này.”

Diệt Tuyệt sư thái cười nhạt một tiếng, rút phắt Ỷ Thiên kiếm đeo trên lưng, từ từ đi ra, giơ kiếm ngang ngực, mũi kiếm chênh chếch hướng lên trời, đi tới trước mặt Trương Vô Kỵ. Giáo chúng Minh giáo chết dưới thanh kiếm Ỷ Thiên không biết bao nhiêu, lúc này thấy bà ta ra đấu trường, người nào người nấy đều căm phẫn, lớn tiếng xôn xao. Diệt Tuyệt sư thái cười khẩy nói:

“Nhốn nháo cái gì? Để ta lo liệu xong tiểu tử này, sẽ thanh toán các ngươi từng người một, bộ sợ chết chưa được sớm hay sao?”

Ân Thiên Chính biết thanh Ỷ Thiên kiếm của bà ta thật là khó đối phó, nhiều hảo thủ của bản giáo chịu chưa nổi một hiệp, binh khí đã bị chặt đứt, bị chém chết ngay, nên hỏi:

“Tăng thiếu hiệp dùng binh khí gì?”

Trương Vô Kỵ cũng đã nhìn thấy uy lực của Ỷ Thiên kiếm, cứng rắn bất thường, chém sắt như bùn, nhớ đến cảnh bà ta cuồng sát Minh giáo, không rét mà run, trong lòng cũng không nghĩ ra được gì, đành hỏi Ân Thiên Chính:

“Vãn bối không có binh khí. Lão gia tử, tiền bối thử xem đối phó với bảo kiếm đó cách nào mới xong?”

Ân Thiên Chính từ cái bọc bên mình lấy ra một thanh trường kiếm, nói:

“Thanh Bạch Hồng kiếm này ta tặng cho thiếu hiệp. Thanh kiếm này tuy không nổi danh như thanh kiếm Ỷ Thiên của lão tặc ni, nhưng cũng là một món binh khí hãn hữu trên giang hồ.”

https://thuviensach.vn

Nói xong giơ tay búng vào lưỡi kiếm một cái, lưỡi kiếm bèn cong lại, rồi bật ngược trở ra, kêu lên u u, âm thanh trong vắt. Trương Vô Kỵ cung kính nhận lấy, nói:

“Đa tạ lão gia tử.”

“Thanh kiếm này theo ta đã lâu, hơn mười năm nay không còn dùng tới. Ỷ vào binh khí sắc bén để mà thắng, ha ha, thế có gì là anh hùng hảo hán đâu? Hôm nay mong được thấy nó uống máu cổ họng của lão tặc ni, lão phu có chết cũng không còn ân hận gì nữa.” Ân Thiên Chính nhớ đến nhiều cao thủ của Minh giáo và Thiên Ưng giáo chết dưới kiếm Ỷ Thiên, lời nói ra tràn ngập trào phúng.

Trương Vô Kỵ không đáp lời, cầm thanh Bạch Hồng kiếm, quay đầu lại, tiến lên mấy bước, mũi kiếm chỉ xuống đất, hai tay ôm lấy cán kiếm, nói với Diệt Tuyệt sư thái:

“Kiếm pháp của vãn bối thật là tầm thường, không thể nào là địch thủ của sư thái được, quả thực không dám cùng tiền bối tỉ đấu. Tiền bối đã từng tha cho không giết giáo chúng Minh giáo trong Duệ Kim Kỳ, lẽ nào không nương tay thêm một lần nữa?”

Hai hàng lông mày dài của Diệt Tuyệt sư thái xụ hẳn xuống, lạnh lùng đáp:

“Chúng tặc của Duệ Kim Kỳ là do ngươi cứu, dưới tay Diệt Tuyệt sư thái quyết chẳng tha ai. Ngươi thắng được trường kiếm trong tay ta, lúc đó muốn gì cũng chưa muộn.”

Những giáo chúng Minh giáo trong Duệ Kim, Cự Mộc, Hồng Thủy, Liệt Hỏa, Hậu Thổ Ngũ Hành Kỳ liền xôn xao mắng chửi, kêu lên:

“Lão tặc ni, ngươi có giỏi thì tay không đánh với Tăng thiếu hiệp xem nào.”

https://thuviensach.vn

“Kiếm pháp của nhà ngươi có gì là ghê gớm đâu, chỉ ỷ vào thanh kiếm sắc thôi.”

“Tăng thiếu hiệp kiếm pháp giỏi hơn ngươi nhiều, ngươi có giỏi thì thay một thanh kiếm thường, nếu đỡ được ba chiêu thì phái Nga Mi mới gọi là cao minh.”

“Cái gì mà ba chiêu? Sợ một chiêu nửa thức cũng chưa xong nữa là.”

Diệt Tuyệt sư thái thần sắc trơ trơ, không để ý gì đến những lời khích bác đó, lớn tiếng nói:

“Tiến chiêu đi.”

Trương Vô Kỵ theo lời ra chiêu, chính là Tiêu Bích Đoạn Vân của Côn Lôn phái mới quan sát được ban nãy, Diệt Tuyệt sư thái cũng không thèm chắn đỡ, Ỷ Thiên kiếm lấy công làm thủ, mũi kiếm đâm ngay vào huyệt Đan Điền của Trương Vô Kỵ, ra tay vừa độc địa, vừa cực kỳ nhanh nhẹn không ai ngờ nổi. Trương Vô Kỵ kinh hoảng, lách qua tránh né, hai người nháy mắt đã qua năm sáu chiêu.

Kiếm pháp Diệt Tuyệt sư thái quả là tinh diệu, Trương Vô Kỵ chưa từng học qua kiếm pháp, làm sao là đối thủ, chỉ có thể dùng Bạch Hồng kiếm chắn đỡ, qua tám chín chiêu, Bạch Hồng kiếm chỉ còn có nửa thanh. Ỷ Thiên kiếm trên tay Diệt Tuyệt cũng bị Trương Vô Kỵ búng vào, tay run run, hẳn là ảnh hưởng không nhỏ, quả nhiên Diệt Tuyệt thu liễm lại, thản nhiên nói:

“Ngươi thay binh khí khác, ra đây tái đấu.”

Trương Vô Kỵ còn đang trầm ngâm, được Chu Điên hiến bảo đao, lại được Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu chỉ bảo làm thế nào mới có thể thắng, khiến cho Trương Vô Kỵ tấn công toàn lực, khinh công cực nhanh không ngừng lại, Diệt Tuyệt sẽ không có cơ hội ra tay.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt và mọi người đứng giữa sân mặt đều không đổi sắc, hiển nhiên là không nghe thấy gì, Trương Vô Kỵ lấy đao xong, tin tưởng mười phần đi ra giữa sân, nói:

"Sư thái, vãn bối tiến chiêu đây."

Hắn triển khai khinh công, như một làn khói bay vụt ra sau lưng Diệt Tuyệt sư thái, không đợi bà ta quay lại, né bên phải, lách qua trái, chạy xuôi một vòng, chạy ngược một vòng, soẹt soẹt chém ra hai nhát.

Diệt Tuyệt sư thái vung kiếm chặn lại, đang toan biến thế ra chiêu, Trương Vô Kỵ đã biến mất đi đâu không biết. Kiếm pháp Diệt Tuyệt tuy tinh diệu nhưng khinh công không bằng Trương Vô Kỵ, ngày trước bị Vi Nhất Tiếu tập kích Diệt Tuyệt cũng chỉ có thể chạy theo hắn, nếu Tống Thanh Thư không thông minh e rằng đã bị hắn cười nhạo.

Mà Trương Vô Kỵ luyện thành Càn Khôn Đại Na Di, khinh công cao cường hơn nhiêu, cước bộ càng nhanh, như sấm như chớp, ngay cả Vi Nhất Tiếu nếu có lành lặn e rằng cũng không đuổi kịp hắn. Trương Vô Kỵ chạy qua mấy chục vòng rồi, Cửu Dương chân khí trong người càng lúc càng sung vượng thêm, chân không bén đất chẳng khác gì lăng không phi hành, Diệt Tuyệt cũng không có cơ hội nào phản kích.

Tĩnh Huyền thấy tình hình không ổn, nếu đấu dây dưa, thể nào sư phụ cũng thua, liền kêu lên:

"Hôm nay chúng ta vây diệt ma giáo, không phải là tỉ võ tranh thắng. Các vị sư muội sư đệ cùng tiến lên chặn tiểu tử này lại, không để cho hắn ma mãnh, bắt phải đem bản lãnh chân thực đấu với sư phụ."

Nói xong cầm kiếm nhảy tới.Namnữ đệ tử phái Nga Mi liền cùng xông lên, tay cầm binh khí, chặn hết bốn phương tám hướng.

https://thuviensach.vn

Ta cùng Đinh Mẫn Quân đứng ở phía TâyNam, Đinh Mẫn Quân thấy vừa rồi ta nổi bật trước sáu phái, trong lòng đố kỵ, cười lạnh nói:

“Chusư muội, chặn hay không là ở ngươi, mà nhường hay không cũng là ở ngươi đó.”

“Ta nghe theo lệnh sư phụ và Đại sư tỷ, Nhị sư tỷ nói vậy là có ý gì?”

Ta bực mình, hiện giờ mọi người phái Nga Mi đều đã đứng hết vào trong sân, mọi người đều nhìn thấy, Đinh Mẫn Quân lại nói linh tinh bậy bạ, để người ta chê cười, thực chịu không nổi.

Ngay lúc đó, Trương Vô Kỵ đã vọt tới trước mặt, Đinh Mẫn Quân liền vung kiếm đâm ra. Trương Vô Kỵ tay trái vươn ra, khoắng một cái đoạt luôn thanh trường kiếm, tiện tay ném luôn vào Diệt Tuyệt sư thái. Diệt Tuyệt sư thái vung kiếm lên chém đứt thanh kiếm bay tới, trong lòng thầm trách Tĩnh Huyền học theo Tống Thanh Thư ra cái trận pháp gì đó, nếu như một mình đấu với Trương Vô Kỵ tuy chưa chắc đã thua, nhưng thanh kiếm bị Trương Vô Kỵ đoạt lấy ném thẳng vào Ỷ Thiên kiếm, sức ném thật là mạnh, kiếm đã bị chém gãy rồi, kình lực vẫn làm cho cổ tay bà ta ngâm ngẩm tê.

Trương Vô Kỵ vẫn không dừng bước, tay trái vung ra liên tiếp đoạt kiếm, liên tiếp ném vào. Phái Nga Mi không ai né được mảy may, khiến hắn cứ giơ tay là được, hơn mười thanh trường kiếm bay lượn trên không, bạch quang lấp loáng, không ngừng phóng vào Diệt Tuyệt sư thái.

Diệt Tuyệt sư thái mặt lạnh như phủ một làn sương, thấy kiếm bay tới là chém gãy, đến lúc tay phải tê dại, vội chuyển kiếm sang tay trái. Công phu sử dụng kiếm bằng tay trái của bà ta không kém tay phải bao nhiêu, nên chỉ thấy kiếm bay tung tóe trên trời, có mảnh bay văng ra ngoài, kình lực vẫn còn mạnh mẽ khiến người đứng chung quanh phải lật đật tháo lui.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong giây lát, chúng đệ tử phái Nga Mi ai nấy tay không, chỉ còn một mình ta trường kiếm vẫn còn trong tay chưa bị cướp mất, ta dở khóc dở cười, Trương Vô Kỵ cái đồ sao quả tạ, thật sự hại người, ta lén giúp hắn vài lần liền báo đáp như vậy sao? Bất dắc dĩ chỉ có thể không vận nội lực, đem kiếm pháp trình độ nhập môn trăm ngàn sơ hở ra đánh.

Trương Vô Kỵ thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, huống chi lại cố ý tránh ta ra, cách xa ta trong vòng năm thước, cho dù ta muốn dùng toàn bộ thực lực có lẽ cũng không đến gần hắn được, phải biết nội lực hắn so với ta cao hơn nhiều, mấy ai có thể gặp may mắn như hắn được, có Trương Tam Phong và Võ Đang ngũ hiệp thay nhau dùng nội lực truyền vào giữ mệnh cho hắn, đả thông kinh mạch hai năm liền, trong người tên ngốc này cũng phải có đến mười mấy năm nội lực.

“Chusư muội, không giống người thường, ngay cả tiểu tử kia cũng hạ thủ lưu tình.” Đinh Mẫn Quân binh khí bị đoạt, lại thấy Trương Vô Kỵ thoắt ẩn thoắt hiện, coi mọi người như không, trong lòng tức giận, nhìn thanh kiếm còn lại trong tay ta như bị chói mắt.

Nghe ả ta nói, ta thấy nghẹn thở, tên ngốc hoa tâm thấy ai xinh đẹp liền nhũn ra không giống người thường kia, hắn không đoạt kiếm của ta, cũng không tiếp chiêu, ta không cách nào biện minh được, trước nay cả thời hiện đại lẫn cổ đại ta thực chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Hồi đi học, thầy giáo và các bạn cũng chưa bao giờ công kích ta như thế, mọi người đều rất tốt, chưa bao giờ ta phải cãi cọ thô tục với ai, bây giờ phải phản bác thế nào đây? Vừa gấp vừa ngại, mặt ta đã thành đỏ bừng, không tấn công Trương Vô Kỵ nữa, đứng ở đó không nói gì, tốt nhất là không để ý đến nữa.

Đinh Mẫn Quân thấy vậy, càng thêm đắc ý, miệng lại càng độc hơn:

https://thuviensach.vn

“Ngươi thấy sư phụ đang bị tiểu tử này công kích, sao không tiến lên tương trợ? Ngươi trong tay có kiếm, sao đứng như trời trồng, chắc trong bụng ngươi mong cho tiểu tử này đánh bại sư phụ chăng?” Quá quá đáng, nói lung tung, mọi người đều đang ở đây, Thất thúc sẽ thấy không biết thế nào, sáu đại phái cùng Minh giáo, Thiên Ưng giáo thấy thế nào, Diệt Tuyệt sư thái lại thấy thế nào? Nhìn cái miệng ả ta còn không chịu dừng lại, thật muốn dùng Tồi Kiên Thần Trảo chọc thủng năm lỗ trên đầu ả, khiến ả vĩnh viễn không mở miệng được nữa.

Đinh Mẫn Quân không biết ta đã nổi sát khí, vẫn châm chọc không ngừng, tay ta nắm lại lại buông ra, tự nhủ chính mình kiềm chế, thì ra biết võ công thật không dễ nhẫn nại. Ngay khi ta cố nén sát khí, Diệt Tuyệt sư thái bỗng lớn tiếng quát:

“Chỉ Nhược, ngươi dám khi sư diệt tổ sao?”

Nói xong liền giơ kiếm lên nhắm ngay ngực ta đâm tới. Ta lạnh người, đây là tình thầy trò của Diệt Tuyệt sư thái sao? Vì Đinh Mẫn Quân nói bậy liền muốn giết ta luôn, quả nhiên là Diệt Tuyệt, thượng diệt hạ tuyệt, hôm nay nếu ở đây không có ai, ta sẽ đoạt kiếm, nhưng bây giờ, nên làm thế nào?

Ta từng đánh gãy Ỷ Thiên kiếm, biết rõ nó như lòng bàn tay, Ỷ Thiên kiếm cũng không phải kiếm huyền thiết của Dương Quá rèn thành, mà từ hai thanh kiếm Quân Tử và Thục Nữ của Tuyệt Tình cốc chủ cất giữ, bất quá là sau khi bị ta đánh gãy nối lại, tiếp xúc va chạm nhiều có lẽ chất kiếm đã giảm xuống không ít.

Diệt Tuyệt trong đại chiến lại thường dùng nó chém binh khí, lại chém gãy hai thanh bảo đao lợi kiếm, bây giờ chỗ nối khẳng định đã muốn thương tổn, nếu toàn lực ra tay nhất định có thể đánh gãy nó, đến lúc đó bí mật của Ỷ Thiên kiếm võ lâm đều biết, mỗi người đều sẽ muốn tranh đoạt Cửu Âm chân kinh, xem làm sao có thể liên hợp sáu phái báo thù nữa.

https://thuviensach.vn

Ngay khi mũi kiếm đã đến sát trước mặt, ngón tay ta cũng giơ lên định đánh vào Ỷ Thiên kiếm, bỗng nhiên có ai đó ôm lấy ta, bay xa ra mấy trượng, nghe hơi thở quen thuộc, bỗng nhiên thực muốn khóc, chợt hiểu vì sao Chu Chỉ Nhược vốn không tranh giành với ai lại yêu Trương Vô Kỵ, bây giờ mới hiểu.

Chu Chỉ Nhược cha mẹ đều chết, tứ cố vô thân, ở cổ đại như vậy đã là cực kỳ thê thảm, mà được vị sư phụ yêu kính như thần này, lạnh băng vô tình, giết người không gớm tay nuôi lớn, phút này kiếm kia lao đến không biết có bao nhiêu đau lòng.

Võ Đang đưa Chu Chỉ Nhược lên Nga Mi, không người nào động thủ cứu, chỉ có Trương Vô Kỵ kia bất chấp mạo hiểm cận kề cái chết mà ra tay, cùng vào hiểm địa, thậm chí dù Chu Chỉ Nhược có đâm hắn cũng không ra tay với nàng, dĩ nhiên khiến cho nàng không cách nào không tin tưởng hắn, không cách nào không động tâm, nhưng sau này lại bao nhiêu biến cố xảy ra.

Xuất thế ra đời, tâm hồn thiện lương bị bao nhiêu điều tác động vào, thế giới mênh mông biến ảo, không rõ đâu là yêu, đâu là hận, gặp Triệu Mẫn mãnh liệt, bá đạo yêu mến, gặp Triệu Mẫn thông minh giống mẹ hắn, gặp Triệu Mẫn bỏ hết trách nhiệm bỏ nhà phản quốc đi theo hắn, rốt cuộc hắn bỏ qua Chu Chỉ Nhược, có phải hắn biết nàng sẽ luôn luôn ở đó chờ hắn, mới có thể không bận tâm đến nàng cũng bị tổn thương?

Ta được Trương Vô Kỵ ôm trong lòng, nhìn hắn suy nghĩ về Chu Chỉ Nhược chân chính, hạnh phúc và bất hạnh, không chú ý đến phía Võ Đang bên kia, Mạc Thanh Cốc ánh mắt giận dữ trừng trừng nhìn Diệt Tuyệt, kiếm gắt gao nắm trong tay, toàn thân căng cứng, Du Liên Châu đang dùng toàn lực ghìm hắn lại.

(Cont~)

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ phi thân tránh thoát khỏi kiếm quang của Diệt Tuyệt, thấy kiếm chỉ thẳng vào ngực Chỉ Nhược là chỗ yếu hại, không dám buông nàng ra, bảo đao trong tay vì chắn đỡ đã gãy thành hai mảnh. Thanh kiếm trong tay Diệt Tuyệt sư thái liền tiện đà đâm tới, Trương Vô Kỵ vận kình, sử đến chín thành công lực ném ngược nửa thanh đao lại. Diệt Tuyệt sư thái liền cảm thấy ngộp thở, không dám giơ kiếm lên chặt, vội vàng phục xuống né tránh. Nửa thanh đao bay xẹt qua đỉnh đầu, kình phong khiến bà ta rát cả mặt. Trương Vô Kỵ không bỏ lỡ dịp may, chưa kịp bỏ Chỉ Nhược xuống, lập tức lướt tới, tay phải vươn ra, múa chưởng đánh tới. Diệt Tuyệt sư thái chân phải khuỵu xuống, giơ kiếm lên toan chém cổ tay hắn, Trương Vô Kỵ lập tức biến chưởng thành cầm nã, uốn tay giựt về, nhẹ nhàng đoạt luôn thanh Ỷ Thiên kiếm.

Trương Vô Kỵ tuy đắc thắng, nhưng đối với một đại địch như Diệt Tuyệt sư thái vẫn phải hết sức cẩn thận, không dám khinh thị chút nào, liền cầm kiếm Ỷ Thiên chỉ thẳng vào yết hầu bà ta, sợ bà ta có kỳ chiêu thi triển, sau sau đó mới từ từ lùi trở lại hai bước. Ta tinh thần tỉnh táo lại, thầm than Trương Vô Kỵ thế nào cũng vẫn là Trương Vô Kỵ, nếu ta không biết sau này hắn có Triệu Mẫn, có Tiểu Chiêu, có Ân Ly chỉ sợ đích thực là động tâm rồi. Đáng tiếc ta biết rõ, nên cho dù có cứu ta trăm ngàn lần nữa, dù hắn có là anh hùng, hào kiệt, nhân nghĩa đến mấy đi chăng nữa ta cũng sẽ không bao giờ yêu hắn, huống chi ta căn bản cũng không cần hắn cứu. Hiện giờ ta vẫn đang bị hắn ôm trong ngực, vội nói:

“Mau buông ta ra.”

Diệt Tuyệt lão ni cô nên đến mà đánh chết hắn đi.

“Ôi! Vâng! Mạo phạm Chu cô nương.” Trương Vô Kỵ mặt bỗng đỏ lên, bối rối buông Chỉ Nhược ra, liếc nhìn một cái, thấy nàng hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có cảm xúc bối rối gì, mới khôi phục trấn

https://thuviensach.vn

tĩnh lại, quay ngược thanh kiếm nói với nàng: “Chu cô nương, bảo kiếm của quí phái, xin cô nương chuyển lại cho tôn sư.”

“Đa tạ thiếu hiệp ơn cứu mạng.” Ta nói, tay phải cầm lấy Ỷ Thiên kiếm định quay lại hướng Nga Mi phái.

Bỗng nghe Diệt Tuyệt sư thái hậm hực rít lên:

“Chỉ Nhược, đâm một kiếm giết hắn đi.”

Ta quay lại, khóe miệng hơi cong lên, cái cười trong trẻo mà lạnh lùng, mắt ánh lên vẻ trào phúng, bây giờ mới nhớ ta là đồ đệ sao, ta có thể tuân theo mệnh lệnh này sao? Ta nhìn đôi mắt Trương Vô Kỵ đang khẩn trương nhìn chăm chú, hướng Diệt Tuyệt lắc lắc đầu, nói giọng trong trẻo mà lạnh lùng:

“Sư phụ, đệ tử thân là chính phái, lấy hiệp nghĩa làm đầu, vị thiếu hiệp này vừa cứu tính mạng đệ tử, đệ tử làm sao có thể lấy oán báo ân, làm một người vô nghĩa như vậy được, thứ cho đệ tử không thể tuân mệnh.”

Lời vừa nói ra, sáu phái đều sắc mặt đại biến, cổ quái, sự tình không ổn với Nga Mi, giáo chúng Minh giáo chẳng kiêng nể gì, ầm ĩ cười nhạo, lời gì cũng có, nào là Diệt Tuyệt tâm ngoan thủ lạt, ngay cả đồ đệ cũng không buông tha, nào là Diệt Tuyệt dạy không nổi học trò, đồ đệ không thèm nghe lời… Nháo loạn ầm ĩ cả lên.

“Ngươi thật muốn kháng lệnh vi sư sao? Ngươi có biết như vậy sẽ trở thành phản đồ phái Nga Mi, thành phản nghịch vô sỉ trong chốn võ lâm không? Mỗi người đều có thể thóa mạ, chửi bới, không có chốn dung thân không?” Diệt Tuyệt sắc mặt xanh mét, làm thầy hai mươi mấy năm, trừ Kỷ Hiểu Phù ra không ai dám kháng mệnh, bây giờ bị Minh giáo cười nhạo, cảm thấy thể diện mất hết, tức giận vô cùng.

https://thuviensach.vn

Ta lạnh lùng lướt mắt nhìn Minh giáo đang cười nhạo, nhìn quét qua toàn trường đấu, lạnh giọng:

“Là sư phụ vô cớ muốn giết đồ nhi trước, khiến đệ tử chịu ơn cứu mạng của người ta, hôm nay đệ tử không tuân lệnh, là vì một chữ “ân”, sư phụ muốn đệ tử giết ân nhân của mình, dù phải làm trái đạo cũng không dám tòng mệnh, người khác ai cũng không thể cười nhạo, dù sư phụ có trục xuất đệ tử khỏi Nga Mi, đệ tử cũng không thể nói khác được.”

Diệt Tuyệt sư thái ngậm miệng lại, hừ lạnh, không nói được gì nữa. Trương Vô Kỵ bỗng nhiên tiến lên hai bước, khom người hành lễ trước Diệt Tuyệt, cao giọng nói:

“Sư thái, vừa rồi tại hạ giúp đỡ Chu cô nương là vì nàng ấy giúp tại hạ vạch bộ mặt thật của Thành Côn, cũng không có ý gì khác. Chu cô nương, lệnh sư vừa rồi không phải có ý muốn giết cô, mà là để ép tại hạ phải ra tay, sư thái biết vừa rồi cô đối với tại hạ có ơn, tại hạ nhất định phải ra tay cứu, cô nương đừng hiểu lầm chân ý của lệnh sư.”

“Phải vậy sao? Thỉnh sư phụ thứ lỗi, đệ tử kinh nghiệm giang hồ chưa đủ, không rõ chân ý của sư phụ, thỉnh sư phụ tha lỗi vừa rồi đệ tử không tuân lệnh, đệ tử từ nhỏ đã chịu sự dạy bảo của phụ thân, chỉ biết là có ơn báo ơn, có thù báo thù, hành xử còn xúc động.”

Hừ, ý của ta là nếu có ơn tất sẽ báo, nhưng nếu có thù thì nhất định phải trả không tha. Tuy nhiên ta chưa vội trở mặt, lấy võ công của ta cũng thừa khả năng tự bảo vệ mình, nhưng ta không thích giang hồ, cho dù thích cũng không muốn tự mình rời phái, dĩ nhiên là ta biết nghĩ hơn so với Quách Tương chỉ biết thương thầm trộm nhớ kia rồi.

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong, sắc mặt hòa hoãn hơn, lạnh lùng:

“Nếu biết sai, vi sư cũng không miễn cưỡng, hôm nay vì báo ơn hắn cứu mạng mà không giết hắn, về sau nhìn thấy hắn, nếu ta ra lệnh mà vẫn

https://thuviensach.vn

không chịu ra tay thì hãy tự sát đi! Hôm nay vì tội kháng lệnh thầy mà không thể không phạt ngươi, vi sư tạm dừng việc thu làm nội môn đệ tử, chờ sau này giết xong tên tặc tử này lập công mới có thể tiếp tục. Bao giờ trở về núi phạt ngươi ở hậu sơn sám hối."

"Diệt Tuyệt sư thái có phải là quá nghiêm khắc không? Chỉ Nhược cũng không phải là đối thủ của Tăng thiếu hiệp, bà muốn vậy không phải muốn bức Chỉ Nhược đến chỗ chết đấy chứ?"

Mạc Thanh Cốc tránh thoát khỏi tay Du Liên Châu, bước lên mấy bước, nghiến răng nói.

Diệt Tuyệt sư thái mặt không đổi sắc, lạnh lùng như mặt người chết, vô tình nói:

"Là việc của bổn môn, Mạc Thất hiệp không có quyền can thiệp, Chỉ Nhược cũng không dễ chết như thế, nếu không giết được tiểu tử kia cũng vẫn sống tốt trên núi Nga Mi."

"Thỉnh sư thái thu hồi mệnh lệnh, nếu vì tại hạ mà quý đồ phải chịu phạt, tại hạ không còn mặt mũi nào đối diện với quần hùng, nếu sư thái cảm thấy tại hạ vừa rồi mạo phạm, xin hãy tha thứ, bỏ qua cho Chu cô nương đi." Trương Vô Kỵ lại ôm quyền thở dài nói.

Diệt Tuyệt sư thái nói: "Bỏ qua cũng có thể, trừ khi ngươi làm một việc cho bần ni." (hix, đoạn này ta không thể kiềm chế mà nghĩ rằng, sao Diệt Tuyệt và Triệu Mẫn lại giống nhau như vậy a??)

"Chỉ cần không phạm vào đạo hiệp nghĩa, tại hạ nhất định sẽ hoàn thành."

Trương Vô Kỵ đồng ý, ta ngoài mặt cao hứng nhìn nhưng trong lòng lạnh lùng, nghi hoặc nhìn Diệt Tuyệt đang mang vẻ đắc ý, thầm nghĩ lão ni cô lại muốn làm gì, hừ! Kêu sám hối liền sám hối? Bắt giết người ta sẽ giết

https://thuviensach.vn

sao? Có trở về Nga Mi được không còn chưa rõ đâu. Ta bỗng nhiên cảm thấy Chu Chỉ Nhược nguyên tác muốn kế thừa Nga Mi thật sai lầm, ở Nga Mi quá áp lực, căn bản không vui vẻ như ở Võ Đang, chẳng lẽ vì gây dựng thế lực của mình mà đi ôm cả phái Nga Mi phiền toái kia vào mình, tự đè mình đến chết sao?

Diệt Tuyệt sư thái ý vị sâu xa nói:

“Ngươi đồng ý? Sợ là làm không được đâu.”

“Chỉ cần không phạm đạo đức nhân nghĩa, tại hạ nhất định sẽ làm được.”

Đồ ngốc Trương Vô Kỵ, không biết là không thể tùy tiện đáp ứng người khác sao? Đáp ứng một điều, sau đó có thể kéo dài ra vô số.

Diệt Tuyệt sư thái nở một nụ cười hiếm thấy, chỉ vào Dương Tiêu, lạnh giọng:

“Tốt lắm, thiếu hiệp hãy giết kẻ dâm tặc chiếm đoạt vợ người khác kia đi!”

Nói xong, toàn thể mọi người đều bất ngờ, Trương Vô Kỵ nhìn Dương Tiêu cũng thất thần.

“Sư thái, Dương tiên sinh làm người khoáng đạt, tiêu sái, đối với lệnh đồ là chân tình thực ý, lưỡng tình tương duyệt, không phải dâm tặc, thỉnh sư thái hãy phân phó việc khác.”

Trương Vô Kỵ trả lời, hắn biết việc này Diệt Tuyệt ám chỉ đến Kỷ cô cô, lấy cớ này để giết Dương Tiêu, báo thù cho sư huynh Cô Hồng Tử.

“Lão tặc ni, ngày đó đã giết mẹ của ta, bây giờ lại bắt Vô Kỵ ca ca đến giết cha, đồ độc ác!” Đột nhiên một thiếu nữ còn nhỏ tuổi thanh tú chạy lại,

https://thuviensach.vn

chỉ vào Diệt Tuyệt mắng.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Côn Lôn Tiểu Trấn Trọng Sơ Trang

“Ngươi là Trương Vô Kỵ, không phải Tăng A Ngưu sao?”

Võ Đang ngũ hiệp đều chấn động, Du Liên Châu phi thân đến nghi hoặc hỏi.

Dương Bất Hối nghe xong hoảng hốt, sao mình lại buột miệng nói ra thân phận Vô Kỵ ca ca chứ, hối hận nhìn Trương Vô Kỵ nói:

“Vô Kỵ ca ca, muội không cố ý đâu!”

“Đại sư bá, Nhị sư bá, Tam sư bá, Tứ sư bá, Thất sư thúc, ông ngoại, Vô Kỵ vừa rồi thật sự vì bất đắc dĩ nên không kịp nói rõ với mọi người, xin năm vị sư bá sư thúc và ông ngoại trách tội.”

Trương Vô Kỵ mỉm cười với Dương Bất Hối tỏ ý không trách, rồi nhìn về Võ Đang ngũ hiệp, trong mắt đã đỏ hoe, nhẹ nhàng đi đến trước Ân Thiên Chính và Võ Đang ngũ hiệp quỳ xuống, dập đầu mấy cái.

Ân Thiên Chính cùng Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Du Đại Nham, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc sáu người lập tức vây quanh, mạnh mẽ nâng hắn dậy, Du Đại Nham kích động nhìn Trương Vô Kỵ, nói:

“Ngươi là Vô Kỵ, ngươi là cháu Vô Kỵ, ngươi là thằng cháu con của Ngũ đệ Trương Vô Kỵ!”

Du Đại Nham sau khi Trương Thúy Sơn tự vẫn vẫn luôn tự trách mình, cảm thấy vì mình nên Trương Thúy Sơn mới áy náy, gặp lúc các phái

https://thuviensach.vn

bức bách gây áp lực liền tự vẫn, Ân Tố Tố cũng chết theo chồng. Trương Vô Kỵ từ nhỏ sống nơi hoang dã, mất cha mất mẹ, ông cũng thật vất vả mới chữa lành thương thế, nhưng Trương Vô Kỵ lại mất tích, sinh tử không rõ, điều này càng khiến Du Đại Nham càng thêm tự trách, thường vẫn nghĩ Ngũ đệ thân như ruột thịt vì mình mà chết, Vô Kỵ là giọt máu duy nhất còn lại của Ngũ đệ mình cũng không thể bảo hộ, tương lai sau này làm sao có thể ở Cửu tuyền đối mặt với Ngũ đệ và Ngũ đệ muội?

Sau ông học xong Đại Vô Tướng Công, thân mình, tứ chi, võ công chẳng những khôi phục toàn bộ mà còn tiến thêm một tầng, thậm chí có thể nói trong phái Võ Đang, luận nội công ông đứng thứ hai chỉ dưới Trương Tam Phong, cũng là do Trương Tam Phong cùng các sư huynh đệ khi ông bị liệt đã truyền cho vô số nội lực, khiến cho lượng nội lực tích lũy được trong cơ thể ông còn nhiều hơn cả Trương Vô Kỵ, cho nên chờ sau khi Lục sư đệ Ân Lê Đình thành thân, Du Đại Nham cũng một mình hành tẩu giang hồ, quanh Côn Lôn tra tìm tung tích Trương Vô Kỵ, nhưng trong năm năm tìm kiếm này, trừ Chu Chỉ Nhược ra thì còn ai có thể biết Trương Vô Kỵ một mình ẩn cư ở trong sơn cốc hoang vắng nhưng đẹp như thế ngoại đào nguyên kia đâu. Cũng trong năm năm thời gian này, cái tên Du Đại Nham hiệp nghĩa lại một lần truyền bá trong giang hồ, vì thế lần này Du Đại Nham xuất hiện mới có thể không ai kinh ngạc.

“Bá bá là Du bá bá, thương thế của bá bá đã khỏi hẳn rồi sao? Có phải tìm được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao phải không ạ? Thật tốt quá, có thể nhìn thấy Du bá bá khỏe mạnh, Vô Kỵ có chết cũng yên tâm.”

Trương Vô Kỵ cảm thụ lực đỡ của Du Đại Nham, khí lực mười phần, thần thái so với bảy năm trước cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, thân mình cao lớn ổn trọng nhẹ nhàng, ngay cả sắc mặt cũng đã từ xanh trắng chuyển thành hồng nhuận, không khỏi cao hứng nói cười không thôi.

Du Liên Châu cùng Trương Tùng Khê thấy Trương Vô Kỵ lớn lên trung hậu, nhân nghĩa, lập tức vô cùng yêu thích, lập tức Du Liên Châu vỗ

https://thuviensach.vn

vỗ bả vai hắn, vui vẻ nói:

“Đã được sáu năm rồi, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao là cái gì? Thương thế của Du Tam bá còn phải cảm tạ Chu cô nương tặng thuốc rất nhiều. Mấy năm nay cháu đã ở đâu vậy? Khiến cho mọi người lo lắng mà tìm lại không thấy, đến bây giờ còn không dám nói cháu mất tích cho sư phụ biết đâu.”

“Thái sư phụ lão nhân gia có khỏe chứ ạ? Vô Kỵ tiếc là không thể đến trước mặt lão nhân gia dập đầu.”

Trương Vô Kỵ nghe đến Trương Tam Phong, mắt lại đỏ hoe, cái gì cũng bất chấp, kéo tay Du Liên Châu kích động hỏi. Trương Tam Phong trong cuộc đời Trương Vô Kỵ vô cùng quan trọng, sự kính trọng ấy chẳng những được Trương Thúy Sơn dạy dỗ từ nhỏ, mà sau khi cha mẹ mất đi, thân trúng hàn độc, Trương Tam Phong hai năm nửa bước không rời chiếu cố hắn, chẳng những cách vài ngày lại truyền nội lực cho hắn, thậm chí còn hạ mình trước phương trượng Thiếu Lâm hòng cứu mạng hắn, ân tình này hắn vĩnh viễn không quên.

Tống Viễn Kiều vuốt vuốt râu dài, tràn đầy nho nhã phong độ nói: “Sư phụ lão nhân gia vẫn khỏe, trừ nhắc đến cháu thì vẫn thường xuyên ở Trúc viện bế quan, lần này nhìn thấy cháu, lão nhân gia nhất định rất vui vẻ, Vô Kỵ, cháu… Cháu đã lớn như vậy rồi!”

“Đại sư bá, Vô Kỵ thực có lỗi với thái sư phụ, lâu như vậy mà không trở về Võ Đang thăm người, khiến cho Thái sư phụ phải suy nghĩ, thực không nên.”

Trương Vô Kỵ tâm tư trung hậu, không nói ra chuyện mình bị nhốt trong sơn cốc, dĩ nhiên không làm được gì, chỉ tự trách mình khiến cho Thái sư phụ sư phụ phải phiền não.

Trương Tùng Khê cơ trí vô song, giỏi về kết giao, nhưng nhìn thấy giọt máu duy nhất của huynh đệ, lại cao hứng nói không nên lời, chỉ có thể

https://thuviensach.vn

cười:

“Tốt, tốt lắm, sư phụ lão nhân gia nếu nhìn thấy cháu hiện giờ chẳng những sống khỏe mạnh mà còn luyện được thân võ nghệ tốt như vậy, nhất định thực vui vẻ, ha ha! Võ Đang chúng ta hiện giờ có Thanh Thư, có Vô Kỵ, có Thừa Chí, có đám Cốc Hư Tử, thật là có nhiều nhân tài nối nghiệp.”

“Thanh Thư sư huynh, chính là vị đại ca tuấn dật cơ trí phi thường lại giỏi bài binh bố trận cháu đã gặp cùng với phái Nga Mi sao? Nghe nói là con trai của Đại sư bá, Vô Kỵ khi ở trên núi chưa được gặp, bất quá trên đường được thấy Thanh Thư sư huynh thể hiện, thật đáng ngưỡng mộ.” Trương Vô Kỵ cười nhìn Tống Thanh Thư đang kinh ngạc đứng sau Võ Đang ngũ hiệp.

Tống Thanh Thư mặt đỏ lên, sớm đã nhận ra thiếu niên này là người đã cứu giáo chúng Duệ Kim Kỳ trong tay Diệt Tuyệt sư thái, không ngờ hắn lại là Vô Kỵ sư đệ mà Thái sư phụ, phụ thân và các sư thúc hay nhắc đến, lại nghĩ đến hắn từng trước mặt Diệt Tuyệt sư thái đôi co, không khỏi sắc mặt càng thêm xấu hổ. Trong lòng cũng bội phụ Trương Vô Kỵ liều chết cứu người, cảm thấy hắn so với mình dũng cảm hơn nhiều, mình nhìn bộ dáng Diệt Tuyệt sư thái tàn nhẫn như vậy đã sợ hãi không còn dũng khí phản đối.

“Đệ bảo ta Thanh Thư là được, ta lớn hơn đệ cũng mấy tuổi thôi.”

“Lúc trước cháu trúng hàn độc, vẫn ở cùng Thái sư phụ ở trong Trúc viện sau núi tu dưỡng, Thanh Thư ở cùng đại tẩu bên ngoài viện nên hai đứa chưa từng gặp nhau, hiện giờ Võ Đang có hai người các cháu, Thất thúc ta có thể thở phào rồi, không cần nghe Thanh Thư ở sau lưng nói ta là cái gì mà ngọc diện Tu La a!” Mạc Thanh Cốc đạm mạc cười, mắt nhìn thấy cốt nhục của Ngũ sư huynh còn sống, thật vô cùng vui mừng, nhưng cũng biết, nơi này hiện giờ là chiến trường, không nên nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính biết được vị thiếu hiệp võ công cao cường, hành động nhân nghĩa trí tuệ thông minh ứng biến, ân nhân cứu mạng này chính là cháu ngoại mình, cao hứng cười lớn, lúc này nghe thất hiệp câu nói đầu tiên chính là đem cháu ngoại ông ta về Võ Đang, trong lòng không phục, nửa thật nửa giả tức giận nói: "Hừ, Vô Kỵ là đồ tôn của Võ Đang các ngươi không sai, nhưng cũng là cháu ngoại của Ân Thiên Chính ta, cháu ngoan, cùng ông ngoại trở về Thiên Ưng giáo, gặp thân nhân, có cậu cùng hai biểu huynh của cháu nữa."

Ân Thiên Chính có thể gây dựng nên cơ nghiệp Thiên Ưng giáo, cùng Dương Tiêu thế lực ngang nhau mà đứng, tài trí dĩ nhiên không kém bọn họ, hôm nay thấy Trương Vô Kỵ đánh nhau với sáu đại phái, đã là danh dương thiên hạ, với Minh giáo ân trọng như núi, hơn nữa thừa hưởng huyết mạch cả hai bên chính tà hắc bạch là cha ở phái Võ Đang với Thiên Ưng giáo, đúng là thời cơ tốt để nhất thống Minh giáo, kiến công lập nghiệp, huống chi Trương Vô Kỵ chính là cháu ngoại ruột của mình, ý tứ này tự nhiên là thử xem phái Võ Đang với việc Vô Kỵ ở lại Minh giáo có ý kiến gì.

"Ông ngoại, Vô Kỵ đã sớm nên đi bái kiến ông cùng cậu, nhưng gặp phải biến cố, mấy năm trước vì bệnh nặng nên vẫn chưa đi được, hôm nay có thể nhìn thấy ông cùng cậu, cháu đã cảm thấy đây là ơn trời ban cho, Vô Kỵ thật vô cùng vui mừng."

Trương Vô Kỵ trong mắt ánh lên tình cảm thân thiết, lời nói mang kích động, hiển nhiên trong lòng vô cùng xúc động, nhưng vì Ân Ly trước đã từng nói hai người anh trai của nàng thường xuyên sỉ nhục nàng và mẹ, trong lòng không thích hai người này lắm, Trương Vô Kỵ vốn trung hậu nhu nhược, khó mà dám buộc tội hai người này không phải, chỉ có thể không muốn gặp bọn họ.

Diệt Tuyệt sư thái xanh mặt, cầm lấy Ỷ Thiên kiếm trong tay ta, lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

“Tăng A Ngưu cũng vậy, mà Trương Vô Kỵ cũng thế! Các ngươi nói đủ chưa, Dương Tiêu rốt cuộc là có giết hay không? Kẻ này cướp đoạt vợ người khác, cậy vào võ công, giết người vô tội, vô ác bất tác, giết hắn tuyệt không phạm vào đạo hiệp nghĩa.”

“Dương tiên sinh đối người chí tình chí nghĩa, tuyệt sẽ không làm những việc thương thiên hại lý như vậy, việc này trước đây tôi từng nói qua, tất cả đều là Thành Côn ác tặc vu oan giá họa cho Minh giáo, xin sư thái hãy đổi một việc khác đi.”

Trương Vô Kỵ vẻ mặt khó xử, chỉ không nghĩ sẽ để Chỉ Nhược vô tội chịu phạt, về sau gặp lại hắn chỉ có thể đối đầu, lại càng không muốn giết cha của Bất Hối muội muội, đừng nói Dương Tiêu có ân cứu mạng với hắn, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy Dương Tiêu kia lại có thể là ác nhân, giờ phút này thật là khó xử vạn phần, so với trước kia đối diện ngũ phái càng thêm lo lắng.

Diệt Tuyệt lạnh lùng quét mắt nhìn Võ Đang ngũ hiệp cùng Ân Thiên Chính đang đứng bên cạnh Trương Vô Kỵ, thấy ngũ hiệp đương nhiên là ủng hộ quyết định của Trương Vô Kỵ, hơn nữa Chỉ Nhược cũng xuất thân từ Võ Đang, tuy không biết có quan hệ gì nhưng lúc trước bà giả muốn giết Chỉ Nhược đã khiến mấy người họ vô cùng tức giận, họ biểu tình nhíu mày hay phẫn nộ bà ta đều thấy rất rõ ràng.

Thậm chí Mạc Thanh Cốc vì việc này mà đã động sát khí, nếu không phải vì quy củ giang hồ, mỗi phái đều không thể can thiệp nội bộ phái khác, lại có Du Liên Châu ngăn trở ắt hẳn hắn đã ra tay rồi, đang lúc chính tà lưỡng đạo cùng Nga Mi quyết liệt, việc này thật khó giải quyết. Nhưng Diệt Tuyệt sư thái là người nào, luận về cố chấp, quật cường cho dù là trời so ra còn kém hơn bà ta.

Bà ta nói đen, dù cho bao nhiêu người khác có nói là trắng thì cũng mặc kệ. Bà ta chán ghét tên Trương Vô Kỵ mang dòng máu yêu nữ này,

https://thuviensach.vn

hơn nữa Trương Vô Kỵ rõ ràng giúp cho Minh giáo, lại tỏ ra quan tâm tới Chu Chỉ Nhược, lúc nào cũng lưu tình, ánh mắt yêu thích kính mộ kia khiến bà ta vô cùng phẫn nộ, thầm suy tính lợi dụng cảm tình của hắn với Chu Chỉ Nhược ép hắn, không ngờ Trương Vô Kỵ này cũng thật kiên trì ngoài dự kiến bà ta.

Nghĩ đến đây, Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng nhìn Trương Vô Kỵ:

"Bần ni nếu đã nói như vậy tức là cũng đã điều tra rõ ràng ác tích của hắn, ngươi không chịu giết, vậy thì bần ni sẽ ra tay lo liệu, chỉ cần ngươi không nhúng tay, bần ni cũng có thể thu hồi lệnh phạt với nghịch đồ Chu Chỉ Nhược này."

Trương Vô Kỵ nghe xong Diệt Tuyệt nói, thần sắc vừa động, lại nhìn đến Dương Bất Hối ở một bên năm năm trước tự tay mình đưa nàng đến Côn Lôn, dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn hắn, lại cố kiên trì nói:

"Tôi biết sư thái là vì việc của sư huynh và Kỷ cô cô nên đối với Dương tiên sinh có hiềm khích, tôi cũng không có khả năng hòa giải ân oán của các người, giang hồ quy củ dùng võ lực phân thắng bại, sư thái phải cùng Dương tiên sinh một mình giải quyết ân oán hắn cũng là chính đáng, nhưng Dương tiên sinh lúc trước bị Thành Côn ám toán trọng thương, không thể cử động, sư thái lúc này khiêu chiến, thật sự là khiến người ta hiềm nghi rằng thừa dịp người ta gặp nguy mà đánh, không quang minh chính đại, không bằng chờ cho Dương tiên sinh sau khi lành thương hai người ước đấu được không?"

Diệt Tuyệt sư thái nghe Trương Vô Kỵ nhắc tới ân oán ngày trước, người bà ta yêu nhất là sư huynh Cô Hồng Tử, đồ đệ yêu thích nhất cũng đều hủy trong tay Dương Tiêu, về phần Kỷ Hiểu Phù thật lòng yêu Dương Tiêu, trong suy nghĩ chấp nhất của Diệt Tuyệt sư thái, đương nhiên là nàng bị Dương Tiêu mê hoặc tâm trí, dù sao bà ta cũng không sai. Có lẽ bình

https://thuviensach.vn

thường bà ta vì chính nghĩa mà dừng tay, nhưng bây giờ lại bất chấp, hừ lạnh:

“Nga Mi hôm nay đến đây là để tiêu diệt ma giáo, cùng yêu nhân nói đạo nghĩa gì chứ, Dương Tiêu còn không ra chịu chết?”

Nói xong rút Ỷ Thiên kiếm ra chĩa vào Dương Tiêu.

“Lão tặc ni, bà xuất gia cái gì chứ, giết không được mẹ ta, đánh không lại cha ta, lại thừa dịp cha ta bị thương mà khiêu chiến, bình thường sao bà không đến Quang Minh đỉnh báo thù, bây giờ lại trình ra cái gì uy phong, cho dù bà có dùng Ỷ Thiên kiếm cũng không đánh lại cha ta. Mẹ ta thích cha thì có gì sai? Bà vì muốn báo thù cho sư huynh Cô Hồng Tử của mình nên sai mẹ ta giết cha ta, mẹ ta không nghe lời bà nói, suýt chút nữa thì bị bà đánh chết, lại liên lụy đến một thúc thúc cứu mẹ ta, ta và Vô Kỵ ca ca tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được. Thúc thúc cứu mẹ ta kia suýt nữa cũng bị bà đánh chết, bà lại còn sai đồ đệ của mình, chính là cái bà má cao môi mỏng chua ngoa bên kia giết ta và Vô Kỵ ca ca diệt khẩu, nếu không có Vô Kỵ ca ca bảo vệ ta, trốn thoát khỏi các người, một đường đưa ta đến núi Côn Lôn, ta và Vô Kỵ ca ca sẽ chết trong tay các người. Còn mẹ nữa, mẹ cũng không biết thế nào, có phải bà đã giết mẹ ta rồi không?”

Dương Bất Hối càng nói càng xúc động, nước mắt theo lời nói ra cứ nghẹn ngào chảy xuống.

Lời này vừa nói ra, mọi người các phái đều dùng ánh mắt khác thường nhìn phái Nga Mi. Trong số những người ở đây có nhiều người lớn tuổi đều biết chuyện tỷ thí của Dương Tiêu và Cô Hồng Tử năm xưa, cho dù năm đó Cô Hồng Tử cũng là nhân vật tuyệt thế mới nổi, trong giang hồ rất có danh tiếng, lúc trước biết Cô Hồng Tử phó ước bảo vệ Ỷ Thiên kiếm chiến bại, tức giận mà chết, khiến cho Diệt Tuyệt xuất gia, định hạ ra môn quy thấy ma giáo liền giết.

https://thuviensach.vn

Lần này Minh giáo cái gì khó nghe cũng đều nói tuột ra hết, sáu đại phái các trưởng bối cũng đều biết, nhưng nể mặt Diệt Tuyệt và phái Nga Mi nên không nói ra, không ngờ bà ta còn tàn nhẫn đến vậy, năm năm trước tiểu cô nương kia còn không đến mười tuổi đi, huống chi trong đó còn có Trương Vô Kỵ một người của phái Võ Đang, Nga Mi và Võ Đang chính là quan hệ thông gia cơ đấy.

Tình cảnh này Trương Vô Kỵ cũng không biết nói sao cho phải, cũng không thể trách Dương Bất Hối nói việc này ra, khi đó Dương Bất Hối còn nhỏ, không biết mẹ nàng nói như vậy là có ý gì, nhưng nàng hiểu Diệt Tuyệt muốn giết mẹ nàng, sau này lớn lên liền suy nghĩ cũng hiểu được sự tình trước đó là thế nào, dù sao lúc ấy nàng cũng đã chín tuổi, có thể nhớ rõ mọi việc, càng huống chi từ đó đến nay nàng không được gặp mẹ nữa.

Mà Trương Vô Kỵ cùng phái Võ Đang bên cạnh cũng không biết nên làm sao cho phải, lúc trước nghe Ân Lê Đình nói bọn họ đã hiểu ân oán giữa Diệt Tuyệt và Dương Tiêu là có sâu xa, nhưng không biết Diệt Tuyệt còn ra lệnh giết Vô Kỵ cùng cô bé kia. Võ Đang ngũ hiệp tuy không hiểu nổi việc Kỷ Hiểu Phù lén sinh con với người khác, yêu nam nhân khác, làm tổn thương Ân Lê Đình, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không vì ân oán của một người mà liên lụy đến một đứa trẻ, cho nên càng không hiểu nổi bà ta, hơn nữa vừa rồi nhìn Diệt Tuyệt xử sự với Chỉ Nhược, thực sự rất khó coi.

Diệt Tuyệt sư thái nghe xung quanh hồ ngôn loạn ngữ, nói bà ta cùng sư huynh lằng nhằng, nói bà ta dựa dẫm vào Ỷ Thiên kiếm, nói bà ta không có tình thầy trò, nói thủ đoạn độc ác, ngay cả trẻ con cũng không tha, ngôn ngữ tràn ngập loạn xạ trong đầu, khiến sắc mặt vốn lạnh lùng vô cảm cũng đỏ rực lên, tự nhiên là vô cùng giận dữ.

Trong đầu Diệt Tuyệt mơ hồ cũng đang hiện lên hình ảnh ngày đó, sư huynh bị Dương Tiêu tức chết, mình ngày ngày dựa cửa trông ngóng, chờ cho đến khi nhìn thấy thân thể ý trung nhân lạnh như băng được mang trở về, mình ngồi bên cạnh sư huynh rất lâu, cuối cùng tự tay cắt đi mái tóc

https://thuviensach.vn

dài, đổi danh hào Diệt Tuyết, từ đó đối với ma giáo thượng diệt hạ tuyệt, cũng tìm kiếm tung tích của Dương Tiêu, nhưng… Nhớ đến những kẻ ma giáo chết trong tay, có già có trẻ, nhớ đến mình ra lệnh cho Kỷ Hiểu Phù giả vờ thuận ý với Dương Tiêu, sau đó thừa cơ đánh lén, lại bị Kỷ Hiểu Phù cự tuyệt.

Bà ta đuổi theo giết Kỷ Hiểu Phù, lệnh cho đệ tử diệt trừ nghiệt tử của nó, trong lòng cũng hiện lên đứa nhỏ kia có đôi mắt sáng giống Kỷ Hiểu Phù, nghe mọi người xung quanh đều trào phúng, có một khắc chợt dao động, có phải mình đã sai? Không! Diệt Tuyệt sư thái toàn thân phát ra sát khí lạnh lùng, lướt nhìn tất cả mọi người đang đàm luận, mình không sai, nhiều năm như vậy rồi, thù sư huynh còn chưa trả được, gian tặc kia còn chưa giết được, hôm nay quyết phải lấy máu gian tặc kia tế sư huynh.

Mọi người bị ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí lướt qua, ai nấy đều cảm giác như kiếm Ỷ Thiên sắp hạ xuống cổ, lập tức đều im bặt. Diệt Tuyệt sư thái nắm chặt kiếm trong tay, lạnh lùng:

“Nghiệt chủng, ngươi còn dám nhắc đến nghiệt đồ vô liêm sỉ kia sao? Nó có hôn ước với người ta lại không biết giữ mình, lại cấu kết với ma đầu Dương Tiêu, chưa chồng mà chửa, miệng thì nói rằng Dương Tiêu ép buộc, bần ni ra lệnh nó giết dâm đồ ác tặc, báo thù cái nhục thất thân, không ngờ nó dám phản bội sư môn, bất tuân sư mệnh, các vị có biết nghiệt chủng này tên gọi là gì không?”

“Ta tên Dương Bất Hối. Mẹ ta bảo rằng, chuyện này mẹ không bao giờ hối hận cả.”

Dương Bất Hối chín tuổi lên Quang Minh đỉnh, trên đó ít có nữ quyến, không biết đến lễ giáo nhân gian, không rõ rằng Kỷ Hiểu Phù làm vậy sai thế nào, tên của nàng đã khiến cho người ta biết rõ, mẹ nàng cùng nam nhân khác có tư tình, còn có con riêng, với lễ giáo cổ đại quả thật là vô cùng sai.

https://thuviensach.vn

Hôn ước giữa Kỷ Hiểu Phù và Ân Lê Đình mọi người đều biết, mấy năm trước không hiểu sao Kỷ gia lại giải trừ hôn ước với Võ Đang, sau Diệt Tuyệt lại tuyên bố đuổi Kỷ Hiểu Phù ra khỏi Nga Mi, Ân Lục hiệp cũng cưới một đệ tử Nga Mi khác, nếu không phải tin tưởng đức hạnh của Võ Đang thất hiệp thì chỉ sợ đã hoài nghi Ân Lục hiệp di tình biệt luyến, thích sư muội của vị hôn thê, hiện giờ đã nhìn thấy cô bé kia tầm mười lăm tuổi, lại biết Diệt Tuyệt hẳn không bịa chuyện, vậy là ngày đó Lục hiệp lấy người khác cũng là có nguyên nhân, lại nhiều năm chịu người ta chỉ trích chứ thủy chung chưa từng nói ra chuyện Kỷ Hiểu Phù tư thông với người khác sinh hạ nữ nhân, không khỏi càng bội phục ý chí Võ Đang hiệp khách.

Trương Vô Kỵ cũng không biết nhiều về lễ giáo, Dương Bất Hối nói ra chẳng những không khiến người ta chán ghét Diệt Tuyệt mà còn làm mọi người nhìn mình với ánh mắt khác thường, nàng bối rối, không biết mình nói sai gì, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Trương Vô Kỵ và Dương Tiêu.

Diệt Tuyệt sư thái đắc ý cười lạnh:

“Dương Bất Hối, mọi người nghe có thể hiểu, nghiệt đồ Kỷ Hiểu Phù kia nói Dương Tiêu ép buộc nó, vậy mà lại đặt tên con gái như vậy, không biết nó không hối hận bị người tư thông, hay là không hối hận cùng ma đầu kia sinh nghiệt chủng, lúc trước nếu không phải Ân Lục hiệp thay nó cầu tình mà cứu giúp, bần ni đã hận là không thể lập tức giết nó, đỡ phá hoại thanh danh Nga Mi phái.”

Ta nghe mà nhướng mày, Diệt Tuyệt sư thái bà nói chuyện này ra thiên hạ đều biết thì Nga Mi cũng còn thanh danh gì nữa, nữ đệ tử trong phái không phải đều bị người ta coi thường sao? Khó trách sau này Chu Chỉ Nhược bị Trương Vô Kỵ bỏ rơi trong hôn lễ, Minh giáo và võ lâm đều không ai bất bình, không ai ngăn trở, rõ ràng là Diệt Tuyệt nói chuyện xấu ra mọi người đều biết, mỗi người chỉ nói một câu Nga Mi không tuân lễ giáo, nữ đệ tử Nga Mi cũng đều bị người ta xem thành nữ nhân không đứng đắn.

https://thuviensach.vn

Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác dựa vào Trương Vô Kỵ mà trấn áp phản đối của sư tỷ muội (Đinh Mẫn Quân cầm đầu một đám) tham gia hôn lễ, sợ rằng người Minh giáo còn cảm thấy chưởng môn Nga Mi dựa vào Trương Vô Kỵ để lên ngôi, dùng mỹ sắc gì gì đó, cảm thấy Chu Chỉ Nhược không xứng với Trương đại giáo chủ của bọn họ đi! Cũng không xem Chu Chỉ Nhược vào mắt, ai nấy đều tưởng nàng nhất định sẽ không rời khỏi tòa núi lớn Trương Vô Kỵ, nên cũng không khuyên can chăng?

Minh giáo nghiệp lớn là tạo phản, cục diện ngày sau ta có thể hiểu, biết rằng sau này thành công, bọn họ đều là khai quốc công thần, mà ngồi ghế giáo chủ dĩ nhiên là sẽ lên ngôi hoàng đế, Minh giáo vốn binh quyền không nắm giữ ở một người, mà hoàng đế lấy thân thích đại thần cũng là bình thường, chỉ sợ mấy người lão luyện như Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương, Dương Tiêu càng hy vọng hắn sẽ lấy con gái của đại tướng nắm trọng binh nào đó, một chưởng môn nho nhỏ nắm trong tay mấy trăm nữ đệ tử cũng không xong, không có chỗ dựa, không người thân thích, không có tiền tài như Chu Chỉ Nhược, khó trách hai vị ông ngoại và cậu này có quyền quang minh chính đại mà phản đối Trương Vô Kỵ rời đi cùng Triệu Mẫn lại không có động tĩnh.

Phạm Dao ẩn thân trong Nhữ Dương Vương phủ nhiều năm, nhìn Triệu Mẫn lớn lên, đối nàng ta dĩ nhiên thân thiết, còn Trương Tam Phong không thể đến, không thể ngăn Trương Vô Kỵ rời đi, hai người này còn tình có khả nguyên, nhưng mấy vị trên Võ Đang tham gia hôn lễ không ngăn lại thì suy nghĩ cái gì, nhiều người như vậy, Trương Vô Kỵ võ công tuy cao nhưng không phải không ai ngăn nổi hắn, thế nhưng mọi người lại mặc hắn rời đi, không ai phản đối, nếu dám nói mọi người không hiểu lễ giáo hay coi phá hôn ước ngay trong lễ bái đường là không nghiêm trọng, đánh chết ta cũng không tin.

Aiz! Những chuyện này chắc chắn không thể xảy ra nữa đâu, ta sẽ không gả cho Trương Vô Kỵ, việc này cũng chẳng liên quan đến ta, nào là

https://thuviensach.vn

ông ngoại, rồi cậu, tả hữu hộ pháp, tứ đại pháp vương, ngũ tán nhân, Thường Ngộ Xuân, các sư thúc sư bá nghĩ cho Trương Vô Kỵ, tính toán cho hắn thì có gì là sai, chỉ sợ bọn họ còn không ngờ đến còn một tiểu nhân vật như Chu Nguyên Chương đi.

"Câm mồm, không được làm nhục Hiểu Phù, đánh thì đánh, cho dù Dương Tiêu ta hôm nay chỉ còn hai tầng công lực cũng đủ để thắng ngươi."

Dương Tiêu được Hồ Thanh Ngưu trị liệu một hồi đã miễn cưỡng khôi phục được hai thành công lực, ông ta là người kiêu ngạo, làm sao để người ta làm nhục người trong lòng mình được. Vừa rồi đang trị thương, nghe Diệt Tuyệt sư thái làm nhục tình yêu của mình và Hiểu Phù, cơ hồ tức muốn hộc máu, bây giờ miễn cưỡng có thể hành động, liền cố đứng dậy, thanh âm khàn khàn suy yếu lại mang theo ngạo khí đến tận trời, một thân nho nhã khí độ ngay cả thủ lĩnh sáu phái đều không khỏi ngưỡng vọng, quả là một nam nhi xuất sắc! Ack! Đương nhiên là trừ Diệt Tuyệt ra.

Diệt Tuyệt sư thái khinh thường nhìn Dương Tiêu suy yếu đến đứng cũng không vững, bà ta biết người này võ nghệ thông huyền, cho dù không có nội lực nhưng một thân võ nghệ kỹ xảo, vận lực pháp môn thôi cũng có thể đối địch với hảo thủ bình thường, nhưng nghĩ đến thù của sư huynh, lập tức trịnh trọng rút Ỷ Thiên kiếm ra, từng bước từng bước tiến về phía Dương Tiêu.

Trương Vô Kỵ lo lắng nhìn Dương Tiêu, nhìn Dương Bất Hối khóc lóc ngăn cản lại bị Dương Tiêu đẩy ra, vội đỡ lấy Dương Bất Hối, nói:

"Dương bá bá, bác hiện giờ thân mình chịu thương tổn, công lực tuy khôi phục được hai thành nhưng hàn khí Huyễn Âm Chỉ của Thành Côn có thể phát tác bất cứ lúc nào. Trận đấu này để cháu đến thay đi!"

"Vô Kỵ, cháu là đồ tôn của Võ Đang, cháu ngoại của Ưng Vương, có thể sắp xếp hóa giải mâu thuẫn chính phái và Minh giáo, mọi người đều rất

https://thuviensach.vn

kính trọng cháu, nhưng hiện giờ Diệt Tuyệt lão ni cô vũ nhục mẹ của con gái ta, là một nam nhân ngay cả vợ con cũng bảo hộ không xong, ta Dương Tiêu làm gì còn mặt mũi mà sống, trường đấu này Dương Tiêu nhất định phải xuất chiến, là trách nhiệm của Dương Tiêu ta."

Dương Tiêu nói lời này, khí độ hiên ngang, mặt lộ vẻ uy nghiêm, nghe ông ta nói mọi người không khỏi bội phục, lại có chút nghi hoặc, Dương Tiêu cũng là một thế hệ nhân tài, sao lại thích một nữ đệ tử nho nhỏ đã có hôn ước của phái Nga Mi?

Dương Tiêu không biết mọi người đối với chuyện của ông ta có bao nhiêu tò mò, ông ta nội tâm bình thản, đối với Kỷ Hiểu Phù chân tình thật ý, thậm chí một mình ở tại Tọa Vong Phong đau khổ chờ nàng mười năm, không để ý đến Minh giáo tranh quyền đoạt lợi, ngày ngày lấy rượu làm bạn, một lòng đợi nàng hồi tâm chuyển ý.

Ta nhìn Dương Tiêu từng bước từng bước đi đến giữa quảng trường đối mặt Diệt Tuyệt, trong lòng thực thích tính cách người này, nếu ta có thể trọng sinh sớm hai mươi năm nhất định phải lựa chọn nam nhân như vậy mà yêu! Ông ta biết rõ chính mình hiện giờ không phải đối thủ của Diệt Tuyệt, nhưng vì bảo hộ danh dự cho Kỷ Hiểu Phù vẫn liều chết xuất chiến.

Dương Tiêu đang bước từng bước, trên sân một mảnh yên tĩnh, Ỷ Thiên kiếm trên tay Diệt Tuyệt lóe ra, bay nhanh đâm thẳng vào Dương Tiêu. Dương Tiêu tinh thông các loại binh khí, nhưng lần này đối mặt chính là Ỷ Thiên kiếm có thể chém đứt các binh khí khác, biết cho dù cầm binh khí cũng vô dụng, chỉ chờ Diệt Tuyệt tấn công, tay không tiếp chiêu. Diệt Tuyệt sư thái hận Dương Tiêu thấu xương, sao có thể lưu tình, cũng không quản ông ta có cầm binh khí không, một kiếm chém xuống.

Ngay khi Ỷ Thiên kiếm chém xuống trước mặt Dương Tiêu, kiếm chiêu hung hiểm, Dương Tiêu đang muốn tránh né, đột nhiên một hòn sỏi bay đến, đánh vào thân kiếm khiến thanh kiếm bật ra, lại có tiếng đàn, tiếng

https://thuviensach.vn

sáo văng vẳng đâu đây. Dương Tiêu biến sắc, vẻ mặt quái dị, quần hào xung quanh xôn xao, không biết ai ra tay. Diệt Tuyệt cũng thủ kiếm vận khí cao giọng:

“Yêu nhân phương nào? Nếu đã dám giúp Dương Tiêu ma đầu còn không chịu hiện thân, giả thần lộng quỷ?”

Diệt Tuyệt vừa dứt lời, lại có tiếng dao cầm dìu dặt thanh thanh, trong giây lát đã thấy tám cô gái từ trên không trung phiêu phiêu hạ xuống, bốn người mặc áo trắng, bốn người mặc áo đen, đều là tơ lụa thượng hạng. Bốn cô gái áo trắng mỗi người ôm một cây dao cầm. Những chiếc đàn đó so với thất huyền cầm thông thường chỉ ngắn bằng một nửa, hẹp chỉ bằng một nửa nhưng cũng có đủ bảy dây. Bốn cô gái này nhảy xuống rồi liền chia nhau ra đứng ở bốn hướng. Bốn cô gái áo đen mỗi người trong tay cầm một chiếc trường tiêu màu đen, tiêu này so với tiêu thường dài gấp rưỡi. Bốn thiếu nữ đó cũng chia ra đứng bốn góc, mỗi góc hai người một áo trắng một áo đen xen kẽ nhau. Tám cô gái đứng ổn định rồi, bốn chiếc dao cầm liền bắt đầu tấu nhạc, kế đó động tiêu cũng hợp tấu, tiếng nhạc cực kỳ nhu hòa u nhã. Trương Vô Kỵ không hiểu âm luật, nhưng thấy tiếng nhạc uyển chuyển dễ nghe, tuy đang trong cục diện cực kỳ khẩn bách nhưng cũng vẫn muốn nghe thêm một chút.

Dao cầm

Trong tiếng nhạc dặt dìu, một cô gái mặc áo màu vàng nhạt nhẹ nhàng phi thân bay tới, Cô gái đó tuổi chừng hai bảy hai tám, phong tư tha thướt, dung mạo hết sức xinh đẹp, chỉ có điều mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc nào, tay trái dắt theo một nữ tử mặc áo xanh, mi mục thanh tú, chiếc khăn sa che nửa khuôn mặt. Nữ tử áo xanh kia có phần do dự, nhưng bị đã bị cô gái áo vàng đỡ xuống giữa quảng trường.

“Ha ha, ngươi vẫn khoa trương như vậy, ta đã nghĩ động tĩnh lớn thế này làm sao ngươi có thể không đến.” Dương Tiêu mặt lộ vẻ quái dị, quái

https://thuviensach.vn

thanh quái khí nói.

Ta nhìn cảnh tượng quen thuộc này, không phải giống cảnh hậu nhân Dương Quá xuất hiện ở Cái Bang và đại hội Đồ Sư sao? Sao lại xuất hiện ở đây vậy nhỉ? Dương Tiêu ngữ khí có vẻ như quen biết cô gái này, có vẻ thực cổ quái. Không biết là thiện hay ác, nhưng hậu nhân Dương Quá lúc này hiện thân lại đánh bật Ỷ Thiên kiếm của Diệt Tuyệt, dĩ nhiên là muốn giúp Dương Tiêu. Dương Quá, Dương Tiêu, a!! Lòng ta cả kinh, điều này có thể sao?

Dương Tiêu lai lịch thế nào? Võ công bác đại, bao la vạn tượng, không ai biết rõ ràng cụ thể, không ai biết sư thừa lai lịch thế nào, nhưng hai mươi tuổi ông ta đã có thể đả bại Cô Hồng Tử danh chấn giang hồ, mà thanh Ỷ Thiên kiếm bao người muốn tranh đoạt lại không chút ham muốn, vứt lại trên mặt đất.

Xét cho cùng Dương Tiêu là hộ pháp Minh giáo, lấy phản Nguyên làm tiêu chí, thanh Ỷ Thiên kiếm nổi danh có thể hiệu lệnh võ lâm, không ai không dám theo đáng lẽ ông ta phải đoạt đến Minh giáo mới phải. Nhưng ông ta chẳng kiêng kỵ gì mà vứt trên mặt đất, thật kỳ quái, trừ khi ông ta căn bản là biết bí mật của thanh kiếm. Hậu nhân Dương Quá trợ giúp kháng Nguyên, Dương Tiêu lai lịch thần bí, võ công cao cường coi như thêm vào lực lượng phản Nguyên của Minh giáo, cũng họ Dương, lại nhân tài xuất chúng, hết thảy đều là trùng hợp sao? Ta cực lực thu liễm nội tức, không muốn cô gái kia nhìn ra sơ hở.

Mỹ nữ áo vàng xoay chuyển ánh mắt, giống như hai luồng điện xẹt qua quảng trường, nhìn đến Diệt Tuyệt sư thái thần tình đang nhìn chằm chằm mấy người các nàng và Dương Tiêu, nhướng mày, giọng lạnh như băng:

“Phái Nga Mi từ khi Quách Tương nữ hiệp lập phái, lịch đại tới nay đều lấy tiêu chỉ đuổi Thát tử làm mục đích, ngươi thân là chưởng môn đời

https://thuviensach.vn

thứ ba, chẳng những không chí tiến thủ mà ngược lại còn lên đây náo loạn, hao tổn mấy chục đệ tử Nga Mi, ngày sau ngươi lấy mặt mũi nào mà đi gặp Nga Mi tổ sư nữa?"

Lời nói tràn ngập vẻ trách phạt, giống như trưởng bối dạy hậu bối, mà nữ tử áo xanh bên cạnh đôi mắt lại rưng rưng, nhìn chằm chằm vào Dương Tiêu.

"Tiêu diệt ma giáo, trừ hại cho võ lâm là lẽ thường phải làm, yêu nữ nhà ngươi dựa vào đâu mà giáo huấn việc của phái Nga Mi ta?" Diệt Tuyệt sư thái từ khi lên làm chưởng môn, nào có ai dám nói chuyện với bà ta như thế, coi bà ta như hậu bối mà trách tội.

Dương Tiêu đứng một bên, chỉ cảm thấy nữ tử áo xanh kia, đối mắt lệ ý mênh mông vô cùng quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra, bất giác mà nhìn chằm chằm vào nàng ta, giống như vĩnh viễn nhìn không đủ, chợt nghe thấy Diệt Tuyệt cáu kỉnh đáp lại, bật cười ra tiếng, châm chọc nói:

"Ngươi có ý tốt, người ta lại coi thành yêu nữ, ha ha! Thực không nghĩ đến ngươi có ngày hôm nay!"

"Yêu nữ? Sao ngươi lại nhìn ta thành yêu nữ? Ngươi xác định, rằng ta nói sai sao?"

Mỹ nữ áo vàng nghe xong hai người nói, cũng không tức giận, thanh âm lạnh lùng thản nhiên hỏi, mắt lạnh vô ba, giống như trong thiên hạ không gì có thể làm nàng dao động.

Diệt Tuyệt sư thái mặt càng đen lại, nghe nàng ta hô hấp miên dài, lại nghĩ đến tám cô gái phi thân vào, khinh công tuyệt đỉnh, nữ tử này lại ngang nhiên mặc y phục màu vàng hành tẩu, tuyệt không đơn giản, (ở cổ đại, màu sắc quần áo đôi khi tượng trưng cho giai cấp, màu vàng chỉ hoàng gia mới có thể mặc, dù là đại thần cũng không thể dùng màu này) lập tức trấn áp cơn tức giận, nói:

https://thuviensach.vn

“Ngươi nếu ra tay cứu ma đầu này, tự nhiên là có quan hệ với ma giáo, gọi ngươi là yêu nữ có sai sao?”

“Ta không phải người trong ma giáo, hôm nay đến chẳng qua muốn tặng cho Quanh Minh Tả sứ đại danh đỉnh đỉnh Dương Tiêu một phần lễ vật thôi, vài năm trước đây ta ngẫu nhiên cứu trở về một bệnh phụ, thấy nàng coi như thanh tú động lòng người, liền mang tới làm lễ vật tặng cho Dương Tả sứ.”

Nàng lúc này nói chuyện mới có nhân khí, không còn vẻ sắc lạnh nữa, nhưng ngữ khí mang vẻ trào phúng, quan tâm mà lại chế nhạo, nói xong tùy tay đẩy một cái, đem nữ tử áo xanh che mặt đẩy ra trước mặt Dương Tiêu.

Dương Tiêu nhìn nữ tử, vẻ mặt không dám tin, không nói gì đáp lại, tay nhẹ nhàng run rẩy tháo khăn trên mặt nàng xuống:

“Hiểu Phù, thật sự là nàng, thật là nàng! Ta rốt cuộc lại được nhìn thấy nàng, nàng thế nào? Có bị thương không? Bất Hối sau khi đến đây, ta sai giáo chúng đi tìm rất nhiều nơi cũng không tìm thấy nàng.”

Khăn che mặt hạ xuống, hé ra khuôn mặt thanh tú của thiếu phụ tầm hai tám hai chín tuổi, mọi người nghe Dương Tiêu nói xong, ai còn không biết người này là ai, muốn bàn tán nhưng lại ngại mỹ nữ áo vàng lai lịch thần bí thân thủ khó lường kia, các thị nữ của nàng cũng đã không đơn giản, đành không dám nhiều lới. Dương Bất Hối nhìn thấy gương mặt thiếu phụ, đôi mắt đỏ hoe, kích động chạy lại ôm chầm lấy nàng, khóc òa:

“Mẹ, mẹ đừng rời khỏi Bất Hối, Bất Hối nghe lời mẹ, nghe lời cha, không bướng bỉnh, không ham chơi, mẹ đừng rời khỏi Bất Hối!” Dương Bất Hối vừa khóc vừa nói, nước mắt ròng ròng khiến cho không ít người cũng đỏ hoe mắt, nhất là mấy sư tỷ muội đồng môn trước đây từng thân thiết với Kỷ Hiểu Phù như Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền. Đinh Mẫn Quân tỏ vẻ khinh thường, bĩu môi châm chọc vài câu.

https://thuviensach.vn

Kỷ Hiểu Phù ôm lấy mặt Dương Bất Hối, cẩn thận quan sát, nhìn thấy có phần giống nàng khi còn nhỏ, hai người tựa như tỷ muội, trong mắt lệ rốt cuộc không nhịn được rơi xuống, ôn nhu nói:

"Lần này mẹ sẽ không rời khỏi cha và con nữa, mặc kệ người ta nói gì, xem thường thế nào mẹ cũng không bỏ đi."

"Được, chúng ta một nhà ba người vĩnh viễn ở cùng một chỗ, mãi mãi không chia lìa." Dương Tiêu nghe Kỷ Hiểu Phù nói xong, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem Kỷ Hiểu Phù và Dương Bất Hối ôm vào lòng, thỏa mãn nói, tuấn nhan thường nhíu lại đau khổ lúc này mới giãn ra.

Kỷ Hiểu Phù cảm thận được ánh mắt rực lửa căm hận của Diệt Tuyệt phía sau, mắt hiện lên vẻ buồn bã, không muốn quay đầu lại nhìn sư phụ đang tức đến phát cuồng kia, gắt gao ôm chặt Dương Tiêu và con gái, ôn nhu mà buồn bã nói:

"Mười sáu năm không gặp chàng, trước kia ta tưởng rằng không muốn sư phụ thương tâm, không để Ân Lục hiệp tổn thương, không tổn thương chàng, không thể làm mất mặt Kỷ gia, vì chính tà hai đường khác nhau, vì đại nghĩa sư môn, mình có chịu khổ cũng không sao, nhưng rốt cuộc vẫn làm sư phụ thương tâm, làm Ân Lục hiệp thương tâm, càng làm chàng thương tâm, khiến cho con gái phải chịu khổ. Sau khi suýt chết, ta mới hiểu không phải mọi việc lúc nào cũng được thập toàn thập mĩ, đời người dù sao cũng phải chịu ít nhiều thua thiệt mất mát, muốn có hạnh phúc cũng phải trả giá, mất đi cái này thì mới được cái kia."

"Nghiệt đồ, trước mặt mọi người mà dám cùng ma đầu ôm ôm ấp ấp, thật vô liêm sỉ. Được được được, bần ni hôm nay liền đại khai sát giới, diệt trừ phản đồ Nga Mi phái, cho các ngươi cả nhà xuống suối vàng đoàn tụ."

Diệt Tuyệt hận Dương Tiêu thấu xương, sư huynh của mình thân đã hóa tro bụi, Dương Tiêu lại có thể một nhà ba người đoàn tụ, còn muốn

https://thuviensach.vn

sống hạnh phúc, nói chuyện tình cảm trước mặt mọi người, ông trời thật vô cùng bất công.

Lập tức khí giận bạo khiêu, bộ mặt vặn vẹo, sát khí bức lên, không nghĩ đến Dương Tiêu và Cô Hồng Tử là luận võ công bằng, Cô Hồng Tử thua, khí lực hao tổn, lại thêm giận quá mà bệnh ốm chết, có quan hệ gì với Dương Tiêu đâu. Diệt Tuyệt không nghĩ ra, lại nghĩ trời cao bạc đãi mình, hậu đãi cừu địch, bất chấp mỹ nữ thần bí kia vẫn ở đó, giơ kiếm định chém ba người, tuy nhiên cảm xúc quá mạnh, hận quá sâu,lại thêm Kỷ Hiểu Phù xuất hiện, cùng kẻ thù yêu thương tình tứ, chịu đả kích lớn, phương tấc đã loạn.

Vô chiêu vô thức, kiếm đã hạ xuống, mỹ nữ áo vàng đứng bên nhướng mày, thân hình khinh phiêu, chợt lóe lên cạnh Diệt Tuyệt rồi lại quay về, mà thân hình Diệt Tuyệt đang đà xông tới bỗng nhiên nháy mắt cứng lại,rồi thu kiếm trở về, sắc mặt xanh mét cổ quái. Mỹ nữ áo vàng không tức giận, chỉ lạnh lùng nói:

“Năm đó Ỷ Thiên kiếm Quách Tương nữ hiệp truyền xuống là để cho ngươi chém giết lung tung sao? Ngươi quả thật mệnh khổ, bất đắc dĩ thiên ý trêu ngươi, sinh tử luân hồi người ngoài có quan hệ gì đâu, ngươi lại cố chấp như vậy, tất sẽ rời xa chính đạo, lâm vào sát chướng, trở về ngẫm nghĩ lại đi! Cố chấp chỉ hại người hại mình.”

Diệt Tuyệt sư thái xanh mặt, không nói được một lời, vung tay lên, mang theo chúng đệ tử Nga Mi đi ra khỏi cửa, chuẩn bị xuống núi. Mỹ nữ áo vàng kia cũng không nói gì thêm, ta ngưng thần chế khí, cúi đầu bước nhanh theo mọi người, tin đập thình thịch, nghĩ lại cảnh ban nãy, mỹ nữ áo vàng đó lấy thân pháp cực nhanh đến sát cạnh Diệt Tuyệt, tùy tiện dùng một lóng tay điểm huyệt bà ta, vẫn là nàng xuống tay lưu tình, Diệt Tuyệt sư thái cứng người một lát rồi khôi phục lại như cũ.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt nhất định là biết thân phận của nàng, mỹ nữ áo vàng kia chiêu số giống như ta từng thấy khi bà ta dùng để bắt giáo chúng Duệ Kim Kỳ, chẳng qua là Diệt Tuyệt sử ra không được tinh diệu bằng, có lẽ là mỹ nữ áo vàng dùng mới chính là Lan Hoa Phất Huyệt Chỉ chính thống của Dương Quá học được từ Hoàng Dược Sư.

Diệt Tuyệt sư thái xanh mặt, không nói gì dẫn theo hơn mười đệ tử còn lại xuống núi, ngày đi đêm nghỉ, vội vàng hành tẩu nhưng cũng phải mất mấy ngày mới ra đến phụ cận vùng núi Côn Lôn. Nhiều ngày đó cũng đủ thời gian để bà ta bình tĩnh lại, sắc mặt không còn quá khó coi, nhưng vẫn hiếm khi mở miệng ra nói chuyện, ngay đến ta khi ở Quang Minh đỉnh khiến bà ta phật lòng đến thế nhưng cũng không thấy bà ta có động chạm gì. Lần này, ngoài Tĩnh Nghi đại sư tỷ ra, tất cả mọi người đều đối với ta rất lạnh lùng, Diệt Tuyệt đối với các nàng mà nói, chính là trời, là thần thánh không thể làm trái mệnh, ta không tuân theo lệnh bà ta, cũng không khác gì so với tội phản bội Nga Mi, tuy Diệt Tuyệt còn chưa trừng phạt nhưng đến khi đả kích do hậu nhân Dương Quá gây ra cho bà ta lắng xuống hẳn sẽ tìm ta tính sổ.

Bởi vì phái Nga Mi xuống núi đầu tiên trong sáu phái, lại đi rất nhanh nên không nhìn thấy nhân mã các phái khác. Ngày mai ra khỏi núi Côn Lôn, nghĩ đến những chuyện sắp phải đối mặt khiến ta mâu thuẫn không thôi, chỉ sợ vừa rời khỏi Côn Lôn, nghênh đón trước mặt sẽ là mai phục của Triệu Mẫn. Ta còn nhớ rõ tình tiết trong truyện, phái Côn Lôn phần lớn đệ tử chết trên đường trở về, còn mấy phái khác cũng bị trúng kế ám toán mới sa vào phục kích.

Ta không biết nghênh đón Nga Mi là mai phục hay là ám toán bằng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, nếu là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, ta có thể cảnh báo Diệt Tuyệt sư thái, nếu Triệu Mẫn mang theo người ngựa phục kích, ta cứ giả làm nhu nhược, chờ Trương Vô Kỵ tới cứu cũng được. Dưới tay Triệu Mẫn là mấy chục phiên tăng cao thủ, ít nhất có ba gã của Kim

https://thuviensach.vn

Cương môn cũng là nhất lưu cao thủ, còn có Huyền Minh nhị lão, cho dù ta và Diệt Tuyệt có liên thủ cũng không phải đối thủ của bọn chúng.

Huống chi Cửu Âm chân kinh ta học được tuy lai lịch kín đáo, nhưng những người còn sống trên đời này ít nhất có hậu nhân Dương Quá và Diệt Tuyệt là có thể nhận ra, còn nhớ trong nguyên tác có một đoạn ở Vạn An tự Diệt Tuyệt từng kể cho Chu Chỉ Nhược nghe cách nào luyện tốc thành Cửu Âm chân kinh, sau khi đuổi xong quân Mông Cổ rồi phải luyện lại tâm pháp chân chính, hiển nhiên là do Quách Tương đem chuyện này truyền lại cho Phong Lăng sư thái, sau khi Diệt Tuyệt kế thừa chưởng môn vị cũng được biết.

Còn có Dương Tiêu lai lịch thần bí, phỏng chừng ông ta cũng từng nghe nói đến Cửu Âm chân kinh, trước mặt ông ta cũng phải cẩn thận, chiêu thức Cửu Âm chân kinh ta học được nếu không sử dụng mà chỉ dựa vào kiếm pháp Nga Mi sơ cấp ta học, lại thêm thiếu sót kinh nghiệm đối địch thì làm sao có thể thắng được. Thôi quên đi, không nghĩ nhiều nữa, cùng lắm thì bị Triệu Mẫn giam giữ ba tháng, bất quá lần này không thể để Diệt Tuyệt chết. Trải qua trường chém giết này, nhìn thấy nhiều người chết như vậy, giang hồ võ lâm đối với ta đã không còn chút hấp dẫn nào nữa.

Ta chính là một người hiện đại bình thường, ta không muốn giết người nhưng cũng không muốn bị giết, đối với Nga Mi không có cảm tình gì, ta không phải Chu Chỉ Nhược của nguyên bản trừ Nga Mi thì không còn gì, ta có một người cha yêu thương ta, còn có một thân võ công miễn cưỡng có thể tự bảo vệ mình, cho dù rời khỏi Nga Mi ta vẫn có thể sống tốt, giang hồ này vẫn là để Diệt Tuyệt sư thái, Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn đấu đá nhau đi. Ta muốn làm người bình thường, được sống những ngày tháng bình thường, nên phải nghĩ cách nào đó rời khỏi phái Nga Mi thôi.

Suy nghĩ gần hết một đêm, ta mới mơ màng ngủ được đôi chút. Ngày thứ hai, trời tờ mờ sáng mọi người đã bắt đầu xuất phát, còn nhớ rìa địa phận Côn Lôn có một trấn nhỏ, mấy ngày nay ăn gió uống sương, lại có

https://thuviensach.vn

huyết khí trên người, thêm vào là gió cát sa mạc cứ triền miên thổi, tất cả mọi người đều phong trần bụi bặm, trên người đã vô cùng khó chịu, chỉ mong sớm tìm được một quán trọ để tắm rửa. Ước chừng cuối ngày có thể đến được thị trấn, tắm rửa nghỉ ngơi, ai nấy đều hưng phấn, ngay cả bi thương do các sư huynh muội đã chết cũng phần nào giảm bớt.

Trong địa phận Côn Lôn, đúng lúc giữa đông, thời tiết giá lạnh vô cùng, trời cũng nhanh tối, chờ đến được thị trấn thì sắc trời đã đen sầm. Tất cả mọi người đều là người luyện võ, không ai sợ hãi, Tĩnh Huyền sư tỷ đốt một cây đuốc đi trước dẫn đường, đến quán trọ duy nhất của trấn. Cửa quán trọ đã đóng, bên ngoài treo mấy ngọn đèn lồng tỏa ra một làn ánh sáng tù mù mông lung. Tĩnh Huyền sư tỷ phất tay, hai gã nam đệ tử đi lên trước gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng người gác đêm, nói vọng ra:

“Ai đến giờ này vậy? Nhỏ tiếng chút, trời đã tối, khách nhân đều đã nghỉ ngơi cả.”

“Mở cửa, có muốn kiếm tiền nữa hay không?”Namđệ tử bên trái nôn nóng.

Bên trong quán trọ truyền đến tiếng bước chân lẹt xẹt, nghe đã biết là không phải người luyện võ. Cửa cạch một tiếng mở ra, một tiểu nhị ước chừng hai mươi mấy tuổi thò đầu ra, nhìn bên ngoài cầm đuốc, giật mình, rụt rè nói:

“Thì ra là các vị nữ hiệp, đại hiệp đã trở lại, xin mời vào.” Nói xong nhanh nhảu mở to cửa ra, chạy trước dẫn đường.

Tĩnh Huyền sư tỷ lấy ra một đĩnh bạc to đưa cho tiểu nhị:

“Còn có bao nhiêu phòng chúng ta đều thuê hết, phiền chủ quán đun mấy thùng nước ấm rồi đưa đến các phòng, thuận tiện chuẩn bị chút đồ ăn đơn giản, đặt ở đại sảnh, chúng ta còn chưa kịp ăn uống gì. Đây! Tiền này thừa bao nhiêu đều thưởng cho các ngươi, làm phiền chủ quán.”

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị cười cười, tay đỡ lấy đĩnh bạc, hài lòng nói:

“Bẩm sư thái, thực ngại quá, phòng trọ chỉ còn chín gian loại tốt, chỉ sợ không đủ cho mỗi người một gian, thỉnh sư thái tha lỗi.”

“Vậy nam đệ tử hai người một phòng cũng được, mọi người tranh thủ thời gian nhanh chóng tắm rửa một chút, rồi xuống ăn cơm.” Tĩnh Huyền sư tỷ cũng không lúng túng sắp xếp luôn.

“Dạ!” Mọi người đều đồng thanh nghe lệnh, cũng không chờ tiểu nhị dẫn đường, Tĩnh Huyền sư tỷ dẫn Diệt Tuyệt sư thái vào phòng chữ Thiên tốt nhất, còn lại mọi người đều tự tìm phòng vào ở. Cũng khó trách ai nấy đều thuộc đường thuộc lối, trấn này chỉ có một quán trọ, phòng khách chỉ có hơn mười gian loại sang, còn có mấy gian loại bình thường, lần trước qua đây đã ở quán trọ này nghỉ ngơi, bây giờ trở lại đương nhiên không xa lạ gì. Tiểu nhị kia cũng không thắc mắc gì nữa, bỏ bạc vào túi rồi chạy ra phía sau gọi người vội vàng làm việc.

Ta nhìn chủ quán và tiểu nhị quen thuộc, đúng là mấy người đã từng gặp, yên lòng, vậy là Triệu Mẫn đợi chúng ta vào Trung Nguyên mới động thủ chăng? Aiz! Đường đi lúc nào cũng phải lo lắng, Kim lão đại à, cho dù diễn viên chính có là Trương Vô Kỵ thì ông cũng nên nói rõ xem phái Nga Mi bị bắt như thế nào chứ! Ông không nói, ta liền mấy ngày cứ mơ màng lo lắng đến bây giờ không hết, mỗi ngày đều lo lắng chỉ sợ tóc bạc hết mất.

Ta vừa oán trách vừa đi tìm một phòng, nhưng không ngờ chín gian đều đã có người. Có nhiều hơn mười người, cho dù nam đệ tử có hai người ở chung một gian nhưng nữ đệ tử vẫn thiếu một gian cơ mà. Nghĩ đến thái độ coi thường mọi người dọc trên đường vẫn thể hiện ra, xem ra vẫn là quên đi, không nói nhau với các nàng cho mệt, đợi một lát bảo tiểu nhị sắp xếp một gian phòng bình thường hoặc phòng tạp vụ cũng được.

https://thuviensach.vn

Ta ngồi ở đại sảnh, nhìn mấy tiểu nhị trong quán cứ lần lượt đưa nước nóng hết phòng này lại phòng khác, rồi lại đem nước bẩn trở ra, bận rộn túi tít hơn một canh giờ, Đại sư tỷ Tĩnh Nghi mới mặc một bộ đồ mới sạch sẽ đi đến, áo xám tăng lữ, sạch sẽ ôn hòa, nhìn ta vẫn người đầy bụi bặm, chỉ mặt mũi tay chân được rửa qua một chút, bối rối, lại nhìn các cửa phòng đã đóng kín, cười khổ một chút, nói vẻ bất đắc dĩ:

“Chỉ Nhược, ủy khuất cho muội rồi, đến phòng ta tắm rửa một chút, buổi tối nghỉ cùng phòng với Đại sư tỷ vậy.” Nói xong đẩy ta vào trong phòng của nàng.

“Đại sư tỷ, cám ơn tỷ.” Ta có chút nghẹn ngào nói, ta chưa bao giờ chịu loại ủy khuất thế này, trước đây, thầy cô giáo, bạn bè, cha mẹ kiếp trước, còn có cha kiếp này, mọi người đều yêu thương ta, chưa bao giờ giống như những ngày này, bị người coi thường sai bảo, bình thường không để phần đồ ăn cho ta, đêm bắt ta thức canh chừng, ngay cả bồn nước tắm cũng không có phần cho ta, nơi ta nghỉ ngơi cũng mặc kệ, tự thân lo lấy, chỉ có Đại sư tỷ Tĩnh Nghi là khác, đối xử với ta thật tốt.

Đại sư tỷ nhẹ nhàng thở dài:

“Tĩnh Huyền các nàng cũng vô tâm thôi, muội đừng để ý nhé, ta đi bảo tiểu nhị đun nước ấm cho muội, mau vào chuẩn bị quần áo để tắm đi.”

Ta gật gật đầu, đi vào trong. Trong phòng có có hơi nước ẩm, hiển nhiên là Đại sư tỷ vừa tắm rửa xong, ngay cả bồn tắm cũng chưa chuyển đi. Ta đóng cửa phòng lại, lấy ra một bộ y phục màu xanh lục nhạt, một tấm áo khoác vải bông đồng màu cùng khăn quàng và mũ bằng lông sói màu trắng như tuyết. Mấy thứ đồ này ta mang từ Võ Đang đến, trên đường sợ dây bẩn nên không dám mặc, nhưng trên đường về, hai bộ đồ kia đều bẩn cả, chỉ còn mấy thứ đồ này để mặc.

https://thuviensach.vn

Ta chuẩn bị xong, bên ngoài tiểu nhị đã gõ cửa, ta biết hắn đến đưa nước, liền mở cửa ra, không để hắn vào phòng, tự mình xách nước đổ vào bồn tắm, đổ bốn lần mới đầy quá nửa, ta phỏng chừng đã đủ, liền bảo tiểu nhị không cần mang thêm nước lên nữa, đóng chặt cửa phòng lại, bỏ qua phấn sáp dùng để tắm thô sài của quán trọ, lấy trong bọc ra một bình nhỏ, là loại tinh dầu thơm ta tự mình chế tạo hòa vào trong bồn nước ấm.

Một làn hương hoa quế dịu ngọt nhẹ nhàng lan tỏa ra khắp phòng. Ta lại đặt một bình tinh dầu hương hoa quế khác dùng để tắm bên cạnh, lúc này mới cởi bỏ quần áo bẩn, ngâm mình vào làn nước, một lúc sau cuối cùng cũng tẩy rửa sạch sẽ bụi bặm trên người, lau khô người, thay bộ đồ sạch vào, vấn lại mái tóc còn ẩm ướt kiểu Nga Mi, cài một chiếc trâm bạch ngọc, xong xuôi mới cảm thấy thư thái đi nhiều, quả nhiên quần áo sạch sẽ có thể giúp người ta thoải mái.

Ta mặc đồ xong, vẫn cảm thấy có chút lạnh. Mùa đông giá rét, ta lại vừa tắm gội xong, cũng chẳng phải cao thủ để có thể dùng nội công sấy khô tóc, đành phải mặc thêm vào tấm áo khoác dài, choàng lên đầu chiếc mũ lông sói tuyết rồi mới mở cửa phòng theo hành lang tiến vào sảnh. Không có gì bất ngờ, mọi người như thường lệ, không chờ ta mà ăn cơm trước.

Mọi người nghe được tiếng bước chân, đều quay lại. Nhìn thấy ta, mấy tên nam đệ tử tục gia chợt ngẩn ngơ, bọn Tô Mộng Thanh là thân truyền đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái nhìn vẻ khinh thường nhưng cũng không nói gì. Diệt Tuyệt sư thái một mình một bàn, chỉ ngẩng đầu lạnh lùng liếc ta một cái rồi lại ăn cơm chay tiếp, không nói lời nào. Những người còn lại thấy Diệt Tuyệt sư thái không mở miệng cũng không dám nói gì, chỉ có Đinh Mẫn Quân cười lạnh vẻ chế nhạo:

“Đây là thiên kim nhà ai, làm sao lại chạy đến bàn ăn của phái Nga Mi chúng ta thế này? Hừ, chỉ là con nhà nông dân mà ăn mặc giống như thiên kim tiểu thư, cho ai nhìn vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nhị sư tỷ, trời rất lạnh. Quần áo này cũng làm từ vải thường thôi, ta không cố ý thế nào cả.” Ta cố nén tức giận, thấp giọng giải thích, Đinh Mẫn Quân này mà ghét ai, mồm mép tuyệt sẽ không lưu tình, một câu có thể khiến người ta tức mà chết. Ả vừa nói ra câu này, tất cả mọi người liền dùng ánh mắt khác thường nhìn ta.

Đinh Mẫn Quân cười lạnh một tiếng, giọng khinh thường:

“Mũ trên đầu ngươi là vải thường? Thắt lưng của ngươi màu sắc bình thường? Coi mọi người không có mắt hay sao? Còn học đòi người ta giả bộ thiên kim tiểu thư khoác áo choàng, không tự soi gương mà nhìn mình xem, trang cái này, diện cái kia, ăn mặc như vậy còn giống với một đệ tử Nga Mi sao? Thực mất mặt phái Nga Mi, phái Nga Mi ta cũng không xứng với thiên kim đại tiểu thư nhà ngươi.”

Lời này vừa nói xong, lập tức các bàn bên cạnh các sư tỷ sôi nổi nhỏ giọng bàn tác, nhưng lại cố tình đủ để cho người ta nghe được, cái gì mà chỉ là một đứa con nhà nông gia, không biết làm sao nhờ được phái Võ Đang tiến cử mới có phúc phận vào Nga Mi phái, nào là ta kháng lệnh sư phụ, khiến Nga Mi mất mặt trước sáu đại phái… , mỗi người đều ra vẻ vô cùng bất mãn.

“Mũ và quần áo đều là ta mang từ nhà đến, y phục Nga Mi của ta đều bẩn nên ta mới thay đồ này…”

Ta còn chưa nói xong, Đinh Mẫn Quân lại cướp giọng, nói khinh bỉ:

“Ai cho ngươi nói ở đây, Nga Mi phái chúng ta không có thứ…”

“Mẫn Quân câm mồm, có người làm sư tỷ như ngươi sao? Ăn cơm đi, nói gì mà nói!”

Tĩnh Nghi ngồi bàn bên thấy Đinh Mẫn Quân càng nói càng quá đáng, có chút tức giận, mở miệng ra ngắt lời ả ta, mắng thêm hai câu ổn định lại

https://thuviensach.vn

trật tự, rồi nói với ta:

“Chỉ Nhược mau lại đây ngồi xuống ăn cơm! Nhị sư tỷ tính tình tuệch toạc, muội đừng để ý.”

Ta nhìn tất cả mọi người đều cúi đầu không nói, Diệt Tuyệt đối với Đinh Mẫn Quân nói năng thô lỗ này không để ý cũng không ngăn cản. Ta hít sâu, tự nói với mình, nơi này không phải là thời hiện đại, cũng không phải ở ngôi nhà chỉ có cha con ta, không phải ở phái Võ Đang mọi người đều yêu thương ta, nơi đây là phái Nga Mi, lạnh băng, vô tình. Một bên tự nhủ, một bên ta ngồi xuống bên cạnh Tĩnh Nghi, đưa tay nhận lấy bánh cùng cháo Tĩnh Nghi đưa cho, thấp giọng:

“Cám ơn Đại sư tỷ!”

Đại sư tỷ Tĩnh Nghi cười ôn hòa, không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn cháo. Ta cầm lấy bát canh, định đưa lên miệng uống, bỗng nhiên trong lòng vừa động, cẩn thận nghe ngóng, một mặt buông bát canh, tiến vội đến cạnh Diệt Tuyệt, thấy bà ta đã ăn hết hơn nửa bát cháo. Diệt Tuyệt thấy ta đột nhiên chạy đến bên cạnh, vẫn không để ý đến ta, tiếp tục ăn. Ta thấy tất cả mọi người đều đã ăn không ít, trong lòng lo lắng, bất chấp Diệt Tuyệt nghi ngờ, cúi sát bên tai bà ta, nhỏ giọng:

“Sư phụ, đừng ăn nữa, trong đồ ăn có độc, ngài mau thử vận công một chút xem có được không. Đừng lộ ra vẻ gì, chúng ta trúng mai phục.”

Diệt Tuyệt sư thái mặt vẫn thản nhiên, chỉ có bàn tay đang cầm thìa hơi run run, thìa cháo kia không đưa lên miệng, sau một lúc bỗng nhiên sắc mặt bà ta chuyển thành trắng bệch, đầu đổ mồ hôi, lòng ta cũng thấy lạnh, vội lấy trong túi ra một bình giải độc đan ta điều chế cho mình trước khi xuất phát, đưa cho Diệt Tuyệt, nói:

“Sư phụ, thử một chút thuốc này xem có tác dụng không, đừng tỏ thái độ gì.”

https://thuviensach.vn

Thuốc này ta dựa theo hiểu biết về Thập Hương Nhuyễn Cân Tán mà chế, nhưng sự thật ta căn bản không biết Thập Hương Nhuyễn Cân Tán được điều chế từ những loại thuốc nào, cũng không biết quá trình chế thuốc ra sao, giải dược kia ta cũng không biết có hiệu quả không. Vừa rồi nếu không phải bát canh đặt trước mắt khiến thị lực của ta vốn tinh gấp nhiều lần người thường phát hiện ra bên trong có chút cặn vụn rất nhỏ chưa tan hết thì cũng không nhìn ra được. Quả nhiên không hổ là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán vô sắc vô vị, nếu không phải thuốc chưa hoàn toàn tan hết thì chỉ sợ ta cũng trúng chiêu. Diệt Tuyệt sư thái cầm lấy bình thuốc, cẩn nhận liếc nhìn ta một cái, hít sâu một hơi, hạ quyết tâm lấy ra một viên, nuốt xuống.

Qua mấy hơi, Diệt Tuyệt lại lấy ra một viên nữa định nuốt tiếp, ta vội đưa tay dưới bàn ngăn lại, thấp giọng:

“Thuốc này dược tính rất mạnh, mỗi lần chỉ có thể dùng một viên, lần tiếp theo phải đợi ba ngày sau. Thuốc này ăn vào, sư phụ thấy sao?”

“Khôi phục chưa đến hai tầng công lực, ngươi đem cho mấy sư tỷ…”

Diệt Tuyệt còn chưa nói hết, cửa chính quán trọ cùng với mấy gian phòng loại thường bỗng nhiên mở tung, ba mươi mấy kẻ phi thân vào đại sảnh, có phiên tăng, có kiếm khách, có võ sĩ, có tám gã giả dạng thợ săn, còn có hai lão già, một đầu đà, một người gầy gò mặc áo màu tro đội nón nan tre rộng vành có một tầng sa đen mỏng che kín khuôn mặt, dần dần vây quanh thành một vòng tròn dồn mọi người phái Nga Mi vào trong.

Ta nhìn trận thế này, chỉ sợ rằng tất cả cao thủ dưới trướng của Nhữ Dương Vương đều đến đây cả, trong lòng kinh hãi vội lén đem bình thuốc nhét vào tay Diệt Tuyệt bên trong áo bào, nhỏ giọng:

“Sư phụ, ngài giữ lấy thuốc này, không cần lo cho bọn ta, tranh thủ thời cơ tìm đường phá vây, sau khi giải độc thì đi tìm Trương chân nhân nói

https://thuviensach.vn

lại, những phiên tăng kia ta cùng với Trương chân nhân từng nhìn thấy, là bọn cẩu Thát tử Mông Cổ từng đuổi giết người Minh giáo, lúc ấy ta cũng ngẫu nhiên được Trương chân nhân cứu giúp, những phiên tăng này y phục không khác gì so với bọn phiên tăng ngày đó."

Diệt Tuyệt sư thái vừa nghe, tay đã chạm vào chuôi Ỷ Thiên kiếm, những người trong phái Nga Mi còn lại thấy có biến, cũng vội vàng cầm binh khí nhưng vừa đứng lên chân tay đã vô lực, binh khí rơi xuống leng keng, còn không được như cả người bình thường. Ta vội rút ra trường kiếm bình thường vẫn để đó như vật trang sức, chuẩn bị chớp thời cơ trợ giúp Diệt Tuyệt phá vây chạy thoát. Bị nhốt ở Vạn An tự, ta tin chính mình có thể tự bảo vệ mình bình an, nhưng nếu cùng bị nhốt với Diệt Tuyêt, chỉ sợ ta không chết bởi tay giặc Nguyên mà chết trong tay Diệt Tuyệt.

Diệt Tuyệt lúc này mới liếc mắt nhìn ta một cái, lại nhìn các nam nữ đệ tử đều đã chân tay vô lực đứng cũng không nổi, lai đánh giá những kẻ đang bao vây, vừa nhìn liền chấn động. Những kẻ này hô hấp vững vàng, huyệt Thái Dương gân mạch nổi cuồn cuộn, mắt lộ tinh quang, chân đứng vững vàng, hiển nhiên là nhất lưu cao thủ.

Còn có mấy người ánh mắt giống hệt người bình thường, nhưng lại khiến Diệt Tuyệt kinh hãi trong lòng, mấy kẻ này bề ngoài bình thường nhưng so với những tên nhất lưu cao thủ kia còn lợi hại gấp bội. Diệt Tuyệt hít sâu một hơi, nắm chặt chuôi kiếm Ỷ Thiên để có thể tùy ý ra tay, lạnh lùng:

"Là kẻ nào cầm đầu? Dám dùng thủ đoạn hạ lưu với phái Nga Mi ta, thật vô sỉ!"

"Ta còn tưởng rằng phái Nga Mi có thể tổn hại mặt mũi sư phụ ta có gì đặc biệt, không ngờ lại chẳng có gì khác so với lũ gà rừng chó núi Côn Lôn cả, dễ dàng đắc thủ như vậy, thực khiến cho ta quá thất vọng, uổng phí ta

https://thuviensach.vn

còn tự mình chạy đến đây một chuyến. Thủ đoạn dù là hạ lưu nhưng không phải đem Nga Mi các ngươi tóm gọn hay sao?"

Lúc này ở cửa sau quán trọ, một công tử trẻ tuổi đi vào, thanh âm mềm mại và thanh thúy. Chẳng lẽ là Triệu Mẫn? Ta muốn nhìn xem cô nàng xuất thân cao quý, thông minh tàn nhẫn, đánh bại mấy tình địch giành được Trương Vô Kỵ này có bộ dạng thế nào, chỉ thấy nàng ta một thân y phục nam trang, áo lụa màu lam quý giá, tướng mạo vô cùng minh đẹp, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lấp loáng hữu thần, cái quạt trong tay cán làm bằng bạch ngọc, bàn tay cầm quạt cũng trắng không khác gì cán quạt. Búi tóc trên đỉnh đầu mang hai viên minh châu lớn tỏa ra ánh sáng trong suốt dưới ánh sáng đèn tù mù, thắt lưng có khóa bằng vàng, khí độ ung dung dáng vẻ hoa quý, cười cợt thản nhiên trước những ánh mắt trợn lên của Diệt Tuyệt sư thái và các đệ tử Nga Mi.

Diệt Tuyệt trừng mắt nhìn Triệu Mẫn cười hì hì tiến vào đại sảnh, ngồi xuống vị trí chủ vị, Huyền Minh nhị lão đứng hai bên tả hữu che chở, tuy rằng nàng hô hấp vững vàng nhưng bước chân không nhẹ hơn bao nhiêu so với người bình thường, có thể thấy nàng ta võ công bình thường, nhưng có nhiều cao thủ hộ vệ như vậy đều cùng một bộ dáng nghe lệnh làm việc, hiển nhiên là thân phận rất đặc biệt, Diệt Tuyệt sư thái nén lửa giận, lạnh lùng:

"Bần ni không biết phái Nga Mi chúng ta đắc tội gì với cô nương, khiến cô nương phải bày ra độc kế như vậy?"

Trong lòng cũng hiểu được, qua khẩu khí của nàng ta ban nãy, phái Côn Lôn hẳn cũng đã rơi vào tay nàng.

"Ngoại trừ Diệt Tuyệt sư thái từng lẻn vào nhà ta ăn cắp đồ thì phái Nga Mi cũng không đắc tội gì ta cả, ta vốn chỉ muốn mời các vị đến nhà ta làm khách thôi, trong số các người có người đắc tội Thành sư phụ nha! Là Thành sư phụ muốn tìm các người tính ấy mà."

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn nửa nằm nửa ngồi trong chiếc ghế rộng ở vị trí chủ thượng, đánh mắt ra hiệu cho người mặc áo màu tro che mặt, hai chân nàng ta gác lên tay ghế, đôi chân mang giày đoạn màu lam có thêu kín những họa tiết tinh mĩ văn tú, đầu giày có đính một hạt minh châu. Cách ăn diện thực xinh đẹp nhưng vô cùng xa hoa, ở cổ đại người ta nghĩ nàng gia cảnh phú quý, nếu là thời hiện đại, có lẽ phải dùng đến từ "bùng nổ".

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong, mặt vẫn vô cảm xúc, thản nhiên nói:

"Bần ni cả đời trừ ma vệ đạo, chưa bao giờ làm nửa việc trái với lương tâm, phái Nga Mi ta tuy không giàu nhưng cũng không thiếu tiền thiếu bạc, đừng nói đến việc đến nhà ngươi ăn trộm."

"Diệt Tuyệt sư thái có trộm hay không cũng không cần giải thích, thiếu chủ ta nói ngươi trộm thì chính là ngươi trộm. Ta chỉ muốn biết vị nào là Chu cô nương của phái Nga Mi? Có thể nhận ra tại hạ dùng thuật dịch dung cũng thật không đơn giản!"

Người mặc áo màu tro che mặt nói, gương mặt che một tầng sa đen nhìn lướt qua phái Nga Mi một vòng, cuối cùng dừng lại trên người ta.

Lòng ta chợt lạnh, hắn chính là đại boss phe phản diện của thế giới Ỷ Thiên Đồ Long Ký, hắn bởi vì ta mà đến, Triệu Mẫn bày ra trận thế lớn như thế này là do ta thay đổi kịch tình trước đó, lột mặt nạ Thành Côn, bằng không nàng ta sẽ không để nhiều cao thủ đến vây chúng ta như vậy, huống chi lại còn tự mình đích thân đến. Kịch tình quả nhiên không thể tùy tiện thay đổi , nếu chỉ bị hạ Nhuyễn Cân Tán, ta có tám phần là thoát khỏi cảnh bị nhốt vào Vạn An tự, nhưng với trận thế như thế này, ta nhìn mọi người trong Nga Mi trừng mắt nhìn ta oán giận, cắn răng, đứng dậy nói:

"Hừ! Bất quá chỉ là dùng thủ đoạn bỉ ổi vô sỉ để ám toán chúng ta thôi, các ngươi biết rằng dùng cách quang minh chính đại thì không đánh lại sư phụ và Nga Mi bọn ta. Thành sư phụ? Hừ! Ta xem là Thành Côn mới đúng!

https://thuviensach.vn

Hiện giờ thiên hạ đều biết việc xấu của ngươi, còn dám lấy mông mà che mặt sao?”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vạn An Tự Nội Ngộ Cố Nhân

“Ranh con mồm mép lanh gớm, thiếu chủ của ta thống lĩnh quần hào, thuộc hạ mỗi người đều là cao thủ, phái Nga Mi chúng bay có thể so sánh sao? Cho dù không cần dùng thủ đoạn cũng có thể bắt gọn toàn bộ các ngươi, chẳng qua thiếu chủ lòng dạ nhân từ, không muốn các ngươi chết uổng thôi! Nhãi con nhà ngươi đến là may, không ăn đồ ăn thiếu chủ đặc biệt chuẩn bị cho Nga Mi phái các ngươi.”

Thành Côn vẫn không tháo nón xuống, không nhìn thấy rõ được mặt hắn, nghe thanh âm chỉ thấy hắc ám, chẳng thấy cảm giác gian nịnh gì cả.

Ta thấy Triệu Mẫn đùa đùa cái quạt trong tay, vẻ mặt đắc ý như tất cả đều đã tóm gọn trong lòng bàn tay, cũng không ngăn cản ta đấu võ miệng với Thành Côn, chỉ đung đưa hai chân, cười cợt nhìn ánh mắt căm tức của Diệt Tuyệt cùng chúng đệ tử Nga Mi. Đắc ý sớm như vậy, ngươi muốn xem diễn, ta đây liền diễn cho ngươi xem, ngàn vạn lần đừng có hối hận!

Ta quay đầu lại hướng Thành Côn, mặt tỏ vẻ khinh thường:

“Thực không ngờ một kẻ một tay khơi mào phân tranh giữa sáu đại phái cùng Minh giáo, tiêu diệt Minh giáo Hỗn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn bây giờ lại chỉ là một kẻ sai đâu làm đó, chủ nhân đánh rắm không dám chê thối, ta còn tưởng là nhân vật lợi hại thế nào, thực khiến người ta khinh thường. Chỉ bằng ngươi, phái Nga Mi ta một đệ tử nho nhỏ cũng có thể đánh bại ngươi.”

“Hắc hắc! Ranh con miệng lưỡi nói khoác tận trời, có bản lĩnh thì đến đánh bại ta đi, để ta nhìn xem phái Nga Mi các ngươi có cái uy phong gì?”

https://thuviensach.vn

Thành Côn không hổ là một thế hệ gian hùng, nghe ta châm chọc chửi như vậy mà vẫn giữ được bình tĩnh, quay đầu chờ Triệu Mẫn ra chỉ thị rồi mới lên tiếng khiêu chiến, để cho nàng ta xem đánh diễn, và cũng là biểu hiện thủ đoạn cho Triệu Mẫn xem.

Triệu Mẫn phất quạt vài cái rồi thu lại, ngồi thẳng người dậy, đập đập quạt trong lòng bàn tay, cười lanh lảnh:

“Sớm nghe nói Nga Mi nữ tử là trụ cột, mới lập có hơn trăm năm mà đã nổi danh ngang với Thiếu Lâm, ta vẫn thường ngưỡng mộ, hôm nay có thể được nhìn thấy võ công Nga Mi, thật là hưng phấn.”

“Hừ! Chỉ là một kẻ chỉ biết sử dụng thủ đoạn hạ lưu, phái Nga Mi ta cũng không dám phiền cái loại như ngươi phải ngưỡng mộ, ngươi bất quá mới học được mấy công phu mèo cào, làm sao dám so sánh với võ công phái Nga Mi ta. Phái Nga Mi dù chỉ là một đệ tử yếu kém nhất so với ngươi cũng lợi hại hơn. Sư phụ, đệ tử xin được xuất chiến, lĩnh giáo một chút uy phong của gian tặc Thành Côn.”

Ta ra bộ ngông nghênh tàn khốc, mắng Triệu Mẫn vài câu rồi trở lại xin phép Diệt Tuyệt cho đánh, thừa dịp quay đầu đối mặt với Diệt Tuyệt, dùng nội công truyền âm nhập mật nói với bà ta: “Sư phụ, lát nữa ta sẽ làm cho tất cả hỗn loạn, sư phụ nhân cơ hội thoát thân, giải độc xong rồi tính tiếp.”

Diệt Tuyệt nghe được ta có thể dùng nội lực truyền âm, biết rằng ta tuyệt đối không bình thường như vẫn tỏ vẻ như ngoài mặt. Bà ta tính tình lãnh ngạo cố chấp, chết cũng không sợ nhưng việc truyền thừa của Nga Mi còn chưa xong, chỉ có thể hơi điểm đầu một chút để người khác không nhận thấy, lạnh lùng:

“Chỉ Nhược, nếu người ta muốn kiến thức võ công Nga Mi chúng ta, ngươi liền đánh cho bọn họ kiến thức! Kiến thức!”

https://thuviensach.vn

“Dạ, sư phụ!”

Ta nhận lệnh, quay người trở lại, đến trước Thành Côn, ôm quyền thản nhiên lạnh lùng nói:

“Chu Chỉ Nhược phái Nga Mi xin dùng kiếm pháp Nga Mi thỉnh giáo Thành Côn đại sư, thỉnh đại sư rút binh khí đi!”

Ta nói xong liền rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Thành Côn không thèm bỏ cái nón che mặt ra, cũng không lấy binh khí, cười lạnh:

“Có ý tứ, có ý tứ, đối phó với kiếm pháp Nga Mi tại hạ không cần dùng binh khí, ngay cả sư phụ ngươi dùng Ỷ Thiên kiếm ra tay thì cũng vậy thôi, nhãi con tiến chiêu đi!”

“Cung kính không bằng tuân mệnh, Thành Côn đại sư, xin mời!”

Ta nói xong, vận năm thành công lực truyền vào kiếm phong, không hoảng sợ hướng Thành Côn đâm tới, Thành Côn tập Hỗn Nguyên Nhất Khí Công cùng một gốc với Cửu Dương Công của Thiếu Lâm, nội công chỉ hơn chứ không kém ta, trên mỗi chiêu thức hắn lấy võ công chính mình kết hợp võ công Thiếu Lâm hợp làm một thể, cũng không là loại mà ta chỉ dùng võ công Nga Mi có thể so sánh.

Chẳng qua Thành Côn cũng chỉ tùy ý ứng phó, nghĩ muốn bức ta sử ra toàn bộ võ công cho Triệu Mẫn xem, bày ra vô số thủ đoạn để Triệu Mẫn biết hắn mất đi địa vị ở Thiếu Lâm cũng vẫn không thuộc hạ nào của nàng ta có thể bằng được, vậy nên không có ý bắt ta ngay. Ta cũng đoán ra tâm tư của ông ta, liền đem kiếm pháp múa hoa cả mắt, lại không có chút uy lực nào, còn để tâm lưu ý phương vị Triệu Mẫn cùng đám thuộc hạ đang đứng.

https://thuviensach.vn

Thành Côn chỉ lấy chưởng tay không ứng đối với ta, kiếm pháp Nga Mi thích hợp cho nữ giới sử dụng, uy lực chân chính ta không đắc truyền, tuy nhiên bộ kiếm pháp ta dùng tuy đơn giản, nhưng kiến thức võ học của ta được rèn giũa bằng Cửu Âm chân kinh, không phải đệ tử bình thường của Nga Mi có thể so sánh, ta sớm đem kiếm pháp múa thật nhanh, cho dù có sơ hở cũng không thể nhìn thấy, mấy chiêu sau, Thành Côn thấy chỉ dựa vào chưởng chiêu không thì không phá nổi kiếm quang của ta, liền tăng thêm nội lực, bao vây đè ép kiếm quang của ta lại.

Mọi người xung quanh và Triệu Mẫn thấy Thành Côn không đánh kiểu đùa giỡn nữa, chưởng phong chuyển thành sắc bén, khí áp táp qua mặt, tất cả đều kinh ngạc, không ngờ một đệ tử bình thường của phái Nga Mi lại có thể khiến Thành Côn giao đấu nghiêm túc và cẩn trọng đến thế, không khỏi đều tập trung tinh thần chú ý vào cuộc chiến. Ta thấy ánh mắt mọi người đều đã dồn đến đây đúng như dự liệu trong kế hoạch, trong lòng mừng thầm.

Cố gắng kháng trụ những đòn tấn công của Thành Côn, không dấu vết mà chuyển dời trung tâm trận đấu đến cạnh Diệt Tuyệt sư thái. Bà ta lại không hiểu dụng ý của ta, thấy nguy không sợ, đối mặt với chưởng phong sắc bén của Thành Côn cũng không lùi một bước, hoàn toàn khác xa so với mấy đệ tử khác đã trái núp phải trốn. Cơ hội đã đến, kiếm pháp bình thường ta đang dùng đột nhiên biến đổi, vận khởi Loa Ốc Cửu Ảnh thân pháp xoắn quanh Thành Côn một vòng, trường kiếm trong tay múa Bạch Tiên chiêu thức tấn công toàn thân đối thủ.

Một vòng như vậy, khiến cho Thành Côn phòng bị không kịp quần áo bị cắt ra nhiều chỗ, quan trọng nhất là kiếm phong sắc bén đã đánh bay cái nón nan ông ta đội trên đầu thành từng mảnh nhỏ, chớp thời cơ, ta cười nhạo:

“Thành Côn đại sư bất quá phải như vậy, ta còn tưởng nhân vật như thế nào mà không dám lấy bộ mặt thật gặp người, hiện giờ mặt thật của ông

https://thuviensach.vn

chẳng phải lộ ra rồi sao?”

Lời vừa nói xong, các đệ tử Nga Mi cùng đám thuộc hạ của Triệu Mẫn đều dán mắt về phía Thành Côn, nguyên là Thành Côn làm thuộc hạ của Nhữ Dương Vương nhưng chỉ có ba người Nhữ Dương Vương, Triệu Mẫn và Vương Bảo Bảo (anh trai Triệu Mẫn) là được nhìn thấy mặt thật của hắn, còn lại cũng chỉ nghe kỳ danh cùng giọng nói, hiện giờ bộ mặt thật của Thành Côn lộ ra, ai nấy đều không khỏi tò mò muốn nhìn, cũng là con người thì ai cũng có tính hiếu kỳ cả.

Ta không hơi sức đâu mà nhìn mặt lão ta, vừa dứt lời đem sự chú ý của mọi người chuyển dời, vội nhân cơ hội chuyển ra phía sau Diệt Tuyệt sư thái, đem nội lực sớm đã tập trung ở tay trái theo Đại Chuy huyệt sau lưng truyền vào cơ thể bà ta, phỏng chừng có thể giúp bà ta bảo trì tám thành công lực trong thời gian ngắn, chưởng trái chấn động, đẩy mạnh bà ta lên hướng nóc nhà, thấp giọng: “Sư phụ đi, ta cản phía sau!”

Diệt Tuyệt sư thái lúc ta đưa nội lực vào cơ thể đã đoán được tính toán của ta, không kịp phản ứng lại, thuận theo chưởng lực của ta xuyên phá nóc nhà phi thân bay đi. Tám tên giả thợ săn phản ứng lại nhanh hơn so với dự kiến, Diệt Tuyệt vừa phá nóc nhà, tám tên cũng vội lắp tên vào cung, theo thứ tự phi thân ra ngoài, xa xa có thể nghe thấy tiếng mũi tên nhọn xé gió cũng tiếng kêu rên mơ hồ.

Bọn Triệu Mẫn bị thanh âm mái nhà vỡ vụn vì Diệt Tuyệt xuyên thủng làm cho tinh thần tỉnh táo lại, Triệu Mẫn sắc mặt giận dữ, lạnh lùng:

“Còn không đuổi theo mau!”

Tiếng nói vừa dứt, ta đã biết không ổn, tiếng kêu rên vừa rồi hiển nhiên là Diệt Tuyệt bị trúng tên, không biết thương thế ra sao?

Ta nghĩ nên ngăn trở một chút, lấy ra túi châm, vận toàn bộ nội lực phi thân xuyên qua lỗ thủng thẳng lên nóc nhà, xoay tròn, vô số phi châm theo

https://thuviensach.vn

mười ngón tay ta bắn ra hướng mấy người định đuổi theo, chỉ nghe nhiều tiếng kêu rên, còn có tiếng người đổ phịch xuông, phi châm này của ta có mê dược khiến người ta hôn mê.

Phi châm bắn ra, bọn phiên tăng và Huyền Minh nhị lão đều bị ta ngăn trở một lát, bấy nhiêu chắc cũng đủ để bà ta đào thoát, lúc này ta thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bỗng nhiên nảy lên, hay là thừa dịp này chạy trốn, trực tiếp trở về Võ Đang, không cần tham gia vào mấy chuyện giang hồ này nữa. Nghĩ vậy ta vội vàng phi thân khỏi nóc nhà.

Lúc này chợt nghe thấy mấy tiếng cười lạnh, hơn mười thân ảnh cũng phá tung nóc nhà mà lên, vừa vặn làm thành một vòng tròn vây ta còn chưa kịp thoát đi vào trong. Tám tên giả thợ săn kia cũng lắp lại cung tên, đứng chỗ cao nhắm xuống. Nhìn mấy mũi tên lóe sáng, còn có hơn mười thân ảnh trong đó có Huyền Minh nhị lão và người của Kim Cương môn, ta bất đắc dĩ đứng lại, biết rằng thời cơ chạy thoát đã mất.

“Chu cô nương quả nhiên hữu dũng hữu mưu, võ công cũng thật bất phàm, tại hạ bội phục. Thành sư phụ, người rộng lượng một chút vậy, Khổ đại sư mau lên mời Chu cô nương xuống dưới đi!”

Triệu Mẫn không đi lên, ở bên dưới cao giọng, nghe cũng không có vẻ gì là tức giận.

Một người xuất hiện, trên mặt nhằng nhịt đầy vết sẹo, xấu xí đến ghê người lặng thinh gật gật đầu, mặt vô cảm, lắc mình đến trước ta, ngón tay nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo trên người ta, ta biết người này chính là người mà ta kính phục nhất trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký.

Ông ta không giống Dương Tiêu khi chưa gặp Kỷ Hiểu Phù thì phong lưu đa tình, mà rất giữ mình, khi ông ta đã yêu một người thì chính là vô cùng sâu đậm, trong truyện viết ông ta yêu Đại Lệ Ti, dù có khiến Đại Lệ Ti căm hận mình cũng muốn giết chết tình địch. Ông ta vì Minh giáo mà

https://thuviensach.vn

cam nguyện hủy đi dung nhan tuyệt mỹ, nhuộm tóc, giả dạng một đầu đà câm từ Tây Vực được cống vào làm thuộc hạ Nhữ Dương Vương phủ.

Làm nội gián lặng lẽ hai mươi năm, từng ấy kiên trì nghị lực không ai có thể sánh bằng, đối với Phạm Dao này, ta vô cùng kính nể, nên cũng không phản kháng, mặc cho ông ta điểm huyệt che kín nội lực, đem ta mang xuống, chỉ âm thầm vận pháp môn giải huyệt Cửu Âm chân kinh tự giải huyệt đạo. Trên mái nhà mười mấy người trừ Phạm Dao và Huyền Minh nhị lão hạ xuống dưới thì tất cả đều phi thân rời đi, có lẽ là muốn đuổi theo Diệt Tuyệt.

Bên dưới, Triệu Mẫn cũng không ngồi nữa, đứng bên cạnh Thành Côn, Thành Côn không biết kiếm đâu ra một miếng vải đen che mặt lại, đứng lạnh lùng. Triệu Mẫn cầm quạt, chắp hai tay ra sau lưng, cái quạt đập nhè nhẹ đằng sau, rảo vòng quanh quan sát ta, bất động thanh sắc đánh giá một hồi, cười nói:

“Chu cô nương một thân võ công thật khiến cho tại hạ bội phục, tâm kế của cô làm cho tại hạ tự thẹn không bằng, ngay cả Thành sư phụ luôn luôn lấy mưu kế mà hành sự cũng mắc mưu của cô, thật là lợi hại, không biết Chu cô nương có muốn theo giúp tại hạ, chỉ cần cô đồng ý, ta lập tức cho người giải huyệt đạo và thả cô đi, về sau vinh hoa phú quý tận hưởng vô cùng.”

“Vị cô nương này, vẫn nên cách xa ta một chút thì tốt hơn, loại tận hưởng kiểu phiên bang Hồ Lỗ này ta không quen, cái gì mà mưu mưu kế kế, ta đâu có biết gì đâu. Nga Mi chúng ta mỗi đệ tử đều là người vì hiệp nghĩa mà không quản sống chết, tất nhiên là không cùng một đường với tà ma ngoại đạo các ngươi.” Ta cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Thành Côn, biết rằng ta làm hắn mất mặt trước Triệu Mẫn, hiện giờ khẳng định là rất khó chịu, thêm vào đó là Triệu Mẫn lại cố nén tức giận, còn ra vẻ cười đùa muốn chiêu mộ ta, khẳng định là chúng còn muốn ở ta điều gì đó, ta trực tiếp lùi lại hai bước, chọc cho nàng ta xấu mặt.

https://thuviensach.vn

Chúng đệ tử Nga Mi, thấy Diệt Tuyệt đã thoát thân đều nhẹ nhàng thở phào, cũng không ai sợ hãi, nghe ta nói thế đều bật cười, đỡ nhau đến đứng cùng một chỗ bên cạnh ta. Triệu Mẫn sai mấy võ sĩ vây chúng ta lại, những kẻ còn lại bị phi châm tẩm thuốc mê của ta hạ gục được mấy phiên tăng đỡ dậy, giao cho Huyền Minh nhị lão xem xét.

Triệu Mẫn nghe ta nói vậy, lại nghe các đệ tử Nga Mi cười nhạo, nét cười duyên dáng cố giữ trên mặt nãy giờ không giữ được nữa, khuôn mặt trắng như bạch ngọc cũng biến thành vô cùng khó coi, phụ nữ người Mông Cổ tập quán ăn thịt là chính, da thịt thường thô kệch, nhưng Triệu Mẫn từ nhỏ lớn lên ở Trung Nguyên, không giống như người Mông Cổ mà hình thể nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp còn hơn nhiều cô gái người Hán thật sự. Nàng cũng thường lấy đó làm vui, còn học con gái Hán mang túi thơm, son phấn, thật không khác gì người Hán bình thường.

Nào biết hôm nay lại bị mỉa mai châm chọc đau như vậy, trong lòng nhất thời khó thở, lạnh lùng liếc mắt nhìn một đệ tử Nga Mi đang cười, giọng thanh thúy:

“Nếu Chu cô nương nhất thời không nghĩ ra, tại hạ liền giữ Chu cô nương lại mấy ngày, chờ tới khi nào cô thông suốt thì thôi. Người đâu, mang Chu cô nương đi, các đệ tử Nga Mi này nữa, cũng chẳng có tác dụng gì cả, có điều Diệt Tuyệt chạy rồi, có đồ đệ bà ta ở đây thì sớm muộn cũng phải chui đầu vào lưới. Mang hết đi!”

“Vâng!”

Hai bên trái phải đi ra mấy võ sĩ, lấy khăn đen che hết mắt ta và mọi người trong phái Nga Mi lại, mang hướng ra phía ngoài. Ta cố dùng nội lực tự giải huyệt vị bị phong, nhưng thủ pháp của Phạm Dao thật quái dị, lấy Cửu Âm chân kinh bác đại tinh thâm lẽ ra phải giải được ngay, nhưng cứ như vậy nửa ngày rồi mà ta vẫn chẳng làm được gì, vô lực phản kháng.

https://thuviensach.vn

Chỉ có thể để mặc những kẻ đó đem ta đi, một lúc lâu sau đặt ta lên một chiếc xe ngựa, tuy rằng mắt bị bịt kín nhưng ta vẫn có thể cảm giác được, trong xe không có ai, ngoài xe có hai cao thủ ngồi canh chừng, ta nhẹ nhàng thở ra. Triệu Mẫn có lẽ là đưa ta đến Vạn An tự rồi. Nhưng không biết nàng ta muốn gì ở ta đây? Ta châm chọc nàng như vậy, mà nàng ta vẫn cố kiềm chế, không làm gì ta, trong nguyên tác thì nàng ta vì bị Chu Chỉ Nhược mắng mấy câu ti bỉ vô sỉ mà tức giận muốn rạch mặt hủy dung Chu Chỉ Nhược a!

Bên trong khách điếm, Huyền Minh nhị lão đã đem mấy phiên tăng trúng phi châm cứu tỉnh lại, Triệu Mẫn mắt nhìn đám đệ tử Nga Mi bị áp tải đi, Thành Côn đứng phía sau, nói:

“Quận chúa sao phải lưu tình cho con nha đầu kia làm gì? Dù cô ta có mồm mép độc địa, quỷ kế đa đoan thì thuộc hạ cũng chắc chắn có thể bắt cô ta giao ra cái gì mà quận chúa muốn.”

“Thành sư phụ không cần nói thêm. Chu Chỉ Nhược ngày đó ở Quang Minh đỉnh có thể giữa các nhân sĩ võ lâm mà ngang nhiên kháng lại lệnh của Diệt Tuyệt, chắc chắn tính cách vô cùng ương ngạnh cứng rắn. Vừa rồi nàng ta còn một phen tính kế, khiến cho Thành sư phụ bị lộ mặt, lại còn giúp cho Diệt Tuyệt tưởng như đã nắm gọn trong tay chúng ta có thể chạy thoát, thật không đơn giản.” Triệu Mẫn lắc lắc đầu, giọng thanh thúy hơi trầm xuống nói.

Thành Côn một đời gian hùng, làm sao cam chịu thần phục một tiểu cô nương như Triệu Mẫn được, bất quá Triệu Mẫn thông minh xảo trá, hắn biết rõ nên vẫn áp chế sắc bén của mình, nghe xong lời Triệu Mẫn nói cũng không tỏ ra tức giận, dùng giọng thành khẩn nói:

https://thuviensach.vn

“Thì tính sao? Chỉ cần cô ta rơi vào tay quận chúa, cho dù có thế nào cũng phải thần phục thôi, nếu không thuộc hạ sẽ cho cô ta nếm thử chút lợi hại mười tám thủ đoạn tra tấn của Nhữ Dương Vương phủ.”

“Thành sư phụ là muốn trút giận sao? Sẽ được, nhưng phải nghe theo lời của bản cung. Ngươi cũng biết chúng ta lần này hành động là để khiến cho võ lâm Trung Nguyên tan rã, thu phục các đại môn phái, biến những thế lực giang hồ này thành của mình, thứ hai là diệt trừ Minh giáo đại nghịch bất đạo cầm đầu tạo phản, thứ ba là muốn học tuyệt học của các chư gia môn phái, để ta có thể nhanh chóng trở thành cao thủ, về sau có thể cùng phụ vương chinh chiến sa trường. Ngươi cũng từng nói rằng chiêu thức dù học được nhiều nhưng nếu nội lực không đủ, thực lực cũng chỉ xếp hàng nhị lưu trên giang hồ. Chu Chỉ Nhược kia không lớn hơn ta là mấy, vậy mà nội lực cũng có thể giao thủ cùng Thành sư phụ, tuổi còn nhỏ mà tài năng luyện thành nội công thâm hậu như thế, nhất định là có một môn võ công tuyệt đỉnh tinh diệu.”

Triệu Mẫn mắt lộ tinh quang, ngữ khí mềm mại đem những lời có thể khiến võ lâm khiếp sợ như vậy nói ra một cách nhẹ nhàng.

Thành Côn nghe xong cũng thấy chấn động, giọng nói mang vẻ bất tư nghị:

“Điều này sao có thể, từ ngày đó biết tin Chu Chỉ Nhược phát hiện ra việc dịch dung, thuộc hạ liền điều tra lai lịch của cô ta, nguyên chỉ là con gái một nhà chèo thuyền trên sông Hán Thủy, sau một nhà theo Trương Tam Phong lên núi Võ Đang ở, cũng không học võ công, năm năm trước được Trương Tam Phong đưa đến làm môn hạ Diệt Tuyệt, Diệt Tuyệt cũng không thu làm đệ tử thân truyền, ngắn ngủi có năm năm, cô ta làm sao có thể luyện thành nội lực thâm hậu mà bình thường người ta phải khổ tu mấy chục năm mới được? Cho dù là Cửu Dương công của Thiếu Lâm cũng không thể. Nga Mi phái trừ có Ỷ Thiên kiếm ta thì chẳng có gì đáng để nhắc đến, này…”

https://thuviensach.vn

Thành Côn ánh mắt nghi vấn nhìn Triệu Mẫn.

“Chính vì vậy nên mới khả nghi, ngẫm lại Diệt Tuyệt ấn tuổi tác còn kém hơn cả Tống Viễn Kiều của Võ Đang, nhưng uy danh lại cao hơn Tống Viễn Kiều rất nhiều, điều này cũng thật kỳ lạ, Nga Mi chắc chắc là có bí mật mà chúng ta chưa điều tra được. Chu Chỉ Nhược này, trên danh nghĩa là ký danh đệ tử của Diệt Tuyệt, nhưng trên thực tế có rất nhiều điểm không đúng, càng huống chi ngày đó trên Quang Minh đỉnh đột nhiên lại xuất hiện một Trương Vô Kỵ có thể đánh bại cả Diệt Tuyệt, lại vì Chu Chỉ Nhược mà đồng ý làm cho Diệt Tuyệt một việc, Chu Chỉ Nhược này, không đơn giản.”

Triệu Mẫn thông minh tuyệt đỉnh, nàng ta cảm giác được trong chuyện này có nhiều điều bí ẩn.

Thành Côn vốn là cao thủ về mưu kế, chỉ nghe qua liền hiểu ý của Triệu Mẫn:

“Quận chúa muốn lấy lễ dụ dỗ, lấy thế uy hiếp, Chu Chỉ Nhược kia có thông minh thì cũng chỉ là con gái nhà thuyền gia, làm gì có chuyện dám đối địch với triều đình, tất nhiên là sẽ phải thần phục, nói ra bí ẩn trong đó. Cô ta có thể giúp quận chúa võ công đại thành, nếu không ít ra cũng có thể dùng để chế trụ Trương Vô Kỵ và phái Nga Mi.”

Triệu Mẫn không yên lòng gật đầu, lẩm bẩm nho nhỏ: “Núi Nga Mi địa thế hiểm yếu, phái Nga Mi lại ở tít trên đỉnh, nhân mã của chúng ta không thể đánh lên đó được, dù sao thì nơi đó cũng toàn nhược chất nữ lưu, không đủ sức gây uy hiếp. Hiện tại còn lại hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, chúng ta trước tru Thiếu Lâm, sau diệt Võ Đang, đem việc đó giá họa cho Minh giáo, tất nhiên làm cho mấy phái còn lại tàn sát với bọn chúng. Nhưng bản cung cảm thấy sự việc tiến triển sẽ không được thuận lợi như vậy. Thiếu Lâm có ông mấy năm nay vào làm nội ứng, bắt bọn hòa thượng này thì đơn giản, nhưng Võ Đang thì lại khó giải quyết, chẳng những có Ân

https://thuviensach.vn

Lê Đình ở đó bảo vệ, còn có một Trương Tam Phong võ công cao khôn lường. Ai! Các nhân vật như vậy sao không sinh ra trong triều đình, bằng không chúng ta cũng không phải làm những việc khó khăn như vậy. Lộc tiên sinh, Ân Lê Đình kia võ công như thế nào?"

"Bẩm quận chúa, năm năm trước tại hạ từng thử quá một lần, nếu đơn đả độc đấu thì có thể đánh ngang tay, nếu là sư huynh đệ tại hạ liên thủ thì quá trăm chiêu hắn không phải đối thủ, bất quá nếu muốn dụ hắn hàng, rất khó." Lộc Trượng Khách có chút xấu hổ nói.

Thành Côn không thèm để ý đến, nói:

"Quận chúa không phải khó xử, bọn danh môn chính phái này võ công tuy không tồi nhưng người lại rất vu hủ, bằng thực lực của chúng ta, chỉ cần bắt được hai kẻ chủ lực Trương Tam Phong và Ân Lê Đình thì những kẻ còn lại không thành vấn đề, sớm muộn cũng lọt vào tay ta thôi."

"Trương Tam Phong kia nghe nói đã một trăm mười mấy tuổi, võ công đã đến cảnh giới tông sư, không dễ tính kế nha!" Triệu Mẫn cầm quạt bạch ngọc gõ gõ trán, bỗng nhiên cao hứng quay đầu lại, giọng thanh thúy:

"Có rồi! Mọi người chuẩn bị xuất phát, bản cung đã có kế sách!"

"Dạ!" Bọn người xung quanh đồng thanh hô lĩnh mệnh.

…….

Ta đang ở trong xe ngựa tìm cách giải huyệt cũng không biết những suy đoán của Triệu Mẫn về mình, chỉ biết là thế giới Ỷ Thiên đã có chút thay đổi nhỏ, thay đổi này tạo ra hậu quả gì? Ta không có khả năng đoán trước được. Ta nghĩ vậy thì cứ ở Vạn An tự chờ Trương Vô Kỵ đến cứu viện thôi, sau đó cùng Thất thúc và mọi người trở về Võ Đang, mặc kệ chuyện chốn giang hồ.

https://thuviensach.vn

Ngựa xe lóc cóc, một đường xóc nảy phong trần, ngày đêm chạy không ngừng nghỉ. Ngày đó ta bị đưa lên xe ngựa, không kịp giải hết huyệt vị bị điểm, Triệu Mẫn đã sai Phạm Dao cho ta uống Thập Hương Nhuyễn Cân Tán rồi mới giải huyệt đạo cho ta. Sau một lúc lâu ta liền được hưởng thụ dược hiệu của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Thuốc độc này không giống như ta tưởng tượng rằng chỉ cấm trụ võ công, mà dược hiệu còn khiến cho toàn thân uể oải không còn chút sức lực, không khác lắm so với tác dụng của Bi Tô Thanh Phong, khó trách mấy người đệ tử Nga Mi ngay cả kiếm cũng không cầm nổi. Tuy nội công của ta có thể hóa giải dược hiệu của Bi Tô Thanh Phong nhưng lại không có tác dụng gì với Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, nội lực của ta còn quá ít để sử dụng, chỉ có thể mỗi ngày bức ra một chút độc tính, hóa giải độc dược, cố gắng miễn cưỡng để có thể lực tự bảo.

Qua mấy ngày, ta lại phát hiện dược hiệu Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bắt đầu có chuyển biến, toàn thân tứ chi uể oải bắt đầu cảm giác có khí lực, trừ nội lực chưa thể sử dụng thì còn lại đều giống như người bình thường. Lòng ta kinh hỉ, như vậy cho dù trong khoảng thời gian ngắn ta không sử dụng được nội lực, có thể dùng phương pháp kích phát tiềm lực thân thể tác động vào huyệt vị, tuy không thể sớm sử dụng được võ công nhưng miễn cưỡng có thể tự bảo, huống chi thể chất của ta hơn xa so với người học võ bình thường.

Lại qua hai ngày, buổi sáng, mắt ta tuy bị bịt kín nhưng tai vẫn nghe được, thấy đội ngũ người ngựa bên ngoài có thay đổi, Triệu Mẫn mang theo tám tên giả thợ săn lợi hại, cao thủ Kim Cương môn, Huyền Minh nhị lão, Phạm Dao và hơn mười phiên tăng võ công cao cường đột nhiên rời đi, để lại một số phiên tăng và Nguyên binh áp tải chúng ta đi. Đến chiều trước sau lại hội tụ thêm ba nhóm khác, xe ngựa tổng cộng có đến ba mươi mấy cái, trừ Nga Mi ta còn có thể nghe ngóng được mới đến có không ít các tù binh phái khác.

https://thuviensach.vn

Hai vợ chồng Hà Thái Xung phái Côn Lôn, Tiên Vu Thông ti bỉ vô sỉ phái Hoa Sơn cũng gặp may chưa chết, bị Triệu Mẫn bắt cùng Hoa Sơn nhị lão, năm trưởng lão Không Động cũng rơi vào tay Triệu Mẫn. Ta cẩn thận lắng nghe mấy ngày mới nghe được mấy tiếng than thở ảm đạm, rằng các phái tiến công lên Quang Minh đỉnh lần này đều bị Triệu Mẫn phục kích, các đệ tử bình thường đều bị giết, bị áp tải về bằng xe ngựa chỉ có các chưởng môn, trưởng lão cùng nội môn, thân truyền đệ tử. Phái Nga Mi tính ra coi như may mắn, không ai chết trong tay Triệu Mẫn.

Trong nguyên tác có viết Trương Vô Kỵ trong sa mạc phát hiện ra hai mươi mấy xác chết của các đệ tử phái Côn Lôn, khi đó còn mơ hồ không biết chuyện gì. Phạm Dao từng nói qua, lúc ấy sáu đại phái bị Triệu Mẫn dùng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán hạ độc, chỉ có phái Thiếu Lâm Không Tính đại sư phát hiện ra sơ hở, cuối cùng động thủ, Không Tính bị A Tam của Kim Cương môn giết, những người còn lại không địch nổi Huyền Minh nhị lão, tám tên thần tiễn giả thợ săn và đám A Đại, A Nhị, A Tam, chết hơn mười người, còn lại đều bị bắt. Triệu Mẫn bởi vì cảm thấy Thiếu Lâm thực lực quá mạnh, muốn diệt Thiếu Lâm nhưng lại sợ không đủ người, cho nên mới truyền tin cao thủ đều bảo vệ Nhữ Dương Vương, không ai biết rằng kế hoạch của Triệu Mẫn có Phạm Dao dẫn theo một đám phiên tăng đến trợ giúp.

Phái Côn Lôn không phát hiện ra điều gì nhưng lại chết rất nhiều người, nguyên là Triệu Mẫn cảm thấy các đệ tử tầm thường này võ công kém, không có giá trị lợi dụng, bắt theo chỉ mất công nên đem giết hết. Nhưng khi Phạm Dao dẫn theo cao thủ phục kích chúng ta, phái Thiếu Lâm trên đường về hẳn là đều bị bắt rồi, vì sao nơi này chỉ có người bốn phái Nga Mi, Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn, không thấy người phái Thiếu Lâm, còn có Thất thúc cùng mấy người của Võ Đang thế nào rồi? Các đệ tử bình thường hẳn là không sao chứ? Thật khiến cho người ta lo lắng, ta hướng trời xanh khẩn cầu, chỉ mong Thất thúc bọn họ có thể thoát một kiếp này. Triệu Mẫn quả nhiên khiến cho người ta không thể coi thường. Nếu

https://thuviensach.vn

nàng ta không có tình yêu với Trương Vô Kỵ kiềm chế thì quả thực chính là một con mãnh hổ hung ác, sói già xảo trá, mưu sâu kế hiểm của nàng ta không phải là loại người thường có thể tưởng tượng ra.

Một đường này Triệu Mẫn không trở về đội xe, người của bốn phái bị bắt lại đã bị áp giải qua mười ngày, lúc nào cũng bị bịt mắt, nhân buổi đêm tiến vào trong thành, ta chỉ có thể nghe tiếng dân cư buôn bán bên ngoài mà đoán ra địa điểm. Hết ở trên xe ngựa xóc nảy chán chê, ta cùng những người khác lần lượt bị đưa lên Vạn An tự đỉnh đỉnh đại danh. Tuy rằng hai mắt bị che kín không nhìn thấy gì nhưng tính toán theo các bậc thang, ta phỏng đoán nơi mình tiến vào đúng là bảo tháp mười tầng cao trên trăm thước của Vạn An tự.

Tiến vào trong tháp, mọi người đều được tháo vải đen che mắt xuống. Cổ đại không được như thời hiện đại, đương nhiên không dùng thủy tinh trong suốt, cửa sổ đều bằng gỗ kín mít nên trong tháp rất tối tăm, dù dọc lối đi đều có treo đèn, thắp nến nhưng vẫn thực u ám. Ta cảm giác được nơi này canh gác đặc biệt thâm nghiêm, lúc mới vào tháp còn có phiên tăng đứng gác dùng tiếng Mông Cổ để tra hỏi, hai ba người áp giải trình bày một hồi, xong xuôi bọn canh gác cũng không khách khí, thô lỗ đẩy mọi người đi hướng lên tháp.

Dọc theo lối đi, mỗi tầng đều có phiên tăng hoặc võ sĩ qua lại tuần tra, mỗi tầng có tám người canh giữ, tầng sáu trở xuống là nơi nhốt các nội môn đệ tử các môn phái, ba người bị nhốt chung một phòng kín. Mà ta lại được Triệu Mẫn đặc biệt ưu đãi, không bị nhốt cùng mọi người phái Nga Mi mà bị dồn lên tầng thứ bảy cùng các chưởng môn, trưởng lão các phái. Một tầng này các trưởng lão bị giữ lại, mỗi người bị nhốt riêng một phòng.

Ta tiếp tục bị đưa đi, lên tận tầng thứ tám, lúc này cùng chưởng môn bốn phái bị tách ra áp giải riêng, mỗi người một phòng giam. Ta chẳng lòng dạ nào để ý đến người khác nữa, vào phòng giam, chỉ thấy nội thất tuy không hoàn toàn sang quý nhưng cũng không quá thô sơ, giường gỗ khắc

https://thuviensach.vn

hoa, màn lụa mỏng màu xanh, đồ ăn còn mới, bàn trà, chén trà, nến thắp, giấy và bút mực, sách, mỗi thứ đều có đầy đủ, thậm chí cả nơi vệ sinh sạch sẽ cũng có, trong hòm còn có mấy bộ y phục thanh nhã, ta cười khổ một chút, thầm nghĩ Vạn An tự chỗ nào cũng như thế này hay là ta được Triệu Mẫn đặc biệt hậu đãi đây? Ta thật là may mắn nha, bị bắt giam còn có đãi ngộ thật tốt, không biết mấy tầng dưới thì có bộ dáng gì đây?

Tuy mười ngày này ta đã đem Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bức ra ba phần, nhưng nội công cũng không khôi phục lại bao nhiêu, loại thuốc này thật kỳ quái, chỉ cần còn lại một chút xíu trong cơ thể cũng vẫn có tác dụng phong bế nội lực người ta, mấy ngày liền gân cốt rã rời mềm oặt liền giống như người thường không có võ công, nếu muốn khôi phục lại, trừ cách ăn giải dược thì chỉ có đem toàn bộ nội lực bức ra hết mới được. Đáng tiếc thứ thuốc duy nhất có thể làm giảm bớt dược tính ta đã đưa hết cho Diệt Tuyệt, mà giải dược của Bi Tô Thanh Phong lại không dùng được, thật là phiền a!

Phòng không có cửa sổ, cửa ra vào đã khóa chặt, trong phòng tối tăm u ám, ta liền cầm lấy hỏa chiết tử trên bàn thắp một ngọn nến, tìm ấm trà, bên trong có nước còn ấm, liền tự rót cho mình một chén, uống mấy ngụm, cầm một cuốn sách lên xem. Ban đêm, ta nằm trên chiếc giường xa lạ, nghĩ ngợi. Ta phải ở lại đây qua ba tháng, không có tự do, không thấy ánh mặt trời, không gặp ai quen biết, không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi.

Bỗng nhiên ta thấy cả kinh, lỗ tai dỏng lên lắng nghe. Vách tường có giường kê sát ngay bên cạnh phía sau hình như có phòng giam khác, có người đang gõ nhẹ mấy tiếng, lòng ta thoắt nhiên mừng rỡ, bên đó có người. Bị nhốt ở tầng tám đều là chưởng môn các phái, nhưng vừa rồi bốn phái chưởng môn đều bị dẫn đi phương hướng khác, vậy người bên kia là ai? Không Tính phái Thiếu Lâm đã chết, xét thời gian thì Triệu Mẫn giờ này hẳn là ở tại Lục Liễu sơn trang bày kế mai phục Trương Vô Kỵ. Cho dù có ta tham dự vào, thay đổi diễn biến đi ít nhiều, nhưng vô luận xét lộ

https://thuviensach.vn

trình hay thực lực thì chưởng môn Thiếu Lâm không thể nào bị bắt đến đây trước ta được.

Vậy sáu đại phái chỉ còn lại Võ Đang. Người phái Võ Đang cũng bị bắt, vậy người bên kia là ai? Tống đại bá sao? Nghĩ đến đây ta phủ thêm áo choàng, nhẹ nhàng ngồi sát đến vách tường đang phát ra tiếng gõ lốc cốc, cũng gõ đáp lại mấy tiếng. Bên kia yên lặng một chút, một tiếng nói trầm ấm thấp giọng vang lên:

“Tại hạ Mạc Thanh Cốc phái Võ Đang, xin được thỉnh giáo các hạ là cao nhân phái nào?”

“Thất thúc, Thất thúc, là cháu, Chỉ Nhược đây!”

Ta nghe được giọng nói quen thuộc kia, kích động thiếu chút nữa thì khóc òa, là Thất thúc! Ta vội nén lại kích động trong lòng, thấp giọng trả lời. Lúc này bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân tuần tra đang tiến lại, ta và Thất thúc vội bế khí ngừng thở, không dám phát ra tiếng động nào.

Cảm giác như một hồi rất lâu, tiếng bước chân kia đã đi xa, Mạc Thanh Cốc mới lo lắng hỏi:

“Chỉ Nhược, phái Nga Mi cũng bị những kẻ thần bí này bắt đi sao? Cháu thế nào rồi? Không bị thương chứ? Bọn chúng có làm gì cháu không?” Thanh âm càng đến cuối càng có chút cao giọng kích động, hiển nhiên là giận dữ khó có thể kiềm chế.

“Thất thúc nói nhỏ thôi, chẳng những Nga Mi gặp độc thủ, theo cháu thì còn có cả Hoa Sơn, Không Động, Côn Lôn ba phái, cả chưởng môn lẫn các đệ tử thân truyền của bọn họ nữa.” Ta có cảm giác như muốn khóc, áp lực hơn mười ngày ảm đạm khiến cho cho ta xúc động nói thêm: “Nghe bọn chúng nói chuyện, các đệ tử bình thường của ba phái đều bị giết hết. Trước mấy ngày bọn họ vừa mới giết nhiều người Minh giáo như vậy, đảo

https://thuviensach.vn

mắt lại lại chính mình bị giết, thật không hiểu qua mấy ngày nữa bọn phiên tăng này cùng mấy nhân vật thần bí kia có thể hay không cũng bị người ta giết? Thất thúc, giang hồ là phải vậy sao? Ngươi giết ta, ta giết ngươi, thậm chí ngay cả ngày nào đó mình bị giết, chết thế nào cũng không biết.” Ta nói, toàn thân vô lực ngả người dựa hẳn vào tường.

Mạc Thanh Cốc trầm mặc một lát, giọng nói thanh lãng cố nén xuống, thấp giọng:

“Giang hồ vốn chính là thế. Ta từ nhỏ lưu lạc giang hồ, được sư phụ thu lưu, truyền cho võ nghệ, dạy cho ta hiểu được thế nào là đạo lý đối nhân xử thế, sau lớn lên lại đi theo các sư huynh hành tẩu giang hồ, vì hiệp nghĩa mà trợ giúp người ta đánh đánh giết giết, mới bắt đầu cũng không quen nhưng sau cũng dần trở thành bình thường. Nếu muốn sống thì phải giết người, chứ không để người ta giết mình, ngươi chết ta sống, đơn giản vậy thôi. Cháu quả thực là không hợp với giang hồ.”

Mạc Thanh Cốc nói xong, cười mấy tiếng, nhẹ nhàng mà tịch mịch.

“Thất thúc, cháu xin lỗi, sau này cháu sẽ không than vãn như vậy nữa. Kỳ thật thúc cũng không muốn sống những ngày tháng như vậy phải không?” Ta tựa trán vào vách tường, nhỏ giọng giải thích.

Mạc Thanh Cốc cười khẽ hai tiếng:

“Nha đầu cần gì đúng hay không đúng, ta đã quen như vậy rồi, không có gì áy náy cả, cháu không cần xin lỗi, những ngày này ở đây, ta vẫn không thể quen được. Đúng rồi, phái Nga Mi làm sao lại trúng phục kích? Không có gì tổn thất chứ?”

“Tất cả mọi người bị hạ một loại thuốc phong bế hết nội lực, ngay cả kiếm cũng không cầm nổi, chỉ có Diệt… à, sư phụ trốn thoát, may mắn mọi người đều không việc gì, bị nhốt ở tầng sáu cùng với các đệ tử ba phái.

https://thuviensach.vn

Thất thúc, sao thúc cũng ở trong này? Tống bá bá, Du Nhị thúc và mọi người đâu? Cũng không sao chứ ạ?”

Ta nhất thời nói nhanh, suýt nữa buột miệng gọi thẳng ra tên Diệt Tuyệt sư thái, vội nói sang chuyện khác, hy vọng Thất thúc không chú ý đến điểm không cung kính nho nhỏ này.

Mạc Thanh Cốc chẳng có vẻ gì là buồn bực hay suy sụp , ngữ khí bình thản nói:

“Ta cùng các sư huynh khi ở một nhà nông gia trong núi Côn Lôn nghỉ chân trúng phải ám toán, cũng là loại độc dược có thể phong bế nội lực, vô sắc vô vị này. Trước khi trúng độc dù dùng châm bạc để thử cũng không có tác dụng, ta cùng mấy sư huynh còn phải cảm tạ cháu, không ngờ bộ tâm pháp cháu tặng trước kia lại có hiệu lực kháng lại loại độc này.”

“A! Không thể nào!” Ta kinh ngạc, nội công Tiêu Dao phái tuy thần kỳ nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy, Đại Vô Tướng Công có thể trợ giúp thân thể kháng độc, nội lực của ta có thể chống đỡ lại một chút độc tố, ta còn tưởng là tác dụng của Bất lão Trường xuân công như thế đã là kỳ diệu rồi, không ngờ Đại Vô Tướng Công còn lợi hại hơn.

Mạc Thanh Cốc lại thấp giọng nói tiếp:

“Chúng ta năm người nội lực chỉ còn đến năm sáu thành, cao thủ trong bọn chúng cũng không ít, chừng ba mươi mấy người, nhưng ba mươi mấy đệ tử cùng với Thanh Thư toàn bộ không đứng dậy nổi, ta cùng Tam sư huynh, Tứ sư huynh đấu với bọn chúng, Đại sư huynh, Nhị sư huynh âm thầm lấy thuốc giải độc đặc biệt do sư phụ điều chế cho bọn Thanh Thư uống, tuy độc không giải được hết nhưng đã có thể đứng lên đi lại được như người thường, Đại sư huynh dặn chúng ta chặn sau, chờ cho các đệ tử lui hết, sau này dựa theo ám hiệu của phái Võ Đang tụ họp lại cùng trở về. Không ngờ trong khi giao thủ, Tam sư huynh lại phát hiện ra trong số đối

https://thuviensach.vn

phương có người năm đó đánh trọng thương huynh ấy, chúng ta âm thầm truyền âm thương nghị, quyết định giả bại, xem rốt cuộc bọn chúng là ai? Điều tra rõ ràng năm đó ai sai khiến bọn chúng cướp Đồ Long đao, khiến cho Tam sư huynh phải chịu trăm ngàn tra tấn."

"A! Vậy là mọi người không phải bị bắt vào, Tống bá bá, bọn Thanh Thư cũng không sao rồi. Thất thúc, mọi người sao lại mạo hiểm như vậy, nơi này ba bước một người gác, năm bước một kẻ tuần tra, nơi nơi đều là cao thủ, chẳng khác gì so với đầm rồng hang hổ, mọi người tiến vào thì dễ dàng nhưng muốn ra lại vô cùng khó đó!"

Ta nghe rõ sự tình chân tướng, lần này điều đầu tiên hiện ra trong đầu ta không phải là kịch tình lại biến đổi thế nào, mà ngược lại, vì Thất thúc cùng mọi người xông vào mạo hiểm mà phát giận.

"Không sao đâu, mấy ngày nay ta đã bức toàn bộ độc hết ra ngoài rồi, nội lực đã khôi phục, cho dù có nguy hiểm nhưng lấy khinh công của Võ Đang ta muốn thoát đi thì không ai có thể giữ ba huynh đệ chúng ta lại." Mạc Thanh Cốc hiếm khi không giữ khiêm tốn, ngạo nghễ nói.

Đêm nay ta đã sợ hãi đủ, tuy không đoán ra được việc Thất thúc khôi phục nội lực, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ:

"Mọi người thật là lợi hại a! Cháu thì lại không được, hơn mười ngày nay mới bức ra được một chút, muốn bức hết độc ra ngoài không biết mất bao nhiêu thời gian nữa a!"

Lúc này, ta cũng không che giấu sự thật về võ công của mình, thói quen đang có nội lực bỗng dưng mất đi thực khiến người ta thấy mất mát khó chịu.

"Nếu không có bức tường này, ta có thể giúp cháu bức nội lực ra, đáng tiếc khi chúng ta vờ thua, vũ khí đều bị thu hết, bằng không một bức tường bằng đất đá mỏng thế này chẳng làm khó được ta." Mạc Thanh Cốc với

https://thuviensach.vn

chuyện võ công của ta cũng không giật mình, bởi vì không thể giúp được ta mà thanh âm có chút trầm xuống.

Ta khó hiểu:

“Thất thúc, Miên chưởng của Võ Đang ra chiêu ngưng trọng thong thả, yên tĩnh không tiếng động, muốn phá bức tường này cũng đâu có khó?”

“Cháu cũng biết chúng ta đang ở nơi cao nhất trong tháp, mặt tường này bên trong dùng đá tạp để xây nên, dùng hồ vữa cực dính, đá và hồ đều dung hợp, nếu ta đánh ra một chưởng chỉ có thể chấn vỡ cả bốn phía quanh lòng bàn tay, bên ngoài canh gác dĩ nhiên sẽ nghe thấy và biết việc võ công ta đã khôi phục. Nếu có kiếm ở đây, Nhu kình của Võ Đang ta có thể không tiếng động mà cắt bức tường ra mấy mảnh nhỏ.” Mạc Thanh Cốc thấp giọng giải thích.

Nghe đến đó, ta bỗng nhớ tới Cửu Âm chân kinh từng nói: năm ngón tay phát kình, vô kiên không phá, tồi địch thủ lãnh, như xuyên bùn nhão, trong lòng bỗng nhiên nghĩ, nếu để Thất thúc dùng Tồi Kiên Thần Trảo cũng có thể coi vách tường cứng như thế này xuyên qua như đất bùn, lại nghĩ đến cảnh nhiều nhất là một tháng ta đã có thể đem độc bức ra hết, chờ Thất thúc luyện thành Tồi Kiên Thần Trảo thì độc của ta cũng đã sớm bức ra. Thêm nữa là Cửu Âm chân kinh lai lịch không tường, nếu để Thất thúc luyện sợ rằng sau này biết được thúc ấy có giận không nhỉ?

Bất quá hiện giờ diễn biến đã có chút thay đổi nhỏ, nhưng dựa theo kịch tình như trong truyện thì Thất thúc vẫn còn một tử kiếp, nếu muốn thoát khỏi bẫy của Thành Côn và Trần Hữu Lượng giăng ra, Thất thúc vẫn nên tăng cường thực lực của mình, tốt nhất là thủ đoạn người ta không thể tra ra được. Dù sao bị nhốt trong này không biết bao lâu, không biết lần này không có Du Tam hiệp, Ân Lục hiệp lại ở lại phái, Trương Vô Kỵ không biết bao lâu nữa mới tới, lại không biết Triệu Mẫn thông minh như vậy

https://thuviensach.vn

không có cơ hội tặng thuốc cho người tình, làm thế nào để Trương Vô Kỵ đáp ứng ba điều kiện của nàng đây?

Nhiều sự phiền quá, ta ngồi tựa lưng vào tường, giống như hồi xưa đi học ở bên cạnh Thất thúc, nghe hắn giải thích ý nghĩa của câu chữ trong sách. Trầm mặc một lát, ta thấp giọng:

"Thất thúc, sao thúc không hỏi cháu vì sao lại có võ công tâm pháp như vậy? Trong chốn giang hồ võ công bí tịch mà có thể khiến người ta tranh đoạt ác liệt cũng hiếm có mà!"

"Ta biết cháu không muốn nói là do có khó xử của mình, ta nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, biết cháu tuyệt đối không có ác ý cho nên không cần hỏi." Mạc Thanh Cốc nói không do dự.

Có lẽ đêm tối khiến người ta dễ dàng mở rộng lòng mình, tưởng tượng ra Thất thúc cũng như ta cùng ngồi trên giường, cùng dựa vào tường, ta mỉm cười, trong lòng thầm nói với mình, có gì phải do dự? Võ Đang thất hiệp là người thế nào ngươi không phải sớm đã rõ hay sao? Ngươi còn không tin tưởng bọn họ như tin tưởng chính mình? Hơn nữa lại là Thất thúc thương ngươi nhất nữa. Nghĩ vậy, ta lặng lẽ nói:

"Thất thúc, phụ thân cháu hiện giờ không phải là cha ruột của cháu, ông ấy vì báo đáp ân đức của cha mẹ cháu trước đây mới thu dưỡng cháu. Cha ruột cháu họ Tiết, tổ tiên cháu thời Tống Triết Tông từng nổi danh trong giang hồ, là thần y Diêm Vương Địch Tiết Mộ Hoa. Tổ tiên cháu khi đó bái sư làm môn hạ một môn phái lánh đời, phái Tiêu Dao, một thân y thuật không ai không kính ngưỡng. Trong di thư mẹ cháu để lại có nói, phái Tiêu Dao mỗi người đều là kỳ tài không xuất thế, thiên văn địa lý, y bặc tinh tượng, cầm kỳ thư họa không gì không biết. Thuốc mà cháu chế ra cho Du Tam thúc cũng là từ trong y thư tổ tiên lưu lại, có thể thấy được bọn họ khi đó thành tựu rực rỡ vô cùng. Nhất là võ công của Tiêu Dao môn, bác đại tinh thâm võ lâm hiện giờ không gì có thể sánh bằng. Trong di thư mẹ

https://thuviensach.vn

cháu để lại có nói cho cháu biết: Bắc Minh Thần Công có thể hấp thu nội lực của người khác cho mình, Tiểu Vô Tướng Công có thể bắt chước chiêu thức võ học khắp thiên hạ, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công có thể khiến người ta phản lão hoàn đồng, vĩnh viễn thanh xuân… và hơn mười môn tuyệt học nữa, tâm pháp cháu đưa cho Thất thúc chính là Đại Vô Tướng Công. Thất thúc, thúc có hiểu được hai chữ Tiêu Dao có hàm nghĩa sao không?"

Mạc Thanh Cốc nghe tiết lộ của Chỉ Nhược, vô cùng kinh sợ, rất nhiều điều đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn, nghe vấn đề Chỉ Nhược hỏi, vô thức gật đầu, chợt nhớ ra nàng nhìn không được, mới hồi phục tinh thần lại, thở dài:

"Là thiên thứ nhất trong ba mươi ba thiên trong sách Trang Tử, Tiêu Dao Du sao?"

"Đúng vậy! Thuận theo tự nhiên, hoàn toàn tự do, hướng tới tự tại, ba vị sư tổ rời xa chốn thị phi giang hồ, có người ẩn cư giấu mình bên cạnh núi Vô Lượng nước Đại Lý, có người trú thân ở Linh Thứu cung trên Thiên Sơn Phiêu Miểu, nhưng như thế nào, vẫn không thoát khỏi cừu hận ân oán của bản thân. Năm đó phái Tiêu Dao có bốn đệ tử: Vô Nhai Tử, Lý Thu Thủy, Vu Hành Vân, Tề Ngự Phong.. Tiêu Dao môn có người làm thống lĩnh Linh Thứu cung cùng ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo mấy ngàn người, giết người không tốn quá hai chiêu, nhưng y thuật cũng vô cùng cao minh, không người có thể so sánh. Môn phái cường thịnh như vậy, nhưng không hiểu sao lại xuống dốc, hậu nhân Mộ Hoa công về sau cũng mai danh ẩn tích, trở thành thế gia họ Tiết trong thành Tương Dương, bởi vì giặc Nguyên tham tàn, nhà tan cửa nát, chỉ có mẹ cháu được cha nuôi cứu thoát, lưu lại di thư cùng một ít di vật còn lại của Tiêu Dao phái, còn muốn cháu cẩn thận lưu ý chuyện tai họa năm xưa bị kẻ thù đuổi giết, duy nhất một thứ giống như võ công chính là Bất lão Trường xuân công mà tổ tiên ngày xưa phái Tiêu Dao cũng không phá giải nổi. Như lúc trước cháu nói

https://thuviensach.vn

mấy môn công phu chính là tâm pháp do các tổ sư sáng tạo ra, Đại Vô Tướng Công cũng vậy, đây cũng chỉ là tâm pháp nhưng không có chiêu thức, pháp môn vận dụng. Thất thúc, thực xin lỗi, cháu đã giấu nhiều chuyện như vậy, những điều này ngay cả cha cháu cũng không biết đâu."

Ta một hơi đem hết mọi chuyện nói ra, thật thoải mái, cảm giác áp lực đè nặng rốt cuộc biến mất.

Mạc Thanh Cốc nghe ta nói, tưởng tượng khi đó phái Tiêu Dao thần bí sóng gió nổi lên, cảm thán:

"Tiêu Dao môn, nhưng không được Tiêu Dao! Chỉ Nhược, cháu vẫn làm một Chỉ Nhược không có gì đặc biệt thì tốt hơn. Chuyện cũ này cháu không nên đeo nặng trên mình mãi, ta chỉ hy vọng cháu có thể vĩnh viễn được giống như khi ở Võ Đang, ngày ngày sống vui vẻ yên bình, cho dù không cần sống ẩn dật kham khổ cũng vẫn có thể có một cuộc sống tiêu dao vui vẻ."

"Thất thúc, cám ơn thúc!" Ta nói ra những điều bí mật này, trong lòng thấy tĩnh lặng, tưởng chừng muốn nói ra rất nhiều nhưng rốt cuộc một câu cũng không nên lời.

Mạc Thanh Cốc thấp giọng:

"Không cần nói cám ơn, việc này cũng đừng nói cho người khác nghe, sợ rằng hiện giờ vẫn còn hậu nhân kẻ thù thì không hay."

"Hắn là không đâu. Mẹ cháu nói trong di thư rằng từ khi ẩn cư ở Tương Dương liền không gặp ai đuổi giết, hiện giờ đã hơn một trăm hai mươi mấy năm, oán thù gì hắn cũng có thể tiêu tán." Ta nói từ hy vọng của chính mình.

"Nha đầu ngốc, đôi khi có những việc cha truyền con, con truyền cháu… đời đời không dứt, cháu vẫn cẩn thận thì tốt hơn." Mạc Thanh Cốc

https://thuviensach.vn

nghe ta nói một đoạn chuyện xưa kinh thiên, trong lòng cũng bất giác gợn sóng phập phồng.

“Dạ!” Ta cảm thụ đêm tối tĩnh lặng nhưng yên ả vô cùng, bởi vì bên cạnh có Thất thúc, cho nên không cần lo lắng, không cần sợ hãi.

Mạc Thanh Cốc cầm chiếc sáo trúc cài bên hông, thấp giọng:

“Chỉ Nhược, không còn sớm nữa, mau ngủ đi! Thất thúc thổi sáo cho cháu nghe.”

Nói xong, không chờ ta trả lời, cũng không quan tâm đến bọn phiên tăng đang canh gác tuần tra bên ngoài chú ý, nhẹ nhàng thổi lên một khúc nhạc dịu dàng. Ta ôm chăn ngồi dựa tường chìm vào giấc ngủ say lúc nào không biết, thanh âm trong vắt êm đềm vẫn lượn quanh hai gian phòng, theo cả vào giấc mơ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kim Hạp Khiên Tình Duyên Nan Đoạn

Từ khi biết Thất thúc ở ngay bên cạnh, tâm lí bối rối hỗn độn của ta cũng đã trở về yên ổn, cũng không suy nghĩ linh tinh nữa, mỗi ngày cố bức ra một chút Thập Hương Nhuyễn Cân Tán trong cơ thể, thời gian còn lại nhàn tản nói chuyện cùng Thất thúc. Ta muốn đem khẩu quyết Bất lão Trường xuân công cho Thất thúc nghe nhưng hắn không đồng ý, nói rằng môn phái nào cũng có cấm kỵ, Võ Đang có thể được đến như hiện giờ cũng đã là phúc phần trời cho, về võ công, vẫn là chờ sau này truyền lại cho truyền nhân phái Tiêu Dao, hoặc giả như một ngày ta muốn xây dựng lại Tiêu Dao môn thì giữ lại làm căn cơ cho môn phái.

Thất thúc là người chính trực quang minh, lời đã nói ra thì sẽ không thu hồi. Cho dù kháng đạt như Trương Tam Phong cũng có quan niệm môn phái phân biệt, bọn họ tuyệt đối không nguyện ý lấy tổng cương võ học Tiêu Dao phái từ tay một cô gái nhỏ như ta, cho nên ta cũng không miễn cưỡng, chỉ thường đem những chỗ khó hiểu trong Bất lão Trường Xuân công và Cửu Âm Chân Kinh ra thỉnh giáo Thất thúc.

Mạc Thanh Cốc không hổ là học trò của đại tông sư võ học đạo gia, rất nhiều những chỗ khó hiểu hắn chỉ cần một lời có thể chỉ ra, ta hiểu sai chỗ nào cũng nhờ hắn chỉ điểm, Bất lão Trường Xuân công và Cửu Âm chân kinh, hai bộ võ học đạo gia cao cấp nhất ở trong tay ta thật sự là mênh mông bác đại, qua chỉ dạy của Thất thúc ta mới hiểu, năm năm cố công tập luyện này cũng chỉ mới được chút ít bề ngoài, triết lý ẩn giấu võ học thực sự ta còn chưa lĩnh hội, ngày ngày câu nệ chiêu thức, khuyết thiếu nhận biết về đạo lý âm cực chuyển dương của võ học đạo gia.

https://thuviensach.vn

Nhờ có Mạc Thanh Cốc giảng giáo, cảnh giới võ công của ta tăng thêm rất nhiều. Mạc Thanh Cốc tuy không đọc hết hai bộ sách đó, nhưng ta thỉnh giáo hắn rất nhiều nội dung đạo lý trong đó, khiến cho hắn cũng thông hiểu hết toàn bộ, hơn nữa hắn không ưu phiền về việc bị nhốt, mỗi lúc đều có thể học hỏi, lĩnh ngộ, lúc này ta tập trung tu tập, nơi giam giữ võ lâm sáu đại phái thuận tiện lại trở thành nơi ta bế quan tu luyện. Cho đến khi Triệu Mẫn trở về mới có sự thay đổi.

Từ khi bị nhốt vào Vạn An tự, trừ một ngày hai bữa cơm thì không có bất luận một ai bước chân quá vào trong phòng. Ta biết hiện giờ Triệu Mẫn đang bận bày mưu tính kế triệt hạ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, không rảnh quan tâm đến nơi này. Quả nhiên không mất bao nhiêu ngày, tầng tám lại thêm nhân số, mấy hòa thượng già nua râu bạc trắng được dẫn vào, Thất thúc nói đây là phương trượng chùa Thiếu Lâm, tuy nhiên ba lão hòa thượng đại hiển thần uy ở Đại hội Đồ Sư trên chùa Thiếu Lâm lại không bị bắt đến.

Độ Ách hơn mười năm trước đấu nhau một trận với giáo chủ Minh giáo Dương Đỉnh Thiên mất đi một mắt, liền cùng hai sư đệ tìm một địa phương kín đáo bế quan mười năm, ba người bọn họ sợ rằng không biết chùa Thiếu lâm lúc này gặp đại nạn, đã không còn một bóng người, sau này phương trượng Thiếu Lâm chỉ sợ cũng vì muốn vực dậy uy danh Thiếu Lâm mới đồng ý theo kế hoạch của Thành Côn, lại dẫn ra ba vị thần tăng không biết rõ cừu oán của Tạ Tốn ra tay đối phó với Trương Vô Kỵ và Minh giáo.

Cứ như vậy, ta bị giam trên đỉnh tháp được hơn một tháng, may mắn có Thất thúc ở đây nên ta mới không vì mất đi tự do mà phiền não, thậm chí còn cảm thấy nơi đây thanh tịnh, thật thích hợp để bế quan luyện võ. Trong vòng hơn một tháng, ta chẳng những đem toàn bộ Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bức ra mà võ công cùng tâm cảnh đều đại tiến.

https://thuviensach.vn

Một buổi chiều, trong tháp vẫn giống như mọi ngày, trừ tiếng phiên tăng và võ sĩ bước đi tuần tra bên ngoài thì không còn động tĩnh gì khác, ta như mọi khi ngồi bên cạnh bàn tu luyện nội lực. Cánh cửa bỗng nhiên mở toang, bốn phiên tăng, bốn võ sĩ cầm đuốc trong tay đứng ngoài cửa, một người Hán bộ dáng trung niên khom người hướng ta hành một lễ, nói:

“Chu cô nương, thiếu chủ nhà ta cho mời!”

Nói xong, thân thủ tự động chỉnh ra một tư thế mời đi.

Ta không nói gì, yên lặng gật đầu, đi theo bọn họ ra cửa, bước xuống dưới, ước chừng tám vòng cầu thang mới ra được ngoài tháp. Đây là lần đầu trong vòng một tháng này ta mới được nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ sáng lạn. May thay có nội công bảo hộ nên mắt ta không bị lòa đi vì chói, mà có thể thoải mái nhìn ngắm nhà tù Vạn An tự này, lầu Vạn An tự cao bốn tầng, mười bảo tháp cao mười tầng, dưới ánh nắng mặt trời cao ngất xuyên thủng cả tầng mây, kiến trúc trang nghiêm cổ kính, không có vẻ gì là xa xỉ hoa lệ.

Người Hán trung niên cùng với bốn phiên tăng, bốn võ sĩ dập tắt đuốc, thấy ta ngơ ngác nhìn mười bảo tháp dưới ánh mặt trời chói lọi, cũng không thúc giục, chờ một lát mới làm ra tư thế mời, dẫn ta ra hậu viện Vạn An tự. Ta biết bọn họ nhất định là có lệnh của Triệu Mẫn nên mới khách khí như vậy, không bất ngờ, chỉ lẳng lặng đi theo sau bọn họ.

Hậu viện, nơi nơi đều là những gốc cây cổ thụ, những cành nhành tỏa rộng lớn nghênh ngang như muốn hứng hết nắng trời. Hiện giờ đã qua tháng một, cái giá lạnh mùa đông cũng đã lui dần, năm mới vừa đến không lâu, đúng là mùa xuân ấm áp khiến cho cây cối đâm chồi nẩy lộc, những cành cây xám ngắt cũng khai xuân, chồi non nở rộ. Ta đi theo sau bốn gã phiên tăng và người trung niên, bốn gã võ sĩ đi kèm phía sau, bước qua rất nhiều lần cửa. Vạn An tự này thật rộng lớn, không kém so với Tử Tiêu cung của Võ Đang và Vạn Phật đỉnh của phái Nga Mi.

https://thuviensach.vn

Ta đi theo bọn họ qua một gian tăng xá đường (nơi ở của sư sãi), đi tiếp, chỉ thấy trước mắt một tòa đại điện, cửa điện mở rộng ra, người Hán trung niên dẫn ta đi vào, phiên tăng và võ sĩ đều đứng lại hết bên ngoài, không tiến vào nửa bước. Ta đi đến đại điện, không khỏi ngây người, tình huống trước mắt thật là ngoài tưởng tượng, chẳng những không có vẻ gì là trang nghiêm đáng sợ, ngược lại rất náo nhiệt.

Triệu Mẫn một mình ngồi ở vị trí cao nhất ở giữa hai bên, trước người là một cái bàn dài, trên đó tràn đầy những thức ăn cùng rượu ngon. Bên dưới trái phải tổng cộng mười bàn cũng đầy những rượu ngon và đồ ăn. Trong điện tràn ngập hương vị của thức ăn và rượu, một vài người ta nhận ra, có Huyền Minh nhị lão, A Đại, A Nhị, A Tam cùng tám tên giả thợ săn cũng đều ngồi đó, còn có một kiếm sĩ tuổi trung niên, phía sau có hơn mười võ sĩ mặc hoàng y thiết giáp đứng xếp hàng chỉnh tề.

“Chucô nương đã tới, mau mời ngồi, buổi tiệc hôm nay chính là để khoản đãi cô đó, những bằng hữu này đều là khách mời đến góp vui cả.”

Triệu Mẫn lần này mặc áo màu hồng kiểu Mông Cổ, giày thêu màu hồng tinh tế, vẫn như ngày trước trên mũi hài có đính hai hạt minh châu, eo thắt gấm lụa thêu phượng, mái tóc đen như mực búi kiểu quý tộc Mông Cổ truyền thống, vô số những sợi tóc dài mềm mại xõa trên vai, gương mặt xinh đẹp ngọc ngà, đôi mắt đen linh hoạt nhìn vào là biết chủ nhân vô cùng thông minh cơ trí, quả nhiên xuất sắc, khó trách Trương Vô Kỵ đối mặt với nàng ta lại thất thố mất hồn.

Ta cẩn thận đánh giá Triệu Mẫn, tránh thoát khỏi cái nắm tay của nàng ta, lạnh lùng liếc nàng một cái:

“Vị cô nương này quả nhiên là Thát tử Mông Cổ, không biết xưng hô như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Họ Hán của ta là họ Triệu, cô có thể gọi ta là Triệu cô nương, Triệu tỷ tỷ, hay Triệu muội muội đều được. Ta trước nay đều rất thích có một người chị em xuất sắc như cô vậy, đáng tiếc lại chỉ có một ca ca!” Triệu Mẫn thấy ta gạt tay nàng ra, một chút cũng không xấu hổ, vẫn cất tiếng cười hồn nhiên, bộ dáng không so đo với tỷ muội.

Nếu không phải ta sớm biết nàng bản tính tàn nhẫn, trừ quyền thế và Trương Vô Kỵ ra thì còn lại đều không coi trọng, xem bộ dáng tỏ ra chân thành như vậy, chỉ sợ đã mắc lừa mà tin nàng. Đáng tiếc là ta lại biết, cho nên không chút khách khí, vẫn giữ giọng lạnh lùng:

“Ta không biết phụ thân ta là một người Hán khi nào lại sinh ra một tỷ muội người Mông Cổ mọi rợ như cô được.”

Triệu Mẫn trong mắt thoáng hiện lên vẻ tức giận, nhưng rất nhanh đã bị tươi cười che giấu, lại tiếp tục dắt ta cùng ngồi vào vị trí chủ tọa cao nhất.

“Chu cô nương cũng thật là.. Cô xem tất cả mọi người đang chờ, mau vào ngồi đi! Yến tiệc này chỉ chờ cô đến là bắt đầu thôi!”

Ta hiện giờ đang đứng trong địa bàn của nàng, cũng không phải là đối thủ của đám cao thủ đông đảo dưới tay nàng, tám tên giả thợ săn, Huyền Minh nhị lão, còn có Phạm Dao cùng với kiếm sĩ thâm trầm kia, không cần phải chọc giận nàng, chỉ có thể tùy thời ứng phó vậy. Thực không quen ngồi sát nàng ta như vậy, bàn chân có thể cảm nhận được lớp da hổ mềm mại êm mượt trải dưới chân, ta hỏi:

“Không biết Triệu cô nương muốn tìm ta có việc gì? Có chuyện nói thẳng là xong, không cần phải nói lòng vòng quanh co làm gì.”

“Là có việc, nhưng cũng phải đợi sau khi tiệc xong mới có thể nói. Chu cô nương vẫn nên hưởng thụ một chút hương vị yến tiệc quý tộc một chút đi, cam đoan rằng sẽ rất vui vẻ!”

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn nói xong, vỗ vỗ tay, âm thanh vừa phát ra, nhiều thanh niên nam nữ người Mông Cổ mặc theo kiểu thị nữ và người hầu xếp theo hai hàng lần lượt tiến vào đại điện, hai cặp nam nữ đứng trước nhất, cũng là bốn người có dung mạo và dáng người xinh đẹp nhất bước ra phía sau Triệu Mẫn, đứng đó chờ phục vụ nàng và ta.

Những người còn lại cũng theo thứ tự đứng ra phía sau mười chiếc bàn phía dưới, rót rượu, gắp thịt, tiếp đồ ăn.. Hai bên đại điện lại vang lên tiếng nhạc dập dìu, lại một đội hơn mười thiếu nữ quần áo hoa lệ múa một điệu Mông Cổ đặc sắc tiến vào đại điện. Theo tiếng âm nhạc vang lên, bọn thuộc hạ không còn để ý đến vị trí chủ thượng bên trên nữa, tự do thoải mái uống rượu ăn thịt nhồm nhoàm, Lộc Trượng Ông thậm chí trực tiếp lôi một vũ nữ vào lòng, sờ sờ soạng soạng, nhìn ghê tởm không chịu nổi.

Bọn người dự tiệc này, rõ ràng là người Hán, lại học người Mông Cổ ăn thịt uống rượu thô lỗ như một bầy lang sói. Ta một tháng này mỗi ngày chỉ ăn hai bữa cơm đạm bạc, nhìn cái bàn trước mặt chất đầy thịt nướng cùng đồ ăn Mông Cổ vẫn đang tỏa hơi nghi ngút cũng ăn không nổi, hơn nữa phía dưới, Lộc Trượng Ông không để ý đến cô vũ nữ đang kháng cự, cơ hồ đem quần áo cô ta xé thành từng mảnh nhỏ.

Ta nói với Triệu Mẫn dường như không cảm thấy gì, vẫn ngồi ăn uống rất thoải mái:

“Triệu cô nương, cô là muốn cho tôi xem thuộc hạ của cô đáng ghê tởm như thế nào phải không? Quả nhiên không hổ là xuất thân man di, ngay cả chút lễ giáo đều không hiểu, thuộc hạ đã như vậy mà còn thực đắc ý, đúng là vô liêm sỉ.”

“Chu cô nương không ăn sao? Trong chùa các sư phụ bình thường đều dùng thức ăn chay, Chu cô nương không muốn tận hưởng một chút hay sao? Về phần thuộc hạ của ta, bọn họ đã ở dưới trướng ta, mong muốn bất quá cũng chỉ là tiền, sắc, quyền, thế, vinh, hoa, phú, quý. Nếu bọn họ muốn

https://thuviensach.vn

thì sao ta lại phải câu thúc? Ngay cả Chu cô nương nếu về dưới trướng ta, cô muốn cái gì ta đều có thể cho.”

Triệu Mẫn vẻ mặt vẫn vô cùng thoải mái buông đũa, vô cảm nhìn xuống cô gái đang khóc lóc giãy dụa phía dưới, thản nhiên nói.

Ta lạnh lùng nhìn Triệu Mẫn, đẩy một nam một nữ đang rót rượu từ trong bình phía sau ta ra, nhẹ nhàng đứng lên nói:

“Ý tốt của Triệu cô nương ta xin ghi nhớ, đáng tiếc loại hưởng thụ lấy nỗi khổ của người khác làm vui vẻ cho mình thì ta không hưởng nổi, cũng không muốn. Ta tuy xuất thân con nhà nghèo khó nhưng cũng biết lễ nghĩa liêm sỉ, những tiền tài quyền thế bất nghĩa thứ cho ta không thể nhận nổi, điều bất nghĩa không thể làm, vô luận là Võ Đang hay Nga Mi đều lấy việc đuổi Thát Lỗ, khôi phục giang sơn người Hán chúng ta làm đại nghĩa, tuyệt đối sẽ không khuất phục các ngươi.”

“Chu cô nương làm gì mà nói quyết tuyệt như vậy? Cô cự tuyệt là bởi thấy ta trả thù lao chưa đủ sao? Đừng quên cô bất quá xuất thân chỉ là con nhà thuyền gia, cô không cần nhưng cha cô cũng không cần sao? Cứ tiếp tục nghĩ đi! Lần sau ta không khách khí như vậy đâu!”

Triệu Mẫn trong mắt hiện lên tức giận khinh thường, thanh âm cư nhiên lại mềm mại như muốn quyến rũ người ta.

Ta nhẹ nhàng đi xuống khỏi vị trí chủ vị, không quay đầu lại, vừa đi vừa nói:

“Chugia ta là người Hán, làm sao có thể nguyện ý làm chó săn cho Thát tử? Các ngươi xâm chiếm giang sơn của chúng ta, cướp phá nhà chúng ta, nô dịch giết hại chúng ta. Người Hán đối với các ngươi chỉ có cừu hận, không có thỏa hiệp, ngươi tưởng ai cũng giống như những kẻ này, phản quốc vong tông, chỉ biết hưởng thụ hay sao? Những kẻ này, dù là

https://thuviensach.vn

người Hán nhưng chỉ là loại rác rưởi cặn bã mà thôi!" Ta khinh bỉ nhìn quét một lượt người đang ngồi.

"Hừ! Chu cô nương đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Nghe nói ngày đó tại Quang Minh đỉnh, Trương đại giáo chủ của Minh giáo đã xả thân cứu ngươi trong tay Diệt Tuyệt sư thái, còn vì ngươi mà đáp ứng Diệt Tuyệt một điều kiện, tình ý này ngươi muốn báo đáp hắn như thế nào? Nghe nói lúc ấy Chu cô nương chính là vì Trương Vô Kỵ, kẻ tà ma ngoại đạo mà cãi lời sư phụ phải không?"

Triệu Mẫn phía sau ta, nhắc đến Trương Vô Kỵ trong mắt lại hiện lên tức giận, đến câu nói Trương Vô Kỵ cứu ta có vẻ gì đó ghen tị hiện lên rồi đột nhiên biến mất, nhẹ nhàng đứng lên, từ trên án thư cầm lấy một thanh kiếm, tùy tiện bước xuống bậc thang đại điện.

Ta không biết vẻ mặt của Triệu Mẫn thế nào, nhưng cũng nghe ra khi nàng ta nhắc đến Trương Vô Kỵ thanh âm thanh thúy có chút kích động ghen tị, lại nghe nàng kể lại chuyện cũ, không biết nàng ta có ý gì, ta nhíu mày xoay người lại, vừa định nói lại bị thanh kiếm nằm trong tay nàng khiến cho kinh ngạc, vỏ kiếm cổ kính, trên chuôi kiếm có khắc hai chữ triện "Ỷ Thiên". Kiếm này dài ngắn ra sao, ngày đó ta đều đã từng xem xét kỹ lưỡng, thậm chí mũi kiếm cũng là ta tự tay đánh gãy rồi rèn lại.

Ta kinh ngạc chỉ tay vào Triệu Mẫn:

"Yêu nữ, kiếm của sư phụ ta tại sao lại ở trong tay ngươi? Ngươi đã làm gì sư phụ ta rồi?"

"Kiếm này đâu có khắc tên sư phụ cô, rõ ràng là vật trong nhà ta, sau lại bị sư phụ cô trộm đi, hiện giờ vật về với chủ có gì không ổn? Cô vẫn là trở về tiếp tục suy nghĩ lời đề nghị của ta đi! Nếu cô không nguyện ý trung thành với ta, có lẽ sẽ phải đi theo Diệt Tuyệt lão tặc ni thôi! Nhìn xem,Chu cô nương trời sinh u nhược như lan, một chút đều không giống con nhà

https://thuviensach.vn

bình thường, thật sự là xinh đẹp, ngay cả ta cũng phải đố kỵ, Thành sư phụ và Lộc tiên sinh đối với cô đều rất có ý tứ đấy!" Triệu Mẫn mắt cười nham hiểm, dùng mũi kiếm nâng nâng cằm của ta, cười cợt vài tiếng, thái độ vẫn thực tự nhiên, giả giả thật thật.

Vỏ kiếm đụng phải cằm của ta, mũi ta liền cảm nhận dường như có mùi đàn hương rất nhẹ vừa lướt qua, trong lòng sáng tỏ. Ỷ Thiên kiếm này, quả thật rất giống, nhưng là đồ giả! Như vậy cũng có thể nói, Diệt Tuyệt sư thái cũng không vì ta tự tiện thay đổi sự kiện mà có việc gì. Hoàn hảo, bằng không ta chỉ sợ sẽ bị ám cả đời, ni cô quật cường kia, khiến cho người ta kính không được, yêu không được, mà hận cũng không được.

Nàng ta dùng ngữ khí nhẹ nhàng ra nói chuyện như vậy , khiến ta có đôi chút căng thẳng, nàng muốn làm cái gì? Nói vậy là ý làm sao? Lập tức ta đáp trả:

"Ỷ Thiên kiếm, Đồ Long đao xưa nay nổi tiếng là hai món lợi khí của võ lâm Trung Nguyên, có thể hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không nghe theo? Ta chỉ là một nữ nhân con nhà thuyền gia bình thường cũng biết, nhưng cũng chưa từng nghe nói hai món đồ có quan hệ gì với lũ man di các người cả. Triệu cô nương nói chuyện dối trá vô lễ như vậy, ta đây là nữ tử người Hán, vạn vạn lần làm không nổi, cô quả nhiên không hổ là man di yêu nữ đó nha."

"Hừ, Chu cô nương mỗi lời đều là man di, yêu nữ, ngươi là người trong lòng của giao chủ ma giáo thì cũng không phải là yêu nữ sao? Ta chán ghét cái gọi là nhân nghĩa đạo đức, vô lễ với có lễ của các người. Không hiểu nếu đưa ngươi cho Thành sư phụ hoặc Lộc tiên sinh, Trương giáo chủ còn có thể thích ngươi, ngày ngày giữ ngươi trong lòng nữa hay không!" Triệu Mẫn bị lời ta nói chọc giận, cũng không khách khí, tháo mặt nạ xuống, lời nói mang theo đầy uy hiếp và đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Lộc Trượng Ông sớm đã buông cô gái kia ra, cùng những người tham gia yến tiệc theo đứng hai bên phía sau Triệu Mẫn, nghe nói đến Triệu Mẫn đưa ta cho hắn, ánh mắt háo sắc đảo qua, nhìn ta chòng chọc. Ta vừa nhướng mày, lại bị Lộc Trượng Ông nhìn như vậy, nổi cả da gà, rốt cuộc là biến cố gì thế này? Trong nguyên tác, Triệu Mẫn cũng chỉ nói ám chỉ Chu Chỉ Nhược và Trương Vô Kỵ ái muội vài câu, bây giờ lại làm sao mà nàng ta lại ngữ khí ghen ghét đố kỵ khẳng định ta là người trong lòng của Trương Vô Kỵ? Ta sao lại không biết đến điều này nhỉ?

Nghĩ vậy, ta tỏ ra giận dữ nói:

“Triệu cô nương, cô không muốn nói lễ nghi liêm sỉ thì thôi, không cần mỗi câu mỗi chữ đều vu cáo cho ta. Ta và giáo chủ Minh giáo không quen không biết, thỉnh Triệu cô nương tự trọng, cô có tốt hay giáo chủ Minh giáo có tốt thì liên quan gì đến ta? Cô muốn đem ta cho ai thì tùy, đến lúc đó ta giết không được hắn, liền tự sát, không ai có thể uy hiếp Chu Chỉ Nhược ta cả!”

“Ngươi nói không quen với giáo chủ Minh giáo, vậy là hắn tự mình đa tình với ngươi? Hừ! Chu cô nương vẫn nên suy nghĩ một chút đi! Không cần xúc động như thế, nói như chém đinh chặt sắt vậy! Người đâu, đưa Chu cô nương trở về!”

Triệu Mẫn nổi giận, giống như nhớ đến chuyện gì khiến cho nàng ta tức giận, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Đợi cho mọi người đều rời đi, nàng ta mới thì thào lẩm bẩm:

“Người ta căn bản là không cần ngươi, ngươi lại giữ đồ của người ta, mỗi giây mỗi khắc đều không chịu quên, thực đáng chết!” Nhưng đáng chết này, không biết là chỉ Chu Chỉ Nhược hay là Trương Vô Kỵ? Tâm tư Triệu Mẫn linh hoạt cơ trí, hỉ nộ vô thường, ai có thể đoán ra.

https://thuviensach.vn

**Kaka, Triệu Mẫn ghen a~… Đoạn này, ta đoán là lần đụng độ ở Lục Liễu sơn trang, Triệu Mẫn bẫy Trương Vô Kỵ đã xảy ra chuyện gì đó mới có thể khiến cho nàng ta ghen ghét Chỉ Nhược, nói Trương Vô Kỵ không quên nàng như vậy. Đồ mà Trương Vô Kỵ giữ của Chỉ Nhược là gì? Ta đoán là viên ngọc hắc châu, có ai có ý kiến khác không? ^^)

Ánh mặt trời đã đứng bóng, có lẽ đã hoàng hôn, thật đúng là giống với phong cách phạm nhân trong phim ta vẫn thường xem, ngay cả ánh mặt trời cũng quý giá như vậy, ngày ngày bị tù khiến cho con người ta buồn chán đến khó chịu. Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Mọi việc như thế nào rồi? Thực khiến cho người ta không thể an tâm.

Ta một đường không tiếng động, yên lặng trở về phòng giam, tinh thần bất ổn nghĩ đến những việc hôm nay. Thực có nhiều mối lo ngại, nghĩ đến Triệu Mẫn nói đem ta cho Thành Côn và Lộc Trượng Ông lại cảm thấy giận sôi lên, nhớ đến cặp mắt dâm đãng háo sắc của lão, ghê tởm muốn chết. Thực hận không thể ra tay đánh cho lão mấy trăm cái tát, móc cặp mắt hỗn láo kia ra.

Lại nghĩ đến hôm nay Triệu Mẫn bày ra lắm trò như vậy, trước ca múa bày ra vẻ thanh bình, vinh hoa phú quý muốn cho ta xuất thân thường gia phải mềm lòng ham muốn, lại đưa Ỷ Thiên kiếm ra khiến ta chấn động, bối rối, dùng Trương Vô Kỵ gây cho ta ý muốn hướng tới muốn tự do bên ngoài, lại lấy Thành Côn và Lộc Trượng Ông đến uy bức, đe dọa, nàng ta biết rõ một cô gái sợ nhất chính là mất đi trong sạch, nếu Chu Chỉ Nhược ta thật sự là một cô gái bình thường sống ở cổ đại, chỉ sợ liền trúng kế của nàng.

Đáng tiếc ta không phải, ta chẳng những đã trải qua cuộc sống hai mươi mấy năm ở hiện đại, còn xem qua vô số những phim, truyện cung đấu, mưu kế âm hiểm, đấu đá võ lâm,.. Võ công của ta cũng đã khôi phục,

https://thuviensach.vn

làm sao e ngại nàng chứ. Lộc Trượng Ông nếu cùng sư huynh liên thủ, ta đánh không lại nhưng ít nhất có thể tránh được, còn Thành Côn muốn báo thù, hắn tâm địa biến thái còn có gì làm không được, ngay cả vợ của đệ tử cũng có thể gian sát, thân võ công lại bị giấu giếm không thấy thể hiện, am hiểu âm mưu gian kế, ta trước đã lột mặt nạ của hắn, sau lại khiến hắn mất mặt trước Triệu Mẫn, hoàn toàn đắc tội rồi, hắn tuyệt đối sẽ không tha ta, chỉ có hắn là khó phòng bị nhất.

Mải suy nghĩ, ta không nghe thấy tiếng Mạc Thanh Cốc phòng bên đang lo lắng, ngay cả phiên tăng từ cửa sổ nhỏ đưa đồ ăn đặt vào cũng không chú ý, ngồi ngây ra trước bàn, im lặng không nói gì. Nghĩ đi nghĩ lại lại thấy đời mình thật quá ảm đạm, thế giới Ỷ Thiên này, mấy đại boss phản diện ta đều đã đắc tội. Diệt Tuyệt chắc chắn sẽ không tha ta, hơn nữa lại phát hiện ra ta có võ công không kém so với bà ta, Thành Côn, kẻ thù dai và âm hiểm nhất thì không kể ra nữa, như vậy cũng đã là đắc tội quá sâuvới lão rồi, nữ boss Triệu Mẫn, Kim lão đại ban cho nàng thiên phú như Gia Cát Lượng, bất luận kẻ nào cũng không thoát khỏi bẫy của nàng, đắc tội nàng, không có kết cục tốt a! Nghe khẩu khí hôm nay của nàng ta, đối ta không có chút nào thiện ý, ta làm gì được bây giờ?

“Bình! Bình!”

Phía sau ta chợt vang lên hai tiếng vang nhỏ, khiến cho ta phục hồi lại tinh thần. Ta vội đứng dậy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía vách tường sát giường của ta, xuyên thấu sau màn lụa mỏng bỗng nhiên hiện lên mơ hồ một luồng ánh sáng mông lung. Bức tường giữa hai phòng giam xuất hiện một lỗ phá một người lớn có thể miễn cưỡng xoay người đi qua được. Thất thúc cầm cây nến, lau sạch vụn đất đá rơi hai bên giường, lo lắng quan sát bên phòng giam của ta.

Ta lúc này mới hoàn hồn, trong phòng còn tối om, ta vội đốt nến, đặt bên cạnh, tiến lên đem đất đá rơi trên giường nhẹ nhàng hất xuống dưới, cao hứng thấp giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

“Thất thúc, thúc làm thế nào mà lợi hại quá vậy? Vô thanh vô tức đánh vỡ bức tường này, thật lợi hại, bất quá dọa cháu nhảy dựng!”

“Còn không phải vì cháu bị những người đó mang ra ngoài lâu như vậy, trở về rồi một chút thanh âm cũng không có, ta gọi cũng không thấy cháu trả lời, ngay cả đồ ăn đưa đến cũng không thấy tiếng cháu đi lại, ăn cơm, đồ ăn bị mang đi cũng không có phản ứng, khiến ta vô cùng hoảng sợ, nghĩ cháu đã xảy ra chuyện gì, chỉ muốn nhìn cháu một chút xem thế nào. Nhưng lại có bức tường chắn này, thật muốn một chưởng đánh nát luôn, lại thêm lo lắng cho cháu.. Cứ suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, bỗng nhiên ta nghĩ đến mấy câu cháu từng hỏi, dương cực sinh âm, cực âm lực tập trung lại năm đầu ngón tay, năm ngón tay phát nội lực, vô kiên bất tồi… Nghĩ đến mấy câu này, ta liền đem thuần dương nội lực của ta chuyển đến Thái Âm mạch ở bàn tay, không phải đem cực dương lực chuyển thành cực âm lực sao? Ta vận khởi hai tầng công lực, nhẹ nhàng thử một chút, không ngờ sau khi cực dương chuyển thành cực âm, uy lực còn mạnh hơn mấy lần, còn vô thanh vô tức, hai chiêu liền đánh vỡ tường. Chỉ Nhược sao rồi? Cháu không sao chứ?” Mạc Thanh Cốc một tay cầm nến, một tay dọn đi đất đá trên giường hắn, thì ra hai phòng giam này, hai chiếc giường lại kề sát nhau chỉ cách có một bức tường như vậy.

Nhìn Thất thúc lo lắng nhìn ta dịu dàng nói, trong mắt ta dường như có chút hơi ẩm, ta vội ngẩng đầu, mở to mắt, áp chế lại một thứ cảm xúc khó hiểu đang dâng trào, cao hứng nói:

“Cháu không việc gì. Mấy người kia mang cháu đến gặp một cô gái Mông Cổ, mới chỉ mười bảy mười tám tuổi nhưng thủ đoạn lại cực kỳ quỷ dị tàn nhẫn, dưới tay cô ta có rất nhiều thuộc hạ, mỗi người đều không đơn giản, tìm cháu đến bất quá là muốn cháu đầu hàng nghe theo lệnh của cô ta thôi. Thất thúc, thúc thật là lợi hại nha, lại có thể nghĩ ra cách đem nội lực cực dương chuyển thành chiêu thức cực âm, cái này thật tốt, thúc có thể

https://thuviensach.vn

lặng lẽ mở ra vách tường bên kia, liên hệ được với Tứ thúc, phòng bên kia là phòng giam Tứ thúc chứ ạ?"

"Mông Cổ? Chẳng lẽ là người của triều đình? Bất quá làm sao lại là nữ nhân làm chủ chứ? Trước hai ngày Tứ sư ca cũng truyền cho ta tin nói rằng một cô gái Mông Cổ chủ sự, chẳng những bắt hắn phải nguyện trung thành, còn muốn hắn dùng mộc kiếm đánh nhau với cao thủ thuộc hạ. Tứ sư ca không chịu, nàng ta còn đưa đến một đệ tử Hoa Sơn cũng làm như thế, thua một lần liền chặt một ngón tay, không đến hai lần đệ tử kia liền đầu hàng. Tứ sư ca tức giận nhưng vẫn cố kiềm chế, không ngờ nàng ta liền sai người đưa huynh ấy trở về mà không dây dưa gì, thật kỳ quái."

Mạc Thanh Cốc cuối cùng cũng dọn sạch xong bên mình, vừa thấp giọng nói vừa vén màn lụa bên ta lên, rốt cuộc có thể trực tiếp mặt đối mặt gặp nhau, ta và hắn không khỏi cùng ngây người. Hắn bỗng nhiên run rẩy tay, nâng cằm ta lên, giọng nói chứa đầy lo lắng:

"Chỉ Nhược, cháu gầy đi rất nhiều."

Ta nhìn Mạc Thanh Cốc trong ánh nến mờ mờ, không biết vì sao mà mặt tự nhiên nóng vô cùng, ngay cả ngón đang nâng cằm ta lên đều giống như thanh sắt nung đỏ, nóng bỏng, vội không được tự nhiên tránh khỏi bàn tay hắn, nói lảng sang chuyện khác:

"Thất thúc cũng gầy đi nhiều quá không phải sao? Mỗi ngày đều ăn đồ ăn thanh đạm như vậy, làm sao có thể không gầy cho được. Hiện giờ thực tốt, Thất thúc lĩnh ngộ ra chiêu thức mới có thể đánh thủng thạch thất giam các cao thủ ở đây, liên lạc với cao thủ các phái, thúc và hai thúc thúc kia giúp bọn họ bức ra độc tố, rồi có thể liên hợp với bọn họ, phản công thoát ra ngoài. Tuy có thể phải mất nhiều ngày, nhưng cuối cùng cũng có hy vọng thoát ra ngoài, phải không ạ?"

https://thuviensach.vn

“Aa! Chỉ Nhược thật thông minh, đã nghĩ ra cách này rồi. Chờ cho trời tối hẳn, tuần tra giảm bớt rồi ta liền liên hệ với hai sư huynh. Kế hoạch này tốt lắm, quả thật hữu ích!” Mạc Thanh Cốc thấy Chỉ Nhược trong tay cũng đang cầm nến, tiện liền thổi tắt nến trong tay mình, đặt ở một bên, hai tay dọn vội đất đá còn sót lại ra khỏi giường của ta.

Ta nhìn giường mình đã sạch hơn rất nhiều, lại nhìn giường của Thất thúc, chỉ cách ta có một bức tường a! Vậy là cả tháng nay mỗi đêm đều ngủ gần hắn như vậy, đêm nay không có tường ngăn cách, làm sao ngủ được đây? Về sau thay y phục, tắm rửa đều… Nghĩ đến đó, mặt không khỏi đỏ lên, không biết vì sao không dám nhìn vào mắt của Thất thúc, cúi đầu nhẹ nhàng nói:

“Thất thúc, cháu đã lớn rồi, thúc không cần dùng ngữ khí như khi hồi xưa dạy học để khen cháu! Chỉ sợ cách này thúc đã sớm nghĩ đến rồi, chỉ nói vậy để cháu vui thôi. Bất quá thúc phải vạn lần cẩn thận, đừng để kế hoạch này lọt vào tai cô gái kia, không biết bây giờ cô ta đã thu phục bao nhiêu đệ tử của các phái rồi. Vừa rồi cháu còn nhìn thấy cô ta cầm Ỷ Thiên kiếm, không biết có phải sư phụ đã xảy ra chuyện gì không nữa.”

“Chỉ Nhược, đừng lo lắng, hết thảy đã có ta, ta nhất định mang cháu an toàn ra ngoài. Cháu hãy yên tâm, không chỗ nào có thể vây khốn cháu, vây khốn ta, vây khốn người của Võ Đang được. Còn Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường, nếu bà ta đã có thể chạy thoát thì những người đó tuyệt đối sẽ không bắt được, Diệt Tuyệt sư thái chắc chắn không việc gì đâu.”

Mạc Thanh Cốc đang đổi lại tấm trải giường của mình, nghe ta lo lắng lại ngồi lại xuống giường chân thành nói.

Ta nhìn Thất thúc ánh mắt quan tâm, khẽ gật đầu một chút:

“Thất thúc yên tâm, Chỉ Nhược không lo lắng, cháu biết Thất thúc nhất định có cách giúp cháu ra ngoài, bất quá Thất thúc cũng phải đáp ứng

https://thuviensach.vn

với cháu, phải giữ cho mình bình an, đừng để mình bị làm sao, chỉ cần là thúc và hai vị thúc thúc đều khỏe mạnh, Chỉ Nhược liền an tâm."

Càng nói càng kích động, ta kéo tay Mạc Thanh Cốc, muốn hắn hiểu được hy vọng của ta.

"Ừ!" Mạc Thanh Cốc yên lặng gật nhẹ đầu, lại đứng dậy đến tường bên kia, đánh thủng tường bên đó, vừa thu dọn vừa xếp đặt lại tủ gỗ để ngụy trang, tránh cho người ta phát hiện. Mà ta chịu đựng cái dạ dày rỗng không đang sôi lên, thay đổi lại tấm trải giường của mình, lại lấy màn che lại cái lỗ to trên tường thông sang phòng Mạc Thanh Cốc, rửa lại sạch sẽ khuôn mặt dính bụi rồi nằm lại trên giường không yên, nghe phòng bên yên tĩnh không tiếng động, không biết Thất thúc khi nào sẽ trở về? Khi nào thì đi ngủ? Ta cứ nằm nghĩ linh tinh, lăn lộn thế nào cũng không ngủ được.

Mạc Thanh Cốc không biết Chỉ Nhược đang tâm trạng bất an như vậy, phá thông xong phòng giam ba người phái Võ Đang xong liền trình bày ra cách hắn thực hiện cực dương chuyển cực âm cho hai sư huynh nghe. Du Đại Nham và Trương Tùng Khê thử vài lần liền thành công, bất quá phải hoàn toàn đem nội lực này dung nhập vào võ công của Võ Đang, không có một hai năm nghiên cứu thì làm không xong.

Ba người cả đêm thương lượng một phen, quyết định ra chủ ý, đối sách xong, quyết định là mỗi ngày khi trời tối liền bắt đầu hành động, ban ngày trở lại phòng giam của mình, ngụy trang che giấu chỗ hốc tường đó lại, miễn cho phiên tăng tới đưa cơm chú ý đến.

Mạc Thanh Cốc xong xuôi mọi việc, đêm đã qua canh bốn mới mệt mỏi trở lại phòng giam của mình, vừa ngả người như thường lệ xuống giường, nghiêng một bên, nhìn đến bức màn không phải màu vải đen như trước trên bức tường trước mắt, trong lòng nhảy dựng.

https://thuviensach.vn

Bất giác nhấc lên mấy lớp vải rèm kia, hiện lên trước mắt đúng là Chỉ Nhược đang nhíu mày ngủ, sầu mi khó hiểu trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. Trời vừa qua mùa đông, thời tiết vẫn rất lạnh, Chỉ Nhược lại mặc thường phục, ngay cả chăn đều chưa đắp gọn đã ngủ rồi. Mạc Thanh Cốc nhìn bộ dáng nàng nhíu mày, tâm trạng vừa thoải mái xuống lại trầm trọng lên, cũng hiểu được hiện giờ thân đang trong cảnh tù hãm, Chỉ Nhược một tiểu cô nương làm sao có thể thoải mái như bình thường được? Hừ! Đám người này, sau này mọi người đã thoát ra hết, Võ Đang nhất định phải lĩnh giáo một phen.

“Ai! Nha đầu ngốc, dù chuyện gì cũng đã có Thất thúc ở đây!” Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng thấp giọng nói, tay vươn ra kéo chăn đắp lại cho Chỉ Nhược. Tấm chăn dịch chuyển liền lay động những sợi tóc đen mượt của nàng, một làn hương hoa quế dịu dàng thoáng lướt qua mũi Mạc Thanh Cốc, khiến cho hắn không khỏi cúi sát muốn nhìn nàng gần hơn một chút. Trong đêm, hắn có thể nhìn rõ từng sợi mi cong dài mềm mại trên đôi mắt của nàng, bỗng nhiên khơi lên trong tim hắn một trận kinh hoảng, bỗng nhiên một ý niệm thúc giục, muốn hôn, muốn hôn xuống xuất hiện trong đầu. Mạc Thanh Cốc cuống quýt buông tấm rèm, nắm chặt tay lại, lần đầu tiên tự giận mình sao nội lực lại tốt như vậy, khiến cho thị lực trong bóng đêm vẫn có thể nhìn rõ như ban ngày, xem rõ ràng như vậy. Một lần lại một lần, hắn tự nói cho mình, Chỉ Nhược là cháu gái, là con gái của Chu đại ca, từ nhỏ chiếu cố nàng, bỗng nhiên lại chú ý thấy nàng lớn lên đã khác đi nhiều.

Nguyên là Mạc Thanh Cốc vẫn đem Chỉ Nhược coi thành cháu gái, cha con nhà họChucứu Tam ca hắn, hắn vẫn cảm kích trong lòng, lúc nào cũng chiếu cố. Hắn tuy đã ba mươi bốn tuổi nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện thành thân, cũng chưa từng trải qua những chuyện gọi là phong nguyệt tình trường, ngày ngày lấy tập võ, luyện kiếm làm vui. Hắn lúc nào cũng tuân thủ lễ giáo, nhưng lại không hiểu rõ chuyện tình yêu nam nữ cùng âm dương hòa hợp rốt cuộc là như thế nào.

https://thuviensach.vn

Khi hắn lấy tình cảm như cha chú mà quan tâm chiếu cố Chỉ Nhược, cũng chưa từng nghĩ đến lúc ấy nam nữ cùng phòng là không hợp lễ nghi, coi nàng như con cháu trong nhà, lúc này lại bị hấp dẫn bởi sức hút giới tính mới có thể không biết làm sao, bối rối không thôi, còn nghĩ chính mình đạo đức không đủ, lại còn xuất hiện tâm tư bất thường với cháu gái, không khỏi nằm mà không yên nổi, lăn qua lộn lại khó có thể ngủ được, thân thể nóng bừng, trong lòng vừa thẹn vừa xấu hổ, chỉ cảm thấy vô luận đối mặt với bất kỳ ai, một lần lại một lần tự cảnh cáo mình, đó là cháu gái, cháu gái….

Thời gian đi rất nhanh, chớp mắt lại đã qua hai tháng. Trong hai tháng này, Võ Đang tam hiệp lựa chọn ra chưởng môn Thiếu Lâm, mấy vị trưởng lão, Hoa Sơn nhị lão, hai vợ chồng chưởng môn phái Côn Lôn, Không Động ngũ lão, Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền và Tĩnh Trần phái Nga Mi là cao thủ các phái, giúp họ bức ra chất độc Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, lại dựa vào các chưởng môn các phái lựa chọn ra những người có thể tin tưởng, giúp họ bức độc.

Trong bảo tháp, từ tầng chín xuống tầng sáu trong các phòng giam đã hình thành một thông đạo bí mật, bởi vì trong tháp mỗi lúc đều có cao thủ canh chừng bên ngoài, mỗi tầng đều có phiên tăng trông coi, càng đừng nói bên ngoài dày đặc võ sĩ cùng quan binh khiến cho mọi người không có cơ hội đào thoát. Không phải là các chưởng môn không chạy nổi, mà các tầng bên dưới còn rất nhiều đệ tử trúng độc, hiện giờ không khác gì so với người bình thường, trong đó nhân số nhiều nhất là hòa thượng Thiếu Lâm. Các phái khác, Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn, đệ tử bình thường đã bị Triệu Mẫn giết hết, những người còn sót lại bị nhốt, không ít nội môn đệ tử đã bị Triệu Mẫn thu phục, nếu không theo nàng thì thân không tàn thì khuyết, cơ hồ không ai còn nguyên vẹn, hai ngày trước, ngay cả lão tứ Thường Kính Chi trong Không Động ngũ lão cũng bị chặt một ngón tay.

https://thuviensach.vn

Hai tháng này, Triệu Mẫn bắt đầu với chưởng môn các phái, nhưng các chưởng môn sao không đoán ra chủ ý của nàng, cho nên dù lãnh đao kiếm vào mình cũng không chịu khuất phục. Triệu Mẫn khó thở, nhưng lại tham võ công của người ta, không giết được, chỉ có thể đe dọa tra tấn một phen rồi đuổi trở về. Nàng ta cũng có tìm ta vài lần, thái độ càng ngày càng lạnh lùng, chiêu đãi cũng càng ngày càng tỏ ra nguy hiểm hơn. Nhưng về sau nàng học được võ công từ các đệ tử nội môn, bắt đầu chuyên tâm luyện tập võ công các phái nên không rảnh tiếp đón ta nữa.

Có lẽ thật sự Diệt Tuyệt là thầy giỏi, Thiếu Lâm, Không Động, Hoa Sơn, Côn Lôn bốn phái đều có phản đồ đầu hàng, nhưng Nga Mi thì không, Triệu Linh Châu thậm chí bị chặt đứt hai ngón tay cũng không chịu khuất phục, còn có một ngoại môn đệ tử bị rạch mặt hủy dung cũng không thần phục, còn mấy sư huynh, Triệu Mẫn biết nam đệ tử trong phái Nga Mi địa vị không đáng kể, không được thực truyền võ công Nga Mi nên cũng không để ý đến bọn họ.

Hai tháng này Thất thúc lúc nào cũng bận rộn, ta mỗi ngày đều không nhìn thấy bóng dáng thúc ấy đâu, mỗi đêm đến lúc đi ngủ cũng không thấy thúc trở về, sớm tỉnh dậy, nhất định là thúc ấy đã đi bức độc cho người ta rồi, cảm giác xấu hổ khi mỗi ngày chỉ ngủ cách nhau một tấm rèm cũng biến mất vô tung, thậm chí có cảm giác thúc ấy ở gần bên, ta lại có thể dễ dàng yên tâm ngủ sâu hơn.

Hiện giờ Ân Lục hiệp ở Võ Đang, có lẽ sẽ không gặp phải kiếp nạn, nhưng hắn là có sự tình gì xảy ra ghìm chân Trương Vô Kỵ lại, đã hơn ba tháng mà chưa thấy hắn có động tĩnh gì. Giờ trong mười tầng bảo tháp, mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ Minh giáo hành động, còn có cả Diệt Tuyệt sư thái, liệu có đi tìm Võ Đang phối hợp hay không? Hay là không tra được gì? Bà ta tính cách tàn nhẫn lại cố chấp, hắn là tốc độ phải cực kỳ nhanh chóng, ba tháng đủ cho bà ta giải độc chữa thương, triệu tập nhân thủ trong phái.

“Chu cô nương, thiếu chủ cho mời.”

https://thuviensach.vn

Vẫn là gã người Hán trung niên kia, bất quá lần này ngữ khí không còn cung kính như lần trước, cũng không có hành lễ, ta không nói gì, yên lặng buông sách, thổi tắt nến, đi theo bọn họ ra ngoài, trong lòng nghi hoặc, mấy lần trước Triệu Mẫn đều muốn gặp ban ngày, hôm nay sao lại tìm ta buổi tối? Bây giờ có lẽ đã hết canh ba, nàng ta muốn làm gì nhỉ?

Vẫn là đại điện lần trước, nhưng hiện giờ không có rượu thịt, ngược lại đèn nến khắp nơi sáng trưng, nhìn rất rõ mọi thứ. Trong phòng còn ám mùi máu tươi, ta nhíu mày nhìn lên trên điện. Triệu Mẫn y nhiên ngả người ngồi chỗ cao nhất, vị trí chủ thượng, đi giày đoạn màu vàng nhạt, đầu mỗi chiếc giày đính một hạt minh châu, hai chân tùy tiện gác lên chiếc đôn thấp bọc gấm trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp trắng như bạch ngọc, y phục màu vàng quý giá tương xứng.

Ta nhìn lướt qua trái phải, Huyền Minh nhị lão đứng hai bên Triệu Mẫn, Phạm Dao giả dạng khổ đầu đà có mái tóc màu đỏ đứng ở góc phải, hai bên tả hữu đứng hơn mười phiên tăng áo đỏ, võ sĩ áo vàng. Theo mùi máu tươi nhìn lại, trên mặt đất có hai ngón tay của ai đó bị chặt rơi ở đó. Ta đã mấy lần được nhìn cái cảnh này, cũng không lưu ý nhiều, chỉ lẳng lặng đứng yên xem Triệu Mẫn lại muốn bày ra cái trò gì.

Lộc Trượng Khách vẫn dùng cái cặp mắt ghê tởm kia nhìn chằm chằm ta, bên kia Hạc Bút Ông ngu ngốc, còn tưởng Triệu Mẫn tìm ta để ép ta luận võ, đang muốn phái người ra, bị Triệu Mẫn giơ tay ngăn cản. Nàng nhìn ta, cười nói:

“Chu cô nương, cô đến nơi này của ta làm khách đã hơn ba tháng, còn chưa nghĩ thông suốt sao? Cô trẻ tuổi như vậy, lại là cao đệ của phái Nga Mi, thực khiến người ta hâm mộ. Nhưng lại cố chấp quá, thật muốn ở lại nhà ta làm khách cả đời sao? Ta nghe bọn thuộc hạ nói mỗi lần cô ra ngoài đều rất thích ngắm ánh nắng mặt trời, cô sớm đáp ứng một chút, chẳng những có thể tự do nhìn ánh nắng trời, còn có vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết, hà tất phải kiên trì như vậy?”

https://thuviensach.vn

“Triệu cô nương cần gì phải nhiều lời như thế, muốn ta đầu hàng bọn man di các người? Vọng tưởng. Cho dù ta cả đời không được tự do, cả đời không được nhìn thấy nắng trời thì đã làm sao? Còn tốt hơn so với phải đi nịnh bợ a dua theo những kẻ ti bỉ vô sỉ như các người.”

Ta khinh thường liếc nàng một cái, lạnh lùng nói.

Triệu Mẫn híp mắt lại, trong đôi mắt hiện ra tia sáng lạnh, vẫn cười cười, dùng thanh âm mềm mại quyến rũ nói:

“Chu cô nương thật không lo lắng sao? Lộc tiên sinh nhà ta chính là đã theo ta xin mấy lần rồi, muốn ban cô cho ông ấy đưa về nhà làm tiểu phu nhân, không biết ý Chu cô nương thế nào? Đương nhiên nếu Chu cô nương không muốn ta cũng không miễn cưỡng, chỉ cần cô đưa tâm pháp trấn phái của Nga Mi cho ta là xong.”

“Cô làm gì mà tốn nhiều lời như thế, đệ tử Nga Mi mỗi người đều thà chết không chịu nhục, sao có thể khuất phục loại tà ma ngoại đạo như cô? Võ công Nga Mi phái chúng ta có thể để cho một nữ tử phiên bang như cô mộng tưởng sao? Đường đường đệ tử Nga Mi, lại có thể cam chịu làm chó săn dưới tay các người? Lộc tiên sinh nhà cô, Nga Mi đệ tử chúng ta không ai vừa ý cho nổi, cô tự mình giữ lấy mà hưởng thụ.”

Ta có chút tức giận nói, mỗi lần đều dùng cái cớ này đe dọa ta, nghĩ ta là ngốc nha đầu mười tuổi sao? Đồ tự kỷ.

Triệu Mẫn nghe ta phản pháo, mặt nghĩ đến lời ta vừa nói, cũng không có vẻ gì là tức giận, nhưng Lộc Trượng Khách nét mặt già nua đã đỏ bừng lên, xấu hổ nhìn Triệu Mẫn, vẻ mặt cực kỳ bối rối. Triệu Mẫn nhìn thấy, nói:

“Lộc tiên sinh đừng để ý, vừa rồi bất quá là ta và Chu cô nương đấu miệng thôi. Lộc tiên sinh đúng là có thích Chu cô nương, nhưng vị trí tiểu phu nhân làm sao xứng với cô ấy được?”

https://thuviensach.vn

“Nếu Chu cô nương chịu gả, vị trí chính thất phu nhân nhà ta chính là dành cho Chu cô nương, còn xin thiếu chủ thành toàn.”

Lộc Trượng Khách khá nhanh ý, hiểu ngay ý tứ của Triệu Mẫn, lập tức phối hợp biểu diễn.

Ta lạnh lùng nhìn bọn họ nói nói cười cười, cho đến khi cả hai đều cười chán chê, mới lạnh nhạt nói:

“Ta tuổi còn nhỏ, làm sao dám tự quyết định điều gì? Lại càng không giống cô nương, hơn mười tuổi đã bắt đầu bàn luận việc hôn nhân. Ta trên có cha, sư phụ, thấp hơn thì có thúc bá phụ làm chủ, không cần cô nói nhiều, đương nhiên, nếu như cô muốn tiễn Lộc tiên sinh nhà cô về Tây Thiên, ta sẽ thành toàn cho hắn.”

“Tôn sư bảo ngươi nói tâm pháp ra, ngươi cũng không chịu sao? Ngươi chẳng lẽ vì giấu kín tâm pháp kia mà ngay cả sư phụ cũng không quản đến phải không?”

Triệu Mẫn bị lời nói lạnh cùng với ánh mắt khinh bỉ của ta chọc giận, rốt cuộc không nhịn được nữa, tức giận hỏi, ngồi thẳng người lại, giơ kiếm Ỷ Thiên trong tay lên, ý muốn nói Diệt Tuyệt ở trong tay nàng.

“Võ công của phái Nga Mi, tuy không dám nói là tuyệt học gì cả, nhưng cũng là võ công của một danh môn chính phái Trung Nguyên, không thể để cho bọn phiên bang Hồ Lỗ vô liêm sỉ học trộm được. Cho dù là sư phụ có ở đây bà ấy cũng quyết định giống ta. Sư phụ ta chẳng sợ tai kiếp gì, thậm chí nhất định rất vui mừng vì ta đã lựa chọn như vậy, làm sao lại trách tội ta được!”

Ta thần thái thoải mái, ngữ khí cũng biến trở về nhẹ nhàng như không, tuy rằng không sắc bén như lần trước, nhưng không lưu lại chút thể diện nào cho nàng.

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn ngẩn ra, không ngờ Chu Chỉ Nhược có thể thật sự không để ý đến an nguy của sư phụ, lại tỏ ra bộ dáng lơ đãng không cần không quan tâm như thế kia, trong lòng không khỏi hoài nghi nàng biết điều gì, có phải đã đoán ra dụng tâm của mình hay không, lại nghe nàng trái một câu yêu nữ phiên bang, phải một câu ti bỉ vô sỉ, hai tháng liền dùng đủ mọi thủ đoạn dụ dỗ, đe dọa, uy hiếp.. cũng không thể khiến nàng khuất phục.

Trong lòng không nhịn được tức giận, lập tức đánh mắt sang hai bên trái phải, hai gã thị vệ liền tiến lên giữ chắc hai cánh tay ta. Nàng ta đặt Ỷ Thiên giả xuống, từ chỗ ngồi đứng dậy, váy dài màu vàng tinh mĩ hoa lệ quét trên đất, nàng từng bước hướng chỗ ta đi đến, không còn đeo cái mặt nạ tươi cười muốn dụ dỗ thương lượng nữa, giận dữ nói:

“Ngươi mắng ta là phiên bang Hồ Lỗ, ti bỉ vô sỉ? Được! Ta phải thỉnh giáo xem, thanh kiếm Ỷ Thiên này rõ ràng là bảo vật gia truyền nhà ta, phái Nga Mi lại ăn trộm là sao?”

Điều này ta biết rất rõ ràng, nhưng làm sao có thể nói ra hết chân tướng ngọn ngành được, chỉ thản nhiên:

“Ỷ Thiên kiếm vốn là lợi khí gia truyền của sư tổ phái Nga Mi chúng ta, sau sư tổ xuất gia mới mang theo về Nga Mi. Ba mươi mấy năm trước, một vị sư bá của bản phái mang theo thanh kiếm này đi luận võ, trên đường trở về sinh bệnh nặng, chết trên đường. Ai ngờ man di vô sỉ, ngay cả người chết cũng không tha, trộm lại thanh kiếm này, đem nó dâng cho một vị vương gia quyền thế lớn trong triều, sau sư phụ ta tìm ra manh mối phát hiện được, không phải trộm về, mà là quang mình chính đại thu hồi. Cho nên kiếm này không nghe nói có quan hệ gì với lũ phiên bang các người. Cô lại xưng là trộm của nhà cô, chắc hẳn cô không phải một nữ tử phiên bang bình thường rồi! Lại có thể thống lĩnh chừng này tiểu nhân, sợ rằng quan hệ với vương phủ kia không nhỏ à! Nhìn cô vô sỉ như vậy, mở miệng khép miệng đều là lấy lấy gả gả, không có chút tu dưỡng, chẳng lẽ là sủng thiếp của Vương gia, thế tử gì gì đó chăng?”

https://thuviensach.vn

Ta nói xong lời này, khiến cho Triệu Mẫn giận đến đỏ bừng mặt, vừa thẹn lại vừa giận. Nàng cũng là nghe Nhữ Dương Vương nói lại, năm đó nàng và anh trai chưa sinh ra, có một ni cô hung dữ xông vào, đánh bại hết võ sĩ trong vương phủ, ngang nhiên đoạt Ỷ Thiên kiếm mang đi. Từ đó Nhữ Dương Vương mới biết đến võ công Trung Nguyên lợi hại, xung quanh chiêu mộ cao thủ. Các tiểu quốc khi biết hắn yêu thích các cao thủ, mỗi lần tặng lễ vật đều là võ sĩ, trong đó Thành Côn cũng dựa vào cách này mà tiến vào, bởi vì hắn liên tiếp lập công, đề ra rất nhiều kế sách hữu dụng mới được Nhữ Dương Vương trọng dụng.

Có thể nói Thành Côn ở dưới trướng của Nhữ Dương Vương còn sớm hơn thời gian Triệu Mẫn ra đời, trước sau dùng hơn ba mươi năm công phu mới có thể gây dựng nên cơ nghiệp vương phủ như vậy. Triệu Mẫn vẫn muốn xả mối hận trong nhà này, sau lại tìm hiểu được Ỷ Thiên kiếm hiện trong tay Diệt Tuyệt, bà ta lại là ni cô, lập tức nhận biết bà ta là tặc nhân trộm bảo vật nhà mình, nên mới chăm chăm nhằm vào tính kế phái Nga Mi, bỏ công hơn nhiều so với các phái khác. Nếu không phải vậy, nàng một người luôn khinh thường nữ nhân làm sao có thể liên tiếp phá lệ mà ra tay.

Hiện giờ lại bị ta đem nàng, Thiệu Mẫn* quận chúa cành vàng lá ngọc trở thành cơ thiếp vũ cơ trong vương phủ, tức đến khó thở, giận dữ nói:

“Hừ, ngươi miệng lưỡi thật lợi hại, đen cũng nói thành trắng được. Ta không kiên nhẫn nói nhiều với ngươi nữa, ngươi nên biết rằng nơi này của ta, luận võ thua hoặc không chịu trả lời câu hỏi của ta đều sẽ bị chặt một ngón tay, ngươi kiêu ngạo lại miệng lưỡi trơn tru, chắc tự phụ mình hoa dung nguyệt mạo lắm phải không? Như vậy ngươi không đáp ứng ta cũng chẳng thèm chặt tay ngươi làm gì.”

(*: tại sao gọi Triệu Mẫn là Thiệu Mẫn quận chúa?: Cha Triệu Mẫn là Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ, phiên âm tiếng Mông Cổ là Chaghan Temur, tên Mông Cổ của Triệu Mẫn là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ, được phong làm Thiệu Mẫn quận chúa, và cái tên Hán Triệu Mẫn là nàng ta tự đặt cho mình.)

https://thuviensach.vn

Nói xong nàng giơ tay chỉ khổ đầu đà nói:

“Để ta làm cho ngươi giống vị đại sư phụ kia, trên mặt rạch hai ba chục nhát kiếm, xem ngươi có còn dám kiêu ngạo nữa không, cứng miệng nữa không?”

Tay trái vung lên, lại có một võ sĩ tiến đến dâng lên một thanh đoản kiếm còn đang lắp trong cái vỏ khắc hoa văn tinh mĩ.

Triệu Mẫn nhấc đoản kiếm lên, đến trước mặt ta, nhẹ nhàng rút ra lưỡi kiếm ngắn nhưng sáng lóa vì sắc bén, vẻ mặt cười ngọt ngào:

“Cho dù ngươi có tuyệt thế võ công gì đi chăng nữa cũng sẽ không dám đi ra ngoài gặp người nữa đâu, giáo chủ Minh giáo vừa nhìn thấy ngươi lập tức sẽ ghê tởm. Ngươi nghĩ rằng ta nói chuyện nhẹ nhàng như vậy thì sẽ không dám làm gì sao? Ngươi có nhớ Dư Lam sư tỷ của ngươi không? Mặt nàng a.. còn ghê rợn hơn cả vị đại sư phụ kia nữa. Ta cho ngươi thêm một cơ hội, có nói hay không?”

Nói xong cầm đoản kiếm huơ huơ trước mặt ta, tựa như đang nghĩ xem nên hạ xuống ở đâu thì thích hợp. Ta lạnh lùng nhìn nàng ta khua đao lộng kiếm trước mặt, xem mắt nàng dường như không có chút ác ý nào, nhưng biết rằng nàng ta tuyệt đối nói được làm được, đáng tiếc ta không phải không có chút lực phản kháng nào. Nếu nàng ta chính mình đã muốn đến gần ta như vậy, ta liền thành toàn, bắt nàng làm con tin, vừa lúc một hơi cứu Thất thúc và mọi người ra luôn. Tính vậy, ta vận nội lực, trên người không có binh khí, chỉ cần dùng Tồi Kiên Thần Trảo bắt nàng ta là được.

“Yêu nữ đừng vội đắc ý, ngươi dùng thủ đoạn ác độc tra tấn sư tỷ, sớm muốn gì có ngày ta sẽ báo ứng trên người ngươi. Muốn học trộm võ công Nga Mi ta? Vọng tưởng rồi.”

Ta nói xong, chờ Triệu Mẫn tới gần sẽ ra tay, mười ngón tay nội lực đã sẵn sàng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi nếu không sợ, vậy ta sẽ thành toàn. Ngươi yên tâm, ta trước nay chưa từng giết người, ta chỉ rạch nát mặt ngươi ra thôi.”

Triệu Mẫn nói xong, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, đoản kiếm trong tay lóe hàn quang, hướng mặt ta đâm tới. Ta đang muốn vận công tránh khỏi kiềm giữ của hai gã võ sĩ áo vàng, đột nhiên nghe keng một tiếng, một vật từ bên ngoài điện ném vào, đẩy thanh đoản kiếm chệch qua một bên.

Ta không khỏi bất ngờ, động tác dừng lại, cùng lúc đó, cửa sổ vỡ tung, một người mặc áo đen phi thân nhảy vào trước mặt ta, hướng hai gã áo vàng phất tay một chút, hai gã không tự chủ được thân đều ngã văng ra ngoài. Người kia giơ tay trái giữ lấy ta, lại duỗi tay phải cùng Lộc Trượng Khách hai bên trao đổi một chưởng nghe bùng một tiếng, mỗi người đều lùi lại hai bước. Ta vô tội bị chưởng phong xô đẩy, một bước liền ngã vào trong ngực người kia. Chờ cho đến khi đứng vững lại, mới lùi lại ngẩng đầu nhìn người đã cứu ta, thì ra đúng là Trương Vô Kỵ.

“Trương đại ca, là anh cứu tôi sao? Anh đến đúng lúc lắm, yêu nữ này bắt toàn bộ người của sáu đại phái nhốt trong bảo tháp mười tầng, ngay cả Du Tam thúc, Trương Tứ thúc, Mạc Thất thúc đều bị nhốt trong đó, các đệ tử bình thường của sáu phái đều bị nàng ta ra lệnh giết hết, hiện giờ bị giam đều là các chưởng môn, trưởng lão cùng nội môn đệ tử, còn phải chịu nàng ngày ngày tra tấn. Anh xem, những ngón tay kia, là nàng sai người ta chặt đó.”

Ta biết Trương Vô Kỵ thiện tâm, trước kia nghĩ hắn lấy ai chẳng liên quan đến ta, nhưng mấy lần liền hắn cứu ta, đối đãi với ta thành tâm thành ý, Triệu Mẫn nếu là người tốt ta sẽ không ý kiến gì, dù sao ta là người hiện đại, không quan trọng quan niệm phân biệt dân tộc này nọ. Nhưng hai tháng liền quan sát, ta biết Triệu Mẫn tuyệt đối tàn nhẫn hơn nhiều so với ta từng tưởng tượng trước đây. Một nữ tử như vậy, còn không bằng Tiểu

https://thuviensach.vn

Chiêu, Ân Ly thích hợp với Trương Vô Kỵ hơn, cho nên lần này đã dự tính, nhất định phải phá hai người một phen.

Trương Vô Kỵ nghe ta nói cũng không lộ ra vẻ giật mình, nguyên vừa rồi hắn ẩn thân ngoài điện, nhìn trộm qua cửa sổ hết thảy, trong đó Triệu Mẫn bức chưởng môn Côn Lôn đấu ba trận, dùng kiếm gỗ bọc vải đánh tập với phiên tăng cầm cương đao, luân xa chiến ba trận liền, còn có Đường Văn Lượng xui xẻo đã mất cả tám ngón. Trương Vô Kỵ không có cảm tình tốt với hai người kia, cho nên nghe việc Triệu Mẫn chặt ngón tay họ mới không có vẻ kinh dị phẫn nộ, chỉ vung tay lên, ngoài cửa lại có hai người phi thân vào, là Dương Tiêu và Vi Nhất Tiếu. Hai người đến nơi liền chia nhau đứng hai bên trái phải phía sau hắn.

Triệu Mẫn dưới tay có nhiều cao thủ, mới bắt đầu hơi bối rối vì bất ngờ, nhưng sau nhìn chỉ có ba người xông vào, trong điện ngoài điện hộ vệ võ sĩ lập tức xông lên cung ứng, biết bên ngoài không còn ai, lập tức chấn giữ các nơi, chờ Triệu Mẫn ra lệnh.

Triệu Mẫn nghe ta nói, không sợ hãi cũng không tức giận, chỉ nhìn chằm chằm Trương Vô Kỵ một hồi, ánh mắt ảm đạm dần hướng đến hai khối màu vàng lấp lánh nằm ở dưới đất. Có lẽ đó chính là hộp châu hoa nàng tặng cho Trương Vô Kỵ chăng? Lần này không cần tặng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, sao cái hộp này vẫn tặng được nhỉ? Lại nghĩ ra, Triệu Mẫn trí thông minh phải nói tương đương với nhân vật như Hoàng Dung, Gia Cát Lượng, nếu muốn tạo cơ hội để tặng thì có gì khó. Vừa rồi Trương Vô Kỵ ném một vật ngăn nàng đâm vào mặt ta, có lẽ chính là cái hộp này. Không hiểu Triệu Mẫn nghĩ gì, tạo một cái bẫy rồi lại tự nhốt mình và Trương Vô Kỵ cùng nhau, người ta phải cù chân nàng mới chịu thả ra.

Rõ ràng là cơ hội tốt để bắt Minh giáo, lại sai người tặng châu hoa cho Trương Vô Kỵ, ngươi không phải muốn thay cha dẹp loạn sao? Tâm tư Triệu Mẫn, cho dù cùng là nữ nhân như nàng cũng không đoán nổi. Aiz! Triệu Mẫn là yêu Trương Vô Kỵ ở địa vị tối cao, quyền thế vô thượng hay

https://thuviensach.vn

là thiếu niên tuấn tú khiêm tốn, nhân nghĩa? Bất quá xem thái độ của nàng với người khác như vậy, ta cũng không tưởng tượng ra nàng thích người nhân nghĩa là như thế nào.

Thanh đoản kiếm kia cũng là bảo vật của Nhữ Dương Vương thu thập được, tuy không sánh nổi với Ỷ Thiên kiếm nhưng cũng sắc bén vô cùng, chỉ một nhát liền cắt hộp vàng thành hai nửa. Triệu Mẫn ánh mắt u oán nhìn hai khối vàng, lời nói mang vẻ mất mát hỏi:

“Anh ghét cái hộp đó đến thế, không làm hỏng nó thì chưa vừa lòng hay sao?”

“Ta không mang ám khí, trong cơn hốt hoảng thò tay vào túi, chỉ có cái hộp đó thôi, thực không có ý gì, mong cô nương tha lỗi.”

Ta quay đầu nhìn Trương Vô Kỵ, quả nhiên hắn vốn đang trầm mặc không nói, vừa nhìn Triệu Mẫn ánh mắt u oán, không phẫn nộ trách cứ, ngược lại cứ như buồn bã sắp chết, lập tức hối hận, ánh mắt lại mềm đi, nhỏ nhẹ, thanh âm ôn nhu muốn chết người.

Triệu Mẫn nghe xong, mắt sáng lên, giống như sống lại một lần nữa, tỏ ra vui sướng hỏi:

“Cái hộp này công tử luôn luôn mang theo ư?”

“Đúng vậy.”

Trương Vô Kỵ nhìn ánh mắt Triệu Mẫn, không nói nổi câu lạnh lùng nào, thấy Triệu Mẫn vì hắn nói một câu mà cảm xúc thay đổi hắn, thanh âm càng thêm ôn nhu ngọt ngào. Triệu Mẫn nghe được đáp án, đôi mắt đen lóng lánh ngưng thần nhìn hắn thật lâu, Trương Vô Kỵ bị nàng ta nhìn chăm chú, mặt hơi đỏ lên, trong điện nhất thời tỏa ra không khí xấu hổ yên lặng.

https://thuviensach.vn

Ta xem mà muốn ngốc. Trời hỡi! Ta đều đã làm một bản tố cáo chi tiết đến như vậy rồi, Trương Vô Kỵ vẫn có thể quên không quan tâm đến an nguy của thúc thúc bá bá hắn, ở trong này dịu dàng nhỏ nhẹ, không thèm đặt thúc bá của hắn vào mắt. Ta thực phục. Trương Vô Kỵ, ngươi không phải là Đoàn Chính Thuần chuyển thế đấy chứ? Cho dù là Đoàn Chính Thuần cũng sẽ địch ta rõ ràng, sẽ không vì tình nhân mà mềm lòng. Thậm chí cô nàng này bây giờ còn chưa phải là tình nhân của ngươi đâu!

Triệu Mẫn thở dài, giọng mềm mại vẻ cô đơn, tràn ngập vẻ mất mát:

“Ta không biết Chu cô nương là… là bạn tốt của anh, nếu không đâu có đối xử với nàng như thế. Thì ra hai người…” Nói đến đây liền quay đầu đi chỗ khác, bộ dáng chịu đả kích lớn, đau khổ không muốn sống.

“Chu cô nương và ta… cũng không có gì… chỉ là… chỉ là…”

Trương Vô Kỵ nhìn thấy Triệu Mẫn lại nhìn về phía hai mảnh hộp vàng, tuy không nói gì nữa nhưng ánh mắt thần sắc tràn ngập thiên ngôn vạn ngữ. Hắn trong lòng áy náy bất an, vừa mở miệng ra đã nói với ta không có gì, nhưng đang nói, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của ta liền im bặt, không nói nổi gì nữa.

Ta thấy tình hình hai người này như vậy, trong lòng khinh bỉ. Triệu Mẫn ngươi cũng diễn thật giỏi a! Ngươi làm sao mà không biết Chu Chỉ Nhược và Trương Vô Kỵ liên quan vô cùng ít. Trong nguyên tác, Trương Vô Kỵ chịu Chu Chỉ Nhược đâm một kiếm, ở Lục Liễu sơn trang lại không chỉ một lần hỏi quan hệ với Chu Chỉ Nhược, mà hiện tại ta cũng không chỉ một lần nghe nàng ta đem ta và Trương Vô Kỵ nói cùng một chỗ, vừa rồi thậm chí trước khi ra tay rạch mặt ta còn đề cập đến giáo chủ Minh giáo thích hay không, đảo mắt lại đã có thể đeo lên cái mặt nạ vô tội, nói cái gì cũng không biết, mà Trương Vô Kỵ mới chính tai nghe được Triệu Mẫn bộ dáng chịu đả kích lớn, liền lập tức tin lời nàng ta. Ông trời? Đây là sức mạnh cùng tính cường đại của kịch tình sao? Trương Vô Kỵ vừa mới bộ

https://thuviensach.vn

dáng giận dữ xông vào, nay nhìn thấy cô gái nhỏ tỏ ra mềm yếu nhu nhược, liền cái gì cũng quên luôn sao?

Ta ánh mắt nhìn Trương Vô Kỵ càng lúc càng lạnh. Có lẽ trong nguyên tác Chu Chỉ Nhược phải lòng Trương Vô Kỵ mới lâm vào kết cục như vậy, cho nên sau khi ta biết mình trọng sinh thành Chu Chỉ Nhược cũng không thể coi Trương Vô Kỵ như người xa lạ, là trong lòng vẫn bất bình cho Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác. Nhưng tại sao? Ta chính mình cũng không rõ ràng, thật không ngờ Trương Vô Kỵ vẫn giống như nguyên tác, thích Triệu Mẫn.

Ánh mắt ta lạnh lùng nhưng Trương Vô Kỵ không hiểu gì, hắn tự nhiên rảo bước đến góc điện, cúi người nhặt hai nửa chiếc hộp vàng lên, cất vào túi, nhìn Triệu Mẫn giọng áy náy:

“Để ta sau khi trở về nhất định đi kiếm thợ hàn nó lại.”

Ta xem Triệu Mẫn vẻ mặt vui sướng, đang muốn tiếp tục biểu diễn, liền mở miệng chặn lời nàng lại:

“Trương đại ca, anh đến đây là để cùng yêu nữ ôn lại chuyện tình châu hoa kim ngọc phải không? Yêu nữ này bắt giam sáu đại phái, người ngoài có thể mặc kệ họ, nhưng ngay cả ba vị thúc thúc Du, Trương, Mạc của Võ Đang anh cũng không quan tâm sao? Anh mang ba vị thúc thúc đặt ở nơi nào, ở chỗ nào hả?”

Trương Vô Kỵ nghe ta nói, mặt đỏ lên, hổ thẹn không dám đáp lại lời nào.

“Chu cô nương cô đừng hiểu lầm, ta vốn chỉ có lòng tốt muốn bọn họ ra sức cho triều đình cùng hưởng vinh hoa phú quí. Nào ngờ bọn họ cố chấp không nghe, ta bất đắc dĩ, đành để từ từ khuyên giải.”

https://thuviensach.vn

Luận da mặt dày, tính cách vô lại, không ai địch nổi Triệu Mẫn. Có thể nói ra lời như vậy bằng cái giọng mềm mại ôn nhu kia, ta thực phục nàng, chỉ mong Trương Vô Kỵ không đến nỗi ngốc mà tin được.

Hoàn hảo, Trương Vô Kỵ không quá ngốc, nghe xong chỉ hừ một tiếng, xoay người trở lại bên cạnh ta, lạnh lùng nhìn quét qua một lượt, nói:

“Nếu đã như thế, chúng ta cáo từ.”

Nói xong định cầm lấy tay ta đi ra ngoài. Ta biết chỉ bằng vài người như thế này tuyệt đối không cứu nổi mọi người, mà Triệu Mẫn cũng tuyệt đối sẽ không để Trương Vô Kỵ đưa ta đi, nhìn tay hắn giơ đến định nắm, ta liền rụt tay lại tránh đi, tay con gái dễ nắm như vậy sao? Ở thời hiện đại nắm tay chính là nam nữ đang quen nhau, mới rồi còn thấy ngươi mắt qua mày lại với người ta, giờ lại muốn nắm tay ta, đừng hòng!

“Trương đại ca, như vậy không hợp lễ. Anh cứ yên tâm, tôi tự lo được cho mình.”

Trương Vô Kỵ thấy ta tránh khỏi tay hắn, hơi ngây ra, trong mắt hiện lên chút thương tâm, ta nghĩ về sau còn muốn về Võ Đang ở, không nên bất hòa với hắn, lại thêm hắn là diễn viên chính nữa, bình thường những ai đắc tội diễn viên chính đều không có kết cục tốt a, đành phải lên tiếng giải thích một chút. Trương Vô Kỵ gật gật đầu, nhưng trên mặt vẫn là một bộ không được vui vẻ gì cho lắm.

Triệu Mẫn đứng một bên nhìn tức đỏ mặt, thấy Trương Vô Kỵ như không nhìn đến nàng mà mang theo người khác rời đi, nén giận hậm hực nói:

“Các ngươi muốn đi, ta cũng không giữ lại làm gì. Thế nhưng nếu công tử muốn dẫn Chu cô nương theo, cũng chẳng thèm nói với ta một tiếng thì công tử coi ta là hạng người gì?”

https://thuviensach.vn

“Cái này quả thực tại hạ khiếm lễ. Triệu cô nương, xin cô thả Chu cô nương để cô ấy đi cùng với chúng ta.”

Trương Vô Kỵ chắp tay, ngữ khí thành khẩn nói. Triệu Mẫn không trả lời, đưa mắt ra hiệu cho Huyền Minh nhị lão. Ta nhướng mày, Triệu Mẫn chắc chắn sẽ không chịu thả ta, chẳng lẽ ta còn muốn cùng đồ ngốc này ở đây dây dưa nửa ngày sao?

Ta tiến lên mấy bước, đến trước mặt Triệu Mẫn, lạnh lùng nói:

“Yêu nữ để ta trở về thôi! Chỉ Nhược cảm tạ ân tình cứu giúp này của Trương đại ca và hai vị cao thủ của Minh giáo, đại nghĩa của ba vị Chỉ Nhược vô cùng cảm kích, nhưng Chỉ Nhược thân ở trong phái Nga Mi, sẽ tiến lui cùng với sáu đại phái, khi nào sáu đại phái được ra ngoài, Chỉ Nhược tự nhiên sẽ ra cùng.”

Ta ngoài miệng nói khách khí, nhưng ngón tay đã vận khởi nội lực viết vào trong chiếc khăn tay: Trưởng lão sáu đại phái đều không còn trúng độc, lấy giải dược từ Lộc Trượng Khách đưa đến tầng sáu tháp giải độc, có thể tự đào thoát.

Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu ba người thấy tình hình cao thủ đông đảo, lại thấy ý ta như vậy, cũng hiểu Triệu Mẫn nói được làm được, tuyệt đối sẽ không thả người, không khỏi do dự khó xử, băn khoăn. Triệu Mẫn thấy vậy, lửa giận trong lòng lại càng bốc cao. Nhưng càng giận, trên mặt lại càng cười vui vẻ:

“Trương công tử do dự như vậy, là khó xử hay sao? Có thể khiến cho công tử lo lắng như vậy, có phải Chu cô nương là ý trung nhân của công tử không?”

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên nói:

https://thuviensach.vn

“Chu cô nương và ta biết nhau từ nhỏ. Tại hạ khi còn bé trúng phải Huyền Minh thần chưởng của vị này…”

Nói tới đây chỉ vào Hạc Bút Ông:

“…âm độc vào trong cơ thể, toàn thân khó mà cử động, may nhờ Chu cô nương chăm sóc cho ăn cho uống, khuyên giải khai đạo, cái ân đức đó, không bao giờ quên.”

Triệu Mẫn trên mặt nụ cười lại càng thêm quyến rũ, thanh âm cũng mềm mại đi rất nhiều:

“Nếu như thế, hai người tính là thanh mai trúc mã rồi. Anh định lấy nàng làm giáo chủ phu nhân, phải không?”

“Hung nô chưa diệt, nói gì đến chuyện gia thất.”

Trương Vô Kỵ mặt càng đỏ hơn, quay đầu lại nhìn ta vẻ mặt không dao động, còn có ánh mắt Triệu Mẫn tuy ôn nhu mà ẩn dấu tia sắc lạnh, nhẹ nhàng lắc đầu nói. Ta nghe đoạn đối thoại quen thuộc này, im lặng không nói gì. Ta đã mấy lần chuyển hướng đề tài, không ngờ hai bọn họ vẫn có thể nói trở về như cũ, thật không nuốt nổi.

Thừa dịp bọn họ chú ý vào Trương Vô Kỵ, ta lùi dần đến trước Vi Nhất Tiếu. Hiện giờ Vi Nhất Tiếu không còn giả dạng xấu xí bẩn thỉu như trước kia nữa, thân mặc áo dài màu xanh, tóc cũng buộc lại chỉnh tề, và quan trọng nhất là trên người không còn mùi hôi thối nữa. Ta nhìn hắn ánh mắt hoài nghi, hiện giờ lại không thể nhiều lời, lập tức bước sang, tay rất nhanh phất một cái đem khăn tay đã viết chữ nhét vào tay hắn, lạnh nhạt nói:

“Còn thỉnh Vi Bức Vương khuyên Trương đại ca trở về đi!”

Nói xong liền quay người lại đối mặt Triệu Mẫn.

https://thuviensach.vn

“Nếu Chu cô nương không phải là ý trung nhân của anh, cũng không phải sư huynh sư muội, vợ chồng chưa cưới, vậy ta có hủy dung mạo cô ta cũng có liên quan gì đến anh…”

Ta vừa quay mặt lại, nghênh đón ta lập tức có Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông lập tức cầm binh khí đứng chắn ngay trước mặt, còn một võ sĩ cầm dao sắc, nhằm ngay vào mặt ta. Ta mở to mắt, nhìn Triệu Mẫn cười, tình tiết phát triển đến mức này, Triệu Mẫn rốt cuộc cũng không hay ho, ngươi thật đem Minh giáo giáo chủ thống soái quần hào thành bảo bối của mình sao? Coi những người khác cũng đều giống mình sao? Tại sao trong truyện, mỗi khi một nữ nhân phải lòng một đại hiệp liền biến thành ngốc hết cả.

Quả nhiên, Vi Nhất Tiếu nhận được mật tín của ta, tinh thần phục hồi lại, thấy Trương giáo chủ của hắn lâm vào tình thế khó, lập tức cười hắc hắc, ngửa tay ra, nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, giơ ra xoa xoa mấy cái vào gót giày, chỉ thấy một ánh xanh chợt lóe, Vi Nhất Tiếu như vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhưng tay cầm thêm hai thanh đoản đao, không biết lấy được của ai. Ta nhìn hắn hiển lộ ra thân thủ tuyệt kỹ, quả thật bất phàm, tuy rằng ta cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối không được tiêu sái trơn tru không dấu vết như vậy. Bên kia Triệu Mẫn đã phát giác ra có điều không đúng, sắc mặt chuyển sang xanh lét, cầm khăn tay chà chà đến đỏ cả mặt, quả nhiên khăn đen sì bùn đất, đúng là nước bọt trộn chất bẩn nơi gót giày của Vi Nhất Tiếu, càng nghĩ càng thêm lợm giọng.

Vi Nhất Tiếu lúc trước chịu không ít bẫy giăng ám toán của Triệu Mẫn, hiện giờ rốt cuộc cũng trả được một đòn, vui vẻ nói:

“Triệu cô nương, cô muốn hủy dung mạo Chu cô nương, cái đó cũng tùy cô. Thế nhưng nếu như cô tâm địa độc ác thế, họ Vi này cũng chẳng bỏ qua đâu. Hôm nay cô rạch một đường trên mặt Chu cô nương, họ Vi này sẽ trả lại gấp đôi, rạch cô hai nhát. Cô rạch hai đường, ta rạch lại bốn đường, cô chặt một ngón tay, ta chặt cô hai ngón. Họ Vi này nói được là làm được,

https://thuviensach.vn

Thanh Dực Bức Vương nói ra giữ lời, trước nay chưa bao giờ nói ngoa. Cô đề phòng được sáu tháng, một năm chứ làm sao đề phòng được tám năm, mười năm. Còn cô muốn sai người giết tôi ư, chưa chắc đuổi kịp. Cáo từ!"

Vi Nhất Tiếu nói xong, lấy hai thanh đoản đao trong tay gõ vào nhau nghe keng một tiếng, hắn đã biến đâu mất, chỉ nghe hai tiếng phập phập, hai thanh đoản đao đã cắm vào trên cột, tiếp theo "ối, ối" hai tiếng, hai tên phiên tăng ngồi phịch xuống, trường kiếm trong tay đã bị Vi Nhất Tiếu đoạt mất từ hồi nào, huyệt đạo trên người cũng bị điểm trúng.

"Triệu cô nương, hôm nay đắc tội, vậy xin cáo từ."

Trương Vô Kỵ yên lòng, biết Triệu Mẫn bị Vi Nhất Tiếu dọa như thế, ắt không dám giở trò gì với Chu Chỉ Nhược, liền cúi mình vái chào, kéo Dương Tiêu, quay mình đi ra khỏi điện.

Còn lại Triệu Mẫn một người nhìn theo bóng dáng Trương Vô Kỵ, vừa thẹn lại vừa giận, lại không hạ nổi lệnh chặn đánh, chỉ có thể nhìn hắn chạy mất, giận dữ liếc nhìn ta một cái, lại không thể làm gì, đành nén giận sai hạ nhân đưa ta trở về bảo tháp, lại ra lệnh hai ngày không đưa cơm cho ta. Ta biết hiện giờ chỉ còn hai ba ngày nữa là sẽ thoát thân, cũng không để ý, lấy nội công của ta, cho dù tám ngày mười ngày không ăn không uống cũng không chết được, nhiều nhất cũng chỉ là khó chịu vì đói thôi.

Ta trở lại phòng giam trong tháp, Thất thúc đang ngồi trong phòng mình, nghe tiếng ta đóng cửa cùng với tiếng bước chân lính canh đi xa dần, lập tức mở mắt, đến trước mặt ta, lo lắng hỏi:

"Chỉ Nhược, yêu nữ kia không làm khó dễ cháu chứ?"

Ta bị khuôn mặt Thất thúc đột nhiên xuất hiện trước mắt làm cho hoảng sợ, chờ tinh thần phục hồi lại, vội cao hứng nói:

https://thuviensach.vn

“Nàng ta cũng muốn bức cháu khó xử, Vô Kỵ công tử xuất hiện cứu cháu, cùng đến còn có Quang Minh Tả sứ Dương Tiêu, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, cháu đem tin tức nơi này truyền cho họ một ít, tin rằng hắn thông minh sẽ hiểu, còn có những cao thủ Minh giáo phò tá nữa, nhất định sẽ nghĩ ra một kế sách toàn vẹn, cứu tất cả mọi người ra.”

Mạc Thanh Cốc nghe cũng vui vẻ:

“Cái gì mà Vô Kỵ công tử, về sau gặp nó thì gọi là Vô Kỵ ca ca là được rồi. Vô Kỵ đến đây, bọn Dương Tiêu cũng đi cùng, vậy hắn là chủ lực của Minh giáo cũng đều đến cả, thật tốt quá. Hợp với tất cả lực lượng sáu đại phái, nhất định tất cả mọi người có thể phá vây thoát ra ngoài. Để ta đi tìm Tam sư ca, Tứ sư ca bàn bạc.”

“Thất thúc, cháu không gọi là Vô Kỵ ca ca đâu, cùng lắm thì gọi là Trương đại ca thôi. Sắp đến giờ cơm rồi, yêu nữ kia phạt cháu hai ngày không có cơm ăn, cháu thật đáng thương a!”

Mạc Thanh Cốc trong mắt hiện lên vẻ đau lòng, giơ tay giúp ta vén lại tóc cài vào tai, yêu thương nói:

“Lát nữa cùng ăn với Thất thúc. Cũng không hiểu yêu nữ kia nghĩ gì, đối với mọi người đều hà khắc, nhưng với ba sư huynh đệ chúng ta vẫn cứ ngày ba lần đưa đồ ăn, trong đó có rượu có thịt, thật không rõ thế nào. Bất quá sau này thoát được ra ngoài là tốt rồi, Chỉ Nhược muốn ăn gì đều có. Cháu xem, ba tháng này gầy đi nhiều như vậy, sắc mặt cũng tái đi rồi.”

“Thất thúc, cháu cảm thấy cô gái Mông Cổ kia đối với Trương đại ca không đơn giản đâu, vừa rồi hai người gặp nhau, chẳng những không đánh giết mà còn vì một cái hộp châu hoa nói chuyện đến nửa ngày, nàng ta nhìn chằm chằm Trương đại ca ấy! Cuối cùng Trương đại ca rời đi nàng ta chẳng ngăn trở một chút nào. Trương đại ca vận đào hoa thật tốt lắm.”

https://thuviensach.vn

Ta cố ý lấy giọng bát quái, ngữ khí tỏ vẻ cười đùa nói, trước là cứ để người Võ Đang biết trước mà dự phòng đi, tránh cho sau này việc xảy ra lại ứng phó không kịp.

Mạc Thanh Cốc nghe xong, sắc mặt chuyển thành lạnh lùng, trước mắt hiện lên cảnh Ngũ sư ca tự vẫn. Ngũ sư ca tự vẫn, thật không liên quan đến Ngũ tẩu sao? Chẳng qua họ đều đã chết, mọi người cũng bỏ qua không so đo, không ngờ bây giờ Vô Kỵ lại sa vào đường cũ của cha, không được, nhất định không để Vô Kỵ phải lâm đến thảm cảnh như Ngũ sư huynh.

Nghĩ đến đây, Mạc Thanh Cốc vội đứng dậy, xoa xoa đầu ta, vội vàng nói:

“Chỉ Nhược, đồ ăn đưa tới cháu cứ ăn trước, không cần chờ ta. Ta đi tìm hai vị sư ca bàn bạc chút chuyện, một lát ăn cùng hai bọn họ.”

Nói xong khẽ đẩy thùng gỗ ra, đi qua vách tường tiến vào phòng giam của Trương Tùng Khê.

Ta không ngờ hiệu quả lại rõ như vậy, không khỏi nằm trên giường nghĩ ngợi. Người Võ Đang xem ra cũng phản đối hai người này thành một cặp, nhưng tại sao trong nguyên tác và phim ảnh đều không như vậy, Võ Đang chưa có ý kiến gì, hai người đã ẩn cư tại Côn Lôn, ta gõ gõ đầu, thầm nghĩ mình lại phát hiện ra một đề bài khó hiểu.

Bất quá đêm này chính là lúc Phạm Dao đến thử Trương Vô Kỵ. Bọn họ chắc hẳn vẫn giống như trong nguyên tác, nghĩ kế hoạch cứu người ra chứ? Ta nói cho bọn họ tình hình nơi này là đúng hay sai nhỉ? Nếu hắn tìm đến nơi này, vẫn là nói thật đi! Bằng không xảy ra sơ suất gì, Phạm Dao người đã vì Trương Vô Kỵ nhíu mày liền tự chặt ba ngón tay của mình, khó mà nói được sẽ làm gì, vẫn nên biết rõ tình hình thì hơn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phát Lệnh Kích Đấu Thập Bảo Tháp

Kết quả ta chờ hai ngày cũng không thấy Phạm Dao xuất hiện. Trong nguyên tác, chính thời điểm này là lúc số mệnh bi kịch của Chu Chỉ Nhược bắt đầu, ta không đọc kỹ đoạn này, chỉ biết trong lúc Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn ở quán trọ tâm sự yêu đương, Chu Chỉ Nhược bị Diệt Tuyệt bắt phải thề độc, sau khi Vạn An Tự cháy, chủ lực sáu đại phái được cứu thoát, Diệt Tuyệt vì Phạm Dao trêu đùa nên cảm thấy bị vũ nhục, dù chết cũng không chịu để Trương Vô Kỵ cứu, thật đáng tiếc.

Hiện tại, ta bởi vì sợ Diệt Tuyệt cùng bị nhốt trong này sẽ bắt ta thề thốt gì đó nên tìm cách để bà ta chạy thoát, hơn nữa cao thủ sáu đại phái cũng được mọi người phái Võ Đang giúp bức hết độc, tuy rằng không có cách nào giải hết độc cho cả tháp, nhưng cũng đã khác đi nhiều so với nguyên tác. Sự tình rốt cuộc sẽ thế nào, chỉ có trời mới biết.

Buổi tối vừa qua canh hai, trên dưới tháp không hiểu sao bỗng nhiên trở nên ồn ào huyên náo, mỗi người đều la hét gì đó, vì bị vách tường ngăn cách nên nghe không rõ, nhưng tuyệt đối không ít người, khiến cho ta đang ngủ say bừng tỉnh lại. Cũng như ta, còn có Thất thúc, Tứ thúc.. đều trở dậy, không hiểu chuyện gì xảy ra. Lòng ta vừa động, hay là thời điểm phá vây đã đến? Nghĩ vậy ta vội phục xuống lắng nghe, quả nhiên không hề ít tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, theo sau còn có không ít những bước chân chạy bộ. Ta vội chui qua vách tường đến trước Võ Đang tam hiệp:

“Tam thúc, Tứ thúc, Thất thúc, có lẽ thời điểm phá vây đã đến, cháu vừa nghe được bên ngoài có tiếng vó ngựa cùng không ít người chạy tới, lát

https://thuviensach.vn

nữa có thể sẽ hỗn loạn, các thúc thúc mau đi thông báo cho mọi người biết cơ hội để hành động.”

Ba người gật gật đầu, nhanh chóng đi qua những phòng khác. Thất thúc đến trước cái hốc trên tường, còn lo lắng quay đầu lại dặn ta:

“Chỉ Nhược, cháu về phòng trước đi, đừng lộn xộn, có gì chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa, cháu phải chú ý bảo vệ chính mình thật tốt.”

“Thất thúc, thúc yên tâm đi!” Ta vặn vẹo ra một khuôn mặt cười thật tươi cho hắn xem, khiến Thất thúc ngây người một chút, không khỏi bật cười, gật gật đầu rồi quay lại đi tiếp. Ta cũng trở về phòng giam của mình, yên lặng chờ đợi. Huyên náo bên ngoài cũng tăng thêm một bậc, tiếp tục ầm ĩ.

Một lát sau, cả tháp đều đã trở thành hỗn loạn, bảo tháp này nói là mười tầng, nhưng thực tế là mười ba tầng, cao mười ba trượng, có điều ba tầng trên cùng rất nhỏ và thấp, giống như gác xép ở trên mái của nhà hiện đại, bình thường đều dùng để chứa kinh Phật, tượng Phật, xá lợi gì gì đó, các tầng dưới mới có thể chứa được người. Ta ở tầng chín, tầng mười là nơi Huyền Minh nhị lão và các đệ tử trông coi sử dụng.

Ai mà ngờ được, mười tầng như vậy cư nhiên các võ sĩ tầng trên đều chạy xuống, mà các thúc thúc cũng vẫn chưa trở về. Ta ngồi đợi, không biết nên làm sao cho phải, bỗng nhiên chợt ngửi thấy có mùi khói, kinh ngạc, chẳng lẽ Vạn An tự đã bắt đầu bị đốt?

Nghĩ đến đây rốt cuộc ta ngồi không yên nữa, trực tiếp vận công phá cửa đi ra ngoài, thấy trên tầng này quả nhiên không thấy bóng dáng phiên tăng và võ sĩ nào nữa. Nhưng các phòng khác cửa đều khóa, ta đang định đến phá giùm bọn họ, bỗng nhiên trong tháp lại đồng loạt vang lên những tiếng bình bình chấn động, có cánh cửa bị đánh gãy khóa, có cửa bị chấn vỡ toang, có phòng tường bị đánh thủng.

https://thuviensach.vn

Những bóng người thấp thoáng trong khói, Không Trí, Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn, hai trưởng lão cao lùn phái Hoa Sơn, Không Động ngũ lão, các trưởng lão của Thiếu Lâm, phương trượng Không Văn.. tất cả mọi người nhốn nháo chạy ra, nhìn nhau hỏi han xôn xao. Ta thấy tất cả đều đã có mặt, chỉ có ba vị thúc thúc là không thấy bóng dáng, vội đến trước mặt phương trượng Thiếu Lâm cung kính hành lễ, hỏi:

“Chu Chỉ Nhược phái Nga Mi bái kiến phương trượng, không biết phương trượng có biết ba vị thúc thúc phái Võ Đang ở đâu không?”

Trên tầng chín này, tất cả mọi người không phải chưởng môn thì cũng là trưởng lão, toàn những bậc anh hùng cao thủ nổi danh, bỗng nhiên nhìn thấy ta một tiểu cô nương cũng bị nhốt tại đây, ai nấy không khỏi kinh ngạc. Phương trượng Thiếu Lâm cẩn thận nhìn ta đánh giá, liếc mắt nhìn cái khóa phía sau bị ta đánh rớt, bỗng nhiên cười ấm áp, vẻ mặt hiền lành nói:

“Phái Nga Mi quả nhiên có tinh anh, lão nạp bội phục.Chuthí chủ không cần lo lắng, ba đại hiệp phái Võ Đang xuống tầng tám thông tri tới hảo thủ các phái.”

“Vậy bao lâu mới có thể thông báo hết đây? Vạn An tự này đã bốc cháy rồi, không biết khi nào thì cháy tới tầng chín này, chúng ta phải chạy xuống hay là nhảy thẳng xuống đây?”

Ta có chút gấp gáp, Vạn An tự này những kẻ canh giữ số lượng hơn nhiều so với trong phim đã chiếu, trong nguyên tác cùng phim ảnh chỉ nói đến nhóm cao thủ chủ lực chính được cứu thoát, nhưng những người khác làm nhân vật hi sinh thì không có chút đề cập nào, chỉ nói rằng đệ tử hai phái Hoa Sơn, Không Động bị nhốt ở những tầng thấp nhất, kết quả thế nào về sau không thấy nói đến. Phần các đệ tử Côn Lôn, bởi vì ở nơi xa nhất không có phương tiện áp giải, đã sớm bị giết sạch.

https://thuviensach.vn

Lão Tam phái Không Động Đường Văn Lượng chạy vội đến cuối hành lang, nhìn qua cửa sổ nhỏ ra ngoài, thấy phía dưới lửa đỏ vây quanh chân tháp đã cháy lên tầng ba, bên ngoài chân tháp vây quanh vô số võ sĩ, phiên tăng, nhân mã, từ trên nhìn xuống đuốc lửa cháy lấp loáng nhiều như sao sa, trải rộng khắp cả Vạn An tự, vội quay lại nói:

"Không hay! Lửa đã cháy đến tầng ba, cho dù cố chạy xuống chúng ta cũng không xuống quá nổi tầng năm, bên ngoài còn có vô số nhân mã vây quanh, phải làm sao bây giờ?"

"Chu cô nương, cô vừa nói từ trên này nhảy thẳng xuống, tháp này cao phải đến mười mấy trượng, dù khinh công có tốt đến đâu cũng sẽ tan xương nát thịt đó! Chu cô nương có biện pháp gì?"

Hà Thái Xung tuy rằng sợ vợ nhưng mắt nhìn người cũng khá là tinh, thấy ta bộ dáng không hề kinh hoảng biết ta nhất định có biện pháp, những người khác nghe thấy cũng đổ dồn mắt nhìn ta chờ đợi.

Ta bị mọi người chiếu tướng, mất tự nhiên, nghĩ giờ phút này Trương Vô Kỵ có lẽ còn chưa đến, dù không ai tiếp ở dưới ta cũng có cách đi xuống, nhưng hiện giờ dưới kia có tám tên xạ thủ lợi hại phục ở đó, huống cho còn có bọn võ sĩ, quan binh vây quanh, không phải thời cơ tốt để đi xuống nha! Đành bất đắc dĩ nói:

"Muốn xuống không khó, nhưng hiện giờ phía dưới có xạ thủ, chỉ sợ người chưa xuống đến nơi thì đã bị bắn thủng lỗ chỗ rồi, vẫn nên chờ một chút, một lát cường viện của chúng ta sẽ đến. Mọi người trước hết đi thu thập lại hết các khăn trải giường, chăn đơn, sa trướng cùng nước đến đây, nhúng nước cho ướt, đặt ở cạnh mỗi cửa sổ, có bao nhiêu tốt bấy nhiêu, chờ cường viện đến chúng ta sẽ xuống dưới."

Lúc này người ở những tầng dưới cũng hốt hoảng chạy lên, tầng chín càng lúc càng nhiều người tụ lại, khói lửa mù mịt hơn, hô hấp cũng trở nên

https://thuviensach.vn

khó khăn, sau khi nghe lời ta nói, thấy các chưởng môn trưởng lão đều gật đầu đồng ý, vội nghe theo đi thu thập, rất nhanh bên các cửa sổ đều chất đầy vải, ta nhìn qua, cảm thấy cũng không thừa thiếu gì nhiều lắm.

Lúc này dưới tháp lại có biến hóa, giữa những ánh đuốc dày đặc như sao sa bỗng xuất hiện một thân ảnh chẳng khác gì bướm vờn hoa chạy qua chạy lại nhanh nhẹn dị thường, giữa đám đông lạng qua lạng lại, tiếng loảng xoảng, loảng xoảng liên tiếp không dứt, binh khí trong tay các phiên tăng, võ sĩ đều rơi xuống đất. Ta biết Trương Vô Kỵ đã đến, vui vẻ kêu to:

“Trương đại ca, trước loại bỏ mấy tên xạ thủ!”

Trương Vô Kỵ nội lực thâm hậu, nghe xong cẩn thận xem xét tình thế, Kim Cương trận của phiên tăng quả thật lợi hại, nhưng chỉ có thể thủ mà không công, không gây uy hiếp lớn cho mọi người, tám tên xạ thủ kia lại đem cung tiễn nhắm ngay đỉnh tháp, ai nhảy xuống chỉ sợ cũng bị bắn thành con nhím, trong khi đó, lửa đã cháy tới tầng thứ tư, hắn lập tức chạy khắp xung quanh, đánh ngã toàn bộ nhóm tám tên xạ thủ lợi hại, ngoài ra bọn võ sĩ ai cầm cung tên đều bị hắn hoặc bẻ gãy, hoặc điểm huyệt. Hắn nghĩ đến lúc trước mình còn cùng Triệu Mẫn ngồi uống trong quán rượu, ba chén rượu kia có lưu lại dấu son môi của nàng, chung quy mềm lòng không nhẫn tâm giết hết bọn chúng mà chỉ điểm huyệt, cho đến khi xung quanh không còn hảo thủ cung tiễn nào, mới nghĩ đến trên tháp cao kia mọi người nhảy xuống cũng khó sống, vội cao giọng hô lên:

“Các vị tiền bối trên tháp, xin nhảy xuống đây, tại hạ ở dưới này sẽ đỡ cho.”

Ta ở trên tháp nhìn Trương Vô Kỵ đánh ngã hết bọn lính cầm cung tên, nhẹ nhàng thở ra. Đệ tử các phái vốn có ấn tượng không tốt với Trương Vô Kỵ, các chưởng môn thì vẫn giữ được bình tĩnh không loạn lung tung, không ai nghe theo lời hắn nhảy xuống, tất cả đều nhìn ta chăm chú.

https://thuviensach.vn

Ta bất đắc dĩ cười khổ, sắp chịu không nổi ánh mắt của họ, lập tức nói:

“Các vị tiền bối có biết đến trò thả diều không? Mỗi người hãy lấy một tấm vải, chăn hay mền mùng gì đó, cầm lấy bốn góc vận công đẩy khí vào, tấm vải lớn bị thấm ướt sẽ kín hơn không để không khí lọt qua, khi nhảy xuống sẽ cản không khí lại và căng lên, giúp mọi người có thể xuống đất bình an. Mọi người hiểu không? Có cần ta thị phạm để mọi người xem trước không?”

Ta nghĩ mọi người không tin tưởng Trương Vô Kỵ, nhưng cũng muốn ở lại chờ các thúc thúc, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ diễn giải ra như vậy.

“Không cần, ta trước đây rất thích thả diều, ta biết phải làm thế nào rồi!”

Một đệ tử trẻ tuổi phái Hoa Sơn lên tiếng đáp, nói xong nhanh nhẹn cầm lấy một tấm khăn trải giường, nắm chặt bốn góc, vận công đẩy khí, khiến cho tấm mền phồng lên như tấm dù, không chút chần chừ nhảy xuống.

Mọi người thấy thiếu niên phiêu nhiên thoải mái tiếp đất, đều hoan hô lớn, rồi nhanh chóng tranh nhau chăn mền mà đi xuống, sợ rằng đi sau thì hết mất, thậm chí có chỗ còn tranh nhau đến rách cả tấm chăn, dù sao một tấm mền trải giường lớn có thể dùng cho hai người, ta thấy vậy, vội vận công nói lớn:

“Mọi người đừng tranh nhau, những thứ này còn nhiều, mỗi người đều có phần, bất quá phía dưới có nhiều địch nhân còn bao vây, nếu võ công kém đi xuống là chịu chết đó, trước để các hảo thủ xuống trước chế trụ địch nhân, các vị thấy thế nào?”

“Được! Nghe theo cô nương.”

https://thuviensach.vn

Mọi người thanh âm đáp lại đồng loạt, tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng đã nhìn thấy đệ tử trẻ kia, dù đang được Trương Vô Kỵ bảo vệ nhưng bị vây đánh cũng chật vật không chịu nổi. Thủ lĩnh các phái xem ta gật đầu hài lòng, bắt đầu điểm những trưởng lão đi xuống trước, sau đó là chưởng môn, ta đầu đầy hắc tuyến mỉm cười đáp lại.

Phía dưới Trương Vô Kỵ một mặt ứng phó với Vương Bảo Bảo (anh trai Triệu Mẫn) một mặt chuẩn bị tiếp người trên tháp nhảy xuống, không ngờ bọn họ lại xuống bằng cách tuy rất thường nhưng cũng rất thông minh này, hơn nữa lại không tổn thương gì, cũng không cần hắn hao phí sức lực, không khỏi sinh ra kính nể vạn phần đối với người đã nghĩ ra biện pháp. Một bên hỏi đệ tử Hoa Sơn kia, được biết người đó đúng là Chu Chỉ Nhược, không khỏi càng thêm kính nể, trong mắt lại nhớ đến cảnh trước đây Chỉ Nhược dịu dàng chiếu cố hắn.

Lúc này trên tháp lại tiếp tục hạ xuống rất nhiều cao thủ các phái, đánh ngã không ít võ sĩ Mông Cổ và bọn phiên tăng, hoàn toàn kiểm soát được tình hình để các đệ tử tiểu bối có thể an toàn nhảy xuống, mà lửa đã cháy hết tầng năm, sắp lan lên tầng sáu, đó là chỗ ở thấp nhất của đệ tử các phái, không biết họ thế nào.

Bên kia, Vương Bảo Bảo thấy tình hình không ổn, hắn cũng tinh anh như muội muội nhiều mưu mẹo của mình, nhìn thấy trong đám người kia lợi hại nhất là Trương Vô Kỵ đang đánh tới đánh lui, cũng không nghĩ được cách nào, nhướng mày, cảm thấy muội muội hôm nay thật hồ đồ, ngày thường ở vương phủ tỏ ra lợi hại thế mà, không khỏi cả giận nói:

“Cáp tổng quản mau phóng tín hiệu, điều đội thân binh cung nỏ của ta lại đây.”

“Dạ, Tiểu Vương gia!”

https://thuviensach.vn

Cáp tổng quản lấy trong ngực ra một thanh pháo, dùng hỏa chiết tử đốt một đầu dây, pháo hoa bắn lên lửa đỏ chiếu sáng rực cả một vùng trời, khiến cho những người đang chém giết nhau ai nấy đều bất ngờ choáng váng.

Ta ở trên tháp nhìn thấy càng rõ ràng, quay đầu lại thấy tất cả hầu như đã xuống hết, chỉ còn mấy đệ tử của Nga Mi, ba thúc thúc còn ở trên tháp, đám Phạm Dao và Lộc Trượng Khách cũng không thấy bóng dáng, trong lòng lo lắng, vội vận nội công hô lớn xuống dưới:

“Các vị tiền bối, cường viện của địch nhân sắp đến, mau chóng đoạt ngựa, lập tức rút lui.”

Những người này đã quen lệnh, không lo lắng xem tại sao lại phải thế, người đã phi thân đến trước ngựa, lập tức đánh rớt bọn trên ngựa xuống. Mông Cổ nhiều người giỏi kỵ mã, nhưng ngựa tốt cũng rất quý, chỉ có chân chính tùy thân của vương phủ mới có ngựa tốt, những kẻ này đều là quý tộc cả, từ nhỏ được tuyển đến làm bạn cùng Tiểu Vương gia, lực sát thương cũng không mạnh.

Lúc này thế trận bắt đầu hỗn loạn, ngựa bị cướp, bọn võ sĩ trong vương phủ hầu hết tụ tập lại bảo hộ Tiểu Vương gia, hầu như ai cũng không ngờ đến chuyện như vậy, lại càng hoảng loạn, một lát đã khiến cho Vương Bảo Bảo kim quan lệch nghiêng sắp rớt, quần áo bị rách tung, những kẻ còn lại so với hắn còn thảm hơn, không ít ngựa bị đoạt đi, Vương Bảo Bảo đang muốn nổi giận, bỗng Cáp tổng quản kinh hô hoảng hốt:

“Tiểu vương gia, vương phủ đang cháy. Chúng ta quay về bảo vệ vương gia là hơn.”

“Muội tử, ta về phủ trước bảo vệ phụ vương, muội ở lại phải cẩn thận.”

https://thuviensach.vn

Vương Bảo Bảo quay đầu lại thấy phía đông nam quả nhiên lửa cháy ngút trời, vội gật đầu, đang định quay đầu giục ngựa chạy thẳng ra ngoài, chợt thấy muội muội cư nhiên đứng ngơ ngác nhìn tặc nhân kia, không yên lòng, vội dặn vài câu. Triệu Mẫn nghe tin nhà mình cháy cũng không có biểu hiện gì, Vương Bảo Bảo đành quay đi, bất đắc dĩ bỏ qua muội muội phóng ngựa chạy đi, bọn tùy tùng cũng vội vàng theo sau, có ngựa thì cưỡi, không ngựa liền chạy bộ.

Ta ở trên tháp thấy mọi người đều đã xuống hết, chỉ còn ta, ba vị thúc thúc và những người ở tầng sáu là chưa thấy đi lên. Trong tháp khói càng thêm mù mịt, ta cũng càng lúc càng lo lắng. Phía trước tiếng bước chân truyền đến, lòng ta cũng mừng rỡ, Du Tam thúc và Trương Tứ thúc phái Võ Đang quả nhiên mang theo các sư tỷ muội của Nga Mi lên đây, tuy nhiên lại không thấy bóng dáng Mạc Thất thúc.

Ta nghĩ đến phía dưới đốt lửa cùng truyền gọi đội cung nỏ, bây giờ nếu không xuống, đợi lát nữa chỉ sợ vạn tiễn xuyên tâm, vội chỉ vào đống chăn mền, lo lắng nói:

“Hai vị thúc thúc cùng các vị sư tỷ sư huynh mỗi người lấy một tấm vải, cầm chắc bốn góc, vận khí thổi phồng tấm vải lên giống như thả diều mà nhảy xuống, nhanh lên, sắp có đội cung nỏ đến thì không kịp đâu!”

Mọi người nghe có chút khiếp đảm, Du Tam dũng cảm nhất, không kiên nhẫn nhìn bộ dạng mọi người, không nói hai lời liền cầm lấy tấm vải, chuẩn bị tốt rồi thả người nhảy xuống. Những người khác thấy Du Tam thúc không việc gì, vội vàng nhanh chóng làm theo, rất nhanh lại có người bình an tiếp đất. Đinh Mẫn Quân thấy hữu hiệu, cũng chạy vội đến nhặt lấy một tấm vải nhanh chóng nhảy xuống. Tĩnh Nghi sư tỷ chuẩn bị xong, thấy mọi người đều hoặc đã chuẩn bị tốt hoặc đã xuống cả mà ta vẫn đứng yên tại đó, không khỏi lo lắng nói:

https://thuviensach.vn

“Chỉ Nhược sư muội cũng xuống đi! Trên này càng ngày càng nguy cấp a!”

Ta nhìn trên tháp hiện giờ chỉ còn có Trương Tứ thúc, Tĩnh Nghi, Tĩnh Huyền, Tĩnh Trần bốn người, mỉm cười:

“Tứ thúc, Đại sư tỷ, Tĩnh Huyền sư tỷ, Đại sư huynh, mọi người yên tâm, ta cố chờ Thất thúc một chút, thúc ấy còn chưa biết phải xuống thế nào đâu. Mọi người đi xuống hỗ trợ, lát nữa bọn chúng sẽ có thêm một hồi náo nhiệt, nếu không đẩy lùi được bọn chúng, cho dù xuống được cũng không có đường sống.”

“Vậy Chỉ Nhược cháu cùng các cao đệ Nga Mi xuống trước, ta ở đây đợi Thất sư đệ là được!” Trương Tùng Khê tiến lên nói.

Ta mỉm cười, trả lời giọng làm nũng:

“Tứ thúc, Chỉ Nhược võ công không tốt, đi xuống cũng khó tự bảo vệ mình, đừng nói đến chuyện hỗ trợ mọi người. Thúc đi xuống thì tốt hơn a!”

Trương Tứ thúc đành gật đầu, thả người nhảy xuống, còn lại ba vị cao đệ Nga Mi từng nhìn thấy ta thi triển võ công ngày đó, nghe ta nói tự thân khó bảo toàn, không khỏi thấy quái lạ, thoáng nhìn nhau, nghĩ bằng thân thủ của ta hẳn là sẽ không sao, cũng liền nhảy xuống.

Phía dưới đánh nhau đã đến hồi gay cấn, vô số người lao vào nhau chém giết, bọn thuộc hạ dưới tay Triệu Mẫn trừ Huyền Minh nhị lão và Phạm Dao không có mặt thì tất cả đều xông vào. Những người bên kia chính là sáu đại phái, tuy rằng không có binh khí nhưng sức chiến đấu cũng không kém, miễn cưỡng đánh ngang tay, còn chỗ Trương Vô Kỵ thì không người có thể địch.

Trương Vô Kỵ đang cố gắng giúp sáu đại phái ngăn cản công kích của phủ Nhữ Dương Vương, nhìn thấy hai vị Du, Trương của Võ Đang cùng

https://thuviensach.vn

các đệ tử mặc y phục Nga Mi nhảy xuống, vội phóng qua cao hứng:

“Hai vị bá bá, mọi người được bình an thật tốt quá, nhưng sao không thấy Thất sư thúc?”

“Thất sư thúc của cháu giúp Phạm Hữu sứ đi tầng sáu đưa giải dược cho mọi người, rồi lại cùng nhau lên đỉnh tháp chuẩn bị dây thừng giúp mọi người đi xuống, không ngờ đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, Chỉ Nhược còn đang ở tầng chín đợi hắn kìa!”

Trương Tùng Khê một bên đoạt đao của võ sĩ Mông Cổ, sử dụng như kiếm, một mặt trả lời.

Trương Vô Kỵ ngẩng đầu lên nhìn bảo tháp mười tầng đang bốc cháy, sắc mặt vô cùng lo lắng, không biết làm sao, nói:

“Không tốt, sắp cháy đến tầng tám rồi, Thất sư thúc, Chỉ Nhược muội tử, Phạm Hữu sứ đều chưa xuống dưới, nên làm sao bây giờ? Tam thúc, thúc trợ cháu một phen, cháu đi lên cứu bọn họ xuống.”

Du Đại Nham gật gật đầu, đang định dùng Thê Vân Túng đẩy Trương Vô Kỵ lên, xung quanh bỗng nhiên xuất hiện vô số cung nỏ. Những người võ công cao còn có thể tránh được, những đệ tử tiểu bối đã một hàng chết không ít, những người bị thương cũng rất nhiều. Một đợt tên nữa lại bắn tới, Trương Vô Kỵ cùng Võ Đang nhị hiệp không rảnh tay nữa, bước lên trước dùng Thiết Tụ Công không người có thể phản kháng ra chắn tên, lúc này bọn phiên tăng, võ sĩ cùng người của Kim Cương môn lại liên thủ sáp đến, lực lương hai bên nhất thời lại ngang bằng.

“Các vị yên tâm giết cẩu tặc, bọn cung thủ này để Nga Mi ta tiêu diệt.”

Một tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy Diệt Tuyệt sư thái tay cầm Ỷ Thiên kiếm đứng vững vàng thẳng tắp ở đầu tường Vạn An Tự, hơn mười nam nữ đệ tử Nga Mi tiến vào trong, chém giết bọn cung thủ. Bên trong các

https://thuviensach.vn

đệ tử Nga Mi cũng sôi nổi đánh ra, trong ngoài phối hợp. Diệt Tuyệt sư thái giương kiếm, lạnh lùng chỉ vào Triệu Mẫn, bà ta khi chạy thoát đã trở về phái Nga Mi đưa viện binh đến.

Triệu Mẫn thấy phái Nga Mi chém giết không lưu tình, đã giết hết đội cung nỏ, bên trong không còn bị tên nỏ áp chế, tình thế lập tức chuyển. Phái Thiếu Lâm lần này chịu thiệt nhiều, sao có thể chịu nhịn, ngày thường từ bi như Phật giờ cũng ra tay không lưu tình, Lạt Ma đường, La Hán đường các vị cao thủ đều ra sát chiêu, những ai bị chém đứt ngón tay đều giống như phát điên, chém giết bọn phiên tăng võ sĩ đến thê thảm.

Trong lúc nhất thời yếu thế, không địch nổi bấy nhiêu cao thủ, Triệu Mẫn lại nhìn đến Diệt Tuyệt mặt lạnh như người chết nhìn mình, sắc mặt hơi cứng đờ, tim đập loạn, biết mình không phải đối thủ của bà ta, cũng không muốn bấy nhiêu thuộc hạ vất vả thu phục đều bị hao tổn, vội vung tay nói:

“Tất cả lui ra khỏi chùa Vạn An. Trương giáo chủ, chiều ngày mai, ta lại mời công tử đi uống rượu, nhớ đến nhé.”

Rõ ràng đã rất giận dữ, lại hướng Trương Vô Kỵ cười tươi, thong dong lui lại trong sự bảo hộ của đám thủ hạ. Diệt Tuyệt sư thái vẫn lạnh lùng quan sát Triệu Mẫn mắt đưa mày lại. Trương Vô Kỵ ngơ ngác, không rõ nàng ta có ý gì, nhưng Trương Tùng Khê nhanh trí đã mở miệng vận công nói lớn:

“Yêu nữ vô liêm sỉ, ngươi nghĩ trước sáu đại phái câu dẫn cháu Vô Kỵ của ta để chia rẽ bọn ta hay sao? Muốn Minh giáo và sáu đại phái tự chém giết nhau? Vọng tưởng!”

Trương Vô Kỵ lúc này mới hay nàng ta có ý định chia rẽ gây mâu thuẫn, đầu không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn vất vả lắm mới hóa giải được cừu hận giữa hai bên, thiếu chút nữa bị Triệu Mẫn chỉ dùng một câu đã phá

https://thuviensach.vn

hỏng, nhớ trước kia mẹ hắn trước khi chết đã dặn, con gái càng xinh đẹp càng xảo quyệt hay lừa người, xem ra quả đúng là vậy. Những điều Triệu Mẫn vừa nói cùng hắn ở quán rượu cũng thật đáng ngờ, nàng nói thật hay giả đây? Nàng một quận chúa nương nương cao quý tại sao lại thích hắn, hay là vì muốn thu phục hắn, thu phục Minh giáo?

"Đa tạ Trương Tứ thúc cảnh báo, Vô Kỵ chưa bao giờ lại ngờ được lòng người phức tạp như vậy."

Trương Vô Kỵ thật tình hướng Tứ sư thúc cảm tạ, Triệu Mẫn khiến hắn nhớ đến Chu Cửu Chân, không khỏi nghĩ, nếu như hắn vẫn là người như trước, không có võ công, thân trúng hàn độc, càng không phải là giáo chủ Minh giáo, liệu nàng có thể thích hắn không? Nghĩ lại hình ảnh nàng, quận chúa Mông Cổ cao ngạo và kiêu hãnh, thầm cười khổ, đáp án hắn cũng không phải không rõ, nhưng trong lòng vẫn có chút vọng tưởng, vạn nhất là thật thì sao?

Trương Tùng Khê nhìn bọn người kia rút về sau Vạn An tự, thấy Triệu Mẫn sau khi bị đáp lại như vậy sắc mặt vô cùng khó coi, chỉ cười lạnh:

"Đó là cháu quá lương thiện, nghĩ rằng ai cũng là người tốt, nhưng thực tế có những kẻ xấu xa quá sức tưởng tượng của cháu rất nhiều. Về sau gặp gỡ ai thì phải vạn lần chú ý hơn nữa, người như thế kia, làm sao có thể so sánh cùng Chỉ Nhược, Tiểu Chiêu chứ!"

"A! Thất sư thúc, Chỉ Nhược muội tử, Phạm Hữu sứ còn ở trên tháp, làm sao cứu bọn họ bây giờ?"

Nghe Trương Tùng Khê nói, Trương Vô Kỵ có chút ngẫm nghĩ, bỗng nhiên nhớ đến Chỉ Nhược còn chưa xuống dưới, vội ngẩng đầu nhìn lên, lửa lớn đã cháy đến tầng tám, phía dưới đất đá rơi rụng rào rào, cột kèo bằng gỗ đã chống không nổi, cả tòa tháp sẽ nhanh chóng sập xuống, không khỏi hô to kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái bên kia đang muốn mắng Trương Vô Kỵ giả mù sa mưa, cùng một duộc với bọn phiên bang Thát tử, lại nghe được Chỉ Nhược còn đang kẹt trên tháp, bất chấp không quản là Trương Vô Kỵ hay là ai nữa, lo lắng phi thân trên tường hạ xuống, hỏi dồn:

"Sao lại thế? Tại sao Chỉ Nhược chưa xuống, mà sao Mạc Thất hiệp cũng kẹt ở trên?"

Mọi người không ai rõ ràng, Trương Tùng Khê biết đôi chút, đang muốn nói rõ, bỗng nhiên trên tháp Lộc Trượng Khách một thân trần truồng như nhộng tay cầm chăn nhảy xuống dưới, Hạc Bút Ông cũng cầm một tấm rèm to, trận đại chiến lúc này đã kết thúc, tất cả mọi người đều kinh ngạc trợn mắt nhìn, ai nấy mặt đằng đằng sát khí, các nữ đệ tử phái Nga Mi hét thất thanh, bịt mắt. May là hắn võ công cao cường, trong không trung luống cuống một chút rồi nhẹ nhàng hạ xuống ra ngoài tường Vạn An Tự. Hạc Bút Ông tự phụ võ công mình cao không sợ ai, nhưng đối mặt với nhiều người đang giận đùng đùng như vậy, cũng không dám đối diện, theo Lộc Trương Khách phi thân ra ngoài tường.

"Ầm ầm". Mấy tiếng nổ lớn, mấy cột gỗ chính chống tháp bị lửa thiêu đã không chịu được, tháp dần đổ nghiêng, lúc nào cũng có thể sập xuống. Mọi người lo lắng hô mau nhảy xuống, kỳ thật khói lửa dày đặc, chẳng ai có thể nhìn thấy bên trên là như thế nào.

Nguyên là đêm nay, Phạm Dao như trong kế hoạch chế trụ Lộc Trượng Khách cướp lấy giải dược, trói Lộc Trượng Khách và Hàn Cơ đã chết cả hai đều trần truồng vào trong chăn, vì phải đem giải dược cho mọi người nên để cả hai lại trên đỉnh tháp. Có mật tín của Chỉ Nhược, hắn không chần chừ mà trực tiếp chạy nhanh xuống tầng thấp nhất đưa giải dược cho mọi người, lần này không có Diệt Tuyệt nghi ngờ, mọi việc đều thuận lợi, trong lúc trở lại liền gặp Võ Đang tam hiệp.

https://thuviensach.vn

Trương Tùng Khê nổi tiếng cơ trí, am hiểu mưu kế, biết Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này vô sắc vô vị, cho dù đề phòng cũng vẫn sợ trúng chiêu, bốn người sau khi bàn nhau liền quyết định giữ lại một ít giải dược, chờ sau khi rời khỏi đây giao cho Y Tiên Hồ Thanh Ngưu nghiên cứu điều chế, như vậy sẽ không dễ bị người ta khống chế nữa. Phạm Dao thấy ý không tồi, nhưng giải dược hắn mang theo đều đã phân phát hết, đành phải trở lại đỉnh tháp lấy thuốc mà Lộc Trượng Khách giấu trong binh khí.

Mạc Thanh Cốc nghĩ đến mấy sư huynh, Tống Thanh Thư và các đệ tử Võ Đang bị trúng độc không biết đã giải độc hết chưa, cho nên cũng muốn lấy một ít đem về Võ Đang, liền cùng Phạm Dao trở lên đỉnh tháp, không ngờ Hạc Bút Ông đã lén lên đó, giải huyệt đạo cho Lộc Trượng Khách. Bốn người đụng nhau, nhất thời liền đại chiến một trận trên đỉnh tháp. Lộc Trượng Khách đánh với Phạm Dao, nhưng càng lúc lửa càng cháy lớn, mà Mạc Thanh Cốc mấy ngày nay cũng đã tra rõ, kẻ lúc trước đánh lén Tam sư ca là thuộc hạ Nhữ Dương Vương phủ, có thể hai kẻ này lúc đó không tham dự, nhưng chẳng những cùng là thuộc hạ của Nhữ Dương vương mà còn là hung thủ đả thương Vô Kỵ ngày đó, ra tay cũng không lưu tình.

Bọn họ đánh nhau bên trên, thanh âm phía dưới có thể nghe thấy rất rõ ràng, tất cả mọi người hầu như đã rút an toàn, Mạc Thanh Cốc và Phạm Dao hai người một lòng muốn giết Huyền Minh nhị lão cũng không để ý đến động tĩnh bên dưới. Lát sau ngay cả Võ Đang nhị hiệp và Nga Mi đều đã thoát hết, Huyền Minh nhị lão càng đánh càng đuối, đang muốn lui lại, bất đắc dĩ đối thủ quá quyết liệt không chịu nương tay, hai người đều trở nên bất an hoảng hốt.

Bọn họ đấu nhau kịch liệt, đánh vỡ cả sàn gỗ, rơi xuống tầng chín. Ta đột ngột bị bốn người từ trên rơi xuống khiến cho hoảng sợ, hơn nữa một lão già còn khỏa thân luôn, kiếp trước kiếp này chưa từng nhìn qua cảnh tượng như vậy, vội xoay người tránh đi. Không ngờ vừa xoay người liền

https://thuviensach.vn

thấy lửa đã cháy đến tầng chín, vừa rồi trong khói mù mịt ta bế khí chỉ cảm thấy nóng, bây giờ tình thế không ổn, vội lớn tiếng nói:

“Mọi người đừng đánh nữa, lửa đã cháy đến nơi rồi, thoát xuống rồi đánh tiếp!”

Ta vừa dứt lời, bốn người không khỏi dừng tay lại, lúc này tháp bỗng nghiêng đi, ai nấy đều biết tháp sắp sụp xuống, không khỏi nghiêng ngả thân mình. Huyền Minh nhị lão thừa cơ hội mỗi người cướp lấy một tấm vải nhảy xuống, còn lại ba người chúng ta bị bất ngờ chỉ có thể mở to mắt nhìn. Lúc này Phạm Dao bỗng nhiên sắc mặt khó coi nói:

“Vậy, còn hai tấm vải, chúng ta có ba người, làm sao bây giờ?”

“Không phải chứ, ta chuẩn bị không ít mà!” Ta không tin nói, thấy Phạm Dao cầm trong tay hai tấm, còn lại những tấm khác đều đã bị lửa thiêu cháy thủng lỗ chỗ, cũng là ta sơ xuất, nghĩ rằng đã nhúng nước ướt thì lửa khó đốt, nửa ngày như vậy nước đã sớm bị bốc thành hơi rồi.

Mạc Thất thúc mặt cũng ngưng trọng, lúc này tháp lại nghiêng thêm một chút, không bao lâu nữa sẽ đổ sụp, Mạc Thanh Cốc nhìn sâu vào mắt ta, nói:

“Chỉ Nhược, cháu cùng Phạm Hữu sứ xuống trước, Thất thúc sẽ theo ngay phía sau.”

“Thất thúc, thúc và Phạm Hữu sứ nhanh lên, cháu xuống trước chờ hai người.” Nói xong ta thả người, nhảy ra ngoài cửa sổ, xoay người một chút đem chân móc bám vào cửa sổ tầng mười, cười thật tươi nhìn hai người còn đang kinh hãi:

“Yên tâm, cháu có cách đi xuống an toàn. Trương đại ca, mau đến đỡ ta!”

https://thuviensach.vn

Ta lớn tiếng gọi xuống dưới, chân thả ra, rơi tự do, nếu không có khói bụi mù mịt cùng hơi lửa nóng, kinh nghiệm bay xuống lần này cũng không tồi.

"Chỉ Nhược! Chu cô nương!"

Hai tiếng thét kinh hãi, Mạc Thanh Cốc và Phạm Dao mỗi người một tay cầm tấm vải rộng bay xuống dưới, quyết ý muốn bắt lấy Chỉ Nhược, bất đắc dĩ gió thổi khiến tấm dù chao đi, bọn họ muốn bắt lấy cũng không được, chỉ có thể nhìn Chỉ Nhược phía dưới mà kêu lên.

Trương Vô Kỵ nội lực thâm hậu, thị lực cũng mạnh hơn so với mọi người, nhìn thấy Chỉ Nhược lạc trong đám khói bụi chịu hơi lửa nóng, trong lòng đau xót, lại nghe tiếng nàng gọi hắn đỡ lấy mình, trong lòng thoắt vui vẻ, cao hứng vì nàng toàn tâm toàn ý tín nhiệm mình, lập tức vận khởi công lực toàn thân chuẩn bị, miệng hô lớn:

"Chỉ Nhược muội tử, muội yên tâm, ta nhất định có thể đỡ được muội!"

Mới vừa rồi hắn biết Chu Chỉ Nhược còn ở trên tháp, vô cùng lo lắng, đã sớm đem cách xưng hô khách sáo là Chu cô nương vứt xa, gọi ra bằng cách hắn vẫn thường nghĩ trong lòng là Chỉ Nhược muội tử.

Lúc này ta còn cách mặt đất khoảng tám chín trượng, Trương Vô Kỵ đã phi thân bay lên, nhẹ nhàng vẫy một chưởng Càn Khôn Đại Na Di, một cỗ chưởng lực nhẹ nhàng mà nhu hòa lướt qua bên hông ta.

Ta thân mình không tự chủ được xoay tròn trên không, lực ép ngàn cân từ trên không rơi xuống hóa thành vô hình, khoảng cách này tự ta hạ xuống cũng không sao nữa. Trương Vô Kỵ trong lúc ta còn đang xoay tròn, tay khẽ vung lên, nhẹ nhàng ôm lấy eo ta, có chút run rẩy ôm ta vào lồng ngực, ánh mắt chân thật còn lưu chút e ngại nhìn ta dịu dàng. Ta hơi hoảng, cảm giác như có chút lãng mạn, nếu như ánh nhìn trong đôi mắt kia đổi

https://thuviensach.vn

thành của người đó.. Bỗng nhiên trước mắt chợt hiện ra một người với cặp mắt sắc lạnh, lòng ta không khỏi cả kinh.

“Ma giáo dâm đồ, mau thả đệ tử Nga Mi của ta ra, ai cho phép ngươi làm dây bẩn trong sạch của nàng?”

Diệt Tuyệt sư thái gầm lên một tiếng, Ỷ Thiên kiếm trong tay giơ lên đâm về phía hậu tâm Trương Vô Kỵ. Hiện giờ hắn đang ở trên không trung cao năm sáu trượng, hai tay đang ôm lấy ta, muốn chắn một kiếm này chỉ có thả ta tự rơi xuống mới có thể tiếp chiêu bảo trì tính mạng.

Trương Vô Kỵ thế nhưng không buông ta ra, chỉ buồn bã nhìn ta, hai tay gắt gao ôm chặt, coi như không nhìn thấy thanh kiếm chuẩn bị xuyên tâm kia. Diệt Tuyệt sư thái đã nổi sát khí, không vì mọi người tức giận hô lên mà dao động, các cao thủ khác của sáu phái cũng phản ứng không kịp, Du, Trương nhị hiệp của Võ Đang giận muốn nổi điên, phóng người bay lên hy vọng có thể kịp cứu hắn. Tuy nhiên Diệt Tuyệt võ công trác tuyệt, lại ra tay nhanh hơn một bước, kiếm này chẳng những không ngừng lại, ngược lại còn nhanh thêm. Ngay khi thanh kiếm sắp đâm vào lưng Trương Vô Kỵ, trên cao Phạm Dao tức giận mắng to:

“Lão tặc ni đáng chết! Giáo chủ liều mạng để cứu danh môn chính phái các ngươi, ngươi liền báo đáp như vậy sao? Sớm biết…đã..!”

Đang nói liền buông tấm vải rộng trong tay, thả người chắn sau lưng Trương Vô Kỵ, một kiếm kia liền xuyên qua ngực hắn, một chút đuôi kiếm xuyên qua người Phạm Dao đâm vào lưng Trương Vô Kỵ.

Nếu lúc này rơi tự do xuống, ngực Phạm Dao chỉ có thể bị Ỷ Thiên kiếm cắt thành hai nửa, may mắn là khi Diệt Tuyệt xuất kiếm, Mạc Thanh Cốc cũng nổi giận, vốn đang chuẩn bị đỡ lấy Chỉ Nhược, không ngờ Trương Vô Kỵ không buông tay, ngược lại là Phạm Dao bị đâm một kiếm. Khinh công Võ Đang bác đại tinh thâm, Thê Vân Túng vận khởi, Mạc

https://thuviensach.vn

Thanh Cốc buông tấm vải ra một tay bắt trúng lưng kiếm, một chưởng đánh lui Diệt Tuyệt, dùng mũi chân điểm nhẹ một chút, thân mình dù mang theo một người nhưng chẳng những không rơi xuống ngược lại bay lên nửa thước. Nhưng khi Diệt Tuyệt rơi xuống, Ỷ Thiên kiếm rút ra, trước ngực sau lưng của Phạm Dao máu phun ra thành vòi, ngay cả khi Mạc Thanh Cốc điểm mấy huyệt đạo cũng không ngừng chảy, huống chi lúc này thân đang ở trên không, nếu chịu thêm chấn động khi hạ xuống, Phạm Dao chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Ta và Trương Vô Kỵ không nhìn ra phía sau được, nhưng nghe tiếng Phạm Dao rên lên, lại thấy sắc mặt Trương Vô Kỵ trắng bệch một chút, có thể đoán ra tình hình. Lúc này ta bất chấp không che giấu gì nữa, hai người này vì cứu ta mà bị thương, ta tuyệt đối không thể viện cớ gì mà không để ý đến bọn họ được.

Trong nháy mắt suy nghĩ, ta rút ra dải lụa dài vẫn cuốn bên hông vận khí vung lên, cuốn lấy một cây cột trên bảo tháp, thân mình vừa chuyển thoát khỏi lòng ngực Trương Vô Kỵ, chân trượt một chút rồi quấn chắc trên dải lụa giữ mình ngừng lại trong tư thế rơi xuống, hai tay túm lấy Phạm Dao và Trương Vô Kỵ, có thể nhìn thấy rõ ràng thương thế của bọn họ, hơn nữa Phạm Dao còn bị thương rất nặng.

Lúc này Du Trương hai người cũng phi thân lên, hai bên trái phải đỡ lấy Trương Vô Kỵ đưa hắn xuống, cuối cùng cũng khiến một tay ta được giải phóng. Mạc Thanh Cốc nhân cơ hội chuyển mình một chút, học theo ta dùng chân treo mình lên dải lụa, hai tay đỡ lấy Phạm Dao đã ngất đi. Kim châm trên người ta đã bị Triệu Mẫn tịch thu hết, tháp bên cạnh cũng sắp đổ sập, Phạm Dao lúc này lại máu me văng tùm lum sắc mặt đã biến vàng như nghệ, thật sự làm khó ta.

Không có cách nào khác, dù khó cũng phải cố, ta giật đứt mấy sợi tóc của mình, vận công truyền vào để sợi tóc cứng lại thi triển thuật châm cứu chưa bao giờ dùng qua, Cửu Ti Độ Huyệt, cuối cùng cũng ngừng được máu

https://thuviensach.vn

cho hắn. Lúc này trên tháp lại vang ầm một tiếng nổ, mắt thấy tháp đã sập đến nơi, ta cùng Mạc Thất thúc nhìn nhau một cái, Thất thúc ôm Phạm Dao nhảy xuống, ta rút dải lụa lại, dùng dải lụa đánh vào cây cổ thụ bên cạnh, mượn lực trợ giúp Thất thúc vững vàng hạ xuống đất.

"Phạm Hữu sứ thế nào rồi?"

Trương Vô Kỵ trên lưng đã đắp thuốc, thấy hai người chúng ta hạ xuống, liền bước lên quan tâm hỏi.

Ta ngẩng đầu nhìn Trương Vô Kỵ hai mắt đỏ hồng, biết hắn hắn là đang muốn khóc nhưng cố nén lại. Từ thời khắc hắn kiên quyết xả thân cứu ta trên kia, ta đã xác định mình không thể oán hận hắn vũ nhục Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác nữa. Trương Vô Kỵ dù sao cũng không xấu a! Hắn chính là một người rất thiện lương, chẳng qua là gặp phải một nữ nhân quá thông minh, quá xinh đẹp và cũng quá tàn nhẫn, phá hỏng vận mệnh cả đời của hắn.

Nghĩ vậy ta nhẹ nhàng nói:

"Anh không cần lo lắng, Phạm Hữu sứ đã không còn nguy hiểm, hiện tại cần phải nhanh chóng tìm một nơi an toàn yên ổn để tôi chữa thương cho ông ấy, còn nữa, anh mau sai người đi tìm dược liệu trị liệu vết thương đao kiếm, không chỉ sử dụng cho Phạm Hữu sứ mà mọi người đều cần nữa."

Nói xong, ta quét mắt nhìn, xung quanh rất nhiều đệ tử các đại phái bị thương la liệt.

"Ngày đó vào thành, ta và Dương Tả sứ đã thuê phòng ở một quán trọ phía Đông thành, nhưng đã bị Triệu Mẫn phát hiện, bất quá ta đã sai Tiểu Chiêu ở phía Tây thành bao một sân tiểu điếm, các vị miễn cưỡng cố chịu được hãy nhanh ra khỏi thành, nếu không cố được thì theo ta đi phía Tây

https://thuviensach.vn

thành an dưỡng, thấy thế nào?” Trương Vô Kỵ biết hiện giờ không thể thất thố trước mắt mọi người, chỉ có thể cố nén cảm xúc nói.

Lúc này cao thủ các phái Côn Lôn, Không Động, Hoa Sơn khi Triệu Mẫn chạy đã sớm rút đi, chỉ còn có Võ Đang, Thiếu Lâm và Nga Mi. Phái Nga Mi vì hành động của Diệt Tuyệt ban nãy mà vô cùng xấu hổ, không ngẩng mặt lên nổi, chỉ có Không Văn, Không Tính của phái Thiếu Lâm không mất phong phạm tiền bối, đến gần chắp tay lại hướng Trương Vô Kỵ đạo tạ, mọi người khiêm nhượng một phen, cũng biết lát nữa nhất định Triệu mẫn sẽ tập hợp người ngựa binh mã đến, chỉ có thể bi thương đem các đệ tử tử nạn thiêu thành tro mang theo.

Trương Vô Kỵ lâm trận sớm, nội lực hao tổn, lại trúng một kiếm, toàn thân không còn khí lực chỉ có thể dựa vào lưng Du Tam hiệp mà hành tẩu, giờ phút này lại cảm thấy đau đớn, bởi vì bị Diệt Tuyệt đâm và cũng bởi vì Phạm Dao cam nguyện bỏ mạng để cứu hắn mà cảm động, trong lòng thề kiếp này không thể phụ ơn cứu mạng của Phạm Hữu sứ, lại nghĩ hiện giờ mình như trở lại trước kia còn ở núi Võ Đang, có các thúc thúc bá bá chăm sóc, nước mắt bất giác rơi xuống thấm vào lưng áo Du Đại Nham. Du Đại Nham chân bước nhẹ nhàng hơn, khẽ cầm tay hắn an ủi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang

Diệt Tuyệt sư thái tính tình cương ngạnh, vừa đâm Phạm Dao một kiếm nhưng khi đối mặt với ánh mắt khó hiểu và trách cứ của mọi người lại cảm thấy tức giận vô cùng. Bà ta hận ma giáo thấu xương, nhưng hiện giờ Thát tử sắp đem quân đến, không phải lúc tranh luận nên không nói gì, chỉ im lặng đi cùng phương trượng Thiếu Lâm. Các đệ tử cũng yên lặng theo sau, Mạc Thanh Cốc ôm Phạm Dao đang trọng thương đi giữa. Mọi người yên lặng hành tẩu, đến phía Tây thành, cẩn thận quan sát xung quanh biết không có ai theo dõi, lúc này mới đem mấy người bị thương nặng vào trong tiểu viện Tiểu Chiêu đã thuê trước.

Lúc này trời đã gần sáng, nếu không rút thì chắc chắn sẽ kẹt lại trong thành, mọi người bàn luận việc rút lui. Dương Tiêu báo quân Thát đã trở lại, đã chuẩn bị tốt xe cộ để mọi người đi, ai nấy sôi nổi đạo tạ. Lúc này, Diệt Tuyệt lẳng lặng nhìn ta nói:

“Chỉ Nhược, còn không rời đi? Ngày mai trong thành chắc chắn sẽ tra xét rất nghiêm ngặt.”

“Sư phụ, thương thế Phạm Hữu sứ không biết có tìm được lang y trong thành hay không, nếu không ai có thể làm, đệ tử phải ở lại giúp ông ấy rồi mới về Nga Mi được.”

Ở Võ Đang, ta đã sớm nghe mọi người nói nhiều, quy củ trong võ lâm, nặng nhất chính là tội trái lệnh thầy, Diệt Tuyệt có thể trục xuất ta khỏi Nga Mi ta cũng chẳng thể làm gì, cho dù võ công ta thể hiện ra không kém gì bà.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ cố gượng xem mạch cho Phạm Dao, rầu rĩ lắc đầu trước mọi người, bi thương nói:

“Thực xin lỗi, ta không thể làm được gì cho Phạm Hữu sứ, ông ấy cầm cự được đến lúc này toàn nhờ Chỉ Nhược giữ mạng cho cả.”

Lời này nói xong, người mặt xám đi nhiều nhất là Dương Tiêu, ông ta cùng Phạm Dao hai người là Quang Minh Tả Hữu sứ, được xưng Tiêu Dao nhị tiên, cảm tình huynh đệ tự nhiên sâu nặng.

“Vậy sư phụ, vẫn là ta phải ở lại. Phạm Hữu sứ có ơn với sáu đại phái chúng ta, đệ tử không thể khoanh tay đứng nhìn. Đây là bị thương do kiếm, đệ tử vẫn còn chút biện pháp có thể giúp được.”

Ta nói kiên quyết, trong lòng lại cảm thấy có chút bực bội, trong nguyên tác, Diệt Tuyệt vì bị Phạm Dao chọc giận mà dù tự sát cũng không để cho Trương Vô Kỵ cứu, hiện tại lại biến thành Diệt Tuyệt suýt nữa đâm chết Phạm Dao, thật ngoài dự đoán.

Diệt Tuyệt dọc trên đường đã nghe Tĩnh Huyền bẩm báo lại mọi việc, giải dược là Phạm Dao mạo hiểm đoạt được cứu tất cả các đệ tử sáu đại phái, cho dù trong lòng chán ghét ma giáo, trong suy nghĩ của bà, chính là chính, tà là tà, một kẻ tà ma lúc nào cũng đáng giết nhưng bà ta cũng không muốn nợ ơn tình của họ. Diệt Tuyệt không lập tức phản đối, lạnh lùng nhìn Trương Vô Kỵ, trong lòng có chút ưu lự không yên lòng nói:

“Tĩnh Huyền mang các sư tỷ muội về Nga Mi, Tĩnh Nghi và Mẫn Quân ở lại chờ ta, khi nào thương thế của Phạm Hữu sứ không còn gì đáng ngại chúng ta sẽ trở về.”

“Dạ!” Chúng đệ tử Nga Mi khom người nhận lệnh.

Ta thấy rốt cuộc Diệt Tuyệt cũng có điểm thông tình đạt lí, tức giận trong lòng thoáng giãn ra, lạnh lùng trên mặt thay bằng vẻ lo lắng, nhìn

https://thuviensach.vn

ngoại môn sư tỷ trên mặt đeo tấm vải trắng che lại kia, nhẹ nhàng nói:

“Sư phụ, để Ngưu sư tỷ ở lại đi! Khuôn mặt nàng để ta thử chữa trị hẳn là có thể khôi phục, nếu trở về bây giờ chỉ sợ cả đời đều vậy..” Các đệ tử ngoại môn tương lai cũng phải lấy chồng nữa.

“Được.” Diệt Tuyệt gật đầu. Bà ta vốn bênh đồ đệ, tà ma ngoại đạo có thể giết nhiều chừng nào hay chừng ấy, nhưng với đệ tử thì ngược lại, ở Nga Mi chỉ cần nghe lời bà ta, không liên quan gì đến tà ma ngoại đạo, đương nhiên cũng không dính dáng gì đến chuyện nam nữ linh tinh thì bà ta tuyệt đối là một sư phụ tốt, nhưng nếu phạm vào kiêng kỵ, hậu quả xin mời tham khảo Kỷ Hiểu Phù.

Ta ở lại trong phòng giúp Phạm Dao chữa thương, bên ngoài quần hùng cùng Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu đi về cửa thành phía Tây, xua bọn quan binh thủ thành chạy thoát. Buổi sáng, Trương Vô Kỵ giả dạng một anh nông dân và Mạc Thanh Cốc giả thư sinh lại quay trở về, lúc này vết thương của Phạm Dao đã được băng lại cẩn thận, nhưng không có thuốc do ta tự bào chế, phục hồi rất chậm.

“Chỉ Nhược muội tử, Phạm Hữu sứ thương thế nào rồi?”

Trương Vô Kỵ mới tẩy hết bùn đất trên mặt, thấy ta đi ra vội hỏi.

Mạc Thanh Cốc bước lại, đưa cho ta một chiếc khăn tay để lau mồ hôi trên mặt. Ta nhận lấy, có chút giật mình, Thất thúc không trở về Võ Đang a! Có lẽ do Trương Vô Kỵ bị thương, bên cạnh còn có Diệt Tuyệt sư thái như một thùng thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào (sao nghe giống con gái chưa gả quá ^^), Thất thúc mới lo lắng mà quay trở lại. Thế giới Ỷ Thiên này bị ta thay đổi, Diệt Tuyệt không chết, ta cũng không trở thành chưởng môn Nga Mi, thay đổi nhiều như vậy, Thất thúc không trở về Võ Đang cũng không có gì là lạ.

https://thuviensach.vn

“Trương đại ca yên tâm, vết thương của Phạm Hữu sứ tôi đã xử lý ổn thỏa, nhưng thương thế của ông ấy…”

Ta còn chưa nói hết, bỗng nhiên nghe trong phòng Phạm Dao ho lên hai tiếng, còn nói gì đó, Tiểu Chiêu mới rồi còn giúp ta rửa vết thương cho Phạm Dao lúc này vẻ mặt kinh ngạc, bưng chậu gỗ vội vàng đi ra. Ta trong lòng vừa động, Tiểu Chiêu hẳn là rất giống Đại Lệ Ti! Phạm Dao trong lúc mơ hồ, nhận lầm người chăng? Bất quá tuy rằng sự tình có nhiều điều thay đổi, nhưng trong thế giới Ỷ Thiên này, cô gái mà ta muốn giúp nhất chính là Tiểu Chiêu. Vận mệnh của nàng nghĩ đến khiến cho người ta chỉ có thể thở dài. Tiểu cô nương ngốc nghếch chỉ thầm muốn làm một nha đầu bên cạnh người trong lòng mình, thuở nhỏ vì cha mẹ lo lắng tổng đàn Minh giáo Ba Tư tìm ra nàng là con gái Thánh nữ nên đem gửi nuôi nhà người khác, mấy năm mới có thể thấy mặt cha mẹ, sau lại yêu phải một nam nhân nhu nhược, những điều Trương Vô Kỵ hứa hẹn với nàng hẳn chưa bao giờ làm được, cuối cùng lại vì người mẹ không xứng đáng mà hy sinh hạnh phúc cả đời mình.

Muốn thay đổi vận mệnh của Tiểu Chiêu, chỉ có thể khiến cho nàng không đi theo đến đảo Linh Xà. Đại Lệ Ti kia cũng thật kỳ quái, trừ đối với chồng và con gái còn có chút lương tâm, còn lại với bất cứ kẻ nào, dù là nghĩa phụ hay nghĩa huynh bà ta đều có thể trở mặt vô tình, tính cách thật khiến người ta chán ghét. Chỉ cần Tiểu Chiêu bình an, Đại Lệ Ti thế nào ta cũng không quan tâm, nghĩ đến bà ta lợi dụng Ân Ly vô tội, cuối cùng còn mấy lần muốn giết nàng, khiến ta càng thêm chán ghét.

“Kỳ thật tôi có một thiên tâm pháp có thể chữa khỏi cho Phạm Hữu sứ, nhưng cần phải có một người bên cạnh để phối hợp với ông ấy, bảy ngày bảy đêm nửa bước không rời. Tâm pháp này chẳng những chữa trị nội thương, ngoại thương khang phục trong bảy ngày mà còn có thể gia tăng nội lực cho hai người, hiệu quả hơn xa so với bình thường.” Ta nghĩ đến phương pháp chữa thương trong Cửu Âm chân kinh*, đây là cách duy nhất

https://thuviensach.vn

có thể khiến Tiểu Chiêu lưu lại, không để nàng cùng Trương Vô Kỵ đi mạo hiểm.

*Các bạn hãy nhớ đến đoạn trong phim Anh hùng xạ điêu nhé, khi Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngồi chữa thương trong căn phòng bí mật ở thôn Ngưu gia, mất bảy ngày bảy đêm không được ra ngoài, chính là cách chữa thương đó đấy. ^^)

Trương Vô Kỵ vẻ mặt bất ngờ, một lát thần sắc lại trở về ảm đạm:

“Không ngờ Nga Mi còn có tâm pháp như vậy, nhưng chỉ sợ Diệt Tuyệt sư thái sẽ không cho muội truyền ra ngoài đâu.” Hắn đối với Diệt Tuyệt vừa khó hiểu vừa chán ghét, lại có phần sợ hãi, bất quá tiếp xúc với bà ta nhiều như vậy xem như hiểu được tính cách Diệt Tuyệt.

“Trương đại ca, võ công và y thuật của tôi toàn bộ đều là gia truyền, không liên quan gì đến Nga Mi cả, tôi muốn truyền cho ai không ai bắt bẻ gì được.” Ta nhìn Trương Vô Kỵ vừa ủy khuất vừa nghi hoặc, bộ dáng khó xử, khẽ cười nói.

Mạc Thanh Cốc đứng bên cũng gật đầu:

“Vô Kỵ yên tâm, võ công và y thuật của Chỉ Nhược đều của gia truyền, năm xưa Chỉ Nhược khi chưa lên núi Nga Mi đã có thể chữa khỏi cho Tam sư bá, thương thế của Phạm Hữu sứ nhất định là không có vấn đề gì.”

“Nếu cao dược tôi chế ra không bị Triệu cô nương người Mông Cổ kia lấy mất thì việc cứu Phạm Hữu sứ đã dễ dàng hơn nhiều rồi, bây giờ muốn chế lại thì không kịp, chỉ còn cách dùng nội lực chữa thương. Ta xem Trương đại ca nội lực thuần dương chí nhiệt, thuần hậu trầm ổn, vốn là người thích hợp nhất để kết hợp chữa thương cho Phạm Hữu sứ, nhưng chúng ta ở nơi này ngoại địch có thể tập kích bất cứ lúc nào, việc chữa thương không thể để bất kỳ ai quấy rầy, còn cần đến Trương đại ca và Thất

https://thuviensach.vn

thúc bảo vệ. Sư phụ ta thì chắc chắn không thể ở cùng một chỗ lâu như vậy với người trong Minh giáo rồi, thật khiến người ta khó xử."

Ta đem những người có thể giúp được trong khách điếm trừ Tiểu Chiêu ra còn lại đều loại ra ngoài hết.

Trương Vô Kỵ và Mạc Thanh Cốc nghe xong đều gật đầu rồi nhíu mày, lúc này Tiểu Chiêu lại bưng một chậu nước tiến vào, thần sắc có chút lặng lẽ cô tịch nói:

"Công tử, Chu cô nương đi tắm rửa một chút đi!"

"Chỉ Nhược muội tử, không biết Tiểu Chiêu có thể giúp được không?"

Hai người mắt không khỏi sáng ngời, Trương Vô Kỵ cao hứng hỏi.

Ta cẩn thận quan sát Tiểu Chiêu, chỉ thấy cô bé có đôi mắt trong suốt màu biển xanh sâu thẳm, ôn nhuận hữu thần, làn mi dài rợp, hai má còn ẩn hiện vệt nước mắt, làn da trắng muốt mềm mại như ngọc, so với Triệu Mẫn còn trắng hơn, quả thật xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là tuổi tương đương với Dương Bất Hối, dáng người còn nhỏ chưa hoàn toàn trưởng thành, trên mặt có chút non nớt, ngây thơ, gật đầu:

"Chỉ cần có chút nội công căn cơ là được, ta xem Tiểu Chiêu cô nương bước đi nhẹ nhàng, hơi thở sâu dài, hẳn là có thể."

"Công tử, Tiểu Chiêu có thể giúp được gì vậy?" Tiểu Chiêu thấy cả ba chúng ta đều nhìn nàng, sắc mặt ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu, nhưng thanh âm mang theo chút ý cười.

Trương Vô Kỵ thấy ta gật đầu, lúc này cũng không có ngoại nhân, liền kéo tay Tiểu Chiêu, nhìn nàng nói:

https://thuviensach.vn

“Tiểu Chiêu, Phạm Hữu sứ của Minh giáo ta, cam nguyện tự hủy dung nhan, ẩn núp trong Nhữ Dương Vương phủ suốt hai mươi mấy năm, công lao to lớn vất vả, hiện giờ ông ấy vì ta mà trọng thương, chúng ta hiện nay cũng không có linh dược gì, cứu được ông ấy chỉ có dùng một môn tâm pháp gia truyền của Chỉ Nhược muội tử mới có thể. Nhưng muốn dùng tâm pháp này, phải có người cùng ông ấy phối hợp vận công, bảy ngày bảy đêm mới xong. Ta và Thất sư thúc phải bảo vệ bốn phía, phòng ngừa nhân mã Nhữ Dương Vương phủ, Diệt Tuyệt sư thái đối với ta lại có rất nhiều hiểu lầm, bà ấy sẽ không để Chu cô nương hỗ trợ, hiện giờ người duy nhất giúp được chỉ có em thôi.”

“Công tử, Tiểu Chiêu tuy rằng biết thuật ngũ hành bát quái nhưng lại không biết nhiều võ công, nội công lại rất thô thiển..” Tiểu Chiêu nghĩ lại người có khuôn mặt dữ tợn bên trong kia, rất giống kẻ thù giết cha mình mà mẹ hay nhắc đến, vừa rồi ông ta mơ hồ lại nhìn mình thành mẹ, chuyện tình trong đó tất nhiên nàng không biết, nhưng nhìn ánh mắt Trương Vô Kỵ lại nói không ra lời cự tuyệt, rằng ông ta có thể là kẻ thù giết cha mình..

Trương Vô Kỵ không nhìn thấy trong mắt Tiểu Chiêu là khó xử, thấy nàng không cự tuyệt, cao hứng nói:

“Không sao, Chỉ Nhược muội tử nói chỉ cần có chút căn cơ nội công là được.”

“Chẳng những vậy, trong quá trình trị thương còn có thể tăng cường rất nhanh tu vi nội lực của mình, về sau dù không bị thương nhưng chỉ cần tìm nội công cao thủ cùng luyện công phu này cũng mau hơn nhiều so với luyện một mình, hơn nữa cả hai người đều có thể cùng hưởng lợi, là một môn nội công song tu cao siêu tuyệt luân.”

Ta thấy Tiểu Chiêu trong mắt có chút khó xử, nghĩ có lẽ là nàng đoán được rằng Phạm Dao có thể là kẻ thù giết cha của mình. Nhưng ta nếu đã quyết định giúp nàng thay đổi vận mệnh, tác hợp cho nàng và Trương Vô

https://thuviensach.vn

Kỵ thì trước hết phải hóa giải cừu hận giữa nàng và Phạm Dao. Tuy rằng Tiểu Chiêu không có ý định báo thù, nhưng nếu một ngày việc này lộ ra, xem tính cách yếu đuối của Trương Vô Kỵ, người yêu và huynh đệ hận thù nhau, nếu không thể hóa giải hắn sẽ tránh xa hai người này, chỉ sợ sẽ không chịu nhìn đến bọn họ nữa.

Tưởng tượng ra tình cảnh khi ấy, Tiểu Chiêu lại là người không tranh giành nhất định là rất thảm, còn không bằng trở về Ba Tư là Thánh nữ còn oai phong một chút, ta liền nói ra tâm pháp có bao nhiêu kỳ diệu, đồng thời liếc qua mắt Trương Vô Kỵ, thấy Tiểu Chiêu sắc mặt ngập ngừng một chút, toàn bộ đã biến thành màu hồng phấn, trông xinh đẹp như một đóa hồng, Trương Vô Kỵ đứng trước Tiểu Chiêu đã sớm hồn bay phách lạc, ánh mắt si mê.

Tiểu Chiêu bị Trương Vô Kỵ nhìn đến ngượng ngùng, cúi đầu không nói, ta ở bên nhìn phong cảnh, thật hết chỗ nói nổi. Trương Vô Kỵ này thật là.. cho dù có là tâm tính thiếu niên ham vui đi chăng nữa, nhìn mỹ nữ cũng đừng có khoa trương như vậy chứ! Khi nhìn Triệu Mẫn khiến nàng ta vừa vui cười vừa tức giận, lúc đùa giỡn lúc ai oán cũng chính là biểu hiện ra cái bộ dáng này đây, thật không biết kiềm chế.

Nhìn hai người bộ dáng ngơ ngác, Mạc Thanh Cốc nhướng mày, dùng ánh mắt không chấp với con cháu nhìn lướt qua Trương Vô Kỵ, ho khan một tiếng khiến cả hai giật mình bừng tỉnh. Hai người vừa nhấc đầu, ánh mắt liền né tránh nhau, Tiểu Chiêu thông minh hơn nhiều, xấu hổ liếc qua Mạc Thanh Cốc một cái, nói:

“Nói như vậy, vẫn là Tiểu Chiêu nhờ vàoChucô nương và Phạm Hữu sứ rồi, thật sự cám ơn.”

“Tiểu Chiêu không cần khách khí, ta vốn rất thích tính muội mà, cái gì mà nhờ hay không nhờ chứ. Vừa rồi nghe Trương đại ca nói Phạm Hữu sứ tự hủy dung mạo, ta còn muốn nhân cơ hội chữa lại khuôn mặt cho ông ấy,

https://thuviensach.vn

báo ân cứu mạng, hiện giờ có thể chữa khỏi liệu có khiến ông ấy khó chịu trong lòng không nhỉ?" Ta buồn cười nhìn ba người, Trương Vô Kỵ xấu hổ không nói gì, bộ dáng thật có thể dùng để xả xì trét nha.

Nghĩ lại, Mạc Thanh Cốc là người như thế nào, hắn là thầy dạy văn hóa, lễ nghi, kiếm thuật của đệ tử thế hệ thứ ba Võ Đang, trong nguyên tác vì Tống Thanh Thư lén nhìn trộm nữ đệ tử Nga Mi bị Mạc Thanh Cốc đuổi theo giáo huấn, cuối cùng Tống Thanh Thư bị Trần Hữu Lượng xúi giục giết người diệt khẩu. Mạc Thanh Cốc tính tình nghiêm túc, hiện giờ nhìn Trương Vô Kỵ bộ dạng như vậy đã khá là bất mãn, vì xem hắn từ nhỏ đã chịu khổ, không ai dạy bảo nên mới không quở trách, nếu không phải vậy Mạc Thanh Cốc tuyệt đối đã không khách khí. Trương Vô Kỵ lại rất trọng hiếu đạo, nhất định không dám phản kháng, vận mệnh hắn cũng thật khiến người ta phải rầu, ta xem chỉ sợ dù không có ta, chỉ cần Mạc Thanh Cốc còn sống, ngươi cùng đừng nghĩ đến việc rước Triệu mỹ nhân về.

Trương Vô Kỵ vẻ mặt cảm kích nhìn ta cảm tạ vì đã chuyển dời lực chú ý của Mạc Thanh Cốc, nói vội:

"Sẽ không đâu, Phạm Hữu sứ ngày đó cũng vì Minh giáo mà bất đắc dĩ, có thể chữa khỏi cho ông ấy thì vui mừng còn chưa kịp ấy chứ. Nghe nói ông ấy và Dương Tả sứ ngày xưa được xưng là Tiêu Dao nhị tiên, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, khí chất cao nhã phi thường, hiện giờ xem bộ dáng Dương Tả sứ, phong độ Phạm Hữu sứ càng khiến người ta mong chờ. Chỉ Nhược muội tử nếu có thể chữa khỏi cho ông ấy, ta thật sự cảm kích vô cùng."

"Một khi đã vậy, Tiểu Chiêu muội theo ta vào, ta trước đi xin sư phụ dùng Ỷ Thiên kiếm chặt bỏ dây xích ở chân muội đã rồi dạy muội tâm pháp khẩu quyết. Hiện giờ Phạm Hữu sứ đang hôn mê, nội lực sẽ do muội vận hành. Ta trước xử lý vết thương trên mặt ông ấy một chút đã, bất quá tóc của ông ấy trong thời gian ngắn sẽ không thể làm gì, ta sẽ viết một đơn

https://thuviensach.vn

thuốc, chờ sau khi thương thế khỏi hẳn thì dùng, lúc ấy nhất định có thể khôi phục lại mái tóc dài.”

Ta vừa nói vừa kéo Tiểu Chiêu đi về phòng Diệt Tuyệt. Tiểu Chiêu bước theo, xích sắt trên chân kêu leng keng khiến ta không khỏi cảm thán, Dương Bất Hối cũng thật lợi hại, chỉ một là tiểu cô nương thôi mà bắt nàng phải dùng xích sắt nặng nề như vậy mà khóa lại, cho dù nàng có khả nghi thì cũng có thể dùng độc dược hay điểm huyệt gì đó nữa cơ mà! Hiện giờ Ỷ Thiên kiếm không bị Triệu Mẫn cướp, Trương Vô Kỵ cũng không cầm được, ta chỉ có thể đi cầu Diệt Tuyệt. Cũng không ngờ bà ta không làm khó ta, nghe ta thỉnh cầu xong chỉ lạnh nhạt gật đầu, giơ kiếm vài nhát liền chặt đứt xích sắt. Không biết tại sao Diệt Tuyệt bây giờ lại dễ nói chuyện như vậy, có lẽ là cảm tạ ta đã giúp bà thoát thân, trở thành người duy nhất trong sáu đại phái ngoại trừ Võ Đang là thoát khỏi, không bị bọn Mông Cổ cầm tù, khiến cho Nga Mi lần này được nâng cao thể diện, oai danh Diệt Tuyệt cũng truyền mạnh trong giang hồ?

Cứ như thế, qua ba ngày, thương thế của Phạm Dao cũng dần ổn định, không còn uy hiếp đến tính mạng nữa, chỉ cần Tiểu Chiêu ở lại vận công chữa thương là được. Mấy lần Phạm Dao tỉnh lại, trừ việc ngơ ngác nhìn Tiểu Chiêu và cảm tạ ơn cứu mạng ra thì chỉ trầm mặc vận công không nói gì. Ta thấy có Trương Vô Kỵ và Mạc Thanh Cốc bảo vệ hẳn là không có vấn đề gì, càng ngoài dự đoán của mọi người, hai ngày nay Triệu Mẫn cũng không xuất hiện quấy rầy, ta an tâm, thừa dịp này lại dụng công chế thuốc trị thương ngoài da để lại cho ông ta xong, mới nhẹ nhàng thở phào. Dù với những tình tiết sau này có chút mơ hồ, đối với việc Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn làm thế nào lên được đảo Linh Xà, ta chỉ biết trong nguyên tác là hai người theo dõi Chu Chỉ Nhược, Triệu Mẫn trước tiên sắp xếp thuyền ở cảng, hóa trang thành thuyền phu, cụ thể ta cũng không rõ ràng.

Ngày thứ ba, giờ ngọ, mặt trời giữa đỉnh đầu, Diệt Tuyệt sư thái nhìn Phạm Dao thương thế đã không còn gì đáng ngại, quyết định mang theo ta

https://thuviensach.vn

trở về Nga Mi. Ta thật sự không muốn, chỉ muốn về Võ Đang an cư, Mạc Thanh Cốc cũng gặp Diệt Tuyệt mấy lần đề nghị đưa ta trở về núi thăm cha, lại bị Diệt Tuyệt lấy cớ quý phái không thể can thiệp việc của bổn phái mà cự tuyệt. Mạc Thanh Cốc vừa giận vừa bực, nhưng hắn rất coi trọng quy củ võ lâm và lễ giáo, dù lo lắng sau khi trở về ta sẽ phải chịu khổ hoặc trừng phạt cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp, để Diệt Tuyệt đưa ta đi. Mà Trương Vô Kỵ sáng sớm đã nhận được một bức thư mật, rời khỏi cửa còn chưa trở về, ta cũng không thể đợi để từ biệt hắn.

Diệt Tuyệt sư thái, Tĩnh Nghĩ, Đinh Mẫn Quân, Ngưu sư tỷ cùng ta, một hàng năm người rời khỏi tiểu điếm, đi về hướng bắc. Đinh Mẫn Quân hôm trước đã hỏi thăm qua, cửa chính của thành hiện giờ còn đang truy nã mọi người, duy chỉ có cửa đông và cửa bắc là phòng thủ yếu nhất, tra hỏi cũng lỏng lẻo, quan trọng nhất là phía đông bắc có một đoạn tường thành thấp bị đổ, căn bản là chưa từng tu chỉnh, đúng là nơi thuận tiện để ra khỏi thành.

Rời cửa tiểu điếm, Đinh Mẫn Quân dựa theo quy củ ngày xưa, đi trước dò đường, tìm hiểu xem có lính Nguyên đi tuần tra không. Đêm đó Vi Nhất Tiếu đốt phòng củi trong vương phủ cháy lan ra, chấn động cả kinh thành. Hiện tại trong thành tra xét nghiêm ngặt, nơi nơi đều là quan quân, phong tỏa gắt gao, không thể không cẩn thận.

Đi được một lúc, chợt nghe phía trước truyền đến vài tiếng động bén nhọn. Có chuyện không hay, Đinh Mẫn Quân đi trước dò đường chẳng lẽ gặp nguy hiểm? Ta nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang

"Đi đến xem."

Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt biến đổi, hờ hững nói, tay nắm Ỷ Thiên kiếm, vô hoảng bất loạn lần theo tín hiệu mà Đinh Mẫn Quân để lại. Ba người chúng ta cũng tăng cường đề phòng cảnh giác, đi theo sát Diệt Tuyệt. Rẽ qua mấy con đường nhỏ ngoằn ngoèo, Diệt Tuyệt sư thái lẳng lặng dừng lại ở cạnh một bức tường bao ngoài một khu vườn hoang phế, đứng yên như tượng gỗ.

Chúng ta chia ra hai bên, vừa lúc nhìn phía trước, một bà già quay người lại, cổ đeo kim hoa, tay chống quải trượng, mặt tái nhợt nhăn nheo, dắt theo một cô gái xấu xí đứng đó. Đinh Mẫn Quân sắc mặt tái nhợt ngã nằm trên đất, trường kiếm văng ra một quãng không xa.

Ta nhìn kỹ, cảm thấy cô gái kia thực quen mắt, chính là Ân Ly đã mấy tháng không gặp sao? Mặt của nàng ngày càng xấu, có lẽ do Thiên Châu Vạn Độc Thủ ngày càng lợi hại đi. Bên cạnh nàng chính là Kim Hoa bà bà ta mới chỉ được nghe kỳ danh, giả thành bộ dạng này cũng thật đủ xấu, không nhìn ra nổi chút dung mạo xinh đẹp nào của một mỹ nữ Ba Tư a! Ta còn mải suy nghĩ, Diệt Tuyệt sư thái chắc cũng không dễ chịu, đương nhiên là nhìn thấy đồ đệ mình bị đánh thì ai mà vui cho được. Bà ta quét cặp mắt sắc lạnh về phía Đinh Mẫn Quân, Đinh Mẫn Quân cuống quýt đứng dậy, Tĩnh Nghi Đại sư tỷ vội chạy đến giúp đỡ. Lúc này Diệt Tuyệt mới cất giọng lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

“Không biết đồ đệ này của ta làm sao lại đắc tội Kim Hoa bà bà, để bà phải phá lệ mà ra tay với một hậu bối như vậy?”

Kim Hoa bà bà run rẩy ho khan hai tiếng, hướng Diệt Tuyệt nhìn, gật đầu, lúc này mới thở dài, chậm rãi nói:

“Ta bình sinh động thủ với người, chỉ thua dưới tay bà một lần, nhưng lần đó không phải võ công chiêu số không bằng, mà là do kiếm Ỷ Thiên quá sắc bén. Mấy năm nay vì muốn tìm một vũ khí sắc bén để cùng bà phân cao thấp, bà già này đã đi khắp chân trời góc biển, cuối cùng không uổng phí tâm sức, một vị cố nhân đáp ứng cho ta mượn bảo đao dùng một chút. Ta nghe thấy phái Nga Mi bị triều đình giam ở chùa Vạn An, đang muốn cứu bà ra ngoài, để hai bên tỉ đấu bằng bản lãnh chân thực, không ngờ đi vào thì chùa Vạn An chỉ còn là một đống gạch vụn. Ta còn tưởng bà gặp phải độc thủ, khiến ta không thể phục mối nhục thất bại này, không ngờ ban nãy thấy đồ đệ này của bà trên đường, vốn định hỏi nàng ta nơi bà đang ở, không ngờ nàng ta mồm mép giảo hoạt, chua ngoa đanh đá, ta đành phải dạy dỗ một chút, cho nàng ta biết thế nào là phải kính trọng tiến bối.”

Ta vừa nghe liền hiểu được, nhất định là Đinh Mẫn Quân lại miệng gây họa rồi. Diệt Tuyệt sư thái thu hồi lại vẻ lạnh nhạt, trong mắt thần quang chớp động. Kim Hoa bà bà cũng thật là.. Nhàn quá nên mua việc vào mình hay sao? Diệt Tuyệt sư thái chính là muốn Đồ Long đao, bà liền đưa đến, đó là vật của Quách gia, trừ hậu nhân Dương Quá hiểu biết về nó nhất thì còn có Diệt Tuyệt, Diệt Tuyệt võ công không bằng bà thì còn có Minh giáo Ba Tư sắp tìm đến bà nữa, xong đời bà luôn. Lần này Đại Lệ Ti bà gặp xui rồi, đồng thời một lúc phải đối phó với Diệt Tuyệt, Minh giáo Ba Tư, lại không có Tiểu Chiêu cứu. Diệt Tuyệt nhất định vì muốn giết Tạ Tốn nữa, ta nhớ không rõ lắm, trong nguyên tác hình như là Dương Tiêu hay Tạ Tốn tự tay giết chết đại ca của Diệt Tuyệt, lần này bà ta làm sao có thể hạ thủ lưu tình.

https://thuviensach.vn

“Được lắm, được lắm! Ta còn phải cảm tạ bà bà có tâm viện thủ cho phái Nga Mi chúng ta. Bất quá đồ đệ của ta thì ta sẽ tự dạy, không cần Kim Hoa bà bà quan tâm. Nhưng nếu bà đã nói bảo đao cầm trong tay, vậy thì xin mời mang ra, để ta xem bản lĩnh thực sự của bà bà ra sao.”

Diệt Tuyệt che giấu kích động trong mắt, tay nắm chặt Ỷ Thiên kiếm nói.

Kim Hoa bà bà tựa hồ như vừa mới nói nhiều lắm, vẫn ho khan không ngừng, Ân Ly ở một bên lo lắng vỗ vỗ ngực cho bà ta, có chút sợ hãi lại tức giận lén lén liếc nhìn Ỷ Thiên kiếm, ngày đó Diệt Tuyệt suýt nữa chặt đứt ngón tay và phế đi công phu của nàng, lại tận mắt chứng kiến Ỷ Thiên kiếm chém giết nhiều người Minh giáo như vậy, khiến nàng sợ hãi:

“Bà bà, vị bằng hữu kia tính tình không tốt lắm, nhất định là còn ở trên đảo Linh Xà, sư phụ mau về xem đi.”

Diệt Tuyệt nghe xong có chút do dự, bà ta đoán người mà Kim Hoa bà bà nói đến chính là người bà nghĩ, nhưng lại lo lắng Kim Hoa bà bà giả quỷ, lừa bà vào bẫy. Thế nhưng Đồ Long đao bà đã mơ ước bao lâu nay, làm sao bởi một vài nguyên nhân nhỏ còn chưa rõ mà bỏ qua? Không khỏi khó xử.

“Sao vậy? Diệt Tuyệt sư thái lo lắng ta gài bẫy trên đảo đón tiếp bà sao? Không ngờ chưởng môn Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái nổi tiếng ra tay tàn nhẫn vô tình lại là hạng nhát gan như vậy. Nếu bà không muốn đi cũng không sao, nhưng về sau trên giang hồ Diệt Tuyệt bà nhìn thấy ta thì phải tránh ra tìm đường khác mà đi, thế nào?”

Lúc này Kim Hoa bà bà cố gắng lắm mới ngừng được ho, nhìn Diệt Tuyệt bộ dáng do dự, mắt liền nhìn với vẻ chế giễu, khinh thường nói.

Diệt Tuyệt sư thái ánh mắt trầm lại, hung ác nhìn Kim Hoa bà bà, trầm giọng:

https://thuviensach.vn

“Nga Mi ta không phải kẻ khiếp nhược, đi thì đi, sao phải sợ bà chứ. Dù cho bà có tính kế hay bày ra thiên là địa võng gì chăng nữa, Diệt Tuyệt ta đây cũng phải thử xem thế nào. Tĩnh Nghi, ngươi đưa Mẫn Quân và Dư Lam về Nga Mi dưỡng thương, Chỉ Nhược đi theo ta, kiến thức xem Linh Xà đảo của Kim Hoa bà bà thế nào.”

“Dạ!”

Ta bỗng dưng bị điểm danh, không khỏi kinh ngạc, nhăn mày. Thật không hay ho, bà cũng không chết, sao phải bắt ta đến đảo Linh Xà làm gì? Chẳng lẽ là do kịch tình không thể sửa đổi, hay là Diệt Tuyệt thấy ta võ công không tồi, có thể dùng làm tay sai tốt nhất? Trong lòng ta thở dài, không nguyện ý thì cũng thế nào, đệ tử làm sao có thể kháng lại lời sư phụ, sẽ trở thành đại bất kính, ta còn sợ sau này trở về núi bà chỉnh ta, nên đành tuân lệnh vậy. Đại sư tỷ và hai người còn lại cũng khom người nhận lệnh.

Kim Hoa bà bà cười cười vẻ quái dị, lôi Ân Ly chạy đi rất nhanh, không để lại dấu chân trên mặt đất, cũng chẳng sợ Diệt Tuyệt không theo kịp, chạy thẳng ra ngoài thành. Bà ta biết Diệt Tuyệt là chưởng môn một chính phái, sẽ không nuốt lời, cho nên cũng không nhìn lại xem xét, nhưng Ân Ly lại quay đầu lớn tiếng nói:

“Nga Mi Chu tỷ tỷ, đa tạ tỷ ở Tây Vực chiếu cố, đường đi đảo Linh Xà này ta sẽ chiếu cố lại cho tỷ.”

Ta cười cười gật đầu, thấy Diệt Tuyệt sư thái sau khi sử một ánh mắt cho Tĩnh Nghi xong cũng phi thân theo sau Kim Hoa bà bà, ta vội đuổi kịp, trong lòng bất đắc dĩ, biết có Đồ Long đảo ở đó Diệt Tuyệt sư thái tuyệt đối sẽ không đổi ý. Ngay khi ta đang vội vàng, tai chợt nghe thấy phía sau có chút động tĩnh khác thường, vội quay đầu lại nhìn vừa kịp thấy hai bóng người chợt lóe lên rồi biến mất, ẩn thân giấu mình tại một góc tường khuất. Nhìn phục sức quen quen, chẳng phải là Trương Vô Kỵ sớm nay đã ra khỏi nhà hay sao? Người bên cạnh hắn, thật là giống Triệu Mẫn a! Không thể

https://thuviensach.vn

chứ, hai bên hiện nay đang như nước lửa không dung, hai người này mới ba ngày lại đã dính vào nhau rồi. Xem ra lần đến đảo Linh Xà này hai người đó nhất định là muốn xông vào góp vui, còn Tiểu Chiêu thì có thể trì hoãn kéo dài thêm bốn ngày nữa, chỉ mong Tiểu Chiêu cũng đừng có mà đi theo nữa.

Ra khỏi thành, Kim Hoa bà bà thuê một cỗ xe ngựa lớn, Kim Hoa bà bà, Diệt Tuyệt sư thái, Ân Ly và ta, bốn người hướng phía đông mà đi. Đường rất xấu nên đi không nhanh được, mất những bảy ngày, bất quá không gặp ai quấy rầy, hơn nữa Diệt Tuyệt lại tự nguyện đi theo nên trên đường không gặp phiền toái gì, ngày đi đêm nghỉ, yên ổn hành tẩu. Mà Ân Ly nói được làm được, dọc đường đi cơm áo hành trang đều tự mình lo liệu, không để ta phải quan tâm, có điều trong những lúc yên lặng nàng ngồi ngẩn một mình, vuốt ve cánh tay có dấu răng, ánh mắt có điều do dự.

Ta biết tuổi nhỏ của Ân Ly bị chính cha mình và Kim Hoa bà bà phá hủy, thời điểm đó chính là lúc cô gái cần sự yêu thương, bảo vệ nhiều nhất thì lại bị miệt thị, thương tổn, Kim Hoa bà bà tuy cứu nàng nhưng lại muốn Ân Ly làm thế thân cho Tiểu Chiêu, không quan tâm gì đến Ân Ly, bỏ mặc nàng tự oán tự trách, rồi lại yêu phải thiếu niên kia, mà đáng tiếc nhất lại chỉ là một bóng dáng do mình tưởng tượng ra, khiến cho người ta muốn giúp nàng cũng không được. Có lẽ nàng là một cô gái có vấn đề về tâm lý, thực khiến cho người ta phải đau lòng.

Hôm đó trời đã muộn, xe dừng ở bờ biển, chúng ta bốn người xuống xe, Kim Hoa bà bà nhíu mày một phen, sắc mặt hơi biến đổi rồi lại khôi phục lại bình thường, ho khan mấy tiếng. Ân Ly đỡ bà ta đi về phía bến tàu, ta và Diệt Tuyệt nhìn nhau một cái, cười khổ. Diệt Tuyệt tưởng đó là sắp xếp của Kim Hoa bà bà, nhưng ta biết đó chắc chắn là do Triệu Mẫn, không biết nàng ta là thông minh thật hay giả đây, thủ đoạn này thật là sơ hở trăm bề.

https://thuviensach.vn

Cả hải cảng chỉ có một con thuyền bỏ neo, thuyền rất lớn, cao hai tầng, đầu thuyền và hai bên mạn có gắn hỏa pháo, vừa nhìn là biết một chiếc pháo thuyền của quân Mông Cổ. Tuy rằng trên những khẩu pháo có giăng lưới cá, trên thuyền để thêm vài chục sọt cá tươi, nhưng nhìn thủy thủ trên thuyền thần thái tinh quang thì biết, toàn là hảo thủ võ công, càng huống chi cửa biển này vốn náo nhiệt nhưng hiện giờ mấy chục dặm không thấy ai khác, chỉ có thể Triệu Mẫn mới làm ra được.

Bất quá không nhìn thấy đám Trương Vô Kỵ, hẳn là ẩn mình đâu đó trong khoang rồi, bên ngoài chỉ có thủy thủ ứng phó. Dù tất cả mọi người đều biết có vấn đề nhưng ai đóng vai nào vẫn diễn vai đó, Kim Hoa bà bà thương lượng nói muốn thuê thuyền đến đảo Linh Xà, bọn thủy thủ lại đưa đẩy chối từ, nói đây là pháo thuyền cũ nay sửa thành thuyền đánh cá, chỉ đi chài lưới chứ không chở khách, đến lúc Kim Hoa bà bà đưa ra hai đĩnh vàng trả công, gã lão đại đứng đầu mới miễn cưỡng nhận lời.

Ta cùng Diệt Tuyệt sư thái, Ân Ly, Kim Hoa bà bà theo thứ tự lên thuyền. Cũng may trên thuyền khá rộng, bốn người chúng ta được mỗi người một gian phòng, chuẩn bị tốt xong, Kim Hoa bà bà ra lệnh giương buồm về phía đông. Trên biển cả mênh mang không bờ bến, thuyền lênh đênh theo hướng đông nam mà đi. Cũng may khi ta còn nhỏ ở trên sông nên không bị say sóng, hồi ăn cơm chiều, Diệt Tuyệt sắc mặt xây xẩm, lòng ta cười thầm, Diệt Tuyệt sư thái một đời uy phong rốt cuộc cũng có điểm yếu là say sóng a!

Cơm chiều xong, Diệt Tuyệt trở về phòng, Ân Ly cùng Kim Hoa bà bà cũng rời đi, bát đũa có bọn thủy thủ thu dọn, không cần ta đụng đến. Ta rửa mặt xong cũng về phòng mình, nghe sóng biển ầm ì, ta cao hứng mở cửa sổ ra, bên ngoài trời đã tối đen, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh.

Phòng ta ở lầu hai, nhìn ra bốn phía đều là biển cả mênh mông, nghe tiếng sóng rầm rì mãi mãi không ngừng nghỉ, ta ngưng thần nhìn ra mặt biển, chỉ thấy biển cả trong đêm mênh mông âm u thăm thẳm, trên bầu trời

https://thuviensach.vn

vô số những ngôi sao sáng nhấp nháy dày đặc, thật đẹp vô cùng, khiến cho ưu tâm của ta tạm thời được quên đi.

Thầm nghĩ lẳng lặng hưởng thụ cảnh sắc đẹp đẽ đó, nhưng trời không chiều ý người, ta muốn thanh tịnh nhưng người khác vẫn làm phiền, không biết nên trách ta nhĩ lực tốt dù không vận nội công cũng nghe được hay là giọng hai người kia quá lớn. Nghe hai người lúc trầm lúc bổng nói cái gì mà quận chúa nương nương, cái gì mà đại giáo chủ linh tinh, đùa giỡn nhau, ái muội này nọ, ghen tức linh tinh.

Triệu Mẫn có lẽ trải qua cuộc sống trong vương phủ, cha nàng có đông đảo cơ thiếp ảnh hưởng đến, trong lời nhắc đến ta và Tiểu Chiêu có chút chua chua, nhưng khẩu khí khá lớn, có vẻ như không có ác ý gì, còn lấy ta và Tiểu Chiêu ra trêu ghẹo Trương Vô Kỵ, đến khi hắn xấu hổ không còn nói gì được nữa, lại trách hắn thương ai không rõ, nói đến độ hắn phải kể ra hết mọi chuyện cho nàng hay, nói rất nhiều, nói chuyện trên đường trở về Trung Nguyên thế nào, trên Băng Hỏa đảo thế nào, Hồ Điệp cốc.. Hai người nói chuyện, hỗn loạn đủ ám muội giống như bạn tốt sống với nhau đã nhiều năm mà cũng giống như đôi tình nhân lưỡng tình tương duyệt.

Ta nghe phát buồn mà khó nói, lại thấy Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác đau lòng thật không đáng giá. Trong nguyên tác Chu Chỉ Nhược bị Kim Hoa bà bà nhốt lại trong phòng này, có hay không nghe đến lời hai người nói chuyện yêu đương tình cảm thế kia? Triệu Mẫn thỉnh thoảng lại lấy Chu Chỉ Nhược ra trêu ghẹo Trương Vô Kỵ, liệu Chỉ Nhược thật sự có nghe thấy? Có bao nhiêu thương tâm?

Quên đi, ta không muốn nghĩ nữa, dù sao hiện nay ta và Trương Vô Kỵ không có quan hệ gì, ta sẽ không vì một nam nhân như vậy mà thương tâm rơi lệ, nhiều nhất cũng chỉ cảm thán tình cảnh một chút và có thể hiểu tại sao Chu Chỉ Nhược vì sao lại thay đổi lớn như vậy! Ta đóng cửa sổ, nhẹ nhàng trở về bên giường, yên lặng vận khởi nội lực bắt đầu tu tập nội công.

https://thuviensach.vn

Đến khi ta tập xong chuẩn bị nghỉ ngơi, ngoài khoang thuyền bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, ta có chút kỳ quái, dừng động tác thổi đèn lại, người nọ đứng ở cửa, nhẹ nhàng gõ mấy tiếng, thanh âm trầm thấp:

"Phiền cô nương mở cửa một chút, lão đại trên thuyền sai ta mang đồ ăn khuya đến cho cô."

Ta đâu có gọi bữa khuya? Ta có chút kỳ quái mở cửa phòng, chỉ thấy một người mặc kiểu thủy thủ, thân hình thon gầy tuấn tú cao ngất, sắc mặt trầm lặng, mấy phiến râu cằm rung rung, bưng một phần ăn đêm đứng trước cửa phòng. Ta có cảm giác người này rất quen thuộc, hơn nữa còn có đôi mắt tuấn mỹ sáng ngời kia, ta giật mình hiểu ra, cao hứng gọi:

"Thất thúc!"

Mạc Thanh Cốc vội che miệng Chỉ Nhược lại, cảm nhận được đôi môi mềm mại kia áp trong lòng bàn tay hắn, nóng rực như than lửa, vội cuống quýt buông tay ra, sắc mặt nháy mắt biến thành đỏ bừng, cúi sát xuống bên tai Chỉ Nhược thấp giọng nói:

"Nhỏ giọng thôi!"

"Thất thúc, thúc làm sao ở đây được vậy? Sao ban nãy cháu không nhìn thấy thúc?" Ta cũng học Mạc Thanh Cốc, kề sát bên tai hắn nói, trong lòng có chút kỳ quái, Thất thúc sao mặt lại đỏ lên như vậy? Bị sốt sao?

Mạc Thanh Cốc cuống quýt lui lại hai bước, vòng qua ta đem đồ ăn khuya đặt lên bàn, giả giọng:

"Cô nương, bữa khuya đặt trên bàn."

Nói xong mới nén giọng lại nói:

https://thuviensach.vn

“Là Vô Kỵ nhìn thấy cháu và Diệt Tuyệt sư thái bị Kim Hoa bà bà dẫn đi, lại nghe hình như bà ta có ý nói có Đồ Long đao trong tay, lo lắng Tạ Tốn và cháu gặp nguy hiểm, hơn nữa nó và cô gái người Mông Cổ kia có ước định gì đó, cho nên chờ khi Phạm Hữu sứ vô ngại liền cùng Triệu Mẫn và Tiểu Chiêu cô nương thúc ngựa chạy nhanh đến trước, rồi bố trí mọi thứ. Ta lo cho cháu nên đi cùng Vô Kỵ và yêu nữ kia, hiện giờ trên thuyền này đều là người của Triệu Mẫn, cháu vạn lần phải cẩn thận, nếu cảm thấy có gì nguy hiểm hãy thổi cây sáo ta tặng cháu trước đây, lúc đó ta nhất định sẽ đến cứu.”

Mạc Thanh Cốc nói xong không đợi ta phản ứng lại, ngay lập tức đi ra ngoài đóng cửa lại.

Ta nghe mà thất thần, Tiểu Chiêu vậy là vẫn đến, ta kiềm chế nàng bảy ngày nàng vẫn đến cùng Trương Vô Kỵ, thật ngoài ý muốn, không ngờ hơn nữa còn có Thất thúc Mạc Thanh Cốc, hắn cũng thay đổi diễn biến truyện mà đến đảo Linh Xà. Ta vuốt ve cây sáo, vui vẻ, cao hứng, có chút mê mang, sự tình lại biến đổi đến như thế này.

So với nguyên tác chậm mất bảy ngày, người Cái Bang có thể đi, nhưng sứ giả Ba Tư có thể có xung đột với Tạ Tốn hay không? Hoặc sứ giả Ba Tư quấy nhiễu? Sự tình rốt cuộc thay đổi đến mức nào? Hiện giờ không làm sao mà đoán được. Đảo Linh Xà có thêm Diệt Tuyệt và Thất thúc Mạc Thanh Cốc đặt chân lên, Đồ Long đao sẽ về tay ai? Tiểu Chiêu cũng ngàn vạn lần đừng có sa vào con đường khổ ải đó.

Ta bưng đồ ăn đêm Thất thúc mang đến, một ngụm rồi lại một ngụm uống hết, nhưng tâm tư ta toàn bộ đặt trên những phiền toái kia mà suy nghĩ, căn bản không cảm nhận ra hương vị gì cả. Hiện giờ điều tốt duy nhất chính là Thất thúc cũng theo ra đến đây, cho dù có việc gì, có Thất thúc hỗ trợ chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều, thúc ấy là một trong Võ Đang thất hiệp cơ mà.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ly Chu Tình Ti Phục Hà Nhiễu

Biết Thất thúc ở trên thuyền, ta nhẹ nhàng thở ra, yên lòng hơn hẳn. Trên thuyền không giống như những ngày bình thường buổi sáng phải đi thỉnh an Diệt Tuyệt, hơn nữa bà ta say sóng, tối qua đã nói trước không cần đánh thức bà ta dậy sớm. Ta phỏng đoán kỳ thật bà ta hẳn là dành thời gian vận công điều tức, cố gắng thích ứng với cảm giác trôi nổi dập dềnh trên thuyền đi!

Ngày hôm sau ta rời phòng, không ăn sáng nên có chút đói, bọn thủy thủ đều là bảo tiêu của Triệu Mẫn, làm đồ ăn cũng thật không hợp khẩu vị, chỉ có thể tự mình làm. Trên thuyền đồ ăn đơn giản, ta cũng không cầu kỳ, tùy tiện hâm nóng hai cái bánh bao cùng ít cháo làm đồ ăn sáng, đang định mang về phòng ăn thì nhìn thấy Ân Ly một mình ngồi bên thành tàu, ngẩn người nhìn ra biển. Thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, lại nghĩ đến đêm qua nghe được hai người kia cười nói đùa giỡn, khẩu vị ta liền tụt xuống.

“Châu Nhi sao lại ngồi một mình ở đây vậy? Ăn sáng chưa? Kim Hoa bà bà không cần muội chăm sóc sao?”

Ta múc ra một bát cháo, bưng đến bên cạnh nàng.

Ân Ly lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt buồn vui lẫn lộn:

“Ta quên chưa ăn. Bà bà cũng cả ngày ngồi trong phòng, không cần ta hầu hạ.”

“Vậy cùng về phòng ta ăn đi! Ta lần đầu tiên ra biển, trên thuyền ngồi không mãi cũng thấy buồn.”

https://thuviensach.vn

Ta kéo nàng lên phòng ta trên tầng hai.

Ân Ly có chút nhăn nhó, ngượng ngùng, bất an, nhưng không giằng tay ra, theo sau ta thấp giọng:

“Chutỷ tỷ, cám ơn tỷ.”

“Sao phải khách khí như vậy, mau đến đây ăn đi! Bữa sáng này tự tay ta làm đó.”

Ta mở cửa phòng, đặt đồ ăn lên bàn, ấn nàng ngồi xuống. Ta ngồi xuống chỗ đối diện, ăn trước mấy ngụm. Ân Ly thấy ta ăn uống tự nhiên, hơn nữa hồi ở Côn Lôn cũng đã chiếu cố nàng không ít, cũng không ngại nữa, cầm lấy bánh ăn.

Cổ đại ăn uống đơn giản, cho nên đồ ăn trên bàn cũng không có gì đáng nói đến. Ăn xong, ta dọn dẹp sạch sẽ rồi rót cho nàng một chén trà, kéo nàng ngồi lại nói chuyện phiếm. Ân Ly quên đi tình cảm trong lòng, nói năng cũng thoải mái hơn nhiều. Ta và nàng tán gẫu chuyện quần áo, trang sức, son phấn… Nhưng nhắc đến chuyện son phấn, Ân Ly lại rầu rĩ, có chút mất mát nói:

“Son phấn có tốt thì cũng dùng làm gì, ta càng ngày càng xấu, hắn nhất định sẽ không thích ta. Nhưng ta lại không muốn hủy bỏ hết công phu của mình như mẹ. Bất quá nếu hắn thật sự không thích, ta cũng cam lòng mà hủy đi, đáng tiếc lại không thấy hắn..”

Nói xong, Ân Ly lại nhìn xuống bàn tay, vẻ mặt hạnh phúc ngọt ngào tràn ngập hư ảo.

“Châu Nhi muốn nói đến Trương công tử của Võ Đang Ngũ hiệp sao? Cái đó muội không phải lo đâu, biết tại sao không? Tăng A Ngưu đã cứu muội, hắn chính là Trương Vô Kỵ đó. Hôm đó hắn chính miệng nói muốn cưới muội, sư phụ và các đệ tử Nga Mi chúng ta đều nghe thấy. Muội đi

https://thuviensach.vn

trước nên không nhìn thấy hắn ở Quang Minh đỉnh oai thế nào đâu, đại phát thần uy, một mình độc chiến sáu đại phái, ngay cả sư phụ ta cũng bại trong tay hắn."

Ta kéo Ân Ly, nhỏ giọng nói, cảm thấy vẫn là đem chuyện của Trương Vô Kỵ nói rõ ra cho Ân Ly biết là tốt nhất, có thể để lòng nàng sớm được rõ ràng tình cảm trong lòng.

Ân Ly nhìn ta vẻ không dám tin, bỗng nhiên đứng dậy, đứng sát đến trước mặt ta, gắt gao nắm chặt tay ta nói:

"Chu tỷ tỷ, tỷ nói A Ngưu ca chính là tên oan gia kia của ta? Điều này sao có thể? Hắn là Tăng A Ngưu a! Trương Vô Kỵ hung dữ, ương ngạnh, A Ngưu ca tính tình lại ôn hòa và tốt như vậy, một chút cũng không giống!"

"Châu Nhi, lời muội nói thật là ngốc, khi đó Trương Vô Kỵ còn nhỏ, giờ hắn lớn lên, hắn thiện lương với những ai đối tốt với hắn, đối hắn không tốt là hắn lại hung dữ lên ngay. Muội có biết chưởng môn phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông không? Gã ngụy quân tử đó bị Trương Vô Kỵ xử đẹp luôn."

Ta biết người Ân Lỵ yêu chính là Vô Kỵ mà nàng luôn nhớ đến và tưởng tượng ra, hung dữ và bá đạo.

Ân Ly toàn thân bỗng nhiên mềm nhũn, vô lực ngã xuống, ta vội đỡ nàng, dìu nàng ngồi lại trên ghế. Ân Ly hai mắt vô thần nhìn ra xa, thì thào nho nhỏ:

"A Ngưu ca chính là Trương Vô Kỵ? Tại sao hắn không chịu nói với ta? Hắn có biết là ta tìm hắn cực khổ thế nào không? Có phải do ta quá xấu, hắn không thích? A Ngưu ca.. sao có thể là…?"

"Muội ngốc quá đi, Trương đại ca ngày đó chăm sóc chiếu cố muội cẩn thận như vậy, lại chính miệng nói muốn lấy muội, sao lại không có

https://thuviensach.vn

muội trong lòng? Chẳng qua sư phụ ta ghét hắn, các phái lại muốn từ hắn mà tìm ra Đồ Long đao, khiến hắn không thể nói rõ ra với muội được. Sau đó, nếu hắn không nhìn thấy Ân lão tiến bối giáo chủ Thiên Ưng giáo gặp nạn thì cũng sẽ không ra tay đâu."

Ta trỏ trỏ ngón tay vào trán nàng, chỉ cảm thấy Ân Ly này thực là ngốc, lại càng khiến cho người ta thương tiếc.

Ân Ly nghe xong lời ta nói, hai mắt sáng ngời trở lại, cầm lấy tay ta, còn thành thật nhìn ta nói:

"Vậy hắn mới giống bộ dáng oan gia như trước kia. Hắn mới gặp, đã theo ta cầu hôn, hắn không chán ghét ta! A, hắn đánh nhau với sáu đại phái thế nào? Sư phụ tỷ lợi hại như vậy, ngày đó đánh A Ngưu ca.. à, là đánh Trương Vô Kỵ hộc máu, vậy lần sau hắn làm thế nào vậy? Hắn có bị thương không? Nếu không ta cầu xin bà bà đến Trung Nguyên cứu hắn."

Nói xong, Ân Ly lo lắng đứng lên muốn đi tìm Kim Hoa bà bà. Ta vội kéo tay nàng, nhỏ giọng nói:

"Muội yên tâm, có lẽ hắn gặp kỳ ngộ gì đó. Ngày đó cao thủ sáu đại phái, trừ Võ Đang không ra tay thì ai cũng đều thua hắn hết. Muội có biết sáu đại phái bị nhốt ở chùa Vạn An cũng là do hắn mang người đến cứu không? Sau mọi người mới biết hắn đã làm giáo chủ Minh giáo, rất oai phong, ngay cả kẻ đứng đầu chủ mưu ám toán sáu đại phái, là quận chúa gì đó của Thát tử hình như cũng rất thích hắn, bất quá bọn họ một người triều đình, một người làm phản sẽ không có khả năng đến với nhau, hơn nữa Trương đại ca còn chính miệng nói phải cưới muội mà."

Ân Ly ngẩn ngơ ngồi xuống, có thể hôm nay đã khiến nàng chịu cú sốc lớn, nhất thời im lặng nhìn xuống đất, hai tay nắm chặt. Một lúc lâu sau nàng mới thấp giọng:

https://thuviensach.vn

“Biết hắn còn sống bình an là tốt rồi, ta được nhìn thấy hắn cũng đã thỏa mãn, hiện giờ ta xấu xí như vậy, cho dù hắn đồng ý lấy ta cũng sẽ không vui vẻ. Nếu ở cùng hắn một chỗ, mà thấy hắn giống như cha ta, thấy một người lại yêu một người, ta sẽ không nhịn nổi mà đâm hắn chết, rồi tự đâm mình chết luôn. Nếu thế không bằng không gặp. Hơn nữa hắn lại không giống chút nào như Trương Vô Kỵ trong trí nhớ của ta.”

“Châu Nhi, muội là vì độc nhện trên mặt hay sao? Muội đem công lực Thiên Châu Vạn Độc Thủ tán đi hết không phải tốt sao? Muội xem dáng người của mình, yểu điệu như thế, muội cũng có đôi mắt rất đẹp, ta xem so với quận chúa kia cũng không kém, chỉ cần khôi phục dung mạo, Trương đại ca hắn sẽ không muốn đi tìm người khác nữa a!”

Ta nhìn Ân Ly ánh mắt buồn bã, không biết nên khuyên nàng thế nào, trong lòng nàng chỉ nhớ đến Trương Vô Kỵ và cũng đoán ra tính tình của hắn. Trong thế giới Ỷ Thiên, có bốn cô gái nổi bật nhất, hắn đúng là thấy ai cũng không tự kiềm chế được lòng mình. Càng huống chi Ân Ly đơn thuần mà lại chấp nhất này có đối thủ siêu cấp lợi hại là Triệu Mẫn, quả thật nàng không hợp ở cùng một chỗ với Trương Vô Kỵ. Nhưng lúc này trước tiên quan trọng nhất là giúp Ân Ly hết hy vọng với Trương Vô Kỵ đi. Ân Ly vốn ghét nhất nam tử hoa tâm, phát hiện ra bộ mặt thật của Trương Vô Kỵ, nhất định là buông hắn ra.

Ân Ly vừa nghe nói nàng phải tán đi công lực Thiên Châu Vạn Độc Thủ liền lắc đầu, thống khổ nói:

“Chu tỷ tỷ, tỷ không biết, năm đó mẹ ta vì yêu cha ta, đem tất cả công phu hủy hết trở thành một nữ tử bình thường tay trói gà không chặt. Tuy rằng mẹ rất xinh đẹp nhưng cha không phải đã cưới thêm vợ lẽ cùng rất nhiều thị thiếp sao? Lại còn phải chịu bị bọn họ nhục mạ và cướp đi cả tính mạng. Ta khi quyết định luyện công phu này, cũng đã muốn quyết định sẽ không ngốc như mẹ đem công lực của mình hủy bỏ.”

https://thuviensach.vn

“Châu Nhi, thế giới này tuy rằng có nhiều nam tử bạc bẽo, nhưng cũng có người là chân tình thật ý, chỉ còn xem duyên phận thôi, chứ có cách nào có thể bắt buộc được nam nhân không thay lòng đổi dạ sao? Bất quá nếu muội không muốn mất đi võ công để khôi phục dung mạo, ta có cách, chẳng những có thể khôi phục dung mạo cho muội mà còn có thể tăng cường võ công, có thể đem Trương đại ca buộc chặt lại.”

Ta nhìn Ân Ly đang buồn rầu tự trách, hạ quyết tâm nói.

Ân Ly bị lời ta gây chấn động, không dám tin, nói:

“Chu tỷ tỷ có cách? Nói cho ta biết đi, ta thật sự rất thích Trương Vô Kỵ.”

Nói xong lời này, tai đã chuyển thành đỏ dừ, ta hiểu, một cô gái nhỏ ở cổ đại này mà có thể nói rõ ra tình cảm của mình như thế đã là quá bạo dạn rồi.

“Ta nếu đã nói ra dĩ nhiên là sẽ không giấu đi đâu. Nhà của ta có truyền lại một môn tâm pháp, có thể nói là âm độc vô cùng, là trước đây đoạt được từ kẻ thù, có thể đem độc tố trong cơ thể muội bức đến kinh mạch trên tay, luyện thành một môn trảo công, có thể xuyên qua sắt đá như xuyên bùn đất, bất quá công phu này quá âm độc, chiêu thức pháp môn ta sẽ không truyền lại cho muội.”

Ta nếu truyền cho Ân Ly tâm pháp, đem độc nhện trong cơ thể nàng chuyển đến trên tay, kịch độc tỳ sương khác với độc nhện, Diệt Tuyệt hẳn không nhìn ra được, nếu truyền chiêu thức sẽ lộ ra ngay.

*Có lẽ môn này là Cửu Âm Bạch Cốt trảo chăng?

Ân Ly đứng lên đi hai vòng, trên mặt đều là vẻ mâu thuẫn. Ta cũng đứng dậy, có chút kỳ quái, nàng băn khoăn cái gì? Có thể khôi phục dung

https://thuviensach.vn

mạo lại tăng cường võ công thì có gì mà phải do dự? Ân Ly quay đầu lại, trong mắt hiện lên băn khoăn mà kiên định, nắm tay ta nói:

"Chu tỷ tỷ, ta không biết tại sao tỷ lại tốt với ta như vậy, nhưng ta biết A Ngưu ca rất thích tỷ, hắn mỗi lần nhìn thấy tỷ, ánh mắt liền rất sáng, rốt cuộc sẽ không nhìn nổi ai khác nữa. Ta cuối cùng vẫn cảm thấy A Ngưu ca không giống Trương Vô Kỵ, cho dù hắn có là Trương Vô Kỵ, ta khôi phục lại dung mạo thì thế nào chứ, ta sẽ không chấp nhận trong lòng hắn có người thứ hai. Người hắn thích lại là Chu tỷ tỷ đối với ta tốt như vậy, ta không muốn khó xử Chu tỷ tỷ, ta chỉ muốn tránh xa hắn thôi, không bao giờ gặp lại hắn nữa."

"Nha đầu ngốc, muội nghĩ cái gì vậy? Ta và Trương đại ca biết nhau từ nhỏ, ta coi hắn như một ca ca mệnh khổ, bởi hắn từ nhỏ đã chịu nhiều khổ sở nên đau lòng cho hắn thôi. Mà hắn cũng bởi vì ta chiếu cố nên mới cảm kích ta, không phức tạp như muội nghĩ đâu, nghĩ nhiều làm gì chứ? Cho dù không phải vì hắn thì muội cũng không muốn xinh đẹp trở lại sao? Ta xem muội luyện công đến ngốc, hay là vì ta không muốn dạy chiêu thức cho mà cố ý nói vậy?"

Ta cười khổ, lại càng quý nha đầu ngốc này. Nếu như Tiểu Chiêu thuần khiết như một thánh nữ, không hờn ghen không oán hận thì nha đầu này, có chút si, có chút ngốc, yêu cũng thật, độc cũng thật mà hận cũng thật. Chỉ dựa vào đôi câu chữ miêu tả trong sách về nàng, không thể hiểu hết được về cô gái nhỏ này.

Ân Ly ánh mắt đang quyết tâm, vì lời ta nói mà buông lỏng xuống, ánh mắt vui mừng cảm kích, cầm tay ta lắc lắc:

"Có thể xinh đẹp lên ta đương nhiên rất thích rồi, nhưng Chu tỷ tỷ, trừ mẹ, bà bà và A Ngưu ca, tỷ là người thứ tư đối xử tốt với ta, ta không muốn lừa dối tỷ, ta… ta là con gái của Ân Dã Vương của Thiên Ưng giáo, tên thật là Ân Ly, cũng coi như là người của ma giáo. Năm đó vì hai ca ca bắt

https://thuviensach.vn

nạt mẹ con ta, ta nhất thời không kiềm chế mà giết chết mẹ kế, cha ta và hai ca ca lại muốn giết ta, mẹ vì cứu ta mà tự vẫn, ta được bà bà cứu và giữ lại bên người hầu hạ, còn truyền võ công cho ta, tỷ… còn nguyện ý truyền võ công cho một người hại chết mẹ ruột như ta nữa không?"

"Nha đầu ngốc, muội đúng là ngốc thật. Ta không phải sư phụ mà oán hận người ma giáo, ta chiếu cố muội bởi vì ta quý muội, và rất thích cá tính của muội. Ta không có tỷ muội, chắc gặp được muội cũng là do duyên phận, vừa nhìn thấy muội đã muốn coi muội như em gái ruột của mình. Muội xuất thân thế nào không quan trọng với ta, chỉ cần muội không lạm sát người vô tội, không làm việc xấu là được. Không truyền cho muội chiêu thức ta cũng thật có lỗi, nếu không để ta suy nghĩ xem có môn trảo công hoặc chỉ công nào truyền cho muội cũng được."

Ta nhìn đáy mắt Ân Ly, rất sâu trong đó có nỗi tự ti tự trách. Ta biết, nếu không phải bà mẹ kế và hai ca ca kia quá đáng thì một cô bé con mới ít nhiều mười tuổi làm sao có gan giết người? Hơn nữa bị cha và hai ca ca đuổi giết, mẹ ruột vì cứu nàng mà tự vẫn, nàng không lúc nào là không tự trách mình. Lúc này ta bắt đầu cảm thấy mình may mắn vì sinh ra là Chu Chỉ Nhược, ít nhất còn có cha yêu thương, không chịu áp lực gia đình, vẫn thực là hạnh phúc. Nếu ta lâm phải tình cảnh như Ân Ly, chỉ sợ càng thống khổ.

Ân Ly nghe xong lời ta nói, toàn thân mới buông lỏng, suýt nữa thì vô lực ngã thật. Ta vội kéo nàng lại, Ân Ly ôm tay ta, thấp giọng:

"Chutỷ tỷ không cần tìm võ công cho ta, Thiên Ưng trảo của ông nội ta từng tập qua, ta tập chiêu thức Thiên Ưng trảo cũng tốt. Nhưng Chu tỷ tỷ, tỷ không nghĩ ta rất xấu xa sao? Ta giết mẹ kế, hại chết mẹ ruột, ta xấu như vậy, ta…"

Ta thấy Ân Ly còn chìm đắm trong bất hạnh quá khứ, vội ngắt lời nàng:

https://thuviensach.vn

“Ân Ly, không, gọi là A Ly, dễ nghe hơn Châu Nhi nhiều, về sau ta gọi muội là A Ly nhé. Aiz! Muội tập Thiên Ưng trảo thì tốt quá rồi, ta không cần phiền toái nữa. Dù sao còn lâu nữa mới đến bữa trưa, ta trước giúp muội bức độc đến tay một chút, muội phải nhớ cách công lực truyền qua những kinh mạch nào, ta đem khẩu quyết chép lại cho muội, sau khi học thuộc nhớ đốt đi. A Ly, phải nhớ kỹ, muội là một cô gái rất rất tốt, những việc trong quá khứ chỉ có thể trách vận mệnh trêu người.”

“Cám ơn tỷ, Chu tỷ tỷ.”

Ân Ly nhìn ta bận rộn chép khẩu quyết ra, nói, ta vô vị khoát tay, ý bảo không cần.

Tầng một pháo thuyền, Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn đàm đạo nói chuyện, lại không biết vận mệnh đã có rất nhiều thay đổi, may mắn hay bất hạnh không thể nói trước.

Ba bốn ngày sau trên thuyền, ta và Ân Ly ở ngay trong phòng vận nội công bức độc, tuy mới ba ngày nhưng trên mặt nàng, độc khí màu đen đã giảm đi không ít, khuôn mặt cũng bắt đầu trở lại dễ coi hơn nhiều. Trên mặt nàng, một lớp da lão hóa tróc ra, thoạt nhìn không tốt hơn bao nhiêu so với trước, nhưng ta biết tầng biểu bì này bong ra khuôn mặt nàng sẽ khá hơn nhiều, phải bong ra như vậy tầm hai ba lần nữa nàng mới hoàn toàn khỏi hẳn.

Diệt Tuyệt sư thái và Kim Hoa bà bà mặc kệ chúng ta muốn là gì thì làm, mà cũng có thể nghĩ ra chúng ta làm gì được chứ. Một buổi chiều, Ân Ly nói ta biết đã sắp đến đảo Linh Xà, hai chúng ta không luyện công nữa, mở cửa sổ ra nhìn thấy phía xa xa, cây cối trên đảo càng ngày càng gần lại.

Cách đảo mấy dặm, có thể thấy rõ mấy đỉnh núi cao ngất, là một hòn đảo không nhỏ. May mắn hôm nay thuận nước thuận gió, thuyền tiến rất nhanh, chỉ mất hai khắc đã đến bờ biển phía đông hòn đảo, phía này núi đá

https://thuviensach.vn

chạy thẳng xuống biển, không có bãi cạn thành thử chiến thuyền tuy chìm dưới nước sâu nhưng vẫn đậu được ngay cạnh bờ.

Thuyền vừa cập bến, Kim Hoa bà bà cũng không mời Diệt Tuyệt và ta xuống thuyền, chỉ mang theo Ân Ly lên đảo. Diệt Tuyệt sư thái thản nhiên ngồi ngay ngắn, lúc này thuyền mới bỏ neo, bà ta say sóng nặng, thân thể không được tốt lắm, đi theo cũng vô ích, vừa lúc ngồi xuống nghỉ ngơi. Ta nhìn qua mạn thuyền ra xa, vừa lúc nhìn thấy hai bóng người lặng lẽ theo đuôi, đúng là Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn cải trang thủy thủ, vậy là Tiểu Chiêu và Thất thúc không rời đi.

Ta nghĩ so với nguyên tác thì chúng ta đã đến chậm sau nhiều ngày, người của Cái Bang hẳn là đã rời đi, chỉ còn lại Kim Hoa bà bà đánh nhau với Tạ Tốn, dù sao có Trương Vô Kỵ ở đó Tạ Tốn hẳn cũng không gặp nguy hiểm gì. Chỉ có điều về ước định của Diệt Tuyệt sư thái và Kim Hoa bà bà, còn Diệt Tuyệt sư thái sau khi gặp được Đồ Long đao nữa, sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Không ngờ Kim Hoa bà bà, Ân Ly, Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn đi đã nửa ngày, xế chiều vẫn không có động tĩnh gì. Ta và Thất thúc hơi lo lắng, cũng bất chấp hành tích bại lộ, cùng ở một chỗ thương nghị. Tiểu Chiêu cũng lộ ra vẻ lo lắng. Cho đến khi trăng lên, Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt đã khá hơn nhiều, thấy Kim Hoa bà bà chưa có tin tức gì nên ra xem, lại thấy Mạc Thanh Cốc và Tiểu Chiêu ở đó, tuy bất ngờ kinh ngạc nhưng cũng không nhiều lời, chỉ hỏi thăm tình huống bên ngoài thế nào, tại sao lâu rồi mà chưa có tin gì.

Ta cũng không biết thì làm sao trả lời bà ta được, đang lúc mọi người đều sốt ruột, bỗng nghe phía trên đảo vọng xuống một tiếng rống thật lớn, trung khí sung túc, cực kỳ uy mãnh, ai nấy đều sắc mặt biến đổi, Mạc Thanh Cốc nói thẳng:

https://thuviensach.vn

“Có vẻ như trên đảo đã xảy ra chuyện, người này nội lực hùng hậu uy mãnh, nếu hắn và Kim Hoa bà bà liên thủ, chỉ sợ Vô Kỵ không phải đối thủ. Sư thái, chúng ta đi xem.”

“Được, cứ theo lời Mạc Thất hiệp.”

Diệt Tuyệt sư thái nghe thanh âm trên đảo, trên mặt không lo sợ mà còn lộ ra vẻ vui mừng, ta biết bà ta truy tìm Đồ Long đao đã lâu, nhất định là có hiểu biết về Tạ Tốn, nghe tiếng rống kia chắc hẳn đã đoán ra đó chính là Tạ Tốn đang ở trên đảo. Chúng ta bốn người không nhiều lời nữa, Diệt Tuyệt sư thái đi đầu, Mạc Thanh Cốc tiếp theo, ta và Tiểu Chiêu đi sau cùng hướng phía tiếng rống phát ra đi đến.

Vài dặm đường với người thường mà nói là một quãng đường dài, nhưng với người học võ thì không là gì cả. Đi một lát đã gặp bọn họ. Triệu Mẫn đi trước dẫn đường, ánh trăng chiếu vào người có thể thấy được chút vết máu mơ hồ. Kim Hoa bà bà ôm trong ngực một người nhìn không rõ mặt, xem quần áo thì hình như đó là Ân Ly. Một người nữa thân mình cao lớn uy mãnh, râu tóc màu vàng, tay cầm một thanh bảo đao màu đen, Trương Vô Kỵ cải trang thành một lão hán mặt đầy râu ria đi sau cùng. Ta biết người kia chính là Tạ Tốn, bọn họ thấy chúng ta đi đến đều kinh ngạc, không khỏi ngừng cước bộ.

Lúc này, chợt nghe Tạ Tốn hét to một tiếng, phát quyền đánh vào hậu tâm Kim Hoa bà bà. Kim Hoa bà bà xoay người lại, đồng thời ném Ân Ly đi, Trương Vô Kỵ kinh hãi, vội lao lên đỡ đấy, Tạ Tốn phẫn nộ quát:

“Hàn phu nhân, tại sao bà muốn giết Ân cô nương?”

“Ngươi giết hay không giết ta là chuyện của ngươi, ta giết hay không giết nàng là việc của ta, ngươi quản được sao?”

Kim Hoa bà bà cười lạnh trả lời.

https://thuviensach.vn

Chúng ta nghe mà khó hiểu, không hiểu bọn họ đang muốn làm gì, mà Kim Hoa bà bà là thế hệ cao nhân lại ra tay ám toán một tiểu cô nương. Ta cẩn thận nghĩ lại một hồi, trong ti vi có diễn qua, Kim Hoa bà bà muốn ám toán Tạ Tốn, Ân Ly vẫn nghĩ đến Trương Vô Kỵ nên không chịu giúp bị bà ta đánh trọng thương, sự việc hẳn là không trở về lối cũ như vậy chứ?

Lúc này Trương Vô Kỵ đã đỡ được Ân Ly hạ xuống mặt đất, giận dữ nhìn Kim Hoa bà bà:

“Có ta ở đây, sẽ không để cho bà tùy tiện đả thương người.”

“Tôn giá hôm nay rỗi hơi xen vào chuyện người khác chưa đủ hay sao?” Kim Hoa bà bà cười lạnh nói.

Trương Vô Kỵ vừa định mở miệng, Triệu Mẫn bỗng rên lên một tiếng đau đớn, hai tay ôm bụng cúi gập người lại, Trương Vô Kỵ ôm Ân Ly vội vàng chạy đến, lo lắng hỏi:

“Sao vậy, thương có nặng không?”

Mọi người nhất thời không nhìn ra người râu ria già cả sắc mặt vàng vọt này chính là Triệu Mẫn, nghe tiếng nàng rên lên mới biết đó là nữ, đều nhìn lại, chỉ thấy nơi tay nàng ôm dính đầy máu tươi, Trương Vô Kỵ lúc này sắc mặt trắng nhợt, thần tình lo lắng.

“Tìm được rồi, tìm được rồi!”

Triệu Mẫn chưa kịp trả lời, chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng reo cứng ngắc bằng tiếng Hán mừng rỡ, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy xa xa cách vài chục trượng, qua những bóng cỏ lau cao lớt phớt, loáng thoáng có ba bóng người chớp lên, lòng ta cả kinh, chẳng lẽ là sứ giả của tổng đàn Minh giáo Ba Tư vẫn chưa đi khỏi?

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn vốn kiêu ngạo lúc này lại bị thương, lo lắng nói cho mọi người:

“Đừng lo cho ta! Là sứ giả tổng đàn Minh giáo Ba Tư, mau lên thuyền chạy trốn!”

“Hừ, thì ra là yêu nữ, tặc tử buông yêu nữ này ra, bần ni tính sổ với nàng ta.”

Diệt Tuyệt nhận ra giọng này, chính là cô gái ngày đó giả nam ám toán phái Nga Mi, nhất thời nổi giận.

Lúc này Tạ Tốn bỗng dương đao hướng về Trương Vô Kỵ, mặt đao khẽ chuyển, trên đao đã dính ba đóa kim hoa, Trương Vô Kỵ kinh hãi nhìn Kim Hoa bà bà, chỉ thấy bà ta âm lãnh cười lạnh mấy tiếng, ngoan độc nhìn Ân Ly. Thì ra vừa rồi bà ta thừa lúc mọi người chú ý đến Triệu Mẫn đột nhiên phản thủ, bắn ra ba đóa kim hoa thẳng vào sau cổ Ân Ly.

Về phần Triệu Mẫn có phải cố ý không, ta không biết được, bất quá theo ta quan sát, vết thương của Triệu Mẫn không chảy máu nhiều, vừa rồi vẫn đi lại không việc gì, làm sao bỗng nhiên lại đau đớn mà kêu lên được? Ta nhìn Tiểu Chiêu bên cạnh, sắc mặt khó nén kích động nhìn Kim Hoa bà bà, thấy bà ta nhất định muốn giết Ân Ly, vừa thất vọng, khó xử, vừa tự trách.

Ta chợt hiểu ra, nguyên tác Kim Hoa bà bà tại sao lại nhất định phải giết Ân Ly, con gái bà ta chính là Tiểu Chiêu, bà ta sao lại không biết chuyện Minh giáo, không biết Trương Vô Kỵ là giáo chủ? Chỉ sợ khi Kim Hoa bà bà vào thành chuyện đầu tiên làm chính là liên hệ với Tiểu Chiêu, khó trách ta và Diệt Tuyệt mới ra khỏi quán trọ không lâu đã bị bà ta chặn đón. Bà ta thấy con gái nhất định muốn đi theo Trương Vô Kỵ, biết Tiểu Chiêu tất nhiên là thích hắn, mà lại sớm biết Ân Ly từ nhỏ đã yêu Trương Vô Kỵ rồi. Trước kia không cần thiết vì không biết Ân Ly và con gái cùng

https://thuviensach.vn

thích một người, nhưng xem tình hình hiện tại, Ân Ly đã được Tạ Tốn yêu quý. Nói vậy, dọc đường đi Tiểu Chiêu nhất định là có trao đổi liên hệ với bà ta, biết Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, Mạc Thanh Cốc đều ở trên thuyền, lại mắt nhìn Trương Vô Kỵ đỡ Ân Ly như vậy, Kim Hoa bà bà trừ chồng và con gái ra ai cũng không cần, tự nhiên là nổi sát tâm, chẳng quản đến cô bé kia mấy năm nay đã theo hầu bà, đem bà thành người thân mà đối đãi.

Diệt Tuyệt sư thái bị bảo đao trong tay Tạ Tốn thu hút, không chú ý đến Triệu Mẫn nữa. Trương Vô Kỵ đỡ Triệu Mẫn dậy, lại ôm Ân Ly, giận dữ nhìn Kim Hoa bà bà đang định lên tiếng mắng, Tiểu Chiêu vội chạy lại bên người hắn, cầm tay áo hắn lo lắng:

“Công tử, đây là sao vậy? Triệu cô nương sao lại bị thương? Sao phải trốn?”

“Vừa rồi gặp phải ba cao thủ quái dị, chúng ta không phải đối thủ của họ, đành phải chạy trước về thuyền rồi nói.”

Liên tiếp ba vấn đề hỏi ra, Trương Vô Kỵ nhìn Tiểu Chiêu mắt lo lắng, đành trả lời qua loa, bất quá giờ nhìn thấy Diệt Tuyệt và Mạc Thanh Cốc ở đây, mấy người liên thủ lại cho dù đánh không thắng nhưng cũng không đến nỗi gấp gáp phải trốn, cũng không vội vàng, nhẹ nhàng điểm huyệt cầm máu cho Triệu Mẫn.

Diệt Tuyệt sư thái lạnh mắt nhìn mấy người đang chật vật, Kim Hoa bà bà, cuối cùng là Tạ Tốn ôm Đồ Long đao trong tay, giọng ngạo nghễ:

“Bần ni thật muốn xem xem ai có thể khiến cho quận chúa Mông Cổ và tặc tử đầu lĩnh ma giáo phải chạy trốn, bất quá có qua nổi kiếm trong tay bần ni không.”

Triệu Mẫn được điểm huyệt cầm máu xong, sắc mặt tốt hơn nhiều, thấy Diệt Tuyệt ánh mắt vẫn để lên Đồ Long đao, tròng mắt đảo quanh, nói:

https://thuviensach.vn

“Ỷ Thiên kiếm trong tay chưởng môn phái Nga Mi và Đồ Long đao của Tạ tiền bối nổi danh như vậy, thiên hạ không ai không biết, tiếc là ba người tự xưng là Minh giáo Ba Tư kia trong tay có sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh, đao thương không làm gì nổi, ngay cả Đồ Long đao trong tay Tạ tiền bối cũng không có tác dụng gì, chiêu thức lại rất quái dị, ba người liên thủ, phối hợp chặt chẽ không hề sơ hở, giống như một người có ba đầu sáu tay, võ công khác với võ công Trung Nguyên, không biết sư thái còn có tự tin nghênh địch hay không?”

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong, hơi thở chợt ngưng, toàn thân tăng cảnh giác đề phòng. Bà ta biết Đồ Long đao sắc như thế nào, Tạ Tốn võ công cao thế nào, trước kia còn đánh chết được cả Không Kiến thần tăng, nay lại không địch nổi ba người kia, có thể nói ba người này võ công cực kỳ cao, bà ta tuy kiêu ngạo nhưng cũng không tự thổi phồng mình, lập tức nói:

“Một khi đã lợi hại như vậy, bần ni lại càng phải lĩnh giáo xem thử.”

“Sao lại không trốn đi? Nguyên là có người đến giúp, các ngươi cũng là người Minh giáo sao? Sao thấy Thánh Hỏa Lệnh còn không quỳ xuống? Hay là cũng giống hai kẻ phản giáo nghịch tặc kia?”

Diệt Tuyệt sư thái đang nói, Trương Vô Kỵ còn đang xem thương thế cho Ân Ly, ba người kia đã chạy vụt tới, chỉ thấy hai nam một nữ, mặc áo bào trắng rộng thùng thình, trên chéo áo đều có thêu hình một ngọn lửa, mỗi người cầm trong tay hai hắc bài dài chừng hai thước.

Dưới ánh trăng mọi người đều nhìn rất rõ, trước mặt, người cao nhất mặt đầy râu mắt màu xanh, một người nữa râu vàng mũi khoằm dáng người to lớn như Tạ Tốn, còn người đàn bà tóc đen không khác gì người Hán nhưng tròng mắt rất nhạt dường như không có màu, mặt trái xoan, chừng ngoài ba mươi tuổi, tuy trông lạ lùng nhưng tướng mạo xinh đẹp. Ba người này tình cảnh so với Trương Vô Kỵ cũng không khác bao nhiêu, áo bào trắng dính đầy những vết máu nhỏ, ta bỗng nghĩ ra, Kim Hoa bà bà cắm

https://thuviensach.vn

kim châm trong đám cỏ hoang định ám toán Tạ Tốn, sau ba người này vì tìm Thánh Hỏa Lệnh bị đánh văng vào đó mà dính phải, không khỏi thấy buồn cười.

"Thì ra ba tên tặc tử của ma giáo và Thát tử phiên bang, chẳng phải nói phải đánh đuổi Mông Cổ sao? Không ngờ lại liên thủ với chúng, làm ưng khuyển cho triều đình. Được lắm, bần ni hôm nay có thể đại khai sát giới, xả giận cho người Hán chúng ta. Không biết Mạc Thất hiệp của Võ Đang lần này có còn muốn nói đỡ cho ma giáo, hay là thực muốn cấu kết với chúng?"

Diệt Tuyệt sư thái mấy ngày trước được ma giáo cứu viện, lại không có bằng chứng ma giáo thuộc hắc đạo, trong lòng vẫn tức tối, bây giờ nhìn thấy trong Minh giáo có ngoại bang, lại nhận ra là Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn đi cùng nhau, thấy bọn họ mắt qua mày lại hàm tình, lập tức cho rằng ma giáo và triều đình cấu kết, ám toán sáu đại phái, lừa lấy tín nhiệm của mọi người. Nghe lời bà ta nói, lúc này ta không thể không nhận xét, Diệt Tuyệt sư thái về phương diện gãi đúng chỗ ngứa này quả là vô cùng chuẩn xác.

Diệt Tuyệt nói lời này ra khiến Mạc Thanh Cốc khó xử, Trương Vô Kỵ sắc mặt trắng nhợt, vội tránh khỏi Triệu Mẫn đang dựa vào, buông Ân Ly trong lòng ra, chắp tay nói với Diệt Tuyệt:

"Sư thái hiểu lầm, lần này sở dĩ đồng hành cùng Triệu cô nương là do tại hạ lần trước nợ nàng một lời hứa, ở Võ Đang đã đáp ứng giúp nàng làm ba chuyện không phạm đạo lý hiệp nghĩa, lần này Triệu cô nương muốn nhìn Đồ Long đao nên mới như vậy. Ba người kia cũng không thuộc Minh giáo Trung Nguyên chúng ta mà đến từ Tổng giáo Ba Tư, Minh giáo Trung Nguyên chúng ta đến nay đã tách riêng đứng một mình, tuyệt đối không hề liên quan hay trợ giúp gì cho Thát tử phiên bang cả."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, ta cũng đã nghe Vô Kỵ nói qua, ngày đó Lục sư huynh của ta và Lục sư tẩu trúng độc Thất Trùng Thất Hoa của Triệu cô nương, nàng ta uy hiếp Vô Kỵ phải đồng ý giúp nàng ba chuyện mới để lại giải dược, tại hạ có thể chứng minh, sư thái không cần hiểu lầm. Về phần ba người ngoại bang này, sư thái nếu muốn giáo huấn, tại hạ đương nhiên phụng bồi.”

Mạc Thanh Cốc dọc theo đường đi đã sớm tẩy bỏ dịch dung. Hắn đối mọi việc đều đạm bạc, gặp sự cũng không hay nói nhiều, trừ khi có người nói đến, giờ phút này thấy Diệt Tuyệt nói đến cả Võ Đang, vội giải thích.

Bên kia ba người Ba Tư thấy người bên này đối bọn họ coi như không thấy mà điềm nhiên đứng nói chuyện, tức giận quát to:

“Nếu đã không phải người Minh giáo, còn ở đó nói này nói nọ, Minh giáo ta xử lý nội vụ, không mau lui bước?”

“Không lùi thì sao? Diệt Tuyệt ta cả đời chưa từng lùi bước trước ai bao giờ.”

Bọn họ nói mấy câu thái độ không rõ, Hán ngữ lại cứng đơ khó nghe, thật khiến người ta khó chịu, kỳ quái. Diệt Tuyệt nghe xong nhíu mày, bà ta cả đời chưa từng gặp qua những kẻ như vậy, liền lạnh lùng nói. Vừa dứt lời, đột nhiên ba người kia thân hình chớp đến, ba bàn tay trái cũng đồng thời chộp vào người Diệt Tuyệt.

Diệt Tuyệt không ngờ ba người kia không thèm quản võ lâm quy củ vô thanh vô tức mà tấn công, chẳng khác gì đánh lén, vừa giận vừa kinh hãi, lại không kịp xuất kiếm, chỉ có thể vung tay áo lên, quét ngang chắn ba người lại, không ngờ ba người kia bộ pháp quái dị, không biết di chuyển thế nào mà thân hình vẫn tiến đến.

Diệt Tuyệt sư thái võ công cao cường nhưng đã bị ba người tay phải đồng thời túm lấy vai phải, vung lên một cái, thân hình đã văng ra ngoài xa. Dù là ba cao thủ lợi hại nhất Trung Nguyên vây bà ta lại cũng không thể

https://thuviensach.vn

làm được đến mức đó, ba người này làm vậy, ai nấy đều cả kinh, chỉ có Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn và Kim Hoa bà bà từng nếm qua đòn ấy là không kinh ngạc mà thôi.

Diệt Tuyệt sư thái chịu đòn này, sắc mặt biến xanh mét, khi xoay người rơi xuống đất, Ỷ Thiên kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Mạc Thanh Cốc thấy Diệt Tuyệt bị như vậy, lấy quan hệ Võ Đang Nga Mi thân thiết, dù trước có mâu thuẫn nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, lập tức không khách khí rút kiếm khỏi bao, nói:

“Phiên bang quả nhiên vô sỉ, đánh lén như vậy, sư thái, tại hạ giúp bà một tay.”

Kim Hoa bà bà biết lai lịch mấy người này, trong lòng còn đang bàng hoàng lo lắng. Bà ta chính là thánh nữ của Tổng giáo Ba Tư, làm sao không biết võ công của họ thế nào, nhưng bà ta vi phạm giáo quy, tự lấy chồng sinh con, theo quy định thì phải chịu xử hỏa thiêu. Do đó dù chịu chật vật cũng không dám lộ ra võ công học được từ bên Tổng giáo, lúc này thấy có người đến giúp, lập tức bỏ qua việc giúp con gái loại trừ tình địch, cũng ra tay vây đánh ba sứ giả này lại. Tạ Tốn vừa rồi cũng đánh nhau qua, biết ba người này lai lịch, võ công, tính cách đều thực quái dị tàn nhẫn, cũng không khách khí, giơ Đồ Long đao lên tham dự chiến trường.

Bên ngoài chỉ còn Trương Vô Kỵ đang ngơ ngác, Tiểu Chiêu lo lắng, Triệu Mẫn bị thương, Ân Ly và ta. Ta thấy Trương Vô Kỵ không đi lên đối địch mà ở bên ngoài nhìn, không khỏi bực mình:

“Trương đại ca, tặc tử phiên bang không quản đến quy củ võ lâm, anh làm gì mà phải nói quy củ với bọn họ, còn không mau đi lên giúp mọi người!”

“Được, Chỉ Nhược muội tử y thuật cao hơn ta nhiều, Triệu cô nương và Châu Nhi nhờ muội chiếu cố.”

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ nghe ta nói, gật gật đầu, đỡ Triệu Mẫn ngồi xuống, vận khởi công lực nhảy vào vòng chiến.

Ta bất đắc dĩ gật đầu, thật không muốn có liên quan gì đến Triệu Mẫn cả, nhưng đã nhận lời thì phải làm. Nhìn Triệu Mẫn mặt trắng bệch, không biết do thương quá nặng hay mất nhiều máu, hay là bị Diệt Tuyệt sư thái và Mạc Thanh Cốc nói như vậy trước mặt Trương Vô Kỵ mà hờn giận ủy khuất, ta đành nghiêm mặt lạnh giọng đưa cho nàng bình thuốc trị thương:

“Hôm nay giúp cô là ta nể mặt Trương đại ca, sau này về Trung Nguyên, những chuyện cô ám toán, giam giữ, tàn sát, tra tấn sáu đại phái sẽ không dễ quên như vậy đâu.”

“Ta không dùng đến thuốc của Nga Mi các ngươi. Thật đáng tiếc ngày đó không rạch được mặt ngươi ra, xem ngươi bây giờ còn được đắc ý như vậy không. Hừ! nếu không nể mặt mũi Trương đại giáo chủ, ngươi nghĩ sáu đại phái có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao? Ngươi không muốn tha ta? Về Trung Nguyên ta còn muốn tìm ngươi tính sổ nữa đấy!”

Triệu Mẫn vung tay ném cái bình xuống đất vỡ tan, nhìn muốn điên.

Hai chúng ta nói nhau không kiêng nể gì, Triệu Mẫn vừa nói xong mọi người sắc mặt đều biến khó coi, Trương Vô Kỵ thêm lo lắng, liên tục bị Thánh Hỏa Lệnh đánh trúng. Ta lạnh lùng thờ ơ nhìn, thấy Triệu Mẫn nhìn chằm chằm Trương Vô Kỵ không dời mắt, hiểu rằng nàng ta nhất định đã động chân tình. Thật không hiểu nổi, nàng ta là nhân vật cao cao tại thượng như thế, làm sao lại đi yêu kẻ địch của mình nhỉ?

Xem sắc mặt trắng bệch của nàng ta, lại không thể không quản, ta đành tiến lên điểm huyệt đạo của nàng lại, lấy ra một bình thuốc trị thương khác đưa cho Tiểu Chiêu nói:

“Tiểu Chiêu, yêu nữ này giao cho muội, ta đi xem Ân Ly bị thương thế nào.”

https://thuviensach.vn

Nói xong cũng không nhìn đến Tiểu Chiêu mắt vẫn đang lo lắng nhìn vào chỗ mọi người đánh nhau, không biết nàng là lo lắng cho Kim Hoa bà bà hay là Trương Vô Kỵ, ta trở lại trước Ân Ly, xem mạch cho nàng, sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, mạch đập như có như không, trên người ba chỗ yếu hại đều bị tổn thương, ba nơi đó đều trúng ba đóa kim hoa. Kim Hoa bà bà xuống tay rất nặng, có lẽ là quyết muốn đoạt tính mạng Ân Ly.

Ta băng bó đắp thuốc cho nàng, lại giúp nàng vận công chữa thương, cuối cùng, Ân Ly yên ổn ngủ thiếp đi, ta mới yên tâm, hồi phục lại tinh thần nhìn tình hình nơi đánh nhau. Vừa rồi nghe binh khí chạm nhau leng keng, thật không biết giao chiến thế nào rồi. Ta vừa quay đầu nhìn lại, phát hiện ra Diệt Tuyệt, Mạc Thanh Cốc, Kim Hoa bà bà, Tạ Tốn, Trương Vô Kỵ năm đại cao thủ mà chỉ có thể đánh ngang tay, giữ thế cân bằng với ba sứ giả Ba Tư kia.

Ba người, mỗi người hai tay cầm Thánh Hỏa Lệnh đao thương bất nhập, thân pháp cước pháp quỷ dị khó lường, phối hợp với nhau không hề sơ hở. Kiếm của Thất thúc trong khi giao chiến mũi kiếm đã gãy mất mấy đoạn, Trương Vô Kỵ không có vũ khí, Kim Hoa bà bà giấu diếm võ công Ba Tư, ba người này không chiếm thế mạnh, đối phó với ba kẻ kia toàn bộ đều trông cậy vào Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao trong tay Diệt Tuyệt và Tạ Tốn áp chế.

Ta nhìn sáu thanh thiết bài trong tay ba người kia, trong lòng vừa động, người ta nói trong giang hồ có thần binh bí kíp, bí kíp ta xem như có nhưng thần binh thì chưa. Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao tuy rằng sắc bén quý giá, nhưng hai thứ đồ này rất chói mắt, khiến người ta chú ý, không phù hợp với nguyên tắc ẩn mình của ta. Thánh Hỏa Lệnh kia kỳ lạ như vậy, ngay cả Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao đều không làm gì được, nếu chế thành kiếm nhất định không thua kém. Nghĩ vậy, ta không khỏi chăm chú, nghĩ cách làm thế nào để đoạt nó vào tay.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tình Động Nại Hà Lễ Như Thiên

Ta đã quyết định đoạt sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh, sẽ không do dự, lập tức chăm chú quan sát tình hình của bọn họ. Ba sứ giả Minh giáo Ba Tư kia liên thủ phối hợp thật là quỷ dị mà tinh diệu, mỗi lần công kích đều không có sơ hở, tâm ý tương thông, giống như một người có ba đầu sáu tay khiến cho người ta muốn phòng mà phòng không nổi, cho dù bị năm cao thủ đứng đầu Trung Nguyên công kích cũng không rơi vào thế hạ phong.

Ba thanh Thánh Hỏa Lệnh kia, đao thương bất nhập, Trương Vô Kỵ đánh tay không, trường kiếm của Mạc Thanh Cốc cũng gãy dần, Kim Hoa bà bà muốn che giấu võ công Ba Tư nên không toàn lực, toàn cục đều dựa vào Diệt Tuyệt và Tạ Tốn dùng Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao để duy trì.

Ta bên ngoài xem mà lo lắng, biết rõ ba người này chỉ là tiền trạm, đi trước thăm dò, cao thủ chân chính là mười hai đại thủ lãnh, nếu chần chừ kéo dài, viện thủ của bọn họ đến được, tình hình sẽ không hay. Lúc này, người Ba Tư cao lớn đánh ra một lệnh, theo đạo lý võ học Trung Nguyên thì hẳn là đòn này sẽ đánh vào vai trái Tạ Tốn, không ngờ Thánh Hỏa Lệnh cổ quái nửa đường chuyển vù một cái, đánh trúng lưng ông ta.

Cũng may Tạ Tốn đối địch bằng nhĩ lực, so với người khác linh hoạt hơn nhiều. Xem màn này ta chợt nhớ đến trong nguyên tác Tiểu Chiêu dịch nội dung võ công ghi trên Thánh Hỏa Lệnh trong nguyên tác, Trương Vô Kỵ lĩnh ngộ ra, phá liên thủ của ba người, hóa giải chiêu thức quái dị, trên Thánh Hỏa Lệnh chính là chiêu thức của Càn Khôn Đại Na Di, Trương Vô Kỵ trước đây chỉ học nội công và pháp môn, mà tam sứ Ba Tư lại dùng chiêu thức và cước bộ từ Thánh Hỏa lệnh, xem bọn họ đánh nhau, dù nội

https://thuviensach.vn

lực không bằng mấy người Trương Vô Kỵ và Thất thúc nhưng lại khiến mọi người khó xử bởi thân pháp và chiêu thức kỳ lạ.

Nghĩ ra, ta cố hết sức bình tĩnh lại, nhớ đến kiếp trước khi đọc Ỷ Thiên Đồ Long ký, đã nhiều năm như vậy rồi, ta chỉ nhớ được nội dung đại khái của truyện, những chi tiết nho nhỏ vụn vặt hầu như đã quên, lúc này cố gắng hồi tưởng mới hiểu ra, trước đây thường xuyên tĩnh tâm tu luyện trong cảnh giới tâm trí thật là tốt, mọi trí nhớ ký ức đều được bảo tồn nguyên vẹn, như một quyển sách mà ta chưa lật ra xem mà thôi. Những ký ức này lần lượt hiện ra trước mắt, giống như một chiếc chìa mở ra cánh cửa lớn.

“Sư phụ, Thất thúc, Tạ tiền bối, Trương đại ca, Kim Hoa bà bà, ba người Ba Tư này võ công không cao, chỉ là chiêu thức, thân pháp phối hợp ăn ý nên khó đối phó, ta đã nhìn ra sơ hở, hiện tại đem khẩu quyết phá phối hợp của bọn họ đọc các người, nhớ cho kỹ: Ứng tả tắc hậu, tu hữu nãi tiền, tam hư thất thực, vô trung sinh hữu… ý là nhìn như đánh bên phải, kỳ thật là đánh phía trước… ” Sau khi nghĩ ra, ta hét to giải thích cho bọn họ.

Mấy người Mạc Thanh Cốc, Diệt Tuyệt học Đạo gia, Phật gia chính thống, những chiêu thức quái dị này nhất thời khó có thể lý giải, Kim Hoa bà bà đã sớm hiểu được sự ảo diệu của võ công ba người kia, nhưng vì che giấu thân phận nên không dám bộc lộ ra mà phản kháng, chỉ có thể giả ngu, chỉ có Tạ Tốn tài trí có thể nói là tuyệt đỉnh, so với Trương Vô Kỵ còn nhanh trí hơn, ta chỉ nói qua vài câu, ông ta đã hiểu được toàn bộ, còn có thể lập tức vận dụng, dung hợp với chiêu thức của mình chống đỡ lại, phá vỡ phối hợp của ba người kia, cười to nói:

“Phái Nga Mi quả nhiên không tầm thường, Tạ Tốn hôm nay thật sự bội phục, Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên bất phàm, chẳng những võ công cao cường mà đồ đệ cũng xuất sắc như vậy.”

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái tuy oán hận ma giáo, nhưng nghe được lời tán thưởng của cao thủ đứng đầu võ lâm như Tạ Tốn cũng vô cùng đắc ý, Ỷ Thiên kiếm trong tay sử ra càng hung hiểm, khiến cho ba sứ giả luống cuống tay chân. Ta không quan tâm đến phản ứng của mấy người khác, bọn họ đều là cao thủ, lĩnh ngộ chỉ là chuyện nhỏ, chỉ nhìn chằm chằm vào ba sứ giả Ba Tư kia.

Quả nhiên năm người hiểu ra sự huyền bí của chiêu thức, đối địch liền dễ dàng hơn nhiều. Ba sứ giả bị ta đọc ra bí ẩn của võ công, vừa sợ vừa giận, ra tay trở nên bối rối, lại không thể chế trụ được năm người như trước, phối hợp trở thành rối loạn. Ba người hỗn chiến một lúc nữa, rồi dần dần bí mật chia ra định rút lui ra ba hướng khác nhau.

Ta ở ngoài nhìn rõ ràng, thấy bọn họ định chạy, không muốn mất cơ hội đoạt Thánh Hỏa Lệnh làm binh khí, vội vận khởi nội lực, sử ra Xà Hành Li Phiên Thuật kết hợp với Kim Xà Triền Ti Công đã từng xem trong phim Lộc Đỉnh Ký trước đây, đem toàn thân trở nên mềm dẻo linh hoạt như linh xà, thân hình chớp nhoáng rất nhanh xoay một vòng quanh ba người kia, không chút dấu vết phất qua người bọn họ một chút, đoạt sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh về tay.

Ba người kia chỉ thấy một đạo thân ảnh hiện lên, chưa biết chuyện gì xảy ra thì Thánh Hỏa lệnh dùng làm vũ khí cầm trên tay đã biến mất, chưa kịp phản ứng thì đao kiếm kẻ địch đã vung tới, ba người kinh hoảng, cũng không dám kéo dài nữa, phi thân chạy mất.

Năm người đang chiến đấu bị cảnh tượng này khiến cho kinh hãi, không ai đuổi theo ba người kia, nhìn ta kỳ quái. Ta không chút hoang mang dùng dải lụa vấn quấn quanh hông buộc sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh lại, đeo vào lưng rồi mới quay lại, thấy bọn họ vẫn không nói gì, chỉ nhìn ta chằm chằm, ta kỳ quái:

https://thuviensach.vn

“Sư phụ, Thất thúc, Tạ tiền bối, Trương đại ca, Kim Hoa bà bà sao lại nhìn ta như vậy? Sao không chặn ba người kia lại, ta xem bọn họ tiến lui có chủ định, hơn nữa từ Ba Tư đến tận Trung Nguyên, chắc chắn không thể chỉ có ba người. Thả cho bọn họ đi, đợi lát nữa viện binh của họ sẽ kéo đến đó!”

Kim Hoa bà bà nghe ta nói xong, thân mình cứng đờ, bất quá một hậu bối như ta bà ta chẳng để vào mắt, hơn nữa bà ta tuy rằng đã rời khỏi Minh giáo nhưng từ nhỏ lớn lên ở Minh giáo Ba Tư cũng có cảm tình, thấy ba sứ giả mất vũ khí trong tay một hậu bối như ta, kìm không được tức giận, cười lạnh mấy tiếng, châm chọc nói:

“Hắc hắc! Phái Nga Mi quả nhiên lợi hại, có thủ đoạn như vậy mà muốn giấu giếm, Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên mưu sâu kế hiểm, không ngờ rằng hôm nay bà già này may mắn thấy được thủ đoạn giấu giếm của các người. Võ công như thế gọi là gì vậy? Vì mấy thanh sắt không ăn được mà bại lộ ra có phải uổng không?”

Diệt Tuyệt sư thái khuôn mặt vốn vô cảm nay càng thêm lạnh lẽo, nhưng nghe lời nói của Kim Hoa bà bà lại không thể yếu thế, lập tức lạnh nhạt nói:

“Tệ phái phúc phần nông cạn, không có cao đồ như thế, Chỉ Nhược chỉ là một ký danh đệ tử của bần ni thôi, võ công cao minh như thế, tệ phái cũng lần đầu tiên được chứng kiến. Bần ni dạy học không nghiêm, khiến cho Chỉ Nhược đức hành sơ suất, bà bà chê cười.”

“Sư thái đừng nói vậy, Chỉ Nhược xuất thân võ lâm thế gia, khi mang nghệ bái sư tại hạ đã sớm nói qua, ngay cả Kim Hoa bà bà một tiền bối trong võ lâm chẳng lẽ lại coi thường võ công gia truyền của tiểu bối? Về phần đức hành sơ suất, thỉnh sư thái thu lời lại, tại hạ tin tưởng Chỉ Nhược làm vậy là có đạo lý, chỉ là đoạt binh khí của mấy tên cẩu tặc phiên bang, có gì mà không ổn?”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nghe Diệt Tuyệt nói, sắc mặt càng lạnh nhạt, điềm nhiên nói, lời lẽ sắc bén.

Ta cảm nhận được rõ lạnh lùng trong lời Diệt Tuyệt. Lời như vậy cũng nói ra được, chẳng lẽ ta vào Nga Mi của bà thì phải nói hết cho bà biết sao? Sau đó nghe Thất thúc bảo vệ mình, lòng ta mới ấm áp lên nhiều, sợ bọn họ vì việc nhỏ này mà đứng dây dưa mãi ở đây, vạn nhất đụng độ với mười hai đại thủ lãnh nữa thì rất phiền, liền nói:

“Công phu vừa rồi gọi là Kim Xà Triền Ti Công, là tuyệt học gia truyền của Chỉ Nhược, không quan hệ gì với phái Nga Mi cả, Kim Hoa bà bà không cần để ý. Về phần đoạt mấy thanh lệnh bài này, bất quá là Chỉ Nhược thấy chúng có thể chặn được ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao, còn không gì tổn hại được, có thể thấy chúng thật bất phàm, nghĩ muốn thử xem có thể chế tạo thành vũ khí sắc bén như Ỷ Thiên kiếm hay không thôi.”

“Ha ha, đó là thánh khí của Minh giáo, Thánh Hỏa Lệnh, đao thương bất nhập nước lửa bất xâm, muốn nung chảy Thánh Hỏa Lệnh, là ngàn nan vạn khó, sợ rằng Chỉ Nhược muội tử phải thất vọng thôi. Chúng ta cũng đừng ở mãi đây nữa, có thể viện binh của Tổng đàn Ba Tư sắp tới rồi, mau chạy nhanh đi thì tốt hơn.”

Trương Vô Kỵ nghe ta nói xong không khỏi cười lên, hắn đã nghe Dương Tiêu kể cho nên biết được Thánh Hỏa Lệnh là như thế nào.

Trương Vô Kỵ vừa nói xong, mọi người đều gật đầu đồng ý, Kim Hoa bà bà đi đầu hướng về phía thuyền đậu trên bờ biển. Trương Vô Kỵ thấy mọi người đều không phản đối, trong lòng vui vẻ, hướng ta chắp tay nói:

“Chỉ Nhược muội tử, Châu Nhi bị thương không nhẹ, không thể đi lại, phiền muội ôm nàng lên thuyền nhé.”

https://thuviensach.vn

“Được.” Ta nhẹ nhàng gật đầu, quay lại ôm lấy Ân Ly, không nói cho hắn biết mình và Ân Ly giao tình cũng khá tốt, coi nàng như muội muội. Trương Vô Kỵ ôm Triệu Mẫn, cùng Tiểu Chiêu sóng vai đi, Triệu Mẫn bị thương không nặng, kỳ thật đi lại cũng không việc gì, nhưng hiện giờ được Trương Vô Kỵ ôm theo tiêu chuẩn công chúa, trên mặt đầy vẻ ngọt ngào, lại có gì đó mâu thuẫn, giống như hờn như giận, như hoan như hỉ, dù khuôn mặt đang dịch dung cổ quái cũng khó mà che giấu được vẻ tuyệt mỹ phong hoa ấy.

Ta không quan tâm đến hai người kia tình tứ mà thấy tội cho Tiểu Chiêu, nhìn Tiểu Chiêu đôi mắt lo lắng nhìn Kim Hoa bà bà, lại không tỏ vẻ gì với Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn, có thể đoán ra hiện giờ nàng đang lo lắng cho mẹ, làm sao còn có tâm tình nghĩ đến yêu đương trai gái, ghen tỵ gì đó. Bất quá có lẽ nàng ngay cả khi ăn dấm chua cũng không nhận thức được. Tiểu Chiêu dù sao vẫn còn nhỏ, không lớn hơn Dương Bất Hối bao nhiêu, tuy rằng cảm tình chấp nhất nhưng cũng không quá đáng, nếu không từ Lục Liễu sơn trang đến đảo Linh Xà này cũng đã mấy tháng, Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ tình cảm ái muội, Tiểu Chiêu đều được chứng kiến rõ ràng, Trương Vô Kỵ cũng không giấu nàng, nếu cứ ăn dấm thật thì chắc hắn đã chết vì chua rồi.

Phi thân một chốc, rất nhanh tất cả mọi người đều đã trở lại pháo thuyền. Bị những thủ hạ dưới tay nhìn kỳ lạ, Triệu Mẫn sắc mặt biến đỏ bừng, lập tức thoát ra khỏi lòng ngực Trương Vô Kỵ, gọi tên thuộc hạ thuyền trưởng đến, cao giọng ra lệnh:

“Mọi người lập tức giương buồm, mau chóng ra khơi.”

Lái thuyền nhận lệnh, nhanh chóng mọi người đều làm theo. Trương Vô Kỵ lo cho Triệu Mẫn đang bị thương, vội đỡ nàng ta vào ngồi trong gian phòng khách tầng một dưỡng thương. Lúc này thân phận ai nấy đều đã lộ rõ, Mạc Thanh Cốc trở về phòng đổi quần áo, thay một thanh kiếm khác, Diệt Tuyệt sư thái tuy không muốn cùng ở chung với người ma giáo, nhưng

https://thuviensach.vn

bất đắc dĩ Đồ Long đao lại ở trong tay Tạ Tốn, bà ta cũng nghĩ không rời đi, chỉ lạnh lùng theo sau Trương Vô Kỵ và Tạ Tốn.

Ta nhớ lại nguyên tác truyện Ỷ Thiên Đồ Long ký, tiếp theo sẽ là lúc Trương Vô Kỵ và Tạ Tốn nhận nhau, với chuyện tình cảm này ta cũng không quan tâm lắm nên không đi theo xem náo nhiệt. Huống chi dựa theo diễn biến, đêm nay chỉ sợ thuyền lớn Ba Tư sẽ đến tấn công, đem chiếc pháo thuyền này bắn chìm, mọi người chỉ còn cách bám vào một con thuyền nhỏ, thức ăn nước uống đều không có, trên biển lênh đênh vài ngày còn quay trở lại mạo hiểm cứu Kim Hoa bà bà, hại Tiểu Chiêu lấy thân ra đổi tự do cho mọi người. Bây giờ Kim Hoa bà bà cũng ở trên thuyền, hẳn là sẽ không bị bọn họ bắt.

Ta cũng không muốn chịu đày theo như thế, vẫn là sớm chuẩn bị thì tốt hơn, không quản đến bọn họ ở đó làm gì nữa, ôm Ân Ly trở về phòng ta, đặt nàng lên giường, xem mạch lại, thương tuy nặng nhưng may vẫn cứu được. Ta yên tâm, bắt đầu chuẩn bị đồ dùng thực phẩm cho mấy ngày trên biển sau này. Trước lấy mấy tấm áo da đem Thánh Hỏa Lệnh, ngân lượng, trang sức, quần áo để thay đổi gói hết lại, Thánh Hỏa Lệnh tuy phẳng dẹt nhưng hơi dài, không gói lại được, ta đành phải giữ lại đeo lên người như cũ.

Lại cầm lấy bao đồ đã gói ghém kĩ đem theo xuống một phòng chót tầng dưới cùng. Bởi vì đây là pháo thuyền của quân binh nên có đi kèm thêm rất nhiều công dụng chức năng khác, dưới khoang có hơn mười chiếc thuyền loại nhỏ hơn, kích cỡ khác nhau. Ta chọn lấy chiếc lớn nhất, không quá lớn, có buồm nên sẽ đi được nhanh, trong khoang thuyền còn có không ít mái chèo, nếu thuận gió thì căng buồm, không thuận thì chèo thuyền mà đi. Mà chiếc thuyền nhỏ này, tuy rằng là thuyền con so với pháo thuyền nhưng không gian của nó cũng không nhỏ, có thể chứa được nhiều nhất hai mươi người, trên khoang thuyền còn có một gian phòng tuy thô sơ nhưng có thể dùng làm nơi che mưa nắng. Ta nhìn thực hài lòng, đem quần áo và

https://thuviensach.vn

đồ dùng đã chuẩn bị tốt đặt vào một góc trên đó, rồi trở lại lên tầng một, đi ra phòng bếp, cố hết sức nhẹ nhàng chuyển xuống mấy thùng nước lớn, lại lo lắng lát nữa giao chiến pháo nổ, nước ngọt sẽ bị nghiêng ngả đổ hết, ta lại tìm không ít túi da bao kín và chắc miệng thùng lại. Ở trên biển mấy ngày, không có nước ngọt làm sao chịu được chứ. Vấn đề nước đã xong, còn lại là đồ ăn. Chỉ là mấy ngày thôi, cũng không lâu lắm, ta liền gói ghém mấy bao lương thực, thịt khô, muối, gia vị.. chất vào.

Hết thảy đã chuẩn bị tốt, quan trọng nhất là không thể để cho con thuyền ta đã chuẩn bị tỉ mỉ thế này bị chìm được. Vấn đề này không làm khó được người lớn lên từ nhỏ trên thuyền như ta, ta lập tức đẩy chiếc thuyền rời khỏi nơi buộc thuyền nhỏ, thả neo xuống lưng chừng bên mạn, lấy dây thừng dài một đầu cột ở đầu thuyền, một đầu trực tiếp nối vào cửa sổ phòng ta từ tầng hai, như thế này chỉ chờ khi giao chiến là có thể nhanh chóng đưa mọi người Thất thúc và Ân Ly chuyển sang thuyền nhỏ. Tiểu Chiêu và Triệu Mẫn có Trương Vô Kỵ lo sẽ không sao, Diệt Tuyệt võ công cao cường, Kim Hoa bà bà ta lại càng không lo.

Trời bắt đầu tối, trừ Trương Vô Kỵ vẫn đang nói chuyện cùng Tạ Tốn, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi, ai nấy chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thủy thủ hét lớn:

“Thuyền địch đang đuổi theo!”

Bên ngoài hỗn loạn hẳn lên, mọi người đều chạy vội ra xem, chỉ thấy phía xa xa một chiếc thuyền lớn nhiều buồm thân nhẹ đang vun vút theo đà gió thổi lao tới. Dù trong đêm mọi người không nhìn rõ thân thuyền, nhưng năm cánh buồm trắng lớn kia cũng vô cùng bắt mắt. Ta nhãn lực vẫn rất tốt, không bị đêm tối ảnh hưởng sớm đã nhìn thấy rõ, thuyền địch được đóng bằng thiết mộc chắc chắn, màu đen sẫm, dù có cố bắn phá bằng pháo cũng không tác dụng được bao nhiêu.

https://thuviensach.vn

Mọi người nhìn một hồi, thấy thuyền địch nhẹ nhàng lướt sóng, càng ngày càng tiến lại gần. Mọi người đều là người giang hồ, không giỏi chinh chiến, càng đừng nói gì đến thủy chiến, ai nấy đều lo lắng không biết nên làm gì cho phải. Lúc này đột nhiên nghe ùm một tiếng lớn, thuyền chao mạnh qua một bên, nước biển bốc vọt lên cao, tạt cả vào sàn thuyền. Thủy thủ đằng sau kêu lên:

“Thuyền địch khai pháo, thuyền địch khai pháo.”

Phát đạn đó bắn vào bên hông cũng may chưa trúng. Triệu Mẫn nghe tiếng pháo ầm vang, tinh thần tỉnh táo lại, đỡ Trương Vô Kỵ đứng vững dậy, lớn tiếng nói:

“Không cần kinh hoảng, thuyền chúng ta cũng có pháo. Các thủy thủ nghe lệnh, lập tức gỡ các vật che đậy các cỗ pháo, nhồi thuốc lắp đạn bắn trả.”

Thủ lĩnh đứng đầu bọn thủ hạ cũng không che giấu nữa, lớn tiếng hô:

“Thiệu Mẫn quận chúa có lệnh, không cần kinh hoảng, thuyền chúng ta cũng có pháo. Các thủy thủ nghe lệnh, lập tức gỡ các vật che đậy các cỗ pháo, nhồi thuốc lắp đạn bắn trả.”

Các thủy thủ lúc này mới bình tĩnh lại, theo lệnh làm việc, chạy vội lại chỗ đặt các khẩu pháo, đem gỡ hết những thứ che đậy ra, nhồi thuốc lắp đạn, châm mồi bắn trả. Chỉ nghe bình một tiếng lớn, một phát đạn đã bắn ra. Thế nhưng những thủy thủ đó đều là võ sĩ thủ hạ của Triệu Mẫn, võ công tuy cao, hải chiến lại không biết gì, thành thử viên đạn bắn ra rơi ngay giữa hai chiếc thuyền, nước văng lên cao cả mấy trượng nhưng thuyền địch không lay động chút nào. Tuy vậy thuyền địch thấy đối phương cũng có đại pháo không còn dám tiến tới gần nữa. Một lát sau, thuyền địch lại bắn thêm một quả đạn nữa, trúng ngay đầu thuyền, thuyền liền bốc hỏa.

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn vội chỉ huy bọn thủ hạ múc nước chữa cháy, đáng tiếc lửa đã cháy lên tầng hai. Ta không thông thạo thủy chiến, biết rằng lúc này không thể đánh thắng được, không thể lần nữa, nhưng cũng biết lúc này Thất thúc nhất định muốn bảo vệ Trương Vô Kỵ, ta có gọi cũng sẽ không rời đi, nhưng Ân Ly bị thương nặng như vậy, không thể để nàng rơi xuống nước. Ta không còn cách nào khác, đành gọi mọi người:

"Thuyền đã cháy dữ như vậy, chỉ sợ không giữ được. Dưới khoang thuyền có để hơn mười thuyền nhỏ, mọi người nhanh chóng xuống đó rời khỏi thuyền lớn, bằng không lát nữa thuyền nhỏ cũng sẽ cháy hết. Ta mang A Ly đi trước."

Nói xong, bất chấp phản ứng của bọn họ, ta chạy xuyên qua lửa lớn và thân thuyền đang rung lắc dữ dội lên tầng hai, ôm lấy Ân Ly xoay người từ cửa sổ nhảy xuống thuyền mà ta đã chuẩn bị sẵn, đặt nàng vào trong khoang. Ban đêm buồm trắng rất dễ bị phát hiện nên ta không căng buồm, vận nội lực đẩy thuyền ra xa mấy trượng, lại cầm lấy mái chèo chèo ra xa xa một chút khỏi trận hải chiến dữ dội.

Lúc này ta mới từ xa nhìn lại nơi giao chiến, chỉ thấy pháo lửa bay tán loạn, trên thuyền bốc cháy rừng rực, có người nghe ta nói liền nhanh chóng tìm thuyền nhỏ thoát thân, có người lại trung thành với Nhữ Dương Vương phủ mà tử chiến, không rời khỏi Triệu Mẫn. Diệt Tuyệt sư thái không thạo thủy tính, lại không tin tưởng thủ hạ Triệu Mẫn, chỉ đành đứng trên thuyền sắc mặt xanh mét, không dám chạy xuống thuyền nhỏ.

"Ầm!" Lại một tiếng pháo vang rền, thì ra khi địch bắn vào đã làm gãy nát bánh lái, ngay cả người lái tàu cũng bị văng xuống biển. Thuyền nhỏ bên cạnh nhanh chóng bơi lại vớt lên. Triệu Mẫn vừa giận vừa gấp, hỏa pháo chấn động khiến miệng vết thương lại vỡ ra, chảy máu không ít. Trương Vô Kỵ bên cạnh lo lắng luống cuống, Triệu Mẫn mặt trắng bệch nhưng cũng cố gượng dậy, tiếp tục ra lệnh nhồi thuốc nổ bắn tiếp, quyết tâm phát tới đem thuyền địch bắn chìm.

https://thuviensach.vn

Võ sĩ kia không thông thạo bắn pháo, chỉ nghĩ nhồi thuốc nổ càng nhiều uy lực càng lớn nên đổ thật đầy, dùng thiết côn nén thật chặt. Ta ở xa nhìn thấy rõ, cả kinh, vội vận công hô lớn:

"Đừng châm ngòi, Thất thúc, Trương đại ca, sư phụ mau xuống thuyền, thuốc nổ quá nhiều, thuyền sẽ phát nổ!"

Đáng tiếc ta nói đã chậm, lời còn chưa dứt, tên võ sĩ kia đã chỉnh khẩu súng ngóc lên cao, đốt dây mồi. Chỉ thấy một ánh lửa lóe lên, một tiếng nổ vang trời, cỗ đại pháo vỡ tan, mảnh sắt văng tung tóe, cả thuyền trưởng lẫn các thủy thủ đứng chung quanh đều tan xác, máu thịt bay tứ phía. Chỉ vì hắn muốn cho sức nổ thật mạnh nên nhồi quá nhiều thuốc súng thành thử vỡ luôn khẩu đại pháo, ngay cả chiếc pháo thuyền cũng rã rời như sắp tan ra năm sáu mảnh, nước biển xô mạnh, thuyền sắp chìm.

Trên thuyền, các thủy thủ bị hỏa pháo nổ mạnh, có chết có bị thương, có người bị chấn văng xuống biển, những thuyền nhỏ xung quanh cũng bị sức ép nhấn chìm, bất quá giờ này không ai rảnh tay mà cứu bọn họ. Ta vừa dứt lời, Diệt Tuyệt sư thái và Kim Hoa bà bà liền liên tiếp phi thân nhảy xuống, mũi chân trên mặt nước điểm một chút, miễn cưỡng cố gượng đến được thuyền nhỏ của ta.

Tạ Tốn mắt đã mù, hành động toàn bằng âm thanh nghe được, cũng không do dự, thả người hướng thuyền ta bay vọt đến, nhưng thuyền ta cách quá xa, mấy lần điểm chân xuống mặt nước mượn lực nhưng vẫn không đến được, còn cách mấy trượng nữa. Ta vội vận kình vung dây thừng cuốn vào lưng ông ta kéo lên thuyền, luyện Bạch Mãng Tiên lâu ngày, lực khống chế của ta không kém chút nào, chắc tay kéo Tạ Tốn lại.

Người ta lo lắng nhất là Thất thúc, ta vừa nói xong, liền thấy hắn kéo theo Trương Vô Kỵ phi thân về phía thuyền. Lấy võ công Thất thúc mà nói, hơn mười trượng mặt nước vốn không làm khó được hắn, nhưng bất đắc dĩ lại phải kéo theo cả Trương Vô Kỵ đa tình hai tay ôm Tiểu Chiêu và Triệu

https://thuviensach.vn

Mẫn. Thất thúc một người mang theo ba người, dù khinh công có tốt đến đâu cũng không thể gượng nổi, Thê Vân Túng đã đến cực hạn, bất đắc dĩ được hơn mười trượng đã hết sức, nhưng vì tình nghĩa với Trương Thúy Sơn mà không thể bỏ mặc Trương Vô Kỵ được. Trong lúc gấp gáp, hắn quên mất Trương Vô Kỵ võ công không hề thấp, thủy tính lại càng không kém, chỉ nghĩ giúp hắn yên ổn lên được thuyền, miễn cưỡng đề khí vẫy ra một chiêu Thiết Tụ Công ném ba người Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu đến chỗ ta, còn chính mình thì rơi xuống biển.

Ta ở trên thuyền nhìn mà chết lặng, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn khó chịu vô cùng, bất chấp mọi thứ xung quanh hét to một tiếng: “Thất thúc!!” rồi phi thân đến nơi Thất thúc rơi xuống, thả mình chìm vào trong nước.

Nước biển một màu xanh mênh mông, ta mơ hồ nhìn thấy thân ảnh màu trắng đang nhanh chóng chìm xuống dưới, những chuỗi bong bóng khí nhỏ thoát ra từ miệng, ta biết đó nhất định là Thất thúc, có lẽ không khí trong phổi đã hao hết, hắn không kịp hồi khí thì đã rơi xuống nước, mới có thể vô lực chìm xuống như thế. Ta nhanh chóng lặn xuống sâu theo hắn.

Trong lòng biển màu xanh lung linh thăm thẳm, trừ Thất thúc ra xung quanh chỉ còn những mẩu gỗ vụn trôi nổi, tôm cá đã sớm bị tiếng pháo nổ xua hết, ta nhìn hắn chăm chú, phải lặn xuống hơn hai mươi thước mới bắt được hắn. Cũng may ta ở trong nước không bị áp lực nước ảnh hưởng, cũng sớm đã quen cảm giác hô hấp trong nước, nhưng Thất thúc vì chịu sức ép của nước sắc mặt đã muốn xanh mét, ta liền cầm tay hắn kéo sát lại bên mình, nhìn gương mặt hắn tái xanh, không chút do dự liền áp sát, kề môi độ khí cho hắn, dưới chân đạp nước bơi hướng lên trên.

Một khắc đó, lòng ta bỗng nhiên trống rỗng không còn suy nghĩ nào nữa. Vốn chỉ duy nhất muốn cứu hắn, không để hắn chết, nhưng khi môi ta áp sát môi hắn, độ khí cho hắn, đôi mắt đen kia chợt mở ra, mọi suy nghĩ của ta đều biến mất, chỉ ngơ ngác nhìn sâu vào mắt hắn, mặc cho hắn ôm

https://thuviensach.vn

siết lấy eo ta, mặc cho hắn ngậm hút cuốn chặt lấy môi ta, quên cả đạp nước bơi lên, quên cả độ khí cho hắn, bỏ mặc cho thân thể cả hai đều từ từ chìm sâu xuống biển, trong mắt chỉ còn lại đôi mắt đen kia, sâu thẳm như biển cả.

Trong ánh sáng xanh vô tận của biển, ta cảm nhận được nhiệt tình cùng ôn nhu của hắn, giật mình như chợt hiểu ra điều gì, nhìn sâu vào mắt hắn, hết thảy đều giống như đang mơ, cho đến khi áp lực nước mạnh mẽ khiến chúng ta bừng tỉnh lại, mới hiểu ra cả hai đều đã chìm xuống rất sâu, rất sâu.

Mạc Thanh Cốc mặt đỏ bừng, hai mắt bối rối không dám nhìn ta, vội buông eo ta ra, tay cũng không quên kéo ta bơi lên phía trên.

Ta không làm gì cả, để mặc cho hắn nắm tay mình, nhìn thân ảnh hắn đang phù động, chỉ muốn giây phút này là vĩnh hằng mãi mãi.

Đáng tiếc thời gian vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, rất nhanh chúng ta đã nổi lên mặt biển. Trong đêm tối, Trương Vô Kỵ hết lần này đến lần khác tìm kiếm trên mặt biển, tuy cứu được mấy võ sĩ nhưng vẫn không phải hai người hắn muốn tìm. Cho đến khi thấy ta và Thất thúc nổi lên, hắn mới kích động vui mừng, kéo tay Mạc Thanh Cốc nhảy lên thuyền. Ba người chúng ta trở lại con thuyền nhỏ ta đã sớm chuẩn bị, thế nhưng Diệt Tuyệt, Kim Hoa, Tiểu Chiêu, Triệu Mẫn, Tạ Tốn, Ân Ly, tất cả đều có mặt trên đó.

Ta không lòng dạ nào để ý đến bọn họ, chỉ thầm muốn nhìn thân ảnh người đó, hắn lại lặng im buông tay ta, đi về phía đám người Diệt Tuyệt đang đứng, chắp tay nói gì đó, không quản đến cả người đang ướt sũng xoay người tiến vào trong khoang thuyền. Ta ngây ngốc đứng không nói gì, cảm nhận nỗi mất mát khi bàn tay ấm áp rời đi, nhìn ra phía xa, pháo thuyền trên mặt biển đang sáng bừng vì lửa cháy và thuốc súng vẫn đang nổ. Thuyền lớn Ba Tư cách đó không xa, không dám đến gần. Ta cất giọng lạnh lùng trong trẻo:

https://thuviensach.vn

“Nếu tất cả mọi người không sao, nhân dịp trời còn chưa sáng, bọn người Ba Tư còn chưa phát hiện ra, nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đừng giăng buồm lên khiến địch nhân chú ý, chèo thuyền mà đi!”

Nói xong, ta đứng nguyên ở đầu thuyền, không quản đến toàn thân đã ướt đẫm, chỉ ngơ ngác nhìn mặt biển, nghĩ đến bóng dáng người nọ quay đi, im lặng mà quyết tuyệt. Ta biết hắn là Thất hiệp của Võ Đang, sẽ có ngày hắn phải cưới một danh môn chi nữ, mọi việc hắn làm đều lấy hiệp nghĩa đạo đức làm đầu, quyết không để cho Võ Đang chịu nửa câu điều tiếng, hắn…

“Chỉ Nhược muội tử, đừng đứng mãi ở đầu thuyền như vậy, bây giờ mới vào tháng tư, trời còn lạnh lắm, muội vừa ở dưới nước lên, đều đã ướt sũng rồi, đừng để trúng gió vào người, đi vào trong cho ấm đi!”

Ngay khi ta đang mê mang suy nghĩ, Trương Vô Kỵ đặt tay lên vai ta, nội lực Cửu Dương Thần Công hồn hậu trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân ta, xua tan khí lạnh như băng từ đáy biển sâu kia, giúp xiêm y ta khô lại.

Ta hơi cúi đầu, lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp Trương Vô Kỵ dành cho mình, không khỏi đỏ hoe mắt, vội cúi đầu xuống thấp hơn nữa, kìm chế nói:

“Đa tạ Trương đại ca, tôi vào trước đây.”

Nói xong, ta vội đi vào. Trong khoang thuyền giờ đây, Ân Ly đang hôn mê, Mạc Thanh Cốc trên người quần áo đã hong khô, đang ngồi dưỡng như nghỉ ngơi, ta tiến vào hắn cũng không liếc qua một chút, ta chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, không muốn gặp hắn, cũng không muốn kêu hắn là Thất thúc, vội đến cạnh Ân Ly ngồi yên lặng.

Trong khoang, Diệt Tuyệt sư thái nhìn phía trước, hai mắt sáng rực, gương mặt vốn vô cảm nay hơi gợn lên một tia cười quái dị, có chút đăm

https://thuviensach.vn

chiêu liếc qua Đồ Long đao trong tay Tạ Tốn. Triệu Mẫn sắc mặt tái nhợt, yếu ớt ngồi dựa vào khoang thuyền, Tiểu Chiêu đang cẩn thận chăm sóc nàng. Triệu Mẫn nhìn thấy Trương Vô Kỵ, trên mặt lộ ra ý cười ngọt ngào, mắt hiện vẻ oán giận, cất giọng thanh thúy:

"Còn nhìn gì nữa, người ta đã đi vào, chàng còn không mau triệu tập bọn thủy thủ lại, thừa dịp trời chưa sáng chèo thuyền rời đi!"

"Ta có nhìn gì đâu, chỉ cảm thấy Thất sư thúc và Chỉ Nhược muội tử có gì đó là lạ, mặt đều nghiêm nghị, dường như không được vui."

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt Triệu Mẫn đang cười như không cười nhìn mình, nhỏ giọng giải thích, nói xong cũng không chờ Triệu Mẫn trả lời, phi thân nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ khác, đem mấy võ sĩ còn sống về thuyền mình, sai bọn họ cùng nhau chèo thuyền đi.

Có bọn võ sĩ này chèo thuyền, thuyền nhanh chóng bơi xa trên mặt biển, một lát sau đã không còn nhìn thấy ánh lửa nữa, chỉ nghe tiếng thuốc súng trên pháo thuyền vẫn nổ ầm ầm, cả pháo thuyền cháy trong biển lửa, mặt biển bốn phía còn trôi giạt những mảnh vỡ tàn cuộc, khiến cho người ta không đành lòng mà nhìn lại. Thuyền nhỏ không giương buồm lên khiến những người Ba Tư không chú ý đến, rất nhanh đã bỏ xa, hiện giờ trừ những võ sĩ chèo thuyền ở bên ngoài, mọi người còn lại đều ở trong khoang.

Ta yên lặng nhìn Mạc Thanh Cốc, suy nghĩ loạn lung tung hết cả, cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa, trong khoang mọi người cũng không ai còn lòng dạ mà nói được gì, tất cả đều im lặng, hoặc ngồi hoặc nằm nghỉ. Trương Vô Kỵ vừa đặt mình ngủ một giấc, ngồi dậy thì đã qua hai canh giờ, trời hẳn là bắt đầu sáng.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ thổi tắt nến, trong khoang lại tối om, đành thắp nến lại. Hắn thấy kỳ lạ, đành phải ra ngoài xem xét, chỉ thấy bầu trời đầy mây đen, bốn bề sương mù mênh mông dày đặc. Trương Vô Kỵ mừng rỡ, vội chạy vào trong khoang, mừng rỡ nói:

"Nghĩa phụ, Thất sư thúc, bên ngoài nổi sương mù rất nhiều, thật tốt, con còn đang lo thuyền đi chậm, trời sáng sẽ bị bọn chúng đuổi kịp, sương mù này xuất hiện thật đúng lúc, chỉ cần nửa ngày thôi, bọn họ cũng không thể nào tìm ra chúng ta được nữa."

"Đó là do công tử may mắn, ngay cả ông trời cũng phù hộ cho người."

Mọi người bị Trương Vô Kỵ đánh thức, Tiểu Chiêu đang ngồi giữa,lúc này có cả Kim Hoa bà bà và Trương Vô Kỵ ở bên, chưa bao giờ vui vẻ như vậy, không khỏi lên tiếng trêu ghẹo.

Tạ Tốn cả đời mệt mỏi, ông ta trừ oán hận với Thành Côn thì ghét nhất chính là ông trời, nghe Tiểu Chiêu nói vậy, cả giận:

"Hừ! Xú lão thiên, hắn chỉ biết tra tấn người ta, mỗi lần gây cho người ta hy vọng rồi lại khiến người ta tuyệt vọng. Năm đó ta đoạt được Đồ Long đao, vốn định tìm một hòn đảo không người tìm hiểu bí mật của thanh đao, không ngờ giữa đường gặp một trận bão, phá hủy con thuyền, bất đắc dĩ thuận đường lên Băng Hỏa đảo. Có điều hồi đó là gió nam, thổi chúng ta đến miền cực bắc băng sơn tuyết địa, còn hôm nay lại là sương mù, có thể thế nào chứ? Lão trời già có thể giáng tai họa bất cứ lúc nào, phá vỡ hi vọng của con, Vô Kỵ con vẫn nên sớm chuẩn bị mà nghênh đón kẻ địch cho tốt."

Lời Tạ Tốn tuy lời nói oán khí tận trời, nhưng cũng là vô cùng hợp lý, ngay cả Diệt Tuyệt cũng đều gật đầu đồng ý, không muốn ỷ lại vào ông trời ban ân, vạn nhất gặp phải khó khăn thì biết làm thế nào. Triệu Mẫn cũng gật đầu cười đáp:

https://thuviensach.vn

“Lão gia tử nói thật có lý, Trương đại giáo chủ vẫn nên sớm chuẩn bị cho tốt, chờ đến khi địch đuổi tới mà luống cuống tay chân, đến lúc đó không có ai giúp chàng chuẩn bị các thứ đầy đủ cho mọi người chạy trốn như thế này nữa đâu!”

Triệu Mẫn nói xong, thâm ý nhìn ta.

Ta không hơi đâu mà đối đáp với nàng, trong đầu còn đang mông lung hỗn loạn nhớ đến cảnh dưới đáy biển kia, đôi mắt hắn, vẻ mặt hắn cứ như vậy lặp lại trước mắt ta. Chỉ nghe Tạ Tốn cười một tràng rồi nói tiếp:

“Năm xưa cha mẹ con một nam một nữ, trai tài gái sắc, đúng là ông trời tác hợp, kết thành lương duyên, còn nay con lại mang theo tới bốn cô gái, thế là thế nào đây? Ha ha, ha ha!”

“Tạ lão gia tử, cháu chỉ là tiểu nha đầu hầu hạ công tử thôi, không tính vào trong đó được.”

Tiểu Chiêu bình thản nói, còn Triệu Mẫn lại rầu rĩ:

“Tạ lão gia tử, ông mà còn nói nhăng nói cuội nữa, đợi ta khỏi rồi, ta sẽ nắm tai ông đánh cho một trận.”

Chỉ có Trương Vô Kỵ vừa thẹn lại vừa xấu hổ, ánh mắt né tránh không dám nhìn mọi người, lại không nói lời nào phản đối Tạ Tốn cả.

“Một đám tà ma ngoại đạo, đường đường là danh môn chính phái lại hạ mình đi lấy một yêu nữ tà ma, cái gì mà ông trời tác hợp, kết thành lương duyên!”

Diệt Tuyệt sư thái nghe Tạ Tốn và đám tiểu bối nói đùa, bà ta vốn cực kỳ oán hận Minh giáo, không khỏi giận dữ.

Tạ Tốn cười to:

https://thuviensach.vn

“Thế nào? Sư thái chẳng lẽ bất mãn huynh đệ của ta lấy đệ muội? Ta còn chưa nghe nói đến huynh đệ của ta có liên quan gì đến bà mà để bà phải nói ra lời nồng nặc mùi dấm chua như vậy, có phải bà hiểu lầm huynh đệ ta có ý gì với bà?”

“Hắc hắc! Bà già này không biết là chưởng môn Nga Mi và Trương Ngũ hiệp của Võ Đang lại có chuyện cũ như vậy, khó trách người ta nhắc đến việc của Trương Ngũ hiệp là sư thái lại bộ dáng đại biến, tức giận mắng mỏ. Hôm nay nghe Tạ Tam ca nói ra mới hiểu được duyên cớ.”

Kim Hoa bà bà chướng mắt nhất là Diệt Tuyệt, luôn coi mình là chính đạo mà xem người ta như tà ma ngoại đạo.

Diệt Tuyệt sư thái nghe hai người này một hô một ứng, điên đảo trắng đen, vũ nhục trong sạch của bà, hơn nữa trong lòng bà ta chỉ có mình sư huynh Cô Hồng Tử, chịu không nổi người ta làm nhục thanh danh của mình, ngày sau xuống hoàng tuyền lấy mặt mũi gì mà gặp Đại sư huynh nữa đây, lập tức mặt xanh mét, phẫn nộ quát:

“Tặc tử, dám làm nhục thanh danh của ta, các ngươi sẽ không được chết tử tế.”

Bà ta tức quá, ngay cả xưng hô là bần ni cũng không nói nổi, một tay nắm chặt bao kiếm rút Ỷ Thiên ra khỏi vỏ, hướng ngực Tạ Tốn đâm tới.

Tạ Tốn là người hào sảng, ông ta sống trên hoang đảo đã hai mươi năm chưa từng đấu võ miệng với ai, vừa rồi nghe Diệt Tuyệt tức giận mắng huynh đệ, đệ muội, nhịn không được mà mắng lại, nghe Kim Hoa bà bà châm chọc mới hiểu mình có chút quá, hơi hối hận, nhưng không ngờ ni cô này lại dữ dằn như thế, chẳng có chút thanh tịnh vô vi nào của người xuất gia, không nói hai lời liền ra tay công kích.

Tạ Tốn dù sao cũng là người kiêu ngạo, ông ta làm sao chịu giải thích nhận lỗi trước, nghe tiếng binh khí lướt gió chém tới, nghĩ đến vừa rồi

https://thuviensach.vn

nghênh chiến bà ta dùng Ỷ Thiên kiếm nổi danh sánh ngang với Đồ Long đao, biết ni cô này võ công không đơn giản, cũng không dám tay không tiếp địch, lậy tức phản thủ, Đồ Long đao không chịu rời khỏi người khắc nào hướng Ỷ Thiên kiếm nghênh đón.

Mắt thấy hai cao thủ giang hồ đao kiếm cùng chém tới, ta không khỏi nhìn chằm chằm, còn tưởng rằng bí mật của đao kiếm lúc này liền bại lộ, mà Diệt Tuyệt lúc này mới nhớ ra, trong mắt hiện lên tia cả kinh, cánh tay chấn động, lực tay thu lại, tay hơi hớt lên, Ỷ Thiên kiếm đã sớt qua phía trên Đồ Long đao. Diệt Tuyệt sư thái trong mắt hiện lên hận ý, nhưng do dự, biết hiện giờ không phải lúc ra tay.

Mạc Thanh Cốc vẫn trầm mặc không nói, bỗng đột nhiên đứng dậy, chắp tay nói với Tạ Tốn và Diệt Tuyệt, sắc mặt lạnh nhạt bình tĩnh:

“Tạ tiền bối, sư thái xin hãy dừng tay. Thuyền nhỏ này không chịu nổi đánh nhau, vừa rồi Tạ tiền bối cũng là vô tâm buột miệng, không phải cố ý tổn thương thanh danh quý phái và bổn phái. Sư thái xin hãy nghĩ lại, Ngũ sư huynh, Ngũ sư tẩu của ta đã tạ thế, xin sư thái hãy khẩu hạ lưu tình, đừng gây tổn thương đến hòa khí hai phái chúng ta. Hai vị vẫn là dừng tay thôi!”

Diệt Tuyệt hạ đầu một chút, mắt vẫn hiển hiện giận dữ, miễn cưỡng áp chế tức giận thu kiếm về. Tạ Tốn cũng ôm lại đao vào lòng, trên thuyền nhất thời lại chìm vào yên tĩnh. Tạ Tốn trầm mặc một lát, bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

“Triệu gia tiểu cô nương, cô quả là lợi hại. Đêm qua cô đánh thí mạng ra ba chiêu, chiêu thứ nhất là chiêu Ngọc Toái Côn Cương của phái Côn Lôn, chiêu thứ hai là chiêu Nhân Quỉ Đồng Đồ của phái Không Động, còn chiêu thứ ba, hừ, lão già này quê mùa dốt nát, không nghĩ ra là chiêu nào.”

https://thuviensach.vn

“Chiêu thứ ba là do Du Tam hiệp của phái Võ Đang tự nghĩ ra, ta cũng không biết tên.”

Triệu Mẫn trong bụng kinh hãi, Tạ Tốn này quả là lợi hại, bèn nói với ngữ khí cung kính hiếm thấy.

Ta cũng buồn bực, trong nguyên tác, Ân Lê Đình vì yêu hận mà tự nghĩ ra chiêu Thiên Địa Đồng Thọ giết chết kẻ thù nhưng cũng phải hy sinh mạng sống của mình, nay thế nào mà lại biến thành Du Tam hiệp. Nguyên là từ khi ta chữa khỏi cho Du Tam hiệp, hắn ngày đêm đều mong muốn tìm được kẻ thù ngày xưa đã hại mình để báo thù, năm đó nếu không phải hắn bị thương quá nặng thì làm sao xảy ra chuyện nhất thời không kịp tha thứ cho Ân Tố Tố, liên lụy đến Ngũ đệ áy náy mà tự vẫn.

Từ khi Ngũ đệ chết, hắn đã hiểu ra không ít, biết trước đây Ngũ đệ muội tuyệt đối không có ý hại hắn phải chết, chỉ vì giang hồ tranh đấu bất đắc dĩ phải cướp lấy Đồ Long đao mà ra tay, nếu muốn giết hắn thì làm gì cần phải bỏ ra nhiều vàng để mời tiêu cục đưa hắn về, chính mình còn âm thầm đi theo bảo vệ. Nghĩ ra những điều đó, hắn càng thêm tự trách, ngoài việc càng yêu thương Vô Kỵ hơn, thì oán hận toàn bộ đổ hết lên kẻ thù đã hại hắn thảm như vậy.

Thương thế lành lại, hắn đã lâu không luyện võ, võ công so với mọi người kém đi nhiều, nghĩ rất nhiều cách, lại tự sáng tại ra thêm mấy chiêu tuy tổn thương mình nhưng diệt được địch. Sau bị Triệu Mẫn dồn ép, lại nhìn thấy rõ mặt kẻ thù, hắn nhất thời nhẫn nại không được, sử ra một chiêu khiến địch nhân mất hết nhuệ khí, lại bị Triệu Mẫn học theo, cũng may là còn kiềm chế được không lộ ra mình còn nội lực. Đương nhiên những chuyện cũ này Triệu Mẫn sẽ không hiểu.

“Võ Đang thất hiệp quả nhiên mỗi người đều không đơn giản, chưa nói đến huynh đệ kết nghĩa của ta, chỉ nói đến Mạc Thất hiệp hôm qua thôi, công lực như vậy lão phu từng này tuổi rồi cũng chưa hẳn đến được như

https://thuviensach.vn

thế, quả nhiên là cao đồ của Trương chân nhân a! Triệu cô nương, cô hết sức cứu Vô Kỵ, quả thực tốt lắm, nhưng việc gì phải thí mạng như vậy?”

Tạ Tốn trước thì tán thưởng, sau lại thở dài.

Triệu Mẫn mặt lúc hồng lúc trắng, ấp úng:

“Hắn… hắn…”

Nói đến đây nàng ta dừng lại, ngập ngừng không muốn nói tiếp, nhưng sau cùng nhịn không nổi nghẹn ngào:

“Hắn … ai bảo hắn… ôm Ân cô nương tình tứ… tình tứ đến thế, tiểu nữ cũng chẳng còn muốn sống làm gì!”

Nàng ta nói hết câu, nước mắt đã ròng ròng chảy xuống, như lê hoa mang vũ, khiến cho người ta không nhịn được mà sinh lòng thương cảm.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tình Thâm Tình Thiểm Sầu Đoạn Trường

Mọi người đều biết thân phận của nàng, nghe cô quận chúa trẻ tuổi này nói thẳng tâm sự của mình ra như vậy, có vẻ như quận chúa nương nương Mông Cổ tựa hồ là yêu phải giáo chủ Minh giáo lấy phản Nguyên làm nghiệp lớn, ai nấy đều ngạc nhiên, Diệt Tuyệt sư thái càng cười châm biếm. Mọi người ai nấy đều nghĩ thầm, quận chúa này hình như không biết lễ giáo Trung Nguyên, nói lời thiếu lễ giáo như vậy, không ai biết Triệu Mẫn thân là quận chúa, tâm tư thâm sâu, giỏi cơ biến. Trương Vô Kỵ võ công cao cường lại là giáo chủ Minh giáo, thống soái quần hào, tối qua Tạ Tốn lại chính miệng nói sẽ không làm giáo chủ, về sau giáo chủ Minh giáo vẫn giữ nguyên như vậy. Triệu Mẫn là quận chúa, thống lĩnh vô số cao thủ trong vương phủ, những kẻ quý tộc xung quanh đều tự nhận mình là anh hùng nhưng đầu óc ngu xuẩn, thô lỗ vô năng, chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, khi gặp Trương Vô Kỵ một người khác hẳn, dung mạo tuấn mỹ, tâm địa hiền hậu, tính tình thiện lương ôn hòa, tự nhiên là nhìn bằng con mắt khác. Lại mấy lần ở chung, hiểu được thiếu niên này trọng tình trọng nghĩa, cảm thấy cũng chỉ có Trương Vô Kỵ thiếu niên anh hùng này mới xứng với nàng. Hơn nữa hắn là giáo chủ Minh giáo, triều đình đang đau đầu vì Minh giáo tạo phản, nếu nàng có thể thành thân với Trương Vô Kỵ, chiêu an Minh giáo, công lớn này nhất định sẽ được triều đình coi trọng. Triều Nguyên vốn không xem thường phụ nữ, nói không chừng còn có thể để nàng thống suất một đoàn binh mã, vì triều đình ra sức.

Nên biết rằng Triệu Mẫn tính cách không kém gì nam nhi, nàng ta so với anh trai có phần thông minh hơn, tuy rằng Vương Bảo Bảo rất yêu quý nàng, nhưng nàng vẫn bất mãn vì phụ vương để Vương Bảo Bảo lãnh binh

https://thuviensach.vn

cùng xuất chiến mà nàng phải ở lại Vương phủ chơi đùa cùng mấy võ sĩ. Nàng vẫn muốn lập công nên mới kết hợp với kế sách của Thành Côn, lừa cho Minh giáo và sáu đại phái vào bẫy, để phụ vương phải nhìn mình bằng con mắt khác.

Nàng nhận thấy cơ hội, liền không quản đến quan niệm dân tộc hay con mắt thế tục, Trương Vô Kỵ quả thật cũng đáng để nàng yêu thích, tự nhiên liền lưu tâm. Nàng lớn lên trong vương phủ, xuất thân cao quý, nhưng vương phủ cơ thiếp thành đàn, ngươi tranh ta đấu, mẫu thân nàng là Vương phi, và có thể giữ trong vương phủ chỉ có nàng và anh trai được sinh ra. Có mẫu thân như vậy dạy dỗ, lại có thể thống lĩnh chỉ huy vô số những thuộc hạ hắc bạch lưỡng đạo tâm tư khác nhau, khiến bọn họ phải nghe lời răm rắp, Triệu Mẫn làm sao có thể là người đơn giản.

Hiện giờ trên thuyền, có Trương Vô Kỵ và hai trưởng bối, có tình địch mà nàng vẫn kiêng kỵ, còn có một người tuy nàng không biết nhưng Tạ Tốn lại rất có cảm tình, xem ra hình như Mạc Thanh Cốc cũng không phản đối, Trương Vô Kỵ cũng trân trọng và yêu quý, tuy rằng bộ dạng xấu xí nhưng nàng ta đối với Trương Vô Kỵ một lòng một dạ như thế, mà chính mình, thân phận trở ngại, hơn nữa trước đó còn gây chuyện với Minh giáo và sáu đại phái, trừ Phạm Dao vẫn thường yêu thích nàng, xem tính cách Trương Vô Kỵ trọng tình trọng nghĩa lại vô cùng hiếu thuận, phải làm thế nào để những người hắn coi trọng không phản đối mới được.

Triệu Mẫn từng nghe về trận chiến trên Quanh Minh đỉnh, Trương Vô Kỵ vì một nữ đệ tử Nga Mi mà đồng ý làm một việc cho Diệt Tuyệt với điều kiện không phạm hiệp nghĩa, khiến cho Trương Vô Kỵ mấy lần khó xử, nhưng chưa từng nói sẽ đổi ý, mà tính tình hắn như vậy, nhất định sẽ giữ lời.

Sau đó nàng ở Võ Đang ám toán Ân Lê Đình và Trương Tam Phong, tuy rằng thất bại, nhưng cũng được chứng kiến Trương Vô Kỵ võ công tuyệt đỉnh cùng ngộ lực phi thường, biết hắn thiên tư hiếm có, lại xuất thân

https://thuviensach.vn

thế gia võ học, về sau thành tựu không thể giới hạn. Ở Lục Liễu sơn trang Trương Vô Kỵ lại cù chân nàng, khiến nàng động tâm, vì muốn lấy được lời hứa của Trương Vô Kỵ mà không từ thủ đoạn, thừa dịp Trương Vô Kỵ chữa thương cho Ân Lê Đình và Bối Cẩm Nghi mà hạ độc Thất Trùng Thất Hoa, ép hắn phải thỏa hiệp, đồng ý làm cho nàng ba việc.

Ở chùa Vạn An, nàng khoan dung không bức ép với phái Võ Đang, ở trước mặt Trương Vô Kỵ tỏ vẻ nhiệt tình, lại biểu hiện lúc bướng bỉnh, khi thâm tình hờn giận, bởi nàng biết Trương Vô Kỵ rất thích nàng như vậy, cho dù nàng có làm gì quá đáng hắn cũng rộng lượng bỏ qua, không trách cứ lời nào.

Bây giờ nàng thấy Trương Vô Kỵ đối xử với Ân Ly như thế, biết hai người là anh em họ, thời gian quen biết cũng lâu hơn mình nhiều, cảm tình cũng sâu đậm hơn so với mình. Hơn nữa nghĩa phụ mà Trương Vô Kỵ kính trọng nhất chẳng những đem võ học truyền cho Ân Ly, còn tỏ ra rất thích nàng, có vẻ như muốn nàng thành đôi với Trương Vô Kỵ, trong lòng không khỏi rung lên hồi chuông cảnh báo.

Hiện giờ thủ hạ dưới tay nàng đã mất đi quá nửa, thân lại lênh đênh trên biển lớn, lúc nào cũng có thể đụng độ thuyền Ba Tư mà mất mạng, bất đắc dĩ phải tỏ ra mình không hiểu lễ giáo, nói ra tình cảm kia, khiến mọi người đều biết nàng và Trương Vô Kỵ có tình. Bất quá nàng dù sao cũng là cô gái chưa chồng, nói xong không khỏi xấu hổ, ngẫm lại, Trương Vô Kỵ thấy mình không biết giữ gìn lời ăn tiếng nói như thế, hắn liệu có coi thường mình không? Nghĩ vậy, nàng không dám ngẩng mặt lên nhìn ánh mắt mọi người.

(Nói thật, giải thích thế này ta thấy hợp lý hơn nhiều như Kim lão nói trong truyện, cái gì mà Triệu Mẫn là người Mông Cổ không lễ giáo khuôn sáo như gái Trung Nguyên nên nói vậy mà không e ngại, Triệu Mẫn từ bé lớn lên và được nuôi dạy ở Trung Quốc, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả gái Trung, mà nhà Nguyên đã ở Trung Quốc cả trăm năm, bị đồng hóa gần hết

https://thuviensach.vn

rồi, làm sao nàng ta lại không hiểu lễ giáo phép tắc chứ. Bực mình, Kim lão quá thiên vị Triệu Mẫn!!)

Trương Vô Kỵ ở bên cạnh, trước vì lời của Tạ Tốn mà xấu hổ, sau lại nghĩ đến lúc ở Tây Vực Diệt Tuyệt sư thái nói lời giận dữ với cha mẹ mình như vậy, chẳng lẽ đúng là có quan hệ gì thật (bó tay với Trương Vô Kỵ !!+.+). Sau lại nghĩ ra, hồi hắn ở Hồ Điệp cốc từng nghe Diệt Tuyệt nhắc đến một vị sư huynh, lúc đó mới tỉnh ngộ lại.

Còn chưa tĩnh tâm, đã nghe Triệu Mẫn nói thế, không khỏi cực kỳ xúc động, quên hết cả Ân Ly trên Linh Xà đảo vì cứu sư phụ mà suýt bị Kim Hoa bà bà đánh chết, càng quên Triệu Mẫn là cừu địch lợi hại của hắn và Minh giáo, chỉ nghĩ nàng là một quận chúa cao cao tại thượng, cành vàng lá ngọc lại thâm tình với hắn như vậy, vì hắn mà bất chấp tính mạng, chỉ vì hắn nhất thời động lòng với người khác mà lại không muốn sống nữa. Càng nghĩ lại không cầm lòng nổi, giơ tay ra nắm tay Triệu Mẫn, ghé miệng vào tai nàng ta nói nhỏ:

“Từ nay dù thế nào cũng không được làm vậy nữa, nghe chưa?”

Triệu Mẫn đang hơi hối hận, bây giờ chợt nghe được lời ân cần trách cứ của Trương Vô Kỵ, không khỏi vừa mừng vừa sợ, vừa thẹn vừa yêu, trong lòng biết bao ngọt ngào êm ấm, cảm thấy tối qua ba lần vào sinh ra tử, hôm nay trên biển cả phiêu bạt lênh đênh cũng không phải là uổng phí.

Ta ở một bên nhìn đến chán chê, thấy không đáng cho Tiểu Chiêu và A Ly, xem hai người kia trong mắt không còn ai khác, bộ dáng yên lặng thâm tình, chỉ cảm thấy bực mình, chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến tình cảm của mình nữa. Nói lại, kiếp trước ta cũng đã nhìn thấy người ta hôn nhau rất nhiều lần rồi, còn vô số những cảnh trong phim, kịch, tiểu thuyết.. có gì là lạ đâu. Nhưng cái hôn kia, khiến cho ta rung động mà không cảm thấy mình khó chịu hay ghét bỏ, cảm giác không tệ lắm, thật muốn thử một lần nữa. Đang nghĩ đến đây thì bị hai người kia quấy rối, thật bực.

https://thuviensach.vn

Ta không muốn xem phim trực tiếp như vậy nữa, hơn nữa tuy rằng biết một trong hai người là nữ, nhưng hai bộ mặt cải trang nam nhân, còn có râu rậm dưới cằm nhìn nhau thâm tình ái muội, nhìn chỉ thấy buồn nôn, không được cảm giác nghệ thuật như trong phim người ta diễn. Ta khó chịu đứng dậy, đi ra ngoài khoang thuyền.

"Aizz!"

Ta đứng ngoài mạn thuyền nhìn sắc trời u ám, xung quanh sương khói mênh mông, quá mười thước đều không nhìn thấy gì nữa. May mắn thuyền có khoang trong mạn ngoài khá cách biệt, sẽ không khiến mọi người chú ý đến mình. Ta nhìn nước biển xanh ngắt một màu, nhìn cá bơi lượn trong nước, trầm mặc một lát, không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ, ta đến khi nào mới có thể được như bọn mi, tự do bơi lượn ngoài đại dương rộng lớn? Chỉ có thể buồn bã ở Nga Mi, không có tự do, cho dù đã mấy lần chọc giận Diệt Tuyệt nhưng bà ta cũng không chịu trục xuất ta khỏi Nga Mi. Hiện giờ ta cũng không ngờ, một người lạnh lùng biến thái như vậy, chỉ tuân thủ quy tắc và cách nghĩ của mình mà tùy tiện cũng có thể lấy cớ trưởng bối lễ giáo mà lấy mạng ta, hoặc là lấy cớ là sư phụ mà ép ta phải làm theo ý mình.

"Cháu giận phải không? Là ta không tốt, đêm qua Thất thúc thực xin lỗi cháu, nếu cháu khó chịu, không cần nhẫn nhịn, cứ nổi giận với Thất thúc, cho dù cháu có giết ta cũng không có sai!"

Phía sau bỗng truyền đến thanh âm Mạc Thanh Cốc tự trách. Ta nghe thấy, không khỏi cả người chấn động, trái tim đập thình thịch càng lúc càng tăng tốc, giống như sắp nhảy ra đến nơi, toàn thân khẩn trương không biết tay chân mình ở đâu nữa, không khỏi lấy tay ôm chặt ngực nơi trái tim, luống cuống xoay người, quay đầu nhìn người đàn ông đầu tiên hôn ta trong hai kiếp. Nhìn hắn trong mắt đều tràn ngập thống khổ tự trách, ta chỉ thấy trong lòng hoảng hốt, toàn thân không còn sức lực, cơ hồ như muốn ngã xuống biển, không còn chút khí lực nào mà đứng vững.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc vội tiến đến đỡ ta, ta nhớ đến lúc ở dưới biển, cảm giác an toàn khi hắn ôm lấy ta, không khỏi tiến sát vào lòng hắn, hai tay ôm chặt lấy lưng hắn, tựa mình trong ngực hắn, cảm nhận thân mình hắn đang cứng đờ, chỉ cảm thấy cho dù có ở nơi biển lớn mờ mịt này, dù lúc nào cũng có thể hiểm nguy đến tính mạng, cũng vẫn thật hạnh phúc. Trái tim phản ứng nhanh hơn trí não, ta còn chưa rõ mình muốn gì, đã không tự chủ được mà nói:

"Thất thúc, nếu ta nói không trách thúc chút nào, lại càng không khó chịu, ngược lại còn rất thích, thúc có xem thường ta không?"

Lời này nói xong, cả ta và hắn đều đồng thời cứng đờ, ta không ngờ chính mình lại thốt ra một lời từ tận trái tim rõ ràng như thế, Mạc Thanh Cốc cũng không nghĩ ta lại nói ra như vậy. Từ đêm qua đến giờ hắn vẫn chìm vào cảm giác rung động khi mình xúc phạm đến chính cháu gái, không ngờ ba mươi bốn năm đời mình chưa từng có ý niệm này đối với bất kỳ nữ tử nào, ngược lại lại cầm giữ không nổi với cô gái mình vẫn nhìn từ nhỏ đến lớn. Nghe ta nói, hắn chỉ cảm thấy lời này dường như cũng đã nói ra hết tâm sự của hắn, nói ra hết những ý niệm vẫn kìm nén giấu kín trong đầu.

Trước mắt lại hiện lên lúc mình còn ở Vạn An Tự, chỉ ngủ cách nhau một tấm rèm, cả người bừng bừng lửa nóng, đêm đêm đều khó ngủ, ngày ngày đều muốn ở bên cô gái kia, nghĩ đến lúc ở đáy biển, đôi môi kia mềm mại và ngọt ngào như mật, nghĩ đến thân thể mềm mại yểu điệu ôm trong lòng ngực, cơ thể lại dâng lên luồng lửa nóng quen thuộc, một cỗ tình triều ào ạt, trong lòng hoảng hốt, vội đẩy người trong lòng ra.

"Chỉ Nhược, đừng nói hươu nói vượn, việc này là Thất thúc sai, cháu đừng nghĩ nhiều, nếu thấy khó chịu thì cứ tìm ta trút giận, nếu sợ nhục đến danh tiết, Thất thúc sau khi đưa Vô Kỵ an toàn trở về Trung Nguyên, lập tức trở về Võ Đang nhận tội trước cha cháu, nếu cháu thật sự giận không nhịn được, Thất thúc lập tức tự sát, không để cháu phải nhìn thấy ta nữa."

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc cố giấu tình triều nơi đáy mắt, áp chế lòng mình nhìn cô gái trước mặt, giấu kín đi hết tình niệm trong lòng, chỉ dùng thanh âm đạm mạc bình thường nhất, gằn từng tiếng một.

Ta nhìn kiên trì nơi đáy mắt Mạc Thanh Cốc, nghe hắn nói tự mình nhận tội, tự sát, không khỏi hoảng sợ, nếu hắn thật sự làm vậy, ta biết giới luật nghiêm ngặt của Võ Đang, tuy sai một chút mọi người cũng sẽ không phạt nặng, nhưng hắn vốn lúc nào cũng nghiêm túc hướng luật mà thủ thân, làm sao có thể để hắn bởi vì ta mà thanh danh chịu nhục, mất cả tính mạng, nhớ đến tính cách Mạc Thanh Cốc chính trực nhưng cũng cố chấp vô cùng, ta giật mình, trong lòng chợt động.

Lập tức nhìn thẳng vào mắt hắn, dùng dáng vẻ ai oán nhất, tự trách nhất, xấu hổ nhất, nhỏ giọng nói:

“Thất thúc, ta biết vừa rồi là ta nói ra lời không hay, khiến cho thúc coi thường ta, thúc muốn về Võ Đang nhận tội, là muốn mọi người trong toàn thiên hạ đều biết Chu Chỉ Nhược ta không biết liêm sỉ, không còn trong sạch nữa mà còn cao hứng hay sao? Về sau sẽ không ai dám lấy ta nữa. Hoặc như thúc tự sát trước mặt ta, để cho ta một mình đối mặt với Trương chân nhân khổ sở vì kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, thống khổ và tiếc hận vì đệ tử mang theo ô danh mà rời khỏi cõi đời. Thúc nói vì hiệp nghĩa, nhưng những người khác cũng sẽ chỉ nghĩ là ta hãm hại thúc thôi, về sau thiên hạ không còn chỗ nào cho ta dung thân.. oa..!!..”

Ta càng nói càng cảm thấy mình có lý, sự nghiêm túc, điềm tĩnh mà ta vẫn giữ cho mình không biết khi nào đã rơi mất, trong lòng ương ngạnh dâng lên, ta vừa nói vừa nhìn Mạc Thanh Cốc mặt lộ ra vẻ hổ thẹn lại tự trách, nhịn không được mà diễn tiếp, hai tay ôm mặt giả bộ phát khóc.

“Chỉ Nhược, cháu đừng khóc, là Thất thúc sai rồi, không nên nghĩ ra cách này làm hại danh dự của cháu, khiến cho sư phụ thương tâm, tổn hại đến thanh danh Võ Đang, Thất thúc thật hồ đồ, sống nhiều năm như vậy rồi

https://thuviensach.vn

còn không nghĩ chu đáo được như cháu. Chỉ Nhược cháu nói xem Thất thúc phải làm sao? Mới có thể khiến cháu không khó xử, để chịu trừng phạt vì xúc phạm đến cháu?”

Mạc Thanh Cốc càng thêm bối rối, tay chân luống cuống nhìn ta, khẩn trương nhìn xung quanh, may mắn chỗ này là đuôi thuyền, các võ sĩ chèo thuyền đều ngồi trên đầu, những người khác cũng không có mặt, không ai thấy được cảnh này, lúc này mới lơi lỏng, bối rối nói.

Ta qua kẽ tay có thể thấy Mạc Thanh Cốc đang luống cuống, bối rối và lo lắng nhìn ta quan tâm, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, lại nghĩ đến cái hôn cuồng nhiệt dưới biển kia, cả người không khỏi nóng bừng, nhìn đôi mắt đen kia, khuôn mặt phiêu dật như tiên kia, trong lòng tự nhiên nghĩ, nếu có thể cùng nam nhân này sánh đôi, thật cũng không uổng phí sống kiếp này.

Ý niệm này vừa nảy ra, lập tức khiến ta bừng tỉnh, trong lòng rung chuyển, chẳng lẽ ta yêu hắn? Ta nhớ đến lần đầu tiên dưới chân núi Võ Đang nhìn hắn tà áo phiêu phiêu, lần đầu tiên nhìn hắn múa kiếm phảng phất như tiên nhân mê người, nhớ đến lúc hắn cầm tay ta dạy viết chữ, nhớ đến lúc hắn cầm điểm tâm ta làm mà nhấm nháp, lúc nào cũng khích lệ, cưng chiều ta, thậm chí ngay cả Tống Thanh Thư cũng ghen tị vì ta được sủng như vậy.

Nhớ dưới đáy biển, hắn một lần lại một lần cuốn lấy môi ta, hồi ta đi học rất bảo thủ, từ trung học đến hết đại học, nhiều năm cũng chưa từng để ai chạm đến mình như vậy. Cái hôn của hắn, chẳng những ta không thấy chán ghét mà ngược lại, cảm giác thật hạnh phúc và ngọt ngào, loại tâm lý này trong tiểu thuyết ngôn tình nói đến rất nhiều, ta chưa được ăn thịt lợn nhưng cũng không phải chưa từng thấy lợn chạy bao giờ, chẳng lẽ, là ta yêu hắn mà không phát hiện ra?

https://thuviensach.vn

Một ý niệm nho nhỏ nảy ra, cứ thế ở trong đầu cắm rễ sâu, nhổ ra không được, ngược lại nhanh chóng nảy mầm lớn lên. Lúc này ta mới hiểu được, từ rất lâu ta đã vô tri vô giác đặt hắn trong lòng mà không biết. Nhưng còn hắn? Trong lòng hắn có ta không? Nhiều năm như vậy chưa từng nghe nói hắn có đính hôn, cũng không từng nghe nói trong giang hồ có quan hệ gần gũi với một cô gái nào.

Phái Nga Mi tuy có rất nhiều sư tỷ muốn tiếp cận hắn, nhưng ta chưa từng thấy hắn thân cận với một ai, ta không biết đáp án của hắn, nhưng cũng không chấp nhận mình chưa đánh đã lui. Xem hắn tính cách chính trực cổ hủ lại nghiêm túc, lần này cũng là cơ hội tốt nhất, ta lập tức tiếp tục giả khóc, dùng tay áo che gần kín hết mặt, ngữ khí tỏ ra vô cùng đau khổ:

“Thất thúc, thúc thật quá đáng, chẳng lẽ thúc khi dễ ta, phá hủy trong sạch của ta rồi liền không muốn chịu trách nhiệm sao? Thúc biết rõ, trong sạch của ta đã mất, trừ thúc ra thì chẳng còn ai có thể… Lại chỉ nói mình nhận lỗi, chịu tội mà không nói phụ trách, hay là thúc coi thường vì ta là một cô gái con nhà nông tầm thường, không phải thế gia đại hộ, không xứng với cao đồ phái Võ Đang phải không?”

“Chỉ Nhược, cháu nói lung tung gì đó, ta trước giờ chưa từng nghĩ như vậy. Ta thương cháu như ruột thịt của mình, yêu cháu hơn cả tính mạng, làm sao coi thường cháu chứ. Nhưng ta với Chu đại ca gọi nhau là huynh đệ, lại vẫn coi cháu như cháu gái, ta cũng đã lớn tuổi, cháu hiện giờ mới mười tám, làm sao có thể vì ta mà chậm trễ cả đời? Mà cháu làm sao không ai có thể lấy? Ai dám nói cháu không thể, Thất thúc lập tức lấy mạng hắn, hơn nữa Thanh Thư, Vô Kỵ đều rất thích cháu, cháu…”

Mạc Thanh Cốc bị ta bắn phá tả tơi, cũng không biết mình đang nói cái gì.

Ta nghe được hắn nói câu yêu hơn tính mạng, trong lòng đang vui sướng khôn tả, thì bỗng nghe hắn đem ta ném cho người khác như vậy, liền

https://thuviensach.vn

tức muốn chết, không khỏi ngắt lời hắn, giọng mang theo đau thương vô hạn:

“Thích ta? Nếu ta biến thành một con khỉ Tống Thanh Thư lại càng thích ta hơn. Vô Kỵ đại ca hiện giờ một tay nắm quận chúa nương nương, theo bên người còn có một tiểu nha đầu tuyệt sắc, còn có một cô nương một lòng yêu thương hắn, lại còn hắn chính miệng xin cưới, phải lấy tiểu biểu muội về nhà, Thất thúc đem ta nói cùng một chỗ với bọn họ, có phải thấy ta con nhà nông gia chỉ đáng để làm thiếp cho đứa cháu mà thúc yêu thương nhất, hầu hạ hắn và đám biểu muội cùng quận chúa nương nương kia mới thích hợp đúng chỗ phải không?”

“Ta không có! Chỉ Nhược, cháu biết rõ ta không có ý này, cháu là cao đệ Nga Mi, cho dù không có Vô Kỵ, Thanh Thư, trong thiên hạ còn có vô số những anh tài tuổi trẻ. Nhân sinh thất thập cổ lai hy, ta đã ba mươi tư tuổi, cũng tính là nằm nửa người vào quan tài rồi, mà cháu còn trẻ, ta coi cháu như con gái, làm sao có thể… Chuyện này không cần nói nữa, chủy thủ này cho cháu, cháu lúc nào muốn lấy mạng ta, cứ cầm nó đến, ta tuyệt đối không phản kháng.”

Mạc Thanh Cốc trong lòng bối rối, không biết phải làm sao, rất nhiều lời đều không nói ra nổi, chỉ cảm thấy mỗi câu đều khiến lòng đau đớn vạn phần, nhìn ánh mắt ủy khuất kia, từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ đưa cho ta.

Ta cũng không vì lời hắn nói mà đổi ý, tay tiếp lấy chủy thủ, nhìn hắn xoay người muốn đi, nắm chặt chủy thủ, thanh âm nói đủ lớn để hắn nghe thấy:

“Không có thúc thúc nào đi hôn cháu gái mình cả. Ta mặc kệ, thúc hôn ta thì phải phụ trách. Thanh chủy thủ này ta coi như sính lễ thúc đưa, sau khi về núi ta sẽ nói cha đến nói chuyện với Trương chân nhân.”

https://thuviensach.vn

Lời ta nói như một cây gậy giáng thẳng vào đầu Mạc Thanh Cốc, hắn suýt chút nữa thì ngã thật, đầu không dám quay lại đi thẳng vào trong khoang. Ta nhìn mặt biển sương mù giăng mênh mông, tâm tình thật khó lúc nào tốt được như bây giờ, ngẩng đầu nhìn trời cười ngây ngất. Thật không ngờ mình lại có ngày lớn mật, ương ngạnh đến thế, ta vuốt ve hoa văn khắc trên vỏ bao chủy thủ, nhớ đến bóng dáng hắn chật vật ban nãy, trong lòng lại cảm giác thật ngọt ngào, lần đầu tiên hiểu được Triệu Mẫn tại sao lại thích chọc ghẹo Trương Vô Kỵ, cảm giác đó quả thật khiến cho người ta không thể kiềm chế.

Ta không muốn nhìn lại cái không khí trầm buồn trong khoang, ở bên ngoài mạn thuyền hóng gió ngắm cảnh biển, trong lòng lại tràn đầy những tư vị không thể nói thành lời, mắt lại hiện lên ánh mắt muốn trốn tránh kia, đôi môi nóng rực kề sát kia. Ta hít sâu vào một hơi, nói cho chính mình, chỉ cần trong lòng hắn chưa có ai, ta nhất định sẽ không bỏ cuộc.

Ngồi ngây một hồi lâu, sương mù trên biển không những không tan ra mà ngày càng dày đặc. Ta nhìn cá dưới mặt nước bơi qua bơi lại, tiếng bụng sôi chợt vang lên rồn rột, lúc này mới nhớ từ trưa hôm qua đến giờ mình còn chưa ăn gì, lập tức nhìn chăm chú mấy con cá, khi thấy một con cá lớn dài tầm gần một thước, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực hút vào, Tồi Kiên Chỉ lực đánh ra, năm ngón tay đã túm ngang vào sát mang cá, đem con cá lớn nặng phải đến bốn năm mươi cân nhấc lên.

Ta cao hứng, liền ra chỗ để những vật dụng đã chuẩn bị sẵn ở cuối thuyền, ngồi sát mạn thuyền mổ cá. Ta giữ lại cái đầu cá rồi tiếp tục rửa thân cá, trở vào trong lấy gạo và bánh bao chuẩn bị sẵn ra, lại lấy chậu sắt, nồi sắt. Trong chậu sắt, than củi đã chuẩn bị sẵn được đốt lên, đổ nước ngọt vào nồi, thêm gạo vừa đủ để nấu cháo, một cái lồng hấp được đặt vào thành ngăn trên của nồi, để bánh bao vào, dùng hơi nước trong nồi cháo đang nấu để hâm nóng bánh.

https://thuviensach.vn

Vừa nấu cháo, ta vừa dùng chủy thủ cắt con cá lớn thành từng khối nhỏ. Tiểu Chiêu thấy ta đang làm gì, cũng chạy đến hỗ trợ, cầm thịt khô nướng trên than củi, không có gia vị gì khác, chỉ có thể thêm chút muối.

Đợi cho cháo nấu xong, bánh bao cũng hâm nóng, thịt cũng chín, ta lấy hai cái bánh bao, múc bát cháo đến trước mặt Diệt Tuyệt nói:

“Sư phụ, trên thuyền không có điều kiện, thầy lại không ăn thịt, xin hãy dùng tạm mấy thứ này vậy.”

“Không sao.” Diệt Tuyệt sư thái gật đầu, cầm lấy bắt đầu ăn, từ chiều hôm qua đến giờ, đói không chỉ có mình ta a!

Tiểu Chiêu bên kia nướng xong thịt cũng đem đồ ăn đến riêng cho từng người Kim Hoa bà bà, Trương Vô Ky, Tạ Tốn, Triệu Mẫn. Tạ Tốn hơn mười năm không được đụng đến vị muối, khi Ân Tố Tố còn trên đảo nàng khéo léo nhưỡng rượu bằng trái hoang, làm ra được chút muối thô để dùng. Từ khi nàng rời đảo, ông ta một người mù lòa ở lại sống được cũng khá vất vả, nói chi đến được nhấm nháp những tư vị của nhân gian, lập tức không kìm được liên tục khen ngợi ta và Tiểu Chiêu.

Ta lại mang đồ ăn đến cho Mạc Thanh Cốc, cư nhiên giữ vẻ mặt bình tĩnh, giọng lạnh lùng và trong trẻo, không nhanh không chậm nói:

“Thất thúc, thúc chắc cũng đói rồi, mau ăn thôi!”

Mạc Thanh Cốc gật gật đầu, cũng không dám nhìn ta, chờ ta đi rồi mới bắt đầu ăn. Ta thấy mọi người đều đang ăn, mới ra lấy đầu cá cho vào cháo nấu tiếp. Cái này chuẩn bị cho A Ly, lòng ta thở dài, Trương Vô Kỵ và mọi người chắc cũng không so đo với Ân Ly đang bị trọng thương đâu.

Cháo nấu chín, ta múc ra vừa chờ vừa thổi cho đến lúc chỉ còn âm ấm, liền nêm cho vừa miệng, lúc này mới nâng Ân Ly dậy, đặt nàng dựa vào vai, đút cháo cho nàng, sau đó dùng nội lực đẩy cho cháo trôi xuống cổ

https://thuviensach.vn

họng, một ngụm lại một ngụm chậm chạp. Trương Vô Kỵ bên kia nhìn, thấy hổ thẹn, buông đồ ăn đến bên cạnh ta, đỡ Ân Ly tựa vào ngực hắn, nói:

“Chỉ Nhược muội tử, muội múc cháo cho Châu Nhi, ta giúp muội ấy nuốt xuống.”

Ta gật đầu, đem cháo đút cho nàng, Trương Vô Kỵ dùng nội lực giúp nàng nuốt cháo, được hai chén nhỏ. Ta và Trương Vô Kỵ đều biết y thuật, biết nàng hiện giờ thương nặng, không tiêu hóa được nhiều nên cũng không đút thêm nữa, ta giúp nàng lau sạch miệng rồi châm cứu một chút, xong rồi mới yên tâm dùng bữa, lúc này lửa trong chậu sắt đã tắt từ lâu, cháo cũng đã lạnh.

“Chu tỷ tỷ thật lợi hại, trong tình thế hỗn loạn mà vẫn có thể tìm được một chiếc thuyền rộng thế này, lại chuẩn bị đầy đủ hết cả quần áo, chăn đệm, đồ ăn, nước ngọt, than củi, thật không đơn giản. Không ngờ Chu tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị tốt như vậy, không những giúp chúng ta có cháo ăn, mà còn chưa chịu nghỉ ngơi khi người khác chưa được ăn uống đầy đủ a!”

Triệu Mẫn bên kia, vì miệng vết thương bị rách nên thương nặng thêm, không thể ăn thịt, nàng ta là tiểu thư cành vàng lá ngọc, mỗi ngày đều ăn uống sơn hào hải vị, mấy thứ đồ ăn thô đạm bạc cũng nuốt không nổi, uống xong cháo liền ngồi bên Tạ Tốn, thâm sâu nói.

Lời này vừa nói ra, Diệt Tuyệt, Kim Hoa bà bà, ngay cả Tiểu Chiêu và Trương Vô Kỵ đều nhìn ta nghi ngờ. Trong lòng ta đổ rầm một cái, đồ ăn trước mắt đều ăn không nổi nữa. Nhưng Mạc Thanh Cốc đã lên tiếng:

“Quận chúa không cần khách khí, Chỉ Nhược từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, khi ở Vạn An Tự cũng là nàng nghĩ ra cách mới giúp cho sáu đại phái an toàn xuống đất. Từ khi đi lên thuyền của quận chúa, nếu đã sớm biết đến tiền lệ Vạn An Tự, tối hôm qua lại gặp cường địch, theo tính của nàng thì nhất định là phải chuẩn bị từ sớm rồi.”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nói xong, Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt giãn ra nhiều, Trương Vô Kỵ, Tiểu Chiêu và Kim Hoa bà bà cũng hết nghi ngờ, chỉ có Triệu Mẫn ngượng ngùng liếc Trương Vô Kỵ một cái, thấy hắn không có vẻ gì trách cứ mới tỏ ra thoải mái.

"Các thuộc hạ của quận chúa giúp mọi người chèo thuyền, chúng ta rất cảm ơn, nhưng Chỉ Nhược không có thói quen hầu hạ Mông Cổ Thát tử, nơi này còn có ít thịt, gạo, muối, bánh, than củi, vẫn làm phiền bọn họ tự chuẩn bị đi!"

Cảm nhận của ta về Triệu Mẫn thông minh này rất phức tạp, nhưng tuyệt đối thích châm chọc nàng, có lẽ là ta rất trẻ con đi. Thật sự không thích kiểu người giống như Tiết Bảo Thoa này, luôn tính kế người khác, bất quá điêu ngoa của nàng có thể khiến Thất thúc lên tiếng bảo vệ ta, cũng là thu hoạch ngoài mong đợi.

Tạ Tốn rất nhanh đã ăn no, ông ta sống cả đời làm gì có gì chưa trải qua, tự nhiên là đem lời Triệu Mẫn nói thành kiểu cô gái ghen tị ăn dấm chua, lập tức cười ha ha một tiếng, giải vây cho nàng ta, nói:

"Vô Kỵ, con ra ngoài xem còn nhiều sương mù không, nếu còn nhiều thì không phải lo những kẻ kia truy đuổi nữa, kéo buồm lên cho bọn chèo thuyền nghỉ ngơi."

"Dạ!" Trương Vô Kỵ đáp, đi ra ngoài, một lát sau dẫn theo các võ sĩ vào. May là thuyền này ta đã chọn kỹ, nên chứa hai ba mươi người cũng không quá chật chội. Ta ngồi một chỗ yên lặng ăn, bọn võ sĩ được Trương Vô Kỵ và Tiểu Chiêu giúp lại nấu thêm cháo, hấp thêm bánh, đem tất cả chỗ thịt nướng lên, sì sụp ăn uống.

Thời gian trôi rất nhanh, xem trời đã giữa trưa, sương mù chẳng những không tan mà còn nổi gió lớn, mây đen trên trời cũng tụ lại đen kịt, có lẽ

https://thuviensach.vn

sắp mưa. Ta nghe nói trên biển nguy hiểm nhất là gặp gió lốc, thuyền này chỉ là một thuyền nhỏ, không chắc có thể chịu nổi gió bão, lập tức lo lắng.

Có lẽ là Trương Vô Kỵ được trời ban may mắn, tuy rằng mưa to gió lớn nhưng gió lại thuận hướng thổi về Trung Nguyên, thuyền được gió đẩy, thuận đường đi rất nhanh, hơn nữa sương mù chẳng những không bị mưa làm tan đi mà ngược lại càng dày thêm, mọi người lúc này mới yên lòng. Mưa to gió lớn thế này, chắc hẳn thuyền địch cũng không đuổi theo kịp, lúc này bọn võ sĩ cũng ăn uống xong, hơn nữa một đêm chèo thuyền cũng mệt mỏi không chịu nổi, nằm la liệt trong khoang ngủ thẳng.

Có lẽ thời tiết ẩm thấp, lại thêm gió lạnh, đến chiều, Ân Ly sốt rất cao, bắt đầu nói mớ linh tinh. Ta cùng Tiểu Chiêu và Trương Vô Kỵ ngồi bên lo lắng chăm sóc nàng, ta biết đây là do bị trọng thương, trời lại lạnh, phải nhanh chóng nghĩ cách nếu không biến chứng sẽ phiền toái. Trong cơ thể nàng lại tích lũy nhiều độc như vậy, cho dù trong nguyên tác Ân Ly không chết nhưng hiện tại nếu có sai sót gì cũng sẽ không cứu được nàng.

Đột nhiên Ân Ly quát lên:

“Tên tiểu tử Trương Vô Kỵ kia, sao không lên đảo Linh Xà với ta?”

Đang lúc chúng ta lo lắng lại nhìn thấy nàng nói mớ lớn tiếng như vậy, ta càng gấp gáp, phải giúp nàng hạ sốt, đáng tiếc trên người ta không còn thuốc, nàng lại bị thương quá nặng, nếu dùng châm cứu để kích phát tiềm lực cơ thể chỉ sợ tổn hại đến thọ của nàng, chỉ có thể sống quá trung niên, không có cách nào ta đành phải dùng khăn ướt đắp trên trán cho nàng, cùng Tiểu Chiêu xoa nóng tay chân nàng, giúp nàng không bị lạnh.

Ân Ly vẫn không ngừng lầm bẩm nói mớ, bỗng nhiên lại kinh hoảng kêu lên:

“Cha ơi, cha… cha đừng giết mẹ con, đừng giết mẹ con… Dì hai là do con giết đó, cha giết con đi, không liên quan gì đến mẹ con cả… Mẹ ơi, mẹ

https://thuviensach.vn

chết rồi! Con làm hại mẹ rồi! Hu hu… hu hu…”

“Châu Nhi, Châu Nhi, muội tỉnh lại đi. Cha muội không có ở đây, đừng sợ.” Trương Vô Kỵ đau lòng, giữ người Ân Ly nhỏ nhẹ nói.

Ân Ly trong hôn mê lại giống như tỉnh táo, giận dữ nói:

“Cha không ra gì, ta không sợ ông ta. Tại sao ông ta lại lấy vợ hai, vợ ba? Một người đàn ông lấy một vợ chưa đủ hay sao? Cha ơi, cha thay lòng đổi dạ, có mới nới cũ, lấy hết người này đến người khác, làm khổ mẹ con quá, làm khổ lây cả con nữa! Ông không phải là cha ta, ông là kẻ bạc tình, là đại ác nhân! Ta hận ông, hận ông!”

Trương Vô Kỵ ngồi bên bỗng giật mình kinh hoảng, sợ đến mặt mày tái mét. Ta bỗng nhớ lại trong nguyên tác, khi mà cùng bốn cô gái ngồi chung một thuyền, Trương Vô Kỵ mơ thấy một giấc mộng, thấy mình lấy được Triệu Mẫn, lại lấy cả Chu Chỉ Nhược. Khuôn mặt sưng phù của Ân Ly cũng biến thành đẹp, luôn cả Tiểu Chiêu cũng lấy hắn luôn. Hiện giờ nghe được Ân Ly nói khiến hắn tỉnh mộng, bị dọa cho ngượng ngập.

Hắn biết rõ, bởi vì Ân Dã Vương yêu thiếp ghét bỏ vợ, quen thói lăng nhăng, Ân Ly không chịu để cho mẹ bị khinh khi nên giết chết ái thiếp của cha, mẹ nàng vì thế mà phải tự vẫn, Ân Dã Vương còn toan một đao giết chết con ruột mình báo thù cho ái thiếp. Câu chuyện luân thường đại biến, thảm khốc kia cũng chỉ vì Ân Dã Vương không chung tình với một người lại năm thê bảy thiếp mà ra. Trương Vô Kỵ nghe Ân Ly nói chuyện cũ lung tung, sắc mặt trở nên vô cùng xấu hổ, lòng ta cũng yên tâm hơn, vậy cũng tốt, đỡ cho hắn tiếp tục mộng đẹp, đối với cô gái nào cũng tỏ ra yêu thích khiến người ta động tâm mà nuôi ảo tưởng.

“Vô Kỵ, huynh đi với muội đi, đi với muội đi. Huynh cắn lưng bàn tay muội một cái nhưng muội chẳng giận huynh chút nào. Muội nguyện một đời hầu hạ huynh, chiều chuộng huynh, coi huynh như chủ nhân. Nếu

https://thuviensach.vn

huynh thấy muội xấu xí, muội sẽ hủy hết võ công để cho huynh vui lòng, bỏ hết độc nhện để huynh thấy muội vẫn như hồi mới gặp nhau… Vô Kỵ, muội đi khắp nơi tìm huynh, đủ mọi chân trời góc biển, nghe được tin mới biết huynh ở Tây Vực rơi xuống vách núi chết rồi, muội đau lòng không còn muốn sống nữa. Ở Tây Vực muội gặp một thanh niên tên là Tăng A Ngưu, hắn võ công cao cường, tính hạnh cũng tốt, hắn bảo sẽ lấy muội làm vợ…"

Ân Ly đang lảm nhảm chuyện nhà của mình, bỗng nhiên lại khổ sở bi thảm cầu xin, nói thật dịu dàng, uyển chuyển, mọi người nghe, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái cũng hiện trên mặt vẻ không đành lòng, chỉ có Triệu Mẫn sắc mặt vẫn như cũ nhưng ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Mạc Thanh Cốc vẫn ngồi yên một chỗ, nghe xong lời này, cũng biết việc Trương Vô Kỵ dùng tên giả là Tăng A Ngưu, nghĩ đến khi ở Tây Vực Ân Ly dù chết cũng muốn tìm được Vô Kỵ, lại nhớ đến lời trước đó ta nói về Trương Vô Kỵ, sắc mặt nghiêm túc đến bên cạnh Trương Vô Kỵ, ấn bả vai hắn nói:

"Vô Kỵ, cổ nhân khi lấy vợ không coi sắc đẹp là chính, quan trọng nhất là người có đức, Châu Nhi cô nương vận mệnh khổ sở, cũng là người chí tình chí nghĩa, đối với cháu một lòng một dạ, cháu đã biết nàng như vậy, lại từng nói muốn cưới nàng, cho nên không được hủy lời hứa, chê nàng xấu, mà phải đối xử với nàng thật tốt."

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên, Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu, ta và Thất sư thúc của hắn đều biết hắn dùng tên giả, không khỏi bối rối, liếc nhìn Triệu Mẫn, thấy Triệu Mẫn nhìn mình vẻ u oán, trong lòng giật thót, lại không kìm được liếc về phía ta, ta không để ý đến khiến hắn mặt trắng bệch, mang vẻ tu dưỡng nghe lời nói với Mạc Thanh Cốc:

"Thất sư thúc, xin thúc hãy yên tâm, cháu sẽ không phụ Châu Nhi."

https://thuviensach.vn

“Cái tên A Ngưu đó nói với muội rằng: “Cô nương, ta thành tâm thành ý, mong được lấy cô làm vợ, chỉ mong cô đừng cho rằng ta không xứng đáng thôi”. Hắn lại nói: “Từ nay trở đi, ta sẽ hết lòng yêu thương bảo vệ cô, lo lắng cho cô, dù ai đến gây khó dễ cho cô, dù người đó tài ba ghê gớm thế nào đến khinh khi cô, ta sẻ xả thân để bảo vệ cho cô được chu toàn. Ta mong cô được bình yên vui vẻ, quên đi những bất hạnh khổ đau từ trước”. Vô Kỵ, cái tên A Ngưu đó nhân phẩm còn tốt hơn huynh nhiều, võ công giỏi hơn cả Diệt Tuyệt sư thái của phái Nga Mi. Thế nhưng trong lòng muội đã có một tên tiểu quỉ lang tâm đoản mệnh rồi, nên muội không nhận lời hắn, chỉ nghĩ nếu huynh còn sống, muội sẽ đi đến chân trời góc biển tìm huynh, nếu huynh đã chết, muội sẽ ở vậy thủ tiết với huynh. Vô Kỵ, huynh thử xem, A Ly đối với huynh tốt hay không tốt? Năm xưa huynh coi thường muội, bây giờ trong lòng huynh có hối hận hay không? Sau muội nghe Chu tỷ tỷ nói A Ngưu ca chính là huynh, muội không sao tin được, năm đó huynh quật cường hung dữ như thế, làm sao lại biến thành tốt như vậy được? A Ly có phải ngốc lắm không? Huynh đối với muội tốt như vậy, muội cũng không tin tưởng huynh.”

Lúc này Ân Ly giống như đang nói chuyện cùng Trương Vô Kỵ, rất nhiều điều trong nguyên tác không có nhưng nàng vẫn nói ra, mới hiểu được tâm tình của A Ly, tình yêu của nàng với Trương Vô Kỵ cũng là sâu nhất.

Trương Vô Kỵ lúc mới nghe nàng kể lể những gì mình nói thấy thật là xấu hổ nhưng càng nghe càng thêm cảm động, tự nhiên nước mắt ròng ròng, ngay cả Triệu Mẫn thần sắc u oán cũng không nhìn đến nữa, Tiểu Chiêu vẻ mặt giật mình, đến Kim Hoa bà bà ánh mắt càng thêm hung ác, ta thực không đành lòng để Ân Ly nói tiếp để người ta nghe được tâm sự của nàng, hoặc muốn uy hiếp hoặc muốn cười nhạo nàng, lập tức lên tiếng hỏi Triệu Mẫn:

https://thuviensach.vn

“Quận chúa, không biết ngày đó bình thuốc cô lấy trên người ta có mang theo không? Trong đó có thuốc trị thương, tác dụng rất tốt, Ân Ly bị thương nặng, nếu cứ sốt như vậy, có thể sẽ không qua khỏi.”

“Ai biết được bình thuốc của ngươi có tác dụng gì mà mang theo? Ngươi y thuật tốt như vậy, ngay cả trọng thương của Khổ đại sư cũng có thể chữa khỏi, Châu Nhi bị thương hắn là không cần nói! Chính là ngươi căn bản không muốn chữa!” Triệu Mẫn giọng không chút kiêng dè, ánh mắt thâm tàng, câu sau nói với ta nhưng mắt lại ủy khuất nhìn Trương Vô Kỵ.

Ta nhìn Trương Vô Kỵ vẻ mặt nghi ngờ nhìn mình, trong lòng phát phiền, Trương Vô Kỵ khi nào thì học Hứa Tiên, chẳng những tâm nhũn mà tai cũng nhũn, ý châm ngòi rõ như vậy mà cũng tin, nhưng nhìn hắn mắt đỏ hồng, nghĩ hắn từ nhỏ đã chịu khổ, hơn nữa lại vì Ân Ly mà rơi lệ, ta không đành lòng nói lời trách cứ.

Mà ta thì có thể nhẫn tâm mặc kệ Ân Ly sao? Vừa rồi nghe lời nàng nói trong mê sảng mới cảm thấy được, nha đầu này mới là nữ tử đáng được yêu thương nhất, nàng từ nhỏ đã phải chịu khổ, còn chưa có được một cuộc sống hạnh phúc, làm sao có thể để nàng chết đi được? Ta nói:

“Cô không mang theo cũng thật khiến ta khó xử, nếu dùng châm cứu kích thích tiềm lực của nàng, cho dù có khỏe lại cũng sống không quá tuổi trung niên. Còn có một cách, là dùng nội lực của ta chữa thương cho nàng. Nhưng nội lực của ta có đặc thù, nếu dùng chữa thương cho nàng sẽ bị hao tổn rất lớn, trước khi hồi phục sẽ không thể dùng võ công, hơn nữa muốn khôi phục lại cũng phải mất mấy tháng, vạn nhất bọn người Ba Tư kia đuổi theo thì ta phải làm sao?”

Ta nói hết, trước dùng ánh mắt e ngại lướt qua Diệt Tuyệt, lại dùng ánh mắt tỏ ý không nơi dựa vào nhìn thoáng qua Mạc Thanh Cốc, thầm nghĩ, không tin đại hiệp như ngươi lại mặc kệ không để ý đến ta. Về phần

https://thuviensach.vn

chữa thương, tuy rằng có hao tổn nội lực thật nhưng chỉ hai ngày là sẽ khôi phục, hy vọng lần này có thể thoát khỏi Diệt Tuyệt, trở về Võ Đang.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Quỵ Cầu Mỹ Sắc Hoán Bảo Đao

“Chỉ Nhược, chúng ta còn chưa biết địch nhân có thể đến hay không, con cần gì phải.. phải vì cô gái này mà hao tổn chân khí, vạn nhất kẻ địch đến thì làm sao mà chống đỡ được.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Diệt Tuyệt nói phản đối trước nhất, bất quá những lời Ân Ly nói trong mê sảng khiến bà ta nhớ lại tình cũ của mình, cũng cảm thấy vận mệnh Ân Ly thật đáng thương, nhìn nàng bệnh tật khổ sở không đành lòng nói ra lời lẽ độc địa.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn đến Diệt Tuyệt sư thái lạnh lùng lại có vẻ không đành lòng như vậy, trong lòng thở dài, cho dù là người thượng diệt hạ tuyệt như bà ta khi nghĩ đến tình cảm cũng không đành lòng phải không?

Trương Vô Kỵ ngồi bên giọng khàn khàn nói:

“Chỉ Nhược muội tử, muội cứ làm đi, nếu những kẻ đó đuổi theo hãy giao cho ta ứng phó, ta sẽ bảo hộ cho an nguy của muội.”

Trương Vô Kỵ trong mắt hiện lên hổ thẹn, không biết là hổ thẹn vì đã nghi ngờ ta hay hổ thẹn vì chính mình vô năng.

“Vô Kỵ, cháu không cần lo lắng. Chỉ Nhược, cháu cứ làm đi, ta xem mưa gió sương mù dày đặc như vậy, thuyền bọn chúng lại quá lớn, cũng không phải là quen thuộc với biển Trung Nguyên. Chờ đến khi lên bờ, cháu đi cùng ta về Võ Đang tu dưỡng, vừa lúc cha cháu cũng rất nhớ cháu, sư thái, ý ngài thế nào?”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc thản nhiên nói, câu cuối còn nghiêm túc hỏi ý Diệt Tuyệt.

Diệt Tuyệt sư thái nhìn Mạc Thanh Cốc bộ dáng nghiêm túc, nghe hắn nói khẩu khí chắc chắn cương quyết, còn đem cha Chỉ Nhược nói ra, dù là sư phụ thì có thể lớn hơn thân tình cốt nhục sao? Đành bất đắc dĩ hạ đầu một chút nói: “Theo ý của Thất hiệp.”, nhưng ánh mắt nhìn sang ta có chút quái dị, giống như có âm mưu gì đó.

Ta thấy tất cả mọi người đều đã đồng ý, cũng không bận tâm thêm nữa, lập tức khoanh chân ngồi xuống, đem Ân Ly ngồi đúng tư thế, vận khởi nội lực, lấy nội khí ôn hòa tư dưỡng những nơi yếu hại bị thương, đem độc khí trong cơ thể nàng đưa về kinh mạch nơi tay, điều hòa khí lực toàn thân cho nàng. Mọi người nhìn ta trị liệu, lại phát hiện, Châu Nhi dung mạo vốn xấu xí tựa hồ đang thay da đổi thịt, trở nên xinh đẹp hơn.

Hơn một canh giờ, trừ Mạc Thanh Cốc, Trương Vô Kỵ còn đang hộ pháp cho ta, Triệu Mẫn ở đằng kia giống như trong nguyên tác, ngồi một bên nói quanh co lòng vòng lấy lòng Tạ Tốn, coi Kim Hoa bà bà đang giận dữ như không thấy, hỏi Tạ Tốn rất nhiều chuyện hồi xưa trên Quang Minh đỉnh, chính là liên quan đến lai lịch của Kim Hoa bà bà có quan hệ sâu xa với Minh giáo Ba Tư, ý tứ còn ám chỉ Tiểu Chiêu có nhiều điều kỳ quái.

Kim Hoa bà bà biết, trong thuyền cao thủ không ít, nếu như là bà ta ngày xưa, với tính tình vừa dữ dằn vừa ương ngạnh, dù cá chết lưới rách cũng muốn giết Triệu Mẫn cho hả cơn tức, nhưng hiện giờ trên thuyền còn có một người là người duy nhất mà bà ta yêu quý và coi trọng nên không thể không nhẫn nại. Trương Vô Kỵ giống như trong nguyên tác, Triệu Mẫn nói ám chỉ rất nhiều chỗ, tuy nghi hoặc rất nhiều nhưng không nghĩ ra được trọng điểm.

Ta vận công đến khi trăng lên, Ân Ly mới hạ sốt, thương thế cũng khá hơn nhiều, hô hấp đã vững vàng trở lại, lại nhân họa đắc phúc, có nội lực

https://thuviensach.vn

hồn hậu của ta trợ giúp đem hầu hết độc trong cơ thể dồn xuống tay, nghĩ chờ thêm mấy ngày nữa, khi da trên khuôn mặt nàng tróc thêm một lớp, dung mạo Ân Ly mười phần có thể khôi phục lại tám chín.

Ta mệt mỏi đến không muốn đi lại, nhưng Tiểu Chiêu thật là một cô nương tốt, thấy ta mệt mỏi nằm nghỉ ngơi liền mang đồ ăn đến cho ta, khiến ta cảm kích vô cùng. Ta ăn xong mọi người đều đã nghỉ ngơi, ta cũng muốn nằm xuống, sảng khoái ngủ một giấc, nhưng nhắm mắt mãi vẫn không ngủ được.

Trương Vô Kỵ ngồi trước trông giữ Ân Ly, Mạc Thanh Cốc ở cách xa chỗ mấy cô gái, ngồi nghỉ ngơi cạnh Tạ Tốn. Kim Hoa bà bà và Diệt Tuyệt sư thái ngồi cạnh nhau, đám võ sĩ Mông Cổ cũng tụ lại một góc nằm ngủ. Chỉ còn mình ta còn thức, nghĩ ngợi trong yên tĩnh. Ta cười khổ, nhẹ nhàng đi ra ngoài mạn thuyền.

Bên ngoài mưa đã ngớt, cuồng phong cũng yếu đi nhiều, tuy sương mù chưa tan nhưng trăng sáng trên bầu trời lại nhìn thấy thật rõ. Ta tựa vào mạn thuyền, nghĩ đến Mạc Thanh Cốc tuy yêu thương ta thật, nhưng lại trốn tránh ta, không biết mình nên yên lặng chờ đợi, chờ hắn chủ động, hoặc cứ làm như chưa có gì xảy ra, hay là nên chủ động theo đuổi hắn, nói rõ ra tình cảm của mình? Nhưng hắn có thích ta không? Ta chủ động, liệu hắn từ nay về sau có coi trọng tâm ý của ta không? Vạn nhất về sau hắn gặp một người khiến hắn chủ động theo đuổi thì phải làm sao? Cổ đại không phải không có chuyện ba thê bốn thiếp, dù trên giang hồ, người thê thiếp thành đàn cũng là chuyện thường tình. Nghĩ đến chỗ khó xử, ta không khỏi khẽ hít sâu một hơi.

“Chỉ Nhược sao không nghỉ ngơi? Vừa hao tổn nội lực, con không mệt sao?” Lúc này, tiếng Diệt Tuyệt từ phía sau truyền đến, ngữ khí tuy lạnh những vẫn mang theo chút quan tâm.

Ta cảm kích chút quan tâm ấy, khẽ trả lời:

https://thuviensach.vn

“Thưa sư phụ, đệ tử lần đầu tiên nhìn thấy biển, về sau không biết có thể nhìn thấy cảnh đẹp này nữa hay không, cho nên không muốn ngủ.”

“Đứa nhỏ ngốc, hiện giờ con mới chỉ mười tám tuổi, còn chưa xuất sư, chờ ngày sau cùng mấy sư tỷ có thể xuống núi, tùy ý hành tẩu giang hồ, cảnh biển như thế này cũng vẫn có thể nhìn thấy nhiều lần nữa.”

Diệt Tuyệt sư thái hiếm khi mở miệng ra mà không nói lời giáo huấn, ngữ khí ôn hòa này, thật không giống bà ta chút nào.

Ta có chút thụ sủng nhược kinh, bất an nói: “Sư phụ..” rồi không nói thêm gì được nữa.

Diệt Tuyệt sư thái yên lặng một lúc, thấy ta không lên tiếng, không khỏi thở dài, hỏi:

“Chỉ Nhược, con biết lai lịch của Nga Mi ta chứ?”

“Thưa sư phụ, đệ tử đã từng nghe Trương chân nhân nói qua, Nga Mi từ khi danh chấn giang hồ là do Quách Tương nữ hiệp gây dựng.”

Ta không biết Diệt Tuyệt muốn nói gì, có dự cảm không tốt lắm. Diệt Tuyệt sư thái tình tình vốn lạnh lùng, làm sao có thể nói năng nhẹ nhàng với một đệ tử như ta chứ? Chỉ sợ bà ta có điều gì muốn ta làm thôi.

Diệt Tuyệt sư thái gật đầu, quay người lại, không nhìn ta, chỉ ngước lên nhìn ánh trăng trên cao nói:

“Con nói không sai, bất quá con không biết rằng, tổ sư phái ta là Quách nữ hiệp, vốn là con gái út của đại hiệp Quách Tĩnh. Năm xưa Quách đại hiệp danh chấn thiên hạ, trong đời có hai môn tuyệt nghệ, một là binh pháp hành quân chiến đấu, hai là võ công. Quách phu nhân Hoàng Dung nữ hiệp cực kỳ thông minh cơ trí, so với quận chúa Thát tử tự nhận mình là thông minh kia, còn giỏi hơn gấp trăm lần.”

https://thuviensach.vn

“Sư tổ xuất thân bất phàm, không ngờ bà ấy còn có gia thế như vậy, có lẽ đã dùng gia học sâu xa để tạo lập Nga Mi phái.” Ta nghe Diệt Tuyệt sư thái nhắc đến Quách Tĩnh, Hoàng Dung, cảm giác lại càng không an, chỉ sợ bà ta nói đến chuyện Ỷ Thiên kiếm, vội chuyển để tài.

Diệt Tuyệt sư thái lắc đầu, thở dài:

“Quách nữ hiệp sư tổ có truyền thừa khác, có cùng nguồn gốc với Trương chân nhân, đáng tiếc là không bằng một phần bản lĩnh của vợ chồng Quách đại hiệp, bằng không Nga Mi ta đã có thể ngạo nghễ đứng cao hơn sáu phái, dù là Võ Đang hay Thiếu Lâm cũng nào có thể so sánh.”

“Mỗi người đều có duyên pháp của mình, có lẽ đó không phải phúc phần của tổ sư.” Ta không muốn nghe Diệt Tuyệt nói tiếp, chỉ cảm thấy những cảm động ban nãy tựa như một trận cười, lập tức ngữ khí thản nhiên nói.

Diệt Tuyệt sư thái dường như không nghe ra lãnh đạm trong giọng ta, chỉ gật đầu, rồi lại nghiêm túc nhìn ta nói:

“Con nói không sai, bất quá vận mệnh luôn khó có thể đoán trước, Hoàng Dung nữ hiệp có lưu lại ở Nga Mi ta một đường sinh cơ. Con có biết tại sao chưởng môn của môn phái ta lại phải giữ nhẫn Huyền Thiết và kiếm Ỷ Thiên không?”

“Chỉ Nhược không biết.” Ta lắc đầu, cho dù còn biết rõ hơn cả bà ta những vẫn phải giả hồ đồ.

“Bởi vì hai thứ này, đều là Quách đại hiệp, Hoàng Dung nữ hiệp truyền lại, Đồ Long đao cũng vậy.” Diệt Tuyệt sư thái không đếm xỉa đến thái độ lãnh đạm của ta, nhỏ giọng gằn từng tiếng.

Ta giả bộ lắp bắp kinh hãi, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bà ta. Diệt Tuyệt sư thái nhìn ta, vừa lòng đắc ý gật đầu, nói tiếp:

https://thuviensach.vn

“Quách đại hiệp và Hoàng nữ hiệp lấy tất cả tinh lực trấn thủ thành Tương Dương, đáng tiếc mệnh trời không thể trái, cho dù có năng lực mạnh, nhưng kẻ địch còn mạnh hơn, rốt cuộc đến khi biết không thể làm gì được nữa, Hoàng nữ hiệp cực kỳ thông minh cơ trí, bà thấy thế của quân Nguyên quá lớn, thành Tương Dương rồi cũng sẽ không giữ được, hai vợ chồng quyết tâm lấy cái chết để đền nợ nước, ấy là biết không làm được đành giữ tấm lòng son tận trung, nhưng nếu vì thế mà tuyệt nghệ của Quách đại hiệp bị thất truyền, không đáng tiếc lắm hay sao? Huống chi bà nghĩ người Mông Cổ dù nhất thời có chiếm được Trung Quốc, người Hán cũng không cam chịu làm nô lệ mãi mãi. Sau này huyết chiến đất trung nguyên, hai môn binh pháp và võ công kia thể nào chẳng có chỗ đại dụng.”

“Rất tiếc điều này vẫn chưa làm được, hiện tại sáu đại phái trừ Võ Đang ra, ai nấy đều vì danh tiếng của mình trong giang hồ mà ngươi tranh ta đấu, chém giết lẫn nhau, ai có thể có tâm hiệp nghĩa vì dân vì nước như Quách đại hiệp và Hoàng nữ hiệp? Cho dù có lấy được hai pho tuyệt học kia e rằng cũng chỉ biết làm hại võ lâm mà không thể vì nước vì dân, đệ tử chưa từng thấy ai có đủ tư cách kế thừa di chí của Quách đại hiệp.”

Ta trào phúng nói, nghĩ đến mấy đệ tử của Diệt Tuyệt, tranh chức chưởng môn, tranh địa vị, kiểu gì cũng có, mặc kệ đúng sai, ai có thể có ý chí như Quách Tĩnh năm xưa?

Trong mắt Diệt Tuyệt lóe qua một tia xấu hổ, rồi lộ ra giận dữ, lạnh lùng:

“Không được nói bậy, Thiếu Lâm cao tăng, chưởng môn trưởng lão các phái ai lại không phải là bậc anh hùng? Trong mắt ngươi chỉ có phái Võ Đang phải không? Ngươi đem phái Nga Mi đặt ở đâu? Đừng quên ngươi là đệ tử phái Nga Mi.”

“Đệ tử không dám.” Ta thấp giọng đáp.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái lúc này mới gật đầu vừa ý, nói tiếp:

"Vì thế bà gọi các thợ đúc lành nghề, lấy thanh huyền thiết trọng kiếm của Dương Quá Dương đại hiệp tặng cho Quách tổ sư của bản phái nấu chảy ra, lại thêm thép ròng của người Tây phương đúc thành một thanh đao Đồ Long, dùng hai thanh kiếm có từ tính mạnh, sắc bén vô cùng là Quân Tử kiếm và Thục Nữ kiếm rèn thành Ỷ Thiên kiếm. Trước khi đúc đao rèn kiếm, Hoàng nữ hiệp cùng Quách đại hiệp hai người để ra một tháng, chép hết võ công và binh pháp tinh yếu, chia ra dấu trong hai thanh đao và kiếm. Trong đao Đồ Long cất giữ binh pháp, cái tên Đồ Long ý muốn người sau học được binh thư trong đao có thể đuổi được Thát tử, giết được hoàng đế Mông Cổ. Còn trong kiếm Ỷ Thiên thì cất giữ võ học bí kíp, trong đó hai môn quí giá nhất gồm có một bộ Cửu Âm Chân Kinh và một bộ Hàng Long Thập Bát Chưởng chưởng pháp tinh nghĩa, hi vọng hậu nhân tập được võ công trong thanh kiếm, thế thiên hành đạo, vì dân trừ hại. Làm thế nào để tìm ra được bí tịch, chỉ có chưởng môn Nga Mi chúng ta và hậu nhân Dương Quá mới biết. Ngày ấy cô gái hiện thân trên Quang Minh đỉnh chính là hậu nhân của Dương đại hiệp."

"Kiếm Ỷ Thiên và đao Đồ Long đều là di vật của Quách sư tổ, vậy tại sao Ỷ Thiên kiếm ở trong phái chúng ta còn Đồ Long đao lại thất lạc trong giang hồ, còn truyền tụng cái gì gọi là võ lâm chí tôn nữa. Tuyệt học này nếu là gia truyền của Quách sư tổ, tại sao Quách sư tổ không đem võ công truyền cho Nga Mi ta?"

Trong lòng ta cười lạnh, không phải là muốn ta giúp bà đoạt Đồ Long đao sao? Nga cả sự thật đều không nói, chưởng môn Nga Mi khi nào thì thích lừa người? Bí mật bà tưởng chỉ mình biết, ta đã sớm biết từ đầu đến cuối, thật buồn cười.

Diệt Tuyệt sư thái cảm thán:

https://thuviensach.vn

“Vợ chồng Quách đại hiệp đúc đao kiếm xong, đem bảo đao giao cho con trai là Quách công Phá Lỗ, bảo kiếm giao cho Quách tổ sư bản phái. Lẽ dĩ nhiên Quách tổ sư đã từng được cha mẹ dạy võ công rồi, còn Quách công Phá Lỗ thì được truyền thụ binh pháp. Thế nhưng khi thành Tương Dương thất thủ, cả vợ chồng Quách đại hiệp lẫn Quách công Phá Lỗ đều tuẫn nạn. Quách tổ sư tính tình không hợp với võ công của cha, thành thử võ học bản phái không cùng đường với võ công của Quách đại hiệp khi trước, từ đó Đồ Long đao thất lực trong giang hồ. Một trăm năm sau, trong võ lâm biết bao nhiêu sóng gió, đôi đao kiếm đó qua tay đổi chủ nhiều lần.”

“Quách đại hiệp thực khiến người ta bội phục, có thể dùng cả đời mình để bảo vệ đất nước, dùng tính mạng để bảo vệ dân chúng Trung Nguyên, hiện giờ người trong giang hồ nào ai có thể so sánh?”

Ta vẫn thấy kỳ lạ, năm đó Quách Phá Lỗ tử chiến cùng cha mẹ, Quách Tương phiêu bạt giang hồ tìm tung tích Dương Quá, tránh được một kiếp thì có thể hiểu, nhưng vì sao không thấy nói đến Quách Phù? Một đao một kiếm truyền cho hai đứa con nhỏ, nhưng lại không thấy nói đến hai vợ chồng Quách Phù, cho dù Quách Phù nhỏ mọn không làm nên chuyện, nhưng Gia Luật Tề nếu đã có thể lên làm bang chủ Cái Bang, hẳn là có thể làm được việc. Nhưng sau này lại không thấy nói gì đến Quách Phù, cùng với việc nàng có thể có con cháu gì hay không, đại khái là một bí ẩn trong Kim Dung toàn thư. Bất quá, theo suy đoán của ta, xét cá tính của Quách Phù tuyệt đối sẽ không theo cha mẹ cùng nhau tuẫn quốc.

Diệt Tuyệt sư thái không biết giờ này ta căn bản không chú ý bà đang nói cái gì, chỉ miên man suy nghĩ chuyện tình một trăm năm trước, kích động nói tiếp:

“Hơn một trăm năm qua, đôi đao kiếm này không được đoàn tụ, binh pháp, bí tịch cũng không thể lấy được. Hiện giờ triều Nguyên quốc vận càng lúc càng suy, xung quanh nơi nơi phản loạn, đúng là thời cơ tốt để đuổi Thát Lỗ. Trời xanh có mắt, vợ chồng Quách đại hiệp trên trời linh

https://thuviensach.vn

thiêng, khiến Đồ Long đao hiện thân, đúng là giúp chúng ta quang đại Nga Mi, vượt qua Thiếu Lâm thống lĩnh quần hào, chớp thời cơ đuổi đi Thát Lỗ. Chỉ Nhược, vi sư muốn con làm một việc, chỉ cần con làm được, khi trở về Nga Mi chức chưởng môn chính là của con."

"Sư phụ, thầy có gì xin cứ nói." Ta càng nghe càng lạnh lùng, càng thêm chán ghét bà ta. Cái gì mà đuổi đi Thát Lỗ, ta thừa nhận bà quả thật có tâm như vậy, bất quá chỉ sợ sau khi giết xong Dương Tiêu, đứng đầu sáu đại phái mới nghĩ đến đi! Bà tính tình kiêu ngạo, không nghe ai khuyên bảo, chuyên quyền độc đoán, chỉ sợ lúc đó chỉ biết giết hại nghĩa sĩ phản Nguyên của Minh giáo thôi, chẳng những không giúp được gì mà còn thành phiền toái lớn.

Diệt Tuyệt sư thái kéo ta lại bên cạnh, ghé sát vào tai ta nhỏ giọng:

"Vi sư xem tiểu tử ma giáo kia, đối với con không như bình thường. Tạ Tốn vô cùng yêu thương Trương Vô Kỵ, Trương Vô Kỵ muốn cầu ông ta cái gì ông ta cũng sẽ không từ chối, nếu hắn say mê sắc đẹp của con, con có thể lợi dụng sắc đẹp đoạt lấy Đồ Long đao dễ dàng. Chỉ cần con lấy được Đồ Long đao, vi sư lập tức sẽ tuyên bố con chính là chưởng môn đời thứ tư của Nga Mi, hơn nữa bí tịch cũng truyền thụ con con, con thấy thế nào?"

"Sư phụ, Nga Mi chúng ta là một trong sáu đại phái, làm sao có thể dùng thủ đoạn tiểu nhân như vậy được? Nếu Chỉ Nhược đáp ứng, vậy thì có khác gì so với yêu nữ tà ma kia, về sau còn có mặt mũi nào mà đi gặp hai vị tổ sư phái Nga Mi? Nếu muốn Đồ Long đao, sư phụ thần công cái thế, quang minh chính đại cướp lấy là được, trong giang hồ ngươi tranh ta đoạt là chuyện bình thường, vì sao sư phụ phải dùng cách tổn hại đến trong sạch của Chỉ Nhược như vậy?"

Ta kinh hãi đẩy bà ta ra, không ngờ lão ni cô này vẫn có thể nghĩ ra chủ ý vô sỉ như vậy. Làm gì có cô gái đàng hoàng nào lại muốn dùng cách

https://thuviensach.vn

này chứ. Ta nghĩ đến trong nguyên tác, bà ta cũng lấy chức vị chưởng môn dụ dỗ Kỷ Hiểu Phù giết Dương Tiêu, chẳng lẽ bà ta muốn báo thù đến phát điên rồi?

Diệt Tuyệt sư thái thấy ta từ chối, không khỏi vội vàng kéo ta lại, thấp giọng:

"Chỉ Nhược, không phải vi sư muốn tổ hại đến uy danh của Nga Mi, ta muốn con dùng sắc đẹp mà đoạt bảo đao, tuy không phải hành vi của người hiệp nghĩa, nhưng để thành được đại sự không thể nề tiểu tiết. Chẳng lẽ con trơ mắt nhìn Đồ Long đao trong tay ác tặc Tạ Tốn, người này giết người vô tình, ác quán mãn doanh, vi sư cùng hắn tuy không phân cao thấp nhưng một khi giao thủ sẽ phải xuất ra toàn lực, vạn nhất trong khi đao kiếm va chạm…"

"Đao kiếm va chạm thì sao? Đánh nhau làm sao mà không va chạm được?" Lòng ta cười lạnh, nếu không muốn nói cho ta bí mật, xem bà có thể lấy cớ nào mà ép ta được.

Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt đỏ lên, trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, nói tiếp:

"Đao kiếm va chạm có thể khiến thư tịch bí mật bị lộ ra, vạn nhất ác tặc kia lấy được binh pháp võ công của Quách đại hiệp, cùng quận chúa Thát tử kia hợp sức lại, dùng đó tàn hại dân lành, thiên hạ biết bao nhiêu kẻ vô tội bị bỏ mạng, vợ chồng chia lìa, cha con ly tán, việc đuổi quân Thát tử đã khó lại càng khó hơn. Chỉ Nhược, ta biết việc này khó tày trời, thực không nỡ để con phải gánh vác, thế nhưng chúng ta một đời học võ cốt để làm gì? Chỉ Nhược, ta vì trăm họ mà cầu khẩn con."

Diệt Tuyệt nói tới đây, đột nhiên quì hai gối, hướng về phía ta phục xuống lạy. Trong lòng ta dù đang vô cùng giận dữ, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quỳ theo, nói:

https://thuviensach.vn

“Sư phụ, vì sao phải làm khó ta? Đẩy ta vào con đường bất nhân bất nghĩa? Lợi dụng nữ sắc không phải là hành vi của nữ tử đàng hoàng, huống chi Tạ tiền bối chỉ một lòng muốn giết Thành Côn báo thù. Minh giáo mỗi người đều lấy sự nghiệp phản Nguyên đuổi Thát Lỗ làm trọng, cho dù có lấy được bí tịch của Quách đại hiệp cũng sẽ chỉ kế thừa di chí của Quách đại hiệp mà thôi, làm sao lại hợp lại với quận chúa Thát tử, gây họa cho dân chúng được?”

“Câm miệng, nghiệt đồ, lệnh của ta mà ngươi cũng không nghe sao? Trương tiểu tặc kia cho ngươi cái gì để ngươi nói giúp cho hắn? Tạ Tốn làm điều ác cả thiên hạ đều biết, còn gọi hắn cái gì mà Tạ tiền bối? Ta hỏi ngươi, mệnh lệnh của ta ngươi có nghe hay không?” Diệt Tuyệt nghe xong ta nói, tức giận vô cùng, lập tức tát ta một cái khiến ta ngã xuống đất, đứng lên lạnh lùng nhìn xuống.

Ta vừa chữa thương cho Ân Ly xong, nội lực chưa hồi phục, không thể tránh thoát khỏi cái tát kia. Nhưng ta từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai đánh, bị đối xử như vậy, một cái tát kia lập tức khiến tức giận vẫn cất giữ trong lòng đều nổ tung, ta lửa giận dâng tận trời đứng dậy, lớn tiếng giận dữ chất vấn:

“Bà là ai của ta? Dựa vào đâu mà đánh ta? Ta học chính là võ công của nhà ta, ăn uống là tiền nhà ta quyên tặng, cha ta nuôi ta lớn là để cho bà lợi dụng nữ sắc sao? Bà có dám nói bà không phải vì báo thù, vì ân oán của riêng mình mới quyết ý đoạt Đồ Long đao không?”

“To gan, ngươi dám nói chuyện cùng sư phụ như vậy sao? Ta làm sư phụ chẳng lẽ không có tư cách đánh ngươi sao?” Diệt Tuyệt sư thái nghe xong, trên mặt càng giận, giận dữ hỏi.

Ta khinh thường nhìn bà ta, lạnh lùng nói từng tiếng:

https://thuviensach.vn

“Diệt Tuyệt sư thái cần ta phải nhắc nhở sao? Ta chỉ là một ký danh đệ tử thôi, ta chính là phụng mệnh Trương chân nhân đến Nga Mi học lễ nghi đạo đức của bà, hiện giờ xem ra không học cũng thế! Nói cho cùng thì học ở Võ Đang so với bà còn tốt hơn.”

“Ngươi…ngươi.. Ngươi mở miệng khép miệng đều là Võ Đang, Võ Đang, ngươi tưởng người khác không biết ngươi nghĩ gì sao? Ngươi thì có cái gì mà thể diện với đạo đức? Ngươi hiểu đạo đức? Đạo đức của ngươi chính là ép người ta phải lấy con nhà nông dân như ngươi sao? Cũng không tự nhìn xem mình là thân phận gì, xem người ta có thân phận gì. Việc kia ngươi làm hay không thì tùy, nếu ngươi không làm, ta không dám cam đoan danh dự của ngươi còn trong sạch mà xuống được núi Nga Mi.”

Lúc này khoang thuyền truyền đến tiếng người đi ra, có thể là bị tiếng ta nói lớn mà đánh thức, Diệt Tuyệt hiển nhiên là nghe thấy, tùy tay phất một cái điểm trúng huyệt đạo của ta, thấp giọng nói với ta xong liền lạnh lùng quay trở vào trong khoang thuyền.

Ta giống như bị sét đánh, nhất thời sắc mặt trắng bệch, không biết phải làm sao. Việc sáng nay đã bị bà ta biết hết, ta nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ làm theo ý bà ta? Ta không sợ bà ta đe dọa, cũng chẳng sợ danh dự bị tổn hại, nhưng nếu cha biết được, nhất định sẽ thấy khó chịu, có thể sẽ không nhìn mặt ta nữa. Hơn nữa, ta sợ liên lụy đến thanh danh của Thất thúc, hắn giữ mình trong sạch như thế, làm sao có thể để người giang hồ chê cười châm chọc? Ta phải làm sao đây? Nhất thời, ta đứng trơ trọi ngây ngốc trong đêm.

Ban đêm, không ai biết ta bị Diệt Tuyệt điểm huyệt đứng ở đầu thuyền hứng gió. Hai người kia nói sẽ bảo vệ ta cũng không thấy bóng dáng, ta bỗng thấy mình thực ủy khuất, mọi chuyện đang tốt đẹp như vậy, không biết tại sao ta lại rơi vào tình cảnh thế này, chẳng lẽ con người thật sự không có lòng tốt sao? Ta cứu mạng Diệt Tuyệt, bà ta lại bức ta, hại ta như thế, cái đó gọi là báo đáp sao?

https://thuviensach.vn

Không biết đã bao lâu, chỉ biết là trăng tròn trên đỉnh đầu đã dần dần hạ thấp xuống. Một luồng nội lực mạnh mẽ bỗng nhiên phất qua huyệt đạo của ta, toàn thân ta được thả lỏng, suýt nữa thì ngã khỏi thuyền, ta vội bám vào thành gỗ, quay lại, chỉ thấy Tạ Tốn thân hình to lớn, quần áo rách nát, râu tóc màu hoàng kim ôm bảo đao trong tay đứng trước mắt.

“Chu cô nương, Tạ Tốn đều đã nghe thấy hết.” Tạ Tốn thấp giọng nói.

Lòng ta cả kinh, bối rối:

“Tạ tiền bối, ngài nghe thấy những gì?”

“Chu cô nương, lão phu có một chứng bệnh, ban đêm sẽ phát tác, đau đớn khó mà ngủ được. Tuy lão phu hai mắt đã mù nhưng lỗ tai lại càng thêm linh mẫn, đừng nói trên thuyền này, cho dù cách xa mấy dặm chỉ cần ngưng tụ nội lực ta đều có thể nghe thấy.”

Ta bị lời này khiến cho kinh ngạc, nhĩ lực như vậy chẳng phải không khác gì với ta sao? Vậy chẳng lẽ những lời buổi sáng ta và Thất thúc nói chuyện ông ta cũng đều nghe được sao? Những điều ta nói cùng Diệt Tuyệt nhất định ông ta cũng đã nghe thấy. Ta thấy thật ngượng ngùng, lại ủy khuất, nước mắt không khỏi rơi xuống, nghẹn ngào nói:

“Tạ tiền bối, ta không phải kẻ hư hỏng, ta chỉ không muốn làm theo lời sư phụ, làm chuyện vô sỉ như vậy.”

“Aa!! Tiểu cô nương, cái đó thì gọi gì là hư hỏng chứ! Năm đó đệ muội ta chẳng phải cũng chủ động theo đuổi đoạt Trương lão đệ về tay sao? Có gì mà đạo đức hay không chứ, cô không phải khó xử. Nhưng chuyện cô cùng sư phụ cãi nhau như thế, nếu trở về Nga Mi, chỉ sợ phải chịu khổ rồi.” Tạ Tốn thấp giọng cười nói.

Ta được ông an ủi, trong lòng thả lỏng, ngẫm lại thật cũng đâu có gì, đều là chính mình quan trọng hóa vấn đề, lập tức mỉm cười trả lời:

https://thuviensach.vn

“Nếu tiền bối cảm thấy điều đó không có gì, Chỉ Nhược sẽ không sợ. Chờ đến khi trở về Nga Mi, võ công của ta cũng sẽ khôi phục lại, đến lúc đó sẽ không sợ bà ấy nữa, nếu không cũng chỉ bị phạt quỳ gối là cùng. Dù sao chờ Thất thúc trở về núi nhất định sẽ nghĩ ra cách đón cháu trở về Võ Đang, sư phụ vô lý như vậy, Thất thúc cũng rất không vừa ý. Tạ tiền bối, ngài có cảm thấy ta làm vậy là ngỗ nghịch bất hiếu không?” Nói đến đây ta cẩn thận hỏi.

“Còn gọi Thất thúc nữa, cô không đổi cách gọi, người ta làm sao có thể tiếp nhận, nhìn cô thông minh như vậy mà cái này sao ngốc thế. Việc này sao có thể nói là bất hiếu chứ, là bà ta làm sư phụ mà vô đức, bất quá dù sao bà ta cũng là người duy nhất biết bí mật của Đồ Long đao, nếu không đoạt được Đồ Long đao ắt sẽ không cam tâm. Đến lúc đó không chừng sẽ gây ra chuyện gì đó hại Vô Kỵ con ta, vẫn là phải sớm dứt khoát. Chu cô nương, lão phu muốn thương lượng với cô một việc, cô đồng ý không?”

Tạ Tốn giễu cợt ta mấy câu, rồi lại trầm ngâm nói. Ta gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ ra Tạ Tốn không nhìn thấy gì, lập tức trả lời:

“Tạ tiền bối xin cứ nói, nếu Chỉ Nhược có thể làm được, tuyệt sẽ không từ chối.”

“Lão phu muốn dùng Đồ Long đao này đổi lấy sáu thanh Thánh Hỏa Lệnh kia, cô thấy sao?” Tạ Tốn giơ Đồ Long đao trong tay lên, nói.

Ta cả kinh, khó hiểu hỏi:

“Thánh Hỏa Lệnh này ta lấy chủ yếu là muốn đem chế tạo binh khí cho mình, nếu Tạ tiền bối cần thì cứ việc lấy, nói gì mà đổi hay không đổi ạ. Nhưng dù có là mười Thánh Hỏa Lệnh cũng làm sao sánh được với bảo đao Đồ Long chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha, lão phu vì nó mà lưu lạc hoang đảo, nó làm bạn với ta hai mươi mấy năm, ta vẫn chưa tìm ra bí mật của nó, cho đến hôm nay mới biết nó là tâm huyết vì dân vì nước của Quách đại hiệp. Chu cô nương, cô nói không sai, kẻ vì tư dục của mình không xứng có được nó, lão phu đoạt nó cũng vì muốn báo thù huyết hận, hiện giờ hiểu được nó là vì muôn dân bách tính mà tồn tại, sao xứng để có được nó chứ?” Tạ Tốn cảm khái nói.

Ta nhìn ông lão cao lớn này, trong lòng bội phục, mặc kệ từ trước ông là người thế nào, dù hận cũng là quang minh chính đại, oanh oanh liệt liệt mà hận, cảm động nói:

“Tạ tiền bối nghĩa lớn, Chỉ Nhược tự thẹn không bằng, nhưng sư phụ ta tính tình như vậy, ta sợ khi Đồ Long đao vào tay bà ấy, chẳng những không phát huy được tác dụng mà còn lãng phí tâm huyết của Quách đại hiệp.”

“Tiểu cô nương này sao dài dòng như vậy chứ. Bà ấy dùng thế nào thì dùng, nhưng ta tin rằng bà ấy sẽ không để yên cho bọn cẩu Thát tử. Ta đem đao cho bà ta cũng là có tư tâm của mình, một là Thánh Hỏa Lệnh ở Minh giáo là tối cao, không thể để lưu lạc bên ngoài, Thánh Hỏa Lệnh có thể giúp Vô Kỵ củng cố địa vị trong Minh giáo, Vô Kỵ có được Thánh Hỏa Lệnh sẽ khiến mọi người tâm phục khẩu phục. Một điều nữa, hiện giờ lão phu mới hiểu, điều quan trọng nhất với ta, không phải bảo đao này, mà là Vô Kỵ con trai ta, giúp hắn được sống bình an vui vẻ là tâm nguyện cả đời của ta, Trương lão đệ, đệ muội. Lão phu nếu về Trung Nguyên mà mang theo đao này chính là phiền toái vào hậu họa vô cùng.” Tạ Tốn trực tiếp nói.

Lời ông ta khiến ta chấn động, đây là tình yêu cha mẹ dành cho con cái phải không? Ngay cả kẻ từng giết người vô số như Tạ Tốn cũng có ngày vì đứa con không phải ruột thịt của mình mà hy sinh nhiều như vậy. Trong nguyên tác có phải ông vì bảo vệ Trương Vô Kỵ mới cam nguyện tự

https://thuviensach.vn

phế võ công, ở lại Thiếu Lâm, cũng là để Trương Vô Kỵ khỏi thêm phiền toái, tránh cho kẻ thù của ông tìm Trương Vô Kỵ báo thù?

Mặc kệ ông ta trước kia vì sao mà giết nhiều người như vậy, hiện giờ nếu đã có thể vì đứa con mình mà sinh lòng nhân từ, như vậy xem như không còn là người xấu nữa, ta lẳng lặng nhìn ông nói:

“Nếu Tạ tiền bối đã tính toán như vậy, Chỉ Nhược cũng sẽ không từ chối, bất quá ngài hãy đợi đến ngày mai trao đổi trước mặt mọi người đi. Tạ tiền bối đối với Chỉ Nhược ưu ái như thế, Chỉ Nhược cũng phải báo đáp ngài một chút chứ, về sau có ai muốn tìm Đồ Long đao, vậy thì tìm phái Nga Mi là được.”

“Chu cô nương quả thật cẩn thận có thể so với đệ muội của ta, bất quá nếu nói đến sự hiểu biết nhận thức, đệ muội có lẽ không thể bằng cô được. Nếu cô muốn báo phần đại lễ này cho lão ni cô, ta sao có thể từ chối, vừa lúc ta cũng muốn nhìn xem, danh môn chính phái xử lý việc này như thế nào.” Tạ Tốn dứt khoát nói, lại càng không lo lắng mảy may đến Diệt Tuyệt.

Ta nhìn Tạ Tốn không chút phân vân, thấp giọng hỏi:

“Tạ tiến bối, ngài chẳng lẽ không muốn biết võ công của Quách đại hiệp làm thế nào để lấy được sao? Năm đó tổ thượng ta cũng là thế gia thành Tương Dương, Quách đại hiệp triệu tập thợ giỏi chế tạo binh khí, cũng không che giấu các thế gia trong thành, tiền bối có muốn biết không?”

“Chu cô nương không cần dụ dỗ ta, vừa rồi nghe sư phụ cô nói vậy ta cũng đã hiểu, võ công binh pháp kia giấu trong đao kiếm, Diệt Tuyệt khi đã e ngại đao kiếm chạm nhau như vậy, khi giao thủ bà ta cũng sẽ không dám đánh bằng kiếm đâu. Nói vậy là đao kiếm chém nhau rồi, bí tịch sẽ xuất hiện?” Tạ Tốn nghe một chút là hiểu rõ ràng.

Ta càng thêm bội phục, lập tức cảm thán nói:

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên không hổ là Tạ Sư vương, không tồi. Giấu trong Đồ Long đao là Võ Mục Di Thư, là binh pháp năm đó đại tướng quân Nhạc Phi chinh chiến ghi chép lại, trong Ỷ Thiên kiếm là Cửu Âm Chân kinh năm đó vô số người tranh đoạt, còn có võ học tinh nghĩa của Hồng Thất công, Bang chủ Cái Bang hơn một trăm năm trước, tiền bối có thấy động lòng không?”

“Thì ra nói võ lâm chí tôn là ý này, thì ra là vậy. Đáng tiếc lão phu không cần đến, hiện giờ lấy võ công của ta cũng đủ để báo thù, lão phu cũng không điều binh khiển tướng, chinh chiến sa trường, binh pháp của Nhạc gia quý giá như vậy nhưng không có ích gì với ta cả, ai! Để lại cho sư phụ cô cũng thật đáng tiếc.” Tạ Tốn lắc đầu nói.

Ta nhìn vị lão nhân gia này, trong lòng xúc động nói:

“Nhưng Chỉ Nhược đời này không muốn thiếu nợ ai, Chỉ Nhược cũng không muốn thiếu ân tình của Tạ tiền bối. Vậy thế này đi, Chỉ Nhược biết tiền bối một lòng muốn báo thù, hơn nữa còn có chứng điên cuồng đôi lúc bộc phát, vãn bối có một môn tâm pháp, có thể minh tâm tĩnh khí, tăng cường nội lực, không kém so với Cửu Âm Chân kinh, không bằng tặng cho tiền bối, ngài thấy sao?”

“Không cần, bệnh của lão phu là tâm bệnh, những khúc mắc của lão phu, khi nào giải được thì mọi sự đều hết, không cần đến võ công gì cả.” Tạ Tốn một lời cự tuyệt.

Ta kinh ngạc, từ khi đến với thế giới Ỷ Thiên này, đây là người đầu tiên từ chối võ công bí tịch, rất ngoài ý muốn, thật không ngờ có ngày võ công bí tịch tặng mà người ta không nhận, ta bất đắc dĩ nói:

“Một khi đã như vậy, Chỉ Nhược cũng không miễn cưỡng tiền bối, nhưng nếu tiền bối muốn giúp Trương Vô Kỵ, Trương đại ca ngồi yên ổn trên vị trí giáo chủ, vẫn nên tránh xa quận chúa kia một chút thì tốt hơn. Trương đại ca quá mức nhân từ nhu nhược, nếu hắn coi quận chúa kia

https://thuviensach.vn

thành bằng hữu, quận chúa kia lại là kẻ thông minh cơ trí trăm người có một, Trương đại ca khó mà dẫn dắt mọi người đuổi Thát tử đi được."

"Ha ha, Chu cô nương hãy yên tâm, con trai ta tuy có dễ mềm lòng nhưng việc lớn quyết sẽ không hồ đồ. Aiz! Nếu không phải cô đã có người trong lòng, lão phu nhất định phải nhận cô làm con dâu, chỉ có cô mới xứng đôi nhất với con trai ta." Tạ Tốn giễu cợt ta mấy câu rồi mới nghênh ngang bỏ đi, khiến cho ta dở khóc dở cười.

Sáng hôm sau, thuyền vẫn chưa đến bờ, mọi người ăn sáng xong đều ngồi trong khoang nhàn tọa. Bên ngoài sương mù đã có chút mỏng đi, Ân Ly tuy chưa tỉnh lại nhưng mạch tượng đều đã ổn định, sớm muộn cũng bình phục. Cả đêm ta vận công tiêu thũng, dấu bàn tay bầm tím trên má đã mờ đi nhiều, chỉ còn hơi ửng đỏ.

Ta ngồi trong khoang thuyền, đem Thánh Hỏa Lệnh ra xem, ta biết Thánh Hỏa Lệnh bên trên có khắc chiêu thức, khẩu quyết thân pháp của Càn Khôn Đại Na Di, lập tức xem kỹ lại một lần, yên lặng nhớ kỹ, chờ sau này có thời gian tìm người tinh thông chữ Ba Tư phiên dịch lại, ta không muốn phiền Tiểu Chiêu giúp đỡ. Lúc này, Tạ Tốn cũng hiểu ý phối hợp hỏi Trương Vô Kỵ:

"Vô Kỵ, con biết Minh giáo ta trừ giáo chủ ra, cái gì là quan trọng nhất không?"

"Đương nhiên là các huynh đệ a! Nghĩa phụ sao lại hỏi vậy?" Trương Vô Kỵ nghi hoặc nói.

Tạ Tốn lắc lắc đầu:

"Chu cô nương, cô có thể đưa mấy thanh Thánh Hỏa Lệnh cho lão phu mượn xem một chút không?"

https://thuviensach.vn

“Lão gia tử cần thì cứ xem, không cần khách khí.” Ta đem Thánh Hỏa Lệnh ném cho Tạ Tốn, giọng tỏ ra hào phóng.

Tạ Tốn phối hợp, sảng khoái nói:

“Lão phu há có thể chiếm tiện nghi của một tiểu cô nương? Hay thế này, bảo đao này dù sao cũng được xưng là võ lâm chí tôn, lão phu cầm cũng không có tác dụng gì, hôm nay tặng cho cô chơi, về sau Thánh Hỏa Lệnh cũng sẽ không còn của Chu cô nương nữa, Chu cô nương thấy sao?”

“Chỉ Nhược cầu còn không được, có thể đổi lấy cả một bảo đao, Chỉ Nhược thực có phúc!” Ta không nghĩ Tạ tốn diễn trò lại rõ ràng như vậy, nhìn Trương Vô Kỵ nhíu mày không đồng ý, Kim Hoa bà bà não hận, Diệt Tuyệt kinh nghi, những người còn lại đều thần sắc kinh ngạc, ta cũng không thể cự tuyệt, trong lòng đều hiểu họ nghĩ gì, cười khổ, mặt cũng không biểu lộ ra điều gì.

Tạ Tốn giơ tay ngăn Trương Vô Kỵ đang muốn nói điều gì, trực tiếp nói:

“Vô Kỵ, con lấy được Thánh Hỏa Lệnh về tay chính là giáo chủ danh chính ngôn thuận của Minh giáo, bất luận kẻ nào cũng không thể lay động địa vị của con. Đồ Long đao kia nghĩa phụ đã giữ hơn hai mươi năm, không thể ăn cũng chẳng thể uống, có ích gì nghĩa phụ cũng không tìm ra được, giữ lại cũng vô dụng, có thể dùng nó đổi lấy Thánh Hỏa Lệnh của Minh giáo ta cũng tốt.”

Tạ Tốn nói điều này, Trương Vô Kỵ gật đầu, tiếp nhận lại Thánh Hỏa Lệnh, cẩn thận buộc lại trên người. Tiểu Chiêu nhìn mấy qua nhìn lại mấy lần, kỳ quái nói:

“Lão gia tử, trên Thánh Hỏa Lệnh này sao lại có mấy câu rất giống với khẩu quyết đêm đó Chu cô nương phá giải võ công của Tam sứ Ba Tư vậy này.”

https://thuviensach.vn

“A, phải không? Cô đọc ra cho ta nghe xem.” Tạ Tốn nghe xong cũng sửng sốt, ông cũng chưa từng được cầm đến Thánh Hỏa lệnh, đương nhiên là không rõ. Bất quá ông nghe tiếng hít thở của Tiểu Chiêu cũng đoán ra thân phận nàng, nhưng Kim Hoa bà bà không nói ra chắc hẳn cũng có băn khoăn của mình, ông đối với Tứ muội này là thật lòng yêu quý, cho nên cũng không nhiều lời, nhưng do đó cũng càng yêu quý Tiểu Chiêu hơn so với Triệu Mẫn.

Tiểu Chiêu cũng không phải nói bậy, lập tức cầm lấy Thánh Hỏa Lệnh Trương Vô Kỵ đưa, xếp theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, vừa xem vừa nói:

“Mặt trên đều là chữ Ba Tư, cháu đem câu chữ đọc qua cho thông thuận, lão gia tử chờ một chút.”

“ Trương công tử ngay cả tiểu nha hoàn bên người cũng thật không đơn giản, ngày ấy ở Lục Liễu sơn trang ta mời ông ngoại huynh, Dương tả sứ và mấy vị đến làm khách, là vị Tiểu Chiêu cô nương này bày ra Ngũ Hành trận ngăn cản, hiện giờ lại tinh thông cả tiếng Ba Tư, thật là một người mạnh thủ hạ dưới tay cũng không thể yếu, một nha hoàn nho nhỏ dưới tay giáo chủ Minh giáo cũng cư nhiên lợi hại như vậy, thật là kỳ diệu.” Triệu Mẫn qua một đêm nghỉ ngơi thương thế đã tốt hơn nhiều, lại tẩy rửa một chút sạch hết dịch dung, khôi phục lại khuôn mặt vốn có, giờ phút này mĩ nhân cất giọng thanh thúy, tựa tiếu phi tiếu, nhất thời khiến cho Trương Vô Kỵ nhìn đến ngây người, không biết nên trả lời sao cho phải.

Tiểu Chiêu ngồi bên sắc mặt trắng nhợt, không khỏi ngẩng đầu hướng Kim Hoa bà bà, Trương Vô Kỵ, Tạ Tốn nhìn. Kim Hoa bà bà ánh mắt âm ngoan, trầm mặc không nói, nhưng Tạ Tốn vẫn giữ vẻ mặt khoan dung, yêu thương không chút hoài nghi. Ta biết tiếp theo sẽ là lúc Tiểu Chiêu phiên dịch Càn Khôn Đại Na Di, không có hứng thú với loại võ công dễ khiến cho người ta tẩu hỏa nhập ma này, cũng không muốn nghe, lập tức đứng dậy đem theo Đồ Long đao ra ngoài chờ Diệt Tuyệt. Từ khi trọng sinh đến

https://thuviensach.vn

giờ, đây là lần đầu tiên ta chịu ấm ức nhiều như vậy, ta sẽ không để bà ta chiếm tiện nghi, thịnh tình của bà ta cũng muốn hồi báo một phần.

Quả nhiên một lát sau, Diệt Tuyệt cũng đi ra, nhìn không thấy ánh mắt tàn nhẫn giận dữ đêm qua đâu, chỉ bình tĩnh nói:

“Quả nhiên không tồi, người khác trăm cầu mà không được, ngươi lại lấy đến tay thật dễ dàng.”

“Cái đó phải cảm ơn sư phụ dạy dỗ tốt, bất quá đồ của Chu Chỉ Nhược ta cũng không phải dễ lấy, sư phụ có muốn giúp ta làm mấy việc không? Nếu không muốn cũng không sao, chỉ có điều đêm qua ta nghỉ ngơi không tốt, không cẩn thận một chút là sẽ đánh rơi xuống biển, lúc đó phiền chính sư phụ tự đi mò vậy.” Ta một tay cầm Đồ Long đao, quơ quơ trên thành mạn thuyền, tựa tiếu phi tiếu nói.

Diệt Tuyệt sư thái mặt vẫn vô cảm, lạnh nhạt nhìn ta, không tỏ ra chút lo lắng nào, chậm rãi hỏi:

“Ngươi muốn gì?”

“Yên tâm, ta sẽ không tham lam. Thứ nhất ta muốn thủ dụ sư phụ tự tay viết trục xuất ta ra khỏi Nga Mi, về phần ta sai cái gì, ngài cứ tùy ý, ta không quan trọng.” Ta cười nói.

“Được, còn gì nữa?” Diệt Tuyệt chậm rãi gật đầu, hỏi tiếp.

“Thứ hai, ta biết bí tịch ở ngay trong đao kiếm, chờ ngài lấy được bí tịch rồi, Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao cũng đã bị gãy, ta muốn lấy chúng, ngài nghĩ sao?”

Diệt Tuyệt sư thái suy nghĩ một chút, nói:

https://thuviensach.vn

“Hiện giờ thợ khéo đều bị tập trung ở chỗ quan phủ, dân gian không được phép tự chế tạo binh khí, càng không thể nối lại hai thanh đao kiếm này được.”

“Việc đó sư phụ không cần lo, ta muốn có chúng là việc của ta, thế nào?” Ta tỏ ý không sao cả, cười khẽ.

Diệt Tuyệt gật đầu nói:

“Được.”

Lời nói ra, bà ta cũng giơ tay bẻ một khối gỗ dẹt trên lan can thuyền xuống, ngón tay vận công viết như bay, khắc nhanh lên mặt gỗ, một lát sau ném khối gỗ lại cho ta, ta nhận lấy đọc thử, đúng là thứ ta mong đã lâu, lập tức ném Đồ Long đao cho bà ta. Bà ta cầm lấy, lạnh lùng nói:

“Đao kiếm gãy khi lên bờ sẽ giao cho ngươi.”

“Được, ta biết.” Ta gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng chém nhẹ, đưa phần gỗ không có chữ gọt trơn, chỉ để lại phần thủ dụ Diệt Tuyệt viết, cẩn thận đặt vào túi da, chỉ cảm thấy hiện giờ toàn thân đều thoải mái, không cần ngày đêm đề phòng lo lắng, cũng không lo bị phạt hay gì khác nữa, trong lòng cười thầm Diệt Tuyệt, nghĩ mình có thể học Cửu Âm Chân kinh là có thể muốn làm gì cũng được sao? Sau này phần tiếp đón của hậu nhân Dương Quá sẽ do bà nhận, về sau nhìn thấy bà cũng không phải lo này lo nọ nữa.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Biệt Diệt Tuyệt Chú Xà Kiếm Tiên

Diệt Tuyệt sư thái lấy bao vải buộc kín Đồ Long đao, ngồi ngay tại đầu thuyền không trở vào trong nữa. Tiểu Chiêu cùng Trương Vô Kỵ, Tạ Tốn ở trong khoang thuyền dịch võ công trên Thánh Hỏa Lệnh. Mạc Thanh Cốc là cao đồ phái Võ Đang, không muốn nghe võ công phái khác, lại nam nữ khác biệt không tiện ngồi cùng Diệt Tuyệt sư thái liền ngồi xếp bằng ở đuôi thuyền. Ta cũng không muốn ở cạnh Diệt Tuyệt, liền ngồi cùng Mạc Thanh Cốc ở cuối thuyền ngắm cảnh biển, tìm cớ nói chuyện với hắn, đáng tiếc hắn thực quá nghiêm túc, trừ lúc trả lời vấn đề ta hỏi, còn lại những chuyện về riêng tư đều trầm mặc không nói.

Pháo thuyền đi từ Trung Nguyên đến đảo Linh Xà mất ba ngày, khi quay về tuy bằng thuyền nhỏ hơn nhưng cũng không chậm lắm so với thuyền lớn. Căng buồm lên lại thuận dòng xuôi gió, chỉ hết hơn hai ngày, tính cả đêm giao chiến nữa là vừa tròn ba ngày liền về đến bến tàu. May mắn trên đường về không gặp bọn người Ba Tư truy đuổi, về đến Trung Nguyên thì không phải sợ bọn họ nữa.

Ân Ly thương thế đã tốt hơn nhiều, giữa đường có tỉnh lại một lần rồi lại ngủ say. Về đến bến tàu, Triệu Mẫn vẻ mặt ai oán mang theo đám thủ hạ rời đi đầu tiên, Kim Hoa bà bà cũng nhanh chóng bỏ đi. Trương Vô Kỵ và Tạ Tốn mang theo Ân Ly vẫn đang hôn mê cùng Tiểu Chiêu chia tay chúng ta rồi đi hội họp với người trong Minh giáo. Mạc Thanh Cốc trở về Võ Đang, nói từ biệt với Diệt Tuyệt sư thái, chỉ áy náy nhìn ta một cái rồi đi, không nói lời nào với ta, hắn xấu hổ khi ở cùng một chỗ với ta sao? Hắn không hề nhắc đến chuyện đưa ta trở về Võ Đang như đã nói trên thuyền, Diệt Tuyệt sư thái cũng coi như quên luôn.

https://thuviensach.vn

Ta đang cao hứng vì có thể rời khỏi Nga Mi, không bao lâu nữa là có thể trở về Võ Đang rồi, cũng không để trong lòng nhiều lắm, cùng Diệt Tuyệt rời đi sau cùng. Chỉ chớp mắt trên thuyền không còn ai, người đã đi hết, mỗi người đều đi theo hướng vận mệnh của mình.

Trời tối, ta và Diệt Tuyệt sau khi đổi hướng mấy lần đề phòng Triệu Mẫn sai thủ hạ theo dõi hạ độc thủ, đến khi sắc trời đã đen kịt mới dừng trước một quán trọ nhỏ nghỉ lại.

Đêm nay Diệt Tuyệt sư thái lộ ra vẻ thất thố hiếm thấy, vẻ mặt luôn trong trạng thái không yên, ăn cơm xong liền mang theo đao kiếm trở về phòng mình. Ta biết giờ là lúc bà ta lấy Cửu Âm Chân Kinh, cũng không để ý đến, chậm rãi thu dọn bàn ăn, lại lấy tiền nhờ bà chủ quán mua giúp cho hai bộ quần áo để tắm rửa rồi mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, trên bàn ăn sáng, Diệt Tuyệt sư thái mắt đỏ lừ mang tia máu chậm rãi ăn hết điểm tâm. Ta đã thu dọn xong xuôi đồ đạc của mình, chỉ đợi bà ta ăn xong là nói lời từ biệt. Một lúc lâu sau, Diệt Tuyệt buông bát đũa, nhìn ta lưng đeo hành lý đứng bên cạnh, trầm ngâm một lát rồi nói:

“Chỉ Nhược, ngươi thật sự quyết định như vậy sao? Ta nói lời tuyệt đối sẽ không nuốt lời, chỉ cần ngươi ở lại Nga Mi, chức chưởng môn Nga Mi về sau chính là của ngươi, quyết không đổi ý.”

“Đa tạ sư phụ có ý tốt, nhưng Chỉ Nhược đã quyết rồi, thêm nữa Chỉ Nhược thật sự không thích kiểu cuộc sống chém giết sát phạt trong giang hồ, chỉ muốn một cuộc sống yên bình an ổn. Sư phụ, Chỉ Nhược xin khấu đầu trước ngài ở đây, đa tạ ơn sư phụ dạy dỗ năm năm, mong rằng ngài đạt được tâm nguyện, mọi sự như ý, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, từ nay về sau, Chỉ Nhược chỉ có thể gọi ngài là sư thái, không thể xưng hô ngài là sư phụ nữa.”

https://thuviensach.vn

Ta quỳ xuống khấu đầu ba lần, xem như báo đáp năm năm tình thầy trò, lại nói sau khi bà ta có được Cửu Âm Chân Kinh, võ công dĩ nhiên sẽ tăng lên nhanh chóng, không nên đắc tội, vẫn là chia tay trong hòa bình đi!

Diệt Tuyệt sư thái bỗng dưng sắc mặt tối sầm lại, có lẽ là rốt cuộc cũng đạt được tâm nguyện, hiếm khi nào như bây giờ, không còn lộ ra cái vẻ người khác thiếu nợ mình, nhìn ta đang quỳ rạp dưới đất nói:

“Chỉ Nhược, vi sư lúc trước thực có lỗi với con, nhưng vi sư cũng có điều khó xử nên mới không quan tâm đến cảm nhận của con, bức đến mức con phải chủ động muốn rời khỏi Nga Mi. Nhưng trong số các đệ tử Nga Mi, chỉ có con là ngộ tính cao nhất, tư chất cũng là tốt nhất, về sau thành tựu không thể hạn lượng, nếu con luyện tập Cửu Âm Chân Kinh, nhiều nhất là mười năm, dù là tặc tử Trương Vô Kỵ kia cũng nhất định không thể so sánh. Vi sư biết con có cảm tình sâu nặng với Võ Đang, Nga Mi ta và Võ Đang vốn thân cận, giao hảo rất tốt, nhưng mỗi phái đều có môn hộ, con phải biết sau khi con rời khỏi Nga Mi, cho dù có được như ý nguyện gả cho Mạc Thất hiệp, Võ Đang cũng sẽ không đem công phu nội môn truyền cho con, võ công của con chỉ có thể dừng lại ở đây thôi. Nếu con vẫn còn là đệ tử Nga Mi, thân là sư muội của Cẩm Nghi, vẫn có thể danh chính ngôn thuận gả cho Mạc Thất hiệp. Chỉ cần con ở lại Nga Mi, việc này vi sư sẽ giúp con tính toán.”

“Đa tạ sư phụ ưu ái, hiện giờ sư phụ đã có được thần công, danh hiệu đệ nhất cao thủ cũng chỉ là sớm muộn với người, các vị sư tỷ của Nga Mi mỗi người đều là nhất lưu cao thủ, về sau nhất định có thể kế thừa y bát của ngài. Chỉ Nhược vốn chỉ là con gái nhà nông bình thường, không dám với cao đến danh môn cao đệ. Về phần võ công, trong nhà đã có võ công truyền thừa, mà võ công quan trọng nhất chính là chuyên tinh, nếu cái gì cũng học, cho dù có là tuyệt đỉnh võ công cũng chỉ có thể là nhị lưu, thành tựu có hạn. Chỉ Nhược chỉ muốn được sống những ngày tháng bình thường, võ

https://thuviensach.vn

công chỉ cần giúp thân thể khỏe mạnh, tự bảo vệ được mình là đã đủ, không dám mơ tưởng đến võ công gì khác.”

Ta không ngờ đến Diệt Tuyệt sư thái có được Cửu Âm Chân Kinh rồi mà vẫn không muốn thả ta đi, có lẽ là không muốn bỏ phí một cao thủ có sẵn đi! Tuy rằng có bí tịch trong tay nhưng muốn bồi dưỡng một người mới cũng cần thời gian.

Diệt Tuyệt sư thái nghe xong, trong mắt vừa động, tự mình đỡ ta đứng dậy, giọng mang theo vẻ không nỡ:

“Chỉ Nhược, ta sở dĩ muốn con ở lại Nga Mi, truyền thụ Cửu Âm Chân Kinh cho con, về sau lại đem vị trí chưởng môn truyền cho con mà không truyền cho các vị sư tỷ, đó không phải tính toán cho riêng mình ta. Phái Nga Mi ta lấy nữ lưu làm trụ cột, người làm chưởng môn nhất định phải võ công trác tuyệt mới có thể uy chấn được võ lâm quần hùng. Các sư tỷ của con chung quy năng lực có hạn, võ công cũng đều đến mức cao nhất có thể, khó có thể tiến thêm được nữa, đây là thiên tư của mỗi người, không phải điều mà sức người có thể cưỡng cầu. Cho dù bọn chúng có luyện thêm Cửu Âm Chân Kinh đi nữa cũng chỉ có thể mạnh thêm vài phần, mà con hiện giờ mới mười tám tuổi nhưng nội lực, võ công, kiến thức đều hơn các sư tỷ, không kém gì so với vi sư. Ta còn nghe Thất hiệp nói, đây đều là con tự học mà thành, không nhờ ai dạy, nếu có vi sư chỉ điểm, lấy tư chất của con, tương lai chắc chắn sẽ tiền đồ vô lượng, đúng, chính là bốn chữ: tiền đồ vô lượng.”

Diệt Tuyệt sư thái nói đến chỗ ta không nhờ ai dạy, mặt hơi đỏ lên vẻ xấu hổ, bất quá bà ta cũng thuộc hàng tiền bối, lý trí mạnh, chớp mắt đã chuyển sang vẻ cảm thán, không đành lòng.

“Đa tạ sư phụ, à quên, là sư thái chứ! Chỉ Nhược đã nói ra sẽ không hối hận, cho dù có trở thành thiên hạ đệ nhất thì sao? Trăm năm qua đi, thế gian bể dâu biến ảo, Chỉ Nhược chỉ muốn cùng cha được sống những ngày

https://thuviensach.vn

tháng bình thường, không còn hứng thú với giang hồ nữa. Hiện giờ sư phụ tâm nguyện đã đạt được, đệ tử cũng đã cầm thủ dụ của người, cũng nên cáo từ.” Ta nói, mặt lạnh nhạt, không lưu tâm đến những điều bà ta nói chút nào.

Diệt Tuyệt sư thái ngực phập phồng kịch liệt mấy cái, sau đó hít sâu vào một hơi, cố nén tức giận, quay lại lấy bao vải đưa cho ta, lạnh lùng nói:

“Nếu ngươi đã quyết ý muốn đi, bần ni cũng không miễn cưỡng, về sau cũng không thể đổi ý được nữa. Đây là Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao đã gãy đôi, theo ước định giao cho ngươi, đừng trách bần ni không cho ngươi biết, từ khi Thát tử chiếm Trung Nguyên đến nay, những thợ giỏi nếu không thần phục giặc Nguyên đều bị giết sạch cả nhà, những thợ rèn kém cỏi thì không đủ khả năng để nối lại chúng đâu. Ngươi đi đi, bần ni trở về núi sẽ tuyên bố trục xuất ngươi ra khỏi phái Nga Mi.”

“Đa tạ sư thái chỉ bảo, nhưng Ỷ Thiên kiếm, Đồ Long đao danh tiếng nổi như cồn, Chỉ Nhược không muốn tự tìm phiền toái, cũng không muốn đem chúng nối lại, chỉ là những chất liệu này rất hiếm có, chỉ nghĩ tự mình thử chế tạo binh khí thích hợp cho mình thôi. Sư thái, Chỉ Nhược cáo từ.”

Ta buộc lại hành lý, chắp tay hành một lễ rồi xoay người rời khỏi phòng, không chút lưu luyến bỏ đi, Diệt Tuyệt sư thái, về sau ta và bà không còn quan hệ gì nữa.

Nửa tháng sau, ở một nơi xa xôi cách trấn nhỏ nơi quán trọ cũ ngoài hai trăm dặm, ta thuê một gian nhà trong một thôn nhỏ hẻo lánh. Vì triều đình hạn chế dân gian dùng kim loại như sắt, đồng.. ta bỏ công mất năm sáu ngày đi vào thành thu thập kìm búa thợ rèn đủ số rồi đem vào thôn, bỏ tiền thuê một gian lò nhà thợ rèn, dùng mất hơn mười ngày công mới rèn ra được kìm búa loại thích hợp, chuẩn bị nấu chảy Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao.

https://thuviensach.vn

Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao chất liệu không giống nhau, Ỷ Thiên kiếm dùng thép cứng từ đôi Quân Tử, Thục Nữ kiếm có tính sắt từ tạo thành, mà Đồ Long đao được đúc từ huyền thiết trọng kiếm cùng thép ròng từ dị vực, ba loại chất liệu này đặc tính không giống nhau, vốn không thể cùng đúc thành một thứ, hơn nữa biết điều này, ta đã có kế hoạch làm thành hai loại binh khí khác nhau.

Kiếm pháp của ta không mạnh lắm, dùng binh khí chủ yếu là roi, nhớ đến bộ phim cuối cùng mình xem kiếp trước là Cẩm Y Vệ, một nhân vật nữ là sát thủ Thoát Thoát dùng thép cứng chế tạo ra một loại giống như đốt xương rắn, mỗi đốt nối tiếp nhau thành roi, đuôi roi lại nối tiếp mũi kiếm sắc bén vô cùng, lúc ấy ta đã thích mê mẩn, còn muốn mua một cái mô hình về chơi, đáng tiếc chưa kịp thì đã thăng. Bất quá đối với công phu cởi quần áo của nàng thì ta không dám có hứng thú, hắc hắc…

Vài ngày trước ta đã đem vẽ lại rõ ràng sơ đồ thiết kế Xà kiếm tiên, dùng chất liệu từ Ỷ Thiên kiếm có tính sắt từ, như vậy khi hoàn thành, kiếm tiên này trừ việc nhẹ nhàng và sắc bén ra thì có có thể giải trừ nguy cơ ám khí. Thanh Đồ Long đao gãy ta định đúc một thanh trường kiếm thay cho thanh kiếm đã bị gãy của Mạc Thanh Cốc, xem Đồ Long đao lớn như vậy, hẳn là lượng nguyên liệu sẽ dư dả. Nếu còn đủ, ta sẽ rèn thêm một thanh trường kiếm giống như thế nữa.

Quyết định xong, ta thuê thợ rèn và thôn dân đốt than nhóm lò bễ, trước nung chảy Ỷ Thiên kiếm. Hai thanh đao kiếm chất liệu khác nhau nên đành lần lượt làm từng thứ một. Ỷ Thiên kiếm dùng một loại thép cứng có chứa từ tính, nhiệt độ nóng chảy cũng không quá cao, sau một ngày nung trong lò cuối cùng cũng tan chảy. Nguyên liệu này trước đó là Quân Tử và Thục Nữ kiếm, lại qua hai lần nung luyện của Hoàng Dung, bên trong chắc hẳn đã lẫn nhiều tạp chất.

Bất quá muốn tăng thêm phẩm chất cho kiếm tiên, ta cho nung chảy nó trong suốt một đêm, đem tạp chất bên trong tách ra, sau đó đổ vào

https://thuviensach.vn

khuôn làm bằng đá, đến khi đông cứng mỗi phần chỉ bằng tầm nửa ngón tay út, hình dáng tương tự như đốt xương rắn. Chỗ thép còn thừa ta chia ra làm hai phần đặt ở bên cạnh, lại tiếp tục cho Đồ Long đao vào dung luyện.

Qua hai canh giờ, hai phần nhỏ còn thừa của Ỷ Thiên kiếm đã đông lại thành khối, lúc này ta dùng kìm sắt kẹp lại, vận khởi nội lực, cầm búa bắt đầu giáng xuống, dập dẹp. Vì lúc này thép còn chưa hoàn toàn nguội hẳn, dù sao cũng là kim loại nên có tính dẻo, rèn cũng dễ dàng hơn. Vì để mũi kiếm tiên có thể sắc đến độ cao nhất, ta hao hết khí lực mới đem mũi kiếm rèn thành. Thân kiếm tiên thì dễ hơn nhiều, nhưng cần phải chế thêm một cái vỏ cho mũi kiếm nữa, bên trong bao kiếm, bên ngoài hoa văn tinh tế, bên trong khảm viên đông châu ta vẫn mang theo, bên ngoài khảm những mảnh ngọc nhỏ, cũng không cần mất công lắm đã hoàn thành.

Làm xong việc, đã đến giữa trưa. Ta đã một ngày một đêm không nghỉ ngơi, những thợ rèn và thôn dân được thuê cũng đã rất mệt mỏi. Đây là lần đầu tiên ta chế tạo binh khí, trong lòng không yên tâm nên cố sức chịu mệt, xem qua trong lò, chất liệu làm đao Đồ Long quả thực khiến ta bất ngờ, quá nửa ngày vẫn không có vẻ gì là tan chảy.

Ta đành bảo hai người thợ rèn ở lại trông lò không để lửa tắt, để những người khác về nghỉ ngơi. Bọn họ thay đổi một nhóm khác đến, ta có chút kích động, đem hơn ba trăm mảnh kim loại hình đốt xương rắn từng khối từng khối tiếp lại, lại nối mũi kiếm, chuôi kiếm vừa vặn, rốt cuộc hình thành một roi sắt dài hơn ba thước, ta đặt cho nó cái tên, Xà Kiếm Tiên.

Hoàn thành xong, cả sợi roi dài bóng loáng, nhìn không ra vết nối, toàn thân ánh lên màu đen giấu đi vết sắc bén, khác hẳn Ỷ Thiên kiếm sáng rực trước đây. Ta vừa ý gật gù, cầm roi tùy tay vung lên, ánh đen chợt lóe, tảng đá lớn bên cạnh vô thanh vô tức bị phạt vỡ mất một mảng. Ta vui vẻ thu roi về, không quan tâm đên mấy người dân nhìn kinh hãi, đem roi quấn quanh eo vài vòng, đem mũi kiếm tiên dài vừa bằng một bàn tay lắp vào chuôi, vừa vặn cài bên thắt lưng, hơn nữa trên chuôi kiếm còn có khắc hoa

https://thuviensach.vn

văn tinh tế, minh châu ngọc quý, không chút dấu vết của binh khí, ngược lại giống như một chiếc đai lưng màu đen quý giá.

Làm xong, Đồ Long đao chắc cũng lâu nữa mới tan chảy, ta cũng đã rất mệt mỏi, liền trở về gian phòng mình đã thuê để nghỉ ngơi, ngủ ngon một giấc, khôi phục chút công lực. Ta cũng phỏng chừng sau khi Đồ Long đao nóng chảy, việc rèn kiếm còn vất vả nhiều so với kiếm tiên. Kiếm tiên phần lớn chỉ cần nung cho nóng chảy rồi có khuôn đúc sẵn, dù sao chỉ cần thân roi chắc chắn, linh hoạt, không cần đến sắc bén nhiều lắm, mà chỉ một mũi kiếm nho nhỏ dài bằng bàn tay thôi cũng khiến ta mệt gần chết, huống chi là cả thanh trường kiếm.

Qua bốn ngày dung luyện, Đồ Long đao cuối cùng cũng nóng chảy toàn bộ, hơn nữa còn tách ra được không ít tạp chất. Ta đem chỗ thép nóng chảy chia thành hai phần, mỗi phần vào một khuôn đá cho đông lại, qua nửa ngày mới dùng kìm sắt rèn một khối. Khối kia để không bị nguội đi, ta lại cho vào lò lửa giữ nguyên độ nóng.

Lần rèn kiếm này, ta dùng một phương pháp còn nhớ được từ kiếp trước, rèn lưỡi kiếm từ nhiều lớp, mỗi lớp đều là thép được dung luyện từ huyền thiết và kim loại dị vực, cứng rắn lại dẻo dai phi thường. Ta sở dĩ dùng cách rèn này vì biết Mạc Thanh Cốc tinh thông nhất là kiếm pháp, hơn nữa, còn là bảy mươi hai đường Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm, đứng đầu Võ Đang, chẳng qua mấy đường cuối cùng chiêu thức đem cực dương chuyển thành cực âm, binh khí bình thường căn bản không thể giúp hắn toàn lực.

(*Phương pháp rèn kiếm này, thực khiến cho ta hoa mắt chóng mặt, mất bao thời gian mới lờ mờ được tẹo, nếu thấy có gì không đúng thì mọi người bảo giúp ta với nhé. Cách rèn kiếm ở trên tương tự như phương pháp rèn kiếm của Nhật, muốn biết rõ hơn xem ở đây:

http://vi.wikipedia.org/wiki/G%C6%B0%C6%A1m_Nh%E1%BA%ADt#R.C3.A8n_ki.E1.BA.BFm_.28kitaeru.29)

https://thuviensach.vn

Phương pháp rèn kiếm này, chẳng những có thể loại bỏ tạp chất trong thép, vì trong đó có cả kim loại kỳ lạ của dị vực nên lưỡi kiếm khi hoàn thành trông rất bình thường, sắc bén không lộ ra, chỉ khi có nội lực truyền vào mới phát huy công dụng, vừa sắc bén lại dẻo dai vô cùng, minh quang tứ phía, khác với các loại đao kiếm bình thường vẫn sáng lóa, nhưng cho dù có truyền nội lực cũng không hơn được gì. Hơn nữa thép quý khó tìm, sau khi trải qua lửa nóng trong lò thành phần còn lại toàn tinh hoa, bề ngoài tuy bình thường nhưng khi có nội lực truyền vào sẽ hoàn toàn khác, mà công dụng phát huy được cũng tùy vào nội lực.

Đồ Long đao nặng trăm cân bị ta nung chảy, tạp chất bị loại ra không ít, còn lại chừng hơn tám mươi cân, ta rèn thành hai thanh trường kiếm sắc bén, hình dáng theo kiểu phối kiếm của đệ tử đời thứ hai, khác biệt duy nhất chính là trên mỗi chuôi kiếm, ta khắc lên tên của ta và Mạc Thanh Cốc, ngay cả bao kiếm cũng là ta tự tay làm ra, giống nhau như đúc. Ta tuy kiếm pháp không tốt lắm, nhưng vẫn muốn mang kiếm, đương nhiên là kiếm thành một đôi, người cũng là một đôi, đôi song kiếm này chính là ẩn giấu tiếng lòng của ta.

Từ khi chia tay ở bến tàu đến khi chế tạo xong binh khí, ta ở lại thôn nghỉ ngơi thêm mấy ngày, khi rời thôn thì đã mất gần hai tháng. Bây giờ ta một thân nhẹ nhàng, lưng đeo song kiếm từ Liêu Đông một đường xuôi về phía nam, từ từ hướng núi Võ Đang trở về, trên đường ngắm phong cảnh cổ đại cũng vui lắm. Đáng tiếc cổ đại không có ô tô, không có đường nhựa, trên đường đi, trời nắng thì bụi bay, mưa thì lầy lội, thật sát phong cảnh.

Một ngày này thật vất vả, đến một thị trấn lớn ta nhanh chóng tìm một cửa hàng bán quần áo mua hai bộ đồ mới, vào quán trọ tắm rửa, thay vào một bộ đồ sạch sẽ mới cảm thấy toàn thân được nhẹ nhàng thoải mái. Xong xuôi, ta xuống lầu ăn cơm, gọi một chút đồ ăn sáng, hai cái bánh bao và cháo, vừa ăn vừa nghe ngóng người ta nói chuyện. Nghe một hồi lâu, phần

https://thuviensach.vn

lớn đều là chuyện dân gian thường tình, chỉ có ít người là nói chuyện giang hồ.

Ta chú ý đến bốn đại hán cùng ngồi một bàn đằng kia, tùy tiện liếc mắt đánh giá, nhìn binh khí thì hẳn là người của Diêm Bang, từ bây giờ đến khi triều Nguyên kết thúc còn có hai mươi mấy năm, quyền buôn muối toàn bộ đều do người Mông Cổ nắm giữ, không phổ biến toàn dân như đời Minh, Diêm Bang này cũng giống như Hải Sa Bang, là môn phái nhỏ, hầu như không ai coi ra gì.

“Trương huynh đệ, có nghe nói không? Một người cùng họ với ngươi chính là giáo chủ Minh giáo, khi nào thì ngươi cũng phát đạt như vậy hả? Ha ha, uống!” Đại hán râu ria đầy mặt ngồi bên trái nói.

Người kia dáng người gầy yếu, sắc mặt vàng vọt, tầm ba bốn mươi tuổi bưng bát rượu lên, cụng một cái vào bát rượu của người kia, uống cạn bát rượu, cầm một cái chân gà gặm mấy miếng, vừa nhồm nhoàm vừa nói:

“Sao lại không nghe nói chứ, tin tức của ngươi ta biết lâu rồi, người ta họ Trương, ta cũng họ Trương, đáng tiếc ta không phải con của đại hiệp Võ Đang. Biết tin này chưa? Nghe nói Cái Bang dạo này đang điều tra khắp nơi tìm tung tích của Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, hình như giáo chủ Minh giáo đã đưa ông ta trở về Trung Nguyên.”

“Tin đó thì có cái gì, khi Kim Mao Sư Vương ngang dọc giang hồ, ta còn chưa biết đến giang hồ là gì, chỉ nghe các tiền bối nói, Kim Mao Sư Vương cướp hết võ công bí tịch, tài bảo của chưởng môn các phái, ngay cả Thiếu Lâm cũng không phải đối thủ, chúng ta là loại thấp cổ bé họng, làm chân người hầu cho người ta cũng không có cửa. Lại nghe nói Đồ Long đao đã được Tạ Sư Vương đổi cho phái Nga Mi lấy Thánh Hỏa Lệnh rồi.” Một người mặt trắng mập mạp thấp giọng cảm thán.

https://thuviensach.vn

Người cuối cùng mặt ngăm đen, gầy như gậy trúc đứng dậy uống với mỗi người một chén, xong mới ngồi xuống nói:

“Kỳ thật ta mời các vị huynh đệ đến, chính là có việc liên quan đến Minh giáo. Trước kia Minh giáo không ổn, chia năm xẻ bảy, tự giết lẫn nhau, lại bị sáu đại phái truy sát, không có tiền đồ gì, chúng ta cũng chẳng muốn bị đuổi giết. Hiện giờ Minh giáo có giáo chủ mới, lại lập công lớn cứu sáu đại phái, không còn chia năm xẻ bày như trước, cục diện đã thay đổi. Gần nửa năm nay, Minh giáo ở các nơi đều giương cờ khởi sự, một dải Hoài Tứ có Hàn Sơn Đồng, Chu Nguyên Chương, một dải Lưỡng Hồ có bọn Từ Thọ Huy, liên tiếp đánh bại Nguyên binh, chiếm được rất nhiều đất đai, phải nói là cũng đã lớn lao lắm. Nếu như bọn họ thành được đại sự, đuổi được quân Thát tử, chiếm lấy thiên hạ, sẽ thành khai quốc công thần, chúng ta trừ buôn lậu muối ra cũng chả có tiền đồ gì, chi bằng…”

“Tứ đệ chẳng lẽ muốn đầu nhập Minh giáo, sau này thành công thần, để phúc lại cho con cháu?” Đại hán râu rậm biến sắc, vội nhìn xung quanh, ta vừa kịp cúi đầu cúi đầu, người kia nhìn qua lại chán chê mới thấp giọng nói.

“Chúng ta ngày ngày lăn lộn trên giang hồ, không phải cũng cầu vinh hoa phú quý sao? Chúng ta là người Hán, đều không muốn mãi cúi đầu nghe lời bọn Thát tử, hơn nữa người ta cũng là cao đồ phái Võ Đang, có nhân nghĩa khoan hậu, tương lai làm khai quốc hoàng đế, có thể không hậu đãi bọn thủ hạ được sao?” Tên Tứ đệ kia quả có mắt nhìn xa.

Người mập mạp chần chừ, cặp mắt hạt đậu đảo vòng, nhỏ giọng:

“Nhưng ta nghe nói Trương giáo chủ có dây dưa với quận chúa Thát tử, mấy ngày trước hai người còn liên thủ đại nào phân đà Cái Bang, cứu đi con trai một nhân vật trọng yếu của Minh giáo, khiến cho Cái Bang hao tổn không ít người. Ngươi nói xem có kỳ lạ không, Trương giáo chủ làm phản,

https://thuviensach.vn

quận chúa Thát tử kia chẳng những không giết hắn, còn nơi nơi quấn lấy người ta, ngươi xem có phải trúng tà rồi không?"

"Minh giáo chính là ma giáo đại danh đỉnh đỉnh, có rất nhiều tà thuật kỳ quái, nghe nói Trương giáo chủ kia, tướng mạo cũng bình thường thôi, không có vẻ gì là anh tuấn tiêu sái, từ khi học được tà thuật của ma giáo, giỏi tài mê hoặc đàn bà con gái, không biết bao nhiêu gái tơ đã lọt vào cạm bẫy của hắn." Người gầy gò thấp bé nói.

Người mập mạp như gặp được kẻ đồng đạo, lập tức mắt sáng lên, hưng phấn:

"Đúng thế, ta nghe nói cao thủ trong ma giáo đều có cái thuật hái hoa, đàn ông đàn bà gì cũng đều biết hết. Phái Nga Mi đại danh đỉnh đỉnh các ngươi có biết không? Nữ đệ tử thân truyền đệ tử của chưởng môn Nga Mi tên là Kỷ Hiểu Phù đó, nghe nói Dương Tiêu của Minh giáo hận chưởng môn Nga Mi giết người Minh giáo, liền dùng tà thuật mê hoặc nàng, chẳng những khiến nàng ta sinh ra một đứa con, mà còn đặt tên là cái gì gọi là Bất Hối đó, thân bại danh liệt luôn. Cha Trương giáo chủ là Trương Thúy Sơn, cũng bị yêu pháp của con gái Bạch Mi Ưng Vương làm cho khốn đốn. Quận chúa Thát tử kia chắc trúng phải tà pháp hái hoa của Trương giáo chủ rồi, thất thân cùng hắn, ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm, đành rơi vào chốn bùn nhơ không sao rút ra được nữa." Người mập mạp càng nói càng đáng khinh, vẻ mặt nhơn nhơn.

"Không phải nói giáo chủ phu nhân tương lai là đệ tử của chưởng môn phái Nga Mi sao. Cái cô họChumà được Trương giáo chủ hai lần ra tay cứu đó." Tứ đệ mặt đen xem ra cũng là kẻ bát quái.

Đại hán mặt râu bưng bát rượu lên uống một hớp, lấy tay áo tùy tiện lau lau miệng, cười phốc một tiếng:

https://thuviensach.vn

“Các ngươi biết cái gì, Chu cô nương kia dù có tốt nhưng cũng đã bị chưởng môn Nga Mi trục xuất vì tội ngỗ nghịch bất hiếu cãi lệnh thầy ở trận chiến trên Quang Minh đỉnh. Nghe nói cô nương đó là con gái nhà nghèo bình thường, làm sao có thể so sánh với quận chúa nương nương? Nếu là ta ta cũng không chọn nàng.”

“Đại ca nói thế chứ, nghe nói Chu cô nương đó xinh đẹp như tiên, so với quận chúa kia còn đẹp hơn mấy phần, ai! Nếu ta mà học được thuật hái hoa của Minh giáo, hắc hắc…” Gã mập lại cười một trận.

Ta nghe tên mập cười hèn mọn, ghê tởm không nuốt nổi đồ ăn nữa, đành đứng dậy lên lầu. Dù sao cũng đã biết được điều cần biết, Diệt Tuyệt sư thái không thất hứa, cũng không tệ. Tuy rằng về sau thanh danh có kém một chút nhưng còn tốt hơn là phải chịu khống chế của bà sư phụ điên cuồng biến thái kia. Khi trở về nói rõ với cha, nhất định cha sẽ không trách ta.

Sáng hôm sau, ta trả phòng, lưng đeo hành lý và song kiếm rời khỏi quán trọ mua một con ngựa chạy về phía nam. Hai ngày thong thả cũng đi được hơn hai trăm dặm, hiện giờ đã cách trận chiến Quang Minh đỉnh hơn sáu tháng, lúc này là thời gian những tháng nửa đầu của năm, vạn vật đều đổi khác. Phong cảnh quan ngoại khác nhiều so với Trung Nguyên, khiến ta trên đường có chút lưu luyến không muốn đi quá nhanh.

Hai mùa xuân hạ là khoảng thời gian mưa nhiều, dù trời đang giữa trưa nhưng gió lạnh mang theo hơi nước từ phía sau thổi đến, bầu trời tối sầm lại, mây đen như sắp chạm xuống đỉnh đầu. Nhìn trời sắp mưa lớn, ta lại đang trên đường, bốn phía không có làng xóm nào, vội ra roi thúc ngựa chạy nhanh về phía trước, được hơn hai mươi dặm thì mưa đã ào ào rơi xuống. Ta tay phải nắm cương ngựa, tay trái cầm hành lý che đỉnh đầu, chạy một hồi vẫn không có làng xóm hay hàng quán gì, quần áo đều đã ướt đẫm, thật sự vừa lạnh vừa đói.

https://thuviensach.vn

Trong lúc ngựa phi như điên, ta nghe trong bụi rậm soát lên một tiếng nhỏ, một con thỏ hoang trong bụi cỏ chạy ra, xem ra là bị ngựa chạy dọa cho sợ hãi. Ta cao hứng, bụng vừa thấy đói thì đặc sản đã đến, vội phóng ngựa đuổi theo. Lúc đầu còn không sao, ngựa vẫn chạy tốt, nhưng đường về sau càng lúc càng lầy lội, không chạy nổi nữa, ta đành xuống dắt ngựa đi lần theo dấu chân thỏ trên bùn, qua một triền núi thoai thoải, thấy con thỏ kia chạy vào một sơn động.

Ta vội nhặt một hòn đá nhẹ nhàng bắn ra, trúng mục tiêu, con thỏ đã nằm lăn ra trước cửa động. Ta dắt ngựa vào, nhặt con thỏ lên xem, đúng là một chú thỏ béo, nặng phải đến năm sáu cân, đủ cho ta ăn no. Lúc này mưa to vẫn chưa ngừng lại, ta thấy cái động kia không nhỏ, vội dắt ngựa đi vào. Ngoài trời bị mây mưa phủ kín, trong động cũng tối om, tuy rằng thị lực của ta vẫn có thể nhìn thấy nhưng vẫn ngại sâu bọ côn trùng gì đó, vội lấy trong túi da ra hỏa chiết tử, thắp lửa lên.

Chỉ thấy trong động rộng tầm bốn năm thước, cao chừng hai thước, dưới nền hang rải rác đá vụn. Ta dắt ngựa đến buộc vào một tảng đá vừa cẩn thận nhìn. Trong sơn động rất nhiều những cây cỏ khô che kín rậm rạp, góc bên trái thấp thoáng còn có một hốc nhỏ rộng tầm một thước, ta vội cúi người đi vào, vừa thấy liền mừng rỡ, là lối thông một hang khác, sâu tầm mười lăm mười sáu thước, bên trong chỉ trừ có chút bụi, còn lại khá sạch sẽ, không giống như bên ngoài toàn cành khô cỏ úa bốc mùi ẩm mốc.

Ta vội vận khởi nội lực, dùng tay áo quét một trận gió mạnh, đem bụi trong sơn động bay sạch sẽ. Lại ra động ngoài đem cành khô lá khô ôm vào trong, xếp thành hai đống, bốn phía rắc bột hùng hoàng, lúc này mới chạy ra đội mưa cầm con thỏ đến đầm nước ngoài triền núi lột da mổ rửa sạch sẽ mang vào. Lại dùng trường kiếm khoét một tảng đá thành một cái bồn đá, đem nước sạch đổ vào, vừa làm vừa nghĩ, kiếp trước ta chưa từng lợi hại được thế này, ngay cả cái bồn đá kia, phải nặng đến hơn hai trăm cân, ta

https://thuviensach.vn

một cô gái mà cũng có thể khoét sâu vào được, quả nhiên là có võ công thực tốt.

Đem hết các thứ vào sơn động rồi, ta lại bẻ ít cỏ lá chất đống bên mình ngựa cho nó ăn dần. Mấy cành còn lại ta đem vào hang trong, nhóm một đống lửa, lấy thịt thỏ đã rửa sạch kẹp vào trong bánh khô mang theo từ khách điếm, xiên vào cành nhọn đặt gác lên nhánh cây bên cạnh, chậm rãi nướng, thỉnh thoảng rắc thêm chút muối.

Bên cạnh đống lửa, ta dựng mấy cái sào thô bằng cành cây đem quần áo ướt vắt lên hong, lúc này mới chú ý đến quần áo trên người cũng đã vừa bẩn vừa ướt, vội tìm trong bao hành lý, trừ một tấm áo choàng ra thì các thứ khác đều bị nước mưa thấm vào ướt hết mất rồi. Ta bất đắc dĩ đành cởi hết quần áo ướt trên người, dùng nội lực chuyển đến kinh mạch Thiếu Dương Tam Tiêu, hai tay tỏa ra hơi nóng, hong khô một bộ đồ trong mặc vào, rồi khoác thêm tấm áo choàng ra bên ngoài cho đỡ lạnh.

Dùng nước trong bồn đá rửa mặt, vắt khô tóc, một lần nữa buộc chắc lại, giặt sạch mấy bộ đồ dính bùn đất phơi lên cái sào bằng cành cây bên đống lửa. Lúc này ta mới ngồi xuống bên đống lửa, cắn một miếng bánh to cùng thịt thỏ nướng, nghĩ thầm, bên ngoài mưa to như vậy, ta thực may mắn mới gặp được cái động này mà tránh, lại cắn thêm một miếng to nữa, quả nhiên là sung sướng.

Mưa vẫn rơi, đến tối vẫn không ngừng lại, trong hang núi này dĩ nhiên không có giường, ta lại không có công phu ngủ trên dây như Tiểu Long Nữ, đành phải học theo một cuốn sách trước kia đã đọc, kể về cuộc sống thợ săn trong núi, chặt không ít cành cây thẳng bên ngoài, róc hết vỏ, dùng song chưởng xuất ra nội lực Thiếu Dương Tam Tiêu hơ cho khô, dịch đống lửa sang bên kia một chút, lại đem những cành cây mang đến đất chỗ đám lửa cũ xếp lên thành một mặt phẳng lấy hơi ấm, trên đám cành cây đã xếp phẳng ấy phủ lên một tấm áo choàng vẫn mang theo từ Nga Mi khi lên Quang Minh đỉnh tham gia đại chiến.

https://thuviensach.vn

Lúc này ta mới vun gọn lửa, rồi nằm xuống cái giường thô sơ phủ áo choàng đó, thiu thiu ngủ. Đêm khuya, một trận âm thanh vang lên khiến ta bừng tỉnh giấc. Ta lập tức tỉnh lại, vận công lắng nghe, bên ngoài mưa đã nhỏ đi nhiều, nhưng trong mưa như thế mà vẫn có người cả đêm cưỡi ngựa chạy đi, chuyện gì mà gấp như vậy? Không muốn sống nữa sao? Dù chỉ là bệnh thương hàn thôi nhưng ở cổ đại cũng không dễ chữa, không cẩn thận cũng có thể mất mạng.

Hình như ngựa của ta cảm giác được có đồng loại tiếp cận, ở hang ngoài hí lên một trận. Có lẽ người bên ngoài nghe thấy, liền xuống ngựa hướng sơn động đi đến. Ta có thể tưởng tượng ra mưa bên ngoài, núi này cũng không phải của ta, chẳng nên ngăn cản người ta làm gì, vạn nhất bệnh mà chết thì phiền toái, nên không ngăn người đó đi đến, chỉ đứng dậy chất thêm củi vào đống lửa. Nghe tiếng dắt ngựa vào hang ngoài, có thể đoán ra là một người một ngựa. Ta biết cổ nhân lễ pháp nghiêm cẩn, cũng không tùy tiện, lập tức lên tiếng:

“Người đến tránh mưa xin hãy ở lại bên ngoài, không cần vào trong này, nếu không đồng ý có thể rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

“Chỉ Nhược! Là Chỉ Nhược! Cháu sao lại ở chỗ này? Rời khỏi Nga Mi sao không trở về Võ Đang, cháu có biết mọi người ai cũng rất lo lắng không?” Người nọ bên ngoài nhanh chóng tiến vào, cả người ướt sũng, một thân huyền y, vẻ mặt lo lắng nhìn ta trách hỏi.

Ta thấy người nọ đột nhiên tiến vào, đang muốn ra tay, bỗng nhiên nghe được giọng nói quen thuộc, nhìn kỹ, chính là người vẫn nhiễu loạn tâm của mình, vừa mừng vừa sợ, nhịn không được chạy đến ôm chầm lấy hắn, hai mắt cay cay, sụt sịt:

“Thất thúc, là thúc sao? Ta không phải đang nằm mơ chứ? Không phải thúc trở về Võ Đang sao? Làm sao lại ở đây được?”

https://thuviensach.vn

“Cháu còn hỏi ta, lúc chia tay cháu và sư phụ còn tốt lắm, tại sao sau đó Diệt Tuyệt sư thái trở về Nga Mi lại tuyên bố là trục xuất cháu ra khỏi môn phái? Ta vừa nghe đến tin này, lập tức chạy đến Nga Mi đón cháu, không ngờ Diệt Tuyệt sư thái bế quan không gặp, chỉ bảo Tĩnh Nghi nói lại cháu đã tách ra khi ở bến tàu. Mấy ngày nay ta cứ đảo quanh bến tàu và những thành trấn xung quanh tìm kiếm, trừ Lục sư huynh ở lại tọa trấn Võ Đang thì bốn vị sư huynh cũng đều chạy đi tìm cháu. Cháu có biết rằng mọi người có bao nhiêu lo lắng không? Đều sợ rằng cháu trúng độc thủ của quận chúa kia.” Mạc Thanh Cốc vốn ít nói, nhưng lần này không kìm được lòng mình ôm chặt lấy ta, nói một hơi dài trách hỏi.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, nghe hắn nói Võ Đang ngũ hiệp đều xuống núi tìm ta, không khỏi cảm động. Ta chỉ là một cô gái xuất thân nhà thuyền gia bình thường, lại bị Nga Mi trục xuất, các đại hiệp Võ Đang danh chấn giang hồ vậy mà lại gần như toàn bộ bỏ công xuống núi đi tìm, ta làm sao có thể đón nhận hết được ân tình này đây.

“Thất thúc, thúc nói các vị thúc bá đều xuống núi tìm ta sao? Thực xin lỗi, ta chỉ nghĩ dành cho thúc một điều kinh hỉ, không ngờ mọi người lại lo lắng như vậy, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Cái gì kinh hỉ? Mọi người chỉ có kinh mà không có hỉ, cháu khiến cho mọi người lo lắng như vậy, thật đáng bị phạt.” Mạc Thanh Cốc khó khi nào nghiêm khắc như thế này.

Ta vừa định trả lời, bỗng nhiên cảm thấy trước ngực ướt lạnh, mới nhớ ra Mạc Thanh Cốc cả người đền bị mưa ướt sũng, vội buông hắn ra, nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, lo lắng nói:

“Thất thúc, có gì lát nữa nói tiếp, thúc cởi bỏ quần áo ướt ra đem hơ trước lửa đi, nếu không bị bệnh thì khổ lắm.”

https://thuviensach.vn

“Đừng lo, không sao đâu, ta nội lực thuần dương, không sợ hàn khí, chỉ một chút lạnh ấy không sao….. Chỉ Nhược….. cháu.. sao cháu… còn không mau mặc quần áo vào…” Mạc Thanh Cốc đang nói, gương mặt tái nhợt bỗng đỏ hồng lên, kinh ngạc nhìn ta, vội xoay người quay ra hướng khác, ngữ khí kích động có chút nổi giận nói.

Ta bị hắn nói liền ngớ ra, cúi đầu nhìn chính mình, mới hiểu ra, vì quần áo của mình đều đã bị mưa ướt hết nên chỉ mặc trên người mỗi bộ đồ ngủ (quần áo trong). Ở hiện đại thì vẫn là quần dài áo dài, nhưng cổ đại thì là thương phong bại tục. Vừa rồi ta đột ngột nhìn thấy Mạc Thanh Cốc, vui mừng đến nỗi cái gì cũng quên hết, chỉ mặc mỗi bộ đồ trắng này mà xông lên ôm hắn, bị nước mưa trên áo hắn ngấm sang làm ướt, trước ngực liền lờ mờ hiện ra cái yếm ẩn hiện bên trong.

Khó trách tại sao hắn lại mắng ta như vậy. Ta vừa định phủ thêm áo choàng vào, giải thích cho hắn hiểu, nhưng nhìn thấy hắn trấn định quay lưng về phía ta, liền gắt gao nắm chặt hai tay lại, không hiểu vì sao một cỗ ương ngạnh dâng lên trong lòng, thật muốn phá bỏ cái vẻ nghiêm túc, đứng đắn, bình thản kia của hắn. Lập tức ta ủy khuất nói:

“Quần áo của ta đều bị ướt, vẫn còn đang hong ở kia, còn chưa khô, vừa rồi ta lo người mới đến bị phong hàn nên mới bảo ở lại hang ngoài, không ngờ lại là Thất thúc, nên mới kích động mà quên mất.”

“A! Là Thất thúc không tốt, không nên mắng cháu, cháu trước hãy mặc quần áo ngoài vào đi rồi hãy nói.” Mạc Thanh Cốc vẫn quay lưng về phía ta, khoát tay, giọng cố nén khẩn trương.

Ta cười thầm trong lòng, giọng càng tăng thêm vẻ ủy khuất, khổ sở:

“Thất thúc, quần áo của ta còn ướt, ta sợ bị trúng phong hàn lắm. Mà hơn nữa ta với Thất thúc đã định hạ hôn ước, chẳng lẽ Thất thúc nhìn thấy cũng tính là thương phong bại tục, phạm vào lễ giáo sao?” Ta vừa nói vừa

https://thuviensach.vn

bước đến sau hắn, nghĩ muốn cởi áo ngoài của hắn ra, giúp hắn phủ thêm áo choàng đỡ cho bị cảm mạo.

"Chỉ Nhược cháu…." Mạc Thanh Cốc nghe ta nói thế, thân mình cứng đờ, xoay người lại cúi đầu định nói gì, nhưng vừa nói tên của ta, bờ môi rét lạnh đã quệt khẽ qua trán ta, hắn không kìm được, ngừng lại lời đang nói nhìn ta ngây ngốc.

Ta nhìn ánh mắt đang bối rối của hắn, nhìn gương mặt tái đi vì lạnh, bờ môi lạnh giá của hắn, ý nghĩ ương ngạnh trong đầu biến mất vô tung, nghĩ đến hắn mạo hiểm đội mưa lớn không ngừng tìm kiếm ta khắp nơi, trong lòng dâng lên niềm ấm áp cùng đau lòng, bất kể đến người hắn còn ướt sũng, không kìm được kiễng chân lên, ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi hắn.

Mạc Thanh Cốc hô hấp dồn dập mấy cái, trong mắt hiện lên giãy dụa trong lòng, cuối cùng cảm nhận được trên môi ngọt ngào ấm áp, nhắm mắt lại, ôm lấy vòng eo thon thả cùng thân thể mềm mại kia, gắt gao giữ chặt trong lòng, cảm thụ tình triều nóng bỏng, cảm nhận mềm mại bên môi. Khi đầu lưỡi ta nhẹ nhàng lướt qua môi hắn, hắn cũng nhẫn nại không được, mạnh mẽ dùng sức đem lưỡi ta cuốn vào miệng, xoay vần chuyển động chiếm cứ, tinh tế nhấm nháp tư vị.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tiểu Sơn Động Tình Vũ Cửu Thiên

Ta chỉ có thể toàn thân vô lực dựa sát vào ngực hắn, mặc cho hắn đoạt lấy dưỡng khí trong ngực ta, cảm thụ tình cảm ngoài lạnh trong nóng của hắn. “Rắc! Rắc!” Hai tiếng cành cây bị đốt cháy nổ bỗng lép bép vang lên. Mạc Thanh Cốc giống như bừng tỉnh lại, cuống quýt ngẩng đầu lên, đẩy vội ta ra, ngực phập phồng kịch liệt, vẻ mặt nhìn ta hốt hoảng.

Một lúc lâu sau hắn như bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, chộp lấy kiếm rút ra khỏi vỏ không chút do dự đưa lên cổ. Ta kinh hãi, vội giơ tay ngăn lại, kiếm vừa chạm đến cổ, ta bất chấp đau đớn nắm lấy trường kiếm giữ chặt, máu đỏ tươi trào ra từ kẽ bàn tay chảy xuống.

Rõ ràng vừa rồi hắn cũng như ta, ta có thể cảm nhận được hắn toàn tâm toàn ý, vì sao phải tự sát? Ta không hiểu, chỉ có thể đau lòng nhìn hắn, bất đắc dĩ nói:

“Thúc không cần như vậy, đường đường nam tử hán, há có thể suy nghĩ nông cạn như thế. Hôm nay là ta cố ý quyến rũ thúc, muốn trách chỉ có thể trách ta tự mình sa đọa, không liên quan đến thúc. Thúc không sai gì cả, mau vào trong hong quần áo cho khô đi! Ta đi ra ngoài.” Nói xong, ta buông bàn tay đang chảy máu ra khỏi trường kiếm, định bước ra ngoài.

“Chỉ Nhược cháu bị thương rồi, có đau lắm không, chờ một chút để ta giúp cháu băng lại. Vì sao lại cứu ta, ta không trách cháu, ta là trách chính mình, ngày đó ở dưới biển, ta còn có thể cố bào chữa rằng đó là vì rơi xuống nước, nhưng vừa rồi… Ta không ngờ mình lại là một tên háo sắc, hổ thẹn với dạy bảo của gia sư, làm chuyện sai lầm, càng không mặt mũi nào

https://thuviensach.vn

đối diện với cháu.” Mạc Thanh Cốc nhìn bàn tay bị thương của ta, vội buông kiếm kêu leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, giữ chặt tay ta, trong mắt hiện vẻ đau lòng, lấy Kim sang dược bôi vào tay cho ta, nhưng lại không kiếm đâu ra được một mảnh vải để băng lại, không khỏi tay chân luống cuống, miệng lắp bắp xấu hổ.

Ta dở khóc dở cười, tùy tay xé một mảnh vải trên y phục màu trắng đưa cho hắn, rồi vuốt ve đôi mày hắn nói:

“Thất thúc, thúc bị Tống đại bá dạy dỗ nghiêm quá đến hỏng rồi, tình yêu nam nữ vốn là thiên tính, làm sao có thể xếp cùng một loại với đồ háo sắc? Chỉ cần lưỡng tình tương duyệt, có lễ có tình, vậy thì đâu có sai. Ta ở trên thuyền đã nói rằng ta thích thúc, cho nên thúc càng không phải có lỗi với ta, cái hôn vừa rồi ta còn thấy rất vui nữa….” Ta nhìn gương mặt tái nhợt của hắn ửng đỏ mới chú ý, mình vừa nói cái gì vậy? Không nói gì được nữa, xấu hổ quá đi!

Mạc Thanh Cốc sắc mặt đỏ ửng, lại đau lòng nhìn tay ta bị thương, cầm mảnh vải ta mới đưa cho vừa băng lại vừa nói:

“Có liên quan gì đến Đại sư huynh đâu, cháu là con gái của Chu đại ca, ta là Thất thúc của cháu, lại đối với cháu… Bất luận thế nào đều là ta sai, chờ trời sáng chúng ta gặp các sư huynh, ta sẽ tự…”

Ta nghe hắn còn nói cái gì mà thỉnh tội nữa, không khỏi mạnh rút tay ra, nổi giận:

“Ngươi nói thỉnh tội gì? Đều là ta tự mình hạ thấp mình đi yêu ngươi, không để ý luân thường đạo lý đi yêu một người là thúc thúc không hiểu từ đâu ra, ngươi thì tính là thúc thúc gì chứ, là ngươi họ Chu hay là ta họ Mạc? Ngươi muốn chịu tội, còn không bằng ta sai lầm vì đã cố dụ dỗ ngươi mà chết trước thì hơn, đỡ phải chịu cho thiên hạ sỉ nhục!”

https://thuviensach.vn

Ta vừa nói vừa đồng thời vận khí đem kiếm rơi trên mặt đất lại vào tay, thật thật giả giả hướng cổ mình vung đến, trong lòng điên tiết nghĩ, lần này ta học ngươi tự sát, xem ngươi làm sao bây giờ!

"Chỉ Nhược, đừng, cháu không sai… không sai… Là ta không tốt, mau dừng tay lại!" Mạc Thanh Cốc mắt hiện lên kinh hoảng, vội vàng vận khí đánh rơi thanh kiếm, một tay ôm chặt ta vào ngực, trái tim sợ hãi mà nảy lên kịch liệt, ngay cả thân hình cũng run rẩy.

Ta lần đầu tiên được hắn chủ động ôm vào lòng, trái tim kích động như muốn nhảy ra khỏi ngực, mặc kệ cái ôm này có dụng tâm dụng ý gì ta vẫn thích. Thấy hắn lo lắng, ta có chút áy náy, nhưng vui vẻ nhiều hơn, nghĩ lại ban nãy hắn nói cái gì mà bối phận, cái gì mà tuổi lớn, ta vùng vẫy trong ngực hắn, thanh âm run rẩy ủy khuất:

"Buông ta ra, buông ta ra, bằng không một lát nữa ngươi lại trách ta câu dẫn ngươi, phải tự sát chuộc tội, không bằng để ta chết thì hơn, đỡ cho ngươi thêm phiền toái. Ta sao lại quên mất, khi nào mà ta lại thành cháu gái trong nhà ngươi chứ!"

"Không phải, cháu không họ Mạc, là ta quên, là ta không tốt, ta nghĩ vì cháu vẫn gọi ta là Thất thúc nên luôn tâm niệm cháu chính là cháu gái mình, thực xin lỗi, bây giờ ta thật sự không biết nên làm gì mới tốt." Mạc Thanh Cốc thấy ta giãy dụa, vừa định buông ra nhưng nghe ta nói như thế, lại sợ ta tự sát, vội gắt gao giữ chặt ta trong lòng, hắn tuy đạm mạc nhưng tính tình ngay thẳng, lời nói ra sẽ không giả dối.

Ta thôi không vùng vẫy nữa, dựa vào ngực hắn buồn rầu:

"Thúc không biết nên làm gì mới tốt? Thúc ngay cả thích hay không thích ta đều không nhận ra sao? Muốn biết rõ tình cảm của mình khó như vậy sao? Lần đầu tiên khi thúc hôn ta, ta biết mình đã yêu, còn thúc…" Ta ngốc nghếch nói, rồi chợt nhớ ra mình đang nói gì, mặt đỏ bừng lên, đẩy

https://thuviensach.vn

hắn ra, chạy lại chỗ cái giường cành cây lấy tấm áo choàng trùm kín mặt lại, không dám nhìn hắn nữa.

Mạc Thanh Cốc đang tâm trí mờ mịt, nghe được lời ta thổ lộ, trong lòng ngọt ngào sung sướng, lại thấy ta dùng áo choàng xấu hổ che mặt lại, trong người chợt dâng lên một cảm giác khó hiểu, nhìn thấy trên cái giường thô sơ kia thân hình cùng đường cong lả lướt, trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa run rẩy khó chịu, chỉ muốn đem cả thân thể kia ôm vào lòng, không khỏi bước đến cạnh ta, lấy một nhánh cây gõ lên đầu ta một cái:

“Chỉ Nhược, đừng buồn như thế, cẩn thận sẽ bệnh đấy.”

Ta nhìn qua kẽ hở áo choàng, nhìn đến y phục của hắn nước còn đang nhỏ xuống từng giọt , mới nhớ ra hắn còn chưa đem hong khô quần áo, khắp người còn ướt sũng thôi, vội đau lòng nói:

“Thất thúc, quần áo thúc còn ướt kìa, còn không mau cởi ra đem hong đi, nếu cả đêm đều mặc đồ ướt, sáng mai thúc sẽ bị cảm đó.”

Mạc Thanh Cốc vội lùi lại vài bước, ấp úng nói:

“Nhưng.. ta… Cô nam quả nữ… cùng ở…một chỗ… một đêm…. Ta vẫn là … ra hang ngoài thôi. Cháu…”

Ta nghe muốn bực mình, quên luôn xấu hổ, vận khởi Xà Hành Thuật kết hợp với Kim Xà Triền Ti Công xoay quanh hắn bốn phía. Mạc Thanh Cốc chưa từng nghĩ ta sẽ động thủ, nhất thời thất thần, chờ đến khi tinh thần hắn phục hồi lại, toàn thân cao thấp trừ bỏ quần ra thì đều bị ta lột ra hết, không khỏi há mồm kinh ngạc.

Ta cầm quần áo hắn đem đến bồn nước bằng đá giặt qua, vò một chút rồi đem phơi trên sào gỗ, lại lấy ra bánh khô và thịt thỏ vẫn còn từ trưa xiên vào thanh gỗ nhọn nướng lên, nhàn nhã nói:

https://thuviensach.vn

“Thất thúc? Mạc Thanh Cốc? Thanh Cốc? Vẫn là gọi Thất thúc như mọi khi đi! Ta nói Thất thúc a! Thúc không lạnh sao? Còn không mặc thêm tấm áo choàng vào rồi đến đây ngồi cho ấm một chút. Thúc chắc cũng đói rồi, chờ một chút ta đem nướng bánh và thịt thỏ nóng lên đã.”

“Chỉ Nhược, cháu.. quá mức rồi, sao có thể như vậy? Thật sự…là…” Mạc Thanh Cốc nghe ta nói, tinh thần phục hồi lại, vội chạy đến cầm lấy tấm áo choàng của ta quàng lên người, bất an ngồi xuống cạnh đống lửa, vừa ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy cái yếm màu tím ẩn hiện bên trong áo ta ngay đối diện, nhất thời mặt đỏ bừng, vội cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đống lửa.

Ta nhìn hắn đánh giá một chút, ở hiện đại mà nói, đàn ông cởi trần có rất nhiều: các ngôi sao màn bạc, diễn viên, ngay cả trong trường học cũng có, cũng chẳng có gì mà phải xấu hổ, Mạc Thanh Cốc tuy không cơ bắp nổi cuồn cuộn như mấy diễn viên trong phim nhưng toàn thân nhìn thật cân đối hoàn hảo.

Mạc Thanh Cốc thấy Chỉ Nhược nhìn hắn bằng ánh mắt như thế, liền học theo nữ tử hai tay khoanh trước ngực, một lúc sau nghĩ lại thấy bất nhã, liền dùng áo choàng phủ kín hết mình lại. Hít một hơi đã ngửi thấy hương hoa quế ngọt dịu, nghĩ đến vừa rồi Chỉ Nhược quàng quanh mình tấm áo này mà ngủ, sắc mặt càng thêm đỏ.

Ta còn tưởng hắn ngại ta mặc áo ngủ nên mới xấu hổ, thấy hắn nhìn chằm chằm đống lửa, sắc mặt càng lúc càng đỏ, nghĩ không biết hắn đói hay là xấu hổ, thấy bánh và thịt đều đã vừa, vội đưa cho hắn, nhìn hắn đỡ lấy mới nở nụ cười:

“Thất thúc, thúc thật là may đó, áo choàng này là kiểu của nam, trong lúc ta vội vàng phải đi vì sợ đường xa gió lạnh nên hai ngày trước tìm mua ở một trấn nhỏ, nghe ông chủ nói là của người ta cầm đồ, quá hạn không đến chuộc mới được ta mua đến, nếu là theo dáng người ta mà làm ra thì

https://thuviensach.vn

nhất định là không trùm kín được người thúc như vậy đâu, thúc xem thúc có may không cơ chứ!”

“Cháu không ăn sao? Đừng nghịch ngợm nữa, đùa thêm là ta giận thật đấy.” Mạc Thanh Cốc nghe ta nói liền nhìn xuống, thấy tấm áo choàng này rõ ràng là ngắn, nghĩ đến bộ dáng mình đang khoác cái áo này, trong lòng buồn bực, vội chuyển ánh mắt, nhấc đầu lại nhìn thấy cái yếm của ta bên phía đối diện, không khỏi cúi đầu, nhìn đồ ăn trong tay, vội bẻ đưa cho ta một nửa cùng ăn.

Ta lo hắn khát nước, liền lấy trong túi da ra nước sôi mang theo từ khách điếm, rót cho hắn rồi mới nói:

“Dạ! Biết rồi ạ!”

“Đúng rồi, cháu còn không nói cho ta biết, tại sao lại bị Diệt Tuyệt sư thái bỏ ở dọc đường, hai tháng còn không trở về Võ Đang vậy?” Mạc Thanh Cốc hỏi, hắn ăn nhanh chóng mà lại thực tao nhã, ta vừa cắn được mấy miếng thì hắn chẳng những đã ăn no, miệng và tay đều đã tẩy rửa sạch sẽ.

Ta vốn không đói, cũng không muốn ăn, bỏ đồ ăn xuống rửa sạch tay rồi lấy khăn cho hắn lau tay, lại tìm trong hành lý tấm mộc bài quý giá có thủ dụ của Diệt Tuyệt cùng đôi bảo kiếm khắc tên hai chúng ta, giơ ra cho hắn xem, nói:

“Cái gì mà bỏ ở dọc đường chứ, từ khi còn trên thuyền ta đã không còn là đồ đệ của bà ấy. Bà ta là người xuất gia mà vẫn muốn cướp Đồ Long đao của Tạ lão gia tử, chính mình không nghĩ ra cách gì lại bắt ta đi quyến rũ đứa cháu ngoan của thúc, bị ta cự tuyệt nên thẹn quá hóa giận, uy hiếp ta, bị Tạ lão gia tử nghe thấy. Vẫn là Tạ lão gia tử sáng suốt, sợ rằng trở về Trung Nguyên Đồ Long đao này sẽ mang đến phiền toái cho Trương giáo chủ, liền tự nguyện đem Đồ Long đao đổi lấy Thánh Hỏa Lệnh của ta, giúp

https://thuviensach.vn

ta giải vây. Ta sợ Diệt Tuyệt sau này sẽ tiếp tục nghĩ ra chuyện gì xấu hổ khác bắt ta làm, liền dùng Đồ Long đao trao đổi lấy hai điều kiện, một là trục xuất ta khỏi Nga Mi."

"Thì ra là vậy. Diệt Tuyệt sư thái thật khiến người ta thất vọng. Ta còn nghĩ tại sao Tạ tiền bối lại đột ngột dễ dàng đem Đồ Long đao đổi cho cháu như vậy, thì ra là thế. Nguyên ta còn lo lắng những chuyện cũ của Tạ tiền bối có thể khiến Vô Kỵ gặp phiền toái, hiện giờ xem ra ông ấy vì Vô Kỵ mà bỏ qua cả bảo đao Đồ Long võ lâm chí tôn, ông ấy thật sự yêu thương Vô Kỵ không kém hơn so với chúng ta, ta cũng yên tâm. Mà cũng phải nói có mất có được, mất đi Đồ Long đao, nhưng lại tìm thấy võ công thất truyền của Minh giáo bọn họ, quả nhiên là ý trời." Mạc Thanh Cốc tức giận lại cảm thán nói, cho dù có tức giận đến đâu hắn cũng không nói lời mắng mỏ thô tục.

Ta nhìn bộ dáng hắn vì ta mà đau lòng, trong lòng ngọt ngào, trên mặt lại tỏ ra không yên, bất an hỏi:

"Thất thúc, thúc có thấy ta có thể sai không? Ta lấy bảo đao của Tạ lão gia tử chỉ vì tự bảo vệ mình, có phải rất xấu hay không? Một chút cũng không nghĩ cho Tạ tiền bối và Vô Kỵ đại ca, ta thật sự là… Ách xì!.." Ta vừa định nói tiếp, bỗng nhiên hắt hơi một cái, mặt cũng đỏ lên theo, không dám nhìn hắn, chắc hắn đang trách ta thất lễ chăng?

"Chỉ Nhược, cháu không phải bị phong hàn rồi chứ, mau đến ngồi bên này, không cần cách đống lửa xa như vậy." Mạc Thanh Cốc cầm lấy áo choàng, bất chấp thất lễ hay không đem ta đặt xuống ngồi cạnh hắn, vun thêm củi vào lửa, ngồi xuống cái giường bằng cành cây, muốn phủ áo choàng cho ta.

Ta vội đẩy tay hắn ta, hắn e ngại tay ta đang bị thương nên đành phải dừng lại, ta muốn hắn mặc nó vào, hắn lại luôn né tránh, ta lo lắng nói:

https://thuviensach.vn

“Thúc còn ướt hơn so với ta, vạn nhất bị lạnh sinh bệnh thì làm sao? Thúc cứ khoác đi, ta không việc gì đâu.”

“Cháu đã hắt hơi như vậy rồi, còn muốn thế nào mới gọi là có việc nữa, mau khoác thêm vào, đừng náo loạn.” Mạc Thanh Cốc cố chấp nhìn ta, ánh lửa lấp loáng cháy in trong mắt như đang thiêu đốt.

Ta nuốt nuốt nước miếng, do dự:

“Nếu không chúng ta cùng đắp, còn lâu nữa trời mới sáng, ai bị lạnh cũng đều không tốt.” Thực rất sợ hắn lại băn khoăn lễ giáo gì đó mà cự tuyệt hảo ý của ta, kỳ thật ta biết rõ thân thể của mình, chút phong hàn ấy chẳng có gì đáng kể, nhưng hiếm có cơ hội được gần hắn như vậy, ta không nghĩ muốn bỏ qua.

“Được!” Mạc Thanh Cốc do dự một lát, nhìn ta cái mũi hồng hồng khụt khịt, sắc mặt đang nghiêm túc cũng đành bất đắc dĩ gật đầu, mở tấm áo choàng cho ta.

Trong lòng ta pháo hoa nở lộp bộp, vội ôm song kiếm chạy đến cạnh hắn, ngồi sát vào cánh tay trần của hắn, cố ý không nhìn hắn bộ dáng khó xử ánh mắt không yên mặt đỏ bừng, đem song kiếm giơ cho hắn xem, bộ dáng nâng niu như trân bảo, nói:

“Thất thúc có biết điều kiện thứ hai ta trao đổi với Diệt Tuyệt sư thái là gì không?”

“Có liên quan đến hai thanh kiếm này sao? Xem cháu coi nó như bảo bối kìa.” Mạc Thanh Cốc giọng yêu thương nói, đem phần lớn áo choàng phủ lên người ta, chính mình lại hở ra hơn nửa, nhìn thấy tên khắc trên hai chuôi kiếm, sắc mặt càng thêm đỏ, không nhịn được mà miên man suy nghĩ, không dám nhìn thêm nữa.

Ta đắc ý nói:

https://thuviensach.vn

“Đây là chính tay ta rèn thành đó, thúc có biết dùng gì để rèn không? Nói cho thúc biết, là Đồ Long đao! Thế nào? Không thể tưởng tượng được phải không? Ta còn đem Ỷ Thiên kiếm làm thành một cái roi sắt, thúc thấy ta lợi hại không?”

“Tạo thành từ Đồ Long đao sao? Điều này sao có thể? Diệt Tuyệt sư thái một lòng muốn đoạt Đồ Long đao, làm sao có thể để cháu tạo ra song kiếm này chứ?”

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng nhấn một cái, trường kiếm lập tức bắn ra khỏi vỏ đến nửa thước, hắn là người thạo kiếm, nghe âm thanh sắc gọn như vậy, hai mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, một tay rút kiếm ra, chỉ thấy kiếm có hình dáng giống với kiểu Diệp trường kiếm của các đệ tử đời thứ hai của Võ Đang, nhìn thân kiếm có cảm giác bình thản nhưng ẩn giấu vẻ sắc bén.

Mạc Thanh Cốc thử thăm dò đem nội lực thuần dương truyền vào trong thân kiếm, khẽ phất tay một cái, chỉ cảm thấy mũi kiếm dẻo dai vô cùng, minh quang phát ra tứ phía, mơ hồ mấy đạo bóng kiếm bắn ra, đống lửa phía trước lay động một chút rồi gần như bị dập hắn, hắn vội dừng tay lại, tán thưởng:

“Quả là kiếm tốt, xem chất kiếm còn hơn một bậc so với Ỷ Thiên kiếm chỉ có sắc bén đơn thuần, không biết so với Can Tương, Mạc Tà trong truyền thuyết thì như thế nào. Chỉ Nhược, cháu có thể làm ra kiếm này, đã đủ để nổi danh giang hồ, truyền lưu thiên cổ.”

*Can Tương, Mạc Tà: hai thanh kiếm nổi tiếng trong truyền thuyết, xem chi tiết:

http://vi.wikipedia.org/wiki/Can_T%C6%B0%C6%A1ng_M%E1%BA%A1c_T%C3%A0

“Vậy ạ? Cháu chẳng được lợi hại vậy đâu, toàn dựa vào chất liệu tốt mà thôi, nếu không có Đồ Long đao, cháu dù có bản sự thế nào đi nữa cũng

https://thuviensach.vn

nào có thể làm ra thanh kiếm tốt như vậy được. Thất thúc có biết không, cháu thực không nên vì chính mình mà đem Đồ Long đao trao đổi cho Diệt Tuyệt sư thái. Đồ Long đao năm đó vốn là vợ chồng đại hiệp Quách Tĩnh quyết ý lấy chết đền nợ nước, hao hết một tháng tâm lực mới chép ra hết được võ học cả đời, cùng với võ học tinh nghĩa của Bắc Cái Hồng Thất công lão tiền bối và Võ Mục Di Thư của Nhạc Phi giấu trong Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao để truyền lại cho hậu nhân sau này, đuổi đi Thát Lỗ, khôi phục giang sơn người Hán. Diệt Tuyệt sư thái muốn võ công trong đó, liệu có phải ta đã sai không?"

Ta khi chế tạo binh khí còn rất vui vẻ, cũng không để tâm đến việc Diệt Tuyệt có thể lấy được võ công lắm, nhưng khi nhớ ra di nguyện của Quách Tĩnh và Hoàng Dung trước khi chết, võ công và binh thư đều có thể sẽ bị Diệt Tuyệt giấu đi, liền sinh áy náy trong lòng, cảm thấy mình vì bản thân mà mắc sai lầm lớn.

Mạc Thanh Cốc vuốt tóc ta, thở dài:

"Chỉ Nhược, cháu không làm sai, xem tính Diệt Tuyệt, nếu cháu không giao ra nhất định bà ta sẽ làm những điều quá đáng hơn, không trách cháu được. Ta chính vì vợ chồng Quách đại hiệp mà cảm thán, người trong giang hồ, xưa nay có ai được như họ? Ngay cả Võ Đang chúng ta cũng chỉ biết đứng một mình mà thôi. Đáng tiếc cho Quách đại hiệp cả đời vì Đại Tống hao hết tâm sức, cuối cùng lại thân chôn cùng thành, nếu không có hắn, có lẽ Đại Tống đã sớm mất, nhưng cuối cùng cũng không còn hậu duệ nào, thực khiến cho người ta cảm thán."

Mạc Thanh Cốc đã sớm nghe Trương Tam phong giảng qua chuyện Quách đại hiệp. Trương Tam Phong hiện giờ đã hơn trăm tuổi, là người hiếm hoi chứng kiến cảnh chiến loạn ngày ấy còn sống đến bây giờ. Hắn không ngờ, trong chốn giang hồ, bảo đao Đồ Long vô số kẻ tranh giành, hại Tam sư huynh hắn trọng thương, Ngũ sư huynh mất mạng lại là tâm huyết

https://thuviensach.vn

của vợ chồng Quách đại hiệp vì dân vì nước, không khỏi cảm thán cho Ngũ sư huynh của hắn, tuy rằng không nói ra miệng.

“Phải vậy không? Ta mấy ngày nay đều ngủ không yên, chỉ cảm thấy mình không tốt, còn lấy bí tịch trong đao kiếm ra làm điều kiện, cũng chỉ vì lợi ích của bản thân, Thất thúc, ta thực không tốt.” Ta kéo tay Mạc Thanh Cốc, cảm nhận theo động tác hắn đang vuốt ve mái tóc mình, chậm rãi dựa sát vào ngực hắn, không nói cho hắn biết chính ta cũng một lòng muốn tìm vật liệu tốt chế ra binh khí, muốn tự tay tặng cho hắn đồ ta tự mình làm.

Mạc Thanh Cốc giống như không phát hiện ra điều gì, để mặc ta dựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói:

“Không trách cháu, thật sự không thể trách cháu.Về sau có Thất thúc rồi, không ai có thể bức cháu làm chuyện cháu không muốn. Nếu mệt, vậy hãy ngủ đi.”

Chỉ Nhược gật gật đầu, ôm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt, nguyên đang muốn nghĩ lại tâm tình hỗn loạn gần đây của mình một chút, nhưng không ngờ lại bất giác ngủ say, trong giấc mơ thỉnh thoảng ngọt ngào gọi tên Mạc Thanh Cốc, đôi lúc gọi hắn Thất thúc, đôi khi lại gọi là Thanh Cốc, giống như đang trong một giấc mộng thật ngọt ngào, Mạc Thanh Cốc say mê ngắm nhìn thân hình trong lòng đang mơ ngủ, trong mắt hiện lên mê mang cùng mâu thuẫn, trầm tư hồi lâu, ngồi ngay ngắn không nhúc nhích để Chỉ Nhược dựa vào thật thoải mái, tự hỏi rất nhiều, tìm mãi cũng không ra đáp án, lâu dần cũng mơ màng ngủ quên, cho dù trong lúc ngủ cũng không quên dùng áo choàng đem đắp lại cho người nàng được ấm áp.

Sắc trời dần chuyển, đống lửa cũng dần lụi đi, trong sơn động chuyển lạnh lẽo. Hai người đang say ngủ bất giác mà gắt gao dựa sát vào nhau, cho nhau hơi ấm, thậm chí ôm chặt đối phương, dựa vào thân nhiệt của đối phương mà sưởi ấm cho chính mình. Ta trong giấc ngủ say cảm giác được hơi lạnh, cố gắng vươn mình tới nơi ấm áp, rốt cuộc cũng được vừa ý, nếu

https://thuviensach.vn

ta khi tỉnh táo mà đối mặt với tình cảnh như vậy, không biết là kinh hay hỉ nữa.

Chúng ta hai người đang ngủ say sưa, bỗng nhiên dưới đất truyền đến âm thanh chấn động, chúng ta theo bản năng nhạy bén của người luyện võ mà đồng thời cùng mở mắt, nhìn nhau một cái, còn chưa rõ ràng mình đang trong tình huống như thế nào. Bỗng nhiên cảm giác mặt đất hơi động, ta vội úp sát người xuống, cẩn thận nghe ngóng một hồi đồng thời mở miệng:

“Có hai con ngựa đang chạy về hướng này, chở theo hai người, một người hô hấp nặng nề giống như bị thương, một người hô hấp rất nhỏ, tim đập vững vàng, hẳn là cao thủ.”

Ta nói xong nhìn hắn mỉm cười. Trên tóc Mạc Thanh Cốc có vướng một mẩu nhánh cây nhỏ, ta giơ tay lấy ra cho hắn. Mạc Thanh Cốc chăm chú nhìn ta một hồi, trong mắt tràn ngập tinh hỏa, chậm rãi hạ đầu cúi sát xuống môi ta, ôm lấy thân hình ta đè lên trên, áp sát vào người ta, có chút ngốc nghếch mân mê đôi môi ta, cắn nhẹ, giống như hắn còn nhớ đến tư vị tối hôm qua, rất tự nhiên dùng đầu lưỡi luồn qua hàm răng ta, cuốn lấy đầu lưỡi ta mà nhấm nháp, thưởng thức.

Ta không biết làm sao để đẩy hắn ra, thân thể nóng rực của hắn đặt trên cơ thể đang cảm thấy lạnh của ta, khiến cho ta cảm thấy toàn thân hư nhuyễn, không tự chủ được mà bị cuốn theo đầu lưỡi hắn đang chuyển động, toàn thân nóng bừng lên lợi hại. Chúng ta hai người không ngừng cọ sát ép chặt vào thân thể đối phương, giống như muốn cùng đối phương hợp lại thành một thể. Bàn tay Mạc Thanh Cốc cũng nhanh chóng du động đảo quanh khắp thân thể ta.

Lạnh. Áo ngủ của ta cùng cái yếm không biết đã bị hắn mở ra từ lúc nào, khi da thịt bóng mịn của ta áp sát vào hắn, chúng ta đồng thời hít sâu thỏa mãn, càng thêm nóng nảy cuốn chặt lấy nhau, đầu lưỡi hắn không ngừng dây dưa trên môi ta, phía dưới một cái gì đó cưng cứng không ngừng

https://thuviensach.vn

du động chỗ đùi ta, ta bị cọ xát lợi hại, cứ tưởng là nhánh cây hay gì đó, đưa tay xuống muốn đẩy nó ra.

Đưa tay chạm vào rồi, mới phát hiện ra cái đó ở trong quần hắn, ta lập tức hiểu được, tay giống như bị điện giật vội rụt trở về, cảm thụ lồng ngực rắn chắc của hắn đang chuyển động ép sát vào trước ngực mềm mại của ta, vật cứng rắn của hắn cũng bắt đầu giữa hai chân ta va chạm. Hắn mê loạn hôn ta, tay lại hướng vướng bận duy nhất là cái quần cởi ra.

Ta bị hắn hôn đến ý loạn tình mê, không còn tỉnh táo nghĩ đến phải phản kháng, mặc cho hắn thoát đi quần của mình, hắn cũng đem quần mình thoát ra, mê loạn du động trên thân thể ta, vật cứng dài cực nóng kia cũng mấy lần hướng đến nơi mềm mại của ta mà tìm đến, thăm dò, lại luôn luôn tìm không đúng chỗ, thử vài lần vẫn không được, Mạc Thanh Cốc thần tình đỏ bừng nhìn ta, ánh mắt vô thố cùng cầu trợ.

Ta cũng bối rối nhìn hắn, kiếp trước tuy rằng ta có xem qua mấy cái tranh ảnh loại này, nhưng dù sao bản thân ta cũng không có kinh nghiệm, biết làm sao bây giờ? Hắn bỗng nhiên cúi xuống hôn ta như muốn vỗ về ta hết bối rối, tay hướng phía dưới của ta tìm kiếm, ngón tay du động di chuyển khiến toàn thân ta càng thêm nóng bức, lại đùa giỡn thêm mấy cái, ta chỉ cảm thấy bụng mình đau xót, một dòng ẩm ướt chảy xuống, ta toàn thân vô lực mặc hắn đặt mình dưới thân.

Mạc Thanh Cốc đã tìm thấy đúng chỗ, thử đặt vật cứng rắn của mình hướng đến đó. Ta cảm giác được sẽ rất đau, muốn khép lại hai chân đẩy hắn ra, không ngờ lại thành ra hai chân gắt gao quấn chặt lấy thắt lưng hắn, cảm giác được huyết mạch của hắn nơi đó nhảy lên rất nhanh, mặt ta lại càng thêm ửng đỏ, hắn cũng nhẫn nại không được nữa, ôm chặt lấy ta vào ngực, phía dưới chậm rãi dùng sức, rốt cuộc cũng đi vào được thông đạo nhỏ, chỉ dùng chút lực nữa thôi là đột phá đại môn.

https://thuviensach.vn

Ta ôm chặt lấy hắn, chỉ cảm thấy thực khẩn trương, nhớ đến trong sách nói lần đầu tiên sẽ rất đau, hơi sợ hãi. Ngay khi Mạc Thanh Cốc chuẩn bị tiến vào, bên ngoài bỗng nhiên vang đến tiếng vó ngựa dừng lại ở một chỗ không xa, một giọng nam nghe rất quen nói:

“Triệu cô nương, cô nghĩ phải làm sao đây? Chúng ta đã chạy suốt từ đêm qua không nghỉ rồi, cô xem hai con ngựa này cũng đã không chịu nổi.”

“Ngươi chỉ biết đến con vật chịu không nổi mà có biết con người sống chết ra sao đâu? Hừ! Ta nói cho ngươi biết, vị hôn thê, nha đầu của ngươi và Tạ lão gia tử mất tích không liên quan đến ta, ngươi cũng không tin, thật sự muốn tức chết. Ngày đó cùng với ngươi cứu người nọ về, ta vẫn ở một chỗ dưỡng thương, đây là ưu ái ngươi lắm mới giúp ngươi thôi.” Một giọng nữ quen thuộc cười lạnh hai tiếng nói.

Ta và Mạc Thanh Cốc nghe mấy tiếng nói chuyện đó mới tỉnh táo lại, chúng ta đang làm gì vậy? Vội đẩy đối phương ra, vật của hắn ở trong cơ thể ta rút ra khiến cho thân thể ta như mất hết sức lực, ngã xuống dưới. Mạc Thanh Cốc lo tiếng ta ngã khiến cho người bên ngoài nghe được, vội ôm lấy ta, luống cuống tay chân nhặt lại quần áo đem đến cho ta, chính mình cũng nhẹ nhàng mặc quần áo vào.

Ta cúi đầu bối rối, vừa lo ngại lại cảm thấy buồn cười, cảm giác như đang vụng trộm yêu đương, ngoại tình suýt nữa bị phát hiện, đương nhiên ta không biết như chúng ta có tính là vụng trộm hay không nữa. Chờ ta đi giày vào, Mạc Thanh Cốc mặt vẫn đỏ bừng nghiêm lại đưa cho ta lần lượt từng thứ một, ta mặc xong xuôi hết, lúc ấy chúng ta mới thôi bối rối, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Ta nghe giọng bên ngoài rất giống Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn, không biết hai người này qua hai tháng làm thế nào mà lại đi cùng nhau được, nghĩ muốn đứng lên đi ra ngoài xem, không ngờ mới đứng dậy, nơi giữa chân lại có chút đau đớn, khiến cho ta thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc tuy đang bối rối nhưng vẫn chú ý đến ta, vừa thấy ta cơ hồ muốn ngã liền bước tới đỡ lấy, ôm ta đến ngồi trên giường, chăm chú nhìn ta.

Ta bị hắn nhìn chằm chằm, bối rối vô cùng, không biết hắn đang nhìn cái gì nữa. Hắn lại bỗng nhiên như ngộ ra điều gì, nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve lên đôi môi ta bị hắn hôn đến sưng đỏ, rồi bỗng nhiên cúi sát tai ta nói:

“Chỉ Nhược, Chỉ Nhược, Chỉ Nhược, ta bỗng dưng thật thích gọi em như vậy. Em về sau cũng không gọi ta là Thất thúc chứ?”

“Thất… Thất ca? Thanh Cốc? Hay là Mạc lang?” Ta vui mừng nhìn hắn, không dám tin tưởng vào tai mình, sao hắn lại chuyển biến nhanh như vậy? Nhưng không thể nghi ngờ, ta nghe hắn gọi tên ta bằng một kiểu ngữ khí khác, thật sự vô cùng vui vẻ, nhịn không được lên tiếng trêu ghẹo hắn, trong vòng tay ấm áp của hắn vươn tay ra vuốt vuốt tóc hắn, giúp hắn sơ gọn lại vào trong Huyền Vũ quan.

Mạc Thanh Cốc không nhịn được tiến sát đến mặt ta, tay cũng giúp ta chỉnh sửa lại đầu tóc, giọng tràn đầy sủng nịnh:

“Cái này tùy theo ý em, nếu cảm thấy không quen thì cứ gọi là Thất thúc cũng được.”

“Vậy ta gọi chàng là Thanh Cốc đi! Thất ca nghe cũng rất được nha, Bối sư tỷ thích gọi Lục thúc là Lục ca, Lục ca đó, nghe thật tình tứ!” Ta nhỏ giọng ghé sát tai hắn, buồn cười nhìn thân hình hắn khẽ run rẩy, vành tai cũng chuyển sang đỏ bừng.

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng gõ đầu ta một cái, vờ ra vẻ phẫn nộ:

“Bối sư tỷ cái gì, sau khi trở về núi ta sẽ khiến em phải gọi nàng là Lục tẩu. Thất ca? Chưa từng ai gọi ta như thế bao giờ, ta muốn nghe em

https://thuviensach.vn

gọi.”

“A! Vậy về sau sẽ gọi như thế đi. Chúng ta trước nghe xem Vô Kỵ và Triệu cô nương nói cái gì kìa!”

Ta không ngờ Mạc Thanh Cốc lại chuyển biến nhanh như vậy, khiến cho ta hết thảy đều không biết phải làm sao, đành nói lảng qua chuyện khác, trong lòng vẫn kỳ quái. Mạc Thanh Cốc trước kia vẫn không phải vì coi ta như cháu gái mà không tiếp nhận ta sao? Sao chớp mắt đã như vậy rồi? Sẽ không phải vì nghĩ có da thịt chi thân nên phải phụ trách đấy chứ? Nghĩ vậy, sắc mặt ta có chút khó coi.

Mạc Thanh Cốc sắc mặt nghiêm túc, còn thật sự nói:

“Quân tử không làm chuyện mờ ám, càng không nên nghe trộm hậu bối nói chuyện, không cần quan tâm đến bọn họ. mau đưa tay cho ta xem vết thương thế nào rồi.”

“Yên tâm, khẳng định không có gì đáng ngại, thể chất của ta vốn tốt mà.” Ta biết vết thương nhỏ như vậy, với thể chất của ta chỉ cần ba ngày là lành lặn, bảy tám ngày thì ngay cả sẹo cũng không còn. Bất quá nhìn ánh mắt hắn vẫn cố chấp, đành bất đắc dĩ thỏa hiệp giơ tay ra, trong lòng vì hắn quan tâm mà tràn ngập ngọt ngào.

Mạc Thanh Cốc cẩn thận cởi mảnh vải trên tay ta ra, đau lòng nhìn, qua một đêm, vết thương đã kết vảy lên da non, chỉ còn lại một vết như sợi chỉ đỏ, không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra tay bị thương, vừa lòng gật đầu, lại bôi thêm thuốc cho ta lần nữa, băng lại xong nói:

“Khôi phục rất tốt. Hai ngày này em không được đụng đến nước, có gì cần thì ta sẽ giúp em.”

Ta gật gật đầu, chui vào lòng hắn dựa sát vào, lỗ tai lại dựng đứng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Hai người kia đã nói được một hồi,

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ đem lương khô ra chia cho Triệu Mẫn cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện, lúc này, phía xa xa bỗng nhiên lại truyền đến tiếng bốn con ngựa đang chạy. Trương Vô Kỵ nghe ngóng, nói với Triệu Mẫn:

"Triền núi này ở phía sau núi, chúng ta cũng vì theo vết chân trên bùn mới đến được, đến nơi này thì mưa lớn nên không thấy gì nữa, bốn người ngày mới sáng ra mà đã tìm đến nơi hoang vắng thế này không biết làm gì, mong rằng không phải là bọn Cái Bang."

"Sao chàng không nghi ngờ ta liên thủ với Cái Bang hại nghĩa phụ, tiểu nha đầu cùng cùng tiểu nương tử của chàng đi? Chàng nghe xem hô hấp bốn người kia, gần như không có tiếng động, Cái Bang làm sao có cao thủ như vậy?" Triệu Mẫn hờn dỗi nói, dù đang bị thương nhưng vẫn chăm chú nghe ngóng, ta có thể nghe ra, mấy ngày trước chắc hẳn chịu nội thương nghiêm trọng, hiện giờ tuy đã khá hơn nhưng cũng chưa khỏi hẳn, nếu để lâu chỉ sợ có di chứng.

Mạc Thanh Cốc biến sắc, vẻ mặt khó xử, nói thầm bên tai ta:

"Người đến là bốn vị sư huynh. Chúng ta hẳn là nên ra ngoài gặp bọn họ, nhưng tối qua hai ta cùng ở chung một nơi thế này, bọn họ biết được có lẽ không ổn."

"Sao lại không ổn? Chúng ta không ra ngoài, bốn vị đại hiệp chẳng lẽ không nghe thấy tiếng ngựa bên trong động này sao? Vạn nhất con ngựa chỉ cần hí lên một tiếng, chúng ta vẫn phải đi ra ngoài." Ta cười khổ đáp, hiểu ý của hắn. Ta bị Diệt Tuyệt trục xuất, thanh danh vốn không tốt lắm, nếu bị phát hiện có ái muội cùng Mạc Thất hiệp, chỉ sợ bọn họ khó có thể chấp nhận cho chúng ta sau này ở bên nhau.

Mạc Thanh Cốc cũng bất đắc dĩ thở dài, ôm ta đứng dậy, chỉ chờ bốn vị sư huynh đi đến là ra ngoài gặp mặt. Ở hang ngoài, Trương Vô Kỵ không biết là mấy sư bá của hắn, cứ tưởng là mấy cao thủ thần bí nào đó,

https://thuviensach.vn

hiện giờ nghĩa phụ, biểu muội và Tiểu Chiêu đều mất tích, tự nhiên là vô cùng lo lắng, chỉ cần có chút manh mối là sẽ đuổi theo đến cùng. Lúc này, vội cùng Triệu Mẫn trốn phía sau mấy bụi cây, nghe mấy người kia nói chuyện, nhất thời quên mất hai con ngựa của mình.

Tiếng bốn người đi đến càng lúc càng gần, chỉ nghe tiếng Tống Viễn Kiều nho nhã, từ tốn nói:

"Đêm qua mưa lớn, Thất sư đệ cũng không đến khách điếm họp mặt với chúng ta, nhất định là đội mưa cố đi tìm Chỉ Nhược. Ta trong lòng thấy không thỏa đáng lắm, chỉ cảm thấy Thất sư đệ quá quan tâm đến Chỉ Nhược, Chỉ Nhược bị Nga Mi trục xuất, lại mất tích, chúng ta đều lo lắng, nhưng Thất sư đệ lo đến mức không để ý đến bản thân nữa, mới hơn nửa tháng thôi mà đã gầy đi rất nhiều rồi."

Ta nghe, thấy đau lòng, đưa tay lên vuốt ve theo khuôn mặt của hắn, rõ ràng gầy đi rất nhiều, nói không nên lời. Bên ngoài, Trương Vô Kỵ nghe xong lời này, không khỏi giật mình, hắn thời gian này chỉ lo việc chiếu cố nghĩa phụ, Châu Nhi, liên hệ với Minh giáo, mấy hôm trước lại không hiểu vì sao nghĩa phụ, Châu Nhi và Tiểu Chiêu lại mất tích, hắn lo lắng vội vàng đi tìm, không hề biết tin Chỉ Nhược bị Nga Mi trục xuất, mặt không khỏi tối sầm, mắt hiện lên vẻ áy náy.

Triệu Mẫn ánh mắt chợt lóe, ẩn hiện vẻ oán trách, răng trắng muốt cắn cắn đôi môi đỏ mọng nhìn Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ bị nàng nhìn, mặt đỏ lên, trong lòng phát mê mang. Lúc này lại nghe tiếng Trương Tùng Khê cười nói:

"Đại sư ca thương yêu Thất sư đệ nên cứ tưởng hắn vẫn còn là một tiểu sư đệ năm nào, thực ra những năm gần đây tiếng tăm của Mạc Thất hiệp đã rất vang dội trên giang hồ, đâu có phải như ngày xưa. Hắn cũng không còn nhỏ lại chưa thành gia, cho dù có quan tâm đến Chỉ Nhược hơn nữa thì cũng có làm sao? Đại sư huynh nghĩ sư phụ trước đây nhất định

https://thuviensach.vn

phải đưa Chỉ Nhược đến Nga Mi để làm gì? Muốn học võ công thì Võ Đang chúng ta còn mạnh hơn nhiều so với bọn họ, càng đừng nói đến Chỉ Nhược có võ học và y thuật gia truyền, cần gì phải bái sư, chẳng lẽ huynh chưa từng chú ý sao? Mấy năm nay, phàm việc liên hệ của Võ Đang đến Nga Mi đều là Thất sư đệ đi, đáng tiếc Diệt Tuyệt sư thái phụ sở thác, hồi ở trên Quang Minh đỉnh đệ chẳng thấy Diệt Tuyệt sư thái có nửa điểm quan ái với Chỉ Nhược."

Trương Tùng Khê nói lời này, ta và Mạc Thanh Cốc mặt đều ửng đỏ, Mạc Thanh Cốc trên mặt lại tỏ ra nhẹ nhõm và tràn đầy ý cười, vì mấy sư huynh đệ quan tâm đến hắn mà cảm động. Mà Trương Vô Kỵ nghe thấy lại ngây người, hắn vẫn nghĩ Chỉ Nhược quan tâm hắn, chiếu cố hắn, đối với hắn tốt như vậy là bởi vì trong lòng nàng có hắn. Chỉ Nhược đối với hắn, giống như trăng sáng cao cao tại thượng, khiến người ta mơ ước mà không dám tiếp cận, sợ rằng giống như bóng trăng đáy nước chạm vào rồi mới biết là hư không. Hiện giờ nghe Trương Tùng Khê nói thế mới biết được tính toán của Thái sư phụ, mới hiểu được tại sao Thất sư thúc lại luôn che chở Chỉ Nhược như vậy, thì ra nàng về sau sẽ trở thành Thất thẩm của hắn.

"Thực ra tiểu đệ không lo lắng cho Thất đệ và Chỉ Nhược lắm, lấy võ công hai người thì hiện nay trên giang hồ hiếm có người có thể làm khó được bọn họ, có lẽ Chỉ Nhược vướng bận chuyện gì đó mới không trở về núi. Đệ chỉ lo hơn cho thằng cháu Vô Kỵ, từ khi nó chia tay Thất đệ trở lại Trung Nguyên thì không biết đi đâu rồi, mấy ngày trước lại truyền ra tin giao chiến với Cái Bang, không biết vậy là sao nữa. Hiện giờ nó là giáo chủ Minh giáo, cây cả gió to, không ít người có bụng muốn hại nó. Tuy Vô Kỵ võ công cao cường thật nhưng lại là người quá ư trung hậu, đâu có biết chuyện giang hồ phong ba hiểm ác, chỉ sợ lại rơi vào bẫy của kẻ gian thôi."

Du Đại Nham lo lắng nói, từ khi hắn bình phục trở lại, ngày ngày vẫn vì chuyện của Ngũ sư đệ mà tự trách, sau lại mắt thấy Trương Vô Kỵ đã

https://thuviensach.vn

lớn, nổi danh giang hồ, cũng đem giọt máu duy nhất còn sót lại của Ngũ đệ trở thành ruột thịt mà yêu thương.

Du Liên Châu cũng lo lắng:

"Vô Kỵ bản tính nhân hậu, tính tình ôn hòa, nhưng mấy ngày nay chỉ nghe được tin nó và quận chúa yêu nữ kia dây dưa không dứt, hai người còn cùng nhau xông vào một đà khẩu của Cái Bang. Tuy hiện nay Cái Bang đã xuống dốc nhưng tốt xấu gì vẫn là bang phái lớn nhất của Trung Nguyên, chỉ sợ Vô Kỵ trúng phải gian kế của yêu nữ kia. Thằng bé Vô Kỵ này tính tình quá nhân hậu, lại đang thanh xuân trẻ tuổi, khí huyết phương cương, nếu bị yêu nữ kia dùng sắc đẹp mê hoặc, chỉ sợ chớp mắt sẽ quên mất là quận chúa Thát tử kia độc ác như thế nào."

Ta và Mạc Thanh Cốc bất đắc dĩ ngồi bên trong nhìn nhau, không biết bây giờ nên đi ra gặp bọn họ hay là tiếp tục ngồi lì trong này, nghĩ đến cảnh bốn người kia cao hứng bàn luận mà các nhân vật chính đều ở đây nghe thấy, thật sự dở khóc dở cười. Còn Triệu Mẫn nữa, núp ngoài kia lâu như vậy, chẳng lẽ không phát hiện ra dấu vết ta chặt cây bên ngoài sao? Mưa to nhưng dấu chân vẫn còn, nàng ở bên ngoài rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, thực khiến người ta lo lắng.

Trương Vô Kỵ núp sau đám cây vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt Triệu Mẫn, thấy nàng dường như vừa giận vừa oán, có lẽ nghe Du Liên Châu nói nên bực mình. Hắn nghe Du Liên Châu nói, nghĩ lại đêm đó bọn họ hai người ở trong miếu Di Lặc, núp trong cái trống lớn, ngửi thấy mùi hương mê hoặc của nàng, muốn hôn nàng, trong lòng rối loạn, không khỏi mắt đầy lửa nóng nhìn chằm chằm Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn nhìn ánh mắt Trương Vô Kỵ, giống như đoán được hắn đang nghĩ gì, mặt cũng đỏ lên, cúi đầu nhỏ giọng:

https://thuviensach.vn

“Ta là yêu nữ, hiện giờ chàng đã sa vào yêu thuật của ta, chàng có sợ không?”

Ta và Mạc Thanh Cốc nghe một hồi, lại càng không dám ra ngoài, dù sao Mạc Thanh Cốc cũng là sư thúc của Trương Vô Kỵ, lại nghe thấy hắn ái muội với quận chúa Thát tử, tuy rằng tức giận nhưng cũng chỉ có thể chờ khi không có ai khác mới giáo huấn được, dù sao Trương Vô Kỵ cũng là người đứng đầu một giáo, vẫn cần có thể diện.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Triệu Mẫn Xảo Ngôn Phiết Hiềm Nghi

Trương Vô Kỵ giật mình, đỏ mặt, mắt hiện lên vẻ cảnh giác. Trương Tùng Khê nói tiếp:

"Đúng vậy! Hiện giờ Vô Kỵ không như trước nữa. Trước đây ai nấy đều giăng bẫy nó chỉ vì Đồ Long đao, bây giờ nó đã lớn, tuổi trẻ lại thống soái Minh giáo có hàng vạn giáo chúng, hơn nữa nửa năm trở lại đây mấy lộ Minh giáo đều khởi nghĩa thắng lợi, đuổi được Thát tử chỉ là sớm muộn, thân là giáo chủ Minh giáo, về sau Vô Kỵ có thể là khai quốc hoàng đế, tính tình nó vốn nhân hậu thuần phác, chỉ nghĩ ai đối với mình tốt đều là chân tình thật ý, làm sao biết lòng người hiểm ác, nếu không phải có ông ngoại nó là giáo chủ Thiên Ưng giáo và cậu nó là Ân Dã Vương dùng tiền tài, nhân lực, binh lực hỗ trợ, chức giáo chủ của nó có lẽ đã sớm chỉ là hữu danh vô thực. Minh giáo nhiều năm như vậy đều kháng Nguyên không thành, lần này nếu không có Ân Dã Vương huấn binh bố trận thì đừng mong được thắng lợi như hiện giờ. Đáng tiếc Vô Kỵ không giỏi mưu lược, sẽ không hiểu được những việc quyền mưu cơ biến."

Trương Tùng Khê nói khiến mặt Trương Vô Kỵ hiện vẻ khủng hoảng bất an, hắn chỉ nghĩ hóa giải ân oán sáu đại phái với Minh giáo rồi đón nghĩa phụ về trao lại chức giáo chủ, nhưng nghĩa phụ lại lấy cớ mắt đã mù rồi mà cự tuyệt hắn. Hiện giờ sáu đại phái và Minh giáo đã không còn đối lập, hắn còn định trở về Minh giáo rồi thỉnh bọn họ tuyển người tài khác, chưa bao giờ dám nghĩ xa đến muốn làm hoàng đế, điều này khiến hắn không an tâm, sau lại nghe thấy mọi người nói đến ông ngoại và cậu bảo hộ hắn, Trương Vô Kỵ không khỏi mắt đỏ lên, trong lòng lại nhớ đến cha mẹ sớm qua đời.

https://thuviensach.vn

“Vô Kỵ là ta chăm sóc, ta hiểu rất rõ tính tình của nó. Nó tuyệt đối sẽ không ham mê quyền thế, lại càng không muốn làm hoàng đế, nó chỉ muốn vì giang sơn người Hán mà giúp sức thôi, tâm địa cũng nhân hậu giống như Ngũ đệ, ngay cả kẻ ác cũng không muốn thương tổn, đừng nói đến vì quyền thế mà loạn động binh đao. Nó có lẽ cũng vì người Hán chúng ta bị áp bức nên mới tiếp tục đứng trong Minh giáo kháng Nguyên.” Du Liên Châu từ khi Trương Vô Kỵ bị trúng hàn độc đều chăm sóc hắn, hiểu hết tính tình của hắn.

Ta và Mạc Thanh Cốc ngại ngùng ở trong động nghe Võ Đang tứ hiệp bàn luận chuyện Trương Vô Kỵ, thanh âm từ xa đến gần không ngừng lại. Trương Vô Kỵ núp sau mấy bụi cây lén nhìn họ, mắt ánh lên vẻ thân cận, lại nghĩ đến trước đây khi cha mẹ hắn mới mất, hắn thân trúng hàn độc, trừ Đại sư bá bận rộn việc trong môn phái, Tam sư bá trọng thương không thể đứng dậy được thì Nhị sư bá, Tứ sư bá, Lục sư thúc, Thất sư thúc bọn họ mỗi ngày đều ở bên cạnh thay phiên nhau chăm sóc, truyền nội lực cho hắn, lo lắng hắn nhớ cha mẹ mà thương tâm, lo hắn khi hàn độc phát tác đau đớn, lo hắn không được vui vẻ, ngày ngày đều nghĩ ra nhiều cách cho hắn được vui vẻ.

Triệu Mẫn ngồi bên nhìn hắn đắm chìm trong quá khứ, vẻ mặt hạnh phúc, không khỏi mím mím môi, ánh mắt lưu chuyển, mặt ửng hồng, nhẹ nhàng áp sát bên tai Trương Vô Kỵ nói nhẹ:

“Tiểu quỷ háo sắc nhẫn tâm, ta khi nào thì làm hại chàng chứ, toàn là chàng khi dễ ta thôi, ngày đó chàng hôn ta trong chiếc trống lớn ở miếu Di Lặc, chớp mắt đã trở mặt không nhận, còn trách ta hại nghĩa phụ chàng nữa. Du Nhị hiệp nói chàng mềm lòng, vậy mà chàng đối với ta sao ác thế?”

“Nếu không phải cô động thủ, vì sao trong quán trọ vẫn còn đồ đạc mà nghĩa phụ, Châu Nhi, Tiểu Chiêu đều không thấy đâu, chỉ còn lại một bàn chén đĩa vỡ, vết máu sót lại? Châu Nhi bị thương chưa khỏi, Tiểu Chiêu

https://thuviensach.vn

càng không có sức phản kháng, trừ cô ra thì còn ai biết chúng ta cùng nghĩa phụ trở về Trung Nguyên chứ. Diệt Tuyệt sư thái thân là chí tôn một phái, Thất thúc quang minh lỗi lạc, Kim Hoa bà bà tuy quỷ dị nhưng lại có giao tình huynh muội với nghĩa phụ, trừ cô ra thì không thể nghĩ đến ai khác, nếu không trong phòng tại sao lại rớt lại một mảnh trang sức của cô?"

Trương Vô Kỵ bị một làn hương thoảng đến khiến chân mềm nhũn, bụng nóng lên, nhưng lại nhớ đến nghĩa phụ và Châu Nhi sinh tử chưa rõ, sắc mặt lạnh lùng trở lại, bi thương phẫn nộ hỏi dồn, cánh tay ôm nàng trở nên căng thẳng.

Triệu Mẫn đang bị thương, bị Trương Vô Kỵ nắm chặt cứng như thế, đau đến nỗi sắc mặt trắng nhợt, thương tâm hỏi lại:

"Sao chàng không nói đến Chu cô nương? Trang sức kia rơi ở đó thế nào ta cũng không biết, nhưng việc biết Tạ lão gia tử trở về Trung Nguyên, trừ những người chàng nói và ta ra, còn Chu cô nương nữa sao chàng không nghi ngờ? Ta nếu muốn đối phó chàng, có thể hơn nửa tháng lẽo đẽo theo chàng như thế này sao? Chàng tưởng rằng ta không biết chàng lúc nào cũng để ý đến Chu cô nương sao? Bây giờ nghe được Chu cô nương với sư thúc của mình có dây dưa nên mới không dám nói nhắc đến nàng phải không?"

"Cô đừng có xúc phạm trong sạch của Chỉ Nhược muội tử… a! Của Chu cô nương. Nàng là danh môn cao đệ, làm việc quang minh lỗi lạc, tâm địa trong sáng nghĩa hiệp, ngay cả ta cũng đều chịu nhiều chiếu cố ân huệ của nàng, chỉ hận không thể có cơ hội hồi báo, đối với nàng vừa kính vừa sợ, sao có thể có ái muội gì chứ. Ta không thể gọi tục danh của nàng, bởi ta mới biết nàng là vị hôn thể Thái sư phụ lựa chọn cho Thất thúc, sau này sẽ thành Thất thẩm của ta, ta lại càng phải tôn kính nàng, sao có thể tùy tiện nhắc đến tục danh của nàng được?"

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ thấp giọng giải thích, trong mắt lại hơi đỏ lên, lời nói thật giả thế nào, chính mình sao có thể không rõ?

Triệu Mẫn cười lạnh, giọng thanh thúy:

“Danh môn cao đệ? Danh môn cao đệ mà lại lấy bảo đao của Tạ lão gia tử hiến cho sư phụ, đáng tiếc Diệt Tuyệt lão ni cô tuyệt tình, đao vào tay liền đuổi nàng khỏi Nga Mi…”

Triệu Mẫn còn muốn nói tiếp, nhưng bên ngoài Võ Đang tứ hiệp đã phóng ngựa ngang qua, Triệu Mẫn vội ngậm miệng lại, u oán nhìn Trương Vô Kỵ. Ta ở bên trong đang cao hứng vì Mạc Thanh Cốc thay đổi thái độ, lại nghe thấy hai người kia nói chuyện về ta, trong lòng giận dữ, thật muốn xông ra ngoài giáo huấn bọn họ một chút, lúc này tay Mạc Thanh Cốc nắm chặt tay ta lại, ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại ta cười đạm mạc, khẽ vuốt ve lên đôi mày của ta, trong lòng ta đang nóng nảy lập tức nguội xuống.

“Việc này chúng ta đều biết, nhưng quận chúa Thát tử kia lại không biết a! Nghe Thất sư đệ nói từ khi rời khỏi Vạn An Tự, quận chúa kia mấy lần quấn lấy Vô Kỵ, Vô Kỵ muốn cự tuyệt cũng không chịu đi, còn vô liêm sỉ lôi điều kiện lúc trước đổi lấy thuốc giải cho vợ chồng Lục đệ ra, ép Vô Kỵ phải làm cho nàng ta ba yêu cầu. Vô Kỵ trọng tín nghĩa, không thể từ chối, về sau không biết vì sao ở trên thuyền Vô Kỵ lại có vẻ thân cận với nàng, quận chúa kia cũng tỏ ra một dạng thâm tình trọng ý, Vô Kỵ tâm địa nhân hậu, chỉ biết chiều ý người khác, làm sao biết quận chúa kia là nhân vật thống lĩnh, tâm địa xảo trá giảo hoạt, chỉ sợ nàng ta vì thu phục Vô Kỵ và Minh giáo mà dùng hết thủ đoạn. Bọn phiên bang cũng không ưa lễ giáo Trung Nguyên, bọn chúng có thể lợi dụng sắc đẹp mà Vô Kỵ không hay biết.”

Ngựa đã đi qua một quãng, tiếng Tống Đại hiệp theo gió bay ngược trở lại.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ thấy bốn sư bá đã đi xa, oán hận buông eo Triệu Mẫn ra, nghĩ đến lời Đại sư bá nói vừa rồi trong lòng sinh cảnh giác, Triệu cô nương này biểu hiện với hắn lúc nào cũng tràn ngập tình ý, hắn không nhận ra đâu là thật đâu là giả nữa, ngày ấy ở miếu Di Lặc, trong cái trống lớn hắn nhất thời động tình mà hôn nàng, nàng cũng không giận mà còn vui mừng, không ngờ khi trở lại quán trọ thì đã không thấy mọi người đâu, trừ ngọc bội của nàng vẫn mang theo trên thuyền dính một vết máu rơi ở đó thì không còn gì. Hắn kinh hoảng lại bi phẫn, nghĩ đến nàng cố ý dẫn dụ hắn đi để thủ hạ hại Châu Nhi, nghĩa phụ, Tiểu Chiêu, muốn giết nàng báo thù nhưng lại không xuống tay nổi, nổi giận ra tay tát nàng một cái thật mạnh.

Nàng thanh minh là không phải nàng làm, còn nói xem tình hình trong quán trọ thì không hề có đánh nhau, làm sao có vết máu, thậm chí nói nếu thực là nàng làm thì nàng cũng sẽ không giết người mà dùng bọn họ để uy hiếp, bắt Trương đại giáo chủ làm trâu làm ngựa cho nàng chẳng hơn sao? Hắn cũng nghi hoặc không biết thế nào, sau Triệu Mẫn lại nói cho nàng thời gian mấy ngày đi điều tra rõ ràng, là ai dám hãm hại nàng.

Mấy ngày sau nàng mới đem theo một bao quần áo đến tìm hắn, nói dẫn hắn đi tìm nghĩa phụ và mọi người, mới dẫn đến tình cảnh như hiện giờ. Trương Vô Kỵ muốn đuổi nàng đi, nhưng ngẩng đầu lại thấy mắt nàng u oán, thương tâm, vết bầm tím ở má trái của nàng bị hắn tát mấy ngày trước vẫn còn chưa tan, trong lòng lại nảy lên thương tiếc, đành lạnh lùng nói:

“Đó là nghĩa phụ ta sợ mang theo bảo đao trở về sẽ khiến ta gặp phiền toái, Nga Mi là danh môn chính phái lớn, bảo đao trong tay họ sẽ không ai dám làm gì nữa. Về phần Chu cô nương rời khỏi Nga Mi, theo hiểu biết của ta về nàng, tuyệt đối không phải do nàng sai, nàng vẫn luôn luôn giúp đỡ người khác, có lẽ vì nhiều lần giúp đỡ ta và biểu muội nên khiến Diệt Tuyệt sư thái tức giận! Triệu cô nương không thể vì ta.. mà lúc nào cũng nhằm vào nàng, phá hủy danh dự của nàng!”

https://thuviensach.vn

“Chàng không nguyện ý nói Chu cô nương như thế, cũng may là chàng còn không quên ta, vậy cũng tùy chàng, ai bảo ta thích kẻ nhu nhược lại hoa tâm như Trương đại giáo chủ. Phụ vương ta cả đời vô số cơ thiếp, mẫu phi của ta cũng không chấp nhặt, ta cũng thế, chỉ cần trong lòng chàng có ta, mặc kệ chàng có biểu muội vị hôn thê kia hay là tiểu nha hoàn, Chu cô nương, ta cũng có so đo với chàng sao? Nhiều nhất chỉ là cắn chàng một cái chứ đã từng hại chàng bao giờ!”

Triệu Mẫn mắt sáng long lanh, ẩn hiện vẻ đau xót cùng mong chờ.

Trương Vô Kỵ nghe xong, không nhịn được mà vui vẻ, lại nghĩ trước đây khi trên thuyền, hắn từng mơ thấy hắn trước cưới Triệu Mẫn, lại lấy cả Chỉ Nhược, thu Tiểu Chiêu, sau Ân Ly cũng trở lại xinh đẹp mà nguyện ý gả cho hắn, hắn và bốn người các nàng sống vô cùng vui vẻ, khi tỉnh lại còn nhớ đến hạnh phúc mà mỉm cười, hắn biết đó cũng chỉ là giấc mộng đẹp xa vời thôi.

Bây giờ nghe Triệu Mẫn nói như thế, vậy chỉ cần hắn thật lòng với nàng, cho dù hắn có lấy thêm ai nàng cũng không để ý, giống như trong giấc mơ đó, nghĩ đến mộng đẹp thành hiện thực, hắn nhịn không được mà vui vẻ trong lòng, bỗng nhiên lại nghĩ đến lời Tứ sư thúc nói, Thái sư phụ cố ý muốn đem Chỉ Nhược gả cho Thất sư thúc, trong lòng đang vui mừng bỗng như bị giội một gáo nước lạnh, nhớ đến Đại sư bá, Nhị sư bá, Tứ sư bá, Lục sư thúc của hắn đều cả đời chỉ lấy một thê tử.

Cho dù Đại sư mẫu già đi xấu xí, Đại sư bá vẫn yêu thương bà như trước, không hề để ý đến người khác, khi đó hắn còn nhỏ từng nghĩ, thê tử xấu như vậy hắn chẳng cần. Nghĩ đến xấu xí, lại nhớ đến thanh âm thê lương của biểu muội, cho dù ở trong mộng cũng không quên chuyện cậu mình năm thê bảy thiếp bạc đãi mẹ nàng, hại mẹ nàng phải tự sát.

Nhớ khi đó hắn còn âm thầm tự cảnh cáo mình cả đời này chỉ được yêu một người, lấy một người, nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại tràn đầy

https://thuviensach.vn

lạnh lẽo, mất mát nói:

“Triệu cô nương, cô dành tình nghĩa cho ta như vậy, Vô Kỵ xin ghi khắc trong lòng. Ngày đó trong miếu Di Lặc, Vô Kỵ nhất thời xúc động mạo phạm đến cô, xin cô thứ lỗi, ta và biểu muội đã có hôn ước, lần này tìm được nàng sẽ cùng nàng thành thân. Châu Nhi phận khổ, cô cũng biết chuyện của nàng rồi, ta đã đồng ý với nàng, tuyệt sẽ không làm người phụ bạc như cậu, cả đời chỉ lấy một người, yêu một người mà thôi.”

“Nghe chàng nói vậy, em lại càng yêu chàng, làm sao bây giờ Vô Kỵ ca ca? Chàng muốn lấy biểu muội, vậy cứ lấy đi, chàng dù có thành thân cũng không thể ngăn cản em yêu chàng, chỉ cần nhìn thấy chàng thôi em đã đủ thỏa mãn rồi. Chàng có biết vì sao em không ở lại vương phủ làm quận chúa cao cao tại thượng mà lặn lội đến tận quan ngoại tìm chàng thế này? Chỉ bởi vì em trở về rồi, ngày ngày đều nhớ đến chàng, chỉ muốn ngày ngày tháng tháng đều được ở bên chàng thôi!”

Triệu Mẫn nghe Trương Vô Kỵ nói, chẳng những không giận mà ngược lại tỏ ra vui mừng, xem ra mỗi người con gái đều hy vọng người trong lòng mình chung thủy.

Trương Vô Kỵ nghe xong, chấn động mạnh, nhìn Triệu Mẫn mà bi thương không nỡ, một lúc lâu sau bỗng nhiên đem cương ngựa đặt vào tay Triệu Mẫn kiên quyết nói:

“Triệu cô nương, cô đi đi, về sau đừng đi theo ta, không cần vì ta mà mạo hiểm cứu người huynh đệ kia nữa, trở về Đại Đô làn quận chúa của mình đi, vĩnh viễn đừng gặp ta.”

“Vì sao?” Triệu Mẫn mặt trắng bệch, nước mắt doanh tròng.

Trương Vô Kỵ cứng người, quay đầu đi không dám nhìn nàng, sợ nhìn thấy nàng lại thay đổi ý dịnh, giọng bi thương nói:

https://thuviensach.vn

“Ta sợ, sợ tìm ra được cô là kẻ hại nghĩa phụ và mọi người, sẽ hận cô, sẽ giết cô, nếu cô chết, ta…” Vai Trương Vô Kỵ run lên, nói không nổi nữa.

“Biết được chàng không nhẫn tâm giết em, cho dù chàng có lấy người khác, vậy cũng đủ rồi. Đúng vậy, trước kia em từng vài lần ám toán chàng, khi đó em còn chưa biết chàng, quả thật muốn giết người bên người chàng, nhưng từ khi ở Lục Liễu sơn trang về sau, em đã không còn muốn hại chàng nữa. Ngày đó trong chùa Vạn An, em vì chàng mà đối với các sư thúc bá của chàng đều cung kính có lễ, cao thủ năm đại phái nhiều người bị chặt ngón tay, nhưng với các chư hiệp phái Võ Đang đều lưu tình, em biết chàng hiếu kính với thân nhân, làm sao có thể tổn thương người thân của chàng được? Nếu chàng còn không tin, em Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ có thể thề với trời, nếu có lời nào sai xin trời chu đất diệt, chết đi sẽ vĩnh viễn bị hành hạ dưới mười tám tầng địa ngục, mãi mãi không được siêu sinh.”

Triệu Mẫn nghe Trương Vô Kỵ nói thế, khuôn mặt đang tái nhợt lại ửng hồng, không kìm hãm được tình cảm mà ôm chặt lấy lưng Trương Vô Kỵ, tựa đầu vào lưng hắn, bất chấp xấu hổ nói.

Trương Vô Kỵ thân thể chấn động, cảm nhận thân hình mềm mại phía sau, nghĩ đến nàng đường đường là một quận chúa tôn quý lại đối với một tiểu tử như hắn như thế, lời ý dịu dàng thâm tình, lại nghe nàng thề trịnh trọng, hắn không biết là nên tin nàng hay không, quên hết tất cả mà quay người lại ôm lấy nàng, vụng về hôn lên môi nàng. Triệu Mẫn trước còn trốn tránh vài cái, nhưng cuối cùng vẫn ôm chặt thắt lưng hắn, nghênh đón những cái hôn vụng về của hắn.

Hôn đến môi sưng đỏ, Triệu Mẫn bỗng hung dữ cắn vào môi Trương Vô Kỵ một cái, máu đỏ chảy ra, Trương Vô Kỵ bị đau, lúc này mới tỉnh táo lại, nhận ra chính mình đang làm gì, cảm nhận thân mình đều nóng bừng, hắn cúi mặt, xấu hổ:

“Triệu cô nương… ta… thực xin lỗi…”

https://thuviensach.vn

“Tiểu quỷ háo sắc nhẫn tâm, nếu chàng muốn lấy Châu Nhi tại sao còn muốn trêu chọc em làm gì? Em cũng là… vậy mà lại không cự tuyệt chàng.. Chàng cũng biết em yêu chàng, em cũng mâu thuẫn lắm không? Nếu.. nếu như chúng ta không phải đối đầu với nhau như thế này có phải tốt không, như vậy em có thể không bận tâm gì hết mà yêu chàng.”

Triệu Mẫn ôn nhu lau vết máu trên môi cho Trương Vô Kỵ, vừa lòng nhìn dấu răng của nàng trên môi hắn, lúc này mới dựa vào ngực Trương Vô Kỵ, nhỏ nhẹ.

Trương Vô Kỵ cảm nhận ôn nhu hiếm thấy của Triệu mẫn, chỉ cảm thấy toàn thân như muốn tan ra, đắm chìm trong ôn nhu của nàng, cảm nhận thân thể lả lướt mềm mại của nàng, không còn bận tâm đến phải đi hay ở. Nhưng lát sau nghe nàng nói thế, thân thể cứng đờ lại, trong lòng cảnh giác, nhớ đến lời Tống sư bá nói, sắc mặt nghiêm trang trở lại, thản nhiên nói:

“Triệu cô nương, ta tuy không quên được cô, nhưng nếu cô muốn giăng bẫy để ta về đầu hàng triều đình, xin hãy quên đi. Chúng ta chung quy Mông Hán khác biệt, Trương Vô Kỵ ta là con cháu người Hán, dù cho có cắt đất phong vương cũng quyết sẽ không đầu hàng Mông Cổ. Chờ khi ta tìm được mọi người rồi, cô vẫn là về Đại Đô làm quận chúa đi thôi! Ta…”

Trương Vô Kỵ nhớ đến Triệu Mẫn và mình khác biệt thế nào, cũng không nhìn đến nàng vui buồn giận hờn ra sao, không biết mọi chuyện thật giả ra sao, trong lòng vạn phần không nỡ, cuối cùng nói không nổi nữa.

“Ai muốn giăng bẫy chàng chứ, chàng còn vì lời Tống Đại hiệp mà hoài nghi em sao? Nếu em muốn hại chàng thì dù có mười tám Trương Vô Kỵ như chàng cũng đã sớm mất mạng rồi, chàng sao còn có thể nghi ngờ em giả dối chứ? Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều sinh tử nguy nan như vậy, chàng còn không tin em sao?”

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn u oán nhìn Trương Vô Kỵ, giọng hờn dỗi.

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên, nhịn đau trên môi áy náy nói:

“Ta biết cô đối với ta có tình, nhưng chúng ta chung quy Mông Hán khác biệt, muốn ở cùng một chỗ là muôn vàn khó khăn, đừng nói đến chuyện Thái sư phụ và các sư thúc bọn họ phản đối, ta lại càng không thể có lỗi với Châu Nhi…”

“Chàng xem em bộ dáng này là quận chúa Mông Cổ hay là một cô gái người Hán bình thường?”

Triệu Mẫn đảo đôi mắt linh hoạt, ngắt lời Trương Vô Kỵ, ngọt ngào cười nhìn hắn, ở trên mặt đất xoay tròn, trên nền đất đầy cỏ dại, y phục hoa mĩ xinh đẹp phất phơ, dung mạo tuyệt mỹ cùng mái tóc đen tung bay trông xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm.

Trương Vô Kỵ nhìn đến không kìm được mình, tiến lên đỡ lấy tóc dài của nàng, nhìn nàng thật lâu, lúc trước chỉ cảm thấy nàng ăn mặc quý phái, không nghĩ đến cái gì khác, lúc này nhờ nàng nhắc nhở mới thấy nàng mặc theo kiểu người Hán, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt long lanh nước đầy tình ý, hắn đột nhiên hiểu ra ý Triệu Mẫn, nói:

“Cô.. cô..”

“Trong lòng chàng không thể nào quên được em, em sao lại chẳng biết? Chàng là người Hán hay người Nguyên, đối với em thì cũng thế. Chàng là người Hán, em cũng là người Hán, chàng là người Mông, em cũng là người Mông. Trong lòng chàng nghĩ ngợi bao nhiêu điều quân quốc đại sự nên phân biệt kẻ Hán người Di, canh cánh chuyện quyền thế uy danh, hưng vong được mất. Còn em ư? Vô Kỵ ca ca, trong lòng em chỉ có một điều, đó là chàng mà thôi. Chàng là người tốt hay là người xấu, đối với em thật cũng chẳng khác chút nào. Nếu chàng không muốn tổn thương đến tình nghĩa với Châu Nhi, vậy em liền giống như Tiểu Chiêu, làm tiểu nha

https://thuviensach.vn

đầu của chàng, như vậy ngày ngày còn có thể được thấy chàng, đỡ phải ở Đại Đô mà thương thầm trộm nhớ.”

Triệu Mẫn thuận thế dựa vào ngực Trương Vô Kỵ nói, bộ dáng thâm tình, trong ánh mắt long lanh đầy vẻ thiết tha.

Trương Vô Kỵ nghe Triệu Mẫn nói, lòng mềm đi, không nhịn được vuốt đôi má ửng đỏ mịn như ngọc, hôn lên môi nàng. Nghe nàng nói lên tâm sự vô cùng trìu mến đó, không khỏi ý loạn tình mê, hôn đến thở hổn hển mới ngừng lại, cố gắng áp chế cõi lòng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Triệu Mẫn nói:

“Nàng là quận chúa tôn quý vô cùng, sao lại có thể làm nha đầu cho tiểu tử như ta đây được chứ! Tình ý của nàng, ta đã hiểu rồi.”

“Từ khi biết chàng, em đã sớm không nghĩ đến mình là quận chúa gì rồi, em chỉ hy vọng chàng tin em lúc này, tin em không hại Tạ lão gia tử và mọi người, chỉ cần như vậy thôi, đối với em cũng đủ rồi.” Triệu Mẫn nghe Trương Vô Kỵ nói xong, trên mặt lại đỏ lên, tròng mắt chuyển động, không rõ nàng đang nghĩ gì.

Trương Vô Kỵ nắm tay Triệu Mẫn, thật thà nói:

“Được, chỉ cần một ngày chưa tìm được chứng cớ chứng tỏ nàng hại mọi người, ta liền tin nàng một ngày, tuyệt sẽ không nghi ngờ.”

“Tín nhiệm của Vô Kỵ ca ca đối với em là quý giá nhất.” Triệu Mẫn tươi cười, ngọt ngào nhìn hắn.

Trương Vô Kỵ dắt ngựa ra, nhìn Triệu Mẫn như vậy tim lại đập mạnh lên, cố che giấu tâm tình xúc động nói:

“Triệu cô nương, chúng ta đã nghỉ ngơi lâu rồi, nàng nói dẫn ta đi tìm nghĩa phụ, vậy chúng ta lên đường thôi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Triệu Mẫn gật đầu, phi thân lên ngựa.

Tiếng vó ngựa đã chạy xa rồi, ta mới nhẹ nhàng thở ra, toàn thân đang căng thẳng vô lực ngã xuống. Mạc Thanh Cốc phía sau vội đỡ lấy ta, ôm ta ngồi bên người hắn, vừa rồi tuy chúng ta không nhìn thấy Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ, nhưng với nội lực thâm hậu, nhĩ lực hơn người, những lời bọn họ nói cũng nghe không sót một câu.

May mắn hai chúng ta đều nội lực tinh thuần thâm hậu, vừa rồi bế trụ hô hấp không bị bọn họ phát hiện, lúc này bọn họ đi rồi mới thả lỏng. Ta ngồi bên Mạc Thanh Cốc không để ý đến hắn đang nắm tay ta, nghĩ đến lời bọn họ vừa nói, thầm nghĩ Triệu Mẫn kia quả là không đơn giản, lời nói vừa ôn nhu vừa mềm mại, tình ý nồng nàn khiến Trương Vô Kỵ mềm lòng mà không nỡ hoài nghi, khó trách tại sao trong nguyên tác, dù Chu Chỉ Nhược khiến ai nấy đều hiểu lầm Triệu Mẫn giết Châu Nhi mà Trương Vô Kỵ vẫn không giết nàng, thậm chí còn nhiều lần muốn nàng rời đi, không muốn để nàng gặp Tạ Tốn đối chất, sợ rằng Tạ Tốn sẽ tức giận mà giết nàng.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi nghi ngờ nói:

“Thất thúc, thúc nói Triệu Mẫn kia nói thật hay giả? Nàng đối với Trương đại ca là thật lòng sao?”

“Em nói phải gọi ta là gì lại quên mất rồi sao? Về phần quận chúa kia, đại khái quá nửa không phải sự thật. Ta không tin nàng bày đặt quận chúa không làm lại đi làm nha đầu cho Vô Kỵ. Hừ! Hạng người xảo ngôn loạn ngữ, phản tổ vong tông như thế, thật sự không hay cho Vô Kỵ.” Mạc Thanh Cốc giọng không vui chút nào nói.

Ta không rỗi hơi đi quản chuyện Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn thêm nữa, dù sao bọn họ cuối cùng cũng trở thành đôi tình nhân thần tiên, ta sao phải nhiều chuyện chứ, chỉ là không quen nhìn Mạc Thanh Cốc như thế

https://thuviensach.vn

này. Không phải đêm qua hắn còn cự tuyệt ta sao? Làm sao nhanh như vậy đã đón nhận ta, buổi sáng còn đột nhiên đối với ta như vậy, thiếu chút nữa là ta bị ăn luôn rồi. Ta cảm giác bàn tay hắn nóng rực, mặt mình cũng nhanh chóng nóng bừng lên, xấu hổ thấp giọng nói:

“Ta.. ta chưa quen gọi tên chàng, gọi chàng là Thất thúc đã quen mất rồi, nhất thời khó sửa..”

“Là không quen ta đối với em như vậy sao? Vậy mà em còn dám nhắc đi nhắc lại rằng yêu ta, uổng phí ta tự nghĩ mình thông minh hơn người mà vẫn không đoán được ý tứ của sư phụ, từ khi ở Vạn An đến khi ở trên thuyền, vì nghĩ về em mà băn khoăn luân thường bối phận, bản thân ta còn lớn tuổi hơn em rất nhiều, nơi nơi đều trốn tránh em, cuối cùng còn để em phải biểu lộ ra. Chỉ Nhược, thực xin lỗi.”

Mạc Thanh Cốc nhìn ra ta xấu hổ mà bất an, giơ tay ra ôm ta vào lòng, hơi thở ấm nóng phả trên cổ ta khiến ta rung động.

Ta cựa quậy mình, bỗng cảm giác được Mạc Thanh Cốc hô hấp trở nên nặng nề, nhớ đến tình cảnh ái muội ban nãy, càng thêm ngượng, tưởng tượng ra ta cứ như cá chết mà để mặc cho hắn làm gì thì làm, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên nữa, thấp giọng đáp:

“Ta là chưa quen, tối qua chàng còn cự tuyệt ta mà, hôm nay lại… Ta biết chàng băn khoăn điều gì, không cần phải nói xin lỗi, bất quá, cũng không nghĩ là chàng so với ta còn động tâm sớm hơn đâu..” Ta nói đến đây, vô cùng xấu hổ, không nói thêm gì được nữa.

“Em thật là đại đại ngốc, từ đêm qua ta đã ở lại trong này nghỉ ngơi, lại ôm sát em không rời, em phải biết cô nam quả nữ sống chung một phòng, dù không có gì thì về sau cũng phải có.” Mạc Thanh Cốc nói.

Ta một tai chợt nghe ra ý tứ gì, không khỏi đau lòng khó chịu, lập tức giận dữ vùng ra khỏi cái ôm của hắn, quay lưng lại lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

“Thì ra chàng vì phải phụ trách nên mới nhận tình cảm của ta, nếu đã là thương hại thì ta không cần, chàng cần biết rõ, ta dù yêu chàng nhưng cũng muốn chàng phải thật lòng yêu ta, tuyệt đối không phải là miễn cưỡng.”

“Ta là thật lòng yêu em! Nếu không phải vì yêu em, sợ em bị thương đến chính mình, ta làm sao có thể mạo muội mà ở lại trong này, cho dù là phu thê đã cưới ở cùng nhau cũng cần có lễ, chúng ta tuy là người trong giang hồ chẳng quan trọng lễ pháp giáo điều nhưng vẫn có quy tắc cần tuân thủ. Nếu không phải em, ta tuyệt đối sẽ không ở lại, lại càng không gần gũi với em như vậy.” Mạc Thanh Cốc trước nhíu nhíu mày, rồi bật ra một tiếng cười khẽ, không để ý đến kháng cự của ta mà ôm chặt ta trong lòng thật lâu, thân thể lại áp sát vào ta, nồng nhiệt hôn lên môi ta.

Ta trong mơ hồ nhớ lại, đêm qua chính mình lo lắng hắn ra ngoài sẽ nhiễm phong hàn, lấy “cái chết” để ép hắn ở lại, còn lột đồ của hắn chỉ tha cho mỗi cái quần, lúc ấy cũng chẳng nghĩ gì đến lễ giáo gì đó, không khỏi lại xấu hổ. Lại nghe hắn vừa rồi nói, ngữ khí hình như là biết rõ việc ta tự sát kia chỉ là giả nhưng vẫn ở lại, ta bỗng có cảm giác bị mắc mưu, lập tức đẩy hắn ra, giận dữ hỏi:

“Chàng biết rõ lúc đó ta tự sát là giả? Vậy tại sao còn muốn ở lại? Càng đừng nói đến võ công của chàng, sao có thể không tránh nổi Kim Xà Triền Ti công của ta, sao có thể… sao có thể.. để ta .. cởi quần áo của chàng..”

“Ta vừa nhìn thấy đã biết là giả rồi, nữ tử đều yêu quý dung mạo của mình, nếu tự sát mà dùng kiếm tạo ra vết thương xấu xí như thế, theo hiểu biết nhiều năm của ta về em, nhất định sẽ không chọn cách tự sát thế này, càng đừng nói cá tính của em, làm sao có thể vì tình mà tự sát? Bất quá ta vẫn ở lại, sợ rằng vạn nhất em lộng giả thành thật, một khắc nhìn đến em làm như vậy, ta bỗng hiểu, nếu em chết chắc chắn ta cũng sẽ theo đi cùng. Lúc ấy ta mới hiểu, ta dùng luân thường bối phận đến trói buộc bản thân

https://thuviensach.vn

nhưng lại trói không nổi tâm của mình, nếu em không yêu ta cũng không sao, ta sẽ đem em giấu ở đáy lòng, yên lặng bảo vệ em, được trông thấy em sống hạnh phúc là tốt rồi. Nhưng không ngờ em lại bất chấp tất cả, bối phận, luân thường, yêu ta một người có thể gọi là lão nhân, trong lúc nhất thời không nhận được, chỉ có thể trốn tránh. Một khắc đó ta đã hiểu ra tất cả, cho nên nếu em muốn ta ở lại, ta đây liền ở lại, từ khi quyết định như vậy thì em chính là người của ta. Sau lại nhìn thấy em không vui, nếu em lo lắng ta lạnh, ta liền theo ý em, chỉ cần em vui vẻ là được, dù sao em cũng đã là của ta, mà ta cũng là của em, thất lễ cũng có làm sao.” Mạc Thanh cốc sắc mặt đỏ bừng, hình như cũng có chút xấu hổ nói.

Ta không khỏi mở to mắt, trong lòng tức giận thăng cấp, lửa giận bùng cháy túm lấy cổ áo hắn, giận dữ:

“Chàng thì tính lão nhân cái gì? Chàng mới ba mươi mấy tuổi thôi, là lúc thanh xuân khỏe mạnh, lại có nội công tinh tu, người nào mà không sống được tới trăm tám mươi tuổi chứ! Trương chân nhân cũng một trăm mười mấy thổi, còn không phải rất khỏe mạnh sao? Có thể thấy võ công Võ Đang rất có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Chàng nếu đã quyết định ở lại cũng như đón nhận tình cảm của ta, vậy tại sao không nói cho ta biết? Khiến cho ta phải xấu mặt như vậy?”

“Ta thấy em vì muốn ta ở lại mà hao hết tâm tư, cái gì cũng không nói lên lời, chỉ thầm muốn nghe em nói lại với ta lần nữa… A! Không phải, ta lúc đó là không phản ứng kịp, chưa kịp nói thì em đã lấy hết quần áo của ta rồi..”

Ta chỉ lo ép hỏi Mạc Thanh Cốc, không chú ý đến mình đang túm cổ áo của hắn mà nhìn xuống, đôi tú phong trước ngực đã kề ngay trước mặt hắn, nguyên vẫn đang bị hắn ôm, thân mình vừa chuyển đã khiến hắn dậy lên một cỗ dục vọng, Mạc Thanh Cốc không khỏi nuốt nước miếng, hai chân bất an nhấc lên, cọ xát nơi thầm kín của ta, cảm giác vừa vui thích lại phát tiết không được khiến Mạc Thanh Cốc không thể tập trung, nghe ta tra

https://thuviensach.vn

hỏi bất giác mà thốt ta, cho đến khi thấy ta biểu tình phẫn nộ mới tỉnh táo lại, vội sửa miệng.

Ta không chú ý đến động tác của Mạc Thanh Cốc, nghe hắn nói thấy vừa thẹn vừa tức, không khỏi đánh lên vai hắn hai cái, rầu rĩ nói:

"Ta còn tưởng Thất thúc là người chính nhân quân tử, không ngờ chính nhân quân tử là chàng lại đi giăng bẫy người khác càng thêm lợi hại như thế, đồ bại hoại này, hại ta mất mặt muốn chết, buổi sáng chàng còn như vậy nữa… Chàng không phải thấy ta dễ dãi mà coi thường đấy chứ?" Nói đến đây ta có chút muốn khóc, uổng cho ta tự nghĩ mình thông minh, ai biết kẻ quân tử cũng có tâm nhãn không kém, nghĩ đến ban nãy nghe Võ Đang tứ hiệp bàn đại cục thì biết, xét theo tính cách của Trương Vô Kỵ quả là mỗi lời đều đúng a.

"Ta sao có thể nghĩ như vậy được, em là ta dạy dỗ từ nhỏ, chẳng lẽ ta còn không rõ sao? Có coi thường cũng là coi thường ta là thầy dạy mà không đủ tư cách, buổi sáng ta mạo phạm em, cũng là không tự chủ được. Võ Đang chúng ta luyện là thuần dương công, phải giữ thân đồng tử sau khi luyện thành mới có thể thành thân. Ta dù lúc hai mươi mấy tuổi đã luyện thành nhưng một là vì chuyện của Ngũ sư ca, hai lại vì chưa gặp được ai khiến ta động lòng, cho dù không ít người xin với sư phụ muốn cầu thân nhưng ta vẫn chưa từng đáp ứng. Cứ như vậy đã nhiều năm, môn quy Võ Đang chúng ta cũng phải giữ mình trong sạch cho nên sẽ không đi tìm hiểu cái gì gọi là tình trường phong nguyệt, ta cũng không nguyện ý muốn dính dáng phong trần mà đụng vào người ta không thích, cho nên bản thân ta âm dương không cân bằng, dương khí quá nặng, hơn nữa lại là sáng sớm, khi mặt trời mới ló ra, một khi đụng phải người con gái mà mình yêu mến, sẽ không thể kiềm chế nổi." Mạc Thanh Cốc giải thích, bên dưới hai chân vẫn lén lút đụng chạm.

Ta nghe xong trong lòng ngọt ngào, cười trộm cúi sát xuống tai hắn, nhỏ giọng ái muội hỏi:

https://thuviensach.vn

“Nói như vậy, Thất thúc vẫn là thân đồng nam, thật sự không ngờ chàng đã ba mươi mấy tuổi rồi mà còn không… Khó trách buổi sáng… aaa!!” Ta càng nói càng muốn cười, lại nhớ đến hồi sáng hắn luống cuống tay chân, lại tìm không đúng nơi, bộ dáng bối rối xấu hổ, trong lòng ta tràn ngập ngọt ngào, càng thích hắn vì đã giữ mình trong sạch. Một nam nhân bình thường mà giữ mình nghiêm ngặt đến ba mươi mấy tuổi cũng chưa từng lây dính nữ sắc, hắn ở trong giang hồ là đại hiệp uy danh hiển hách, phái Võ Đang ở núi Võ Đang cũng có vô số đất đai điền sản cho nông dân thuê, tuy không nói rất giàu nhưng Võ Đang ít người, lại tiết kiệm kỷ luật, như vậy cũng đã là hơn nhiều so với các phái khác, có thể nói hắn là một anh chàng độc thân nổi bật sáng giá đáng mơ ước. Vậy mà hắn lại có thể kiên trì như thế, khiến cho ta càng thêm bội phục.

“Im miệng, nói nữa thì đừng trách ta không khách khí!” Mạc Thanh Cốc thẹn quá thành giận, ôm chặt lấy eo ta, đỏ mặt nghiêm túc nói.

Ta thấy hắn bộ dáng như vậy, trong lòng lại rung động lớn, cúi đầu hôn một cái lên mặt hắn, vui vẻ:

“Được rồi, ta không nói, bất quá Thất thúc, chàng như vậy, ta càng thích!” Ta đỏ mặt ghé sát tai hắn, nói ra tâm ý của mình.

Mạc Thanh Cốc tình triều lại trào dâng, không khỏi ôm chặt eo ta, hai tay cũng nhanh chóng du động khắp thân thể ta, đôi môi nóng ấm đã sát bên miệng ta khơi dậy sóng tình, vật nóng bỏng giữa hai chân lại cứng lên tăng thêm ma sát chuyển động, đáng tiếc lại cách một lớp vải quần, càng bị bó buộc lại càng thêm khó chịu. Bàn tay du động đã đem váy ta vén lên, ta chìm đắm trong cơn say mê muội, không còn chú ý đến hắn làm chuyện xấu gì, chỉ cảm thấy toàn thân như hư không, vô lực trước thân hắn.

Vừa rồi trong lúc bối rối, ta lại vội vàng mà không kịp mặc quần áo trong, chỉ kịp khoác lên chiếc váy dài cùng áo ngoài, hắn chỉ vén lên một cái, thân thể hai chúng ta đã chỉ còn cách nhau một lớp vải. Ta cảm nhận

https://thuviensach.vn

thấy lửa nóng của hắn, đột nhiên bừng tỉnh, nhớ đến buổi sáng suýt nữa đã phát sinh quan hệ, vội ngẩng đầu đẩy hắn tránh khỏi mình, thân thể cũng vặn vẹo muốn thoát ra.

Cơ thể ta đang cựa quậy muốn tránh khỏi, Mạc Thanh Cốc đột nhiên toàn thân căng cứng, một tay vội ôm chặt lấy eo ta, một tay cởi bỏ thắt lưng của mình, hơi thở nóng bức dồn dập bên tai ta, thấp giọng van nài: “Chỉ Nhược, ta thật không chịu nổi nữa… giúp ta..” Nói xong mặt đã đỏ hết lên, trán cũng toát mồ hôi lợi hại.

“Chàng.. bại hoại.. Mau thả ta ra, chúng ta còn chưa thành thân, đừng như vậy.” Ta bị hắn giữ chặt, biết hiện giờ hắn chắc chắn rất khó chịu, trong sách đã từng nói, đàn ông khi đã động dục niệm, đôi khi rất khó khống chế, chờ ta nói xong thì Mạc Thanh Vốc đã cởi xong thắt lưng, quần áo cổ nhân vốn rộng, đai lưng một khi đã cởi ra, lửa nóng kia đã được giải thoát khỏi chướng ngại, liền áp sát chạm vào khê cốc ướt át, ở bên ngoài cọ xát.

Mạc Thanh Cốc nghe ta nói vậy, thân mình khẽ cứng lại, dừng động tác tiến công, giúp ta sửa gọn lại y phục tán loạn, bộ phận nơi tiếp hợp bên dưới tuy còn du động nhè nhẹ nhưng không còn hướng vào trong thăm dò nữa, đầu đổ đầy mồ hôi, hai tay đỡ eo ta, giúp thân mình yếu đuối vô lực của ta ngồi vững tư thế dựa sát vào lòng mình, ánh mắt tràn lửa nóng nhìn ta, khàn khàn nói:

“Được, sau khi chúng ta trở về núi, ta lập tức nhờ sư phụ đến nói với cha em, chúng ta mau chóng thành thân, cứ như thế này, ta sợ mình sẽ anh năm sớm thệ mất.(chết sớm ^^)

“Đừng nói đến cái gì mà chết hay không như vậy, có ta ở đây, chàng nhất định sẽ sống tốt.” Ta nghe hắn nói, dục niệm đang tràn ngập trong lòng hóa thành mồ hôi lạnh, đột nhiên nhớ đến, trong nguyên tác, Mạc Thanh Cốc không phải là ở Nga Mi phát hiện ra Tống Thanh Thư nhìn trộm vào phòng ngủ các nữ đệ tử Nga Mi, đuổi theo đến quan ngoại thì bị Tống

https://thuviensach.vn

Thanh Thư và Trần Hữu Lượng liên thủ giết chết sao? Thật sự là anh năm sớm thệ.

Tuy hiện giờ thế giới Ỷ Thiên này đã có chút thay đổi, nhưng ta phát hiện ra mỗi lần đề cập đến chuyện sống chết liền khó khăn hơn rất nhiều, hoặc là sẽ liên lụy đến người vô tội. Ta biết Mạc Thanh Cốc hiện giờ vẫn đang yên ổn, vậy kiếp nạn của hắn bao giờ thì đến? Ta cũng không rõ, lập tức lo lắng mà ôm chặt hắn, trong lòng quyết tâm, trước khi đại hội Đồ Sư chấm dứt, nhất định phải cùng hắn nửa bước không rời. Nếu thật sự có kiếp nạn liền cùng hắn đối mặt, nếu không thoát được, vậy sẽ cùng chết.

Mạc Thanh Cốc không biết suy nghĩ của ta, ta đột ngột ôm hắn như vậy, hắn khẽ rên lên một tiếng, lửa nóng lại chạm vào khê cốc của ta một chút, thân thể cả hai đều mềm ra, Mạc Thanh Cốc đầu đầy mồ hôi đem váy ta buông xuống, gục đầu vào vai ta, nói nhỏ:

“Ta đương nhiên là muốn sống thật tốt thật lâu, còn muốn cùng em thành thân, cùng em sống đến bạc đầu. Chưa bao giờ ta lại như bây giờ, chờ mong việc thành thân này đến như vậy.”

“Ta cũng muốn như thế, muốn cùng chàng sống đến bạc đầu, đồng sinh cộng tử, nhưng không biết Trương chân nhân thực đồng ý cho chúng ta không?”

Ta vuốt vuốt mái tóc đen mượt của hắn, nghĩ đến việc thành thân, Trương Tam Phong bên ngoài đạo mạo bên trong sáng suốt kia có thể đồng ý không, cũng không thể không lo lắng, chỉ sợ là Trương Tứ hiệp đoán sai, Trương Tam Phong không có cái ý kia, không muốn Mạc Thanh Cốc cưới một người chẳng có gì như ta, con nhà nông gia tầm thường lại còn bị phái Nga Mi trục xuất, chẳng có được gia thế như Kỷ Hiểu Phù mà dựa vào.

Mạc Thanh Cốc sắc mặt hồi phục lại như bình thường, ôm ta nói:

https://thuviensach.vn

“Tứ sư huynh là người cơ trí nhất, cũng hiểu sư phụ nhất, nếu huynh ấy đã nói như thế chắc chắn sư phụ sẽ không phản đối. Ta chỉ sợ cha em không đồng ý gả em cho thúc thúc như ta thôi.”

“Cha sẽ không như vậy đâu, ông chỉ muốn ta được vui vẻ, hạnh phúc mà thôi, chắc chắn sẽ không phản đối.”

Ta nói rồi ngầm bực chính mình lo qua lo lại, lời như vậy cũng nói hết ra, chuyện hôn nhân đều có trưởng bối lo liệu, Mạc Thanh Cốc nếu muốn lấy ta, nhất định là sẽ nghĩ được cách khiến cha đồng ý, cần gì đến ta phải nhiều miệng?

Mạc Thanh Cốc cười thầm một chút, thấy bộ dáng hối hận của ta, liền trang lên một bộ đại hiệp chính phái, vờ như không nhìn thấy ta ảo não, cố giấu cao hứng nói:

“Như vậy là tốt nhất, khi nào trở về là ta có thể đến nhà em, đem em cưới về.”

“Chuyện thành thân thật ra cũng không cần quá vội vàng, nhưng còn Tạ lão gia tử và mọi người mất tích, chúng ta cũng nên giúp đi tìm, Tạ lão gia tử có ân với ta, không thể không báo, Châu Nhi như chị em ruột của ta, không thể bỏ mặc nàng được, Tiểu Chiêu cũng rất tốt bụng, ta…” Ta còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của Mạc Thanh Cốc, rốt cuộc không nói thêm gì được nữa.

Mạc Thanh Cốc giấu ý cười, gật đầu nói:

“Không nói đến bọn họ có giao tình với em như vậy, vì Vô Kỵ ta cũng muốn giúp, miễn cho Vô Kỵ phải cầu trợ giúp từ quận chúa Thát tử kia, cuối cùng thành ra dây dưa không dứt với nàng. Hôm nay cũng có thể thấy, quận chúa kia không phải nhân vật đơn giản, chúng ta hãy trở về khách điếm lưu lại một lời nhắn cho các vị sư huynh, để bọn họ cùng giúp đỡ có lẽ nhanh hơn.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, Thất thúc xem, đây là kiếm ta làm cho chàng, phía trên còn có tên chàng đó, đây là của ta, phía trên cũng khắc tên ta, thế nào?”

Ta biết Mạc Thanh Cốc lo ta gặp mặt tứ hiệp sẽ xấu hổ không được tự nhiên, mới quyết định mang ta đi một mình, trong lòng cảm động sự quan tâm của hắn, ta lại không giỏi nói những lời tình ý, chỉ có thể lấy hành động thực tế để biểu đạt.

Mạc Thanh Cốc cầm lấy trường kiếm ta đưa, biết kiếm này tuy bề ngoài bình thường nhưng thực ra chính là võ lâm chí bảo, cũng không nói ta biết đêm qua hắn đã nhìn thấy tên khắc trên đó rồi, lập tức buông ta ra, sửa sang lại y phục, đem trường kiếm ta tặng đeo lên thắt lưng, nói:

“Tốt lắm, ta rất thích, về sau chúng ta dùng đôi kiếm này, mọi người đều biết đến quan hệ của chúng ta, sẽ không ai dám mơ tưởng đến nữ hiệp Chu Chỉ Nhược nữa.”

“Được lắm! Thất thúc cũng giễu cợt ta sao? Chàng nếu muốn trêu chọc ta, phải cẩn thận Chu nữ hiệp ta giáo huấn lại Mạc Thất hiệp chàng!”

Ta biết hắn nói vậy là tức giận Triệu Mẫn đem ta gán cho Trương Vô Kỵ, chúng ta ở bên trong không nhìn thấy biểu tình Trương Vô Kỵ, chỉ nghe thấy lời hắn nói, thấy câu trả lời vẫn bình thường, cũng nghĩ rằng hắn thật sự kính ta.

Một hồi thu dọn, hành lý đã thu thập ổn thỏa, ta đem buộc lên mình ngựa, dắt con ngựa ra ngoài cho nó ăn cỏ, uống một chút nước. Mạc Thanh Cốc chờ ta lên ngựa trước rồi mới lên, cười:

“Đi thôi, tin tức của Tạ tiền bối cũng không phải một ngày nửa buổi là tra ra được, chúng ta từ từ đi tìm, trước hãy về quán trọ lưu lại tin cho các sư huynh đã!”

https://thuviensach.vn

“Vâng! Chờ gửi tin lại xong, chúng ta đuổi theo hướng Triệu Mẫn đi thứ xem, ta đoán rằng nàng biết điều gì đó.”

Ta biết hiện giờ người nhất định đang ở trong tay Trần Hữu Lượng và Thành Côn ở Cái Bang, lúc này mới được vài ngày, không biết Tạ Tốn đã bị Thành Côn mang đến nơi giam giữ ở Thiếu Lâm tự hay chưa, nếu hắn đã mang đi thật, ta sẽ vạch trần thân phận của Thành Côn ở Thiếu Lâm, nhưng bây giờ thì Tạ Tốn bị giam ở đâu? Ta áp chế nghi vấn trong lòng, vung roi ruổi ngựa cùng Mạc Thanh Cốc lên đường.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ngộ Hiểm Văn Thính Tiêu Phong Mộ

Để lại lời nhắn cho bốn người Tống đại hiệp xong, ta và Mạc Thanh Cốc đuổi theo hướng Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ mà đi. Mạc Thanh Cốc không biết rõ nội tình chuyện này, hơn nữa Cái Bang tuy rằng trăm năm nay trở lại đã xuống dốc nhưng vẫn là bang phái chính đạo nên không chút nghi ngờ. Ta biết Trần Hữu Lượng ẩn thân bên trong Cái Bang, bọn người Tạ Tốn mất tích tất nhiên Thành Côn và Trần Hữu Lượng có liên quan không ít, cho nên trên đường ta không để cho Mạc Thanh Cốc hướng đệ tử Cái Bang hỏi thăm tin tức, còn âm thầm đem hoài nghi dẫn về phía Cái Bang.

Không biết do chúng ta đi sai hướng hay là Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn che giấu quá tốt, đuổi theo hai ngày liền đều không thấy tung tích bọn họ đâu, chúng ta đành lần xung quanh tìm hiểu, rốt cuộc ở một trấn nhỏ cách cửa biên quan hơn năm mươi dặm hỏi thăm được, mấy ngày trước có một người Cái Bang áp giải một lão già tóc vàng và hai cô gái trẻ đi vào miếu Tướng Quân bên ngoài trấn mà không thấy đi ra. Cái miếu rách nát kia thờ một vị tướng quân tử chiến giữ Ngọc Môn Quan đời Tống, sau khi nhà Tống diệt hương khói ít dần mới tàn lụi như thế, bình thường trừ mấy tên ăn mày ra thì không có ai đặt chân đến.

Ta và Mạc Thanh Cốc đều cảm thấy tin tức này đến tai chúng ta dễ dàng một cách kỳ lạ. Nếu người ở đây, vậy bọn Trương Vô Kỵ còn đến sớm hơn chúng ta sao không có động tĩnh gì? Tuy hoài nghi như vậy, nhưng thật vất vả mới tìm thấy một manh mối, cũng không thể bỏ qua. Cũng do hai chúng ta gan lớn, nghĩ mình có đủ sức, đó chắc chắn là một phân đà của Cái Bang, hơn nữa nếu như giam giữ Tạ Tốn chắc hẳn phòng

https://thuviensach.vn

thủ rất nghiêm ngặt, nhưng vẫn quyết định đêm đó xâm nhập vào xem sao, ban đêm dễ hành động hơn, ta và Mạc Thanh Cốc đi mua thêm y phục dạ hành, khăn bịt mặt.

Ban đêm vừa qua canh hai, ta và Mạc Thanh Cốc thay xong y phục dạ hành, mang khăn che mặt, binh khí, cùng rời khỏi khách điếm đi đến miếu Tướng Quân ngoài trấn. Cách miếu ba dặm, ta và Mạc Thanh Cốc liền phát hiện ra các đệ tử Cái Bang núp ở sau những gốc cây, bụi cỏ, khe núi, hốc đá.. rất đông. Không ngờ nơi hoang vắng này ban đêm lại thủ vệ nghiêm ngặt đến vậy.

Ta ra hiệu cho Mạc Thanh Cốc, ý bảo không cần kinh động bọn họ, thăm dò là việc chính, Cái Bang dù sao cũng là danh môn chính phái, tốt nhất không cần gây hấn. Mạc Thanh Cốc gật đầu đồng ý, lập tức hai chúng ta thi triển khinh công bay về hướng miếu Tướng Quân, dọc theo đường đi cứ năm ba bước lại có một người gác, mỗi lúc thủ vệ càng ngày càng dày đặc, những người này võ công tuy không cao nhưng nếu muốn lặng yên không tiếng động mà lọt vào được trong miếu cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Sau đó chúng ta đành bỏ đường chính đi theo đường vòng, mấy lần lạc đường, gặp cả quan khẩu đang đóng, cho đến khi thấy được mặt bên của miếu Tướng Quân mới ẩn thân giấu mình. Trong đêm đen chỉ thấy trước miếu một cái biển ghi ba chữ Tả Tướng Quân to tướng, miếu mạo trang nghiêm hùng vĩ nhưng bị thời gian tàn phá, gạch đá vụn rải rác, mái ngói lưu li cũng trở thành tàn tạ.

Lúc này đã qua canh hai một lúc lâu, ngoài miếu tối đen, trong miếu lại có ánh lửa, loáng thoáng có tiếng người, xung quang còn tản mát một cỗ hương khí thản nhiên, có lẽ là mùa xuân vừa qua còn sót lại mùi hương hoa núi. Chúng ta đưa mắt cho nhau xem xét thủ thế hai bên trái phải rồi xoay người đổi chiều mở cửa sổ tiến vào trong. Chỉ thấy trong điện có năm người ngồi ngay ngắn trên nệm cỏ nói với nhau gì đó. Năm người này đều

https://thuviensach.vn

mặc kiểu Cái Bang, tay cầm bát ăn xin, trên người đều đeo rất nhiều túi, hiển nhiên là những nhân vật trọng yếu trong bang.

Trong năm người, bốn người ngồi thành hàng ngay ngắn, chỉ có một người là quay lưng về phía chúng ta nên nhìn không rõ mặt, hình như là một đệ tử quỳ trước mặt bốn người kia, địa vị thấp hơn. Trong bốn người thì một người tướng mạo như một nhà nho, quần áo sạch sẽ, ba chòm râu dài, trên lưng mang rất nhiều túi vải, người ngồi bên cạnh mặt bành bành, râu xồm vểnh ra, tướng mạo cực kỳ hung mãnh, tuổi cũng khoảng trên năm mươi, bên cạnh đặt một cây gậy sắt lớn, hai người này đều là trưởng lão chín túi.

Ngồi tiếp theo là một người thân hình gầy nhỏ, một lão ăn mày chính hiệu với quần áo rách nát dơ bẩn, trong tay cầm một mảnh trúc vỡ, bên cạnh hắn là một người ăn mày già tóc bạc trắng cũng quần áo rách nát, hai người đeo trên vai chín cái bị, hiển nhiên cũng là hai trưởng lão chín túi. Người ngồi quay lưng về phía chúng ta xem thân hình thì tuổi cũng không lớn, có lẽ trên dưới ba mươi tuổi. Năm người này bàn luận việc gì mà bên ngoài lại canh phòng cẩn mật như thế, có lẽ là việc đại sự lớn.

Hai người chúng ta quan sát cẩn thận rõ ràng trong miếu, người quay lưng về phía chúng ta hành một lễ với bốn người còn lại, cung kính nói:

“Ông trưởng lão, chúng ta tá túc trong miếu Tướng Quân, hắn cũng nên bái kiến vị Đại tướng quân trong này một chút, bằng không Cái Bang chúng ta thất lễ rồi.”

“Trần trưởng lão không cần khách khí, ngươi được bang chủ coi trọng lại mấy lần lập công lớn, hiện giờ đã là trưởng lão tám túi, đều là làm việc cho Cái Bang chúng ta, không cần cần phải hành đại lễ với ta như vậy.” Người bộ dáng như nhà nho chính là Chưởng Bát long đầu nói, hiển nhiên hắn chính là Ông trưởng lão.

https://thuviensach.vn

Người cao lớn bên cạnh cười nói:

“Xem ra Trần huynh đệ lại có kế hay gì đây, vậy cứ tự nhiên đi! Cái Bang chúng ta kẻ hậu bối có nhiều mưu kế như ngươi rất hiếm có!”

Nghe giọng điệu thì thấy người này tính tình thẳng thắn, ta vừa nghe vừa nghĩ, Trần trưởng lão, có phải là Trần Hữu Lượng hay không? Hắn tại sao lại ở đây?

Trần Hữu Lượng cung kính ngồi dậy, tỏ ra rất trang trọng đến trước hương án cầm một nén nhang đưa đến trước nến châm lên, cắm vào bát hương, bái lạy một cái rồi mới trở về nệm cỏ quỳ ngồi xuống, lần này ta nhìn thấy rõ mặt hắn, chỉ thấy hắn khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt láu lỉnh, quần áo rách nát.

“Bốn vị trưởng lão, chúng ta đã thắp hương cho Đại tướng quân, vậy cũng có thể an tâm mượn nơi ở của ngài bàn chuyện.” Trần Hữu Lượng hơi giơ tay lên nói.

Bốn trưởng lão như trút được gánh nặng cười nhẹ nhõm, giống như vừa hoàn thành được một việc rất hệ trọng. Ta bên này nhìn biểu tình mấy người này, trong lòng trầm xuống, dự cảm rất xấu, nghĩ lại khi vừa đến, bốn phía đều bao phủ một loại hương khí, sau khi Trần Hữu Lượng thắp hương xong lại có vẻ rất đắc ý. Nội công của ta sau khi thi triển hô hấp tự nhiên sẽ dài và sâu, sau khi vào miếu vẫn dùng một hơi như cũ cho nên không phát hiện ra điều gì không ổn, hiện giờ xem mặt mấy người kia mới giật mình hiểu ra, hai người chúng ta đã trúng mai phục của Cái Bang.

Lập tức ra hiệu cho Mạc Thanh Cốc rút lui, Mạc Thanh Cốc tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng tin tưởng quyết định của ta, lập tức gật đầu, phi thân ra khu rừng ngoài tòa miếu, ta cũng theo sát phía sau. Ngay lúc đó, xung quanh vang lên một trận ồn ào, trong phút chốc vô số ăn mày cầm đuốc sáng rực đã chạy tới vây quanh chúng ta.

https://thuviensach.vn

Đại khái có tới bốn năm trăm bang chúng trong Cái Bang mỗi người đều cầm theo đao thương vây vòng trong vòng ngoài. Hai chúng ta thấy tình thế không ổn, biết là đã rơi vào vòng vây, địch nhân thế lớn, không nên vọng động. Mạc Thanh Cốc thân hình phiêu dật đứng trên một cành cây cao sát ngọn, cành lá rì rào khẽ rung động, ta càng thêm lo lắng trong lòng, hiểu Mạc Thanh Cốc có lẽ đã bị người ta ám toán, bằng không lấy khinh công của hắn tự nhiên là giống như hợp với cây thành một thể, dù chỉ rung động một chút thôi như vậy cũng không thể nào, lập tức lo lắng hạ xuống bên cạnh, thủ bên người hắn.

Lúc này bên dưới, một người Cái Bang lớn tuổi cao giọng hô lớn:

“Chưởng Bát long đầu, Chưởng Bổng long đầu, Chấp Pháp trưởng lão, Truyền Công trưởng lão, Trần trưởng lão đến!”

Nói xong thì năm người trong điện ban nãy cũng đã sóng bước ra, vào giữa vòng vây rồi xoay lại, khom người hô lên:

“Xin mời đại giá bang chủ.”

Mạc Thanh Cốc bên cạnh ta thân hình hơi chấn động, nói thầm vào tai ta:

“Chỉ Nhược, xem tình hình này thì Cái Bang đã có chuẩn bị trước, chỉ sợ không ổn. Lát nữa em hãy ra tay toàn lực, không cần lo cho ta, Cái Bang chắc không dám làm gì với đệ tử Võ Đang đâu. Nghe nói bang chủ Cái Bang là Kim Ngân Sử Hỏa Long, trong võ lâm rất ít người biết được y mặt mũi ra sao, là nhân vật như thế nào, em phải cẩn thận.”

“Thanh Cốc, chàng sao rồi? Có phải có gì không đúng không? Bằng không lấy võ công chàng mà nói, cho dù bọn họ có nhiều người hơn nữa cũng không giữ nổi chàng.”

https://thuviensach.vn

Ta cầm tay hắn lo lắng nhỏ giọng hỏi, trong lòng lại quyết định không thể để hắn một mình ở lại. Hiện giờ trong Cái Bang bang chủ là giả, huống chi ở đây còn có sát tinh trong nguyên tác của hắn, Trần Hữu Lượng, ta làm sao có thể yên tâm bỏ đi.

Mạc Thanh Cốc lắc đầu, lại nắm tay ta không nói gì, nhưng tay hắn hơi có chút run rẩy, mà tay phải đã sớm nắm chuôi kiếm sẵn sàng rút ra khỏi vỏ. Lòng ta căng thẳng, tay phải đặt bên hông, lúc nào cũng có thể cầm chuôi Xà Kiếm tiên rút ra. Kiếm pháp ta không giỏi lắm, nhưng tiên pháp thì nhất định có thể bảo vệ Mạc Thanh Cốc chu toàn rời khỏi nơi này.

Ta đứng trên ngọn cây nhìn ra, chỉ thấy chúng đệ tử Cái Bang đồng loạt khom người nói:

“Tọa hạ đệ tử, tham kiến bang chủ đại giá.”

Lúc này vòng vây mở ra một lối nhỏ, một đại hán đi ra, hắn thân thể phải cao đến hơn sáu thước, cực kỳ to lớn, mặt mày hồng hào, trông ra dáng một đại quan thân hào, nhưng cước bộ nặng nề như người không biết võ công, Mạc Thanh Cốc nhíu mày nghi hoặc, còn ta thì biết rõ, hắn nhất định là tên bang chủ giả mạo.

Bang chủ Cái Bang “Sử Hỏa Long” giả vung tay lên nói:

“Miễn lễ. Các anh em đều khỏe chứ? Một chuyến đêm nay vất vả mọi người rồi.”

“Bang chủ an hảo, ra sức vì Cái Bang, mọi việc đều không ngại.” Bọn ăn mày xung quanh cùng hô lên, khí thế không nhỏ hơn so với sáu đại phái cùng tụ họp hồi trên Quang Minh đỉnh.

Lúc này, “Sử Hỏa Long” lại nói:

https://thuviensach.vn

“Các huynh đệ, đêm nay phân phó mọi người đến là vì hơn mười ngày trước, giáo chủ ma giáo quang lâm phân đà chúng ta, đả thương vô số huynh đệ, hôm nay Trương giáo chủ cùng bằng hữu lại đến, thật khiến Cái Bang chúng ta nở mày nở mặt. Không biết hôm nay vị bằng hữu đi cùng vẫn là quận chúa Thát tử ngày ấy hay là đệ tử Nga Mi, a, phải là đệ tử Nga Mi đã bị trục xuất, Chu cô nương đây? Thế nào? Trương đại giáo chủ đến đây còn không dám lên tiếng hay sao?”

“Quý bang hiểu lầm, hai chúng ta tuyệt đối không phải người trong Minh giáo, hôm nay tình cờ gặp được tin tức có ba vị bằng hữu bị giam giữ chỗ này mới tiến đến xem xét một phen, nếu có chỗ nào đắc tội, còn xin tha thứ.”

Mạc Thanh Cốc vận khí nói, thanh âm mang theo chính khí mạnh mẽ truyền khắp Cái Bang khiến mọi người ai nấy đều nghe rất rõ.

Lúc này, Trần Hữu Lượng đi ra, hành lễ với “Sử Hỏa Long”:

“Bang chủ sao phải khách khí với bọn người ma giáo như thế? Bất quá dù bọn chúng không nói sai thì nếu đã có gan ban đêm xông vào phân đà Cái Bang chúng ta, vậy hãy lưu lại đi! Các huynh đệ, chiêu đãi tặc tử ma giáo thật tốt.”

“Ha ha! Buồn cười, thân là bang chủ Cái Bang mà lại là một kẻ tay trói gà không chặt, chẳng có chút nội công nào, lại còn một trưởng lão tám túi cũng có thể trực tiếp vượt mặt bang chủ mà ra lệnh. Cái Bang quả là bang quy rất hay, ai không biết lại tưởng vị trưởng lão này mới là bang chủ.”

Ta cố ý giả giọng khàn khàn nói, sau đó nói thầm với Mạc Thanh Cốc:

“Thanh Cốc, tình hình không ổn, những người này đúng là để đối phó với chúng ta, tuyệt đối không có gì hiểu lầm, vừa rồi trong miếu cũng có mai phục, nhiều người như vậy không phải là dễ dàng mà triệu tập được,

https://thuviensach.vn

càng huống chi còn thêm cả tứ đại trưởng lão của Cái Bang kia, chúng ta chuẩn bị phá vây thôi!”

Bốn trưởng lão Cái Bang sắc mặt khó coi, nhưng “Sử Hỏa Long” kia sắc mặt lại hiện vẻ chột dạ, có chút kinh hãi nhìn mọi người nói:

“Đừng nghe tặc tử ma giáo nói hươu nói vượn, mau mau bắt hai kẻ kia lại, nếu chạy trốn, cứ giết!” Dứt lời hoảng hốt kích động chạy về phía sau mọi người.

Bốn vị trưởng lão bất đắc dĩ, mặt khó coi nhìn bang chủ bộ dáng dọa người như thế, trong lòng khó hiểu sao bang chủ lại thành ra thế này, nhưng lời bang chủ không thể không theo, lập tức hô lớn:

“Bày trận, đừng để kẻ địch chạy thoát!”

Nói xong liền hướng về phía hai chúng ta đánh tới. Trần Hữu Lượng do dự một chút rồi cũng bổ đến tấn công.

Nhìn bên ngoài gậy gộc chớp lên hợp thành đại trận vây quanh khu rừng, mà Mạc Thanh Cốc thì chưa rõ bị ám toán thế nào, ta quyết định không nương tay, lập tức nhấn viên đông châu bên hông một cái, vung ra Xà Kiếm tiên, sợi roi bằng thép cứng dài hơn ba thước vút lên đem năm người chặn lại, mũi kiếm sắc bén đã lập tức đánh gãy hết binh khí của bọn họ, năm người nhất thời kinh sợ.

Ta nhìn lại, thấy Mạc Thanh Cốc cũng đã đem trường kiếm ta tặng hắn rút ra khỏi vỏ, thừa dịp năm người kia kinh ngạc chưa kịp phản ứng, tập trung nội lực phát động vô số lá cây hướng bọn ăn mày vây bên ngoài phất đi, dưới nội lực thuần dương thâm hậu, vô số những phiến lá trở thành sắc bén như đao kiếm bắn đến khiến bọn chúng đông nghiêng tây ngả, kêu lên oai oái, nhưng cũng vẫn có kẻ tránh thoát được tiếp tục hướng chúng ta công kích.

https://thuviensach.vn

Ta biết Mạc Thanh Cốc nhân từ không muốn liên lụy đến người vô tội, lại nói thêm chúng ta ban đêm xông vào phân đà Cái Bang, là chúng ta không đúng, cũng không thể đả thương tính mạng bọn họ, trường kiếm ra khỏi vỏ chỉ để phòng thân, lại tiêu hao thêm nhiều nội lực phất lá cây mở ra một lối thoát, hai người chúng ta nhanh chóng phi thân đi, phía sau năm người phục hồi tinh thần lại cũng nhanh chóng truy kích theo sau.

Chúng ta đã mở ra được một lối cũng không quá lo lắng, luận khinh công thì bọn họ không phải đối thủ của chúng ta, lập tức tập trung nội lực cố sức chạy thật mau. Mạc Thanh Cốc một bên vận khí chạy, một bên nói với ta:

“Chỉ Nhược, thôn trấn cũ không thể trở về, sợ rằng ban ngày chúng ta vào trấn chính là rơi vào bẫy của bọn họ.”

“Đúng vậy, nơi này cách cửa ải chỉ hơn năm mươi dặm, chúng ta mau đến cửa ải, ngày mai cửa khẩu mở vừa đúng lúc vào trong.” Ta đáp.

Mạc Thanh Cốc gật đầu đồng ý. Chạy được hơn ba mươi dặm nữa, Mạc Thanh Cốc bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, suýt nữa thì ngã, ta vội vươn qua đỡ hắn đứng vững, lo lắng hỏi:

“Thanh Cốc, chàng làm sao vậy? Đừng dọa ta.”

“Ta không việc gì, chỉ là nội lực hao hết thôi. Vừa rồi ở miếu, mỗi lần ta vận công nội lực đều tiêu hao rất nhanh, hiện giờ chỉ chạy có một hồi thôi mà đã không còn khí lực.” Mạc Thanh Cốc sắc mặt trắng bệch, hơi thở không đều nói.

Ta biết hắn không nguy đến tính mạng, yên lòng, bắt mạch xem thử cho hắn, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Không sao, chẳng qua vừa rồi chàng trúng độc Tu Lam U Mộng, độc này chế từ Mạn Đà La, Tu Lam hoa, Nguyệt Vô Mộng*, ba loại hoa độc

https://thuviensach.vn

này kết hợp lại, một khi người trúng độc vận nội lực liền khiến nội lực tiêu hao gấp nhiều lần, cho đến khi hao hết, không có thuốc giải rất khó để khôi phục lại. Bất quá nội lực của chàng thuộc lại thuần dương, lại thêm tu tập Đại Vô Tướng Công đã gần như là bách độc bất xâm, độc này có thể vây khốn kẻ khác nhưng không hại được chàng, dù không dùng thuốc giải nhưng chỉ cần ba đến năm ngày là chàng có thể tự khôi phục."

[*(Mới tra ra ^^)Mạn Đà La: hoa này có tên gọi là "đại hoa mạn đà la" theo cách gọi của người Trung Quốc. Tên khoa học của cây hoa là Datura suaveolens hay Brugmansia suaveolens. Người Việt thường gọi cây hoa này là "cà dược dại" hay "cà độc dược". Mạn đà la là thứ cây độc. Người ta có thể dùng nó để chế ra một loại ma túy hay thuốc mê với cái tên "mông hãn dược" rất hay gặp trong các truyện kiếm hiệp. Chi tiết : Hoa Mạn Đà La. Còn hai loại hoa kia thì ta chịu. >.<]

"Vậy vừa rồi khi chúng ta đến miếu, mùi hương bên ngoài miếu và mùi khói nhang thắp lên là có vấn đề sao?"

Mạc Thanh Cốc nhíu mày, dựa vào người ta. Ta gật đầu, dìu hắn đứng lên nói:

"Trừ mùi hương bên ngoài miếu và hương của nhang đốt thì còn một loại, chính là hạ trên y phục dạ hành của chúng ta, ba loại kết hợp lại mới có thể tạo thành độc, y phục dạ hành này, chắc chắn là có kẻ sớm chuẩn bị cho chúng ta trước, đáng tiếc chúng không ngờ đến, nội công của ta một khi vận hành, hơi thở rất dài và sâu, nửa khắc mới phải đổi một hơi, không như tính toán của chúng."

"Xem tình hình, có thể thấy Cái Bang đã biết rõ chúng ta không phải Vô Kỵ, nhưng vẫn cố tình bày ra bẫy, lại thêm ám toán. Nếu như Tạ tiền bối còn giữ Đồ Long đao thì có thể hiểu là bắt chúng ta để tìm Tạ tiền bối, nhưng hiện giờ tin Đồ Long đao ở Nga Mi đã truyền rộng rãi ra giang hồ,

https://thuviensach.vn

Cái Bang và Tạ tiền bối cũng không có ân oán gì, rốt cuộc là vì sao?" Mạc Thanh Cốc có chút khó hiểu.

Ta nắm tay hắn, cười:

"Không cần lo nhiều như vậy, ta chỉ cần chàng được bình an là tốt rồi. Việc này chúng ta sau khi trở về Trung Nguyên thì gửi thiếp đi Cái Bang hỏi, bắt họ phải giải thích rõ ràng là được. Còn Tạ tiền bối, trước đây hoành hành võ lâm, kẻ thù vô số, ai biết đâu mà lần? Có lẽ Cái Bang có ai đó cừu oán gì với lão nhân gia chăng? Bất quá ta xem bang chủ Cái Bang và trưởng lão tám túi tuổi còn trẻ kia có vẻ rất lạ, bang chủ kia chẳng những không có võ công, đến lúc đánh nhau lại tỏ ra nhát gan chật vật, bị thương có chút sơ sơ bên ngoài thôi cũng kêu lớn như vậy."

"Em nói không sai, xem ra là Cái Bang có vấn đề!" Mạc Thanh Cốc đồng ý với ta, mày lại nhíu lên, đại bang phái đệ nhất Trung Nguyên mà bang chủ lại có vấn đề, chuyện này quả là không nhỏ.

Ta vuốt vuốt lên đôi mày hắn, bất mãn nói:

"Đừng lo những chuyện này nữa, chúng ta mau đi thôi! Coi chừng bọn họ đuổi kịp."

"Ta chẳng thể đi được, em mang ta đi vậy?" Mạc Thanh Cốc nhìn bộ dáng bất mãn của ta, cười cười, hôn lên trán ta một cái, vô lại dựa vào người ta.

Ta bị bộ dáng khác hẳn so với trước đây của hắn dọa một chút, không rõ vì sao đại hiệp chính nghĩa mà bây giờ lại thành ra như thế này, nhìn ánh mắt chờ mong của hắn, sắc mặt vừa thẹn vừa giận nói:

"Xấu xa, đừng hòng ta làm thế, đi nhanh đi!"

https://thuviensach.vn

Nói xong ta kéo tay hắn, truyền nội lực vào thân thể hắn, đồng thời cùng vận khinh công đi tiếp, tuy rằng làm vậy hao rất nhiều nội lực, tốc độ cũng chậm đi nhiều. Đến khoảng canh ba, hai chúng ta mới vách núi cách cửa biên ải tầm hơn một dặm. Nơi này hiểm trở, khắp nơi xung quanh toàn quái thạch, không có đến một ngọn cỏ, hai chúng ta tuy thị lực ban đêm rất tốt nhưng cũng không dám đi quá nhanh ở đây.

Đột nhiên từ sau những tảng đá phía trên vách núi có vô số mũi tên bắn vun vút về phía chúng ta. Ta vội kéo Mạc Thanh Cốc tránh né, Xà Kiếm tiên vung lên thành vô số đường chằng chịt đem tên chắn bên ngoài ba thước. Một trận mưa tên qua đi, vách núi lại yên tĩnh trở lại, trong đêm đen những tảng đá to lớn đáng sợ như cất giấu một đám quái thú đằng sau. Mạc Thanh Cốc sắc mặt tái nhợt bảo vệ phía sau lưng ta, thấy ta đã ngăn hết tên lại không bị thương mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng sắc mặt lại lập tức khó coi.

Trong đêm, sau quái thạch che giấu bao nhiêu người? Trên mũi tên bị ta đánh rớt có khắc chữ "Nhữ", đúng là dấu hiệu của Nhữ Dương Vương phủ, ta và Mạc Thanh Cốc nhìn nhau, trong lòng rét lạnh. Chúng ta trước vừa dính bẫy Cái Bang, sau lưng đã có Nhữ Dương Vương phủ mai phục, nếu như hai việc này có liên quan với nhau, Cái Bang nếu hàng phục Nhữ Dương Vương phủ, thiên hạ kia liệu có thể còn giành lại được sao?

Ta vừa nghĩ đến đó lại cảm thấy không thể nào, Trần Hữu Lượng chẳng qua dùng bang chủ giả ra lệnh cho Cái Bang, không lâu sau sẽ bị hậu nhân Dương Quá vạch trần, vậy người của Nhữ Dương Vương phủ mai phục đằng kia sẽ là ai? Triệu Mẫn? Không thể, nàng hiện giờ còn bận dính lấy Trương Vô Kỵ, một lòng muốn gây ấn tượng tốt với Võ Đang làm sao có thể tính kế Mạc Thanh Cốc? Lúc này trong trí ta bỗng hiện lên một cặp mắt âm lãnh, cả kinh thốt ra:

"Thành Côn!"

https://thuviensach.vn

“Chu cô nương quả nhiên trí nhớ không tồi, không uổng công lão phu. Thế tử, lão phu nói không sai chứ? Chu cô nương này không phải người thường đâu!”

Một giọng nói vang lên, bốn phía theo đó cũng sáng bừng lên vì đuốc cháy, chỉ thấy trên vách núi xung quanh nơi nơi đều là võ sĩ, mỗi người cầm cung tên trong tay, tám tên thần xạ lại thủ vệ bên một người vẻ công tử phú quý tầm trên dưới ba mươi tuổi mặc áo gấm màu vàng. Bên người hắn ngoại trừ tám xạ thủ còn có hai kiếm sĩ, Huyền Minh nhị lão, còn có kẻ hóa thành tro ta cũng nhận ra, áo xám, đầu đội nón rộng vành phủ khăn che mặt, chính là Thành Côn. Gã công tử phú quý kia, chắc hẳn chính là anh trai Triệu Mẫn, Vương Bảo Bảo.

Ta nhìn thế trận xung quanh, biết rằng chúng ta không còn hy vọng nào, trong lòng sợ hãi đến phát run, lần đầu tiên cảm thấy cái chết đến gần mình như vậy. Lúc này Mạc Thanh Cốc bỗng cầm lấy tay ta, ánh mắt đạm mạc dịu dàng nhìn ta chăm chú, giống như nói cho ta, đừng sợ. Ta nghĩ đến hắn hiện giờ công lực hao hết, không còn sức gì để phản kháng, tình cảnh của hắn so với ta còn nguy hiểm hơn, nghĩ đến ta đã quyết phải bảo vệ hắn an toàn, quyết không để hắn chết, lập tức ổn định bối rối trong lòng, cao giọng đáp:

“Đa tạ Thành Côn, à không, là Viên Chân đại sư khích lệ. Không biết đêm khuya thế này, thế tử cùng Viên Chân đại sư không yên giấc, lại đi vào nơi biên ải hoang vu này làm gì?”

“Mạc Thất hiệp, Chu cô nương quả nhiên bất phàm, lâm nguy không sợ. Tiểu vương đến đây thật không có ý xấu, chỉ muốn mời Mạc Thất hiệp đến vương phủ làm khách, khoản đãi một phen. Còn Chu cô nương, Thành sư phụ đã có lời, về phần ông ấy tìm cô có việc gì, tiểu vương cũng không tiện hỏi rõ.” Vương Bảo Bảo chắp tay, cao giọng đáp.

Mạc Thanh Cốc nhíu mày, lạnh lùng:

https://thuviensach.vn

“Thế tử nếu có thời gian rảnh như thế, sao không đem muội muội ngươi mang về Đại Đô mà để nàng cứ theo Vô Kỵ cháu ta nhùng nhằng không thôi? Ngươi muốn mời ta về làm khách? Trận thế này không phải quá lớn rồi đấy chứ?”

“Thế tử, hai người này đều là giả vờ. Rõ ràng là Trương Vô Kỵ bắt đi tiểu quận chúa, hiện tại lại lật giọng như thế, để thuộc hạ đi giáo huấn bọn chúng.” Lộc Trượng Khách mặt trơ ra, vô sỉ nói.

Mạc Thanh Cốc nghe đến ngạc nhiên, cười khổ nói:

“Chẳng lẽ thế tử tưởng Vô Kỵ bắt cóc quận chúa của các ngươi sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Vương Bảo Bảo chau mày hỏi lại.

Ta cười lạnh một tiếng, khinh bỉ:

“Thế tử đánh giá Trương Vô Kỵ cao quá rồi, luận thông minh, luận thủ đoạn, dù có mười Trương Vô Kỵ cũng không phải là đối thủ của muội muội ngươi, hắn há có thể bắt cóc Triệu quận chúa? Mấy ngày trước ta còn chính mắt thấy muội muội bảo bối của ngươi quấn lấy hắn không chịu rời, Trương Vô Kỵ mấy lần đuổi nàng đi mà nàng đều không chịu.”

“Thành sư phụ, bọn họ nói thật sao? Ông không phải nói Mẫn Mẫn bị thương nặng, bị Trương Vô Kỵ của ma giáo bắt đi sao?” Vương Bảo Bảo lạnh lùng hỏi Thành Côn, giọng không một chút khách khí, khác hẳn thái độ cung kính của Triệu Mẫn.

Thành Côn không chút hoang mang, khom người chậm rãi đáp:

“Thế tử, quận chúa bị thương hay không ngài còn không rõ sao? Nếu chỉ bằng tại hạ nói quận chúa bị thương bị bắt cóc thì thế tử sao có thể tin lời ngay được?”

https://thuviensach.vn

“Không sai, tiểu vương biết được từ bồ câu đưa tin, nói Mẫn Mẫn bị thương nặng, mới dưỡng thương mấy ngày, không rõ tung tích, nếu không thế tiểu vương cũng không dẫn tinh nhuệ của vương phủ giao cho Thành sư phụ điều khiển.”

Vương Bảo Bảo tia nghi ngờ trong mắt chợt lóe rồi tắt, tuy hắn có nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không muốn dùng an nguy của em gái để thử nghiệm, chung quy cũng vẫn là quá yêu quý em gái mà thôi.

Ta vừa định giải thích, lật tẩy lời nói dối của Thành Côn, Mạc Thanh Cốc lại nắm tay ta, lắc đầu với ta, đạm mạc nói:

“Chỉ Nhược, đừng nói thêm nữa, dù nói gì hắn cũng sẽ không tin đâu. Thế tử, muốn ta đến Nhữ Dương Vương phủ là hy vọng Vô Kỵ đem muội muội ngươi đến đổi phải không? Được, ta đồng ý đi cùng ngươi, bất quá ngươi phải thả Chu cô nương rời đi.”

“Không thể được, hiện giờ các ngươi đã là cá nằm trong giỏ, ta sao phải nói điều kiện với các ngươi? Ta đã đáp ứng với Thành sư phụ, đem Chu cô nương tặng cho ông ấy, làm sao có thể không giữ lời?” Vương Bảo Bảo lắc đầu, vẻ đáng tiếc nói.

Mạc Thanh Cốc cười đạm mạc, tựa hồ như không để ý đến lời cự tuyệt ấy, dung nhan lạnh lùng phiêu dật trong đêm đen tuấn mỹ khác thường, y phục đen tuyền khẽ phất phơ, gương mặt tái nhợt tràn ngập mị lực bức người, thanh âm thanh lãng truyền đến từng góc nhỏ của vách núi:

“Nếu thế tử không đồng ý, vậy tại hạ cũng không làm gì được. Bất quá nếu ngươi nghĩ làm vậy có thể đủ để bắt ta, đáng tiếc rồi. Chỉ Nhược, không có ta vướng chân, em có thể thoát ra đúng không? Vậy em hãy đi đi!”

Nói xong, Mạc Thanh Cốc liền đẩy mạnh ta đang bối rối ra, thả người nhảy xuống miệng vực tối đen bên dưới, giọng nói trong trẻo lạnh lùng

https://thuviensach.vn

vọng khắp vách núi:

“Không ai có thể điều khiển sinh tử của ta. Chỉ Nhược, bảo trọng!”

“Mạc Thanh Cốc!!!”

Ta đau đớn hãi hùng nhìn hắn thả mình xuống vực núi sâu đen ngòm, oán hận nhìn bọn người đang vây quanh rồi nhảy xuống theo không chút do dự. Trong gió xé vù vù buốt giá, cảm giác mất trọng lượng khi rơi tự do không làm ta sợ, trong mắt ta chỉ hướng đến thân ảnh màu đen đang rơi nhanh bên dưới.

Vài lần vung Xà Kiếm Tiên vào thành vực trợ lực đẩy mình rơi xuống nhanh hơn, cuối cùng ta cũng đến được bên cạnh hắn, mừng rỡ mà ôm lấy hắn. Mạc Thanh Cốc đang nhắm mắt lại, thần sắc an tường xen chút không cam lòng, cảm nhận được cái ôm của ta, hắn khiếp sợ mở to mắt nhìn ta đang ôm hắn cùng rơi xuống đáy vực sâu thăm thẳm, trong mắt hiện lên thống khổ, đau lòng nói:

“Sao em lại ngốc như vậy? Tại sao không trốn? Tại sao phải nhảy xuống?”

“Chàng sống ta sống, chàng chết ta chết, ta nói rồi, ta không cho phép chàng rời khỏi ta, không cho phép chàng chết!”

Ta nhìn hắn, cười đáp lại, nói xong hai tay vốn đang ôm hắn đổi lại tư thế, chuyển thành tay trái kéo tay hắn, tay phải toàn lực vung Xà Kiếm Tiên, sử mũi kiếm sắc nhọn cắm sâu vào đá vách núi rồi vận khí trợ lực, cổ tay chịu lực quá mạnh cố chịu đựng đau đớn, rút roi ra, mấy chục trượng tiếp theo vẫn lặp lại động tác như vậy.

Một lần lại một lần, tay của ta đau đớn rã rời, bàn tay đã toạc ra, máu tươi chảy ròng ròng, tay trái vì chống chịu lực quá nặng như muốn đứt rời, nội lực hao tổn quá nhiều, sức chống đỡ còn lại toàn bộ dựa vào ý chí và

https://thuviensach.vn

khí lực cuối cùng của cơ thể mà chịu đựng. Mạc Thanh Cốc một lần lại một lần muốn kéo tay ta ra hòng ép ta buông hắn nhưng đều không thành công. Không biết bao lâu, ta nhìn thấy cây cối màu xanh sậm um tùm bên dưới, biết cuối cùng đã đến đáy vực, trong lòng thả lỏng, rốt cuộc không chịu đựng được nữa mà ngất đi, nhưng dù là hôn mê hai tay cũng không chịu buông ra, khiến Xà Kiếm Tiên xiết một vệt dài trên vách đá thẳng xuống đáy vực

————————ta là rơi đáy vực cẩu huyết kịch tình phân cách tuyến ————————-

(nguyên lời tác giả nha, ta ko chịu trách nhiệm gì hết ^^)

Khi ta tỉnh lại, mặt trời thẳng phía trên sáng chói mắt tỏa những tia nắng vàng rực chiếu lên người ta, thật ấm áp. Một dòng khí ấm nóng lưu động trong cơ thể ta, cánh tay trái đau như gãy lìa vẫn cử động được, tay phải không một chút cảm giác, ta hoảng hốt trong lòng, không phải là bị phế hoặc gãy mất luôn rồi chứ? Ta vội nhấc cánh tay lên, tay vẫn còn, được băng bó một lớp vải màu đen hoàn hảo, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào. Bỗng nhiên phía sau truyền đến một âm thanh lạnh lẽo:

“Em không biết tay còn trên người hay không sao? Nghĩ là không còn sao?”

“A! Dọa ta! Ta còn tưởng, còn tưởng.. là ma quỷ gì nữa. Thất thúc, chàng thế nào? Không bị thương chứ? Có đau gì không?”

Ta bị dọa cho hoảng sợ, vội quay đầu lại liền thấy Mạc Thanh Cốc mặt đen lại, lạnh lùng nhìn ta, hai tay đặt trên lưng ta độ khí giúp ta chữa thương. Ta đỏ mặt, mới để ý thấy hắn đã cởi áo ta ra, hai bàn tay nóng như lửa dán sát lưng ta, vừa định đẩy ra lại nhận ra toàn thân không còn chút sức lực, tay vừa nâng một chút đã khiến toàn thân đau nhức, tay phải như liệt luôn không có chút cảm giác nào.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc thấy ta tỉnh, vẻ mặt đang lạnh băng rốt cuộc cũng tốt hơn lên một chút, chậm rãi thu hồi nội lực, giúp ta mặc áo lại, đeo Xà Kiếm Tiên lại vào thắt lưng cho ta, rồi hai tay bế ta đi ra nơi ánh nắng nhiều hơn, nơi đó có một đống lửa đang cháy, ôm ta ngồi đó, ngữ khí giận dữ cùng đau lòng:

“Ta không bị thương gì, bị thương đều trên người em. Em không muốn sống nữa phải không? Em có biết tay em thiếu chút nữa là bị phế rồi không? Sao em lại ngốc thế? Ở trên đó sao không chịu trốn đi?”

“Không sao, em không đau chút nào, thật đó. Em thấy mình nhảy xuống không nhất định sẽ chết, còn như ở lại trên đó, nhiều cao thủ như thế vây lại đánh, nhất định không chống nổi. Chàng còn nhớ bọn thần tiễn lợi hại thế nào? Ngay cả Diệt Tuyệt sư thái cũng không đấu lại, em làm sao có thể trốn được.”

Hiện giờ không có áp lực sinh tử gì, những điều nghĩ đáy lòng không nói lên lời, cũng không muốn hắn cảm thấy nợ ta cái gì, đành phải vui vẻ mà nói cười, vui vẻ vì cái ôm công chúa dịu dàng của hắn, cảm thấy lòng mình tràn đầy hạnh phúc, rốt cục, rốt cục ta cũng đã có một người yêu ta dịu dàng ấm áp như vậy, ôm ta như công chúa như bảo bối, giống như ta chính là điều duy nhất với hắn.

Mạc Thanh Cốc biết ta không nói thật, càng biết điều ta nói khi đang rơi xuống mới là thật nhất, hắn không vạch trần, chỉ cẩn thận tránh đụng mạnh tay ta, càng thêm ôn nhu ôm ta chặt hơn trong ngực, gắt gao nói:

“Không có lần sau, tuyệt đối sẽ không có lần sau. Về sau ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn em, làm khó dễ em. Những ai đụng đến em ta tuyệt đối không tha, hừ!”

“Đừng giận, chúng ta và Thát tử vốn chính là thế bất lưỡng lập, là cừu địch, làm sao có thể trách người thương tổn mình, chỉ có thể tự trách bản

https://thuviensach.vn

thân chưa đủ nỗ lực, chờ đến khi chúng ta mạnh hơn, cũng là lúc đuổi bọn chúng ra khỏi Trung Nguyên. Lập trường khác nhau thôi, tên Vương Bảo Bảo kia cũng chỉ vì quá yêu muội muội mà bị Thành Côn lợi dụng, bất quá Triệu Mẫn cô nương kia cũng thật rất phiền phức, tự mình bỏ đi mà không nói rõ ràng, khiến chúng ta gặp phải chuyện như vậy."

Ta toàn thân mềm nhũn không chút khí lực, chân khí trong đan điền cũng cạn kiệt, ta biết lần này thân thể bị thương quá nặng, nhất định phải tu dưỡng tốt mới có thể khôi phục.

Mạc Thanh Cốc đặt ta xuống bên đống lửa, phủ kín cỏ khô êm ái lên tảng đá cho ta dựa, đem áo dài đắp lên người ta, nắm tay ta, ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng nói:

"Em ngất đi đã ba ngày, nhất định đã đói bụng, trước tiên hãy nằm ở đây, ta đi làm chút gì cho em ăn, một lát sẽ trở lại. Toàn thân gân mạch và xương cốt của em đều đã bị thương, ngàn vạn lần đừng tùy tiện lộn xộn, nghỉ ngơi cho tốt, về sau nhất định không sao…"

"Biết rồi, chàng không cần dài dòng như thế, ta đối với thân thể mình hiểu rất rõ, chỉ mất mấy tháng thôi là có thể khôi phục lại như trước kia được." Ta ngắt lời dặn của hắn, ta bị thương lại không phải sắp chết, bộ dáng rầu rĩ này của hắn, sao mà lại dặn dò nhiều như thế, trước đây cũng có nói nhiều như vậy đâu!

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng cười, rất nhanh quay người đi, giấu lại trong mắt tia đau lòng. Ta nhìn khinh công lợi hại của hắn, biết nội công hắn đã gần như khôi phục lại hoàn toàn, mừng thầm thay cho hắn. Ánh nắng vàng rực rỡ, hơi ấm tỏa ra từ đống lửa, cho dù ở nơi hoang dã thế này cũng thực thoải mái, đáng tiếc tay chân không thể cử động, toàn thân cũng mệt mỏi rã rời, từ khi sinh ra, cho đến nay ta chưa từng thảm như vậy.

https://thuviensach.vn

Lập tức yên lặng vận khởi khẩu quyết hô hấp, dùng Bất Lão Trường Xuân công tự chữa thương, lần này tiến xa thêm được một chút, bấy lâu ta bị ngừng lại ở tầng thứ ba không tiến thêm được, lần này xảy ra biến hóa, không chút trở ngại tiến lên tầng thứ tư, hô hấp một hơi là qua không chút trở ngại, lòng ta vui vẻ, lần này thực là nhân họa đắc phúc, không biết tầng thứ tư này là phải đem nội lực mất hết hay phải trải qua sợ hãi, đối mặt sinh tử mới thành được nhỉ?

Ý tưởng này chỉ thoáng qua đầu ta một chút, sự chú ý của ta lại quay trở về đoạn khẩu quyết thứ tư đang vận hành trong người, muốn xem có gì khác lạ. Theo lượt hô hấp nhịp nhàng, tứ chi mềm mại vô lực từ bên trong toát ra một luồng nhiệt nóng nhẹ nhàng nhập vào kinh mạch, tác động nhè nhẹ lên cơ quan xúc giác, chuyển động một vòng trong cơ thể, ta liền cảm thấy hô hấp thoải mái đi rất nhiều, cảm giác của thân thể cũng tăng lên không ít, loại cảm giác kỳ lạ này khiến ta dễ chịu mà mơ màng thiu thiu ngủ.

Cho đến khi một mùi thơm đồ ăn dễ chịu bay đến khiến ta tỉnh dậy. Lúc này trời đã hơi mờ mờ tối, ta nhìn người đàn ông mặc trung y màu trắng ngồi ngay ngắn trước mặt, trong lòng ấm áp:

“Trời đã tối rồi sao? Chàng mặc ít như vậy có lạnh không?”

Ta nói xong, mặt đỏ lên, sao giọng mình so với trước lại ngọt hơn mấy phần, hắn sẽ giễu ta mất.

“Bây giờ đã đầu mùa hạ, ta lại có nội lực hộ thân, không lạnh. Hiện giờ vẫn còn sớm, chẳng qua ở đáy vực nên ánh nắng không còn chiếu đến nữa. Em đói sao? Ngủ được như vậy có lẽ đã khá hơn nhiều, mau ăn chút đi.”

Mạc Thanh Cốc đứng lên, đem đồ ăn đựng trong một cái âu bằng đá đặt xuống múc ra bát gỗ, dùng thìa đẽo ra từ gỗ rửa sạch sẽ để vào bát rồi

https://thuviensach.vn

quay lại, bưng đến trước mặt ta, cẩn thận thổi cho đỡ nóng.

Ta nhìn âu đá, bát gỗ, thìa gỗ, không phát hiện ra chính mình đang giống như làm nũng:

“Thất thúc, số Đồ Long đao này thật không may, trong tay Tạ tiền bối dùng để săn thú bắt cá, sau khi thành kiếm thì lại phải đục gỗ đẽo đá làm nồi bát, thật là mất hết uy phong võ lâm chí tôn a!”

“Sao lại nhiều đạo lý vậy? Đồ vật dù có tốt đến mấy cũng vẫn là đồ vật, đương nhiên là phải dùng. Em nếm thử xem, đây là ta dùng thịt chương (một loài động vật giống hươu) cùng nấm và mấy loại rau dại nấu thành cháo thịt. Em đã ba ngày không ăn gì rồi, bị thương xong cơ thể chắc chắn sẽ suy nhược, chỉ có thể ăn những thứ dễ ăn thế này, chờ khá hơn một chút mới có thể ăn đồ ăn như bình thường.”

Mạc Thanh Cốc ôm ta đặt dựa vào ngực hắn, ôn nhu đút từng thìa cho ta ăn.

Ta nhìn trong bát có thịt băm, rau rừng với nấm, trong lòng ngọt ngào, bỗng nghĩ hay là không nói cho hắn biết nội lực mình đã có đột phá, hiện tại nếu cố gắng cũng có thể đứng dậy, muốn hưởng thụ ôn nhu của hắn nhiều một chút, nhưng ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt mệt mỏi của hắn, nhìn đôi mắt đã đỏ lên vì thiếu ngủ lại thấy đau lòng, ba ngày nay nhất định hắn chưa được nghỉ ngơi chút nào, vừa phải chiếu cố ta lại vừa vận công khôi phục nội lực, không biết có bao nhiêu vất vả.

Cháo thịt trong miệng cũng biến thành chua chát, ta cúi đầu, cố nuốt xuống. Uống xong bát cháo, ta nhìn hắn lắc đầu, tay trái còn cử động được giơ lên, vuốt ve khuôn mặt hắn, đau lòng:

“Mới ba ngày, chàng sao lại gầy đi nhiều như vậy? Chàng đã ăn chút gì chưa? Một lát chàng phải nghỉ ngơi chút đi.”

https://thuviensach.vn

“Đừng lo, ta không sao. Dưới đáy vực này cây cối và dã thú rất nhiều, chúng ta sẽ không chết đói, nhưng cây cối quá rậm rạp, ba ngày nay ta bốn phía tìm kiếm quá mười dặm cũng không thấy được đường nào có thể ra.” Mạc Thanh Cốc nhíu mày, vẻ mặt lo lắng.

Ta nắm tay hắn nói:

“Đừng lo cho ta, lần này ta chính là nhân họa đắc phúc, nội lực đã đột phá tiến vào tầng thứ tư, chàng không thấy ta tinh thần tốt hơn nhiều sao? Cho dù không có thuốc gì ta cũng sẽ khỏi rất nhanh, chỉ là đáy vực này rất kỳ quái, phía trên ta không nhìn thấy có núi vây quanh, nhìn ánh mặt trời như vậy cũng không giống như bị che kín hết.”

“Đừng lo, ta thấy ở phía nam cách đây mấy dặm phát hiện ra một ngôi mộ, theo thời gian trên bia mộ thì đã lập cách đây quá ba trăm năm, nhưng cũng chứng tỏ quanh đây nhất định có đường ra, chẳng qua chúng ta chưa tìm được thôi.”

Mạc Thanh Cốc buông bát, trở lại ngồi bên cạnh ta, nhẹ nhàng lau lau khóe miệng cho ta, cười dịu dàng, vẻ mặt nhẹ đi rất nhiều, không chút băn khoăn lo lắng nào.

Ta kinh ngạc mở to mắt, không dám tin hỏi lại:

“Người nào lợi hại như vậy? Lại được an táng ở nơi biên ải này, còn có người lập bia cho hắn nữa.”

“Ta cũng chưa từng nghe nói đến, chỉ thấy mặt trên có khắc chữ ‘Tiêu Phong, Đoàn A Châu phu thê chi mộ’, bên cạnh có một bia mộ nhỏ hơn, khắc chữ ‘Đoàn A Tử chi mộ’, lập trong thời Bắc Tống. Ta chưa từng nghe nói Bắc Tống có đại tướng họ Tiêu, chắc là người Khiết Đan Liêu quốc, quý tộc bọn họ hầu như đều là họ Tiêu, có lẽ đó là quý tộc người Liêu chết trận gần đây. Bằng không nếu là người bình thường không ai lại lập bia xây mộ ở nơi vực sâu núi thẳm thế này.” Mạc Thanh Cốc đạm mạc nói.

https://thuviensach.vn

Ta lại kinh ngạc đến không nói nên lời, không để ý đến thân mình vô lực, khẩn trương níu tay Mạc Thanh Cốc hỏi:

“Tiêu Phong? Đoàn A Châu? Đoàn A Tử? Ba cái tên này chàng không nhìn nhầm đấy chứ? Không thể nào! Không có khả năng a!”

“Em đã từng nghe qua sao? Không thể nào a, chư tử bách tính, các loại sử ký tạp học.. ta đều đã xem qua, chưa từng nghe có ghi lại chuyện về ba người này.” Mạc Thanh Cốc nhíu nhíu mày, khó hiểu.

Ta cười thầm một tiếng, nghĩ, cũng không thể nói rằng kiếp trước ta từng xem qua được. Quan ngoại, đáy vực, A Tử ôm xác Tiêu Phong nhảy xuống tự vẫn, ta sao lại không nghĩ đến nhỉ, vô luận là Đoàn Dự hay Hư Trúc, một người là vua một nước, một là thống lĩnh một môn phái lớn cả ngàn người, huynh đệ kết nghĩa của bọn họ chết, làm sao có thể không an táng, bỏ mặc hắn phơi thây nơi hoang dã được.

Ta nhìn thấy được nghi vấn trong mắt Mạc Thanh Cốc, đành giải thích:

“Chuyện về ba người này, trong sách Tiêu Dao phái của mẹ để lại cho ta có nói qua, Tiêu Phong là đại ca kết nghĩa của chưởng môn đời thứ ba, tên cũ là Kiều Phong, là bang chủ Cái Bang. Khi đó người trong giang hồ có danh xưng Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, hắn cũng là một nhân vật tuyệt đại anh hùng, năm đó ở ngay trên vách núi này, một mình xông qua hơn mười vạn binh mã bắt giữ hoàng đế nước Liêu, buộc hắn thề trăm năm không xâm phạm Đại Tống, giúp Đại Tống được yên ổn hòa bình trong một trăm năm. Nhưng hắn cũng là một người Liêu, cảm thấy hổ thẹn với dân tộc mình, ngay tại cửa biên ải tự sát, Đại Tống không ai ghi chép lại chuyện của hắn, còn mấy chục năm sau hủy ước, cùng người Kim liên thủ diệt Liêu, kết quả tạo ra người Kim trở nên hùng mạnh, nhà Tống càng ngày càng suy tàn.”

https://thuviensach.vn

“Không ngờ thế gian lại có nhân vật anh hùng như vậy, Chỉ Nhược, nếu em nói không thấy quá mệt, có thể kể cho ta nghe chuyện của mấy người này được không?”

Mạc Thanh Cốc nghe ta nói qua vài câu, liền sinh ra vô vàn kính ngưỡng với vị tiền bối này.

Ta cười, nắm tay hắn nói:

“Người như vậy ai có thể không kính trọng? Năm đó hắn là một nhân vật xuất chúng, sư tổ Tiêu Dao môn chúng ta so ra cũng không bằng. Hắn tuy là bang chủ Cái Bang, thân thế thật sự lại không phải người Tống, hắn vốn là con trai của một quý tộc người Liêu, phụ thân hắn bị phụ thân của Nam Mộ Dung…

….. Hắn tự thẹn với dân tộc và nghĩa huynh hoàng đế của mình, đành tự vẫn mà chết, mà A Tử cũng tự móc hai mắt, ôm xác hắn nhảy xuống vực.”

Cả câu chuyện dài, cho dù đã giản lược đi không ít nhưng vẫn khiến ta nói đến khuya mới hết, miệng mỏi lưỡi khô.

“Chỉ Nhược, về sau mặc kệ thế nào, ta quyết không để em rời khỏi ta mà đi. Ngày đó nếu như Đoàn A Châu cô nương còn sống, Tiêu tiền bối nhất định không chọn cái chết để giải quyết vấn đề.”

Mạc Thanh Cốc rót một bát nước ấm, thổi cho nguội bớt xong, chậm rãi đút cho ta uống, vẻ mặt cũng ảm đạm đi nhiều, cảm thán cho vận mệnh Tiêu Phong.

Ta kéo tay Mạc Thanh Cốc, cắn môi nói:

“Thanh Cốc, ngày mai ta muốn đi tế bái Tiêu tiền bối một chút, hắn cũng coi như là tổ tiên của bổn môn a!”

https://thuviensach.vn

“Được, ngày mai ta đi cùng em, Tiêu tiền bối là người như vậy, thật đáng cúi đầu. Thân thể em chưa được tốt, lại mệt lâu như vậy, mau ngủ đi.” Mạc Thanh Cốc chất thêm củi vào lửa rồi trở lại ôm ta, đặt ta thoải mái dựa vào lồng ngực hắn rồi dùng áo ngoài đắp lên cho ta, vuốt ve đầu ta nói.

Ta biết hắn lo ta bị lạnh, cũng không từ chối, gật đầu, “dạ” một tiếng, tựa đầu vào ngực hắn, hưởng thụ ấm áp của cơ thể hắn vây quanh, rất nhanh liền say ngủ. Mạc Thanh Cốc ôm ta cũng mơ màng, cảm giác thấy lạnh liền lập tức tỉnh dậy chất thêm củi vào lửa, cứ lặp lại như vậy cho đến hừng đông, giấc ngủ hắn cũng không được trọn vẹn.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tiêu Phong Mộ Trắc Kiến Tiêu Dao

Sáng sớm, ta nằm dựa vào ngực Mạc Thanh Cốc ấm áp, mở to mắt bừng tỉnh vì cảm giác căng trướng quen thuộc ở bụng. Nhìn Mạc Thanh Cốc khuôn mặt mệt mỏi đã ngủ say, hô hấp đều đặn, ta nhẹ nhàng thở ra, khẽ nhích ra khỏi người hắn, nhịn đau đớn trong người tay trái chống lên tảng đá cố nhấc mình ngồi dậy, loạng choạng đứng lên. Vừa đi được hai bước thì chân đã nhũn ra, không tuân theo điều khiển của cơ thể khiến ta loạng choạng ngã xuống, toàn thân lại chịu thêm một trận đau đớn khiến ta thốt ra một tiếng rên rỉ.

“Chỉ Nhược! Có đau không? Có việc gì sao không gọi ta, đau lắm không?” Mạc Thanh Cốc bị tiếng rên của ta đánh thức, vội đứng dậy ôm ta lên. Đêm qua hắn lo ta ngủ không sâu, lỡ như đụng tới chỗ bị thương lại đau mà tỉnh, lại thêm sợ ta bị lạnh nên vẫn ôm ta ngủ, tuy thỉnh thoảng phải trở dậy tiếp thêm củi cho đống lửa nhưng tứ chi vẫn bị đè ép tê rần, lúc này đột ngột đứng dậy, hắn cũng choáng váng một chút, suýt chút nữa thì ngã.

Ta nắm vạt áo hắn, cảm nhận được thân thể hắn đã ổn định lại, nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nhìn hắn ánh mắt phiếm tơ máu cùng sắc mặt mỏi mệt, trong lòng lại đau xót, thầm bực chính mình sao lại không cẩn thận, hắn thật vất vả mới ngủ được một chút, mình lại đánh thức hắn dậy, lại nghĩ đến lời hắn mới nói, sắc mặt ta đỏ lên, ngại ngùng nói:

“Thất thúc, ta đã tốt hơn nhiều rồi, có thể tự đi được.”

“Có thể đi mà ngã vậy sao? Lần này thân thể em đã chịu thương quá nặng, nếu là người bình thường sớm đã mất mạng, em dựa vào nội lực mà

https://thuviensach.vn

chống đỡ mới có thể khá hơn được chút, làm sao lại không chú ý như thế? Có việc gì mà bắt buộc tự mình đứng dậy? Thân thể em hiện giờ tốt nhất là nằm yên một chỗ dưỡng thương, không thể tùy tiện di chuyển.” Mạc Thanh Cốc nghiêm mặt nói với ta.

Nhưng ta nghĩ đến phải nhờ hắn, trong lòng xấu hổ, mặt cũng đỏ bừng, đẩy hắn ra, ấp úng:

“Thất thúc, ta muốn… đi giải quyết…. một chút… Ta có thể tự đi, chàng yên tâm…”

“Chỉ Nhược, em về sau là thê tử của ta, chúng ta sớm muốn gì cũng thành thân mật, ta giúp em thì có sao, không cần phải thẹn thùng.”

Mạc Thanh Cốc cười khẽ một tiếng, ôm ta hướng vào trong rừng, vừa đi vừa nói, đến một nơi bằng phẳng cỏ mọc cao um tùm mới dừng lại, lúc này sắc mặt cũng hơi đỏ lên, bàn tay rụt rè hướng quần ta định cởi ra.

Ta vội giữ tay hắn lại, giọng nghẹn ngào muốn khóc nói:

“Thất thúc, chàng buông ra, để ta tự mình làm, ta không muốn… để chàng… nhìn thấy…” Trong mắt đã rưng rưng nước mắt, vừa ngượng lại cảm thấy khó chịu, nhất là không thể để hắn nhìn thấy mình bộ dáng thế kia được.

“Đừng khóc, nha đầu ngốc, thôi! Ta đi trước vậy, có gì thì gọi ta, đừng cậy mạnh!”

Mạc Thanh Cốc nhìn ta sắp bật khóc, trong lòng cũng đau theo, bất đắc dĩ đành bỏ ta ra, đi ra rừng cây bên ngoài.

Ta vội dùng tay trái cởi bỏ thắt lưng, nhịn đau làm xong một trong những việc mà nhân sinh bắt buộc phải làm, mà lần này thật sự là chật vật và đau đớn nhất, chỉ cần nghĩ đến việc Mạc Thanh Cốc nhĩ lực tốt, chút

https://thuviensach.vn

khoảng cách ấy tuy không gần nhưng hắn có thể nghe thấy, trong lòng xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn nữa, mặt đỏ như tôm rang. Đợi xong xuôi, ta mới phát hiện ra, cởi đồ ra thì dễ, mặc lại mới khó, lúng túng nửa ngày với một tay cũng vẫn không thể quấn nổi cái thắt lưng vào, càng đừng nói đến việc đeo lại Xà Kiếm Tiên lên. Bên ngoài Mạc Thanh Cốc đợi lâu, lo lắng lên tiếng gọi, bất đắc dĩ, ta đành nhịn đau miễn cưỡng đi mấy bước tránh khỏi chỗ dơ bẩn kia rồi mới gọi hắn lại hỗ trợ.

Sự việc xấu hổ ban sáng qua đi, Mạc Thanh Cốc lại giúp ta ăn cháo, rồi hai chúng ta quyết định đến mộ Tiêu Phong tế bái một chút. Thu dọn vài thứ, Mạc Thanh Cốc lấy ra một cây trâm bằng trúc rõ ràng là mới làm, bề mặt nhẵn bóng, bàn tay vụng về đem mái tóc dài của ta sơ gọn lại, cài cây trâm lên.

Ta đỏ mặt, trong lòng ngọt ngào, hạnh phúc dựa vào ngực hắn, mặc hắn bế ta đi đến mộ, tưởng tượng ra bộ dáng hắn làm trâm rồi tỉ mỉ mài nhẵn cây trâm cho ta, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Mạc Thanh Cốc cảm nhận được ta vui vẻ, sắc đỏ trên mặt dần dần giảm bớt, một hồi cũng khôi phục lại vẻ đạm mạc như thường, nhưng ta đang dựa vào ngực hắn, có thể nghe rõ ràng trái tim hắn trong ngực đập thình thịch liên hồi nhanh hơn bình thường, hiểu được hắn trong lòng không như bề ngoài biểu hiện vẻ bình tĩnh.

Một lát sau, hai chúng ta đi qua rừng cây, trước mắt chính là khu rừng trúc tươi tốt, những bụi trúc đan xen nhau đầy gai góc rậm rạp. Xem rừng trúc tách riêng ra khỏi rừng cây như không liên quan gì, rõ ràng không phải tự nhiên có mà là được bàn tay con người trồng lên, nhưng trải qua ba trăm năm mưa gió sinh trưởng trong tự nhiên, rừng trúc này so với hoang dã cũng không khác nhau gì mấy, bên trong có thỏ trúc, chuột trúc, chim hoang thú nhỏ đều không sợ người, tự nhiên kiếm ăn bên trong, nếu không phải rừng trúc và rừng cây bên ngoài phân biệt rõ thì cũng không thể nhìn ra khác biệt. Mạc Thanh Cốc ôm ta, nhẹ nhàng nói:

https://thuviensach.vn

“Chỉ Nhược, đừng cố cử động, ta đưa em đến.”

Nói xong vận khí, toàn thân tràn nội lực ôm ta bay vọt qua phía trên những ngọn trúc, dưới chân điểm nhẹ một chút liền lướt qua sáu bảy trượng, một lát mới dừng lại hạ xuống dưới.

Ta trong lồng ngực hắn không cảm thấy chút chấn động nào, biết hắn khinh công cao cường hơn ta rất nhiều, hắn có ba mươi năm công lực dĩ nhiên mạnh hơn ta chỉ có năm sáu năm, trong lòng bội phục. Hiện giờ đã ở bên dưới, ta đánh giá bốn phía, thấy trước mắt là một khối đá cao đến hai thước cùng một tấm bia đá cao chừng hơn một thước, trên đó dây leo phủ kín xanh rì, lại bị trúc và cỏ dại vây quanh bốn phía nên phần lớn không nhìn thấy rõ, chỉ có mấy chữ to khắc trên đỉnh bia mộ kia là có thể miễn cưỡng trông thấy được một chút, còn tên người lập bia bên dưới đã bị che khuất.

Ta nhìn bốn phía hoang vu tiêu điều, thầm nghĩ Tiêu Phong một đời anh hùng, mấy trăm năm sau phần mộ lại hoang vắng thê lương như thế này, có lẽ đã rất lâu rồi không ai đến viếng. Mà ta, sinh ra trong thế giới Ỷ Thiên, có lẽ đợi đến thời Tiếu Ngạo Giang Hồ cũng sẽ không ai còn nhớ, khi đó ta thế nào rồi? Có lẽ là một đống xương trắng. Nghĩ đến đây, ta không khỏi thở dài, khe khẽ ngâm:

“Nhân sinh lý lẽ ai ơi,

Làm người cốt được thảnh thơi đủ rồi.

Ai ai cũng có thời thăng giáng,

Chẳng một ai chỉ xuống không lên.

Trong may có rủi kề bên,

Rủi kia cũng sẵn có hên ẩn tàng.

https://thuviensach.vn

Giàu sang đâu hẳn giàu sang mãi,

Trời chói chang có lúc xế chiều.

Trăng kia sáng mãi bao giờ,

Tròn rồi lại khuyết đầy chờ khi vơi.

Đất thoai thoải đông nam một cõi,

Vòi vọi nghiêng tây bắc trời cao.

Dù cho thiên địa nhường bao,

Cũng chưa toàn vẹn làm sao con người.

Chớ nên cau mặt nhíu mày,

Cũng đừng tranh cãi để cầu hơn ai.

Mặt hoa da phấn hôm nay,

Già hơn bữa trước một ngày còn chi?

Xuân qua đông lại tới thì,

Từ xưa vẫn thế có gì khác đâu.

Dù cho khôn khéo sang giàu,

Nghèo hèn ngu độn cũng đều như nhau.

Cõi trần kẻ trước người sau,

Cuối cùng cũng đến cái cầu xuôi tay.

Hôm nay chỉ biết hôm nay,

https://thuviensach.vn

Trăm năm thấm thoát đã hay một đời.

Mấy ai thọ được bảy mươi,

Thời gian như nước chảy xuôi qua cầu.”

Đây là bài ca của Tiểu Chiêu, ta trước đây vốn đã rất thích nên đã đọc thuộc, hôm nay cảm xúc dâng trào khiến ta không khỏi ngâm nga.

“Chỉ Nhược, sao lại hát bài hát đầy ưu tư thế này? Em tuổi còn nhỏ, sao lại sinh ra cảm thán u sầu như vậy?” Mạc Thanh Cốc khó hiểu hỏi.

Ta có chút tịch mịch, thấp giọng đáp:

“Thất thúc, ta đang nghĩ về các sư tổ và Tiêu tiền bối, mấy trăm năm trước bọn họ là anh hùng hào kiệt, nổi danh thiên hạ, tiêu dao tự tại, một người thậm chí còn là vua một nước, hiện giờ mới chỉ qua ba trăm năm, chẳng ai còn nhớ rõ bọn họ, Đại Lý vong quốc, hậu nhân điêu linh, Tiêu tiền bối mộ phần hoang tàn, ngay cả một người để trông nom chiếu cố cũng không có. Không biết trăm năm sau của ta, có phải cũng hoang lương như thế này hay không?”

“Ta không phải anh hùng hào kiệt gì, tuy rằng năm tháng như thoi đưa, thế gian đổi thay không ngừng, nhưng khi ta còn sống có em bên cạnh làm bạn cũng đã mãn nguyện. Người chết đèn tắt, cho dù phơi thây nơi hoang dã thì cũng có sao, chỉ cần khi đó có em ở bên. Ta không muốn đi sớm hơn em khiến em phải đau lòng, nhưng cũng không muốn chết sau em, khi đó chỉ còn một mình ta thực thương tâm, thầm nghĩ dù đến ngày phải chết, cũng muốn cùng em đồng sinh cộng tử. Chỉ Nhược, ta lớn tuổi hơn em nhiều như vậy, lại muốn em cùng chết với mình, có phải ích kỷ quá hay không?” Mạc Thanh Cốc vuốt ve tóc ta, ôm chặt ta nói.

Ta dụi đầu vào ngực hắn, bất mãn trách:

https://thuviensach.vn

“Chàng nếu muốn cùng ta đồng sinh công tử, vậy tại sao ở trên bờ vực còn muốn ta đi, chính mình lại nhảy xuống? Chàng có biết ta có bao nhiêu đau lòng, bao nhiêu hoảng sợ không?”

“Em mới mười tám tuổi thôi, còn nhiều thời gian phía trước, ta cũng chưa cưới em vào nhà, khi đó chỉ nghĩ, ta chết thì cũng xong, nhưng em còn nhỏ như vậy, tương lai có thể gặp một người đáng giá khác mà em thích, có thể cùng hắn đi đến hết đời, cho nên ta quyết định nhảy xuống. Nhưng trong thời khắc rơi xuống, chợt nghĩ đến em thành thê tử người khác, cùng sống đến bạc đầu với một người khác, tim ta chợt đau vô cùng. Đến khi thấy em nhảy xuống cùng bên cạnh ta, lòng ta vừa đau vừa vui mừng, cũng trách mình quá ích kỷ. Nhưng nghe xong chuyện Tiêu đại hiệp, ta cảm giác mình vẫn thật may mắn, ít nhất cho đến giờ ta còn chưa mất em, cũng vĩnh viễn không muốn mất em.”

Ta nghe đến tim đập liên hồi, trong lòng tràn ngập vui mừng, buồn não trong lòng bị quét sạch, cười:

“Nghe chàng nói như thế, ta cảm thấy cả đời này vậy là đã đủ, chẳng sợ tương lai thay đổi, chỉ cần có thể cùng chàng sống đến bạc đầu cũng là hạnh phúc lớn nhất kiếp này rồi, Thất thúc!”

“Chỉ Nhược, khó có được thời khắc như vậy, em có thể không gọi ta là Thất thúc được không? Gọi ta là Thanh Cốc, hoặc là Mạc lang, hoặc có thể gọi trước là tướng công cũng tốt lắm!” Mạc Thanh Cốc ngữ khí có chút buồn bực, lại xen chút giễu cợt.

Ta run rẩy, bất mãn nói:

“Ta mới không cần đâu, gọi chàng là Thất thúc, chàng sẽ giống như trước kia, thương ta sủng ta, yêu ta chăm sóc ta, Thanh Cốc thì có thể gọi trước mặt người ngoài, nhưng cái gì mà Mạc lang a? Tướng công nữa, nghe

https://thuviensach.vn

rất hãi, ta không gọi đâu!" Ta nói mà không để ý mình đang giở giọng làm nũng.

"Được được! Đều theo ý em, em muốn gọi như thế nào thì gọi như vậy, còn không được sao?" Mạc Thanh Cốc bị giọng làm nũng của ta khiến cho cả người mềm nhũn, nghĩ đến thân thể ta hiện giờ, cười khổ một chút, sủng nịnh nói.

Ta vừa lòng cọ cọ đầu vào ngực hắn, nói:

"Thất thúc, Tiêu tiền bối là trưởng bối của ta, hiên giờ mộ phần của hắn thật tiêu điều, chàng là rể tương lai, có phải nên giúp sửa sang lại một chút, lát nữa ta tế bái, được không?"

Nói xong sắc mặt cũng đỏ, thầm nghĩ chính mình chung quy vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của thế giới hiện đại, con gái ở cổ đại sao có thể nói ra lời trắng trợn như vậy? Lại nghĩ đến mấy câu Triệu Mẫn nói bên ngoài sơn động lúc trước, người Hán người Mông gì đó, lại nghĩ thêm một câu, ngoại trừ Triệu Mẫn ra.

"Việc này không khó, em chờ chút." Mạc Thanh Cốc cười thoải mái, đem ta đặt lên bãi cỏ xa xa, nhấn chuôi kiếm một chút, thanh kiếm ta tặng hắn hồi trước đã bay ra khỏi vỏ, trong không trung xuất ra vài đường kiếm quang. Ta phía xa xa chỉ thấy sau kiếm quang trúc đổ, cỏ bay, Mạc Thanh Cốc thân ảnh như tiên nhân lúc ẩn lúc hiện, thẳng cho đến khi quanh mộ mấy chục thước đều sạch quang, bia mộ hoàn toàn hiện ra, Mạc Thanh Cốc mới dừng lại tra kiếm vào vỏ, đến bên cạnh ôm ta lên.

Ta lấy trong tay áo ra khăn tay lau mồ hôi cho hắn, nghe tim hắn đập có chút nhanh hơn, nghĩ đến hắn mấy ngày nay không được nghỉ ngơi, đau lòng nói:

"Đều trách ta, chàng đã vất vả mấy ngày nay rồi, ta lại bắt chàng làm này làm nọ."

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc hai tay vẫn ôm ta vững vàng, nghe ta nói vậy khẽ cười một tiếng, ghé sát tai ta nói:

“Không sao, Tiêu tiền bối là huynh đệ của tổ thượng phái Tiêu Dao của em, ta thân là phu quân của em, vậy hắn cũng chính là tổ thượng của ta, Chỉ Nhược hiện giờ hành động không tiện, ta thay nương tử làm tròn hiếu đạo hắn là không sai, dù vất vả cũng phải làm.”

Ta nghe hắn hiếm có lúc trêu chọc mình như thế, xấu hổ rúc vào ngực hắn, rầu rĩ:

“Thất thúc chàng thật xấu, nói bậy mà miệng trơn như mỡ. Trước đây hành tẩu trên giang hồ có phải dùng loại khẩu khí này để lừa con gái nhà người ta hay không?”

Mạc Thanh Cốc kêu oan:

“Em nói nghe có vị chua chua nha, oan uổng cho ta quá, ngoài em ra thì ta có thể nói với ai như thế được nữa chứ, cho dù cùng sáu vị sư huynh cũng rất nghiêm trang mà. Mau ngẩng đầu dậy đi, đến mộ Tiêu tiền bối rồi.”

Ta nghe vậy liền ngẩng đầu, lần này mới nhìn thấy rõ hình dáng mộ phần của Tiêu Phong như thế nào. Bia đá cao hai thước, sau bia đá là mộ phần rộng phải đến mười hai mười ba mét vuông, bất quá mộ của A Tử nhỏ hơn rất nhiều, đại khái chỉ rộng tầm bảy tám mét vuông. Không biết có phải lệ thường thời Bắc Tống không, mộ phần so với bia thấp hơn rất nhiều, khó trách lúc trước bị cỏ và trúc che đi, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tất cả làm xong tốt lắm, ngay cả dây leo cũng bị dỡ xuống, ta có thể nhìn thấy chữ viết rõ ràng, quả nhiên là do Đoàn Dự và Hư Trúc lập, tay trái ta kéo áo Mạc Thanh Cốc, thấp giọng nói:

https://thuviensach.vn

“Thất thúc, người lập bia quả nhiên là chưởng môn đời thứ ba và Nhị ca kết nghĩa của hắn, mau đặt ta xuống, ta muốn đến bái lạy trước vợ chồng Tiêu tiền bối.”

“Được, chờ một chút.” Mạc Thanh Cốc gật đầu, nhưng không buông ta ra, ôm ta đến trước mộ, vận chân khí khua chân một vòng dưới đất, trên mặt đất thân trúc, cỏ dại dạt hết ra xung quanh, lúc này mới đặt ta xuống.

Ta biết hắn sợ trúc nhọn làm ta bị thương, trong lòng ấm áp nhưng không nói cảm tạ, vì ta không nghĩ khách sáo với hắn, níu tay hắn nhịn đau đớn vì gân mạch bị tác động đến khi chân khuỵu xuống, nhẹ nhàng dập đầu ba lần. Mạc Thanh Cốc cũng quỳ xuống bên cạnh ta, cùng ta dập đầu ba cái rồi đỡ ta dậy, phủi sạch bụi đất dính trên quần áo ta rồi lại ôm ta vào lòng, thở ra một hơi dài, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán ta, biết ta cố nhịn đau đớn, đau lòng nói:

“Chỉ một lần này thôi, về sau trước khi thương lành, không cho phép em lộn xộn nữa.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu lấy lòng, tay trái kéo vạt áo hắn, nhìn vầng mặt trời mới lên nói:

“Thất thúc, ta biết, chỉ tiếc nơi này không có đường ra ngoài, ai! Chàng xem, hiện giờ đã sắp trưa, mặt trời vừa lên, rất nhanh lại sẽ hạ xuống.”

“Em bị thương còn rất nặng, cho dù có cách ra ngoài cũng phải chờ cho thương lành lại mới được. Chúng ta không vội, chờ em khỏe lại, bằng võ công của chúng ta nhất định tìm được cách ra ngoài. Ở nơi này chưa tìm ra cách nào, bất quá phía sau mộ của Đoàn A Tử tiền bối có khắc mấy bức họa.” Mạc Thanh Cốc một chút cũng không lo lắng, trong lòng hắn thiết yếu nhất vẫn là ta phải dưỡng thương cho tốt.

https://thuviensach.vn

Ta nghe nói phía sau có khắc mấy bức họa, trong lòng nổi lên hứng thú, thật muốn biết hai tên cổ hủ khó ai may bằng kia có thể để lại bức vẽ kiểu gì, còn lưu trên mộ của A Tử nữa, lập tức hào hứng nói:

“Thật ạ? Thất thúc mau mang ta đến đó xem, như thế nào lại khắc họa trên mộ người ta được.”

Mạc Thanh Cốc gật đầu, ôm ta đi vòng ra sau mộ A Tử. Mộ phần này dựng từ đá rất bền vững, ba trăm năm qua đi, trừ dây leo quấn quanh thì không bị phong hóa đi bao nhiêu. Mạc Thanh Cốc ôm ta đến trước những bức họa xem lần lượt, tổng cộng có chín bức, mỗi bức dài rộng tầm nửa thước, vẽ lại cảnh Đoàn Dự và Tiêu Phong kết bái tại tửu lâu, ước đấu ở Tụ Hiền Trang, Hư Trúc được Đoàn Diên Khánh giúp phá thế cờ Trận Lung, Hư Trúc được Vô Nhai Tử truyền công lực và chiếc nhẫn Thất Bảo, Hư Trúc cứu Thiên Sơn đồng lão, Thiên Sơn đồng lão và Lý Thu Thủy đồng vu quy tận, Hư Trúc kế thừa Linh Thứu cung, Thiếu Lâm tự ba người kết bái, Nhạn môn quan Tiêu Phong tự vẫn.

Tổng cộng chín bức họa đều là những diễn biến chủ yếu của Thiên Long Bát Hộ, nét khắc cũng rất bình thường, ta nhìn kỹ một lần, hình ảnh này với người khác có lẽ rất kỳ lạ, nhưng với ta kiếp trước đã xem qua Thiên Long Bát Bộ, lại rất quen thuộc không cần phải giải thích, lập tức chỉ vào bức tranh thứ ba, Đoàn Diên Khánh giúp Hư Trúc phá ván cờ Trận Lung, bức thứ tư Hư Trúc được Vô Nhai Tử truyền nội công và chiếc nhẫn Thất Bảo, nói cho Mạc Thanh Cốc:

“Đây là chưởng môn thứ ba của bản môn, Hư Trúc, hắn vốn là tiểu hòa thượng của Thiếu Lâm, sau phá được ván cờ Trận Lung của Vô Nhai Tử, chưởng môn thứ hai của bản môn, bảy mươi năm nội lực của Vô Nhai Tử cũng truyền hết cho hắn, cùng với nhẫn Thất Bảo là tín vật của chưởng môn Tiêu Dao phái…”

https://thuviensach.vn

Ta còn chưa nói xong, ngón tay vừa chạm vào hình chiếc nhẫn Thất Bảo bỗng nhiên bị thụt vào trong, chỉ nghe cạch một tiếng, chín bức họa di động, hình ảnh bắt đầu dịch chuyển, bụi đá rào rào rơi xuống, Mạc Thanh Cốc lo lắng ôm ta lui lại. Một lát sau, cũng không thấy có ám khí mai phục gì, hai chúng ta cùng nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi lại gần mấy bức họa.

Chỉ thấy chín bức họa trải qua trận di động vừa rồi, toàn bộ hình ảnh trên đó đều đã không còn, chín bức ghép thành một bức vẽ rộng tầm bốn thước, trên đó có hình một ngọn núi hiểm trở, trên đỉnh có mây mù che phủ, ẩn hiện một tòa lâu đài xinh đẹp, có khắc hơn mười chữ "Thuận theo tự nhiên, hoàn toàn tự do, hướng tới tiêu dao"*. Ta và Mạc Thanh Cốc đều cảm thấy khó hiểu, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, bố trí xảo diệu như thế chẳng lẽ chỉ để hợp thành bức họa này thôi sao?

(*Câu này ta edit đại ý thôi, còn nguyên bản Hán Việt thì ta ko mò ra nổi, mọi ng thông cảm nhé.)

Lòng ta chợt động, kìm nén kích động kéo vạt áo Mạc Thanh Cốc hồi hộp nói:

"Thất thúc, chàng lấy ngón tay đưa theo hai chữ Tiêu Dao khắc trên đó, dùng sức nhấn, phải cẩn thận đó."

"Được!" Mac Thanh Cốc gật đầu bước đến, toàn thân vận khí đề phòng, cẩn thận nhấn qua một lần, rút ngón tay lại, mặt đá quả nhiên lại bắt đầu chấn động, Mạc Thanh Cốc lại một lần nữa ôm ta lui lại mấy bước.

Ta cười nói:

"Thất thúc yên tâm, đây là do sư tổ đời thứ ba lưu lại, hắn xuất thân từ Thiếu Lâm, tâm tính nhân hậu, quyết không bố trí cơ quan đả thương người. Nơi này có lẽ có vật gì quan trọng của bổn môn để lại chăng?"

https://thuviensach.vn

“Vậy sao!” Mạc Thanh Cốc gật đầu, ôm ta đứng yên, phía trước cơ quan vẫn đang hoạt động, mặt đá bắt đầu mở ra hai bên, mặt đất cũng chấn động, sụt xuống, ở giữa lộ ra những bậc bằng đá kéo dài sâu vào bên trong.

Lòng ta chợt động, kìm nén kích động kéo vạt áo Mạc Thanh Cốc hồi hộp nói:

“Thất thúc, chàng lấy ngón tay đưa theo hai chữ Tiêu Dao khắc trên đó, dùng sức nhấn, phải cẩn thận đó.”

“Được!” Mạc Thanh Cốc gật đầu bước đến, toàn thân vận khí đề phòng, cẩn thận nhấn qua một lần, rút ngón tay lại, mặt đá quả nhiên lại bắt đầu chấn động, Mạc Thanh Cốc lại một lần nữa ôm ta lui lại mấy bước.

Ta cười nói:

“Thất thúc yên tâm, đây là do sư tổ đời thứ ba lưu lại, hắn xuất thân từ Thiếu Lâm, tâm tính nhân hậu, quyết không bố trí cơ quan đả thương người. Nơi này có lẽ có vật gì quan trọng của bổn môn để lại chăng?”

“Vậy sao!” Mạc Thanh Cốc gật đầu, ôm ta đứng yên, phía trước cơ quan hoạt động, mặt đá bắt đầu mở ra hai bên, mặt đất cũng chấn động, sụt xuống, ở giữa lộ ra những bậc bằng đá kéo dài sâu vào bên trong. Mạc Thanh Cốc như hiểu ra, nói:

“Ta còn cảm thấy kỳ quái, bình thường lập bia mộ bằng đá đều có nền đá bên dưới, nhưng mộ Tiêu tiền bối lại không có, hơn nữa bia mộ lại cao những hai thước, nguyên là trải qua mấy trăm năm biến chuyển, mưa gió thủy thổ đã vùi lấp hết phân nửa bia mộ, xem ra bia mộ này ít nhất cao đến ba bốn thước, cơ quan này mở ra hẳn là bằng với mặt đất, nhưng hiện tại cũng là nửa trên lộ thiên, nửa dưới chìm trong đất rồi.”

“Đúng vậy! Có lẽ quanh mộ được dựng từ đá, nếu không qua mấy trăm năm đã sớm bị phá hủy. Hiện giờ chẳng những mộ phần đều hoàn hảo,

https://thuviensach.vn

các cơ quan bên trong cũng vẫn còn chạy tốt, người kiến tạo nên ngôi mộ này cũng thật không đơn giản. A! Ta nghĩ đến một người, trừ người này ra, thật không ai có thể có bản lĩnh như vậy.” Ta hưng phấn nói.

Mạc Thanh Cốc ôm ta đứng bên ngoài chờ cơ quan vận chuyển, nghe ta nói vậy cũng hào hứng ăn ý hỏi:

“A, là vị cao nhân nào vậy? Có thủ nghệ như vậy đủ tư cách để xây dựng Hoàng lăng, trong sách sử sao có thể không ghi lại, trong giang hồ cũng không thấy có ai từng nói qua, chẳng lẽ là cao thủ hoàng gia Đại Lí?”

Ta hai mắt vừa chuyển, đem bổn sự của Hàm Cốc bát hữu* kể ra một lượt:

“Không phải đâu. Tổ tiên Tiết gia nhà ta có tám sư huynh muội, mỗi người đều riêng một bản lĩnh, Đại sư huynh Cầm điên Khang Quảng Lăng chơi đàn, Nhị sư huynh Kỳ ma Phạm Bách Linh giỏi cờ vây, Tam sư huynh Thư ngốc Cẩu Độc tính thích đọc sách, đọc đủ mọi loại, là một túc nho bụng đầy chữ nghĩa, Tứ sư ca Họa cuồng họ Ngô, trước đã từng làm chức lãnh quân của Tống triều nên gọi là Ngô lãnh quân, giỏi về nét đan thanh, sơn thủy nhân vật, cỏ cây hoa lá món gì cũng tinh xảo, thứ năm chính là tổ tiên nhà ta, thần y Diêm Vương Địch Tiết Mộ Hoa, Lục sư đệ Xảo tượng Phùng A Tam, vốn dĩ xuất thân là thợ mộc, am hiểu cơ quan bẫy rập, Thất sư muội Thạch Thanh Lộ, thánh thủ trong nghề trồng hoa cỏ, trong di vật mẹ còn để lại cho ta một cuốn ‘Thời Hoa Ký’ do bà ấy viết, Bát đệ Lý Khổi Lỗi là cao thủ dịch dung, ông ta đã cải trang thì không ai có thể nhìn ra.”

(*Hàm Cốc bát hữu: các đệ tử phái Tiêu Dao trong Thiên Long Bát Bộ.)

Mạc Thanh Cốc cười khẽ một tiếng:

“Ta biết rồi, vậy người cao thủ kia tất là Xảo tượng Phùng A Tam, đáng tiếc lại chưa từng lưu danh trên đời.”

https://thuviensach.vn

“Đó cũng là quy định của Tiêu Dao Môn, phàm là đệ tử Tiêu Dao Môn phải cách xa giang hồ, không tham dự vào hưng suy thời thế, giang hồ tranh đấu, sống cuộc đời ẩn sĩ, ý là không tranh với đời, tiêu dao tự tại, bằng không từ khi tổ sư lập ra Tiêu Dao Môn, có ai không phải là nhân vật tuyệt đỉnh mà người trong giang hồ lại chưa từng gặp qua.” Ta có chút kiêu ngạo đáp.

Cơ quan đã ngừng hoạt động, bốn phía lại trở nên yên ắng. Mạc Thanh Cốc ôm ta, hướng vào trong cửa đá tối thui đi vào. Ta lấy ra trong túi Hỏa Chiết Tử thắp lên, chiếu sáng bên trong. Thạch thất này nằm nửa chìm nửa nổi, xuống dưới sâu hơn nữa mới phát hiện ra vấn đề vẫn chưa được tháo gỡ, trong thạch thất rộng đến bảy tám mét vuông đều được kiến tạo từ đá tảng.

Trong phòng có một cái bàn bằng đá dựa vào tường, trên bàn bày hai hàng linh bài, trên nhất là của Tiêu Dao Tử, hàng thứ hai là của ba người Vô Nhai Tử, Lý Thu Thủy, Thiên Sơn đồng lão, hiển nhiên là khi xây dựng lên thạch thất này, những người khác trong Tiêu Dao Môn vẫn còn sống, nhưng dưới hai hàng linh bài, trên mặt bàn có một chiếc nhẫn giống hệt chiếc nhẫn Thất Bảo vẽ trong tranh bên ngoài, một thanh bảo kiếm tỏa ra bảy màu hào quang, một bức vẽ cũ nát được cuộn lại, một phong thư. Tại sao lại thế này? Nhẫn Thất Bảo không truyền cho chưởng môn đời tiếp theo, mà ngược lại được đặt ở đây?

Mấy thứ đồ này khiến ta tim đập loạn vì hồi hộp, vội kéo Mạc Thanh Cốc nói:

“Thất thúc, chàng đặt ta xuống, đây là các vị sư tổ của bản môn, nhìn thấy sư tổ mà không bái không khỏi thất lễ.”

“Được, nhưng em cẩn thận đó, đừng để mình bị đau.” Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng đặt ta xuống, tuy nhiên hắn chung quy cũng là đệ tử Võ Đang,

https://thuviensach.vn

không thể bái tổ sư phái khác, buông ta ra cũng không lạy theo ta, chỉ đứng phía sau cẩn thận trông chừng.

Ta dập đầu ba cái, lúc này mới đứng dậy, hơi hoảng nhìn mấy thứ trên bàn:

"Trên đây hẳn là tín vật của chưởng môn, nhẫn Thất Bảo, kỳ lạ là tại sao lại đặt ở đây, không phải trao cho chưởng môn kế nhiệm giữ sao?" Về phần cuốn họa ta đoán là Lăng Ba Vi Bộ và bức thư, có lẽ Hư Trúc lưu lại, ta không nói ra.

Mạc Thanh Cốc đỡ ta đi đến trước bàn, cầm nhẫn Thất Bảo lên nghi hoặc hỏi:

"Nhẫn này gọi là Thất Bảo, không biết sao lại gọi như thế, nhưng bất quá cũng chỉ là một tín vật thôi, em hà tất phải lo lắng…" Hắn nói còn chưa dứt, cả thạch thất bỗng rung chuyển mạnh, Mạc Thanh Cốc biến sắc, vội ôm lấy ta định lui ra ngoài.

Nhưng thạch thất rung chuyển nghiêng đông ngả tây đã đem cửa đá đóng lại hoàn toàn. May mắn gian phòng tuy rung chuyển nhưng trừ bụi đá trên tường và trần không ngừng rơi xuống thì không còn gì khác nữa, gian phòng không sập. Ta trong lòng ngực Mạc Thanh Cốc nhìn ra, mơ hồ thấy trên bức tường đá ẩn hiện chữ viết, trong lòng vừa động, vội kéo áo Mạc Thanh Cốc nói:

"Thất thúc, đừng hoảng loạn, chàng xem thạch thất dù đang rung chuyển nhưng cũng không rơi xuống hòn đá nhỏ nào, ngược lại lại rớt bụi đá xuống, có lẽ chàng cầm nhẫn Thất Bảo lên đã mở ra một cơ quan nào đó, bất quá sư tổ hẳn là không có ác ý, chàng xem hình như trên tường có hình vẽ và chữ viết kìa, đợi lát nữa bụi đá hoàn toàn rơi xuống, hẳn có thể thấy toàn bộ rõ ràng."

"A! Những thứ trên bàn trừ linh bài ra thì không thấy gì nữa!"

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc lúc này cũng bình tĩnh lại, vận khởi Thiên Vân Trụy ôm ta đứng vững vàng, hướng bàn nhìn lại, trên bàn cuốn họa và bức thư đều không thấy đâu nữa, chỉ còn bảo kiếm tỏa sáng kia, không khỏi kinh ngạc.

Ta thở dài trong lòng, có lẽ mình không có duyên với Lăng Ba Vi Bộ rồi. Thư kia hẳn là nói nguyên nhân vì sao lại để nhẫn Thất Bảo ở đây, không muốn Mạc Thanh Cốc tự trách, cũng không nói cho hắn cuốn họa kia có thể là bộ bí tịch võ công tốc thành vô cùng lợi hại, ta nói:

“Nơi này đã có tuổi thọ hơn ba trăm năm rồi, những thứ như giấy đó hẳn là không đủ sức bền, chúng ta vừa vào thì nhìn có vẻ tốt, nhưng chỉ sợ cầm lên là nát hết, trận rung chuyển này, có lẽ đã hóa bụi hết cả rồi.” Nhưng dù ta đã giải thích, hắn vẫn tự trách:

“Đều trách ta tự tiện cầm nhẫn Thất Bảo, khởi động cơ quan, nếu không thư và cuốn họa kia là hai thứ khác nhau, hẳn là không dễ hủy như thế.”

Ta không muốn hắn tự trách thêm, liền nói:

“Cho dù chàng không đụng đến thì chúng cũng nát thôi. A! Thất thúc xem, rung động ngừng rồi kìa, trên tường vẽ những gì vậy?”

Vừa rồi trận rung chuyển khiến cho Hỏa Chiết Tử bị tắt, hiện giờ rung chuyển đã hết, ta lại thắp nó lên, ánh lửa mới tỏa sáng, bốn bức tường đều hiện rõ đầy những hình khắc cùng chữ nhỏ.

Mạc Thanh Cốc ôm ta từ bức tường phía đông nhìn lại, chỉ thấy mở đầu có khắc bốn chữ to Bắc Minh Tàn Thiên, bên cạnh có hệ thống vận động kinh mạch và chú thích. Mạc Thanh Cốc vừa thấy là võ công bí tịch, cũng không mừng rỡ mà xem kỹ, ngược lại lướt nhanh sang bên. Mà kế bên Bắc Minh Tàn Thiên chính là Lăng Ba Vi Bộ ta ao ước bấy lâu, bí tịch ngoài vẽ hình bộ pháp, thân pháp thì còn dày đặc chữ chú giải.

https://thuviensach.vn

Ta xem mà trong lòng mừng phát cuồng, ôm Mạc Thanh Cốc cao hứng nói:

“Thất thúc, Thất thúc, đây là môn khinh công kỳ diệu nhất của phái Tiêu Dao, công phu chạy trốn vô địch, mau ghi nhớ lại đi, vạn nhất lát nữa cơ quan gì đó lại hoạt động mà hủy mất thì tiếc lắm.”

“Em tự mình xem đi, ta làm sao có thể học võ công phái khác? Bao giờ học xong thì gọi ta.” Mạc Thanh Cốc nói xong, vẫn ôm ta nhưng ánh mắt tự động nhắm lại, mặc ta tự mình đọc thuộc.

Ta tuy thích tính hắn không tham lam ngoại vật, nhưng cũng vì hắn cứng nhắc mà sinh rầu rĩ, lập tức dùng thanh âm ủy khuất nói:

“Nghe nói trăm năm trước, ngoài Đông Hải có một vị tiền bối, thê tử ông ta có trí nhớ rất tốt, chỉ đọc qua một lần là không quên. Nhưng sau khi nàng mang thai, muốn nhớ Cửu Âm Chân Kinh để chép lại cho chồng, kết quả vì cố sức nên tâm lực tiều tụy, tinh lực hao hết mà chết. Ta hiện giờ đang bị thương nặng, không có chút nội lực nào, còn phải gắng sức dùng trí lực ghi nhớ, chỉ sợ….”

“Đừng nói hươu nói vượn! Thân thể em không tốt, ta sẽ giúp em ghi nhớ, bất quá không cho phép nói lại những lời vừa rồi nữa!” Mạc Thanh Cốc hai mắt mở ra, trừng ta một cái, ngắt lời ta, hắn tuy chưa từng nghe qua chuyện ta vừa nói, nhưng cũng có biết về Cửu Âm chân kinh, hơn nữa người luyện võ sau khi bị thương, trí lực hao tổn có thể tẩu hỏa nhập ma, thực sự có thể có hậu quả như vậy.

Nghĩ đến đó, trong lòng lại đau xót, không khỏi ngắt lời ta, ngay cả chỉ là lời nói thôi cũng không muốn ta nói thêm. Ta nhìn hắn bộ dáng đau lòng, thầm cười trộm, ngoan ngoãn nói:

“Ta nghe lời, không nói.”

https://thuviensach.vn

Rồi còn dùng ngón trỏ chắn trước môi một cái, ý sẽ không hé miệng ra nữa.

Mạc Thanh Cốc nhìn ngón tay đặt trước đôi môi thắm hồng, lửa nóng trong mắt chợt lóe, vội chuyển lực chú ý lên mấy bức tường, ta cười trộm một chút, cũng bắt đầu ghi nhớ võ công trên đó. Lăng Ba Vi Bộ này chỉ cần tinh thông Chu Dịch, phương vị bát quái, học thành không khó, chỉ một lát hai chúng ta đều nhớ kỹ.

Tiếp theo chuyển sang bức tường phía nam. Trên tường là nội công pháp môn cùng với các võ công nội môn, Tiểu Vô Tướng Công và thuật truyền âm, Bạch Hồng Chưởng, Hàn Tụ Phất Huyệt Thủ, Tiêu Dao Quy Tức Công và một số võ học của Lý Thu Thủy để lại trên tường trong cung Tây Hạ*, có lẽ là Mộng Cô* sau khi được gả đến Linh Thứu cung đã sao chép lại.

*Chi tiết xem trong Thiên Long Bát Bộ.

*Mộng Cô: Công chúa Tây Hạ, sau lấy Hư Trúc.

Tường phía tây là võ công của Thiên Sơn Đồng Lão, trên đầu là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, Thải Yến khinh công, Thiên Sơn Lục Dương Chưởng, Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, Sinh Tử Phù.. Ta và Mạc Thanh Cốc xem đến hoa cả mắt, cũng không biết tại sao, từ khi bắt đầu xem võ công của Thiên Sơn Đồng Lão, trong lòng ta bỗng thấy buồn phiền bế tắc, hoa mắt ù tai, ta bỗng nhớ đến trong Thiên Long Bát Bộ từng nói qua, võ công của Thiên Sơn Đồng Lão, nội lực nếu không đủ mạnh, cố xem chỉ tự chuốc tẩu hỏa nhập ma, lập tức gắng chuyển dời đi ánh mắt không nhìn nữa. Mà Mạc Thanh Cốc đang ôm ta, lồng ngực bỗng phập phồng kịch liệt, hô hấp gấp gáp, ta sợ hắn cũng đã bị ảnh hưởng, vội ngẩng đầu nhìn, Mạc Thanh Cốc quả nhiên ánh mắt đăm đăm, sắc mặt đỏ rực, lòng ta tự trách mình, biết võ công Thiên Sơn Đồng Lão không thể tùy tiện xem lại quên nhắc nhở hắn, hắn võ công tuy cao, nội lực cũng tính là thâm hậu

https://thuviensach.vn

nhưng há có thể so với Hư Trúc may mắn, dễ dàng được người ta truyền cho bảy tám mươi năm công lực?

Mạc Thanh Cốc dù lợi hại đến đâu, nội lực cao lắm cũng chỉ trên dưới ba mươi năm là cùng. Ta nhìn hắn sắc mặt càng lúc càng đỏ, trong mắt dần hiện lên tơ hồng dữ dội, lập tức miễn cưỡng cố vận khởi chút nội lực ít ỏi còn sót lại đánh vào tâm mạch Mạc Thanh Cốc. Mạc Thanh Cốc ánh mắt chưa kịp phản ứng, thân thể thuần dương nội lực của hắn đã theo phản xạ tự nhiên đẩy ngược lại, nội lực hùng hậu phóng vào gân mạch trong bàn tay ta. Không có Mạc Thanh Cốc khống chế, nội lực tràn ngập uy mãnh dữ dội tràn đến, ta vội rút tay lại nhưng không kịp nữa, nội lực hắn lần này công kích khiến cho kinh mạch yếu ớt của ta càng thêm thương tổn.

“Thất thúc, đừng xem nữa, võ công Thiên Sơn Đồng Lão rất bá đạo, nếu không đủ nội mà cố xem, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma!” Ta cố dằn nuốt xuống máu trong cổ họng đang muốn phun tràn ra ngoài không để Mạc Thanh Cốc nhìn thấu, sắc mặt trắng bệch không chút máu.

Mạc Thanh Cốc bừng tỉnh, trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, cúi đầu nhìn thấy ta sắc mặt đại biến, vội đem nội lực ôn hòa truyền vào trong kinh mạch của ta làm dịu đi lục phủ ngũ tạng, bát mạch kỳ kinh, một hồi lâu sau mới dừng lại, cười khổ:

“Các tiền bối phái Tiêu Dao quả nhiên không ai là đơn giản, ngay cả một nữ tử mà võ công cũng bá đạo lạ thường như vậy, bằng nội lực của ta cũng không thể chống đỡ, còn khiến em bị thương.”

“Cũng do ta quên mất chuyện của Thiên Sơn Đồng Lão, vọng tưởng xem võ học lão nhân gia mà quên mất võ công của bà mỗi giai đoạn đều cần có đủ nội lực mới có thể xem được.”

Ta cũng thật quá bất đắc dĩ, thật vất vả mới gặp được võ công Thiên Sơn Đồng Lão, nhìn thấy Sinh Tử Phù thần kỳ kia lại bởi vì nội lực không

https://thuviensach.vn

đủ mà không thể xem, dù là ai thì cũng đều cảm thấy buồn bực cả, làm sao mấy nhân vật kia lại học dễ dàng đến như vậy được?

Mạc Thanh Cốc lo lắng hỏi:

“Chỉ Nhược, em cảm thấy thế nào? Thương có đỡ chút nào không?”

“Chàng yên tâm, ta không sao!” Ta cố tình tỏ ra vui vẻ trả lời, không đụng chạm gì đến chuyện mình bị nội thương.

Mạc Thanh Cốc lúc này mới yên lòng, ôm ta dạo quanh thạch thất một vòng, lo lắng nói:

“Chúng ta ở đây lâu như vậy, bên ngoài chỉ sợ trời đã tối. Nhưng làm sao để cửa mở ra đây?”

“Chàng quên cửa thạch thất đóng lại như thế nào rồi sao? Phải có chìa khóa thôi, mở thế nào, đóng thế đó.” Ta nhìn trong thạch thất, ngoại trừ bài vị và thanh kiếm thì không còn gì khác, liền nghĩ đến chiếc nhẫn Thất Bảo trong tay Mạc Thanh Cốc.

Mạc Thanh Cốc gật gật đầu, đặt chiếc nhẫn lại nguyên vị trí. Quả nhiên giữa bức tường phía nam, hai cánh cửa đá nặng nề chậm chạp mở ra, ánh sáng từ bên ngoài có chút yếu ớt tối tăm chiếu vào. Mạc Thanh Cốc ôm ta đi ra ngoài, ta thổi tắt Hỏa Chiết Tử, kỳ thật thời gian trong đó cũng không lâu lắm, nhưng dưới đáy vực này ánh sáng rất yếu nên mới có vẻ như tối muộn, thực ra mặt trời mới ngả xuống chút ít thôi.

Một hồi Mạc Thanh Cốc lại như thường lệ làm cho ta cháo thịt, giúp ta ăn xong liền bàn với ta, ban đêm trời lạnh, thân thể ta như hiện giờ khó có thể chịu được, gian thạch thất kia cũng gần mộ, không tốt để ở, vẫn nên ở bên ngoài rừng trúc dựng một ngôi nhà nhỏ bằng trúc đi! Không mất bao nhiêu công, mà hiện giờ thương thế của ta ít nhất phải mất hai tháng mới

https://thuviensach.vn

hồi phục lại được. Mà lành lại rồi, còn phải nghĩ cách tìm đường ra ngoài. Làm một căn nhà là điều cần thiết.

Ta tuy không muốn Mạc Thanh Cốc chịu mệt mỏi, nhưng cũng không thể phản đối, gật đầu đồng ý, ngồi yên dưới bóng cây nhìn Mạc Thanh Cốc mồ hôi rớt như mưa mau chóng kiếm dây leo làm dây thừng, chặt trúc dựng nhà, còn kiếm thật nhiều cỏ dại lợp lên làm mái, trát bùn đất làm tường. Vội vội vàng vàng, đến tối mới dựng xong căn nhà trúc nhỏ, Mạc Thanh Cốc không dừng lại, nhanh chóng làm thêm hai cái giường nhỏ bằng thân trúc, lại nấu ăn, ôm ta vào trong, bước chân nhanh chóng nhưng không thiếu kiên nhẫn.

Ta nén ẩm ướt trong mắt, cũng không khách khí, ăn xong bữa tối, hắn đốt lên một đống lửa trong bồn đá đặt ở giữa nhà, mở cửa sổ ra, dặn ta yên tâm ngủ. Ta biết ban đêm hắn còn muốn thức trông lửa, sợ ta chịu lạnh mà chính mình không thể ngủ yên giấc. Nhìn mắt hắn, ta khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

“Thất thúc, ở trong phòng trúc này, chỉ cần chàng bên cạnh, ta sẽ không cảm thấy lạnh nữa. Ban đêm chàng cũng ôm ta ngủ, không cần trông lửa làm gì.”

“Được, ta ở bên cạnh em, em yên tâm ngủ đi!” Mạc Thanh Cốc cười đạm mạc, đưa giường trúc của hắn hợp với giường ta lại một chỗ, cởi áo khoác đắp lên người ta, ngồi ôm ta vào lòng, nhắm mắt lại, một hồi liền ngủ say. Ta nhìn quầng thâm dưới mắt hắn, trong lòng thề, đối với nam nhân này, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Nửa đêm, ngọn lửa dần dần lụi đi. Mạc Thanh Cốc mở mắt, cẩn thận nhích người bước xuống giường, nhẹ nhàng thêm củi vào lửa, trở lại bên giường đắp lại áo cho người con gái nằm đó, rồi cẩn thận nằm xuống, nhắm mắt lại, rất nhanh lại ngủ tiếp. Nhưng trong mơ, những võ công ban ngày

https://thuviensach.vn

xem đều bay múa trong đầu hắn, bộ pháp, chưởng pháp, vận lực pháp môn, các loại tuyệt học kỳ diệu dần dần dung hợp với võ công chính mình.

Ngày thứ hai trở đi, hai chúng ta ở trong sơn cốc, cuộc sống cũng dần dần ổn định. Buổi sáng Mạc Thanh Cốc ra ngoài săn thú, theo hướng dẫn của ta hái thảo dược giúp ta chữa thương. Buổi chiều ăn xong, liền đến thạch thất học võ công phái Tiêu Dao, chẳng qua ta bị thương không thể làm được gì, chỉ có thể nhớ kỹ mà không luyện, Mạc Thanh Cốc dưới trăm ngàn yêu cầu của ta giúp ta nhớ kỹ các loại võ học trên tường.

Ta nhìn hắn nhớ rõ càng nhiều, trong lòng càng cao hứng, tưởng tượng đến Mạc Thanh Cốc càng giống như lão ngoan đồng Chu Bá Thông, giúp ta học võ công phái Tiêu Dao mà không biết chính bản thân mình luyện thành, cảm giác thực hưng phấn, một mực cười trộm trong lòng, nghĩ đến sau khi luyện thành võ công Tiêu Dao, Mạc Thanh Cốc có thể kết hợp với võ công Võ Đang lấy nhu khắc cương, giang hồ này có lẽ sẽ không ai làm khó được hắn, về sau lão già Thành Côn muốn hại hắn cũng khó làm được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Xuất Cốc Văn Thính Giang Hồ Sự

Hơn ba tháng sau, trời đã vào thu. Tại một trấn nhỏ cách quan nội chừng trăm dặm có khách điếm tên gọi là Gia Thuận, là nơi các thương nhân lui tới, giang hồ hào kiệt qua lại, quy mô không lớn nhưng kẻ đến người đi thật là náo nhiệt. Một buổi trưa, lúc này khách điếm giống như thường lệ, ngồi gần như chật kín. Bên ngoài có hai người tiến vào, đi trước là một nam tử thân cao bảy thước, người hơi gầy, khuôn mặt tuấn mỹ, tuổi tầm khoảng hai sáu hai bảy, mặc áo màu nguyệt bạch giống như một thư sinh, trên lưng mang một cuộn dài được bao kín lại bằng vải đen.

Bên cạnh hắn là một thiếu nữ yểu điệu, làn da trắng nhẵn nhụi như bạch ngọc, dung mạo đẹp như lan, khí chất thanh nhã, một thân y phục màu lục nhạt, đai lưng gắn một viên đông châu long nhãn, váy dài phiêu phiêu, tuổi chừng mười bảy mười tám, trên lưng cũng mang một cuộn dài được bọc kín. Hai người khí chất thanh cao, văn nhã lịch thiệp, không giống như những thương nhân quanh năm qua lại buôn bán, cũng không giống hào khách giang hồ thô lỗ. Nhưng nếu có thể vào khách điếm này, đối mặt nhìn mọi người kẻ đến người đi, đấu rượu huyên náo mà mặt không đổi sắc, hắn cũng không phải người thường.

Một nam một nữ này, đối với ánh mắt kỳ quái của mọi người vẫn thần sắc thản nhiên tìm một bàn sạch sẽ chưa có ai ngồi, cởi bọc dài trên lưng ra đặt lên bàn, tự nhiên ngồi xuống. Tiếng kim khí vang lên khi hai bọc dài được đặt xuống, hai vật trông nhỏ nhưng nặng đến nỗi khiến cái bàn chấn động không ít, ai nấy đều biết hai người này không đơn giản, lập tức thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống rượu huyên náo, không tự giác mà né tránh. Hai

https://thuviensach.vn

người cũng không để ý, gọi mấy món ăn đồng thời sai tiểu nhị lấy thêm lương khô và thịt khô gói lại.

“Nghe nói lần này Minh giáo đại thắng ở Hào Châu nhưng cũng tổn thất nặng nề, đã qua hơn hai tháng rồi mà chưa nơi nào tiếp tục khai chiến, không biết khi nào thì Thát tử hoàn toàn bị đuổi khỏi Trung Nguyên nữa.”

Bàn trên, một hán tử nói oang oang xong, nhấc bát rượu lên một hơi uống cạn rồi cạch một tiếng đặt bát trên bàn.

Một thanh niên ngồi cùng bàn khinh thường nói:

“Minh giáo muốn đuổi Thát tử nhưng giáo chủ của bọn hắn đã kết thân với quận chúa Thát tử rồi, làm quận mã gia chẳng phải sướng hơn sao, làm chi phải tạo với phản gì nữa. Ta nghe nói, giáo chủ Minh giáo trong hôn lễ với biểu muội hắn bỏ chạy cùng quận chúa Thát tử, khiến biểu muội hắn tức gần chết, nghe nói cậu hắn cũng tức đến mặt mày tái mét luôn.”

Lời vừa nói ra, nam tử mặc áo thư sinh màu nguyệt bạch sắc mặt đại biến, tay bất giác vận sức khiến đôi đũa gãy nát, sắc mặt nghiêm trọng, đang định đứng dậy thì cô gái ngồi bên giữ tay hắn lại, lắc lắc đầu tỏ ý không đồng ý. Nam tử kia bất đắc dĩ gật đầu nghe theo, nhưng không ăn nổi thêm gì nữa.

“Minh giáo trên dưới có ngàn vạn người, không phải ai nấy đều nhất nhất nghe theo một tiểu tử vắt mũi chưa sạch, hắc hắc! Minh giáo có ai không phải lấy tạo phản làm nghiệp? Trên dưới có Quang Minh Tả Hữu sứ, Tứ đại pháp vương, Ngũ Tán nhân, Ngũ Hành kỳ.. rất nhiều người, cũng không chỉ mình tiểu tử kia là có quyền định đoạt. Giáo chủ kia muốn quy hàng Thát tử thì làm sao làm được giáo chủ Minh giáo nữa. Ngươi xem tình thế hiện giờ, mũi nhọn lớn nhất của nghĩa quân chính là Minh giáo, bằng không triều đình Thát tử sao có thể phái ra cả quận chúa để chiêu an, ngay cả mỹ nhân kế cũng đã sử ra rồi.” Hán tử cười hèn mọn hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Thanh niên kia cười hì hì nói:

“Đúng vậy a, tiểu quận chúa thân ngà da ngọc, nếu là ta thì ta cũng chẳng bỏ qua được, chính là quận chúa đó! Ai, vinh hoa phú quý mà! Nghe nói Hào Châu ngày đó náo nhiệt lắm a! Sáu đại phái trừ Nga Mi đều phái người tham dự hôn lễ, kết quả được chứng kiến một trận náo nhiệt hai nữ tranh một chồng. Cả hai đều xinh đẹp như hoa, nghe nói tân nương tử nổi trận lôi đình, là tiểu thư của Thiên Ưng giáo, võ công cũng thật lợi hại, ngay cả Trương giáo chủ kia cũng ra tay đánh lại mà thiếu chút nữa tân nương tử đã hủy được dung quận chúa Thát tử, ai! Lấy vợ lợi hại quá cũng không nên a!”

Hán tử kia còn định nói tiếp, lại cảm giác trong khách điếm tỏa ra một cỗ hàn khí lạnh như băng, trong khách điếm ai nấy bất giác đều thấp giọng xuống, không dám huyên náo. Hắn cũng không ngoại lệ, nuốt nước miếng không dám nhiều lời nữa, đánh ra một ánh mắt với người thanh niên. Hai người ăn vội ăn vàng nốt rồi nhanh chóng rời đi.

Một lúc lâu sau, không khí trong khách điếm mới bình thường trở lại. Giữa phòng, đôi nam nữ đẹp như thần tiên kia từ từ chậm rãi ăn, nhưng nam tử vẻ mặt nghiêm nghị, trong mắt mang theo tức giận, hiển nhiên là tâm trạng không tốt, thiếu nữ một bên vỗ về cho nam tử bớt giận, một bên tiếp tục vểnh tai nghe ngóng, tại một góc sáng sủa, có mấy người ăn mặc như đệ tử phái Không Động nhỏ giọng đàm luận.

Dù bọn họ đã nói nhỏ giọng nhưng cũng thanh âm cũng không thoát khỏi tai hai người. Hai người nhíu mày nghe một hồi tiêu cục nhà ai không hoàn thành nhiệm vụ, ai đó báo thù.. một loạt các tin tức vô dụng, một lúc sau, một hán tử trung niên nghiêm túc thấp giọng nói:

“Các vị sư đệ, lần này sư phụ nhận được thiếp mời của Thiếu Lâm, nói tổ chức đại hội Đồ Sư, hình như có liên quan gì đó đến Tạ Tốn. Tạ Tốn ác tặc với Không Động chúng ta có mối thù không đội trời chung, có thể hiểu

https://thuviensach.vn

chuyện này cũng là chuyện tốt. Tạ Tốn cũng chính là nghĩa phụ của giáo chủ Minh giáo, vừa rồi mọi người cũng nghe thấy, giáo chủ Minh giáo và quận chúa Thát tử kia dan díu với nhau, hai người này liên kết với nhau liệu sư phụ bọn họ có gặp nạn giống như lần trước không, chúng ta có phải nên đi tiếp ứng một chút?"

"Hẳn là không thể. Lần này cử hành đại hội là Thiếu Lâm chủ trì, hơn nữa sáu đại phái cũng đều được mời, từ Nga Mi cũng truyền ra một tin, nói là phái Nga Mi tuy lấy được Đồ Long đao nhưng đao trong tay Tạ Tốn hơn hai mươi năm, bí mật để trở thành võ lâm chí tôn sớm đã bị Tạ Tốn lấy được, bằng không làm sao hắn dễ dàng trao đổi Đồ Long đao đi như thế. Hiện giờ các đại phái vì muốn đoạt được bí mật đó đều đã chạy đến Thiếu Lâm, có cả sáu đại phái, tặc nhân hẳn không dám giở trò." Một người khác nhíu mày đoán.

Người trung niên đối diện chép miệng, chậm rãi nói:

"Năm trước viễn chinh đỉnh Quang Minh chẳng phải cũng đủ cả sáu phái mà vẫn rơi cả vào tay cẩu Thát tử đó hay sao? Quận chúa Thát tử kia quỷ kế đa đoan, ngay cả giáo chủ ma giáo cũng không thoát khỏi tay nàng mà ruồng bỏ cả biểu muội. Các ngươi ngày đó không tham gia hôn lễ nên không biết, còn ta thì được nhìn tận mắt, biểu muội của hắn a, xinh đẹp như minh châu, yểu điệu dịu dàng, đối với Trương Vô Kỵ ngoan ngoãn nhu thuận, mềm mại như nước, sau quận chúa Thát tử kia đi vào hỉ đường, không biết nói nhỏ gì vào tai giáo chủ ma giáo, mà lúc đó lễ bái đường cũng đã sắp kết thúc, chỉ còn phu thê giao bái nữa là xong, vậy mà cuối cùng giáo chủ kia lại hối hôn, tân nương tử tức giận liền biến sắc, muốn giết chết quận chúa Thát tử, không ngờ giáo chủ ma giáo đó lại che chở quận chúa Thát tử, động thủ với tân nương, còn làm nàng bị thương, khiến nàng giận dữ muốn phát điên, ông nội là giáo chủ Thiên Ưng giáo và cha nàng là Ân Dã Vương cũng tức giận bỏ đi, hiện giờ không biết tung tích. Sau ta nghe mấy người hầu trong Thiên Ưng giáo bàn luận mới biết được

https://thuviensach.vn

vị tôn tiểu thư này rất đáng thương, từ nhỏ bị mẹ kế ngược đãi, oán hận nhất chính là nam tử hai lòng, quận chúa Thát tử kia có thể đem giáo chủ ma giáo phản nghịch triều đình mê hoặc đến nỗi ngay cả thân biểu muội cũng không để ý, xảo trá như vậy, muốn giăng bẫy sáu đại phái thì có gì khó, càng đừng nói hiện tại nàng có Trương Vô Kỵ giúp, có ma giáo trợ giúp muốn giăng bẫy càng thêm dễ dàng."

"Sư đệ thân là trưởng lão, sự kiện ở Hào Châu tự mình chứng kiến chắc chắn nói có lý, hơn nữa ta bỗng nghĩ ra, giáo chủ Minh giáo kia ắt hẳn không cam lòng để nghĩa phụ hắn bị người ta giết, đoạt lấy bí mật Đồ Long đao, không chừng thực sự liên thủ với Thát tử, không thể không phòng." Ngồi bên trái, một đệ tử gầy gò tiếp giọng.

Người trung niên gật đầu:

"Nếu tất cả mọi người đã lo lắng, không bằng chúng ta để hai đệ tử của trưởng lão lại tạm thời chủ trì trong phái, mọi người đến núi Thiếu Thất* tiếp ứng, phòng ngừa có biến."

*Thiếu Thất: chùa Thiếu Lâm ở trên ngọn núi này.

…….

Bên ngoài trấn, ta và Mạc Thanh Cốc dắt hai con ngựa, trên lưng ngựa có hành lý và lương khô mới mua. Ta nhìn Mạc Thanh Cốc sắc mặt không tốt, nhớ lại khoảng thời gian ba tháng qua dưới đáy vực. Từ sau khi ở trong hang động, hắn đã đáp ứng trước lễ cưới nhất định không làm chuyện trái lễ, tuy ngày ngày cùng chung một nhà nhưng hắn trừ mỗi ngày thân cận bên cạnh ta, cũng không có hành vi thất lễ nào. Tháng đầu tiên, ta bị thương nặng không thể cử động nhiều, đều là hắn cẩn thận chăm sóc, cho dù trước đây mỗi ngày đều chứng kiến người trong võ lâm tranh đoạt võ công bí tịch, nhưng hắn việc gì cũng lấy ta làm chính, sự tình gì cũng đặt sau việc chăm sóc tốt cho ta, những nam tử khác cho dù yêu thương thê tử,

https://thuviensach.vn

nhưng võ công vẫn đặt ở vị trí cao nhất a. Ba tháng này, trừ việc hai chúng ta võ công đột ngột tăng nhanh thì cảm tình cũng sâu đậm hơn nhiều, ta cũng không giống như trước kia, cảm giác mọi chuyện đều không thực mà có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn.

Căn thạch thất vì sao có võ công bên trong, chúng ta cũng không tìm ra được nguyên nhân. Trong thạch thất tuy có Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự nhưng không có Nhất Dương Chỉ và Lục Mạch Thần Kiếm của Đoàn gia, ta chỉ có thể đoán Hư Trúc gặp phải biến cố gì đó nên thu thập lại võ công phái Tiêu Dao lại nơi này. Nhưng biến cố mà khiến hắn không thể tin tưởng người kế thừa của phái mà chỉ có thể đem tín vật chưởng môn đặt tại đây, giữ lại một tia hy vọng, mà quyết định này Đoàn Dự cũng đồng ý, còn hiến cả võ công mình ra, thực không đơn giản.

Qua hơn ba tháng, thương thế của ta đã gần như hồi phục hoàn toàn, ta và Mạc Thanh Cốc cũng từng chút một ghi nhớ hết võ công của Thiên Sơn Đồng Lão. Ta thầm đắc ý nhất chính là Mạc Thanh Cốc kiên trì không học võ công phái Tiêu Dao, nhưng đã ghi nhớ nhiều võ học như vậy, không phải hắn muốn không học là không học được. Võ công của hắn đột nhiên tăng mạnh, hắn lại thông hiểu nhiều điển tịch võ học khiến cảnh giới võ học càng thêm cao cường, ta từ điển cố của Chu Bá Thông mà suy ra được, không sớm thì muộn nhất định hắn sẽ vô thức mà đem số võ công đó dung nhập vào bản thân mình, xem ra về sau nên thỉnh giáo hắn về những vấn đề võ công nhiều hơn.

Sau khi ta đem toàn bộ bí tịch nhớ kỹ, chúng ta bắt đầu tìm kiếm đường ra. Bình nguyên dưới đáy vực rộng phải đến trăm dặm, bốn phía đều là vách núi dựng đứng, sau chúng ta tốn mất hơn mười ngày mới tìm được một thông lộ hiểm trở có thể ra ngoài được. Bất quá chờ đến khi thoát ra thì đã cách xa quan ải đến hơn trăm dặm, chúng ta liền tìm một quán bán y phục, thay đổi quần áo cũ trong ba tháng đã sớm rách nát, mua ngựa, không

https://thuviensach.vn

ngờ chỉ dừng chân một chút trong khách điếm thôi mà đã nghe được liên tiếp mấy tin như vậy.

Khi ta nghe được Ân Ly thay thế vị trí cho vận mệnh của mình, trong lòng áy náy tràn ngập, càng đừng nói đến Mạc Thanh Cốc lại có bao nhiêu tức giận. Ta không ngờ Trương Vô Kỵ và Ân Ly cảm tình thâm hậu như vậy mà Triệu Mẫn vẫn có thể chia rẽ bọn họ. Còn Thành Côn, cho dù thân phận hắn ở Thiếu Lâm đã bị lộ ra, Tạ Tốn vẫn rơi vào tay Thiếu Lâm, ta nghĩ đến Thành Côn có thuật dịch dung, có lẽ hắn giả dạng thành một nhân vật nào khác của Thiếu Lâm chăng? Triệu Mẫn, Triệu Mẫn, ngươi lấy Tạ Tốn làm mồi dụ Trương Vô Kỵ đi, nhưng việc của Tạ Tốn Thiếu Lâm đã phát thiếp cho các đại phái trong giang hồ, không có ngươi nói thì Trương Vô Kỵ chậm nhất cũng hai ngày sau là biết, tất nhiên vẫn có thể cứu được Tạ Tốn. Có lẽ hiện giờ ngươi đã chạm mặt với phụ thân và anh trai mình rồi, trước mặt Trương Vô Kỵ diễn khổ nhục kế, khiến Trương Vô Kỵ phải hoàn toàn thu nhận ngươi đi! Nhưng hai người các ngươi đem Ân Ly đặt ở đâu? Trương Vô Kỵ ngươi nếu biết anh trai Triệu Mẫn suýt chút nữa giết chết Thất thúc của ngươi, ngươi còn có thể nhận cô ta nữa hay không?

Mạc Thanh Cốc dắt ngựa yên lặng đi phía trước, một lúc lâu sau bỗng quay đầu lại nói với ta:

“Chỉ Nhược, ta muốn đi Thiếu Lâm tự. Ta sợ Vô Kỵ bị yêu nữ kia dụ dỗ làm ra chuyện ngược với chính đạo hiệp nghĩa, càng sợ nó quên mất dân tộc đại nghĩa, quên tổ tông, như vậy ta làm sao có thể ăn nói với Trương Ngũ ca.”

“Ta không cho chàng đi! Hiện giờ giặc Nguyên thế mạnh, chàng gặp nạn lần này cũng vì anh trai yêu nữ kia tính kế. Chàng tuy võ công cao nhưng cũng không thể ứng phó hết tất cả thuộc hạ của bọn chúng. Nếu chàng lại gặp nạn, ta không tin tưởng chúng ta gặp may lần nữa.”

https://thuviensach.vn

Ta giữ chặt tay hắn, không đồng ý nói. Đại hội Đồ Sư sẽ có Trương Vô Kỵ đi cứu nghĩa phụ của hắn, hiện giờ Trương Vô Kỵ tuy không sao nhưng người bên cạnh hắn lại chẳng tốt đẹp gì, ta không muốn Mạc Thanh Cốc đi gặp bọn họ.

Mạc Thanh Cốc kéo tay ta, đỡ ta lên ngựa, cầm cương ngựa dắt đi phía trước, quay lưng về phía ta, nói:

“Chỉ Nhược, Vô Kỵ là giọt máu duy nhất còn lại của Ngũ ca, ta không thể nhìn thấy hắn phạm sai lầm mà mặc kệ. Châu Nhi cô nương đối với hắn tốt như vậy, hắn cũng biết cô nương ấy hận nhất kẻ hai lòng, còn cầu hôn với Châu Nhi cô nương, kết quả là vì một yêu nữ khiến cô ấy tức giận mà không biết.”

Ta nghĩ đến cảnh khi A Ly hôn mê vẫn đối hắn nhớ mãi không quên, nói mê sảng nhiều như vậy, mỗi câu đều nhắc đến hắn, mà Trương Vô Kỵ thì sao? Chân trước thân thiết với Triệu Mẫn, sau lưng nhìn ta ta đã không để ý, lại lời ngon tiếng ngọt với Tiểu Chiêu, nam nhân như vậy làm sao có thể một lòng một dạ mang đến cho Ân Ly hạnh phúc?

“Được, chàng đi vậy ta cũng đi. Bất quá chúng ta hãy che giấu thân phận, ta nghĩ Trương Vô Kỵ có thể không để ý đến cảm xúc của Ân Ly mà ruồng bỏ nàng, vậy khi hắn biết Thất thúc hắn bị ca ca yêu nữ kia ám sát phải nhảy xuống vực thì sẽ làm ra được chuyện gì, còn muốn dây dưa gì với yêu nữ kia nữa hay không. Tạ tiền bối là bị Thành Côn bắt đi, hiện giờ ở tại Thiếu Lâm, có lẽ Thành Côn cũng đang ở Thiếu Lâm, chúng ta giấu mặt cũng tiện tính sổ với hắn.”

Ta biết như vậy có phần khích bác cảm tình hiềm nghi giữa thúc chất bọn họ, nhưng ta tức giận cho A Ly, Triệu Mẫn ngươi đã làm cho A Ly thành ra như thế, nếu đã muốn cùng Trương đại giáo chủ kết thành phu thê, vậy cũng nên trả giá một chút.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc vẫn quay lưng về phía ta, trầm mặc không nói, ta xem càng thêm tức giận, vì sao khi liên lụy đến cháu của ngươi mà ngươi lại đem sai đổ lên đầu người khác? Nếu không phải Trương Vô Kỵ nguyện ý, Triệu Mẫn có thể có năng lực làm như vậy không? Trong lòng không hiểu, tại sao Mạc Thanh Cốc một người chính trực như vậy lại bảo hộ Trương Vô Kỵ đến thế, không khỏi vừa buồn vừa giận. Mạc Thanh Cốc cảm nhận được tức giận của ta, quay đầu lại, ánh mắt tịch mịch nhìn ta, thản nhiên nói:

"Ta được sư phụ thu lưu từ nhỏ, sư phụ rất yêu thương ta, nhưng người bế quan nhiều năm, Đại sư huynh quản lý việc lớn nhỏ trong phái, Nhị sư huynh, Tam sư huynh, Tứ sư huynh hàng năm đều hành tẩu trên giang hồ, ta và Lục sư huynh là một tay Ngũ sư huynh chăm sóc. Ngũ sư huynh dạy chúng ta đọc sách viết chữ, luyện võ công, đối với ta không chỉ đơn giản là một sư huynh đệ."

"Thực xin lỗi, ta bởi vì chuyện của A Ly mà nóng nảy, Trương Vô Kỵ tính cách vốn yếu đuối nhu nhược, nếu mặc hắn như vậy, chỉ sợ hắn càng làm ra nhiều việc sai hơn. Quận chúa Thát tử kia quỷ kế đa đoan, chúng ta cũng không biết nàng đối với Trương Vô Kỵ là thật hay giả, nếu là thực thì còn có thể cứu vãn, nhưng nếu giả, Trương Vô Kỵ hắn…"

Ta nghe Mạc Thanh Cốc nói như thế, không khỏi mủi lòng, tuy rằng Mạc Thanh Cốc chưa từng nói ra thân thế của mình, nhưng từ nhỏ được Trương Tam Phong đưa đến Võ Đang như vậy, thân ở trong thời binh đao chiến loạn, không có cha mẹ, tuổi thơ của hắn so với Trương Vô Kỵ hắn càng thê thảm.

Mạc Thanh Cốc quay trở lại cầm tay ta, cười khổ nói:

"Nếu em muốn thử địa vị yêu nữ kia trong lòng Vô Kỵ, vậy cứ theo ý em, chỉ đừng quá phận là được, càng đừng khiến các sư huynh có ở đó phải khó xử. Vô Kỵ bản tính trung hậu, nếu không có yêu nữ kia dẫn dụ tuyệt

https://thuviensach.vn

đối sẽ không làm ra chuyện quá đáng như vậy.” Mạc Thanh Cốc nói đến câu sau, trong mắt lại hiện lên giận dữ.

“Được, chàng yên tâm! Ta cũng không muốn khiến Tống Đại bá.. a, Tống đại hiệp bọn họ khó xử..” Ta đột nhiên nghĩ sửa miệng, sắc mặt đã biến đỏ bừng, sao lại không chú ý như vậy chứ, cách gọi này không dễ sửa a, ta đã gọi như vậy bao nhiêu năm rồi.

Mạc Thanh Cốc cũng đã phi thân lên ngựa phi nhanh, nghe được câu ta nói, tựa tiếu phi tiếu nhìn mặt ta đang đỏ ửng, vẻ mặt đạm mạc mang theo chút ý cười:

“Chỉ Nhược, chờ sau khi lên Thiếu Lâm trở về, ta liền đến phụ thân em cầu hôn, hiện tại không cần vội sửa miệng.”

Ta nhìn bộ dáng giễu cợt của hắn, nhịn không được bật lại:

“Đến cha ta cầu hôn? Chàng là muốn lấy cha ta sao?”

Mạc Thanh Cốc cười to, đánh ngựa chậm lại, quay đầu cười với ta:

“Vậy Chỉ Nhược là muốn ta phải đến em cầu hôn, ta đây liền cầu hôn với em ngay bây giờ được không?”

“Mạc Thanh Cốc!!” Ta giận dữ hét lên một tiếng, nhưng nhìn hắn đã không còn vẻ mặt phẫn nộ ưu phiền như trước, trong lòng cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Ngày đó bàn bạc xong, ta và Mạc Thanh Cốc cải trang giấu mặt, một đường giục ngựa đến Thiếu Lâm tự. Khi chúng ta đến nơi cũng đã là chậm mấy ngày, sáu đại phái hầu như đã đến đông đủ, đại hội Đồ Sư cũng đã mở được hơn một ngày, cũng may hôm trước chỉ là mấy người thân thủ kém cỏi, cao thủ chân chính vẫn chưa ra tay

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thiếu Thất Sơn Phong Cường Vũ Liệt

Lần này vì có Diệt Tuyệt sư thái tọa trấn Nga Mi, lại không có Tống Thanh Thư tham dự nên cũng không có chuyện Tư Đồ Thiên Chung* bị giết chết. Diệt Tuyệt sư thái cũng vì quan hệ sâu xa giữa Cái Bang và Nga Mi nên không hạ ngoan thủ. Khi chúng ta đến hỏi thăm mới rõ, ngày thứ nhất chính là tỷ thí bình thường, cao thủ chân chính còn chưa ra tay. Mạc Thanh Cốc không quen giấu giếm, cũng không muốn xen vào đám đông đang muốn tranh đoạt Tạ Tốn này nên một mực ở dưới chân núi Thiếu Thất tìm hiểu động tĩnh Mông Cổ, sợ rằng sáu đại phái lại trúng phải kế của Triệu Mẫn.

*Tư Đồ Thiên Chung: một người hay châm chọc khích bác vì đụng chạm đến phái Nga Mi nên bị trúng ám khí Lô Hỏa Đạn của Nga Mi giết chết.

Ta biết hiện giờ phái Võ Đang không ham mê hư danh, cũng không muốn tham dự trường tranh đấu này, hiện giờ Diệt Tuyệt sư thái có Cửu Âm chân kinh, Trương Vô Kỵ có Cửu Dương thần công, một người oán hận ma giáo, thề giết ma đầu, một người có thể bỏ vợ nhưng không thể bỏ nghĩa phụ, chắc chắn hai người này sẽ đấu trận cuối. Quả nhiên không sai, ngay tại ngày thứ hai, các đại phái đều đã đấu xong, Diệt Tuyệt sư thái tự trọng thân phận vẫn ngồi yên, các cao thủ Minh giáo nhiều như mây cũng không đến lượt Trương Vô Kỵ ra tay.

Ta còn nhớ rõ trong nguyên tác, sau khi đại hội chấm dứt, Thành Côn dẫn quân Mông Cổ đến tập kích vây khốn sáu đại phái trên Thiếu Lâm Tự, sau bị Trương Vô Kỵ và các cao thủ Minh giáo vận dụng Võ Mục Di Thư

https://thuviensach.vn

hóa giải, lần này đến núi Thiếu Thất tự nhiên là vạn phần thận trọng. Mạc Thanh Cốc cũng dò hỏi xung quanh, quả nhiên thám thính được không ít tin tức quan quân có động tĩnh bất thường, đúng là vì sáu đại phái mà đến. Mạc Thanh Cốc vừa sợ vừa giận, càng đinh ninh rằng Triệu Mẫn hư tình giả ý, cố ý liên thủ với Thành Côn đem sáu đại phái và Minh giáo dụ đến rồi đồng loạt tiêu diệt.

Mạc Thanh Cốc thân đọc trăm thư, trong đầu dĩ nhiên hiểu mưu lược, đêm đó liền dùng phương thức liên lạc bí mật của Võ Đang truyền tin đến cho mấy sư huynh đang ở trên núi, sau đó lại đem tin tức quân Mông Cổ sắp vây công Thiếu Lâm truyền ra trong đám đệ tử các phái đóng dưới chân núi. Trừ Nga Mi, còn lại bốn phái khác đều nghe theo sự điều khiển. Việc quân này ta không hiểu lắm, chỉ nghe Mạc Thanh Cốc nói đại khái, những người đó chờ quân Nguyên đến sẽ phục kích phía sau, cùng trên núi nội ứng ngoại hợp phản kích lại Thát tử.

Ngày thứ ba, Diệt Tuyệt sư thái luyện Cửu Âm chân kinh võ công đã tiến xa, đấu với Trương Vô Kỵ có Cửu Dương thần công và Càn Khôn Đại Na Di. Bất quá Diệt Tuyệt hiện giờ không có Ỷ Thiên kiếm, chỉ có thể dùng võ công và trảo pháp Cửu Âm chân kinh, Thánh Hỏa lệnh của Trương cũng chỉ cứng thôi chứ không sắc, hai người không ai đả thương được ai, khó phân thắng bại.

Những người xung quanh xem đến hoa mắt, cuối cùng đến khi trời tối vẫn chẳng phân được thắng bại, chưởng môn phái Thiếu Lâm bất đắc dĩ phái đệ tử thỉnh ba vị cao tăng sau núi. Ba người truyền lời lại, để hai người ngày mai đến đấu với Kim Cương Phục Ma Trận liên thủ, ai qua được thì có thể đưa Tạ Tốn đi, nếu không qua, Tạ Tốn về sau ở lại Thiếu Lâm, hai người lúc này mới dừng tay.

Sáng hôm sau, tiếng chuông của chùa Thiếu Lâm vang lên, quần hùng lại tụ tập bên trong quảng trường, ta và Mạc Thanh Cốc đội đấu lạp che mặt

https://thuviensach.vn

đứng xen trong đám người. Một vị lão tăng của Đạt Ma viện không cần thỉnh lệnh của Không Trí nữa, tự động đứng lên sang sảng nói:

"Các vị anh hùng, hôm qua luận võ đã thấy, Diệt Tuyệt sư thái chưởng môn phái Nga Mi và Trương giáo chủ Minh giáo võ nghệ cao hơn hẳn, không phân biệt được cao thấp, chúng ta đã thỉnh ý của ba vị sư thúc, xin hai vị ra sau núi phá quan, người nào thành công thì được đưa Tạ Tốn đi, lão tăng xin dẫn đường."

Nói xong liền đi về phía sau núi nơi giam Tạ Tốn. Tám nữ đệ tử của phái Nga Mi cũng đi theo, tiếp sau là Diệt Tuyệt dẫn các môn hạ đệ tử. Bên Minh giáo Trương Vô Kỵ dẫn đầu đám Quang Minh Tả Hữu sứ, Vi Nhất Tiếu đi cùng. Mấy phái khác theo sau một chút, chúng ta đi lẫn vào nhóm sau lên núi, quả nhiên nhìn thấy ba lão tăng khoanh chân ngồi dưới gốc ba cây tùng, mặt hiện vẻ điềm nhiên vô sắc.

Lão tăng Đạt Ma viện chắp tay, nói khoan thai:

"Kim Mao Sư Vương bị giam nơi địa lao giữa ba gốc thương tùng, khán thủ tù phạm là ba vị trưởng lão của tệ phái. Diệt Tuyệt sư thái và Trương giáo chủ võ công thiên hạ vô song, chỉ cần thắng được ba vị trưởng lão là có thể mở nhà tù đem người đi. Tất cả chúng tôi xin được chiêm ngưỡng thân thủ của hai vị."

"Diệt Tuyệt sư thái là cao nhân tiền bối, hôm qua đã nhiều lần xuống tay lưu tình, tiểu tử không dám chắc thắng, vẫn là thỉnh sư thái đi trước."

Trương Vô Kỵ nghe lão tăng Đạt Ma viện nói xong, do dự không quyết, hắn đã xông qua trận này một lần, không phải đối thủ, lần này cũng không chắc thắng, hôm qua giao thủ cùng Diệt Tuyệt đã nhìn qua nhiều chiêu thức của bà ta, tuy tinh diệu tàn nhẫn nhưng nội lực không thâm hậu như hắn, chỉ sợ có gì vạn nhất, liền lên tiếng mời bà ta lên trước, hắn ở bên ngoài cẩn thận quan sát hy vọng tìm được cách phá giải.

https://thuviensach.vn

Diệt Tuyệt sư thái kỳ quái liếc nhìn Trương Vô Kỵ một cái, không hiểu vì sao hắn lại lùi trước, nhưng không khách khí, kiêu ngạo không muốn đôi co với ma giáo, lạnh lùng đứng trước ba lão tăng nói:

"Ba vị cao tăng là trưởng lão phái Thiếu Lâm, tự nhiên là võ học thâm hậu, bổn toạ hôm nay lấy một địch ba, xin được thỉnh giáo."

Bà ta biết ba cao tăng kia võ công không đơn giản, nhưng tự phụ mình có tuyệt kỹ, trên đời hiếm ai là đối thủ, hơn nữa hôm nay đúng là phải đại hiển thân thủ chứng minh cho thiên hạ thấy, Nga Mi mạnh hơn Thiếu Lâm, cho nên nhìn thấy cao tăng cũng không coi là gì, mày không nhăn lại một li.

Bên kia Dương Tiêu thấy Trương Vô Kỵ sắc mặt bất an, biết hắn lo lắng, liền mỉm cười nhỏ giọng nói với hắn:

"Giáo chủ yên tâm, Vi Bức Vương và Thuyết Bất Đắc đã dẫn nhân chúng Ngũ Hành Kỳ phục dưới núi, nếu Nga Mi phá quan thành công, không chịu giao Tạ Tốn ra, chúng ta sẽ dùng sức mạnh, nhất định có thể bảo vệ Sư vương được chu toàn."

"Như thế chẳng làm hỏng qui củ đại hội, mất hết tín nghĩa còn gì."

Trương Vô Kỵ nhíu mày suy nghĩ, do dự, hắn biết đây là biện pháo thỏa đáng nhất, nhưng lại không đúng tín nghĩa, nhất định sẽ bị người ta nhạo báng.

Dương Tiêu nói:

"Thuộc hạ chỉ sợ Diệt Tuyệt sư thái cầm đao cầm kiếm kề vào cổ Tạ Sư Vương, mình ném chuột sợ vỡ đồ, còn việc tín nghĩa không quan trọng lắm. Giáo chủ phải hiểu thủ đoạn của Diệt Tuyệt sư thái, bà ta đối với người Minh giáo chúng ta tuyệt sẽ không lưu tình."

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn cũng nhỏ giọng:

“Tạ Sư Vương kẻ thù rất đông, mình phải đề phòng trong đám người có kẻ phát ám khí đánh lén.”

Dương Tiêu liếc nhìn Triệu Mẫn một cái, âm thầm bội phục quận chúa Thát tử này, lại hiềm thân phận của nàng mà cũng không nói gì được, hắn chẳng phải cũng lấy một người là phản đồ của Nga Mi đó sao, có tư cách gì mà nói người khác? Lập tức bỏ qua suy nghĩ đó, thấp giọng nói với Trương Vô Kỵ:

“Phạm hữu sứ, Thiết Quan đạo trưởng,Chuhuynh, Bành đại sư bốn người đã phân chia bốn góc đề phòng rồi..”

Triệu Mẫn nhìn tình hình, cười giảo hoạt:

“Tốt hơn hết là có người nào phóng ám khí, mình thừa cơ sang đoạt Tạ Sư Vương, như thế anh hùng thiên hạ không trách mình thiếu tín nghĩa. Nếu như sóng lặng gió êm… cái đó quả… À, Dương tả sứ, nếu ông không quản ngại thì hãy phái người giả trang tấn công lén Tạ Sư Vương, trong khi hỗn loạn, mình sẽ cháy nhà hôi của, xông ra cướp người.”

Dương Tiêu cười nói:

“Kế đó hay lắm.”

Nói xong lập tức đi sắp đặt người lo liệu. Trương Vô Kỵ biết làm như thế thật không quang minh lỗi lạc chút nào, nhưng vì muốn cứu nghĩa phụ, không còn cố kỵ gì nữa, trong lòng thật là cảm kích Triệu Mẫn, nghĩ thầm: “Mẫn muội và Dương tả sứ đều có tài quyết đoán lúc lâm nguy, thảo nào hai người bàn bàn tính tính thật là hợp ý nhau, ta thật không có cái khả năng đó”, nghĩ thế, không để ý đến Tiểu Chiêu đứng phía sau hắn ánh mắt ảm đạm.

https://thuviensach.vn

Ta phía bên này, buồn cười nhìn Mạc Thanh Cốc sắc mặt đã đen thui, tức giận nhìn phía Triệu Mẫn và Dương Tiêu. Hai người này một là kẻ cướp mất vị hôn thê của sư huynh, một là Thát tử, qua lại mấy câu đã khiến Trương Vô Kỵ mất đi chủ kiến lập trường, lại còn đồng ý làm mấy thủ đoạn ti bỉ, cứu người không phải không còn cách nào khác, lại dùng phương pháp bàng môn tà đạo như thế, nếu thực để cho bọn họ làm, một khi lộ ra, Trương Vô Kỵ là người đầu tiên bị ô danh, còn Triệu Mẫn, nàng ta còn tưởng mình vẫn là quận chúa cao cao tại thượng sao? Làm gì thì tùy ý đi, ta giữ chặt Mạc Thanh Cốc đang muốn đi khuyên can lại, quyết định hôm nay phải ở đây xem màn kịch vui này.

Bên kia Diệt Tuyệt sư thái cũng không khách sáo, lạnh lùng không nói gì, từ đệ tử phía sau lấy ra hai món binh khí, một là đoản kiếm, một nhuyễn tiên, tay trái rung một cái cây roi đã vòng thành hơn chục vòng lớn có nhỏ có, trông thật đẹp mắt. Quần hùng đứng xem trước nay chỉ biết Diệt Tuyệt sư thái của Nga Mi giỏi nhất là kiếm pháp, chưởng pháp, không ngờ hôm nay bà ta có thể đồng thời tay trái nhuyễn tiên, tay phải đoản kiếm, một dài một ngắn, một nhu một cương, lại là hai loại binh khí hoàn toàn khác nhau mà có thể phân tâm kết hợp cả hai, thật không đơn giản, ai nấy đều vừa kinh ngạc vừa bội phục, người nào cũng thấy hào hứng. Diệt Tuyệt sư thái không thèm để ý đến, lạnh lùng nói:

“Ba vị cao tăng, Diệt Tuyệt lĩnh giáo.”

Ba người dưới gốc tùng chậm rãi gật đầu, Độ Ách nói:

“Chưởng môn phái Nga Mi quả nhiên không đơn giản, Diệt Tuyệt sư thái uy danh không phải hư danh, xin mời!”

Nói xong ba người cũng vung chuỗi hạt lên chờ, bọn họ bối phận cao hơn Diệt Tuyệt, lại là lấy ba đánh một, chiếm tiên cơ trước cũng không thể ra tay trước.

https://thuviensach.vn

“Vậy Diệt Tuyệt cũng không khách khí.”

Diệt Tuyệt sư thái nói xong, khí thể thay đổi hẳn, giống như một cây tùng uốn mà không con, trường tiên rung một cái vung ra, cuốn lấy sợi dây của Độ Nạn, mượn sức nhảy luôn vào giữa ba cây tùng xanh ngắt, ngay chiêu đầu tiên đã tấn công thẳng vào trung cung của địch, tàn nhẫn mau lẹ, thân pháp nhẹ nhàng vô tỉ, tay trái dùng nhuyễn tiên quện lấy sợi dây của Độ Nạn, dễ dàng tiến vào giữa trận lại vừa mượn sức đối phương mà nhất thời khiến cho ông ta không sử dụng được binh khí. Độ Ách và Độ Kiếp hai sợi dây cùng vung lên, chia hai bên đánh vào. Diệt Tuyệt sư thái không chút sợ hãi, bà ta am hiểu nhất là kiếm pháp, đoản kiếm hoa lên mấy chiêu ảo diệu đã chắn đỡ ngay được mấy chiêu tấn công này.

Quần hùng khó hiểu, sao Diệt Tuyệt lại không dùng Ỷ Thiên kiếm nổi danh lợi hại mà lại dùng một thanh đoản kiếm bình thường, có người còn tưởng bà ta kính trọng cao nhân tiền bối, không muốn dùng binh khí áp đảo mà thủ thắng, lại càng thêm bội phục mà không biết rằng, nếu Diệt Tuyệt có Ỷ Thiên kiếm trong tay thì làm gì có chuyện khách khí, khi trên đỉnh Quang Minh, vô số vũ khí đã gãy dưới tay bà ta cơ mà.

Bên này đang náo nhiệt xem chiến, bỗng dưng nghe từ phía lưng chừng núi văng vẳng mấy tiếng đàn, tiếng sáo hợp tấu vọng lên, chỉ thấy mấy tiếng dao cầm tính tang tính tang, bốn cô gái mặc áo trắng phiêu phiêu bay đến, trong tay mỗi người cầm một cây đoản cầm, kế đó tiếng tiêu dìu dặt, bốn thiếu nữ áo đen tay cầm trường tiêu cũng tới. Đen trắng xen kẽ nhau, tám cô gái chia nhau đứng tám phương vị, cùng dạo đàn thổi tiêu, âm vận thật là tao nhã. Một cô gái chừng hai ba mươi tuổi mặc áo lụa mỏng màu vàng trong tiếng nhạc khoan thai phi thân đến, chính là cô gái ngày ấy xuất hiện trên Quang Minh đỉnh.

Ta đối với vị hậu nhân của Dương Quá này không có ác cảm nhưng cũng không thấy yêu thích gì, nghĩ đến Dương Quá và Tiểu Long Nữ tính tình như thế mà con cháu sau này lại ưa điệu bộ trước mặt người khác,

https://thuviensach.vn

giống như hoa thần thánh mẫu, ta đã thích không nổi. Nghĩ đến Dương Quá và Tiểu Long Nữ, nếu muốn ra tay giúp người thì còn bày đặt cái gì, càng đừng nói đến phô tỳ nữ tiền hô hậu ủng này nọ, oai hơn so với hoàng đế giá lâm.

Diệt Tuyệt sư thái nghe tiếng đàn, sắc mặt biến đổi, chiêu thức trong tay chậm đi mấy phần, lập tức roi của Độ Ách đã vung đến, vội uốn mình né tránh, rốt cuộc không dám phân tâm nữa, ngưng thần đối chiến. Bên kia cô gái áo vàng vừa đến, cô bé con Sử Hồng Thạch, bang chủ Cái Bang vừa trông thấy liền chạy ra đón, sà vào lòng nàng, kêu lên:

"Dương tỉ tỉ, Dương tỉ tỉ, các trưởng lão và long đầu của chúng tôi bị người ta đánh bị thương. Chính phái Nga Mi và phái Thiếu Lâm hạ độc thủ đó."

Vừa nói vừa chỉ vào Diệt Tuyệt sư thái và Không Trí.

Nếu đã có ý muốn đến tranh đoạt Tạ Tốn và trở thành võ lâm chí tôn, bị thương cũng là chuyện bình thường, Diệt Tuyệt sư thái nể mặt mũi tổ gia sư mà không giết người đã là giữ thể diện cho Cái Bang, mà phái Thiếu Lâm cũng là bậc nhất trong chính đạo, cô gái áo vàng dắt tay Sử Hồng Thạch, liếc mắt lướt qua Dương Tiêu và Dương Bất Hối phía sau hắn một cái, cười ôn hòa, rồi gật đầu nói:

"Ta đều biết, hừ!.."

Nói xong liền cầm tay Sử Hồng Thạch đi lẫn vào trong đám người của Cái Bang ngồi xuống một tảng đá. Nàng ta phi thân mà đến, tiền hô hậu ủng, hình dáng lại thật xinh đẹp tiêu sái, mọi người ai nấy đều chăm chăm nhìn, câu nói lại từng chữ rõ ràng truyền vào tai mọi người, một tiếng hừ lạnh mà chưa nói hết ý tứ, ai nấy đều rùng mình, chỉ cảm thấn một tiếng hừ của nữ tử này còn khó chịu hơn ánh mắt sắc lạnh của Diệt Tuyệt, mỗi người trong lòng âm thầm tự nói, về sau ngàn vạn lần không cần trêu chọc đến

https://thuviensach.vn

Cái Bang, không ngờ Sử Hồng Thạch có người lợi hại đứng sau lưng chống cho, khó trách Cái Bang lại để cho một cô bé con lên làm bang chủ.

Ta đối với Cái Bang không quen không thân, cũng không có cảm giác gì, chỉ kỳ lạ một điều là ở Thiên Long Bát Bộ và Xạ Điêu, Thần Điêu ba bộ này, Cái Bang mỗi đời Bang chủ đều tuyển từ trong đám người tài ra nên mới có thể bền vững lâu dài, khi nào thì vị trí bang chủ lại để cho Sử gia mỗi đời đều cha truyền con nối? Khó trách đến thời kỳ Tiếu ngạo giang hồ, Cái Bang đã suy tàn yếu ớt, còn không được tính là một đại phái.

Lúc này quần hùng đã yên tĩnh lại, ngưng thần quan sát cuộc đấu giữa Diệt Tuyệt và ba vị thần tăng Thiếu Lâm. Diệt Tuyệt đã dùng đến cả hai tay cũng miễn cưỡng đánh ngang tay với ba vị kia, nhưng vẫn do ba vị lão tăng lưu tình. Võ công Nga Mi vốn cùng đường với Phật gia chính phái nhưng Diệt Tuyệt sư thái lúc này, tiên ảnh sử ra đầy quỷ dị khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác âm tà.

Triệu Mẫn bên ngoài nhìn, ánh mắt bỗng sáng lên, lớn tiếng nói với Trương Vô Kỵ:

“Vô Kỵ ca ca, Diệt Tuyệt sư thái thân là chưởng môn dĩ nhiên là danh môn chính phái, nhưng hôm nay sao võ công lại đầy vẻ tà môn âm độc, trước kia chưa từng nghe nói bà ta có thủ đoạn thế này, nguyên nhân ra sao chàng có biết không?”

“Có lẽ võ công này là bí truyền của phái Nga Mi chăng? Những công phu trấn phái chỉ truyền thụ cho chưởng môn thì hiếm ai biết được, võ công này tuy khiến người ta có cản giác âm trầm, nhưng xem chiêu thức thì tinh diệu tuyệt luân, lại đường hoàng đại khí, không giống loại võ công âm độc.”

Trương Vô Kỵ không rõ ẩn ý của Triệu Mẫn, còn tưởng rằng Triệu Mẫn hứng thú với võ công, lập tức lên tiếng giải thích.

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn cười như không cười, đôi mắt đẹp chuyển một vòng lướt qua mặt Trương Vô Kỵ nói:

“Nghe nói Đồ Long đao có chứa bí mật để trở thành võ lâm chí tôn, Tạ tiền bối tuy rằng giữ đao hai mươi năm, nhưng lão nhân gia hai mắt đã mù, dù có bí mật cũng tìm ra sao được, mà phái Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái hiện giờ cũng có Đồ Long đao trong tay, nhớ năm trước trên Quang Minh đỉnh, bà ta còn chẳng phải đối thủ của chàng, hiện giờ lại không phân cao thấp, mà tin Tạ Tốn có bí mật của Đồ Long đao là truyền ra từ Nga Mi, trong chuyện này…”

“Yêu nữ lắm miệng!”

Diệt Tuyệt sư thái nghe nàng ta nói một phen, sắc mặt biến đổi, phương tấc đại loạn, cũng không quản vẫn đang đánh nhau cùng ba lão tăng, đoản kiếm rời tay hướng Triệu Mẫn phóng đến. Triệu Mẫn bị dọa sắc mặt trắng bệch, không dám nói thêm gì, Trương Vô Kỵ cả kinh, vội ra tay đón lấy đoản kiếm, tức giận nói:

“Diệt Tuyệt sư thái là cao nhân tiền bối, sao lại ra tay ám toán một tiểu bối hậu nhân?”

Bên kia Phạm Dao dung mạo gần như đã khôi phục hoàn toàn vẻ nhất phái phong lưu hồi xưa, bật cười một tiếng nói:

“Tất nhiên là nói trúng chỗ đau của Diệt Tuyệt sư thái, mới khiến bà ta mất phong độ tiền bối như vậy.”

Dương Tiêu tiếp lời:

“Chỉ sợ là giết người diệt khẩu đi! Bất quá giết một người nhưng không có ai khác nghĩ nữa hay sao? Năm trước Diệt Tuyệt sư thái vẫn là bại tướng dưới tay Minh giáo ta, hôm nay lại có thể đánh ngang tay với giáo chủ bản giáo, võ công Nga Mi một đường đều chiêu số cương mãnh

https://thuviensach.vn

dương khí, sao lại có những chiêu thức âm nhu thế này, tại hạ chưa từng nghe nội tử* nói qua.”

(*Nội tử: vợ)

Diệt Tuyệt sư thái càng nghe càng giận, lửa giận không kiếm chế nổi nữa, không để ý đến mình vẫn đang đánh nhau với ba cao tăng, thân ảnh như quỷ mị chợt lóe chớp mắt đã tiến sát cạnh Dương Tiêu, hai tay mười ngón xòe ra thành trảo, mười ngón đầu móng tay đã biến màu đen, thân hình như bất động, song chưởng phất ra, nhoáng cái đã hạ xuống thượng trung hạ ba lộ chín chiêu, chiêu thức âm độc quỷ mị khiến người ta khó lòng phòng bị, vừa đánh vừa rít lên:

“Tặc tử ma giáo, phá hoại thanh danh Nga Mi phái chúng ta, muốn chết!”

“Cửu Âm Bạch Cốt Trảo? Khó trách sao sư thái lại tự tin như vậy, đáng tiếc thứ này vị tất đã là võ công thiên hạ đệ nhất!”

Dương Tiêu trước lắp bắp kinh hãi, cuống quýt tránh khỏi mười ngón tay đen thui, thân ảnh phiêu dật tránh thoát. Hắn đao kiếm côn bổng không gì không thông, dĩ nhiên không ngại quyền chưởng chân thực, cũng không cần đến binh khí và hỗ trợ của Trương Vô Kỵ, lấy tay không ứng chiến.

Mấy tiếng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo vừa truyền vào tai quần hùng, một vài tiền bối cao tuổi nhớ đến trước từng nghe tiền bối kể lại, Cửu Âm Bạch Cốt trảo là tà công nhất đẳng trước đây từng nghe tiếng trên giang hồ, nhưng võ công cực kỳ âm độc, cần lấy đầu lâu để luyện công, thêm độc tì sương để luyện trên năm ngón tay, khi đánh nhau người bị trúng trên đầu có thêm năm lỗ, cho dù may mắn không chết thì người bị thương trúng độc cũng khó cứu, nhưng võ công này đã thất truyền từ lâu, chưa ai từng gặp qua, chẳng lẽ hiện tại Diệt Tuyệt sư thái là đang thi triển môn Cửu Âm Bạch Cốt trảo đại danh đỉnh đỉnh này? Nhìn mười ngón tay đột nhiên biến

https://thuviensach.vn

thành màu đen của Diệt Tuyệt, ai nấy đều cảm thấy rất có thể, không khỏi sôi nổi bàn tán.

Ta đứng xem cũng cảm thấy kỳ quái, Loa Ốc Cửu Ảnh của ta sử ra cũng không đến mức quỷ khí dày đặc như vậy, tại sao Diệt Tuyệt lại làm ra được hiệu quả như thế? Ta nhớ lại Cửu Âm chân kinh, bỗng nghĩ đến tâm pháp tốc thành của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, hay là bà ta vì muốn nhanh chóng thành công mà bất chấp? Rất có thể.

Bên kia cô gái áo vàng cũng hứng thú nhìn hai người đánh nhau, ngón tay bí mật giấu một cây châm vàng, đợi cho Dương Tiêu và Diệt Tuyệt đánh đến lúc mấu chốt, ngón tay bắn ra về phía Dương Tiêu. Dương Tiêu đang lúc nguy cấp, bỗng nhiên một chân tê đi, chân phải đã mất hết cảm giác, lúc này trảo của Diệt Tuyệt cũng đã sát đến, không nghĩ ngợi gì liền sử ra một chiêu Nhũ Yến Đầu Hoài, chiêu thức này giống như một cô gái kiều mỵ làm nũng đẩy song trảo ra, lúc xong rồi mới nhớ ra điều gì, sắc mặt chợt tối sầm lại, phẫn nộ trừng mắt nhìn cô gái áo vàng rồi quay mình nhắc hai chân nặng nề rời khỏi vòng chiến.

“Dương đại công tử ngươi đã phạm lời hứa rồi, dùng võ công gia truyền của nhà chúng ta, vậy nên theo lời thề mà theo ta trở về đi!”

Cô gái áo vàng cười càng tươi, dáng người tuyệt đẹp bước đến trước Dương Tiêu. Bên kia Diệt Tuyệt thấy nàng ta ra tiếng, có phần kiêng kỵ đành dừng tay, sau khi nghe tiếp câu sau sắc mặt lại xanh mét, hai tay run rẩy.

Dương Tiêu giận dữ trừng mắt nhìn cô gái áo vàng một cái, rồi nghiêm mặt nói:

“Yên tâm, Dương Tiêu ta đã nói là làm, cho dù là quỷ kế của ngươi ta cũng sẽ trở về.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, bàn tay đặt trên đùi vận công, một cây kim châm vàng bị hút ra, ném xuống đất.

Lại sắc mặt khó coi đến trước Trương Vô Kỵ, khom người thi một lễ, có chút bi thương nói:

"Giáo chủ, hôm nay Dương Tiêu phải cáo biệt tại đây, vì phạm phải lời thề mà không thể xuất ra một phần sức lực đuổi đi Thát tử, hy vọng giáo chủ đừng trầm mê vào tư tình nhi nữ, chậm trễ việc quang phục đại sự khôi phục giang sơn người Hán chúng ta, mọi việc phải lấy giang sơn làm trọng. Tiểu Chiêu, ta biết cô là chân tình thật ý hầu hạ giáo chủ, về sau ngàn vạn lần đừng để giáo chủ phạm hồ đồ, nếu giáo chủ có điều gì sai lầm phải ra sức mà khuyên can. Còn có Ân cô nương ngày đó tuy tuyên bố phế bỏ hôn ước với ngài, nhưng là do giáo chủ phụ nàng trước, sau khi đại hội chấm dứt ngàn vạn lần phải tìm nàng trở về, đừng để ông ngoại và cậu ngài phải thương tâm."

Nói xong liếc nhìn qua Triệu Mẫn một cái.

"Dương Tả sứ sao lại nói lời thương cảm như vậy?"

Trương Vô Kỵ cả kinh nói, mà Tiểu Chiêu phía sau hắn lại yên lặng gật đầu nhưng không nói gì, Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương mặt vẫn đang nghiêm nghị, nghe Dương Tiêu nói vậy cũng không động dung, không hiểu chuyện này là như thế nào, đang yên đang lành lại phải rời đi.

Dương Tiêu mặc kệ nghi hoặc của mọi người, lạnh nhạt đến trước mặt Diệt Tuyệt hành một lễ, nói:

"Sư thái, trước đây trăm ngàn tội nghiệt đều do Dương Tiêu phạm sai lầm, tuổi trẻ cuồng ngạo, mắt thấy Thát tử chém giết Trung Nguyên mà không cam lòng tuân thủ gia quy đời đời ở ẩn, mạo muội xuất thế, sau nghe thấy đại danh của Cô Hồng huynh, khó chịu hắn thiếu niên anh kiệt lại thần phục trong một môn phái nữ tử, chỉ biết giang hồ tranh đấu mà không nghĩ

https://thuviensach.vn

đến sông núi giang sơn, cho nên cùng hắn ước chiến, chỉ muốn kích khởi ngạo khí của hắn để hắn có thể xuất ra cho giang sơn một phần lực, không ngờ lại khiến hắn bệnh chết trên đường, đây là sai lầm của Dương Tiêu. Tại hạ sau khi gặp lại Hiểu Phù mới hiểu ra khúc mắc của sư thái, nhưng nếu sư thái đã kế thừa di chí của Quách đại hiệp, về sau mọi việc xin hãy lấy dân chúng Trung Nguyên làm trọng, những việc giang hồ tranh đấu, tranh đoạt danh lợi này đừng nên tham dự nhiều."

Dương Tiêu nói rất chân thành, Diệt Tuyệt nghe xong cũng không đáp lời, chỉ có mặt lại càng thêm xanh, Dương Tiêu không quan tâm đến bà ta nữa, ôm quyền nói với quần hùng:

"Các vị, từ nay về sau, thế gian không có Dương Tiêu."

Nói xong thân hình chấn động, chân khí bạo phát, xé rách hết quần áo có dấu hiệu ngọn lửa Minh giáo của mình, rồi kéo Dương Bất Hối đang ngơ ngẩn thất thần đi về phía tám cô gái. Tám nàng cùng cúi người hành lễ, cung kính nói:

"Cung nghênh Thiếu chủ!"

Mọi người giật mình hiểu ra, hóa ra Dương Tiêu và nữ tử áo vàng kia là người một nhà, Dương Tiêu ngoài là Tả Sứ Minh giáo còn là Thiếu chủ của một gia tộc đã lánh đời ẩn cư. Diệt Tuyệt sư thái phía kia mắt lại nổi điên cuồng, phẫn nộ quát:

"Tặc tử ma giáo, ai cho phép ngươi đi? Để mạng lại cho ta!". Song chưởng đồng thời vươn ra hướng đỉnh đầu Dương Tiêu chộp tới.

"Cửu Âm Bạch Cốt Trảo uy phong ghê gớm quá, lại dám giở ra trước mặt ta, để ta thử hảo hảo lĩnh giáo một phen."

Cô gái áo vàng cười lạnh một tiếng, thân ảnh màu vàng phiêu tới nghênh đón Diệt Tuyệt. Diệt Tuyệt sư thái mắt đã ngập điên cuồng, chẳng

https://thuviensach.vn

để ý đến gì khác, cười lạnh không ngừng, công kích tàn nhẫn thẳng tay. Hai bên một người mười ngón như ngọc, thon dài tuyệt mỹ, một người ngón tay đen thui, một người tướng mạo đã có chút già nua, một người tuổi trẻ xinh đẹp như hoa. Hai người võ công tựa như chung một đường, mơ hồ linh động, biến ảo vô phương, cô gái áo vàng thân hình phiêu động, nâng tay nhấc chân mỗi động tác đều chính mà không tà, Diệt Tuyệt sư thái chiêu nào cũng âm độc tàn nhẫn, mỗi lần công kích đều nhằm trúng yếu huyệt, mỗi trảo đều hướng đánh đỉnh đầu đối phương, hai người võ công tương tự nhau nhưng Diệt Tuyệt sư thái giống như quỷ mị, cô gái áo vàng lại tựa thần tiên, khí chất hoàn toàn trái ngược.

Mạc Thanh Cốc xem hai người này đánh nhau, tựa tiếu phi tiếu nhìn thoáng qua thắt lưng của ta, ta giả bộ như không để ý đến, nhưng cũng biết hắn đã nhìn ra tiên pháp của ta và Diệt Tuyệt sư thái dùng là cùng một đường, may là hắn vẫn chưa nhìn thấy ta sử dụng trảo pháp.

Đấu nhau một lúc, chỉ nghe cô gái áo vàng quát lên một tiếng, tay trái vươn ra đã né qua mười ngón tay Diệt Tuyệt, tiếp theo thúc cùi chỏ vào huyệt đạo trên ngực bà ta, năm ngón tay phải vươn ra để hờ trên đầu, tươi cười nhẹ nhàng hỏi:

“Bà có muốn nếm mùi Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hay không?”

Diệt Tuyệt sư thái không cử động được, nhắm mắt chờ chết. Cô gái áo vàng nhẹ thở dài, thu lại năm ngón tay, khẽ nói:

“Xem hai nhà chúng ta quan hệ sâu xa, sẽ không thành ra như thế này, chẳng lẽ một việc ngoài ý muốn mà khiến bà nuôi hận đến tận giờ sao? Bà đem Nga Mi và trách nhiệm của mình vứt ở nơi nào? Nếu đã khổ tâm tìm được truyền thừa của Quách đại hiệp, coi như là kế thừa di chí của lão nhân gia, mà bà lại chỉ ghi sâu cừu hận riêng, việc giang sơn không thèm để ý, chẳng lẽ không hổ thẹn chút nào sao? Sau này làm sao có thể đối diện với Quách Tương nữ hiệp?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi thì có tư cách gì nói ta? Ngươi đã vì người Hán, vì Trung Nguyên mà làm được việc gì? Ngươi không phải chỉ biết núp ở chỗ nào đó trơ mắt nhìn Nga Mi và Cái Bang tranh đấu nhau sao? Lấy gia thế của ngươi, nếu thật sự muốn trợ giúp đuổi Thát Lỗ, thế cục Trung Nguyên hiện tại lại càng thêm rối ren như vậy được sao? Ngươi đã làm được gì… mà dám khoe khoang…” Diệt Tuyệt sư thái càng nói càng kích động, chốc lát đã hộc ra máu tươi.

Cô gái áo vàng bị bà ta nói cho một trận khiến vô cùng tức giận, lúc này thấy bà ta hộc máu, trong lòng khó hiểu, rõ ràng mình không đánh bà ta bị thương, đoán bà ta có âm mưu gì, trên mặt lạnh lùng tiến lên bắt mạch xem thử, một lúc lâu sau, trên mặt hiện ra thần sắc cổ quái, thở dài:

“Cửu Dương Công của Nga Mi mà sư thái đã luyện là võ công chí dương, Cửu Âm chân kinh lại là tâm pháp chí âm, Cửu Dương Công thích hợp cho nam tử luyện, bà thân là nữ mà luyện được đến cảnh giới này đã là hiếm có, Cửu Âm chân kinh nam nữ đều có thể luyện, nhưng trước đó nữ tử thân mang tính âm có ưu thế lớn hơn. Hiện giờ bà lại âm dương cùng luyện, xúc động quá mạnh khiến cho hai loại nội lực trái ngược trong cơ thể cùng xung đột, trước mắt xem như vô ngại, nhưng nội lực càng tinh thâm thì sức công phá của xung đột càng lớn, hiện giờ cách giải trừ duy nhất là phế bỏ nội công.”

“Phế bỏ nội công? Như thế ta đây chẳng phải vĩnh viễn không giết được tặc tử ma giáo sao? Không có võ công sao có thể làm được chưởng môn Nga Mi? Tĩnh Nghi nghe đây! Bổn tọa hôm nay đem chức vị chưởng môn truyền cho Tống Thanh Thư, ngươi nhanh chóng mang các đệ tử Nga Mi tìm hắn trở về núi đăng vị, không được sai sót.”

Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên cười lạnh rồi tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, đưa cho Tĩnh Nghi, giọng buồn bã.

https://thuviensach.vn

Tĩnh Nghi kinh hoảng thất thố, quỳ xuống đất không dám nhận lệnh, những người xung quang cũng không dám tin, ai nấy đều xôn xao. Tống Viễn Kiều mang nhóm người Võ Đang tiến ra, ngạc nhiên hỏi:

"Sư thái, tiểu nhi là đệ tử Võ Đang, sao dám kế thừ y bát quý phái? Thỉnh sư thái thu hồi lại lệnh!"

"Hừ! Tiểu tử Tống Thanh Thư kia đúng là con của ngươi, nhưng lão ni chưa từng nghe nói hắn chính thức bái nhập vào phái Võ Đang. Hắn nếu được ta truyền thụ võ công, tự nhiên là đệ tử của ta, nếu ngươi gặp hắn mà hắn nói chưa từng được ta truyền thụ võ công, như vậy lệnh này xóa bỏ. Tĩnh Nghi còn không lĩnh mệnh? Hiện giờ võ công của ta còn chưa bị phế mà ngươi đã không thèm nghe hay sao?" Diệt Tuyệt sư thái cười lạnh.

Tĩnh Nghi và đám đệ tử Nga Mi vẻ mặt thê lương vô thố cùng kêu lên: "Đệ tử không dám." Sau đó đồng loạt đứng dậy, quay xuống núi. Tống Viễn Kiều không nói được gì, Tống Thanh Thư là con ông, từ trước đến nay ông vẫn xem hắn là người Võ Đang, không nghĩ lại phải đi mở hương đường cho hắn bái sư nhập môn, không ngờ lại bị Diệt Tuyệt sư thái lấy cớ này mà ép, nghe khẩu khí thì có vẻ như Tống Thanh Thư được Diệt Tuyệt dạy võ cho thật, lại không thể phản đối, chẳng lẽ để con mình đi làm sư phụ phái Nga Mi toàn ni cô nữ đệ tử thật sao? Tống Viễn Kiều đầu óc rối rắm nghĩ.

Ta và Mạc Thanh Cốc nhìn nhau cười, nhớ đến khi Tống Thanh Thư ở Côn Lôn vuốt mông ngựa nịnh nọt Diệt Tuyệt sư thái, Diệt Tuyệt tự mình chỉ điểm cho hắn, không rõ khi nào thì một người tự cao và coi khinh nam tử như Diệt Tuyệt lại nhìn Tống Thanh Thư bằng con mắt khác hắn như vậy? Đối xử với hắn tốt hơn hắn, phải biết rằng ngay cả đệ tử thân truyền cũng không được bà ta tự mình chỉ điểm như vậy.

"Hừ! Cái gì mà di chí của Quách đại hiệp, có liên quan gì đến bổn tọa? Nếu muốn bổn tọa phế bỏ võ công, cũng phải chờ bổn tọa giết chết tặc tử

https://thuviensach.vn

này rồi hãy nói. Di chí của Quách đại hiệp, bổn tọa không nghĩ muốn nhận!”

Diệt Tuyệt chờ các đệ tử đã đi hết, phất tay áo lấy ra hai phiến lụa mỏng dính màu trắng, trên đó chi chít những chữ nhỏ như đầu ruồi, hai phiến lụa trắng phất phơ trong gió, Diệt Tuyệt cười lạnh, mười ngón tay vung lên muốn xé nát hai phiến lụa.

Cô gái áo vàng thân hình nhoáng lên, hai phiến lụa mỏng đã đoạt về tay, Diệt Tuyệt sư thái vẫn cười lạnh lùng đắc ý, thừa dịp cô gái áo vàng cướp hai phiến lụa, thân hình phiêu động, một trảo chộp tới Dương Tiêu đang không hề phòng bị. Trương Vô Kỵ hô to kinh hãi, vội nhảy đến, vẫy ra một chưởng Càn Khôn Đại Na Di đẩy hai tay bà ta du đi lạc hướng. Diệt Tuyệt sư thái đánh hụt lảo đảo, sắc mặt ảm đạm nhìn cô gái áo vàng, Dương Tiêu, Dương Bất Hối, cười buồn bã:

“Ha ha, nếu thù đã vĩnh viễn không báo được, vậy còn sống làm gì?”

Nói xong chân khí chấn động, khóe miệng ứa ra một dòng máu tươi, hai mắt chất đầy thù hận nhìn Dương Tiêu chằm chằm dần, ánh trong mắt dần ảm đạm rồi biến mất. Ngay trong khoảnh khắc thân thể bà ta ngã xuống, ta dường như còn nghe thấy tiếng bà thấp giọng nói nỉ non: “Xin lỗi sư huynh, ta không thể xả hận cho huynh, chỉ có thể tự mình đến gặp.”

Diệt Tuyệt bỗng dưng tự sát khiến tất cả mọi người đều chấn động. Cô gái áo vàng sắc mặt ảm đạm, mắt hiện lên vẻ tự trách, chậm rãi nói:

“Ta vốn định giúp bà hiểu ra chuyện gì mới là quan trọng nhất, không ngờ bà lại lún sâu vào thù hận như vậy. Các vị, Diệt Tuyệt sư thái với nhà chúng ta có quan hệ sâu xa, chúng ta sẽ đưa bà ấy về an táng.”

Nói xong phất tay cho tám tỳ nữ. Trong đám nữ tỳ, bốn cô gái áo đen cùng tiến lên, dùng áo choàng dài bọc kín xác Diệt Tuyệt lại, đồng loạt nâng lên, không nhanh không chậm đi xuống núi.

https://thuviensach.vn

“Trương giáo chủ, hai tấm lụa này vốn là tâm lực của vợ chồng Quách Tĩnh Quách đại hiệp, trăm năm trước đã tốn ra một tháng tâm sức viết ra binh pháp cùng võ công tinh nghĩa để lại cho đời sau đuổi Thát Lỗ, phục hồi giang sơn người Hán. Hai tấm lụa này vốn được giấu trong Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao, hiện giờ đã bị Diệt Tuyệt sư thái lấy ra, vậy liền tặng cho ngươi, hy vọng ngươi có thể kế thừa di chí của Quách đại hiệp, khôi phục giang sơn người Hán, đem lại cho dân chúng một cuộc sống tốt đẹp.” Cô gái áo vàng đem hai tấm lụa đặt vào tay Trương Vô Kỵ, rồi cùng Dương Tiêu và mấy tỳ nữ rời xuống núi như khi mới xuất hiện.

Trương Vô Kỵ mắt hiện vẻ hâm mộ, gắt gao nắm chặt hai tấm lụa, hô lớn trước khi bóng dáng bọn họ biến mất:

“Dương gia tỷ tỷ ưu ái Vô Kỵ, Vô Kỵ cảm kích vô cùng, không biết nên xưng hô thế nào, sau này làm thế nào tìm được?”

“Chung Nam sơn hậu,

Hoạt tử nhân mộ.

Thần điêu hiệp lữ,

Tuyệt tích giang hồ”

Cô gái áo vàng thản nhiên đáp, chữ cuối cùng nói xong, thân ảnh cũng đã hoàn toàn biến mất.

Tuy Diệt Tuyệt sư thái chết khiến cho mọi người ai nấy đều ngoài ý muốn, Diệt Tuyệt sư thái khi còn sống ai nấy đều rất tôn kính, nhưng thực sự thương tiếc bà thì chỉ có người của Võ Đang và Thiếu Lâm. Lúc này các đại phái đã không để ý đến Tạ Tốn nữa, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào hai phiến lụa trong tay Trương Vô Kỵ, chỉ có lão tăng Đạt Ma viện chờ cho mọi người bĩnh tĩnh lại một chút, mới lại chậm rãi nói:

https://thuviensach.vn

“Vừa rồi Diệt Tuyệt sư thái đã ngừng phá quan, hiện giờ bà ấy đã qua đời, cũng không phân rõ thắng bại, còn lại xin mời Trương giáo chủ của Minh giáo đến tiếp.”

“Tại hạ lĩnh mệnh!” Trương Vô Kỵ lấy ra trong người hai thanh Thánh Hỏa Lệnh, tiến lên phía trước hai bước đến trước ba lão cao tăng, thi một lễ.

Độ Ách trải qua biến cố vừa rồi vẫn y nhiên bình tĩnh, cũng không quan tâm đến bí kíp hắn vừa lấy được, lạnh nhạt nói:

“Trương giáo chủ hôm nay lại đến.”

“Cũng mong ba vị đại sư lượng thứ cho.” Trương Vô Kỵ biết ông ta muốn ám chỉ lần trước mình ban đêm xông vào cứu người, xấu hổ đáp.

Độ Ách bình tĩnh gật đầu nói:

“Khéo nói lắm! Xin mời Trương giáo chủ!”

“Ba vị tiền bối, đắc tội.”

Trương Vô Kỵ trên mặt bình thản, trong lòng lại lo lắng, trận trước hắn đã thử qua cũng không phải đối thủ của ba vị này, lần này liệu có thể cứu được nghĩa phụ ra không? Trương Vô Kỵ phi thân đến giữa sân, trong lòng tuy bất an nhưng tay không ngừng lại, giơ Thánh Hỏa Lệnh đánh tới ba sợi dây của ba người, Độ Nạn cổ tay phải rung lên, sợi dây dài bắn ra hướng bụng hắn đánh tới, Trương Vô Kỵ xoay người tránh được, dùng Càn Khôn Đại Na Di đẩy lực sang hướng Độ Kiếp, Thánh Hỏa Lệnh cuốn lấy sợi dây của Độ Ách, bốn người phong lôi vận động, chiêu thức biến hóa trong nháy mắt đã trao đổi mấy chục chiêu.

Đấu hơn nửa canh giờ, Trương Vô Kỵ đã đem toàn bộ Cửu Dương thần công, Càn Khôn Đại Na Di, Thái Cực Công ba loại thần công đều sử

https://thuviensach.vn

ra nhưng vẫn không làm gì được ba vị cao tăng, thân hình di chuyển liền sử dụng võ công Ba Tư cổ khắc trên Thánh Hỏa Lệnh, là võ công pháp môn của Càn Khôn Đại Na Di, thân pháp quái dị đến cực điểm, mới ra mấy chiêu đã vãn hồi thế cục. Trương Vô Kỵ thấy hiệu quả, trong lòng vui vẻ, lại tiếp tục sử dụng võ công này đánh tiếp.

Trương Vô Kỵ thân pháp quái dị đủ kiểu, mỗi chiêu đánh ra đều có thể khiến cho địch nhân hoa cả mắt, tưởng bên trái mà hóa ra bên phải, tưởng phía trước mà lại ở sau lưng, không sao nhận thức được, thế nhưng ba nhà sư tâm động đâu roi theo đó, những biến hóa của hắn nhìn mà không thấy, coi như không, quái chiêu của Trương Vô Kỵ tưởng như không bao giờ hết nhưng đến bảy tám mươi chiêu vẫn không làm tổn hại mảy may đến ba lão tăng, chỉ có thể giữ ở thế cân bằng.

Lại đấu đến trăm chiêu, uy lực của ba sợi dây càng lúc càng mạnh, còn thân pháp của Trương Vô Kỵ thì dần dần trì trệ, không còn linh động biến ảo như lúc đầu. Mạc Thanh Cốc đứng cạnh ta khẽ thở dài:

“Không hay, Vô Kỵ chỉ sợ thua mất, ba vị cao tăng kia tu tập khô thiền, hiện giờ đang sử dụng đại pháp hàng phục tà ma tinh diệu nhất của nhà Phật, mà võ công Vô Kỵ không biết học ở đâu được lại quái dị như vậy, người ngoài chỉ thấy hắn càng đấu càng lên tinh thần, mà thực ra thời gian càng lâu hắn lại vô thức mà bắt chước tình cảnh trong chiêu thức, cười khóc vô thường, tâm ma dần loạn, cứ như vậy hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.”

“Vậy làm sao bây giờ? Thân phận chàng hiện giờ vẫn chưa nên để lộ, để ta xuất hiện giúp Trương Vô Kỵ đi vậy.” Ta giận dữ liếc qua Triệu Mẫn một cái, nói.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Lý Ứng Ngoại Hợp Thoái Mông Quân

Bỗng nhiên, Trương Vô Kỵ ngửa mặt lên trời ha ha cười to ba tiếng, thanh âm đầy gian trá tà ma. Ba tiếng cười vừa dứt, bỗng nghe giữa ba cây tùng có tiếng người từ nơi địa lao truyền lên, chính là Tạ Tốn đang tụng kinh. Chỉ nghe giọng nói già nua của ông đọc kinh Kim Cương:

"Khi đó Tu Bồ Đề nghe giảng kinh, hiểu rõ nghĩa lý, nước mắt ràn rụa, bạch Phật rằng: "Kính lạy Thế Tôn, Phật giảng kinh điển thâm sâu dường ấy. Tôi từ khi có được tuệ nhãn đến nay chưa từng được nghe kinh này. Bạch Thế Tôn, nếu ai nghe kinh này mà có lòng tin thanh tịnh, ắt sẽ sinh ra thực tướng…"…

Trương Vô Kỵ giống như được khai sáng, nhất thời tỉnh táo lại, Thánh Hỏa Lệnh dưới tay vội thu lại chiêu thức, đổi thành Thái Cực Công. Từ khi Tạ Tốn tụng kinh uy lực của roi trên tay ba nhà sư Thiếu Lâm lập tức giảm đi, nghe Tạ Tốn vẫn niệm tiếp:

"… Bạch Thế Tôn, hôm nay tôi được nghe kinh điển, tin tưởng chăm theo không còn gì khó nữa. Nếu đến đời sau, năm trăm năm nữa, chúng sinh được nghe kinh này, tin tưởng chăm theo, quả là hiếm có lắm thay. Vì sao thế? Người đó không có ngã tướng, không có nhân tướng, không có chúng sinh tướng, không có thọ giả tướng…"

Kinh văn này ta nghe không hiểu được, nhưng Mạc Thanh Cốc và bọn họ nghe đều tỏ ra chấn động, ta âm thầm thở dài một tiếng, biết mình chung quy so với cổ nhân chân chính vẫn rất chênh lệch. Bên kia Trương Vô Kỵ nghe Tạ Tốn đọc kinh chấn động ra sao thì không cần nói lại nhiều nữa,

https://thuviensach.vn

hắn cũng hiểu được hôm nay nhất định phải cứu Tạ Tốn ra, cho nên mới ra tay đấu hết sức, hiện giờ nghe tiếng Tạ Tốn tụng kinh, trong lòng đau xót lại nhớ đến những tháng ngày trên đảo vô ưu vô lự trước kia.

Toàn thân thi triển tất cả nội lực, không dựa vào chiêu thức kỹ xảo mà lấy nội lực hồn hậu duy trì, người ngoài đứng xem thấy Trương Vô Kỵ biến cải chiêu số võ công, cục diện tỉ đấu giữa ba cây tùng càng lúc càng kịch liệt, trên đầu ba nhà sư lờ mờ thấy hiện lên một làn hơi, biết là trên trán và đỉnh đầu mồ hôi bị nội lực hâm nóng thành hơi bốc lên, đủ biết bốn người đã đến cảnh giới đấu bằng nội lực. Trên đầu Trương Vô Kỵ cũng có thủy khí hiện ra, nhưng thẳng tắp một sợi như cây bút, vừa nhỏ vừa dài tụ mà không tán, rõ ràng nội lực của hắn cao siêu hơn cả ba nhà sư, nhưng hắn lấy một địch ba, nên dần dần vẫn rơi vào thế hạ phong.

Mạc Thanh Cốc nhìn Trương Vô Kỵ đang dần lâm vào thế bại, mặt hiện vẻ lo lắng, toàn thân vận khí sẵn sàng chờ khi hắn gặp nguy hiểm là xông vào cứu ra. Ta biết các cao thủ khi đấu nội lực với nhau, ai xen vào nhất định phải chịu phản thương, sao có thể để hắn mạo hiểm, bất đắc dĩ đánh giá tình hình bốn phía, buộc chặt lại đấu lạp trên đầu, nói khẽ với Mạc Thanh Cốc:

“Ngày mai đại quân sẽ đến, làm gì còn thời gian cho bọn họ lãng phí nữa chứ, ta đến cứu Tạ tiền bối ra, giải quyết chuyện này cho xong, việc bàn bạc kế sách lui địch thế nào quan trọng hơn.”

Nói xong không đợi Mạc Thanh Cốc có ý kiến, dưới chân vận khởi Lăng Ba Vi Bộ, thân ảnh rất nhanh tiến đến chỗ nhà lao giam Tạ Tốn. Trong vòng chiến, bốn người đang đấu đến lúc quan trọng, chỉ có Độ Nạn ở ngoài cùng liền vung sợi dây dài vọt tới, ta thân ảnh nhoáng lên lùi lại một chút, thân mình trong hiểm cảnh vọt né qua khe hở ngọn cây tùng đang đổ xuống. Trương Vô Kỵ sợ là kẻ thù Tạ Tốn tấn công vội dùng Thánh Hỏa Lệnh đánh gẫy mấy cành cây đánh về phía ta, ta trái luồn phải né, chân vẫn

https://thuviensach.vn

vận Lăng Ba Vi Bộ tiến đến, rốt cuộc cũng vào được giữa vòng Kim Cương Phục Ma.

Vận khởi toàn bộ nội lực vào hai tay, song chưởng vừa chuyển đẩy tảng đá lớn lấp cửa nhà lao ra, ta quát:

"Ra đi!"

Nói xong, không đợi Tạ Tốn trả lời, ta vươn tay xuống nắm lưng áo ông ta kéo lên, đúng lúc này, Độ Ách và Độ Kiếp cùng đánh tới, Trương Vô Kỵ đang đánh nhau với Độ Nạn cũng vung tay ném một thanh Thánh Hỏa Lệnh về phía ta.

Ta thật muốn đợi xem lát nữa mai phục của bọn hắn có đến tấn công ta hay không, thật đúng là tự tìm phiền toái mà, trong lúc gấp gáp bèn ném Tạ Tốn đến trước mặt Trương Vô Kỵ, tay áo vung lên cuốn lấy Thánh Hỏa Lệnh chặn lại hai sợi dây của Độ Ách và Độ Kiếp, đồng thời trường kiếm xuất khỏi vỏ, dưới chân chớp động, cổ tay khẽ phất lên đã chém đứt hai sợi dây, lúc này sợi dây của Độ Nạn cũng đã cuốn đến trước mặt, ta lựa thế tránh khỏi nhưng lại quên mất đấu lạp trên đầu nhất thời bị sợi dây dài cuốn đi mất.

Trong khoảnh khắc, mọi người nhìn ta ngơ ngác, Trương Vô Kỵ đã giải huyệt đạo cấm trụ võ công cho Tạ Tốn, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ta yên lặng đứng giữa bãi trống, không khỏi vui mừng nói:

"Chỉ Nhược muội tử, không ngờ muội lại ra tay giúp ta cứu nghĩa phụ, cám ơn muội."

"Tạ tiền bối có ân với ta, ta có giúp cũng là giúp hắn, không phải vì ngươi." Ta nhẹ nhàng đi ra khỏi vòng, cảm kích nhìn Tạ Tốn rồi lãnh đạm đáp lại Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ bối rối nhìn ta, khó hiểu hỏi:

https://thuviensach.vn

“Chỉ Nhược muội tử, ta đắc tội gì khiến muội giận sao?”

“Ngươi còn hỏi ta? Ta nhớ rõ chính tai nghe thấy ngươi cầu thân với A Ly, nhớ rõ trên biển ngươi còn thề thốt rằng chăm sóc tốt cho A Ly, khiến nàng được hạnh phúc, nhưng đến giờ, ngươi vì một quận chúa Thát tử mà đánh nàng chọc giận nàng, lại còn ngay tại lễ đường thành hôn, ngươi sao còn có thể đối mặt với lương tâm của mình? Còn phụ lòng yêu thương của cậu và ông ngoại mình, ngươi có biết… ngươi có biết…yêu nữ này… Yêu nữ..!” Lòng ta quá kích động, nói không nổi nữa.

Trương Vô Kỵ trên mặt hiện ra xấu hổ và tự trách, áy náy liếc nhìn Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương, giải thích:

“Ngày đó Mẫn muội không phải cố ý, vì nàng phát hiện ra nơi nghĩa phụ bị nhốt, sợ nghĩa phụ gặp nguy hiểm nên ta mới phải nhanh chóng rời đi, ta cũng vì lo tin tức lộ ra nên mới chưa giải thích cho Châu Nhi biết.”

“Mẫn muội? Ngươi gọi quận chúa Thát tử Mông Cổ này là Mẫn muội? Ngươi có biết anh trai ruột nàng ta bức Thất thúc của ngươi phải nhảy xuống vực không? Ngươi thế nhưng còn mặt mũi mà gọi nàng ta là Mẫn muội, Tạ tiền bối vào tay Thiếu Lâm tin này cả võ lâm đều biết, cần gì nàng giữ bí mật? Ngươi làm sao biết nàng đang nghĩ cái quỷ gì? Hiện giờ xung quanh Thiếu Thất cách trăm dặm đều đã bị quan quân Thát tử vây quanh, ngươi nghĩ thế nào?” Ta cười lạnh một tiếng, vừa nói vừa tức giận, Vương Bảo Bảo ngươi hại Mạc Thanh Cốc và ta suýt chết, ta đây liền đáp trả muội muội bảo bối của ngươi được thống khoái.

Bên ngoài Triệu Mẫn sắc mặt biến đổi, Trương Vô Kỵ mặt hiện lên vẻ bi phẫn, nghẹn ngào:

“Thất sư thúc? Muội nói Thất sư thúc làm sao?”

Nói xong, không đợi ta trả lời, lắc mình nhảy đến trước mặt Triệu Mẫn, túm lấy cổ nàng, giọng căm hận nói:

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói, nói đi! Ngươi làm gì Thất sư thúc ta?”

Triệu Mẫn bị Trương Vô Kỵ túm chặt cổ, không thở nổi, giơ ngón tay đâm vào ngực hắn nhưng chỉ đó như trúng phải bông gòn, kình lực mất tiêu chẳng thấy tăm hơi. Mặt nàng dần biến thành tím tái, hai mắt bi thương tuyệt vọng nhìn Trương Vô Kỵ, khiến hắn tuy đang giận dữ nhưng lại không nỡ, chỉ đành buông tay rồi tát mạnh bốn cái khiến nàng ta ngã lăn xuống đất rồi chạy đến trước Tống Viễn Kiều, quỳ xuống ôm hai chân ông khóc rống lên.

Triệu Mẫn bị hắn nắm trong tay làm sao mà tránh nổi mấy cái tát, bốp bốp bốp mấy tiếng vang lên, hai má đã sưng đỏ, Triệu Mẫn vừa đau vừa giận, lệ như ngọc tuôn ra cuồn cuộn, nức nở:

“Từ ngày đó ta cùng chàng đi cứu bọn Tiểu Chiêu, nửa bước không rời, làm sao đi đâu được, chuyện Mạc Thất hiệp và ca ca, ta làm sao mà biết? Ta thật sự chưa từng hại đến Mạc Thất hiệp, từ sau khi ở Lục Liễu Sơn Trang, nếu ta có ý muốn hại thân nhân của chàng thì trời khiến ta chết không được tử tế.”

“Vô Kỵ đừng khóc, hôm qua ta còn nhận được truyền tin của Thất đệ, nói rằng đại quân Mông Cổ sắp tiến đến, ta nghĩ Thất đệ hẳn không có việc gì, chuyện này có hiểu nhầm gì cũng không chừng.”

Tống Viễn Kiều kinh ngạc lại nghi hoặc, biết ta sẽ không nói dối, nhưng hôm qua còn có tin đưa đến, sao hôm nay lại…

Mạc Thanh Cốc cười khổ một chút, tay gỡ đấu lạp xuống, đi đến đỡ Trương Vô Kỵ đứng dậy, giúp hắn lau khô nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng nói với Trương Vô Kỵ đang ngỡ ngàng:

“Có thể nhìn thấy Vô Kỵ vì ta mà khóc to như thế, không uổng phí ta vì cháu mà phải nhảy xuống vực. Còn Triệu cô nương, mời cô trở về Đại Đô đi thôi, ngày đó huynh trưởng cô vì Thành Côn khích bác, tưởng rằng

https://thuviensach.vn

Vô Kỵ bắt cóc cô nên muốn bắt ta đổi lấy cô về. Cô cũng nên về đi, để cho cha mẹ, huynh trưởng an tâm."

"Thất thúc, thúc sao rồi? Chỉ Nhược muội tử chuyện này là như thế nào?" Trương Vô Kị thanh âm khàn khàn hỏi.

Ta bất mãn liếc Mạc Thanh Cốc một cái, giọng vẫn tức giận nói:

"Ngày đó ta và Thanh Cốc giúp ngươi điều tra nơi Tạ tiền bối bọn họ bị giam giữ, không ngờ bị bọn chúng dùng độc dược tán công ám toán, thế tử Nhữ Dương Vương phủ Vương Bảo Bảo cùng Thành Côn mang theo vô số cao thủ vây chúng ta lại trên vách núi ở quan ngoại. Thanh Cốc vì không muốn Thát tử Mông Cổ dùng hắn để uy hiếp ngươi, vì bảo vệ ngươi mà phải nhảy xuống vực, dưỡng sức mất hơn ba tháng mới khỏe lại, không ngờ vừa rời khỏi đó liền nghe tin ngươi dây dưa với quận chúa Thát tử kia, lại còn trong hôn lễ ở Hào Châu từ bỏ A Ly."

"Ta đã nói với chàng rồi, mặc kệ cái gì mà người Nguyên người Hán, Trương Vô Kỵ chàng là người Hán, ta cũng là người Hán, chàng là người Mông Cổ, ta cũng là người Mông Cổ, ta không quan tâm lòng chàng nghĩ ngợi quân quốc đại sự nên phân biệt kẻ Hoa người Di, chuyện quyền thế uy danh, hưng vong được mất chẳng liên quan gì đến ta, Vô Kỵ ca ca, lòng ta chỉ có một điều, đó là chàng mà thôi."

Triệu Mẫn oán hận liếc mắt nhìn Trương Vô Kỵ một cái, giọng chất đầy thương tâm ủy khuất.

Trương Vô Kỵ vừa thẹn với Ân Ly, lại hối hận vừa rồi đánh Triệu Mẫn, Triệu Mẫn trước mặt quần hùng bỏ hết vua tôi cha mẹ anh em, chỉ một mực si tình, hắn cũng khó xử không biết nên nói gì. Lúc này, Tạ Tốn vừa được cứu ra liền gặp phải một tràng rối loạn trước mặt, bỗng nhiên chỉ vào một lão tăng trong đám sư chùa Thiếu Lâm kêu lên:

https://thuviensach.vn

“Khoan đã! Thành Côn! Ngươi mau ra đây, trước mặt anh hùng thiên hạ, nói tất cả tiền nhân hậu quả cho mọi người nghe xem.”

Mọi người ai nấy kinh ngạc, trước đó còn đang hứng thú với tình sử Trương Vô Kỵ, nay lại có chuyện mới, lập tức toàn bộ nhìn về phía lão tăng kia, thấy nhà sư đó lưng còng yếu đuối, hình dung ti tiện, tướng mạo khác hẳn Thành Côn. Tạ Tốn nói tiếp:

“Thành Côn, ngươi có thể thay đổi tướng mạo, nhưng không thể thay đổi thanh âm. Vừa rồi khi Mạc Thất hiệp đi ra, ta nghe ngươi sợ hãi ho khan một tiếng, đã tố cáo ngươi là ai rồi!”

Lão tăng kia hai tay chắp lại trước ngực, bộ mặt tỏ ra vô hại, trong mắt lại giấu ý cười nham hiểm:

“Lão nạp Không Như, tên mù như ngươi đừng có nói hươu nói vượn!”

Hắn vừa mở miệng, lập tức đã lộ rõ, chính là Thành Côn, ngày đó trên vách núi quan ngoại, là ban đêm, hắn cũng che mặt giấu giấu giếm giếm, chỉ nghe vài lần đối thoại cùng Vương Bảo Bảo, ta còn nhớ rõ giọng hắn như in, tuy lúc này Thành Côn cố ý chẹt họng lại, thân hình tướng mạo cũng cải trang rất khéo léo nhưng giọng nói vẫn không che dấu được. Ta và Mạc Thanh Cốc cùng nhìn nhau một cái, bất động thanh sắc mà di chuyển cước bộ, trước sau cùng chặn đường lui của hắn lại.

“Viên Chân đại sư, Thành Côn tiền bối, đại trượng phu quanh minh lỗi lạc sao không đưa bộ mặt thật của mình ra cho người ta xem?”

Trương Vô Kỵ cũng nghe ra giọng người này, đúng là giọng Thành Côn lớn tiếng nói trên Quang Minh đỉnh ngày đó, quên cả việc xấu hổ vừa rồi nhảy ra chặn đường hắn.

Thành Côn thấy việc đã bại lộ, cũng không kích động, hắn ẩn thân nhiều năm ở Thiếu Lâm đã tập hợp được bè đảng đông đảo, lập tức tiến ra

https://thuviensach.vn

quát lớn:

“Thiếu Lâm tăng chúng nghe đây, ma giáo lên đây quấy nhiễu đất Phật, coi rẻ bản phái, tất cả cùng ra tay giết sạch chúng không còn phải nói năng gì nữa.”

Bọn đồng đảng thủ hạ của hắn liền nhao nhao đáp lời, rút binh khí tiến lên toan động thủ. Lần này hỗn loạn, ta đã quên mất chuyện chưởng môn Thiếu Lâm bị bắt, mà Không Trí chỉ vì sư huynh Không Văn bị bọn phản đồ hiếp chế, nín nhịn đã lâu, lúc này nghe Viên Chân ra lệnh cho đồng đảng đánh với Minh Giáo, nếu hai bên hỗn chiến, không biết chùa Thiếu Lâm sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng, tính toán nặng nhẹ thiệt hơn thì chuyện sống chết của cả chùa Thiếu Lâm là chuyện lớn, nên liền quát lên:

“Không Văn phương trượng đã rơi vào tay tên phản đồ Viên Chân này rồi, các đệ tử bắt lấy hắn trước rồi cứu phương trượng sau.”

Chỉ giây lát trên đỉnh núi nhốn nháo cả lên. Ta và Mạc Thanh Cốc vẫn bất động như núi đứng nguyên đó chặn đường lui của Thành Côn. Bỗng nghe Tạ Tốn sang sảng nói:

“Việc ngày hôm nay hoàn toàn do Thành Côn và ta gây nên mọi chuyện, bao nhiêu ân oán dây dưa, hãy để cho hai người chúng ta giải quyết. Sư phụ, bao nhiêu bổn sự của ta cũng do ngươi chỉ dạy. Thành Côn, cả nhà ta bị chính ngươi giết sạch. Đại ân cũng như đại cừu, hôm nay ta và ngươi phải thanh toán cho xong.”

Việc sau đó, giống như nguyên tác, Tạ Tốn chịu ba chiêu của Thành Côn rồi mới động thủ, sau Triệu Mẫn dùng miệng lưỡi châm chọc quấy nhiễu, Tạ Tốn thành công chọc mù hai mắt và phế võ công của Thành Côn. Bọn Trương Vô Kỵ thấy ông ta toàn thắng, ai nấy reo hò vang dậy. Tạ Tốn đột nhiên ngồi phịch xuống đất, xương cốt toàn thân lốp cốp kêu ran. Ta biết ông ta đang vận ngược nội tức để hóa tán hết võ công, không muốn

https://thuviensach.vn

nhìn ông ta đã già rồi mà chịu phế võ công, lại bị mọi người sỉ nhục khổ sở mất hết tôn nghiêm, vội tiến lên dùng Hàn Tụ Phất Huyệt Thủ chế trụ huyệt đạo ông ta lại.

Mạc Thanh Cốc thấy động tác của ta, biết ta đang giúp đỡ, cũng cất bước ra chắn trước người Tạ Tốn cao giọng:

“Các vị, hôm nay đại hội Đồ Sư đã chấm dứt, Trương giáo chủ của Minh giáo đã cướp được ông ta, kẻ đầu sỏ đằng sau là Thành Côn cũng đã bị bắt, phế trừ võ công, nhưng dưới chân núi Thiếu Thất còn có đại quân Mông Cổ đang vây khốn, Tạ Tốn đã già sống không thêm được vài năm nữa, bí tịch binh thư trong Đồ Long đao cũng là Quách đại hiệp để lại dùng để đuổi đi Thát tử chứ không thể dùng để xưng bá võ lâm, hiện giờ chỉ có ở trong tay Minh giáo kháng Nguyên chống lại triều đình mới có thể phát huy được đúng tác dụng của nó. Mọi người xin hãy buông cừu hận xuống, trước mắt phải giải quyết việc Mông quân dưới chân núi. Về phần Tạ Tốn sẽ do Võ Đang trông giữ, tuyệt đối sẽ không để hắn gây thêm tội ác. Nếu có ngày Tạ Tốn tái phạm làm việc ác, phái Võ Đang nhất định ra tay diệt trừ, quyết không phiền đến mọi người.”

Nói xong, Mạc Thanh Cốc phất tay áo một cái, nội lực lướt trên mặt đất, một khoảng cây cỏ đều bị phạt đứt.

Mọi người thấy Võ Đang ra mặt, những người có thù oán với Tạ Tốn đều không vừa ý, nhưng nhìn Mạc Thanh Cốc mặt nghiêm trang bất động mà thi triển thủ đoạn, ai nấy rùng mình, biết Võ Đang nói lời sẽ giữ lời, cũng sôi nổi đồng ý. Lúc này Không Trí đến trước Thành Côn quát:

“Viên Chân, mau ra lệnh thả phương trượng ngay. Lão phương trượng nếu có chuyện gì, tội nghiệp của ngươi càng to lớn.”

Thành Côn hai mắt máu chảy ròng ròng đáp:

https://thuviensach.vn

“Việc đã đến nước này thì tất cả cùng chết hết. Lúc này dẫu ta có muốn thả hòa thượng Không Văn ra thì cũng không kịp nữa rồi. Mắt ngươi không mù mà cũng chẳng thấy lửa bốc lên hay sao?”

(tóm tắt diễn biến đoạn này: Không Văn bị giam ở Đạt Ma đường, Thành Côn dùng ông ta để uy hiếp Không Trí, Đạt Ma đường bị bọn thủ hạ của Thành Côn đốt cháy, nhưng may mắn được người của Hồng Thủy Kỳ dập lửa nên không thiệt hại mấy, Không Văn người bị tẩm đầy dầu nhưng được người của Hậu Thổ Kỳ dùng đường hầm tiện tay cứu ra (hầm dự tính đào để cứu Tạ Tốn, ko ngờ Tạ Tốn lại không bị nhốt ở đó), vậy là Minh giáo thành ân nhân của Thiếu Lâm, toàn bộ thủ hạ của Thành Côn cũng bị bắt)

———————————

Không Văn bàn bạc mấy câu với Không Trí, rồi truyền pháp chỉ xuống bắt tất cả các đồng đảng của Thành Côn đem giam nơi hậu điện chờ phân xử sau. Thành Côn ở chùa Thiếu Lâm đã lâu, kết nạp đồ đảng không phải ít, nhưng kẻ đứng đầu đã bị bắt rồi, phương trượng thoát hiểm, bọn đồng đảng thấy đại thế đã hỏng nên chẳng một ai dám kháng cự. Thủ tọa La Hán Đường chỉ huy tăng chúng áp giải bọn chúng, ai nấy cúi gầm mặt xuống, lủi thủi xuống núi. Trương Vô Kỵ cũng ôm Tạ Tốn, Phạm Dao và Triệu Mẫn theo sát phía sau cũng đi xuống quay trở vào chùa, các phái cũng theo đó mà lần lượt đi.

Trở lại chùa Thiếu Lâm, Trương Vô Kỵ nói chuyện hồi lâu với Tạ Tốn, cuối cùng Tạ Tốn cũng đồng ý đến Võ Đang, hơn nữa không tự phế võ công, mà năm chưởng môn đại phái cũng đã bàn bạc thâu đêm, tính toán vài lần, vẫn là không đủ người. Qua nửa đêm lại tìm Trương Vô Kỵ đến, hắn không am hiểu mưu kế cũng chẳng có cách nào, muốn nhờ Triệu Mẫn giúp nhưng từ khi nàng xuống núi sắc mặt vẫn không tốt, lại nghĩ nàng là quận chúa triều đình, phản bội cha anh mà đi theo hắn, nếu ép nàng nghĩ cách chống lại chính dân tộc của mình, không khỏi có phần quá đáng.

https://thuviensach.vn

Sau lại bất ngờ nhớ ra binh thư cô gái áo vàng tặng, liền cùng Mạc Thanh Cốc xem xét cẩn thận, rốt cuộc tìm ra kế "Binh Khốn Ngưu Đầu Sơn", rất hợp với tình thế hiện giờ, lập tức hai người quyết định, ngày thứ hai mời Không Văn phương trượng đến triệu tập quần hùng, định hạ chiến lược, chia địch ra mà diệt, lại có phái Không Động ở phía sau Mông quân gây rối, cuộc chiến liền trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Sau đó, Từ Đạt và Thường Ngộ Xuân cũng đến tiếp viện, thuận lợi đánh lui quân Mông Cổ. Đêm đó tiếng reo hò vang động chân núi Thiếu Thất, nghĩa quân Minh Giáo cùng anh hùng tứ xứ ăn mừng chiến thắng. Quần hùng mấy hôm liền ở trong chùa Thiếu Lâm ăn toàn đồ chay, mồm miệng thấy nhạt thếch, nay được rượu thịt no nê, ai nấy ăn uống thoải mái. Cũng trong đêm đó, Trương Vô Kỵ đem Võ Mục Di Thư tặng cho Từ Đạt, phán hắn có thể nối chí Nhạc Vũ Mục, đường mây thẳng tiến, thu phục giang sơn.

Quần hùng vui say đến tận sáng, ai nấy túy lúy mới thôi. Đến quá trưa, mọi người lục tục cáo từ hai vị thần tăng Không Văn, Không Trí. Ta theo cùng phái Võ Đang trở về mang theo Tạ Tốn. Trên đường, đám người Tống Viễn Kiều lấy cớ này cớ nọ mỗi lúc lại đi trước, cuối cùng chỉ còn ta và Mạc Thanh Cốc. Mạc Thanh Cốc giễu cợt ta, nói các sư huynh hắn không muốn ta cả ngày không được tự nhiên, lúc nào cũng xấu hổ trốn tránh mọi người.

Dọc đường đi quả thật ta vì lo mọi người nhìn ra ta và Mạc Thanh Cốc có ái muội, lúc nào cũng ngại ngùng, không nghĩ càng ngại mọi người lại càng nghi ngờ, ồn ào giễu cợt Mạc Thanh Cốc một phen rồi cáo từ mà đi, chỉ còn lại hai chúng ta. Ta nghe hắn nói, vừa thẹn lại vừa giận, cũng biết việc giữa hai chúng ta sớm muộn cũng bị lộ ra, muốn giấu cũng không giấu được. Bất quá khi chỉ còn lại hai chúng ta, ta và hắn đi chậm lại, không muốn về Võ Đang quá sớm để mọi người trêu chọc.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hán Thủy Tình Hà Lộ Viễn Trường

Đêm đó, Trương Vô Kỵ ở khách điếm bên ngoài thành Hào Châu viết thư cho Phạm Dao xong, Triệu Mẫn dọa bắt hắn làm nốt việc cuối cùng khiến hắn hoảng hồn, kết quả chỉ là bắt hắn phải cả đời vẽ lông mày cho nàng mà thôi. Những thân tín không còn ai bên cạnh nữa, Trương Vô Kỵ có chút không quen cảm giác này, cảm thấy tịch mịch mà thở dài một tiếng. Lúc này chỉ còn Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu ở bên làm bạn, Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ chưa thành thân nên không ở chung một phòng.

Đêm dài tĩnh lặng, bỗng nghe phòng bên có chút động tĩnh, Trương Vô Kỵ biết đó là phòng Triệu Mẫn, vốn không có tính đa nghi nhưng việc Thất thúc gặp chuyện khiến hắn có đôi chút khó hiểu. Còn nhớ khi hắn sau khi rời khỏi lễ cưới từng gặp Vương Bảo Bảo, Vương Bảo Bảo vô cùng phản đối chuyện của Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn, nhưng hắn rõ ràng là biết Triệu Mẫn không phải bị Trương Vô Kỵ bắt đi, tại sao còn muốn ám toán Thất sư thúc? Những việc này Triệu Mẫn nói không biết, Vương Bảo Bảo cũng không nhắc đến, lúc này bỗng nhiên nghe thấy Triệu Mẫn nửa đêm canh ba mở cửa đi ra ngoài, hắn bèn lặng lẽ bám sát theo sau.

Triệu Mẫn ra bên ngoài trấn, đi sâu vào rừng. Trong rừng đuốc chiếu sáng rọi một góc, Huyền Minh nhị lão hai người đứng hai bên kiệu trấn giữ, xung quanh có tám tên trong Thần Tiễn Bát Hùng lưng đeo cung tên. Trước kiệu, một nam tử mặc cẩm bào quý phái nhìn thấy Triệu Mẫn, vui mừng nói:

“Phụ vương, muội muội đã đến rồi.”

https://thuviensach.vn

“Mẫn Mẫn bái kiến phụ vương, vương huynh. Phụ vương, vương huynh hai người có khỏe không?” Triệu Mẫn cúi đầu xuống bái lạy.

Namtử mặc cẩm bào nhảy xuống ngựa nâng Triệu Mẫn dậy, cẩn thận xem nàng, đau lòng nói:

“Muội muội, khổ cho muội rồi.”

“Bảo Bảo, người Mông Cổ chúng ta không nên học nữ nhân, khóc than đau lòng thì làm được gì? Muốn học thì học muội muội con đi. Mẫn Mẫn, việc xong rồi thì cùng cha trở về đi, tiểu tử kia cha sai người giải quyết hắn.” Nhữ Dương Vương y phục gọn gàng bước từ trong kiệu ra.

Triệu Mẫn mặt đỏ lên, rồi hiện ra vẻ lo lắng, thấp giọng nói:

“Con đã tận mắt nhìn thấy Trương Vô Kỵ viết thư truyền lại chức vị giáo chủ cho Phạm Dao, về sau Minh giáo không có Trương Vô Kỵ cũng chỉ là một đống cát rời rạc thôi, sẽ không làm cho phụ vương phải lo lắng. Nhưng thưa phụ vương, con gái bất hiếu, thật sự là yêu hắn, con đã quyết định cùng hắn ẩn cư, về sau không thể ở bên báo hiếu phụ vương được rồi.”

“Muội muội! Muội có biết mình đang nói gì không? Muội là thế hệ con cháu ưu tú nhất của người Mông chúng ta, sao có thể vì tiểu tử kia mà rồi bỏ cha mẹ huynh trưởng của mình? Chẳng lẽ muội diễn giả thành thật hay sao?” Vương Bảo Bảo khó hiểu hỏi.

Triệu Mẫn mặt đỏ lên, khẽ cúi đầu nói:

“Từ khi ở Lục Liễu sơn trang, muội đã động tâm với hắn rồi. Bất quá Mẫn Mẫn không quên trách nhiệm của mình, biết phải góp sức cho giang sơn người Nguyên chúng ta, nhưng muội cũng thật sự muốn cùng hắn ở một chỗ.”

https://thuviensach.vn

“Mẫn Mẫn, con nên hiểu, khi đó hắn uy phong lẫm liệt, ở trên vạn người, đứng đầu một giáo thống lĩnh quần hào, nhưng sau hôm nay hắn chỉ còn là một tiểu tử không đáng một xu, con bỏ hết phú quý đi theo hắn, làm thế nào mà chịu được?” Nhữ Dương Vương kiến thức hơn người, nhất châm kiến huyết (một lời đâm trúng chỗ trọng yếu) nói.

Triệu Mẫn mặt trắng nhợt, cúi đầu đáp:

“Hắn đi đâu con sẽ theo đó, hắn sung sướng con cũng cùng hắn sung sướng, con gái cả đời tự cao, cũng chỉ có một người là hắn đặt vào mắt, về sau dù có khổ sở con cũng sẽ chịu đựng, không có hắn con sẽ không sống nổi.”

“Thôi! Ngày đó con đâm mình một dao ta đã hiểu lòng con rồi. Nếu đi thì con cứ đi, hiện giờ chiến loạn, con làm quận chúa cũng chưa chắc đã tốt. Tiểu tử kia công phu không tồi, đi theo hắn hắn sẽ bảo hộ con được chu toàn. Khi nào đến thị trấn con cứ đến các cửa hàng của nhà chúng ta, ta làm cha sao có thể để con chịu khổ được.” Nhữ Dương Vương đau đầu nhìn con gái ai oán trước mặt, chung quy cũng không bỏ rơi nàng được, lại nói triều đình hiện giờ thế cục hỗn loạn, có lẽ để con gái rời đi thì tốt hơn.

Triệu Mẫn quỳ trên mặt đất, lấy trong ngực áo ra hai tờ giấy mỏng dính dâng lên, thần sắc không nỡ rời nói với Nhữ Dương Vương:

“Phụ vương, mẫu phi về sau nhờ cha chiếu cố, đây là võ công và binh thư giấu trong Đồ Long đao, con đã lén chép lại, hy vọng có thể giúp cha một chút, phụ vương, ca ca, mọi người bảo trọng.”

Trương Vô Kỵ sắc mặt bàng hoàng vô thố, ứa nước mắt, chân đờ đẫn bước trở về khách điếm, nhìn thấy Tiểu Chiêu đang đứng tựa cửa chờ mình, trong lòng đau xót, không khỏi gắt gao ôm chặt lấy nàng, đau lòng giọng như sắp bật khóc nói:

https://thuviensach.vn

“Tiểu Chiêu, ta thực có lỗi với Châu Nhi, có lỗi với em, chúng ta đi tìm Châu Nhi, đi ngay bây giờ.”

“Công tử, muốn đi tìm Châu Nhi cô nương cũng phải chờ Triệu cô nương trở về đã chứ ạ? Nàng yêu công tử như vậy, nếu công tử không đợi, nàng ấy phải làm sao?” Tiểu Chiêu khó hiểu nhìn Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ nghĩ lại Triệu Mẫn trong rừng đối xử với hắn như vậy lại càng thêm phẫn hận, đau đớn vì bị lừa gạt, nghe Tiểu Chiêu nói không có hắn nàng sẽ sống thế nào, lòng mềm lại, cười khổ một chút nói:

“Tiểu Chiêu em mau đi ngủ đi, ta chỉ nhớ đến Châu Nhi quá thôi, chờ ngày mai chúng ta đi tìm nàng.”

Không bao lâu sau khi Trương Vô Kỵ rời khỏi Hào Châu, bỗng nhiên gửi một phong thư đến nói truyền lại chức vị giáo chủ cho Phạm Dao nhưng không thấy bóng dáng đâu. Phạm Dao đợi Trương Vô Kỵ không được, bất đắc dĩ đăng vị, sau cùng Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương, Ngũ Tán Nhân, Ngũ Hành Kỳ tiếp tục mạnh mẽ nổi dậy kháng Nguyên, sau mấy năm, nghĩa quân các nơi đều lớn mạnh, trong đó Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng thế lực lớn nhất, Phạm Dao thấy triều đình càng lúc càng lụn bại, nghĩa quân lớn mạnh thì không lo lắng thêm nữa, bất quá qua mấy tháng, những người đứng đầu Minh giáo đều không thấy bóng dáng đâu, quần hùng âm thầm hoài nghi Chu Nguyên Chương bày ra quỷ kế gì, rất nhiều người rời khỏi nghĩa quân, cũng truyền xuống môn hạ không được đầu nhập quân của Chu Nguyên Chương. Nhưng Chu Nguyên Chương khi đó thế lực đã lớn mạnh, dưới tay có các danh sĩ như Lưu Cơ, Chương Dật, Diệp Sâm, Tống Liêm…, võ tướng thì có Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân.., người giang hồ rời khỏi khiến mệnh lệnh hắn càng được thực hiện thuận lợi mà không ai phản đối, trong lúc chiến lửa, binh mã của Đại tướng quân Nhữ Dương Vương mấy lần chiến bại cuối cùng bị cách khỏi vương chức.

https://thuviensach.vn

Hơn mười năm sau khi Trương Vô Kỵ mất tích, triều Nguyên đã đến hồi kết, nghĩa quân các nơi kéo đến vây Đại Đô, triều đình không đánh nổi cũng không lùi đi đâu được. Lúc này, Nhữ Dương Vương phủ chợt xuất hiện một quận chúa, xuất ra trăm kế vãn hồi lại tình thế không ít, sau thấy đại thế không thể chống nổi, liền cải trang đến bên người Chu Nguyên Chương, ủy thân sinh ra một đứa con trai, lúc này thuyết phục được Chu Nguyên Chưởng mở ra quan khẩu, đuổi Hoàng đế và bọn người Mông Cổ mang theo ngọc tử cùng vàng bạc cướp đoạt được trong ngót trăm năm trở về cố hương, trở lại thành những bộ lạc du mục Mông Cổ như trước.

Sau đó Chu Nguyên Chương phát khởi cuộc chiến bình định Trung Nguyên, trước sau đánh bại và hàng phục Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Trần Hữu Định.. cuối cùng đăng cơ làm hoàng đế. Những người lập công cùng quan viên trong triều hầu hết đều xuất thân hoặc thân với Minh giáo, cho nên quốc hiệu là triều Minh. Chu Nguyên Chương sau khi đăng cơ vài năm lại giở thủ đoạn nghiêm cấm Minh Giáo, đem tất cả những anh em trong Minh Giáo từng lập đại công giết cho kỳ hết. Thường Ngộ Xuân bị bệnh chết sớm, còn Từ Đạt cũng không qua khỏi kiếp nạn, những thế lực còn sót lại vì ẩn mình liền đem chữ Minh chia đôi ra, tự xưng thành Nhật Nguyệt thần giáo.

(chữ Minh được hợp lại từ hai chữ Nhật và Nguyệt)

Kỳ quái nhất là sau khi Chu Nguyên Chương xưng đế, sách phong cho hoàng hậu các con cùng bá quan văn võ, nhưng trong sử sách ghi lại một nữ tử họ Triệu không rõ lai lịch xuất thân được phong làm quý phi, con trai phong làm Trầm Giản Vương. Cuộc đời Chu Nguyên Chương có một vị hoàng hậu, hai quý phi đều được ghi chép lại rất rõ ràng, nhưng vị Triệu quý phi lai lịch thần bí này lại không ai hay biết, sau khi Chu Nguyên Chương chết cũng bí mật tuẫn táng theo, chi tiết không ai biết rõ.

Đoạn kết cuối cùng này đáng lẽ xếp trên nửa chap trước, nhưng vì ta không muốn kết thúc để lại dư âm nặng nề nên cố ý đảo ngược, hy vọng

https://thuviensach.vn

mọi người không trách. ^^. Đoạn này hơi ngắn, nhưng vui vẻ và có thể tạo ra một dư âm tươi sáng. Nhân đây, cũng xin chúc các chị em một nửa thế giới chúng ta, ai nấy đều mãi mãi trẻ trung xinh tươi, luôn luôn mỉm cười và hạnh phúc. Chúc một đêm 20-10 happy và tràn đầy tình yêu. ^^.

Đường trở về phải đi ngang qua bến Tiên Nhân Độ trên sông Hán Thủy, ta không khỏi nhớ lại những ngày tháng sống trên sông trước đây khi mới đến thế giới này, kéo tay áo Mạc Thanh Cốc nói:

“Thất thúc, trước đây khi ta và cha còn sống cạnh bến sông này, ta còn nhớ mình đã giấu bảo bối dưới đáy sông, không biết lâu như vậy rồi có còn hay không nữa.”

“A? Là bảo bối gì mà đến giờ em còn nhớ rõ vậy?” Mạc Thanh Cốc ngạc nhiên hỏi.

Ta đỏ mặt một chút, ngập ngừng:

“Khi đó quan binh rất hung dữ, những thứ đáng giá trong nhà đều bị bọn chúng cướp đoạt. Ta giỏi về thủy tính, mùa hè thường bơi lội trên sông, lúc lặn xuống nước có nhặt được một ít vàng bạc trang sức quý, sợ bị người Nguyên cướp đoạt nên cất vào túi da giấu dưới đáy sông, sau này chuyển đi vội vàng nên chưa kịp lấy lên.”

“Sẽ không phải khi đó em đã nghĩ chuẩn bị của hồi môn rồi đấy chứ? Chỉ Nhược, về sau ta sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ em, em thích thứ gì ta sẽ tìm đến cho em, khiến em được vừa lòng và không phải luyến tiếc bất cứ điều gì.” Mạc Thanh Cốc nắm tay ta, thì thầm bên tai ta như thế. Bến sông kẻ đến người đi nào có ai giống như chúng ta, ta vội rụt tay, nhìn trái ngó phải mà không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Tuyết Nhi đừng chạy, dừng lại cho ta!”

https://thuviensach.vn

Một giọng nữ quen thuộc vang lên phía sau chúng ta. Vai của ta đột nhiên nặng hơn, bên tai vang lên tiếng chi chi quen thuộc, ta giơ tay tóm một cái đã túm được nhóc kia, vui mừng nhìn nó vẫn như cũ, bộ lông mượt màu tuyết trắng, đôi mắt đen tròn, nhưng thân mình béo hơn so với năm trước một vòng. Ta mất hứng, ôm khỉ con vào lòng nói với Thất thúc:

“Thất thúc, là Lôi Tuyết, nó làm thế nào mà chạy được đến đây nhỉ?”

“Ta nghe Đại sư huynh nói, Thanh Thư nghe nói em bị Diệt Tuyệt sư thái trục xuất Nga Mi, lo cho Lôi Tuyết nên đến đó đem nó về, hiện giờ Lôi Tuyết ở đây, Thanh Thư nhất định cách đây không xa, có lẽ Lôi Tuyết đánh hơi thấy em nên tự chạy đến thôi.” Mạc Thanh Cốc nói xong, nhìn ra bốn phía tìm Tống Thanh Thư.

Lúc này, từ trên thuyền một cô gái áo xanh xinh xắn nhảy xuống, ánh mắt to tròn nhìn xung quanh tìm kiếm, nghe thấy tiếng chi chi của Lôi Tuyết, mắt sáng lên, hăng hái chạy đến trước chúng ta lớn tiếng nói:

“Mau trả lại Tuyết Nhi cho ta!”

Nói xong mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy ta liền ngẩn ngơ, cao hứng cầm lấy tay áo ta lắc lắc vài cái, reo lên:

“Là Chu tỷ tỷ! Không ngờ lại gặp được Chu tỷ tỷ ở đây, thật vui quá!”

“Cô là.. A Ly? Thật không ngờ muội sau khi khôi phục lại xinh đẹp như thế, rất bất ngờ đó. Mới không gặp có nửa năm thôi mà bộ dáng đã khác xa nhiều như vậy.” Ta nghe tiếng nói của nàng rất quen, suy nghĩ một chút rồi cao hứng nắm chặt tay nàng, lúc này Lôi Tuyết cũng không chịu yên, cánh tay nho nhỏ cầm cành cây chỉ chỉ vào Ân Ly, hiển nhiên là muốn tố cáo với ta.

Ân Ly ngượng ngùng cười cười, Trương Vô Kỵ từ hôn không để lại ám ảnh nào cho nàng, ưu sầu trên mặt cũng đã giảm đi rất nhiều, không

https://thuviensach.vn

chút khách khí hươ hươ hai tay vài lần liền túm được Lôi Tuyết đang trốn tránh, cười nói:

“Ta còn muốn cảm ơn tỷ, nếu không có tỷ giúp thì ta không thể trở nên xinh đẹp như hiện giờ. Aiz! Chu tỷ tỷ, nhóc kia sao cứ quấn lấy tỷ như vậy? Tỷ dạy ta được không?”

“Nó là được ta nuôi nấng từ nhỏ, sao có thể không theo ta được? A, mà sao muội lại biết nó được vậy?” Ta kỳ quái hỏi.

Ân Ly mặt đỏ lên, ôm chặt Tiểu Lôi Tuyết, nhìn ta cười xấu hổ rồi giận dữ quát:

“Tống Thanh Thư ngươi mau ra đây cho ta! Ngươi dám lừa ta, không phải nói Tuyết Nhi là của ngươi sao? Như thế nào lại biến thành của Chu tỷ tỷ? Ngươi không muốn giải dược nữa phải không?”

Trên thuyền, Tống Thanh Thư ló ra, xấu hổ nhìn chúng ta, ta đánh giá hắn một chút, thân mặc cẩm bào, đầu mang ngọc quan, trông vẫn sạch sẽ yên ổn, bộ dáng cũng không giống như chịu khổ sở gì. Mạc Thanh Cốc nhìn sắc mặt Tống Thanh Thư không giống bị trúng độc, trong lòng kỳ quái, Ân Ly nói đến giải dược là sao? Sự tình còn chưa rõ, hắn cũng không trách hỏi Ân Ly.

“Thất sư thúc, Chỉ Nhược, thật khéo a, không ngờ lại gặp hai người ở chỗ này.” Tống Thanh Thư đi đến chắn trước mặt Ân Ly, xấu hổ nói.

Ta nhìn Tống Thanh Thư đang không ngừng xấu hổ, Ân Ly thì giữ chặt Lôi Tuyết, vẻ mặt như tỏ ý không chịu buông ra, trong lòng dâng lên một ý tưởng kỳ quái, không khỏi giễu cợt liếc nhìn Tống Thanh Thư một cái, cười nói:

“Tống Thanh Thư, Diệt Tuyệt sư thái di mệnh lại cho ngươi tiếp nhận chức chưởng môn phái Nga Mi, ngươi sao không trở về Nga Mi mà chuẩn

https://thuviensach.vn

bị lại ở đây gây loạn?”

“Diệt Tuyệt lão ni cô chết rồi mà còn muốn hắn làm chưởng môn Nga Mi, tên gia hỏa miệng trơn như mỡ này thì có gì tốt? Chỉ giỏi lừa người. Tuyết Nhi chúng ta không cần hắn! Ê! Tên gia hỏa xấu xa kia, thuốc đó chỉ là để thuận khí thôi, ta lừa ngươi đó, ngươi mau mau đi mà làm chưởng môn đám ni cô nữ đệ tử kia đi!” Ân Ly ngạc nhiên đánh giá Tống Thanh Thư một phen, rồi lại giễu cợt nói.

Tống Thanh Thư trên mặt lạnh lùng, mắt mang theo thần sắc ai oán, thẹn quá hóa giận nói:

“Ta sớm biết mà! Chút thủ đoạn vặt vãnh ấy của ngươi sao có thể lừa được Ngọc diện thiếu hiệp ta? Còn chức chưởng môn Nga Mi, bà ta nói muốn ta làm thì ta liền làm sao? Thật khó mà chịu nổi, không phải chỉ học bà ấy mỗi một chưởng pháp thôi sao? Ta một đại nam nhân sao có thể làm chưởng môn Nga Mi nha! Thất sư thúc, người phải làm chủ cho cháu, nói với cha cháu không đi Nga Mi đâu!”

“Tống Thanh Thư! Ngươi lại trêu cợt ta, ta không tha cho ngươi!” Ân Ly gầm lên một tiếng, một tay ôm Tuyết Nhi, tay còn lại xông đến đánh Tống Thanh Thư, Tống Thanh Thư bất chấp chúng ta có mặt, vội giả vờ ai oán cầu xin tha thứ.

Ta nhìn bọn họ đùa nghịch náo loạn, trong lòng nhẹ nhõm, xem ra A Ly vui vẻ hơn nhiều so với tưởng tượng. Ta liền gọi một tiếng, Lôi Tuyết nghe thấy tiếng ta, ở trong lòng Ân Ly nhảy ra chạy vội đến leo lên người ta. Ta ôm nó lên, đem trao cho Tống Thanh Thư, mỉm cười thoải mái nói:

“A Ly, Lôi Tuyết về sau ta đưa cho Tống Thanh Thư, muội phải trông chừng đừng để hắn ngược đãi Lôi Tuyết, Lôi Tuyết nếu gầy, ta tìm hai người các ngươi tính sổ!”

https://thuviensach.vn

“A! Chu tỷ tỷ yên tâm đi! Ta đi trước đây!” Ân Ly đỏ mặt một chút, thừa dịp Tống Thanh Thư không chú ý, ôm Lôi Tuyết bỏ chạy, Tống Thanh Thư cúi chào Mạc Thanh Cốc một cái rồi vội vàng xoay người chạy theo.

Ta và Mạc Thanh Cốc nhìn nhau cười, Mạc Thanh Cốc có chút đăm chiêu nói:

“Thanh Thư tiểu tử này, thật rất nghịch ngợm.”

“Nhưng so với chàng lúc nào cũng trầm trầm thì vẫn còn tốt chán. Ta đang nghĩ tìm một người đi theo ta náo loạn đây, mà sao chẳng có ai vậy trời?” Ta giả vờ ai oán.

Mạc Thanh Cốc cười khẽ, cúi sát xuống tai ta nói:

“Em là giận ta đối với em không đủ thân thiết sao? Tốt lắm, đêm nay ta xuống sông tìm đồ của em lên, sau đó lập tức trở về núi Võ Đang thành thân, chúng ta phải mau chóng thân thiết thật tốt mới được!”

Ta bị hắn trêu chọc, xấu hổ đấm hắn mấy cái. Chân trời hoàng hôn ửng đỏ, chiếu rọi khắp chín châu.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phiên Ngoại 1: Tống Thanh Thư (1)

Hắn gọi là Tống Thanh Thư, là con trai của Tống đại hiệp Tống Viễn Kiều – Đại đệ tử Chưởng môn Võ Đang đại danh đỉnh đỉnh khắp sáu đại môn phái trong võ lâm, cũng là con trai duy nhất, nghe nói mẫu thân khi sinh hắn cơ thể bị tổn thương, cũng vì vậy mà hắn không bao giờ có thêm một người em nào nữa. Hắn rất tiếc nuối vì điều đó, nhưng trong mắt người khác lại coi hắn may mắn, có một lão thần tiên được võ lâm kính ngưỡng làm thái sư phụ, có một người được ca tụng là Tán Quân tử làm phụ thân, lại có một người mẹ vô cùng yêu thương hắn, có sáu sư thúc thương hắn như con đẻ. Lớn lên mới hiểu chuyện đã có ngay võ công bí tịch võ lâm thèm nhỏ dãi để học, thái sư phụ, phụ thân, mấy vị sư thúc đều rất thương yêu hắn, còn có tiểu sư thúc so với hắn hơn không bao nhiêu tuổi cũng thật ổn trọng chăm sóc hắn. Gia thế hoàn mĩ như vậy, không biết có bao nhiêu người hâm mộ thèm muốn đâu? Nhưng cuộc sống thời thơ ấu của hắn không được coi là hạnh phúc, có thể nói là một hồi ác mộng, đơn giản là những thân nhân này tuy yêu thương hắn, nhưng khi dạy dỗ hắn càng thêm nghiêm khắc. Hắn không biết nhà người ta đứa trẻ con ba tuổi thì làm những gì, chỉ nhớ khi hắn ba tuổi, cũng là lúc theo những đứa trẻ bảy tám tuổi khác đứng trung bình tấn, chỉ cần thiếu thời gian là bị phạt không có cơm ăn.

Đứng tấn xong lại bắt đầu luyện quyền, buổi chiều còn phải đi theo Tiểu sư thúc mới mười mấy tuổi đã luyện ra tay chữ đẹp để học văn. Khi đó hắn còn nhỏ không hiểu chuyện, cho rằng thái sư phụ cả ngày cười hì hì thực thích hắn, khi có chuyện nhất định sẽ bênh hắn, nên hắn ương ngạnh bướng bỉnh, không chịu nghe lời ai, không ngờ chiều hôm đó không có

https://thuviensach.vn

cơm ăn, thái sư phụ không thấy đâu, phụ thân không còn cười như bình thường, dị thường nghiêm túc nhìn hắn. Mẫu thân yêu thương hắn nhất thân hình mập mạp vừa động, bị phụ thân quắc mắt một cái liền không dám nói gì thêm, đành áy náy nhìn hắn. Bất đắc dĩ hắn chỉ có thể thỏa hiệp, nghiêm chỉnh nghe lời chạy đi đứng trung bình tấn.

Hắn cho rằng đến chỗ Tiểu sư thúc, Tiểu sư thúc yêu thương hắn nhất định sẽ thả lỏng cho hắn chơi đùa nghỉ ngơi một chút. Thật không ngờ Tiểu sư thúc so với phụ thân còn nghiêm khắc hơn, chữ chưa biết xong thì ăn thước, không biết thì lưng được nếm mùi, trong tay cầm bút còn phải đeo thêm một cái vòng tay bằng sắt rất nặng để rèn lực cổ tay, ngồi ghế không được, vậy đứng, đứng xong cũng đã qua hai canh giờ, lúc ấy hắn thật sự rất muốn nói, hắn mới ba tuổi a! Ba tuổi!

Muốn phản kháng lại cuộc sống vô nhân đạo này, một ngày gặp mặt Thái sư phụ hắn liền đem chuyện ác của phụ thân và Tiểu sư thúc nói cho Thái sư phụ, hắn cho rằng Thái sư phụ thương hắn như vậy nhất định sẽ trách phạt phụ thân và Tiểu sư thúc. Thật không ngờ Thái sư phụ chỉ cười hì hì rồi đặt hắn lại xuống đất, giao cho Nhị sư thúc đang cười trộm. Sau hôm đó hắn bị bắt học nhiều hơn, thêm ngồi luyện công, nghe nói là muốn tôi luyện tính tình hiếu động của hắn. Sau chuyện này hắn mới hiểu được, Thái sư phụ tuy yêu thương hắn, nhưng còn thương các đồ đệ của người hơn, cho nên ở Võ Đang vĩnh viễn đừng đắc tội với mấy vị đệ tử này.

Từ đây cuộc sống của hắn chìm trong nước sôi lửa bỏng, không thể nào phản kháng nổi khiến cho hắn nếm qua đủ loại cảm giác. Kỳ thực mỗi ngày như vậy đều mệt chết nhưng cũng rất vui vẻ, trên núi Võ Đang không khí không giống như một môn phái mà giống như một nhà có nhiều huynh đệ thì đúng hơn, người người đều hòa thuận ở chung.

Cứ như vậy cho đến một năm nọ tổ chức thọ yến cho Thái sư phụ, Tam sư thúc vẫn luôn thương hắn, thân hình cao to vẫn thường cõng hắn trên cổ sắc mặt thảm đạm, tứ chi xụi lơ được Ngũ sư thúc cõng trở về, khi

https://thuviensach.vn

ấy mọi sự liền thay đổi. Thái sư phụ, phụ thân, các sư thúc không ai cười đùa vui vẻ nữa, ai nấy đều mặt mày rầu rĩ, khi đó hắn sợ hãi lén núp sau bình phong nhìn Tam sư thúc. Khi Ngũ sư thúc đã xuống núi tìm hiểu, Tam sư thúc đã tỉnh lại, nhưng trừ cổ ra toàn thân không thể nhúc nhích. Có một ngày Tam sư thúc mặt trắng bệch quay đầu nhìn thấy hắn, khuôn mặt vốn lạnh như băng lại cố mỉm cười, cũng không hiểu tại sao, hắn trước đây dù bị đánh bị phạt cũng chưa từng khóc, nhìn Tam sư thúc tươi cười như thế, hắn chạy ra khỏi phòng sư thúc mà khóc nấc lên, không cách nào nhịn được.

Từ đó về sau, Ngũ sư thúc cũng không thấy trở về, nụ cười trên mặt mọi người càng ngày càng hiếm, Thái sư phụ bắt đầu hàng năm bế quan, trừ phụ thân ở lại trong phái xử lý việc của Võ Đang, Nhị sư thúc, Tứ sư thúc hằng năm đều vẫn hành tẩu giang hồ, tra tìm Ngũ sư thúc và tìm hiểu chuyện Long Môn tiêu cục, Lục sư thúc còn trẻ lúc nào cũng ở viện của mình luyện võ, nhàn hạ liền nhìn tín vật đính hôn mà ngẩn người, còn Thất sư thúc mới mười mấy tuổi lại trầm mặc, ngày qua ngày khắc khổ luyện võ, hoặc là chạy đến chiếu cố Tam sư thúc đang nằm liệt, cùng các đệ tử Tam sư thúc cõng thúc ấy đi bộ quanh núi giải sầu.

Hắn không thích Võ Đang nặng nề như vậy, cho nên càng ngày càng nghịch ngợm hơn so với trước đây, mỗi ngày đem núi Võ Đang nháo loạn thành gà bay chó sủa, dù phụ thân dạy bảo thế nào cũng không sửa, dù chịu bao nhiêu trừng phạt cũng thế, bị phạt nhiều lần cũng biết, không phải đứng tấn thì là chép sách, đốn củi, nấu nước, những công việc nặng nhọc lắm sao? Hắn bị phạt mãi thành quen, chỉ cần hắn bị phạt nặng Thái sư phụ sự cũng ra khỏi cái sân mà hằng năm người vẫn bế quan nhìn hắn cười ha ha, Tam sư thúc cũng bởi bộ dáng nghịch ngợm của hắn mà cười sảng khoái.

Kỳ thực chính hắn cũng không biết mình thật sự thích nghịch loạn hay vì muốn làm Thái sư phụ và Tam sư thúc cười vui vẻ mới đùa nghịch. Cho đến gần mười năm sau, Ngũ sư thúc mất tích trở về, còn mang theo một sư

https://thuviensach.vn

thẩm rất xinh đẹp. Ngũ sư thúc trở về, Thái sư phụ cũng không bế quan nữa, Tam sư thúc cũng không còn rầu rĩ, toàn bộ Võ Đang đều vui vẻ, trừ Ngũ sư thẩm, nghe nói vì con trai bọn họ bị người ta bắt đi.

Đối với đệ đệ ngoài dự kiến này hắn cũng không nói rõ được mình có cảm giác gì, dù sao không phải chán ghét là được, nhưng cũng không thể nói là thích, dù sao Ngũ sư thúc mất tích khi hắn còn nhỏ, chỉ có chút ấn tượng mơ hồ, chỉ lờ mờ trong trí nhớ bóng dáng Ngũ sư thúc luôn đọc sách cho hắn nghe, không còn ấn tượng nào khác. Còn với vị sư thẩm xinh đẹp kia, hắn không thích vì nàng cứ luôn trốn tránh Tam sư thúc, khi đó hắn không biết ân oán giữa hai người thế nào, chỉ nghĩ Ngũ sư thẩm cũng giống những kẻ tầm thường, ghét bỏ Tam sư thúc bị liệt cho nên mới không muốn gặp.

Nguyên vốn tưởng rằng Ngũ sư thúc trở lại, Võ Đang có thể khôi phục lại vui vẻ như trước đây, không ngờ lại thêm một hồi mưa to gió lớn, thậm chí cướp đi cả mạng của vợ chồng Ngũ sư thúc. Đó là ngày đại thọ của sư phụ, những kẻ đó lấy danh nghĩa chúc thọ Thái sư phụ mà đến Võ Đang, biểu lộ ra đủ các bộ mặt ghê tởm, từ đó về sau, hắn rốt cuộc khinh thường cái gọi là danh vọng lục phái võ lâm, giang hồ cùng Thiếu Lâm cũng chẳng khác gì.

Đối mặt với thế lực bên ngoài bức bách, Võ Đang không sợ, dù sao Thất Tiệt Trận của Võ Đang cũng không phải ăn hại, huống chi còn có Thái sư phụ võ công thông huyền ở đây. Võ Đang cầm cự được, nhưng ai cũng không ngờ được rằng biến hóa lại xảy ra ở Ngũ sư thẩm. Thì ra chính nàng là người ám toán Tam sư thúc, cướp đi Đồ Long đao, cũng vì ám khí của nàng khiến Tam sư thúc vô lực phản kháng để cho kẻ thần bí bẻ gãy xương cốt tứ chi, nằm liệt trên giường.

Ngũ sư thúc vì áy náy nên tự sát, Ngũ sư thẩm xinh đẹp, lợi hại thông minh như vậy nhưng cũng tự sát theo chồng, mặc kệ nàng đúng hay sai, tình cảm của nàng với Ngũ sư thúc cũng là thật. Thu hoạch duy nhất của

https://thuviensach.vn

ngày hôm ấy là cứu được Trương Vô Kỵ đang dở sống dở chết trở về, tuy rằng từ đó về sau Thái sư phụ, phụ thân, các vị sư thúc đều bận rộn sức lực lên Trương Vô Kỵ, khác với bình thường vẫn chú ý hắn.

Hắn cũng không đố kỵ hay tìm thằng bé đáng thương kia gây phiền toái, dù sao Trương Vô Kỵ mất đi cha mẹ, bản thân cũng ngày ngày bị hàn độc tra tấn. Hắn cũng không có thời gian đi, vì từ ngày Ngũ sư thúc áy náy mà tự sát trên đại sảnh, Tam sư thúc bỗng nhiên già ốm đi rất nhiều, người thanh niên trai tráng mạnh mẽ trước đây đã không còn bóng dáng, người trong mười năm nằm liệt cũng không mất đi tinh thần giờ lại tiều tụy chỉ còn da bọc xương, hắn biết Tam sư thúc trong lòng khổ sở, chưa bao giờ nghĩ rằng người Ngũ đệ mà thúc ấy rất mực yêu quý lại vì mình mà chết.

Người cũng đã chết, rất nhiều việc không cách nào nói rõ được, cũng không theo khuyên giải, hắn chỉ có thể vui cười làm bạn bên cạnh Tam sư thúc, không có ngày nào ngừng đưa hắn ra ngoài giải sầu, cho dù về sau Tam sư thúc có đối với Vô Kỵ tốt hơn, hắn cũng chưa từng đố kỵ, chỉ là không thích nó thôi, vì từ khi nó đến đây, Thái sư phụ, phụ thân và các sư thúc chưa có hôm nào được vui vẻ, không thể không nói đều là vì nó.

Chi dù khổ sở, nhưng ngày vẫn như cũ đều đặn trôi đi, thằng bé Trương Vô Kỵ kia cũng càng ngày càng đau đớn, Thái sư phụ buồn rầu bất đắc dĩ đành bỏ qua mặt mũi tự mình mang hắn xuống núi đến Thiếu Lâm cầu Cửu Dương chân kinh. Ta không muốn gặp thằng nhóc xui xẻo đó nên không đi đón Thái sư phụ, không ngờ Thái sư phụ sau khi trở về, chẳng những không có thằng bé kia mà ngược lại đưa hai cha con cùng về, lúc ấy tất cả mọi người đều không ngờ, người cha và cô con gái kia mang đến cho bọn họ bao nhiêu việc kinh hỉ, càng không ngờ về sau còn ràng buộc với họ càng thêm sâu, nhất là Tiểu sư thúc.

Ngay tại ngày đó, tiểu cô nương tên Chu Chỉ Nhược kia tuyên bố thương thế của Tam sư thúc có thể chữa khỏi, võ công cũng không tổn hại. Từ hôm đó, mọi người đều tâng bốc khen ngợi nàng lên mấy lần, ta không

https://thuviensach.vn

phục, trên đời làm gì có người nào hoàn mĩ như vậy? Ta liền nhận đưa cơm giúp mẫu thân, đến nhìn thử xem, nghe nói nàng là con gái nhà thuyền, ai biết đến trên khuôn mặt kia nhìn một điểm cũng không ra.

Trên mặt không có chút dấu vết mưa gió dãi dầu, làn da so với muội muội con nhà sư thúc còn xinh đẹp hơn, mi thanh mục tú, hai mắt sáng long lanh rất có thần, khí chất như lan, thảo nào có một cái tên như vậy. Nàng khi nói chuyện ánh mắt bình thản lộ ra vẻ thân thiết, vẻ mặt dường như lớn hơn nhiều lắm so với tuổi của mình, cử chỉ đều tĩnh nhã thủ lễ, không nửa điểm sai lầm, không có một chút tự ti xấu hổ nào của người xuất thân con nhà nghèo.

Cô bé như vậy lần đầu tiên hắn nhìn thấy, phái Võ Đang ngoại trừ con gái nhà Nhị thúc là nữ thì đều là con trai, nha đầu Tử Oánh kia cùng hắn lớn lên nhìn mãi cũng quen, thình lình nhìn thấy một cô bé khác, bị ánh mắt trong suốt của nàng nhìn thẳng áp đảo, chính hắn cũng không biết mình vì sao lại hoảng lên, vội vàng chạy đi, mất hết cả mặt mũi.

Hắn vốn không nghĩ gặp lại nha đầu kia nữa, liền tính chờ đến khi nàng chữa khỏi cho Tam sư thúc cũng không cần phải gặp, ai ngờ được nàng từ đâu bế về một con khỉ nhỏ, toàn thân tuyết trắng đáng yêu vô cùng, toàn bộ Võ Đang đều truyền khắp, nơi nơi đều nói tiểu gia hỏa kia nay thế nào, mai thế nào, khiến cho hắn cũng hiếu kỳ khó nhịn, trải qua mâu thuẫn đấu tranh nội tâm, cuối cùng vẫn là nhịn không được chạy qua.

Vốn tính toán mỗi lần chờ nàng nghỉ trưa thì lén đến, không biết thế nào mà mấy lần đều khiến nàng bị đánh thức, nàng lên tiếng oán trách, cuối cùng rốt cuộc cáu kỉnh bạo phát, ngày đó nàng không như trước bình thản nhẹ nhàng, giận dữ trong lúc bùng nổ giống như một con hổ nhỏ giương nanh múa vuốt, nhưng nhìn nàng như vậy, hắn lại cảm giác càng thêm chân thật, cũng không thấy nàng khó ở chung nữa. Từ đó thường xuyên qua lại cũng dần quen thuộc, kể cả việc đặt tên cho khỉ con cũng có phần hắn tham dự.

https://thuviensach.vn

Ngày qua rất nhanh, không bao lâu Tam sư thúc quả nhiên có thể tự mình đứng dậy, tuy rằng về sau còn phải luyện tập vất vả mới có thể hoàn toàn khôi phục, bất quá cũng đủ khiến cho người ta kinh hỉ. Không bao lâu sau, lại có một người tên Thường Ngộ Xuân đến truyền tin cho Thái sư phụ, nói Điệp Cốc Y Tiên đồng ý chữa trị cho xú tiểu tử Trương Vô Kỵ kia, chỉ trong phút chốc, ở Võ Đang liền không còn có ưu phiền nữa, lại vui vẻ như trước.

Càng đáng ngạc nhiên hơn, chính là Tiểu sư thúc không để ý đến cổ ngữ đã dạy cái gì mà không tài mới là đức, lại chịu mở một lớp học nhỏ riêng cho nàng, dạy nàng học chữ học văn. Hắn cho rằng Tiểu sư thúc chỉ vì báo đáp nàng, cũng không chú ý đến tiểu sư thúc mỗi lần nhìn Chu Chỉ Nhược ánh mắt lại rạng rỡ hơn, sự chú ý đều dành đến cho nàng, thế nên hắn mất đi rất nhiều cơ hội có thể trêu ghẹo hai người bọn họ. Sau ngược lại bởi vì hắn cưới không nổi vợ, lại bị đám nữ đệ tử Nga Mi lằng nhằng mà bị mọi người giễu cợt.

Nhưng chuyện sau này ai có thể nghĩ đến được? Chính hắn cũng không ngờ về sau lại lắm chuyện bề bộn xảy ra như vậy, thường nghĩ lại, nếu giống như hiện giờ vô lo vô sầu cũng rất tốt, đương nhiêu điều kiện tiên quyết vẫn là có thể gặp được nàng, Li Nhi của hắn. Mọi chuyện bắt đầu từ khi Chỉ Nhược đến Nga Mi năm năm, rồi hắn theo người trong phái đến Côn Lôn Tây Vực viễn chinh một chuyến.

Hắn không ngờ, một lần gặp nhau, vốn không chút để ý đến một cô gái xấu xí bị Nga Mi bắt giữ, nhưng sau này lại khiến hắn vĩnh viễn vướng bận trong lòng. Nàng giờ dù xấu hay đẹp cũng không thể khiến lòng hắn quên đi được, mà trước khi nàng chấp nhận hắn, trong lòng còn có một người, kẻ đó trong hôn lễ đã chọc giận nàng, bỏ rơi nàng mà đi, khiến nàng thương tâm, khiến nàng ám ảnh mà sợ hãi không dám thành thân. Xú tiểu tử kia càng khiến hắn vĩnh viễn không thể tha thứ…. Hắn muốn cưới vợ a, mà vợ yêu của hắn lại không chịu gả, bên người lại lúc nào cũng có một

https://thuviensach.vn

đám đệ tử xinh đẹp của Nga Mi muốn khảo nghiệm định lực của hắn nữa! =))

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phiên Ngoại 2: Trở Về Núi

Chu Chỉ Nhược cùng Mạc Thanh Cốc ngại ngần gặp mọi người ở Võ Đang, trên đường cố đi chậm hết mức có thể, mất hơn một tháng mới trở về núi, không ngờ trong phái không khí vẫn hết sức yên ắng bình tĩnh, trừ đám đệ tử đời thứ ba gặp Chu Chỉ Nhược thì cung kính thêm một chút, những điều khác đều không có gì thay đổi. Quay về núi, việc đầu tiên nàng cùng Mạc Thanh Cốc đi vấn an Trương Tam Phong. Chỉ Nhược vẫn lo lắng vì việc nàng bị trục xuất khỏi Nga Mi mà chuyện của hai người sẽ bị phản đối, lại phát hiện Tống Viễn Kiều vẫn như cũ, tươi cười ôn hòa và khoan dung, mấy vị đại hiệp còn lại cũng vậy, Ân Lục hiệp trên mặt còn đầy vẻ trêu chọc, kết quả bị Bối Cẩm Nghi nhéo cho vài cái, dù sao Ân Lục hiệp lớn hơn so với Mạc Thanh Cốc, trêu đùa không thích hợp.

Phản ứng của Trương Tam Phong đối với Chỉ Nhược trở về núi cũng thật bình thường, không khác gì mấy so với trước đây, gặp hai người chào hỏi xong lại bế quan, bất quá Chu Chỉ Nhược để ý, Trương Tam Phong lần này gặp nàng thái độ so với quá khứ ít khách khí hơn, lại thêm mấy phần thân cận, hiển nhiên đã đem nàng trở thành người một nhà, trong lòng thật cao hứng.

Chào hỏi mọi người xong, Chỉ Nhược không ở lại trong phái ăn cơm trưa mà quyết định lập tức về nhà gặp cha luôn, đã mấy năm liền chưa được gặp cha, nàng rất nhớ ông. Mạc Thanh Cốc mặc dù có chút xấu hổ nhưng vẫn kiên trì muốn đưa Chỉ Nhược trở về, còn muốn gặp Chu Xương. Chỉ Nhược cười thầm trong lòng, bọn họ như vậy, giống như thời hiện đại, đi gặp cha mẹ hai bên, đầu tiên nàng đi theo Mạc Thanh Cốc bái kiến Trương Tam Phong cùng mấy sư huynh sư tẩu của hắn, còn hắn hiện tại cùng mình

https://thuviensach.vn

đi gặp cha, ngẩng đầu lên nhìn thấy Mạc Thanh Cốc bộ dáng khẩn trương luống cuống, nghĩ đến cái liên tưởng hắn đi gặp họ nhà gái này, mặt liền đỏ lên.

Chu Chỉ Nhược không khỏi thầm nghĩ trong lòng, mình thật sự là chột dạ rồi, chuyện của mình và Mạc Thanh Cốc chỉ có bản thân hai người biết, người khác cũng chỉ là đoán, sao hiện thời ở Võ Đang cứ nghi thần nghi quỷ, nhìn thấy bất luận ai cũng đều hoài nghi người ta biết hết rồi, cho nên mới đối với mình đặc biệt như thế. Chu Chỉ Nhược không biết rằng Mạc Thanh Cốc từ lúc rời khỏi đáy vực đã dùng mật tín báo về việc hắn cùng nàng bị nhốt dưới đó. Cô nam quả nữ cùng sống một chỗ, tin này đến tay Trương Tam Phong, tuy rằng thư không nói rõ về hai người có cảm tình gì, nhưng lão già sống đã thành tinh như Trương Tam Phong làm sao có thể không nhìn ra.

Nhưng khi đó mấy đệ tử đều đã đến đại hội Đồ Sư ở Thiếu Lâm, ông ta là sư phụ, cũng không tiện đem mọi chuyện kể ra cho mấy cô con dâu hay sai bảo bọn họ lo liệu, đành hẹn Chu Xương uống mấy tuần trà, chơi mấy ván cờ, đem sự tình nói ẩn ý đề cập đôi chút, cũng không phải nói rõ ra. Chu Xương từ khi Chu Chỉ Nhược đến tuổi cập kê đã lo lắng hôn sự của nàng, mắt thấy con gái đã mười tám tuổi, qua năm sẽ mười chín, trong lòng dĩ nhiên cũng đang phân vân về vấn đề này.

Nhưng nghe nói là Mạc Thanh Cốc lại có chút do dự, Mạc Thanh Cốc xuất thân là danh môn chính phái Võ Đang, làm người quang minh lỗi lạc, chính trực ngay thẳng, lại tuấn tú thanh nhã, mày kiếm mắt sáng, thân thế vẻ ngoài đều không có gì đáng nói, hơn nữa qua lại với Võ Đang đã lâu cũng có chút hiểu biết, bọn họ quyết không phải lại loại người hám giàu chê nghèo, ngụy quân tử trước mặt một đường sau lưng một nẻo, nếu hôn sự này mà thành tuyệt đối không ủy khuất Chỉ Nhược, nhất định là một mối lương duyên tương xứng. Nhưng Mạc Thanh Cốc tuổi có chút lớn, không

https://thuviensach.vn

biết Chỉ Nhược cảm thấy thế nào, đành phải vờ như nghe không hiểu, không nói nhiều, chờ Chỉ Nhược về để bàn xem.

Sau khi đám người Tống Viễn Kiều trở về, Trương Tam Phong lại đem việc này mơ hồ nhắc đến, Tống Viễn Kiều nghĩ đến khi từ núi Thiếu Lâm trở về, dọc đường đi đã thấy Thất sư đệ cùng Chỉ Nhược có gì đó kỳ lạ, giờ thì đã rõ. Thường nói huynh trưởng như cha, chị dâu như mẹ, đã rõ ý sư phụ, lại biết rõ Thất sư đệ sẽ không phản đối, Tống Viễn Kiều đem sự tình giao phó cho phu nhân, Tống Đại tẩu tuy rằng vì việc con trai bị ép làm chưởng môn Nga Mi mà lo lắng, nhưng nghe xong việc này cũng đành nhịn xuống, bắt đầu lo chuẩn bị cho việc của Mạc Thanh Cốc.

Một bên nhiều lần đến thăm Chu Xương, đem việc Mạc Thanh Cốc và Chỉ Nhược trên đường về tình hình ở cùng nhau thế nào, lựa những lúc thân mật và quan trọng nhất mà nói đến, lại đem viện của Mạc Thanh Cốc tu sửa lại một lần, đặt mua lại đồ dùng, tìm người làm hơn hai mươi bộ chăn đệm mới, chuẩn bị tốt canh thiếp* của Mạc Thanh Cốc, đem tất cả những việc cần thiết cho ngày cưới chuẩn bị tốt, danh sách khách mời, còn có tỉ mỉ chuẩn bị tốt sính lễ, toàn bộ hoàn hảo.

*Canh thiếp: Lá thiếp viết tên, tuổi (nhân trong thiếp có biên tuổi, tức niên canh, nên gọi là canh thiếp). Theo hôn lễ xưa, khi bắt đầu dạm hỏi, nhà trai, nhà gái trao đổi canh thiếp của trai gái để đính ước với nhau.

Qua mấy ngày, Chu Xương cũng không có phản ứng gì ngoài dự đoán, tuy rằng chưa từng thu canh thiếp của Mạc Thanh Cốc, nhưng vẫn đưa ngày sinh tháng đẻ của Chỉ Nhược cho Tống đại tẩu, rồi lại tự mình xuống núi mua rất nhiều đồ, cũng là bắt đầu chuẩn bị đồ cưới, xem ra chỉ chờ hai người về núi, Chỉ Nhược mà gật đầu là sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn sự. Việc này Mạc Thanh Cốc tuy rằng không biết, nhưng lấy thông minh của hắn cũng có thể đoán ra, chỉ có Chỉ Nhược là bị giấu nhẹm là chẳng biết gì, không biết rằng nghênh đón nàng là kinh hỉ lớn cỡ nào, tư tưởng của nàng

https://thuviensach.vn

vẫn nghĩ rằng hiện giờ vẫn là giai đoạn giữa của quá trình yêu đương như thời hiện đại bình thường.

Dọc theo đường đi, đường nhỏ râm mát, hai người nói chuyện cười đùa. Chỉ Nhược sau khi được Trương Tam Phong tán thành, trong lòng thả lỏng rất nhiều, trong lòng rất nhanh đã vui phơi phới, mà Mạc Thanh Cốc lại ngược lại, tay khẩn trương nắm chặt lại, nổi cả gân xanh. Hai người tâm tình không giống nhau cùng đi về hướng Chu gia, đã nhìn thấy phía xa xa mấy đệ tử đời thứ ba ở trước nhà cùng Chu lão giẫy cỏ trên mấy mảnh ruộng trước nhà. Chỉ Nhược nhìn cha già từ phía sau, thân hình khoác áo vải thô, không khỏi đỏ mắt, kích động gọi to:

“Cha! Con đã về!”

“A! Nha đầu.. Chỉ Nhược, Mạc Thất hiệp, mọi người đã trở về rồi! Mau, mau vào nhà ngồi nghỉ ngơi.”

Chu lão kích động nhìn Chỉ Nhược, vừa cất lên tiếng xưng hô đầy âu yếm tình cảm của cha, lại nhìn thấy Mạc Thanh Cốc đứng bên cạnh, chỉ e hắn xem nhẹ con gái, vội sửa miệng gọi tên Chỉ Nhược.

Mạc Thanh Cốc tiến đến phía trước hai bước, cúi người rất thấp hành một đại lễ, có chút xấu hổ bối rối nói:

“Chu đại thúc, tại hạ có lễ.”

Chỉ Nhược vội dời tầm mắt, xấu hổ ngượng ngùng nhìn cha, chỉ e cha vì Mạc Thanh Cốc hành động kỳ lạ mà nhìn sang nàng, càng ngượng nếu cha nhìn ra quan hệ giữa bọn họ, rồi lại hy vọng cha nhìn ra được, không phản đối, tốt nhất là ủng hộ nàng. Không thể không nói, lúc này trong lòng Chỉ Nhược đầy mâu thuẫn.

Chu lão đầu tiên là cả kinh, sau đó nhìn thấy con gái đỏ bừng mặt, trong lòng liền đã rõ, bị Mạc Thanh Cốc thi lễ, liền tự tay nâng hắn dậy,

https://thuviensach.vn

cười nói:

“Mạc Thất hiệp mau đứng dậy, sao có thể hành đại lễ như vậy.”

“Chu đại thúc và sư phụ vốn là bạn vong niên, Thanh Cốc bái ngài là việc phải làm, xin đại thúc đừng khách khí, cái gì Thất hiệp Bát hiệp, gọi ta một tiếng chất nhi là tốt rồi.”

Mạc Thanh Cốc mặt đỏ lên, ánh mắt sáng nhìn lướt qua Chỉ Nhược đang đứng một bên cười trộm, nhìn Chu Xương cũng chẳng có vẻ gì là khẩn trương mất tự nhiên, ánh mắt hiểu rõ, liền tùy thời lựa gậy đánh rắn* mà nói.

*Lựa gậy đánh rắn: ngụ ý có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn.

Chu lão nhìn bộ dáng con gái, nghe đến Mạc Thanh Cốc nói vậy liền rõ, con gái có lẽ không phản đối, mà Mạc Thanh Cốc cũng là tự nguyện, bằng không thì sửa miệng làm cái gì, tức thời vuốt vuốt chòm râu, kéo Mạc Thanh Cốc và Chỉ Nhược vào nhà, vừa đi vừa cười nói:

“Được được được! Ta đây liền nhận lớn mà xưng hô ngươi một tiếng hiền chất, không có gì phiền cả!”

Chỉ Nhược nghe xong, mặt đỏ lên, xưng hô vốn từ Mạc lão đệ biến thành hiền chất, biến thật là nhanh a! Không khỏi vụng trộm trừng mắt nhìn Mạc Thanh Cốc một cái, Mạc Thanh Cốc mặt không đổi sắc, nhưng mắt hơi nheo lại, buồn cười nhìn Chỉ Nhược, cười thầm nàng chưa đánh đã khai, lời nói mang ngữ khí cao hứng nói:

“Xưng hô này rất thích hợp, Chu đại thúc không cần khách khí.”

“Ha ha, hiền chất mau ngồi, Chỉ Nhược con đi lấy ấm trà đến, trên bếp lò có nước ấm đó.”

https://thuviensach.vn

Chu lão tự biết lần này Mạc Thanh Cốc đến có ý gì, vào phòng khách cũng không khách khí, ngồi xuống vị trí chủ vị, chỉ vào chỗ ngồi thứ nhất bên tay trái cho Mạc Thanh Cốc ngồi xuống.

Mạc Thanh Cốc cũng không khách khí, đợi Chỉ Nhược đáp vâng rồi đi đổ nước rồi mới ngồi xuống, Chỉ Nhược biết hai người họ có chuyện muốn nói, tức thời rót hai chén trà mang đến phòng khách xong, mắc cỡ đỏ mặt trở lại vào phòng trong. Vào phòng mới phát hiện ra, mấy năm không ở nhà, phòng nàng một chút bụi bẩn cũng không có, xung quanh đều sạch sẽ, lại thêm chút đồ trang điểm gương kính này nọ, mở tủ quần áo ra, lại thấy bên trong rất nhiều quần áo mới.

Chỉ Nhược thấy kỳ lạ, sao quần áo mới lại đặt trong tủ của nàng? Tò mò lấy ra xem, bên trong là quần áo của nàng từ sau mười ba tuổi cho đến khi đã lớn, xuân hạ thu đông bốn mùa, mỗi quý hai bộ áo thường, áo bông, nhưng không biết vì sao không gửi đến Nga Mi cho nàng, ngược lại để hết vào tủ đồ, khiến nó đầy tràn như vậy. Nàng nghĩ đến cha đối với mình yêu thương như vậy, mình lại hơn năm năm liền không ở bên cha báo hiếu, mắt không khỏi đỏ lên, áy náy thật sâu trong lòng.

Chỉ Nhược vừa cảm động vừa thu dọn lại quần áo, không để ý đến mình vừa đi một đường dài phong trần vất vả, không nghỉ ngơi mà chạy đến phòng bếp, chuẩn bị rượu ngon cho cha, lại chuẩn bị đồ ăn cha thích ăn, thầm nghĩ về sau phải đối với cha thật tốt.

Chu lão cũng Mạc Thanh Cốc nói chuyện, thoáng nhắc đến chuyện hôn sự, Mạc Thanh Cốc thản nhiên thừa nhận đó là quyết định của hắn, Chu lão biết không phải đám người Trương Tam Phong tự chủ trương, nhẹ nhàng thở ra, dù sao việc cưới xin vẫn là chú rể phải tự nguyện, như vậy sau khi thành thân mới có thể đối xử tốt với thê tử. Hai người còn nói chuyện một hồi, Mạc Thanh Cốc mới cáo từ rời đi, Chu lão tiễn Mạc Thanh Cốc đi rồi mới vào nhà, thấy Chỉ Nhược đã chuẩn bị tốt đồ ăn, dọn lên bàn ăn xong xuôi, không khỏi đau lòng nói:

https://thuviensach.vn

“Nha đầu kia, vừa trở về không nghỉ ngơi mà cứ lo việc thế, sao không để cha làm?”

“Cha, cha quên con giờ là người luyện võ sao, chút đường xá như vậy sao khiến con mệt mỏi được, bình thường đã không ở bên cha, không thể hiếu kính với cha, không thể làm gì được, nay đã về, tự nhiên là phải làm giúp cha gấp bội bù lại mấy năm rồi. Cha nhìn xem, những thức ăn này có hợp khẩu vị hay không?”

Chỉ Nhược đem Chu lão ấn xuống ghế dựa xong, lấy khăn lông ướt lau tay cho cha, đem đũa đặt vào tay ông, vừa nói vừa rót rượu ngon ra.

Chu lão hai mắt đỏ lên, lại phảng phất nhớ đến trước kia khi còn ở trên sông Hán Thủy, mỗi ngày neo thuyền lại nghỉ ngơi, con gái liền tự tay hâm nóng rượu cho ông, bưng lên đồ ăn ông thích, cùng ông đàm luận thế sự xung quanh. Thời gian trôi đi không thể nào trở lại, con gái cũng dần dần đã lớn, mắt thấy đã phải gả chồng, nghĩ đến con vừa trở về liền đã phải rời khỏi mình, vào nhà người khác, trong lòng vạn phần không muốn, nhưng con gái sắp mười chín tuổi rồi, con nhà người ta tuổi này đều có mấy đứa con, sao có thể vì mình luyến tiếc mà chậm trễ lương duyên của con?

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phiên Ngoại 3: Đính Hôn

Chu lão hai mắt đỏ lên, lại phảng phất nhớ đến trước kia khi còn ở trên sông Hán Thủy, mỗi ngày neo thuyền lại nghỉ ngơi, con gái liền tự tay hâm nóng rượu cho ông, bưng lên đồ ăn ông thích, cùng ông đàm luận thế sự xung quanh. Thời gian trôi đi không thể nào trở lại, con gái cũng dần dần đã lớn, mắt thấy đã phải gả chồng, nghĩ đến con vừa trở về liền đã phải rời khỏi mình, vào nhà người khác, trong lòng vạn phần không muốn, nhưng con gái sắp mười chín tuổi rồi, con nhà người ta tuổi này đều có mấy đứa con, sao có thể vì mình luyến tiếc mà chậm trễ lương duyên của con?

Con gái nhà người ta, từng này tuổi đều đã có mấy đứa nhỏ, sao có thể vì mình luyến tiếc mà bỏ lỡ lương duyên của con? Nghĩ vậy, ông cố cứng rắn trong lòng, tiếp lấy đôi đũa, nhấp ngụm rượu, cười nói:

“Vẫn là nha đầu hiểu khẩu vị của cha. Ở bên ngoài có chịu ủy khuất gì không? Nói cha nghe.”

“Sao có thể chịu ủy khuất gì chứ ạ? Có Võ Đang lục hiệp coi chừng, ai dám bắt nạt con? Chỉ là con không thích cuộc sống giang hồ, tự mình muốn rời khỏi Nga Mi, lại có sự kiện đại hội Đồ Sư ở Thiếu Lâm, con đi theo Thanh Cốc góp vui nên trở lại trễ mấy ngày.” Chỉ Nhược không đề cập đến những phiêu lưu của mình trong chốn giang hồ và Diệt Tuyệt sư thái khí thế bức người.

Chu lão nghe con gái sửa lại xưng hô với Mạc Thất hiệp, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại bất động thanh sắc, cười hì hì hỏi:

https://thuviensach.vn

“Lại nói mấy năm nay ít nhiều phái Võ Đang đối với chúng ta rất quan tâm, đúng rồi, mới rồi Tống gia nương tử còn đến hỏi con cho Mạc Thất hiệp nữa, con cảm thấy thế nào? Có thể đồng ý không?”

“A! Con không cần, con còn muốn ở cùng cha, hiếu kính chăm sóc cho cha nữa, cái gì mà thất hiệp bát hiệp, ai để ý hắn!” Chỉ Nhược nghe mà cả kinh, Tống đại tẩu sao có thể tới cầu thân, bọn họ rời khỏi đáy vực bất quá mới được hơn một tháng, người ở Võ Đang làm sao biết được? Phản ứng này, có phải nhanh quá không? Lại nghĩ đến dọc đường đi Mạc Thanh Cốc cùng nàng thân cận, cố đè nén lại cảm xúc, cắn răng nói trở về núi muốn thành thân ngay, nghĩ đến đây trong lòng vừa bực mình lại vừa buồn cười, động tác này của hắn… cũng nhanh quá đi!

Bọn họ từ khi xác định quan hệ đến nay cũng bất quá được mấy tháng, giờ muốn thành thân, giống như ở thời hiện đại cưới chạy không bằng. Chu lão nhìn con gái vừa thẹn vừa giận, lại cố nén muốn bật cười, liền làm bộ nghiêm túc nói:

“Nha đầu cũng cảm thấy không thích hợp, có lẽ nghĩ giống cha, Mạc Thất hiệp con người tốt, bộ dạng cũng rất được, xuất thân cũng tốt, nhưng hắn hơn con những hơn mười tuổi, vậy là có chút lớn, ngày mai cha trả lời Tống gia nương tử, từ chối hôn sự này.”

“A! Con cũng không nói Thanh Cốc lớn tuổi a! Chồng lớn vợ nhỏ không phải có nhiều sao? Có nhà còn hơn những hơn hai mươi tuổi kia, mới hơn mười…”

Chỉ Nhược nghe xong Chu lão nói, trong lòng cuống lên, vội giải thích, nói hai câu thì nhìn thấy ánh mắt trêu đùa của cha, nhất thời xấu hổ không tả được, không ngẩng đầu lên nổi, nàng thật sự không ngờ có ngày lại bị người thành thật như cha trêu chọc. Chỉ là nàng không nghĩ đến, người thật thà ở cùng lão nhân tinh Trương Tam Phong vài năm, cũng không có khả năng còn được nguyên bản như cũ.

https://thuviensach.vn

Chu lão cười ha ha nhìn con gái bộ dạng xấu hổ, trên mặt hiện vẻ hài lòng lại nhấp mấy ngụm rượu, áp chế tâm tình không nỡ trong lòng, nói:

“Xem ra thật sự là con gái lớn không thể giữ trong nhà, giữ qua giữ lại giữ thành oán a! Nếu nha đầu không chê Mạc Thất hiệp có chút lớn tuổi, vậy cha có thể làm chủ cho con, dù sao lấy điều kiện của chúng ta, có thể tìm được ai tốt cả người lẫn gia thế như Mạc Thất hiệp cũng không dễ.”

“Cha sao lại nói thế, nhà chúng ta kém lắm sao? Còn gọi hắn cái gì thất hiệp, cha là trưởng bối của hắn, gọi hắn bằng tên là được rồi.”

Chỉ Nhược đỏ mặt, nhỏ giọng cãi lại,Chulão nghe lại được một trận cười to.

Cứ như thế, hai ngày sau Tống đại tẩu đến,Chulão liền cao hứng đem ngày sinh tháng đẻ của Chỉ Nhược chính thức giao cho nàng. Võ Đang tuy là môn phái giang hồ nhưng quy củ không thể lỗ mãng, hai bên trao đổi bát tự canh thiếp, sau khi Võ Đang đưa sính lễ đến xem như chính thức đính hôn, song phương bắt đầu bàn bạc tìm ngày hoàng đạo.

Tất cả mọi người đều nghĩ chờ mấy tháng nữa mới tổ chức hôn lễ, thời gian dài chút thì có thể đem hôn lễ sửa soạn chu đáo hơn, vì nếu quá nhanh, rất nhiều khách mời ở xa, võ lâm tiền bối.. sẽ không đến kịp. Nhưng không biết vì sao Mạc Thanh Cốc lại kiên trì chọn ngày hoàng đạo gần nhất, khiến cho mấy đại hiệp Võ Đang biết hai người cùng sống một thời gian dưới đáy vực có chút nghi ngờ.

Tuy biết rằng Thất sư đệ sẽ không làm ra loại chuyện thất lễ như thế, nhưng Mạc Thanh Cốc kiên trì khiến người ta không thể không nghi ngờ, rốt cuộc thì vẫn phải theo ý hắn, đồng ý tổ chức hôn lễ vào ngày hoàng đạo gần nhất, nhưng thời gian này hai người sẽ không thể gặp mặt. Chỉ Nhược không biết đó là công của Mạc Thanh Cốc, chỉ nghĩ vẫn đang yêu thôi, tại sao ngày thành thân lại đến nhanh như vậy? Chính Bối Cẩm Nghi trước đây

https://thuviensach.vn

cũng sau mấy tháng mới thành hôn, bất đắc dĩ chỉ có thể theo, đây là quy củ cổ đại, không thể nào phản đối, đành cả ngày buồn ngồi trong nhà may áo cưới.

Chu lão cũng xuống núi thêm mấy lần nữa mua đồ cưới cho con gái, giường, bàn, hòm xiểng, chăn đệm… đầy đủ mọi thứ, nào là bàn trang điểm sơn son khắc hoa, giường gỗ sơn son khắc hoa, ghế sơn son, bàn sơn son, hòm sơn son……

Mua thêm dưới chân núi gần một trăm mẫu ruộng tốt, mấy cửa hiệu, Chỉ Nhược biết, những thứ quần áo trang sức, vàng bạc đồ tế nhuyễn xếp đủ hai mươi thùng, còn những đồ khác nữa, đặt mua những thứ này có lẽ để tiêu hết chỗ gọi là tiền sính lễ. Càng khiến Chỉ Nhược khó hiểu là, ở cổ đại, trong những đồ sính lễ thì giường cưới là quan trọng nhất, thậm chí cái giường tốt còn quý hơn cả một ngôi nhà.

Cho đến khi chiếc giường khắc hoa được đưa đến, Chỉ Nhược mới hiểu, nguyên chỉ là một cái giường thôi, thế nhưng lại có thể so với cả một gian phòng nhỏ, chẳng những có thể mở rộng, phía trước còn có tấm gỗ để nha hoàn trực đêm nghỉ tạm, hai bên còn có thể thắp nến. Phía dưới bên trái có giá đỡ làm hình gốc cây đỡ lấy ngăn tủ hai cánh đựng quần áo, bên trên nữa là một bàn trang điểm nhỏ, trên bàn có bình hoa, bộ đồ trà, đồ dùng linh tinh, bên phải có bồn cầu (cái này ta hem rõ là thế nào nha), bên ngoài khắc hoa, chim thú, dây leo… vây quanh, thật sự vô cùng tinh xảo đẹp mắt, lại có nhiều công năng, có thể nói là đầy đủ không gian cho cuộc sống hàng ngày rồi, khó trách trong Kim Bình Mai, một chương viết về giường cưới lại trịnh trọng kỹ càng như vậy, thì ra người ở nhà gia thế, có một chiếc giường như vậy cũng không đơn giản.

Cứ như vậy, bận rộn hơn mười ngày, Chỉ Nhược lúc nhanh lúc chậm, có ba tẩu tử Võ Đang chỉ đạo, cuối cùng cũng tự tay may xong bộ áo cưới. Thiếp cưới cũng đã hoàn thành, ngày tháng tính danh viết trong đó cũng điền hết, trong viện Mạc Thanh Cốc ở cũng đã tu sửa lại xong, ngay cả thực

https://thuviensach.vn

đơn cũng đã định ra rồi, chỉ chờ thiếp cưới đưa xong là bắt đầu sửa soạn hôn lễ, chuẩn bị thực đơn cỗ bàn, đúng lúc này, một phong thư cáo biệt của Trương Vô Kỵ lại quấy rầy hết thảy.

Mọi người ngoại trừ Chỉ Nhược biết nguyên nhân, những người khác đều không hiểu, Trương Vô Kỵ này, không hảo hảo mà làm giáo chủ Minh giáo, vì sao lại muốn đi ẩn cư? Ẩn cư thì ẩn cư, lại còn muốn mang theo Triệu Mẫn quận chúa Thát tử kia, không thể không khiến mọi người hoài nghi trong này có gì không đúng, nhưng nét chữ trong thư quả thật đúng là của Trương Vô Kỵ, mọi người đành phỏng đoán, người hồn hậu và không có tâm kế như Trương Vô Kỵ lại trúng bẫy của yêu nữ.

Đành phải bỏ lại hết thảy công việc, để lại một mình Trương Tam Phong ở lại núi tọa trấn Võ Đang, còn lại lục hiệp đều xuống núi một lượt tìm Trương Vô Kỵ, chỉ e hắn trúng ám toán của Triệu Mẫn mà xảy ra chuyện gì. Chỉ Nhược nguyên không nghĩ thành thân quá sớm, nhưng hôn kỳ kéo dài nàng lại không thể nào vui nổi, nghĩ đến Trương Vô Kỵ mang theo đôi tiểu mỹ nữ không biết ẩn cư tại nơi nào rồi, cũng không biết người Võ Đang đi nơi nào tìm kiếm họ đây.

Khiến cho Chỉ Nhược giận thầm, ngươi muốn ẩn cư, chẳng lẽ không thể tốn mấy ngày đến cáo biệt thúc thúc bá bá thái sư phụ của ngươi sao? Còn có Tạ Tốn người khiến ngươi có thể bỏ rơi cô dâu trong hôn lễ, cũng quên luôn sao? Những người yêu thương hắn như vậy, thái sư phụ, nghĩa phụ, thúc thúc bá bá, chỉ dùng một phong thư là xong thôi sao? Trương Vô Kỵ, ngươi cũng thật khiến những người yêu thương ngươi phải thất vọng, uổng phí bọn họ dồn hết tình cảm cho ngươi, chỉ một Triệu Mẫn, một quỷ kế nho nhỏ của Chu Nguyên Chương đã khiến ngươi quên hết cả thân nhân của mình rồi sao?

Ẩn cư, ẩn cư có thể thay đổi sao? Chỉ Nhược thật hoài nghi người đã quen vinh hoa phú quý, đeo vàng dát bạc, cao cao tại thượng như Triệu Mẫn có thể chịu nổi hay không cuộc sống dân đen nghèo hèn mà Thát tử

https://thuviensach.vn

bọn họ vẫn khinh bỉ xếp ở bậc thấp nhất, nghèo hèn thì sinh trăm sự phiền não, Trương Vô Kỵ lại rất có nguyên tắc, không còn của cải gì, còn có cô con gái được Kim Hoa bà bà xuất quỷ nhập thần nhìn chằm chằm, cuộc sống bọn họ, hẳn là rất thú vị! Chỉ Nhược không thể nào mà tưởng tượng ra một điều gì tốt.

Bởi vì sau khi đính hôn, nữ tử không được tùy tiện xuất môn, lần này chuyện tìm kiếm Trương Vô Kỵ Chỉ Nhược cũng không xuống núi, luôn ở trên Võ Đang chờ mọi người báo tin tức về, nhưng vẫn chưa có kết quả. Lúc này, những người chủ sự trong Minh giáo như Vi Nhất Tiếu, Bạch Mi Ưng Vương, Phạm Dao, Ngũ Tán Nhân, Ngũ Hành Kỳ đang trong chiến trận với Thát tử đều ào ào gửi thư về hoặc tự mình đến hỏi thăm nguyên nhân tại sao, làm sao bỗng dưng lại đem ngôi vị giáo chủ truyền cho Phạm Dao rồi bặt vô âm tín?

Chỉ Nhược đứng trên sườn núi nhìn thấy Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính và Ân Dã Vương rầu rĩ xuống núi, nghe nói Trương Vô Kỵ cũng không có lời nào với bọn họ, cũng giống ở đây, chỉ có một bức thư gửi đến, nói là chán ghét cuộc sống thù oán chém giết giang hồ, mang theo Tiểu Chiêu và Triệu Mẫn đi quy ẩn, nhưng không nói thêm nửa câu dặn dò nào với Minh giáo hay nghĩa phụ, ông ngoại của hắn.

Thật uổng phí công sức Bạch Mi Ưng Vương đã vì hắn mà bôn ba nhiều như vậy, vì hắn mà dọn dẹp hết chướng ngại trong Minh giáo, bất đắc dĩ chỉ mấy ngày thôi mà hắn đã rời đi không chút lưu luyến, cũng quá tổn thương người. Tuy thế, Thiên Ưng giáo góp phần lớn nhân lực và tiền tài thúc đẩy nghiệp lớn kháng Nguyên, không thể bỏ dở nửa chừng, chỉ có thể tiếp tục kiên trì. Mà Minh giáo cùng Võ Đang kiên nhẫn tìm người suốt mấy tháng vẫn không thấy chút tăm hơi nào, đành bất đắc dĩ trở về núi.

Chỉ Nhược nghe được chính xác ngày Mạc Thanh Cốc trở về, mấy tháng xa cách nhung nhớ khiến nàng bất chấp rụt rè, náu kín trên tán cây đại thụ dưới chân núi, thầm nghĩ chờ Mạc Thanh Cốc trở về, mình có thể là

https://thuviensach.vn

người đầu tiên nhìn thấy hắn, mấy tháng trôi qua, núi Võ Đang lúc này gió rét đã thổi mạnh, trời đã có chút tuyết lất phất xen lẫn vào màu xanh lá tùng, nàng cố chịu cái lạnh đứng ngóng về phía xa, chỉ muốn lập tức được nhìn thấy người mình mong nhớ đã lâu.

Mãi cho đến khi mặt trời sắp khuất núi, mấy cái bóng dài ngoằng trải trên mặt đất dần tiến đến, Chỉ Nhược lập tức vượt qua giá lạnh phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn ra, kia là những khuôn mặt quen thuộc đang chậm rãi bước dưới những tán tuyết tùng, Tống Đại hiệp, Du Nhị hiệp, Du Tam hiệp, Trương Tứ hiệp, Ân Lục hiệp, Mạc Thất hiệp. Ánh mắt tràn đầy mong nhớ của nàng dừng lại trên người Mạc Thanh Cốc, thân mình lại bỗng nhiên cứng đờ, không dám tin. Cùng sóng vai bước đi với Mạc Thanh Cốc, là một cô gái mặc y phục màu hồng nhạt, dung mạo ôn nhu dịu dàng tầm mười bảy mười tám tuổi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại 4: Gặp Nhau

Chỉ Nhược không khỏi mở to mắt nhìn, cứng ngắc thân mình. Cô gái bước sánh vai cùng Mạc Thanh Cốc này là ai? Tại sao lục hiệp ra ngoài khi trở về lại nhiều thêm một người? Chỉ Nhược tránh ở trên cây, trước hôn lễ không thể cùng Mạc Thanh Cốc gặp mặt nói chuyện, trong lòng buồn bực lại không thể hỏi rõ ràng, tức thời trong lòng còn khó chịu hơn ngũ trảo công tâm, trơ mắt nhìn lục hiệp thản nhiên bước qua, chỉ cảm thấy cái cười nhạt trên mặt Mạc Thanh Cốc chói mắt dị thường, trước đây hắn đối với các nữ tử khác, dù có là đệ tử Nga Mi cũng không cười đến như vậy, mà cô nương kia cũng cười đáp lại thật ôn tồn và ngượng ngùng.

Hôm đó Chỉ Nhược rầu rĩ không vui trở về nhà, cả đêm đều bất an không ngủ được, trước mắt luôn hiện lên hình ảnh hai người kia sóng vai mà đi, bộ dáng hài hòa, cảm giác hai người bước song song cùng nhau khiến lòng nàng đau xót, trời chưa sáng, nàng không kiên nhẫn rời khỏi giường, nhóm lửa nấu cơm. Thời gian nàng chờ đợi chậm rãi trôi đi, đến buổi sáng, mấy người phụ nhân của Võ Đang cuối cùng cũng đến.

Trước đây Chỉ Nhược luôn cảm thấy ngượng ngùng, rất ít khi nói chuyện phiếm cùng các nàng, lần này cũng đành vậy, quanh co lòng vòng hỏi thăm, mới biết tối hôm qua cô nương kia đến là có chuyện gì, cô gái đó họ Trữ tên Thục Lan, nghe nói Du Đại Nham trên đường tìm Trương Vô Kỵ cứu được từ trong tay Thát tử, nguyên là người Đại Đồng, từng ở một am ni cô học qua chút công phu thân thủ, vì mới đến nên mọi người chưa biết được gì nhiều về tính tình, chỉ biết gia cảnh nàng giàu có, là một nhà phú hộ ở Đại Đồng, hai ca ca nàng cũng là nhân vật trên giang hồ, từng cứu tri phủ Đại Đồng, coi như gia đình được sống trong cảnh yên bình.

https://thuviensach.vn

Mà cô nương này, trước đó mấy ngày đến am ni cô bị một tiểu quận vương Thát tử nhìn thấy, muốn cưới nàng vào cửa, nàng là cô nương người Hán, trong nhà cũng không muốn dùng nữ nhi để kết thân với Thát tử leo lên phú quý, rơi vào đường cùng, đành sai gia nhân đưa nàng đến nhà thân thích tránh né, ai biết nàng một thân con gái xuất môn, lại không ở địa bàn nhà mình, khắp nơi bị người ta làm khó dễ không nói, còn thành dê béo cho cường đạo Thát tử, chẳng những muốn cướp tài còn muốn cướp sắc.

Cô nương này, tuy rằng trong tay có công phu lại có mấy hạ nhân bảo vệ, nhưng thân trên địa bàn của Thát tử, bọn chúng đông người thế lớn, lại không tiện phản kháng lại triều đình để liên lụy đến trong nhà, đang lúc tình thế xấu nhất thì gặp được Du Tam hiệp đi ngang qua cứu được. Du Tam hiệp một thân công phu, đối phó với mười mấy quan binh Thát tử coi như giết gà dùng dao mổ trâu, khiến tiểu cô nương kia xem đến ngẩn người.

Nhà họ hàng thân thích cũng không muốn đến nữa, lại nhất định muốn đi theo Du Tam hiệp học võ công, đuổi cũng không đi, nghe được hắn là Du Tam hiệp Võ Đang đại danh đỉnh đỉnh, liền viết thư sai hạ nhân bên người mang về nhà, Du Tam hiệp bị cô nương kia quấn lấy, không kiên nhẫn, nói Võ Đang không thu nữ đệ tử cũng không xong, mấy lần lén bỏ đi nàng đều đuổi theo kịp, muốn đưa nàng về nhà hoặc đến nhà người thân nàng cũng không chịu nói nhà ở đâu, nhà thân thích ở đâu, rơi vào đường cùng, mấy ngày sau gặp các sư đệ liền quẳng cho họ xử lý. Du Đại Nham nằm trên giường hơn mười năm không giao thiệp gì với người ngoài, hai năm xuống núi các việc đều có các sư huynh đệ làm bạn, không cần hắn quan tâm đến việc gì, thế nên xử sự trở nên vụng về hơn rất nhiều.

Cũng không biết bọn Trương Tứ hiệp cùng cô nương kia nói những gì, cô ta nói thế nào mà khiến cho ba người Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình, Mạc Thanh Cốc chẳng những đồng ý đưa nàng về Võ Đang làm khách, ba người cùng Trữ cô nương cũng thân cận hơn. Chỉ Nhược nghe đến đó mới

https://thuviensach.vn

cảm giác nhẹ nhàng hơn, thở phào, thì ra là fan của Du Tam hiệp, một người say mê võ công, người như vậy hắn là không có tâm tư gì không tốt chứ? Lại nói Võ Đang rất giữ lễ, mà chính các đệ tử cũng thủ thân, không có ai nạp thiếp hoặc trong nhà hồng kỳ chưa ngả, bên ngoài cờ màu đã phiêu phiêu (ý nói nuôi nhân tình bên ngoài).

Mạc Thanh Cốc không phải loại người háo sắc, lại càng không giống Trương Vô Kỵ thấy nữ nhân xinh đẹp liền tơ tưởng, Mạc Thanh Cốc nếu đã có hôn ước với nàng, lập tức sẽ thành hôn, nên không thể có ý niệm gì khác, huống chi dọc đường đi có mấy đại hiệp khác cùng nhìn vào, cho dù có gì không ổn, mấy vị đó chắc cũng không thể trơ mắt đứng nhìn.

Võ Đang lục hiệp nhân phẩm cao thượng, có thể được bọn họ tán thành, Trữ cô nương kia hẳn nhân phẩm cũng không tồi đi! Chỉ Nhược lúc này mới buông xuống hơn phân nửa lo lắng, vừa quay đầu liền gặp phải ánh mắt ẩn ý trêu chọc của Ân Lục tẩu, mặt không khỏi đỏ lên, vội lấy cớ đi đổi nước trà, lui ra phòng ngoài. Tưởng tượng đến nàng có một ngày giống như một người phụ nữ ghen tuông, hỏi đông hỏi tây, hận không thể biết hết mọi chuyện của người trong lòng mình, không khỏi trong lòng cảnh giác, âm thầm nói với bản thân, cứ như vậy cũng không phải cách vợ chồng ở chung hay ho gì, phải sửa thôi, phải tin tưởng người trong lòng mình mới tốt.

Chỉ Nhược trải qua một trận tự phê bình, mới thả lỏng tâm tình, tuy rằng rất nhớ Mạc Thanh Cốc, rất muốn cùng hắn gặp mặt trò chuyện, rốt cuộc cũng cố vì thủ lễ mà không đi, hơn nữa nghe nói vợ chồng chưa cưới trước lễ cưới gặp nhau là điềm xấu, sẽ phát sinh ra chuyện không hay, thời hiện đại trên phim đều diễn nhiều trùng hợp như thế, Chu Chỉ Nhược từ khi trọng sinh cũng khá mê tín, chỉ có thể nhẫn nại suy nghĩ, chờ sau hôn lễ nhìn bù hắn vậy.

Nàng mong nhớ mà không được gặp, lập tức muốn đến ngày thành thân thì một người khác cũng có tâm tư giống vậy, chẳng qua kẻ kia tuy là

https://thuviensach.vn

muốn vụng trộm nhìn lén một cái, có thể nhìn thấy bóng dáng thân hình mình đã tưởng niệm mấy tháng nay, an ủi lòng mình một chút, nhưng từ khi trở về núi, đủ loại công việc cho ngày đại hôn lại quấn lấy bắt hắn phải lo liệu, thiếp mời phân loại phái người đưa đi, người chủ trì hôn lễ cũng tuyển tốt, chỉ chờ đến ngày liền đưa ra đồ cưới, cỗ bàn…

Chạng vạng, Mạc Thanh Cốc thật vất vả thoát thân, vội thay đổi thân y phục chỉnh tề, tránh thoát tai mắt cùng ánh mắt trêu ghẹo của mọi người, lặng lẽ đến sau gốc bàng cổ thụ to của Chu gia, ngưng thần chờ đợi nữ tử trong lòng bước ra để có thể nhìn thấy nàng một chút, an ủi nhung nhớ trong lòng, cuối cùng cũng được nhìn thấy nàng khi lá cây đã sẫm màu, tuyết cũng lớn hơn bay tán loạn.

Chỉ Nhược cười đưa mấy tẩu tử ra cổng, xoa xoa bóp nhẹ cần cổ đã cứng ngắc đau nhức, thực không ngờ thêu thùa may vá so với luyện võ công còn khổ hơn, mệt muốn chết, ai nói tân nương tử mặc y phục mình tự may là tốt nhất, đây không phải cố ý chỉnh người sao? Ngay khi nàng không thục nữ mà duỗi người ra là lúc, gốc cây sát tường bỗng truyền đến một tiếng hít thở rất nhẹ.

Trải qua đại chiến Quang Minh đỉnh, đột nhập Cái Bang, đại chiến với Thát tử ở Thiếu Lâm tự, Chu Chỉ Nhược tràn ngập cảnh giác không cần nghĩ ngợi, dưới chân bất thần sử Lăng Ba Vi Bộ, năm ngón tay vận lực, bàn tay biến sắc trắng như bạch ngọc nổi gân xanh hướng ra, chính là vận dụng Tồi Kiên Thần Tảo theo thói quen hướng sau gốc cây chụp đến, phía sau gốc cây Mạc Thanh Cốc híp mắt, đối móng vuốt tấn công trốn cũng không trốn, tựa tiếu phi tiếu nhìn Chỉ Nhược.

Chỉ Nhược thấy sau gốc cây là Mạc Thanh Cốc, trong lòng cả kinh, năm ngón tay vội sượt qua hắn chụp vào gốc cây bên cạnh, không cần phí sức đã để lại năm lỗ ngón tay rất sâu. Chỉ Nhược vội thu tay, nhìn Mạc Thanh Cốc tựa tiếu phi tiếu, híp mắt đánh giá thân cây có năm cái lỗ, trong

https://thuviensach.vn

lòng không khỏi chột dạ, chỉ sợ hắn nhìn ra trảo công này cùng một đường với võ công của hậu nhân Dương Quá, tức thời đỏ mặt thấp giọng:

"Sau chàng lại đến đây mà không vào, trốn ở chỗ này làm gì? Khiến ta giật cả mình."

Mạc Thanh Cốc mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Chỉ Nhược lên, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng, ghé sát vào tai nàng cũng đang đỏ ửng, nói nhỏ:

"Rất nhớ em nên đến đây nhìn em, đại tẩu nói trước hôn lễ gặp mặt không tốt, ta vốn định ở sau gốc cây lén nhìn em chút rồi trở về, không ngờ tai em lại linh thế, nếu có người không cẩn thận, không phải khiến em để lại năm cái lỗ trên người sao?"

"Ta không phải cố ý, chỉ là qua mấy lần đánh nhau liền đề phòng thành thói quen, khi đó lúc nào cũng muốn đề phòng, đến giờ vẫn quen thế, chàng yên tâm, võ công của ta có thể thu phóng tự nhiên, tuyệt đối không đả thương đến chàng."

Chỉ Nhược nghĩ Mạc Thanh Cốc vừa rồi nhất định thấy được bộ dáng duỗi người vươn vai của nàng, sợ hắn giễu cợt, lại nghe trong lời hắn có ám chỉ, ngữ khí kỳ quái nói đến võ công của nàng, trong lòng càng thêm bất an không yên.

Mạc Thanh Cốc nhìn nàng bất an không yên, bộ dáng khó xử, trong lòng mềm nhũn, chỉ biết Chỉ Nhược nhất định có việc giấu hắn, vừa rồi một chiêu của nàng không có vẻ tiêu sái đẹp đẽ của võ công Tiêu Dao phái học dưới đáy vực, ngược lại thật tương tự như võ công của hoàng sam nữ tử tự xưng là hậu nhân của Thần Điêu đại hiệp, ngay cả tiên pháp của nàng cũng một đường âm trầm quỷ dị như thế, tuy rằng cũng bàng bạc đại khí không có cảm giác âm tà, nhưng rốt cuộc cũng không phải võ công phái Tiêu Dao.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, xem thủ đoạn của nàng, chẳng phải là mới học, ngược lại giống như tinh thông đã nhiều năm, hắn tuy nhìn thấy nhưng trước giờ không hỏi, luôn chờ nàng tự nói với hắn. Hắn không cố tìm nguyên nhân, cũng không hiếu kỳ nàng có kỳ ngộ gì, chỉ là muốn cùng nàng chia sẻ, nhưng nhìn nàng bộ dáng bất an khó xử, hắn biết mình có chút nóng vội.

Bất quá không quan trọng, hắn có thể chờ, cũng chờ được, hắn còn có thời gian cả đời kia mà. Hắn sẽ ở bên nàng cho đến giây phút chết đi, tin rằng nàng sẽ dần dần chia sẻ bí mật của riêng mình cùng hắn. Mạc Thanh Cốc nghĩ đến đây, cũng không khó xử Chỉ Nhược, ánh mắt mang theo lòng yêu say đắm cùng ý cười, nhẹ nhàng xoa nắn cổ và bả vai đang cứng đờ mỏi nhừ của nàng, có chút đau lòng hỏi:

“Hôm nay em làm gì vậy? Mệt như thế này, có chuyện gì nhờ mấy tẩu tử giúp cũng được mà.”

“Phải làm hai bộ y phục, các tẩu tử đều nói hôn lễ..xong…, cô dâu tháng thứ nhất phải mặc…y phục tự mình làm, để gia đình nhà chồng nhìn xem nữ công thế nào, trước khi vào cửa còn phải làm cho chàng hai bộ áo dài, ta không quen thêu thùa may vá, thường xuyên giữ một tư thế khiến cổ mỏi quá, a!”

Chỉ Nhược nhìn Mạc Thanh Cốc ánh mắt tràn ngập bao dung và thông cảm, trong lòng ấm áp, thậm chí xúc động thiếu chút thì nói ra cả chuyện Cửu Âm Chân Kinh, cho đến khi bàn tay ấm áp của hắn áp vào da thịt trên cổ và bờ vai nàng, mơn trớn vuốt ve, mới phục hồi tinh thần lại nuốt xuống lời sắp nói ra, cảm giác được bàn tay hắn dán sát trên vai trên cổ nàng, vài lần như cố ý chạm phải vành tai, không khỏi chân cẳng như nhũn ra, không yên lòng mà nói tiếp, cuối cùng bị Mạc Thanh Cốc nắm đến kinh mạch trên cổ, hai chân không khỏi bủn rủn, ngã sấp vào lòng Mạc Thanh Cốc, sợ hãi kêu ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc bị cử động của nàng khiến cho kinh ngạc một chút, không chút lưỡng lự ôm ngay lấy thắt lưng nàng, nghe tiếng Chỉ Nhược trong lòng hốt hoảng kêu lên một tiếng, không khỏi thấp giọng cười một chút, nhìn nàng trong ngực hắn ngượng ngủng ngẩng đầu, nhưng vành tai đã ửng đỏ, vốn vừa lấy lại tinh thần định giải thích cho mình một chút, đúng là xấu hổ thật.

Mạc Thanh Cốc cảm thụ được trước ngực mềm mại, ánh mắt tối sầm lại, lửa nóng lại bùng lên, cảm giác giữa hai chân cũng cứng rắn, lại phảng phất nhớ đến đêm đó trong sơn động, lửa nóng của hắn cơ hồ đã sắp tiến được vào lối vào nhỏ hẹp kia. Mạc Thanh Cốc tim đập lại đập tăng tốc nhanh lợi hại, không khỏi đem Chỉ Nhược trước ngực ôm chặt lấy, đem nàng gắt gao trói buộc trong lòng xoay người lại, đặt nàng dựa lưng vào thân cây, ôm nàng gần sát nguồn lửa nóng thân thể hắn, cúi đầu hôn đôi môi trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng.

Vầng trán, ánh mắt, gò má, bờ môi nhất nhất đều không buông tha, cuối cùng lưu lại hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, hai tay ôm chặt nàng vào ngực nhu động. Chỉ Nhược bối rối nhìn Mạc Thanh Cốc, không biết hắn đang yên ổn lại có thể đột nhiên nhiệt tình như vậy, nhưng tình ý mênh mông kia đã ập tới cuốn lấy nàng, khiến cho nàng vô lực cũng không muốn kháng cự.

Toàn thân mềm mại bám vào người Mạc Thanh Cốc, hai tay hư nhuyễn quàng lấy bờ vai hắn, giống như nghênh đón, thân thể trong ngực Mạc Thanh Cốc va chạm càng đốt thêm nhiệt năng lan tỏa, đôi môi non mềm bị bờ môi nóng rực của hắn cuốn lấy, Chỉ Nhược cảm nhận được hơi thở ngọt lành ấm áp, không khỏi hé miệng ra, dùng lưỡi mềm mại khẽ liếm trên môi hắn một chút, tựa hồ như muốn nhấm nháp hương vị ngọt ngào kia.

Mạc Thanh Cốc toàn thân như bị hành động này châm thêm lửa, miệng dùng sức hấp duẫn, đem cái lưỡi thơm tho của nàng đoạt vào trong

https://thuviensach.vn

miệng, dùng đầu lưỡi của mình cuốn lấy mà dây dưa, thân thể càng dùng sức đem thân hình mềm mại của Chỉ Nhược ép sát vào thân cây, hai tay ôm eo nàng, đặt thân nàng giữa hai chân nhu động.

Chỉ Nhược lưỡi đã vô lực cùng Mạc Thanh Cốc dây dưa, vài lần lui trở về lại bị hắn thừa thắng xông lên xâm nhập vào trong miệng nàng, dây dưa đôi môi nàng, lại đem chiếc lưỡi thơm tho của nàng đoạt trở về, mấy lần như thế, nhiệt tình giữa hai người chẳng những không biến mất, ngược lại càng lúc càng kịch liệt, Chỉ Nhược vốn vẫn có chút thanh tỉnh trải qua thân mật như thế, liền không thể kháng cự, ngược lại có chút si mê cái loại cảm giác muốn ngừng mà không được này.

Thẳng cho đến khi nàng cảm nhận được nóng bỏng cứng rắn giữa hai chân Mạc Thanh Cốc đang áp sát người nàng, đặt giữa hai chân nàng, khí lực va chạm cũng dần dần gia tăng, tay Mạc Thanh Cốc qua lớp váy áp sát lui tiến trên đùi nàng, đôi môi cùng lưỡi cũng có chút tê mỏi, Chỉ Nhược mới đẩy Mạc Thanh Cốc vài cái, rốt cuộc lưu luyến nhiệt độ cơ thể hắn, hơn nữa mấy tháng tưởng niệm nhớ mong khiến nàng không đành lòng rời khỏi ôm ấp của hắn.

Mạc Thanh Cốc bị nàng đẩy mấy cái, tinh thần tỉnh táo lại, mặt đỏ lên nhìn Chỉ Nhược, tuyết trắng xóa cả mặt đất cây cành khiến gương mặt ửng hồng của nàng càng nổi bật lên vẻ xinh đẹp, khiến hắn không chuyển được tầm mắt, tay cũng không thể buông ra, vẫn gắt gao ôm chặt nàng, mỉm cười ngậm vành tai xinh xắn của nàng hôn mấy cái rồi mới thấp giọng nói:

“Nhớ ta không? Ta ở bên ngoài mỗi ngày đều suy nghĩ, em đang ở nhà làm gì, sau khi thành thân phải dẫn em ra ngoài đi xung quanh một chút, đến nơi nào không có chiến tranh thăm thú.”

“Có nhớ chứ, ta cũng mỗi ngày nghĩ xem chàng đang ở ngoài làm gì, có thể hay không đã quên mất ta, hoặc lại đột nhiên cảm thấy ta không tốt, không thích hợp với chàng, cũng nghĩ thời tiết lạnh thế này, chàng ở bên

https://thuviensach.vn

ngoài có áo bông mặc không, tuyết rơi chàng xuất hành có cẩn thận không, rất nhiều rất nhiều, thường thường nhớ đến chàng, cũng không biết nhớ đến đâu rồi nữa.”

Chỉ Nhược bị hắn hôn lên tai mấy cái, toàn thân vừa tụ tập được chút khí lực lại tiêu tán đi không ít, toàn thân lười biếng vô lực dựa vào ngực Mạc Thanh Cốc, nàng rốt cuộc vẫn giữ nguyên tính nết của người hiện đại, đối với tình cảm chỉ cần động tâm là sẽ không giữ lại riêng mình mà thoải mái nói cho hắn nghe, nhưng chung quy nàng là đại cô nương sắp lên kiệu hoa, sau khi nói xong cũng có chút xấu hổ, đỏ mặt vùi đầu vào ngực hắn không dám ngẩng lên.

Mạc Thanh Cốc nghe trong lòng vô cùng ngọt ngào, hắn tuy rằng hơn ba mươi tuổi nhưng cũng không giống Dương Tiêu phong lưu từ tuổi thiếu niên đã không thiếu mỹ nữ bên cạnh, ngược lại chuyên chú vào võ công, lại bởi vì chuyện của Tam sư huynh, Ngũ sư huynh khiến cho hắn chán ghét cuộc sống giang hồ không muốn xuống núi, mỗi lần đều bởi vì Tống Viễn Kiều hoặc Du Liên Châu miễn cưỡng mới xuất môn.

Ba mươi mấy năm qua, cũng bởi vì hành hiệp nghĩa cử mà gặp qua không ít nữ tử, nhưng động tâm với Chỉ Nhược cũng là người đầu tiên, lấy tính tình hắn mà xét thì cũng là người cuối cùng, sau khi động tâm rất nhiều việc bản thân hắn cũng không cách nào khống chế, ví như hắn biết rõ trước lễ cưới không nên gặp nhau, lại nhịn không được mà đến đây vụng trộm nhìn lén, lại ví như hắn biết rõ trước khi thành thân cùng nàng thân thiết như thế, nếu bị người nhìn thấy sẽ tổn hại đến khuê danh của nàng, nhưng sau một khắc kia, hắn lại không thể không chế được hành vi của bản thân mình.

Thậm chí Mạc Thanh Cốc nghe thấy Chỉ Nhược nói nhớ hắn, trong lòng vui mừng không thể nào kiềm chế được, khuôn mặt luôn bất động thanh sắc lạnh lùng của hắn cũng hiện rõ vẻ vui sướng trên nét mặt, trong lòng lại khát vọng nàng nói thêm càng nhiều, lấp đầy nội tâm hắn vì nhớ

https://thuviensach.vn

nàng mà tịch mịch, loại xúc động này chưa từng trải qua, hắn không có chút kinh nghiệm nào, chỉ có thể theo bản năng sai khiến mà ôm chặt lấy Chỉ Nhược, bên tai nàng dùng khẩu khí mềm mại ngọt ngào, chờ mong, thậm chí có chút làm nũng mà chính hắn không phát hiện ra, không cam lòng pha chút phức tạp nói:

"Chỉ Nhược, nói cho ta, em nhớ ta bao nhiêu? Nhìn thấy ta có vui không? Thật hy vọng có thể sớm đến ngày thành thân, lúc ấy không cần suy nghĩ phải lúc nào đến lén nhìn em nữa."

"Ai biết được ngày đã định như thế rồi mà trùng hợp lại không thấy Trương Vô Kỵ, đúng rồi, lần này mọi người ra ngoài có tra được chuyện gì xảy ra không? Vô Kỵ khi ở Thiếu Lâm còn rất tốt, làm sao có thể đột nhiên quyết định ẩn cư? Minh giáo hiện giờ có chính tà hai đường cùng duy trì, tình thế tốt nhất, ta cũng không nghe nói có gì khó khăn a!"

Chỉ Nhược vốn muốn hỏi chuyện lá thư kết thúc của Ỷ Thiên như thế nào, truyện hết ở chỗ Triệu Mẫn muốn Trương Vô Kỵ vẽ mi cho nàng, nhưng nhân sinh mấy chục năm, tùy lúc đều có thể gặp chuyện xấu, công chúa và hoàng tử không có khả năng vĩnh viễn lúc nào cũng hạnh phúc, bởi vì cuộc sống là thử thách, giàu nghèo, địa vị, quyền thế tạm thời có thể bỏ qua, nhưng ở chung lâu dài, dần dần mâu thuẫn sẽ hiển hiện.

Mạc Thanh Cốc nhướng mày, hiển nhiên có chút khó chịu, giọng cũng trở về bình thản như thường ngày, có chút không vui nói:

"Đều là chúng ta từ khi vợ chồng Ngũ sư huynh qua đời, vì Vô Kỵ bị thương mà luôn chiều hắn, muốn gì được nấy, ít có dạy dỗ khiến bây giờ hắn tùy hứng như vậy, chúng ta xuống núi theo đường từ Thiếu Lâm đi Hào Châu tìm hiểu, Vô Kỵ lúc có mọi người trong Minh giáo đi cùng vẫn tốt, cho đến khi bọn Hữu sứ Pháp Vương đều đến các nơi đốc chiến, chỉ còn Vô Kỵ cùng Tiểu Chiêu cô nương và quận chúa Thát tử kia cùng đến Hào Châu. Ngày thứ hai ba người ra khỏi thành, cũng gửi thư về cho Minh giáo,

https://thuviensach.vn

Võ Đang, Thiên Ưng giáo nói muốn ẩn cư, sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa, chúng ta nghi ngờ ở Hào Châu đã xảy ra biến cố gì đó, Vô Kỵ liệu có phải bị người khác ám toán, liền âm thầm điều tra trong nghĩa quân ở Hào Châu, sau mới biết vì nghĩa quân tướng lĩnh đều phản đối Vô Kỵ có liên quan đến quận chúa Thát tử kia, thái độ mặt mày đều tỏ ra không vừa lòng, thường xuyên qua lại không biết vì sao đêm đó liền nổ ra tranh chấp, Vô Kỵ mang theo hai người ra khỏi thành Hào Châu, từ bỏ vị trí giáo chủ."

"Như vậy trong đó nhất định có hiểu lầm hay âm mưu gì đó. Chàng nghĩ xem Vô Kỵ bởi vì Triệu Mẫn mà bỏ rơi Ân Ly ngay tại hôn lễ, người trong Minh giáo và Ưng Vương đều không nói gì, tại sao về sau lại xuất hiện mấy tướng lĩnh có gan tranh cãi với hắn, cuối cùng khiến hắn tức giận quy ẩn? Việc này rất khó nói, phàm là tướng lãnh đều là hạng người tâm tư linh hoạt, tinh thông mưu quyền, sự việc không có khả năng đơn giản như vậy, chỉ vì như thế mà xảy ra phân tranh được."

Chỉ Nhược biết là do Chu Nguyên Chương giở trò. Hắn cũng là kẻ vô cùng ngoan độc, đăng cơ được vài năm liền sát hại công thần, lập ra Cẩm Y Thân Quân Đô Chỉ Huy sứ, nói là để giám thị, điều tra, trấn áp quan lại, kỳ thực là dùng thế lực mạnh này âm thầm gây suy yếu các thế lực giang hồ, đến thời Minh Thành Tổ lại sai thái giám bên mình lập ra Đông Xưởng, bắt đầu tiêu diệt các môn phái không nghe theo lệnh triều đình.

Bởi hai hoàng đế này đều dùng sức giang hồ mà đoạt được thiên hạ nên sợ hãi người khác cũng dùng thế lực này đánh lại mình, Cẩm Y vệ do Chu Nguyên Chương thành lập cũng giống người quan phủ được gọi là chó săn triều đình, giang hồ và triều đình hai bên luôn đối kháng, kéo dài mãi cho đến thời kỳ Thanh mạt. Theo một loạt truyện Kim Dung có thể thấy được, thời Minh còn đỡ chút, võ lâm còn giữ lại được Thiếu Lâm, các phái khác hoặc bị quan phủ chèn ép khiến suy yếu, hoặc diệt phái, hoặc thành loại tam lưu, lục đại môn phái cũng phải chuyển thành Ngũ Nhạc kiếm phái.

https://thuviensach.vn

Thời Minh mạt đã không còn môn phái nào ra hồn giống như thời hiện đại, các môn phái đều không còn tự lập, trừ Thiếu Lâm đầu nhập vào thế lực của triều đình còn có thể bảo toàn, nhưng truyền thụ võ nghệ càng bị xét nét nghiêm cẩn, trong giang hồ cũng chỉ có vài cao thủ nổi danh, đến đời Thanh thì võ lâm đã trăm không còn được một, chỉ một Trần Gia Lạc xét ra thì không đến loại nhất lưu thời Ỷ Thiên cũng thành cao thủ đứng đầu, tình hình đó không cần phải nói nhiều thêm nữa.

Võ lâm lưu lạc, nhân tài điêu linh, mà nguyên nhân cũng vì đầu thời Minh bị đàn áp, Chu Nguyên Chương thực lực không thể coi thường, nếu trước đây nàng có thể giả như cái gì cũng không biết, lúc nguy nan có thể mang theo cha đi ẩn cư cũng xong, dù sao võ công nàng hiện thời có thể đủ để tự bảo vệ mình.

Nhưng hiện tại, nàng nếu đã quyết định gả cho Mạc Thanh Cốc, sẽ không bao giờ tách khỏi Võ Đang, cùng vinh cùng nhục. Diễn biến trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký đã xong, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cũng nên sớm chuẩn bị cho tương lai gặp nguy hiểm như thế. Cho dù Chu Nguyên Chương e ngại vì võ công Trương Tam Phong và thực lực của Võ Đang mà không dám khó xử, nhưng về sau thì sao? Nàng sẽ thành thân, sẽ có con cái với Mạc Thanh Cốc, vạn nhất thế hệ sau không bằng thế trước, nàng có thể để con cháu mình bị người ta giết hại hay sao? Những điều đó đều không thể không phòng bị.

Mạc Thanh Cốc không biết Chỉ Nhược nghĩ tới tương lai mà nhíu mày, còn tưởng rằng nàng vì chuyện của Trương Vô Kỵ mà ưu phiền, tức thời ôm Chỉ Nhược, cúi đầu vào mái tóc nàng hít sâu một hơi, dịu dàng nói:

“Chỉ Nhược đừng lo lắng, ngày đó mấy sư huynh đệ chúng ta đều nghĩ như thế, mọi người trong Minh giáo cũng hoài nghi mấy tướng lãnh kia, chỉ e Vô Kỵ xảy ra bất trắc liền bắt bọn họ giam lỏng trong thành, lại phái người hỏi thăm tìm kiếm xung quanh. Mấy sư huynh đệ chúng ta cũng tìm kiếm, đến mấy ngày trước mới vô tình gặp Ân cô nương và Thanh Thư,

https://thuviensach.vn

mới biết ba người bọn Vô Kỵ từng gặp Ân cô nương, muốn giải thích với nàng, còn muốn nối lại hôn ước, nhưng bị Ân cô nương đánh đuổi đi rồi, mấy sư huynh đệ biết được hắn bình yên vô sự, lại nói hắn đã hơn hai mươi tuổi, cũng đã lớn, tự thân có thể làm chủ, nếu hắn đã quyết định thế, người cũng mạnh khỏe, chúng ta cũng yên tâm, mọi người sốt ruột hôn sự của ta nên mau chóng trở về."

Mạc Thanh Cốc nói đến đây lại nghĩ đến tình hình ngày đó Thanh Thư và Ân cô nương ở chung, trong lòng không khỏi muốn cười, Trương Vô Kỵ không có phúc khí kia, mà Thanh Thư hắn đã biết từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối xứng với Ân cô nương, về sau Thanh Thư thống lĩnh mấy trăm đệ tử phái Nga Mi, lại có lão tiến bối Bạch Mi Ưng Vương bảo vệ dẫn dắt là quá tốt, sau này cũng không cần Đại sư huynh ngày ngày quan tâm, tuy rằng đứa nhỏ này không thể thừa kế Võ Đang có điểm đáng tiếc, nhưng nghĩ lại, Võ Đang là Đạo gia thanh tịnh vô vi, Thanh Thư lại thích đùa nghịch nháo loạn, kế thừa Võ Đang sợ rằng sẽ bó buộc tính tình của hắn.

"Vô Kỵ còn tìm A Li thực hiện hôn ước sao? Ngày đó chỉ còn cúi đầu một cái nữa thôi là xong hôn lễ mà hắn lại bỏ đi với yêu nữ kia, ai khuyên cũng không nghe, hiện giờ còn có mặt mũi muốn nối lại với A Li, hắn cho A Li là cái gì? Hắn gọi thì phải đến, đuổi thì phải đi sao? Thật quá đáng, A Li đánh hắn rất đáng."

Chỉ Nhược nghe thấy Trương Vô Kỵ còn có mặt mũi đi tìm Ân Li khôi phục hôn ước liền nổi giận, hắn coi Ân Li là cái gì? Đem Tiểu Chiêu bỏ qua mọi nguy nan khổ sở đi theo hắn vứt ở đâu? Càng ném quận chúa Triệu Mẫn đã vì hắn mà từ bỏ cả quốc gia dân tộc mình ở nơi nào? Triệu Mẫn tuy rằng xấu xa, nhưng hắn đã tiếp nhận nàng thì sẽ không cần toàn tâm toàn ý mà đối xử tốt với nàng sao?

Mạc Thanh Cốc đỏ mặt, mắt hiện vẻ xấu hổ, quả thật chuyện Vô Kỵ làm ra thực khác người, ngày đó nếu đã từ bỏ hôn lễ, gặp Ân cô nương chỉ cần giải thích rõ là được, rõ ràng nhìn Thanh Thư và Ân cô nương ở cùng

https://thuviensach.vn

nhau lưỡng tình tương duyệt lại nhắc đến hôn sự cũ, huống chi bên người hắn còn có Tiểu Chiêu cô nương lai lịch thần bí cùng quận chúa Thát tử, nếu đã vì quận chúa Thát tử kia mà từ bỏ ngôi vị giáo chủ, vậy nhất định là không buông tay được, còn tìm Ân cô nương nói vậy làm gì?

Mạc Thanh Cốc không muốn Chỉ Nhược lại mất công tức giận vì việc này, liền nói với giọng kỳ quái:

"Chỉ Nhược không cần tức giận, ta biết em và Ân cô nương cảm tình tốt, thấy không đáng cho nàng, ngày đó ở Thiếu Lâm ta đã mắng qua Vô Kỵ, hắn có thể đi giải thích coi như đã biết sai, nhưng Ân cô nương về sau cũng không tách rời khỏi Võ Đang ta được rồi."

"Chàng nói lời này có ý gì? Chẳng lẽ A Li và Thanh Thư? Điều này sao có thể, khi A Li bị sốt trên thuyền chàng cũng nghe thấy, A Li tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có một Trương Vô Kỵ, còn muốn hắn toàn tâm toàn ý với nàng, sao chỉ trong mấy tháng đã cùng Thanh Thư… Thanh Thư kia tính tình bướng bỉnh, có lợi hại như vậy sao?"

Chỉ Nhược nghĩ đến khi ở Hán Thủy gặp hai người, bọn họ bộ dáng đùa giỡn, đoán ý tứ trong lời Mạc Thanh Cốc, có chút không tin, lại nói bốn chữ toàn tâm toàn ý nhấn mạnh lên, nhìn chằm chằm Mạc Thanh Cốc.

Mạc Thanh Cốc ôm Chỉ Nhược, ngực rung động, cười nhẹ, dịu dàng nói:

"Duyên phận tùy trời định, đôi khi hữu duyên vô phận, có phận vô duyên cũng không làm gì được, em không cần phải cố ý nhìn ta, ta họ Mạc không phải họ Trương, nếu đã động tâm với em, về sau đối với em tự nhiên là toàn tâm toàn ý, em cũng phải như thế với ta mới được. Về sau trừ cha em ra, phải đem ta đặt ở vị trí thứ nhất, dù sau này chúng ta có con cũng không thể thay đổi."

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nghĩ đến Vô Kỵ đa tình, chẳng giống chút nào với Ngũ sư huynh, đôi mắt giống như của Ngũ sư huynh lúc nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp cũng đều đa tình như thế, nhớ đến ngày ở Quang Minh đỉnh và Đại Đô cũng nhìn Chỉ Nhược như vậy, trong lòng liền không thoải mái, hắn tự xét vô luận dung mạo khí chất võ công đều không dưới Trương Vô Kỵ, chỉ có tuổi lớn bối phận cũng cao hơn mà thấy không xứng với Chỉ Nhược, mỗi khi nhớ đến đứa cháu từng động tâm với Chỉ Nhược, trong lòng liền chua lợi hại.

Nhưng hắn biết Chỉ Nhược trong lòng chỉ có hắn, không cần nghĩ đến tuổi tác bối phận, mà hắn và các sư huynh tình cảm cũng không tồi, nghĩ đến hắn ăn dấm chua của cháu mình, trong lòng cũng ngại ngùng, giờ thấy Chỉ Nhược mạnh mẽ trách móc Vô Kỵ, lo lắng cho Ân cô nương, sợ hắn học theo Trương Vô Kỵ hoa tâm lại khiến hắn thấy trong lòng thật thoải mái, cũng không để nàng lo lắng như thế, vội cam đoan.

“Hừ, ai thèm để ý đến chàng, về sau cha là thứ nhất, Trương chân nhân thứ hai, Tống đại hiệp thứ ba, Tống đại tẩu thứ tư…” Chỉ Nhược còn muốn tính xuống, đôi môi mềm căng mọng đã bị Mạc Thanh Cốc mặt đen lại dùng môi chặn xuống, mạnh mẽ dùng chút sức trừng phạt, bị Chỉ Nhược đẩy vài lần mới buông ra, thở hổn hển mấy hơi, đắc ý nói:

“Mặc kệ em đem ta đặt thứ mấy, về sau hôn em chỉ có thể là ta, dù con cái chúng ta sau này cũng không thể.” Lời nói bá đạo lạ thường.

Chỉ Nhược bị hắn hôn một trận nồng nhiệt, nghe hắn lúc này đứa nhỏ, lúc kia con cái khiến nàng mắc cỡ đỏ mặt, lại thấy hắn dáng vẻ đắc ý, nổi giận hung hăng đạp chân hắn một cước, vùng khỏi cái ôm của hắn, lui lại phía sau, nổi giận đùng đùng nói:

“Không biết xấu hổ, còn chưa thành thân đã nói hươu nói vượn, không thèm để ý chàng nữa!”

https://thuviensach.vn

“A! Chỉ Nhược mấy tháng không thấy đã tàn nhẫn như vậy, ngay cả chân phu quân cũng dám giẫm a! Còn dùng sức mạnh như vậy nữa.” Mạc Thanh Cốc ôm chân, vờ la to lên, kỳ thực hắn là người luyện võ, không dùng nội lực căn bản không thể làm đau hắn, mà Chỉ Nhược lại càng không nỡ dùng nội lực đạp hắn, hắn lớn tiếng như vậy bất quá giúp nàng vui vẻ thôi.

Chỉ Nhược quả nhiên hé miệng cười, đắc ý nhìn hắn kêu đau, cũng không mắc mưu mà chạy qua xem, chỉ cười hì hì nói:

“Không biết xấu hổ, còn chưa thành thân đã nói bừa, cẩn thận ta không gả chàng nữa đó. Không thèm nghe chàng nói nữa, trời đã tối rồi, ta còn phải nấu cơm cho cha, chàng mau quay về đi!”

Mạc Thanh Cốc lúc này cũng đã từ bỏ hình tượng đạm mạc yên tĩnh của mình, đột nhiên tiến lên trước ôm Chỉ Nhược dùng sức hôn hai cái liền rồi mới buông nàng ra, mau chóng chạy xa lớn tiếng nói, trong mắt hiện lên ý cười vui vẻ:

“Aiz! Nương tử còn chưa cưới qua cửa, ta chỉ có thể về ăn chung với mọi người, nương tử không cần gấp a! Ta lập tức về, tranh thủ nhanh nhanh đón em vào cửa mới có cơm nóng để ăn, còn có thể mặc y phục nương tử làm nữa.”

Chỉ Nhược nghe hắn nói lớn như vậy, lo lắng cha trong nhà nghe được, tức thời vừa thẹn vừa gấp, vội đuổi theo hắn, giận dữ xấu hổ nói:

“Nói hươu nói vượn khiến ta giận nữa. Không được nói bậy, chàng vừa xuống núi mấy ngày đã đổ đốn như thế, trước kia có nói bừa như thế đâu.”

Mạc Thanh Cốc cười né hai bước mới để Chỉ Nhược bắt lấy hắn, đấm nhẹ hắn mấy cái, mắt mang ý cười nói đùa, thẳng đến nắm được bàn tay nàng mới thấy tay nàng có chút lạnh. Hắn có thuần dương nội lực hộ thân

https://thuviensach.vn

không thấy lạnh, cũng biết Chỉ Nhược nội lực không tầm thường, chút giá lạnh này không hại gì đến nàng, nhưng cầm tay nàng thấy lạnh, trong lòng vẫn lo lắng.

"Vậy tại hạ xin tuân theo mệnh lệnh của phu nhân, phu nhân không cần để ý, trời sắp tối rất lạnh, mau trở về thôi!"

Chỉ Nhược gật đầu cười, đáp:

"Được, ta trở về, chàng cũng mau về đi, qua giờ cơm lâu đồ ăn sẽ lạnh."

Nói xong, nàng buông tay ra quay trở về nhà, vào cửa sau, nhìn qua khe cửa thấy Mạc Thanh Cốc xoay người rời đi, trong đầu bỗng nhớ đến Trữ cô nương hôm qua cùng hắn sóng vai đi, giọng cười bộ dáng trông thật tự nhiên.

Một cỗ xúc động đột nhiên dâng lên khiến nàng mở cửa, trông theo dáng Mạc Thanh Cốc đang rời đi, gọi to:

"Thất thúc!"

Mạc Thanh Cốc ngạc nhiên xoay người lại, chăm chú nhìn nàng, nghi hoặc hỏi:

"Sao vậy? Còn không vào nhà cho ấm?"

"Không sao, chỉ là bỗng nhiên nhớ đến, ta từng nghe người ta nói qua, trong nghĩa quân ở Hào Châu có mấy tướng lĩnh rất giả dối, am hiểu quyền mưu, nhất là một người tên là Chu Nguyên Chương, từ làm một tên ăn mày đã leo được lên địa vị hiện giờ, võ công cũng không cao lại càng không đơn giản, Vô Kỵ hiện giờ chỉ sợ cũng là bị hắn gài bẫy, chàng phải cẩn thận, về sau cần đề phòng hắn. Ta vào đây."

https://thuviensach.vn

Chỉ Nhược nuốt xuống ý muốn hỏi hắn Trữ cô nương là có chuyện gì, sửa thành nhắc nhở hắn đề phòng Chu Nguyên Chương.

"Ta đã biết." Mạc Thanh Cốc gật đầu, nhìn theo Chỉ Nhược đóng cửa vào nhà, thắp sáng trong khuê phòng mới rời đi, trong lòng suy nghĩ lời nàng vừa nói, quả thật khi bọn họ đến Hào Châu, tranh cãi với Vô Kỵ khiến hắn thoái vị, trong mấy người ngoài Thường Ngộ Xuân từng đưa hắn đến Hồ Điệp Cốc trị thương còn có hai người là Chu Nguyên Chương và Từ Đạt. Chỉ Nhược cố ý nhắc đến hắn, ý là việc này hắn làm chủ sao?

Như vậy thì có lợi gì với hắn? Vô Kỵ thoái vị thì ngôi giáo chủ cũng không đến tay hắn, còn có cả đám Phạm Dao, Vi Nhất Tiếu nữa, dù sau này có đuổi hết Thát tử, đại sự thành công, hắn cầm binh quyền cũng chỉ có thể thành một tướng quân nhất phẩm, không có Vô Kỵ, Minh giáo không người trụ vững, hắn trong Minh giáo hỗn loạn thì có lợi gì? Binh quyền? Đại sự? Mạc Thanh Cốc thân đọc trăm thư nghĩ đến điều gì đó, chân bước nhanh hơn, nóng vội trở về gặp sư phụ cùng các sư huynh nói chuyện hắn mới nghĩ đến, cuối cùng vận khinh công trở về, cảm giác bí ẩn mấy tháng vẫn quẩn quanh trong lòng được tháo gỡ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại 5: Tống Thanh Thư (2)

Tống Thanh Thư ở Võ Đang nghe tin Chỉ Nhược bị trục xuất khỏi Nga Mi, lo lắng đầu tiên không phải cho nàng mà là tiểu tử một mình ở lại Nga Mi – Lôi Tuyết, sợ chủ đi rồi nó sẽ bị người ta khi dễ. Về phần Chu Chỉ Nhược, kẻ bề ngoài thanh lãnh bình thản bên trong giả dối không ai thấy rõ, hắn chả lo lắng chút nào, nhưng cha và mấy thúc thúc, nhất là Thất thúc, ai nấy lo lắng vô cùng, khiến hắn cảm thấy thực kỳ quái.

Ai ngờ được Chu Chỉ Nhược từ khi rời khỏi Nga Mi hơn một tháng vẫn không có tin tức gì, nàng không trở về núi, mấy đại hiệp của Võ Đang lo lắng dốc toàn bộ lực lượng đến gần bến cảng tìm nàng, mà hắn chờ cha cùng các thúc thúc xuống núi xong, cũng thu thập hành lý đến Nga Mi đem Lôi Tuyết đáng yêu trở về, hắn nhớ tên nhóc kia lâu lắm rồi.

Dọc theo đường đi thay xe đổi ngựa xuôi thuyền, đường xá vất vả không phải nói thêm, nhưng hắn thật không ngờ, lần này đến Nga Mi đón Lôi Tuyết lại gặp được kỳ ngộ, có thể tính là kỳ ngộ đi! Phải nói là hắn nhân phẩm tốt. Ngày đó hắn đến Nga Mi, vốn định nhờ bằng quan hệ của Lục sư thẩm mà vào, cũng không cần gặp Diệt Tuyệt sư thái, nói với Tĩnh Nghi đại sư tỷ thôi chắc cũng dễ như trở bàn tay, quả nhiên Tĩnh Nghi đại sư tỷ chẳng những không cự tuyệt, lại còn nhất định giữ hắn ở lại làm khách, hắn thật vất vả mới từ chối được, chỉ ăn bữa cơm rồi chạy nhanh trở về, thật sự là sư tỷ muội Nga Mi quá nhiệt tình, nhiệt tình đến mức hắn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng thật không ngờ, trên đường về cùng Lôi Tuyết, hắn bỗng nhiên bị một người áo đen đánh lén. Người áo đen võ công âm tà quỷ dị, trảo ảnh

https://thuviensach.vn

dày đặc tấn công tứ phía, thượng trung hạ đều bị công kích dữ dội. Hắn vốn có một thân võ công không tầm thường lại được Lôi Tuyết linh hoạt tinh thông võ công Võ Đang giúp đỡ mà vẫn không phải đối thủ, cuối cùng bị người áo đen dùng năm ngón tay chế trụ Thiên Linh Cái. Ban nãy vừa nhìn người áo đen dùng trảo công phá nát cả sắt đá, cự độc ăn mòn lợi hại, hắn nghĩ, thôi mình chết chắc rồi.

Không ngờ người áo đen kia không giết, ngược lại thả hắn ra rồi kéo khăn che mặt xuống, là Diệt Tuyệt sư thái. Tống Thanh Thư kinh hãi khó hiểu, nhưng không đến nỗi sợ hãi lo lắng, bởi vì hắn biết Diệt Tuyệt sư thái giết người, trừ khi là Ma giáo thì quyết giết không tha, còn lại với người thường đều là làm ác có chứng cứ phạm tội đầy đủ mới ra tay, tức thời khó hiểu hỏi:

“Sư thái sao lại mặc đồ hắc y như vậy? Chẳng lẽ muốn thử Thanh Thư mấy tháng không gặp võ công có tiến triển được chút nào sao?”

“Tống thiếu hiệp khiến bần ni thất vọng rồi, lần trước gặp ngươi võ công như thế, làm người cũng xem như cơ trí, lần này so với năm trước, võ công chẳng những không tiến thêm được bao nhiêu, mà cơ trí cũng không còn. Từ khi ngươi rời khỏi Nga Mi bần ni đã theo sau rồi, ngươi lại không chút phát hiện, bần ni không ra tay chắc ngươi không biết chút nào. Nếu là kẻ thù thực sự hắn sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Diệt Tuyệt sư thái vẻ mặt vẫn đờ đẫn như cũ nhưng ánh mắt ôn hòa, hiển nhiên không tức giận như lời nói ra, trên đời này những người có thể lọt vào mắt Diệt Tuyệt sư thái quả thật rất ít.

Tống Thanh Thư hiển nhiên rất có kinh nghiệm ứng phó với Diệt Tuyệt sư thái, nghe bà ta nói như vậy cũng không sợ hãi, không tức giận, chỉ mỉm cười, trong vẻ cung kính thoáng chút lấy lòng nói:

https://thuviensach.vn

“Hiện nay trên đời, những nhân vật võ công cao cường như sư thái, dĩ nhiên vãn bối không phát hiện ra được, cũng không phải võ công vãn bối tụt lùi mà do sư thái ngài công phu quá cao cường, so với năm trước càng thêm lợi hại, không phải vãn bối kém cỏi, dù là bậc nhất lưu cao thủ trên giang hồ cũng khó mà phát hiện.”

“Tống thiếu hiệp miệng thật lợi hại, ngươi lại nói đẩy sang bần ni rồi.”

Diệt Tuyệt sư thái tuy nói thế nhưng trong giọng chứa chút ý cười hiếm có, hiển nhiên Tống Thanh Thư nói trúng vào chỗ bà ta đắc ý. Nhưng ý cười trong nháy mắt đã biến mất, từ khi bà ta lấy được Cửu Âm Chân Kinh, Bắc Cái Võ học tinh nghĩa và Võ Mục Di Thư, tự nhiên tâm sinh chí khí, nhưng khi xem rõ ba loại võ công này, vừa sợ, vừa mừng lại vừa thất vọng.

Ba bí kíp này giống nhau, đều có thể xem là báu vật của nhân gian, cũng vì quý giá nên khiến bà ta lâm vào bất đắc dĩ, bởi vì nếu như không tiêu tốn ít nhất mười năm công sức cũng không thể xem là có thành tựu. Binh pháp dễ nói, toàn bộ đều xem tư chất, mà hai bản võ công bí tịch lại không thể nhanh chóng mà thành công được. Bà ta sốt ruột muốn mau chóng báo thù không chờ được, tuy biết rõ tâm pháp chính thống Cửu Âm chân kinh về sau thành tựu to lớn, nhưng lại lựa chọn Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, môn võ công tâm pháp có thể tốc thành, mỗi ngày dùng cự độc để đẩy nhanh tốc độ tu luyện cùng gia tăng lực sát thương của Cửu Âm Bạch Cốt Trảo.

Không phải tầm nhìn bà ta thiển cận mà từ sau khi ở Quang Minh đỉnh nhìn thấy cô gái áo vàng, bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm mơ hồ, cảm giác giống như sư phụ trước kia qua đời từng nói đến, nếu nàng không ngăn cản bà ta báo thù, Diệt Tuyệt sư thái đã rất hoan nghênh sự có mặt của nàng. Nhưng nàng chẳng những ngăn không cho bà ta báo thù, lại khắp nơi giúp đỡ cho kẻ thù của bà, khiến Diệt Tuyệt sư thái chỉ có thể lựa chọn ra như vậy.

https://thuviensach.vn

Hôm nay nghe Tĩnh Nghi báo Tống Thanh Thư đến đem con vật nuôi của Chỉ Nhược về, trong lòng không khỏi động, trước mắt hiện lên thân ảnh Chỉ Nhược, trong lòng không khỏi thở dài, bà biết mình có lỗi với Chu Chỉ Nhược, nhưng cũng không thể nề hà, chẳng lẽ mắt thấy cơ hội khó có được này lại biến mất ngay trước mắt sao? Bà chờ Ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao được gặp nhau đã mấy chục năm, lần này lỡ mất thì không biết khi nào lại có cơ hội, có lẽ sẽ không bao giờ nữa.

Nghe Chu Chỉ Nhược lạnh lùng nói phải rời khỏi Nga Mi, bà quả thật có chút do dự, tư chất Chỉ Nhược toàn bộ Nga Mi không một ai sánh bằng, nhưng bản tính nàng bướng bình, lại còn võ công nghe nói là gia truyền mà không thua kém bất cứ võ công nhất lưu của đại phái nào, nội lực càng là không tầm thường, tuyệt không giống một người chưa đầy hai mươi tuổi có thể đạt đến.

Bà không nhìn thấu Chu Chỉ Nhược, không biết nàng rốt cuộc nghĩ gì. Càng không hiểu rõ bản thân nàng, đứa bé này không giống như người thường, bà không thể vô pháp cưỡng ép bắt người ở lại Nga Mi, ai biết đến lúc đó nàng sẽ gây ra điều gì? Nhưng khi bà nghe đến tên Tống Thanh Thư, nghĩ đến trận đại chiến trên Quang Minh đỉnh, phái Võ Đang nhân tài đông đúc, cho dù Trương Tam Phong không tham gia thì Võ Đang vẫn coi như mạnh nhất trong các môn phái võ lâm, không nói đến ngũ hiệp, ngay cả các đệ tử đời thứ ba ai nấy cũng đều thân thủ không kém, những người này đều là tuổi trẻ mà đã có thân thủ như vậy, phái Võ Đang dạy dỗ quả thật hơn bà rất nhiều.

Phái Nga Mi thì sao? Hiện giờ có bà ở đây thì vẫn tốt, một khi bà không còn, đa số các đệ tử đều thành tựu có hạn, hiện thời võ công như thế cũng không mạnh hơn được bao nhiêu, lại đều là hạng nữ lưu, đến lúc đó phái Nga Mi không được bằng môn phái nhị lưu, chỉ sợ là bị người ta đè bẹp. Hiện giờ tuy có võ lâm chí bảo, nhưng trong Nga Mi trừ bà ra, không ai đủ tư chất để có thể luyện, bà có chút hối hận, đáng lẽ nắm chắc Chu Chỉ

https://thuviensach.vn

Nhược trong tay, nếu có nàng, phái Nga Mi nhất định xem như có người kế nghiệp, bằng tư chất của Chu Chỉ Nhược, hắn nàng luyện so với mình còn nhanh hơn.

Diệt Tuyệt sư thái được sư phụ dạy dỗ, trong võ học còn lưu lại nhiều dấu ấn của Đảo Đào Hoa, Đông Tà Hoàng Dược Sư đối với đệ tử yêu cầu tư chất là trọng yếu nhất, mà Hoàng Dung, Quách Tương cũng đều cho rằng tư chất quyết định thành tựu võ học, tuy rằng có Quách Tĩnh bên cạnh khiến các nàng nhận rõ hiện thực, không khư khư quan điểm như Diệt Tuyệt. Diệt Tuyệt sư thái chỉ biết Quách Tĩnh Hoàng Dung anh hùng cỡ nào mà không biết Quách Tĩnh tư chất kém cỏi, nhờ vào kiên trì cùng nghị lực khó ai sánh bằng mười năm cũng như một ngày mà trở thành nhất lưu cao thủ.

Có thể thấy được tư chất tuy rằng trọng yếu nhưng nhân phẩm cũng không thể thiếu. Diệt Tuyệt sư thái quá võ đoán về vấn đề tư chất, bà lại không biết những điều đó. Chỉ là nghe đệ tử Tĩnh Nghi nhắc đên Tống Thanh Thư đã nghĩ đến năm ngoái trên Quang Minh đỉnh bắt Vi Nhất Tiếu, Tống Thanh Thư chỉ huy các đệ tử Nga Mi, bộ dáng rất tự nhiên, trong lòng vừa động, nghĩ Tống Thanh Thư có lẽ được Võ Đang bồi dưỡng làm chưởng môn thế hệ sau.

Nghĩ đến đây, Diệt Tuyệt sư thái không khỏi thở dài, phái Nga Mi nhân tài điêu linh, phái Võ Đang lại nhân tài đông đúc, ngày đó Nga Mi cũng từng lập hạ môn quy, phàm người kế thừa Nga Mi có được đao kiếm vào tay, nhất định phải kế thừa di chí của vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung, ra sức đuổi Thát Lỗ, nhưng bà một lòng muốn báo thù, đâu còn hơi sức mà cống hiến cho dân chúng Trung Nguyên, hơn nữa những việc quyền mưu tranh đấu bà không am hiểu, xem bản binh thư cũng khiến bà đau đầu.

Vừa muốn có thể báo thù vừa muốn không vi phạm di mệnh của tổ sư khiến bà không khỏi lâm vào tình thế khó xử, cho đến khi nhớ đến Tống Thanh Thư bài binh bố trận thản nhiên như không, lại biết Tống Thanh Thư

https://thuviensach.vn

được Võ Đang bồi dưỡng nhiều năm, tuyệt không phải người có tâm địa bất chính không để ý đến dân chúng khổ sở, hơn nữa năm trước vài ngày tiếp xúc với Tống Thanh Thư, dù tính tình Diệt Tuyệt lạnh lùng quái dị mà cũng không tỏ ra bực mình phản kháng, ngược lại còn thấy hợp hơn so với các đệ tử thân truyền của bà.

Có lẽ Tống Thanh Thư có nhiều điểm giống với Cô Hồng Tử. Cùng là đệ tử danh môn, cùng là đệ tử thân truyền của chưởng môn (mở ngoặc, nhân gia là con trai – (lời tác giả, ta ko quan hệ = =)), cùng là thiếu niên anh tài, cùng là tuấn mỹ kiêu ngạo, cùng là thân mang tuyệt kỹ… Thật nhiều điểm giống nhau, khiến Diệt Tuyệt sư thái không khỏi đối với Tống Thanh Thư dễ chịu một chút, không giống những người khác, đặt cách xa mình xa cả ngàn dặm. Nghĩ đến Tống Thanh Thư đủ các ưu điểm, Diệt Tuyệt sư thái bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nếu Tống Thanh Thư xét nhân phẩm, tài cán, giáo dưỡng, thân phận, năng lực đều không thể chê trách, sao không khiến hắn giúp bà một tay, giúp bà báo thù mà lệnh thầy không trái, mọi sự chu toàn, có Tống Thanh Thư hỗ trợ, bà có thể chuyên tâm vào võ công, không cần vì việc đuổi Thát Tử mà phân tán tâm sức, bất quá võ công Tống Thanh Thư còn phải thử một phen. Nghĩ vậy, Diệt Tuyệt sư thái liền sai đệ tử chờ Tống Thanh Thư liền báo cho bà, sau đó thì có màn hắc y nhân đánh lén kia.

Tống Thanh Thư lúc ấy không biết Diệt Tuyệt sư thái mưu tính như vậy, càng không biết một hồi hôm nay khiến hắn về sau càng thêm phiền não, lúc này không tỏ ra bướng bình, chỉ nghĩ mau mau nịnh hót Diệt Tuyệt rồi chạy thoát xuống núi mà đi, tức thời vẻ mặt tỏ ra tôn kính trả lời:

“Không dám, không dám, vãn bối tuyệt đối không có suy nghĩ như vậy, vãn bối thực sự nói thật, sư thái quả thực võ công cao cường, cho dù là gia phụ cũng không nhất định là đối thủ, vãn bối sao có thể nói bừa với sư thái?”

https://thuviensach.vn

“Vậy Tống thiếu hiệp thấy võ công của bần ni thế nào?”

Diệt Tuyệt sư thái mỉm cười, năm ngón tay phất ra một trảo lên vách núi đá bên cạnh, trên đó liền in ra năm lỗ ngón tay sâu hoắm.

Chiêu ấy khiến Tống Thanh Thư trợn mắt há hốc mồm, chật vật nuốt nước miếng, giọng có chút run run nói:

“Trảo công của sư thái thật lợi hại, có lẽ Thiên Ưng trảo danh chấn giang hồ cũng không thể so sánh! Vãn bối vốn tưởng Nga Mi nổi tiếng với song tuyệt kiếm chưởng, hôm nay mới biết là mình nông cạn, phải nói là sư thái có kiếm, chưởng, trảo tam tuyệt.”

“Có thể được Tống thiếu hiệp tán thưởng, xem ra môn công phu này không tệ, bần ni còn một bộ thích hợp cho nam tử tu luyện, võ học tinh nghĩa của tiền bối võ lâm, lợi hại không kém công phu này, đáng tiếc các nam đệ tử của Nga Mi đều tư chất có hạn, luyện bất thành, Tống thiếu hiệp có muốn học không?”

Diệt Tuyệt sư thái có chút tự đắc, lại nén lại một tia mất mát trong mắt, bà không am hiểu chuyện tranh đấu giăng bẫy, nói ra trực tiếp, chỉ chờ Tống Thanh Thư mắc câu.

Tống Thanh Thư là loại người thông minh thế nào? Hắn vừa nghe liền hiểu rõ ý Diệt Tuyệt, trong lòng rung động lớn, tuy nhiên cũng biết thiên hạ không có bữa trưa nào không phải trả tiền, huống chi đây lại là một môn tuyệt kỹ liên quan đến hưng thịnh của một môn phái, làm sao có thể dễ dàng truyền lại cho người ngoài?

“Sư thái vẫn là gọi vãn bối là Thanh Thư đi! Hai tiếng thiếu hiệp ở trước mặt sư thái thì có gì đáng nói. Tuyệt kỹ Nga Mi tự nhiên là bất phàm, vãn bối dĩ nhân cũng có chút động lòng, tuy nhiên Thái sư phụ cùng phụ thân đều có dạy bảo, không thể học trộm võ công phái khác, Thanh Thư dĩ nhiên không thể vi phạm.”

https://thuviensach.vn

“Ha ha, Tống thiếu hiệp là người thế nào bần ni hiểu rõ, bộ võ học này cũng không phải sở hữu của Nga Mi, bần ni nói truyền thụ được thì tự nhiên có thể làm chủ, quyết không làm bẩn thanh danh của ngươi và phái Võ Đamh, cũng không có ý định để ngươi học miễn phí, chỉ cần đồng ý làm cho bần ni hai chuyện là được.”

Diệt Tuyệt sư thái không để ý đến lời lẽ khiêm tốn của Tống Thanh Thư, vẫn như cũ tiếp tục xưng hô như trước, cái danh xưng Tống thiếu hiệp này, khi ở Quang Minh đỉnh Tống Thanh Thư đã chối từ không biết bao nhiêu lần, Diệt Tuyệt sư thái cố chấp là không thể thay đổi, cho dù chỉ là một cái danh xưng nho nhỏ như vậy. Đương nhiên Diệt Tuyệt nghe Tống Thanh Thư nói thế, trong lòng cũng thấy cao hứng, cảm thấy đem việc giao cho hắn lại càng thêm yên tâm.

Tống Thanh Thư nghe xong, trong lòng hưng phấn, có thể học được võ công cao cường đối với mỗi người trên giang hồ đều thực mê hoặc, chẳng phải hắn thấy võ công Võ Đang không tốt, chẳng qua võ công này đến tay mình quá dễ dàng, khiến hắn không kiềm chế được mà thấy quý giá, còn võ công nhà mình chung quy cũng không trực tiếp nhìn thấy Thái sư phụ từng chút từng chút vất vả sáng tạo, đào tạo ra thế hệ Võ Đang thất hiệp nghiêm cẩn, đương nhiên không có mấy cảm giác thành tựu.

Chuyện này cùng với việc hắn tự mình nỗ lực thì hiệu quả không giống nhau, nghe Diệt Tuyệt sư thái nói võ công đó lợi hại ngang với công phu vừa rồi, chỉ cần làm hai chuyện cho Diệt Tuyệt sư thái, trong lòng chấn động mạnh, cơ hồ đã bị Diệt Tuyệt đả động, hắn không giống Trương Vô Kỵ nghi ngờ Triệu Mẫn bắt hắn làm chuyện vi phạm hiệp nghĩa.

Cho dù Diệt Tuyệt sư thái đã trục xuất Chỉ Nhược khỏi Nga Mi, Tống Thanh Thư vẫn tin tưởng con người của Diệt Tuyệt, quyết không có khả năng bắt hắn đi làm những việc quá sức mình hay chuyện ác, tức thời cố nén hưng phấn nói:

https://thuviensach.vn

“Vãn bối bản lĩnh kém cỏi, làm sao có thể làm được chuyện sư thái muốn giao phó? Lấy bản lĩnh của sư thái thì có việc gì còn làm không được?”

“Đương nhiên là việc bần ni không am hiểu, mà đối với Tống thiếu hiệp mà nói thì lại rất dễ dàng, Tống Thiếu hiệp thấy thế nào? Có nhận lời hay không?”

Diệt Tuyệt sư thái chốt lại, lo nói ra câu tính toán cuối cùng của mình sẽ khiến Tống Thanh Thư kia bị gánh nặng dọa chạy, chỉ lựa nói lời dễ dàng.

Tống Thanh Thư ngẩn người, đờ ra rồi gật đầu, giống như đối với trưởng bối mà cúi đầu thi lễ một cái, mới đứng dậy nói:

“Nếu vãn bối có thể làm được, tự nhiên là đồng ý, chỉ sợ vãn bối bản lĩnh kém cỏi, không làm được việc sư thái giao cho, sư thái…” Tống Thanh Thư còn muốn từ chối một chút, lại bị Diệt Tuyệt xua tay ngăn lại.

“Bần ni nói ngươi làm được thì tự nhiên là có thể, mấy ngày nay ngươi ở lại biệt viện của nam đệ tử trên núi Nga Mi tạm thời ở vài ngày đi. Cầm lấy cái này, ngươi có thể chép lại hoặc nhớ kỹ toàn bộ, đây là việc thứ nhất muốn ngươi làm, đến đêm canh ba thì tới nơi này, bần ni sẽ đem khẩu quyết bộ võ học tinh nghĩa kia dạy cho ngươi, muốn dùng cách nào để ghi nhớ thì tùy, nhớ được bao nhiêu cũng xem bản lĩnh ngươi thế nào.”

Diệt Tuyệt nói xong, rút ra trong tay áo một cuốn lụa trắng ném cho Tống Thanh Thư, vận khởi khinh công rời khỏi.

Tống Thanh Thư hơi giật mình, mở ra nhìn thì vừa thấy, trên đầu cuốn lụa viết bốn chữ to: Võ Mục Di Thư, tiếp theo là vô số những chữ cực nhỏ mà thanh tú, vừa nhìn đã biết người viết là nữ tử. Hắn không rõ tại sao Diệt Tuyệt lại trịnh trọng yêu cầu hắn nhớ rõ làm gì mà đáng giá cả một bộ võ

https://thuviensach.vn

công. Cuốn lụa này có bí ẩn gì? Hắn liền ngồi luôn xuống tảng đã bên cạnh nghiêm túc đọc, vừa nhìn thấy liền bị cuốn hút, không rời ra được.

Hắn từ nhỏ được Mạc Thanh Cốc dạy dỗ, thiên văn địa lý, thanh nhạc lễ giáo, y bặc tinh tượng, binh pháp chiến trận đều có hứng thú. Bản Võ Mục Di Thư này không ai hay biết, cũng chỉ xuất hiện ở thời Xạ Điêu, hơn trăm năm trước có người mơ hồ nhắc đến, cho nên khi mới nhìn tên hắn chưa có phản ứng nào, chờ xem rõ nội dung, hắn mới giật mình hiểu rõ, đây chính là bản sao của những ghi chép chinh chiến của Nhạc Vương gia Nhạc Phi, tức thời liền say mê như điếu đổ, tăng viện cũng không thèm đến nữa, hiện tại có lẽ Diệt Tuyệt xuất hiện cũng không bắt hắn dứt ra nổi.

Thời gian bảy tám ngày khiến Tống Thanh Thư kém chút hao tổn hết tinh lực, Tiểu Lôi Tuyết cũng không để ý đến, chỉ sai nó đi hái ít hoa quả về ăn cho đỡ đói. Khi Tống Thanh Thư đầu bù tóc rồi mang theo Lôi Tuyết rời khỏi núi Nga Mi, binh thư cùng võ công cũng đã nhớ hết toàn bộ, dĩ nhiên mệt mỏi. Đương nhiên Tống Thanh Thư cũng hỏi Diệt Tuyệt sư thái sai hắn làm việc thứ hai là việc gì, Diệt Tuyệt lại kín như bưng lắc đầu, chỉ nói chờ hắn hoàn toàn hiểu rõ binh thư thì đến Nga Mi gặp bà, làm việc thứ hai.

Tống Thanh Thư trong lòng sinh ra một dự cảm không ổn, nhanh chóng mang theo binh thư rời khỏi, thầm nghĩ cả đời cũng đừng hiểu rõ binh thư thì tốt hơn, hắn lúc ấy cũng không nghĩ ra nổi việc thứ hai Diệt Tuyệt sư thái muốn hắn làm là việc gì, ỉu xìu rời khỏi Nga Mi, chuẩn bị trở về Võ Đang, giữa đường lại nhận được tin phụ thân truyền đến, nói Thất sư thúc và Chỉ Nhược cùng biến mất ở tiểu trấn ngoài quan ngoại một cách thần bí, trong lòng lo lắng, không suy nghĩ nhiều liền mang theo Lôi Tuyết chạy theo hướng quan ngoại.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Phiên Ngoại 6: Ân Ly

Nàng gọi là Ân Ly, là Tôn tiểu thư của Thiên Ưng giáo đại danh đỉnh đỉnh trong giang hồ, có một ông nội uy phong lẫm liệt, một phụ thân không ưa lý lẽ, một mẫu thân ôn nhu dịu dàng, một cô cô đã mất tích nhiều năm, còn có hai ca ca luôn lấy việc hành hạ nàng làm vui, một Nhị nương rõ ràng là vợ lẽ mà lại có quyền hơn chính thất, còn có hơn mười người cơ thiếp thông phòng của cha, đây chính là nhà của nàng.

Gia đình hẳn là phải ấm áp để có thể dựa dẫm ỷ lại, nhưng nhà của nàng lại là lạnh lẽo, u ám, mẫu thân là niềm ấm áp duy nhất của nàng. Nàng lớn dần trong cảnh bị hai ca ca bắt nạt, mẫu thân cũng sống khổ sở trong những âm mưu quỷ kế của Nhị nương, Tam nương. Mẫu thân dù không có con trai nhưng vẫn là chính thất, điều này đủ để thành cái gai trong mắt bọn họ, cho dù mẫu thân có ôn nhu, hiền lành, thiện lương đối với các nàng cũng không có tác dụng gì.

Kỳ thật mẫu thân vốn không thế này, trước kia nàng từng là một cao thủ xếp hàng nhất lưu trong giang hồ, một tay Thiên Chu Vạn Độc Thủ, trong chốn giang hồ ít gặp địch thủ, nhưng mẫu thân là người tốt, không bao giờ lấy nó làm điều ác, chỉ dùng để tự bảo vệ mình nên danh tiếng không mấy nổi bật trên giang hồ. Nhưng Thiên Chu Vạn Độc Thủ này tuy rằng uy lực vô song cũng vẫn có khuyết điểm, phàm ai luyện môn công phu này, chỉ cần luyện quá hai mươi con nhện độc, độc sẽ tích tụ nhiều trong cơ thể, dung mạo sẽ dần biến đổi, cho đến khi luyện thành bằng cả ngàn con, dung mạo sẽ xấu xí vô cùng.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân nàng vốn đã luyện đến gần hai trăm con, trong chốn giang hồ lúc ấy dù nhất lưu cao thủ cũng không phòng nổi độc này của nàng, nhưng trời sinh oan nghiệt khiến nàng gặp Ân Dã Vương, kẻ mà ngay cả một tiếng cha Ân Ly cũng không muốn gọi. Hắn và mẫu thân sau khi quen nhau liền cùng hành tẩu giang hồ, hai người dần sinh tình ý, mẫu thân sợ công phu mình ngày càng sâu, dung mạo ngày càng xấu đi hắn sẽ không thích, liền đem tất cả độc công của mình tán đi, trở thành một nữ tử yếu đuối tay trói gà không chặt bình thường.

Lúc ấy hắn cũng cảm động tình ý mẫu thân dành cho hắn, cũng từng thề non hẹn biển rằng đối xử tốt với mẫu thân, lại dùng kiệu tám người khiêng rước nàng vào Ân gia. Mấy năm đầu hắn đối với mẫu thân quả thực rất tốt, nhưng mẫu thân tán công dù sao cũng đã bị thương thân mình, so với người bình thường càng thêm suy yếu. Ở chung lâu ngày, cảm giác mới mẻ cũng dần tan biến, chỉ còn lại chán ghét cùng không kiên nhẫn.

Cho đến ngày hắn dùng kiệu nhỏ đưa về một nhân vật mà sau đó nàng phải gọi là Nhị nương. Mẫu thân quá yêu hắn, yêu hết mình nên bao dung hết thảy, không trách cứ gì nên cũng bình tĩnh mà đón nhận hết thảy, nhìn nữ nhân kia yểu điệu ôn nhu, nhìn nữ nhân kia sinh hạ cho trượng phu con trai thứ nhất, con trai thứ hai, trong lúc đó cái người xem như là phụ thân của nàng cũng lần lượt đưa thêm những người đàn bà mới vào nhà.

Trong phủ người ngày càng nhiều, cũng ngày càng hỗn loạn, Nhị nương có con trai để dựa dẫm, không còn ôn nhu hiền thục như trước, trừ trước mặt phụ thân cùng con nàng ra, còn lại chính là điêu ngoa xấu xa, âm mưu tính kế hãm hại những người đàn bà khác, mà mẫu thân chính là mục tiêu lớn nhất. Nghe mẫu thân nói, mấy năm trước trong phủ còn một cô cô che chở nàng, mà phụ thân thường hành tẩu giang hồ, mọi việc trong phủ phần lớn mặc kệ không hỏi đến, những gia nô trong nhà đều là người hắc đạo ông nội thu phục được, tối thiểu cũng còn được sống yên ổn.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi cô cô mất tích, phụ thân coi như đủ tư cách làm huynh trưởng vì khắp nơi tìm kiếm muội muội mà mấy năm không thường ở lại phủ. Ở nhà Nhị nương sinh con trai thứ hai, lại được kẻ dưới là những người trong hắc đạo ủng hộ, đoạt hết tôn nghiêm quyền lực chính thất của mẫu thân, lại không có cô cô ở đó bảo vệ, nàng dung mạo tuy xinh đẹp nhưng bị Nhị nương và hai ca ca kia vũ nhục, lại không có cách nào đáp trả lại được, mẫu thân cũng có kiêu ngạo của mình, những thứ đó nàng cũng không coi trọng để mà mất công tranh đoạt, điều nàng muốn là trái tim của phụ thân mà thôi.

Điều đó nàng càng lớn càng hiểu rõ, ông nội hàng năm đều ở Tổng đàn Thiên Ưng giáo, những lần gặp được không nhiều, mỗi lần thấy nàng đều chủ yếu là kiểm tra võ công, theo như lời ông nói, võ công Ân Thiên Chính không thể thất truyền, tuy rằng yêu nàng nhưng cũng yêu cả hai đứa cháu trai, điều khó có được là ông nội coi nàng và hai ca ca như nhau, trong việc học võ công đều yêu cầu bọn họ vô cùng nghiêm túc.

Nàng muốn học giỏi võ công, chỉ cần vượt qua hai ca ca sẽ được ông nội yêu thương hơn, được ông yêu quý, bọn Nhị nương sẽ không dựa vào sinh được con trai và được phụ thân sủng ái để mà nơi nào cũng khi dễ mẹ, cho nên nàng chăm chỉ cố gắng bỏ ra sức lực gấp mấy lần hai kẻ kia, khổ luyện võ công, quả nhiên tiến nhanh hơn so với bọn chúng, ông nội cũng hay khen ngợi nàng hơn.

Nhưng khen ngợi này, chỉ khiến cho hai tên ca ca càng quá đáng, bọn chúng đánh không lại nàng liền đem tất cả tức giận phát tiết lên mẫu thân thân thể yếu đuối tay trói gà không chặt. Cho đến một ngày nàng vĩnh viễn nhớ rõ, nàng nhìn thấy mẫu thân bị Nhị nương mang theo hai đứa con tát nàng ngã xuống đất, người đàn bà kia lấy chân đạp mẫu thân, mẫu thân không có cách nào phản kháng lại, người hầu qua lại đều giả bộ như không nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân gì, ai có lý, ai vô lý đều không quan trọng, bị chèn ép quá lâu, oán khí lập tức bùng nổ, nàng chưa bao giờ bình tĩnh như ngày đó, nàng không đến đỡ mẫu thân dậy, nàng biết mẫu thân muốn trước người đàn bà kia giữ được một phần tôn nghiêm, nàng bình tĩnh cầm lấy chủy thủ ông nội cho, cẩn thận mài lại một chút một.

Mài từ sáng đến giờ Ngọ, nàng tình cờ từ miệng nha hoàn biết được phụ thân không có trong phủ, cười lạnh cất chủy thủ vào tay áo. Đêm đen, nàng đẩy cửa phòng Nhị nương, đánh ngất nha đầu hầu hạ, một khắc khi bà ta bừng tỉnh ngồi dậy, đem chủy thủ giận dữ đâm vào bà ta, một nhát, hai nhát…bao nhiêu oán hận nàng cũng không rõ, một nhát lại một nhát.

Đến khi máu tươi nhiễm đầy quần áo nàng, đến khi người đàn bà chỉ muốn hành hạ hãm hại mẫu thân làm vui run rẩy ngừng thở, nàng mới tỉnh táo lại. Sợ hãi chưa từng có ập đến, nàng không nghĩ ngợi gì liền chạy vội đến phòng mẫu thân, tìm sự an ủi của mẫu thân, mẫu thân nhìn thấy nàng toàn thân đều là máu, sau khi hỏi rõ ràng hết mọi chuyện, không trách phạt nàng, chỉ có đau lòng.

Lúc này mẫu thân đã quyết định bỏ qua phân tình cảm đã sớm không còn hy vọng gì nữa kia, thừa dịp ban đêm còn chưa ai phát hiện đem nàng đang kinh hãi tắm rửa sạch sẽ, thu thập hành lý đơn giản mang theo nàng chạy khỏi phủ. Trong phủ người hầu đều không đơn giản, không bao lâu liền phát hiện ra, mẫu thân thể chất không được tốt, chịu không nổi xe ngựa xóc nảy, hôm sau tại rừng cây ngoài thành đã bị cái người tự xưng là phụ thân của nàng đuổi kịp.

Trong rừng, mẫu thân quỳ xuống khổ sở quỳ xuống cầu xin người đàn ông nàng yêu thương sâu nặng, xin hắn tha cho con gái một mạng, người đàn ông kia vì hả giận cho hai đứa con trai không chịu chấp nhận, nhất định muốn tự tay giết nàng. Nàng khi đó mới hơn mười tuổi, nhìn đến cái người phụ thân hiếm gặp kia muốn giết mình, sợ hãi trốn sau lưng mẫu thân, một câu cũng không dám nói.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi mẫu thân hoàn toàn tuyệt vọng, cầu xin được dùng mạng mình đổi cho mạng người đàn bà kia, Ân Dã Vương không chút do dự cự tuyệt, trên mặt đều là lạnh lùng giận dữ, mắng nhiếc nhục mạ mẫu thân một chút, vẫn muốn giết nàng báo thù cho tiểu thiếp của hắn, mẫu thân dùng thân mình yếu đuối mà kiên cường bảo vệ nàng phía sau. Đối mặt với nhục mạ của phụ thân, đó là cảm giác gì nàng không biết, chỉ biết mẫu thân thắt cổ tự sát, trước khi tắt thở một khắc, nắm chặt tay nàng, trong mắt đều là tịch liêu, một câu không nói liền đi rồi.

Nàng ôm mẫu thân khóc òa lên, người là phụ thân mà năm đó vì yêu đã cưới mẫu thân vào cửa giờ đây không chút nhíu mày, lưỡi đao lạnh như băng giơ lên muốn giết nàng, mẫu thân bị nàng liên lụy đến đã chết rồi, ấm áp duy nhất đã không còn, nàng còn sống thì có ý nghĩa gì, muốn giết thì giết đi! Lúc này nàng không phản kháng, có lẽ sau khi chết còn có thể được đi cùng đường với mẫu thân, nàng nhất định phải nói lời xin lỗi.

Ngay khi một chưởng của phụ thân hạ xuống, mấy đóa kim hoa bắn lại cứu thoát nàng. Người đó sau này khiến nàng cảm kích và kính yêu lại không thể oán hận đã cứu nàng, dưới lưỡi đao của phụ thân mang nàng đi. Đi theo Kim Hoa bà bà, không phải đồ đệ, không phải con gái, cũng không họ hàng thân thích, nói cho chính xác thì chỉ là người hầu và thế thân cho con gái của bà bà mà thôi.

Lúc ấy nàng không biết gì, chỉ cảm thấy bà bà đối với nàng tốt lắm, có lúc dạy nàng ít võ công, có khi trước mặt nàng hát mấy khúc dân ca Ba Tư, cái gì mà giàu sang đâu hẳn giàu sang mãi, trời chói chang cũng có lúc xế chiều…

Đất thoai thoải đông nam một cõi,

Vòi vọi nghiêng tây bắc trời cao.

Dù cho thiên địa nhường bao,

https://thuviensach.vn

Cũng chưa toàn vẹn làm sao con người.

Chớ nên cau mặt nhíu mày,

Cũng đừng tranh cãi để cầu hơn ai.

Mặt hoa da phấn hôm nay,

Già hơn bữa trước một ngày còn chi?

Xuân qua đông lại tới thì,

Từ xưa vẫn thế có gì khác đâu.

Dù cho khôn khéo sang giàu,

Nghèo hèn ngu độn cũng đều như nhau.

Cõi trần kẻ trước người sau,

Cuối cùng cũng đến cái cầu xuôi tay.

Hôm nay chỉ biết hôm nay,

Trăm năm thấm thoát đã hay một đời.

Mấy ai thọ được bảy mươi,

Thời gian như nước chảy xuôi qua cầu.

Hay hát nhất là khúc ca mượt mà như gió này, không phải thi từ của Trung Nguyên, giọng hát cũng không già nua khàn khàn như mọi khi, nàng biết có điều kỳ lạ, nhưng bà bà đối với nàng tốt như vậy, nàng một tội nhân hại chết cả mẫu thân cũng không có gì đáng giá để người ta phải bày mưu tính kế, nếu bà bà không nói, nàng liền giả như không biết.

https://thuviensach.vn

Mặc dù trên đảo Linh Xà buồn chán không thú vị gì, mỗi ngày ngoài việc hầu hạ bà bà, luyện võ công cũng không biết nên làm gì, khi đó lòng nàng trống rỗng, nhưng mỗi đêm đều không thể ngủ yên. Đôi mắt tuyệt vọng mà sầu thảm của mẫu thân luôn hiện lên trước mắt, nàng hiểu được, là nàng tự tay phá vỡ ảo tưởng của mẫu thân dành cho phụ thân, phá vỡ hy vọng cuối cùng, khiến nàng sống mà không muốn yêu, việc năm đó khiến nàng cả đời này đều không muốn giống mẫu thân sống chết vì chồng, nàng nghĩ mình sẽ già và chết một mình trên đảo Linh Xà này.

Nhưng sống trên đời mấy ai có thể được như ý, chuyến đi báo thù của Kim Hoa bà bà khiến nàng gặp gỡ oan nghiệt giống như từ kiếp trước, nàng chỉ biết hắn tên Trương Vô Kỵ, biết hắn là con trai Trương Ngũ hiệp, hắn trúng hàn độc, bà bà muốn dẫn hắn về đảo Linh Xà chữa thương nhưng hắn không chịu. Lúc này lão tặc ni Diệt Tuyệt dựa vào binh khí tốt mà thắng bà bà mấy chiêu, bà bà vốn vô cùng kiêu ngạo không chịu thua, giận dữ muốn đi, nàng lôi kéo muốn hắn đi cùng, nhưng hắn quật cường như vậy, nhất định không chịu, chẳng những hung dữ trừng mắt nhìn nàng, còn hung hăng cắn nàng một cái.

Lúc này những kẻ bà bà muốn báo thù bị Võ Đang Ân Lục hiệp cứu đi, luận võ lại bại bởi lão ni cô, bà bà không chút vui vẻ, nàng mỗi ngày hầu hạ bà bà xong, vuốt ve dấu răng Trương Vô Kỵ cắn còn hằn trên tay, không biết tại sao, gương mặt tuấn tú tái nhợt của thiếu niên kia lại in trong đầu ngày càng sâu, một năm lại một năm, khiến cho nàng ở trên đảo tịch mịch càng ngày càng muốn gặp hắn, thực muốn gặp hắn, gặp một lần cũng tốt rồi.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phiên Ngoại 7: Tống Thanh Thư Tái Ngộ Ân Ly

Tống Thanh Thư không ngờ hắn đi quan ngoại không tìm được sư thúc và Chu Chỉ Nhược mà lại gặp được người quan trọng trong đời, khắc cốt ghi tâm, tình cảm không cách nào quên được, muốn chiếm không được, muốn ngừng lại cũng chẳng xong, khiến cuộc đời vẫn luôn thuận buồn xuôi gió hiếm khi trắc trở của hắn xuất hiện nỗi đau thương cùng với một niềm ngọt ngào dai dẳng khó có thể nói rõ.

Tống Thanh Thư đến trấn nhỏ nơi Mạc Thanh Cốc mất tích, biết trấn nhỏ này đã không còn manh mối, dựa theo manh mối phụ thân và các sư thúc để lại, tìm theo hướng ngược lại, dần dần vào trong quan nội, ven đường hắn để ý thấy có người Cái Bang hành động lén lút, hơn nữa cũng có mấy bọn người ngựa lén tra xét việc Cái Bang, hắn thấy kỳ lạ liền âm thầm đi theo dò xét một phen, mới biết trong Cái Bang đang chia nhau áp giải mấy nhân vật quan trọng vào Trung Nguyên, đưa đi tổng đà Cái Bang.

Một đường theo dõi, bọn họ áp giải một người, hắn thầm tò mò, không biết cái dạng nhân vật tội ác tày trời nào mà khiến Cái Bang chính phái phải thần thần bí bí. Đêm đó hắn đổi quần áo, lẻn vào ngôi nhà bọn Cái Bang áp giải đang tạm nghỉ ngơi, vào trong mới thấy, tòa nhà này bên ngoài cũ nát, bên trong một chút cũng không nát không cũ, ngược lại còn có chút tráng lệ, ven lối đi còn có núi giả suối nhỏ, hành lang đốt cả dãy đuốc lớn tỏa ra xung quanh ánh vàng rực rỡ.

Đến đây hắn đã rõ, nơi này căn bản chính là một phân đà của Cái Bang, đệ tử Cái Bang đông khắp thiên hạ, chẳng những không nghèo khổ, ngược lại trông còn giàu hơn cả lục đại phái, xem nơi này hoa lệ như thế

https://thuviensach.vn

không thể giả được. Nhìn bề ngoài thì xin cơm ăn mày, thực chất chẳng phải nghèo khổ gì, hắn ngửi thấy mùi rượu thịt tỏa ra bên trong viện, trong lòng mắng thầm. Tống Thanh Thư trong lòng không thoải mái, động tác cũng không chậm chạp, toàn lực phong bế hô hấp, phi thân hướng đại sảnh nơi đèn đuốc nhiều nhất.

Có lẽ những người áp giải cũng không phải nhân vật nào quan trọng, bên trong trông coi không chút chặt chẽ, trong đại sảnh thậm chí truyền ra từng đợt âm thanh huyên náo, Tống Thanh Thư thoải mái phóng qua núi giả, chân không chạm đất đã dừng lại trên đỉnh không một tiếng động, hắn chỉ dùng hai mũi chân đứng trên nóc tòa nhà, thân thể nhẹ nhàng nương theo gió, khó trách không phát ra chút tiếng vang.

Tống Thanh Thư có vẻ như cũng vừa ý biểu hiện của mình, mỉm cười nhẹ nhàng phi thân đến chỗ đại sảnh, không chút tiếng động đã đứng trên một góc đỉnh nóc đại sảnh, hắn phỏng chừng nơi này đèn đuốc chiếu không đến lại âm u, khó ai có thể phát giác, lúc này mới nhẹ nhàng nhấc một miếng ngói, nhìn xuống nơi đang huyên náo, vận công hai tai chăm chú lắng nghe.

Chỉ thấy trong đại sảnh xa hoa không chút bớt đi chút nào, đồ đạc trong đó đều là hàng tinh phẩm, trải thảm đỏ, bộ ấm trà uống nước cũng quý giá không tầm thường. Trong sảnh, ngay chính giữa bầy một bàn Bát Tiên*, quanh bàn có năm người đang ngồi, tuy rằng tóc tai bù xù, quần áo cũng có chút mụn vá nhưng không phải bẩn thỉu lộn xộn. Tống Thanh Thư nhớ đến Nhị sư thúc từng nói qua, Cái Bang chia làm hai phe, một phe quần áo rách rưới bẩn thỉu, ăn xin gian khổ qua ngày gọi là phe Áo bẩn, phe còn lại quần áo sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, buôn bán tin tức cùng làm chút mua bán để sông, tương đối giàu có gọi là phe Áo sạch, hai phe bất hòa đã lâu, mấy người này, có lẽ là phe Áo sạch.

Tống Thanh Thư thấy năm người đều tầm ba bốn mươi tuổi, trừ một người tầm ba mươi tuổi nhìn qua có vẻ thông minh tháo vát, võ công hình

https://thuviensach.vn

như cũng không kém, bọn còn lại thì không khiến hắn bận tâm, hắn không thèm nghe bọn hắn ăn uống đùa giỡn ồn ào, nhìn quanh xem xét, chỉ thấy một cô gái bị trói bằng xích sắt vào ghế, hai chân bị một cái cùm sắt khóa lại, trên tay cũng mang gông sắt, tóc loạn bù xù như cỏ dại, thân mình mặc hắc y, gương mặc cực kỳ xấu xí, nổi thành từng cục lại tróc ra từng lớp từng lớp, chỉ có hai mắt vừa đen vừa tròn tản ra lửa giận vô cùng, trừng mắt nhìn năm người đang ăn uống.

Tống Thanh Thư vừa chạm mắt đã vội dời tầm mắt, thật sự rất xấu, nhưng nhìn sang chỗ khác, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, chỉ cảm thấy cô nương xấu xí này giống như đã từng quen biết, đôi mắt tản ra ánh nhìn tức giận có vẻ gì rất quen thuộc. Đúng lúc này trong đám người đang ăn uống, một gã tầm bốn mươi tuổi, mặt có một chùm râu lòa xòa khiến ăn uống có chút khó khăn cười nói với nhân vật được Tống Thanh Thư đánh giá cao:

“Trần trưởng lão, cô nàng quái dị trừng mắt chúng ta kìa, ngươi xem trong mắt đều là lửa, sắp đem chúng ta chết cháy mất thôi.”

“Ha ha! Ngươi nhìn ả xem, đàn ông nào mà chẳng muốn chạy mất, càng đừng nói đến ả chỉ là một con nhỏ, võ công được bao nhiêu ngoài ngón tay độc kia, kệ ả ta trừng thôi! Chắc hai ngày không ăn gì nên đói, chờ khi nào không chịu nổi thì cho ả ăn chút gì đó.”

Tên được gọi là Trần trưởng lão đúng là khôn khéo, chỉ mới tầm hơn ba mươi, Tống Thanh Thư không ngờ hắn lại là một trưởng lão Cái Bang, xem ra người này không đơn giản. Nghe cái giọng hắn nói, Tống Thanh Thư trong lòng không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy cực kỳ chán ghét, chỉ cảm thấy như lửa giận bừng bừng nổi lên trong lòng.

Một người khác cười hi hi uống xong chén rượu, ánh mắt ngà ngà say liếc mắt nhìn cô nương này một cái, vội chán ghét chuyển tầm mắt, oán hận nói:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cũng chẳng hay ho, rõ ràng có gái đẹp mà bắt chúng ta áp giải con bé xấu xí này, khiến ta ăn cơm cũng không vào, Cái Bang ta nhiều huynh đệ như vậy, cũng có người xấu xí, nhưng không ai xấu đến nỗi khiến ta ăn không nổi thế này.”

“Được rồi, xấu cũng xấu, nhưng nhìn nó lúc đứng lên kia, dáng người khá là đẹp, nếu nhìn mặt ăn không vào thế hay là chuyển sang nhìn dáng người đi!”

Trần trưởng lão kia chớp mắt, có chút khinh thường nói, trong mắt đều là cười cợt, Tống Thanh Thư nghe muốn nổi giận, Cái Bang trưởng lão cùng các đệ tử lại là thế này sao? Thân là chính phái lại nói chuyện thối tha, dù cô nương này có tội ác tày trời cũng không nên nói ác độc đả thương người như thế, nghĩ đến đây không khỏi càng thương xót cho cô nương xấu xí đang bị trói toàn thân kia, chỉ thấy cô ta trong mắt lại càng tức giận, hiện lên trùng trùng sát khí, hung hăng trừng mắt nhìn Trần trưởng lão.

Lúc này người nhiều tuổi nhất nhướng mày, buông chén rượu, đặt đũa xuống, chắp tay trước Trần trưởng lão, nghiêm túc nói:

“Trần trưởng lão, ngài là người cơ trí hiếm có trong bang chúng ta mới được bang chủ đặc biệt đề bạt trọng dụng, tôn sùng là trưởng lão, Lưu phó đà chủ, ngươi thân là phó đà chủ, thời gian ở trong Cái Bang cũng không phải ngắn, cũng được hơn ba mươi năm. Hai vị trong Cái Bang đều là đại nhân vật, trong giang hồ cũng không ai dám coi thường chúng ta, hai vị nhất cử nhất động đều đại biểu cho Cái Bang, Cái Bang chúng ta là môn phái chính đạo, cho dù tiểu cô nương kia quả thực có làm việc ác, đều đã có Chấp Pháp đường trừ ác, sao có thể nói ra những lời thô tục lỗ mãng như vậy, huống chi hiện thời chỉ điều tra ra nàng đi theo bên cạnh ác tặc Tạ Tốn, nàng rốt cuộc là loại người nào, làm việc gì ác? Chúng ta còn chưa biết, cũng không thể định tội cho nàng, không biết vì sao bang chủ nhất định phải đưa người đến Tổng đà?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha! Vương đà chủ, huynh đệ uống rượu có chút say sưa thôi, không phải cố ý, quy củ Cái Bang sao chúng ta có thể quên, nào nào, uống rượu, ăn thôi.”

Gã phó đà chủ ánh mắt chạm vào ánh mắt Trần trưởng lão, trong mắt hiện lên khinh thường cùng mất kiên nhẫn, lại khôi phục thành bộ dáng hào sảng, bưng rượu lên kính lão ăn mày Vương đà chủ một ly, xem như nhận sai, thấy Vương đà chủ cũng đã bưng chén rượu lên, lúc này mới uống ực một ngụm.

Tống Thanh Thư thấy lão ăn mày già tỏ thái độ, gật gật đầu, đây mới là bộ dáng của đệ tử Cái Bang, hai kẻ kia không giống như người chính phái. Lúc này phía dưới bỗng vang lên một tiếng ùng ục nhỏ, Tống Thanh Thư nhíu mày nhìn lại, cô nương xấu xí kia vẻ mặt phẫn nộ, lại có chút xấu hổ ngồi ngay ngắn, vẫn không nhúc nhích cũng không mở miệng nói gì, hắn cẩn thận quan sát, mới hiểu ra, cô nương xấu xí đó chẳng những bị bỏ đói, bị khóa lại, xích chặt, vậy mà còn bị chế trụ huyệt đạo, hiểu ra xong, trong lòng không khỏi nổi lên phẫn nộ.

Mấy người đang ăn uống hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng động ấy, biết cô nương kia đói bụng, Vương đà chủ nhìn có chút không đành lòng, thương lượng nói:

“Trần trưởng lão, ngài xem con bé kia chẳng những bị chế trụ huyệt đạo mà tay chân cũng đã bị xích sắt khóa chặt, hay là mở chút khóa cho nó ăn một chút gì đi, nó làm việc xấu dù gì cũng trốn không thoát đâu.”

“Vương đà chủ ông mềm lòng vậy, ông cũng biết yêu nữ này học được độc chỉ công phu, ngày đó mấy người đi bắt ả, các huynh đệ không đề phòng bị ả điểm ngã mấy người liền, cũng may công phu của ả chưa học xong hết, các huynh đệ tuy rằng trúng độc nhưng không mất mạng, đối với ả sao có thể không đề phòng, để ả nhịn đói mấy ngày cũng xem như nhẹ tay

https://thuviensach.vn

rồi. Trừng cái gì mà trừng, trừng nữa ta đem chặt bỏ ngón tay độc của ngươi!”

Trần trưởng lão trong mắt hiện lên không kiên nhẫn, nhẹ giọng giải thích mấy câu, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn cô nương xấu xí một cái, giận dữ quát lên.

Cô nương xấu xí kia chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng quật cường trừng mắt lại, rất có tư thế như muốn nói ngươi có giỏi thì cứ giết ta, không giết được thì đừng có làm người, Vương đà chủ không biết nói gì nữa, ngại ngần cầm chén rượu lên, thương cảm nhìn cô nương kia một cái, muốn nói lại thôi. Tống Thanh Thư nhìn ánh mắt cô gái phẫn nộ lại cố chấp quật cường, cảm thấy dường như đã gặp nàng ở nơi nào, đến lúc nghe thấy Trần trưởng lão nói câu đem ngón tay độc chặt bỏ, trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ đến hồi ở Côn Lôn, một cô nương xấu cũng từng trừng mắt nhìn hắn như vậy.

Lại nhìn đến ánh mắt dưới kia, hai đôi mắt cùng nhập lại thành một, hắn bừng tỉnh đại ngộ, chính là người hắn từng gặp ở Côn Lôn, Châu Nhi cô nương, khó trách nhìn qua quen mắt như vậy, nhưng nửa năm không gặp, nàng sao lại càng ngày càng xấu như thế? Khiến hắn còn không nhận ra, nàng không phải người hầu của Kim Hoa bà bà sao? Sao có thể ở bên cạnh Tạ Tốn? Để rồi bị người Cái Bang bắt mà ngược đãi nàng như vậy?

Nghĩ đến cô nương thông minh hơn hắn bị đối đãi như vậy, Tống Thanh Thư liền cảm thấy không nhìn nổi nữa, nàng cũng chẳng làm điều ác, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái cũng không giết nàng, tại sao Cái Bang lại bắt nàng không tha? Kim Hoa bà bà cũng không đến cứu nàng, trong lòng không khỏi càng thêm bất bình, chờ hắn nghe được tiếng nói chuyện bên dưới vang lên, mới phát hiện ra bản thân mình đang suy nghĩ xem làm thế nào cứu nàng trong tay Cái Bang ra được.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến cứu người, Tống Thanh Thư không khỏi nghĩ đến lần gặp Chu Chỉ Nhược ở núi Côn Lôn, Chỉ Nhược đưa cho hắn một lọ gọi là Bi Tô Thanh Phong, đùa đùa, bảo cho hắn để hộ thân, chỉ cần nhẹ nhàng mở nắp bình cho mùi bên trong bay ra, có thể khiến xung quanh bất kể người hay vật đều trở thành yếu đuối vô lực, dù biết võ công cũng không ngoại lệ, thậm chí tác dụng còn mạnh hơn, hắn từng dùng thử vài lần, trăm thử đều không sai, hắn có thể trên đường từ Quang Minh đỉnh trở về Võ Đang thoát khỏi tay Thát tử đều toàn bộ dựa vào bảo bối này trợ giúp, xem ra hôm nay vừa vặn phải dùng đến nó.

Nghĩ đến đây, Tống Thanh Thư nở một nụ cười xấu xa, nhẹ nhàng lấy trong túi ra hai bình nhỏ một màu lam, một màu hồng, chính mình mở ra nắp bình màu lam, cau mày ngửi thấy cái mùi gay mũi khó chịu trong đó rồi mới đem nó cất đi, lại mở ra bình màu hồng, quay miệng bình hướng đại sảnh, vận công đem luồng khí vô sắc vô vị bay vào trong sảnh, một lúc lâu sau nghe được năm tiếng rầm rầm của thân hình đổ sập xuống mới đem bình nhỏ đậy nắp lại, cẩn thận cất đi.

Kéo một mảnh góc áo che mặt, cười khẽ từ nóc nhà phi thân xuống sân, thoải mái tiến vào sảnh trong ánh mắt khiếp hãi của năm người, bước thẳng đến bàn Bát Tiên, thân mình cúi xuống, châm chọc cười khẽ vài tiếng, bốp bốp mấy phát vào mặt Trần trưởng lão, dù mấy chiếc răng của Trần trưởng lão có rớt khỏi miệng bay ra ngoài cũng không chút nhíu mày.

Bưng lên rượu và thức ăn vung vãi lên mặt mấy gã, đương nhiên trừ Vương đà chủ kia ra, lại dường như muốn thật hả giận đá cho bốn người mỗi người mấy cú, chiếu cố trọng điểm đương nhiên là Trần trưởng lão cùng Lưu phó đà chủ, đánh cho hai người kêu rên thành tiếng. Mấy người này cũng không la lên cứu mạng, bởi bọn họ biết hôm nay vì che giấu tin tức áp giải người giấu ở đây nên nơi này cũng không bố trí nhân thủ phòng vệ, có la lên cũng vô dụng, đành yên lặng chịu trận, chỉ là lửa hận trong mắt như sắp đem Tống Thanh Thư thiêu rụi.

https://thuviensach.vn

Tống Thanh Thư không chút để ý, đánh cho thống khoái xong mới từ trong túi Trần trưởng lão lấy chìa khóa ra, đi đến trước Ân Ly cởi bỏ hết xích sắt, gông sắt, xiềng sắt, kiểm tra lại huyệt đạo bị đóng định giải huyệt đạo cho nàng, không ngờ xoa nắn mấy lần liền vẫn không giải được, muốn thử lại, lại bị Ân Ly trừng mắt giận nhìn, không khỏi ngại ngùng dừng tay.

Muốn đi ép hỏi mấy người kia, nhưng nghĩ Cái Bang dù sao cũng là danh môn chính phái, cũng không nên làm quá, nếu mấy người kia không nói, qua lúc lâu lỡ như phát hiện ra thân phận hắn, cũng là đem phiền toái đến cho Võ Đang, nghĩ đến đây, Tống Thanh Thư liền dùng thủ pháp bình thường điểm huyệt mấy người kia lại, đến giờ tự nhiên sẽ tự giải, lúc này mới cho bọn họ ngửi thuốc giải Bi Tô Thanh Phong, rồi quay trở lại nhanh chóng mang Ân Ly chạy đi.

Tống Thanh Thư không quay về khách sạn, trực tiếp chạy qua thôn trấn kế tiếp mà đi, trong đêm mấy lần đổi hướng che giấu hành tung. Dọc đường đi Tống Thanh Thư vẫn luôn mang theo Ân Ly, không biết là xấu hổ hay là ngượng mà luôn trầm mặc không nói gì, đợi đến lúc bình minh mới vào một nhà giàu có để lại ngân lượng, lấy hai bộ áo choàng nữ, quần áo, khăn che mặt, dùng áo choàng bao kín dung mạo và thân hắc y của nàng, xong rồi mới tìm một khách sạn trọ lại, lúc này, nơi này cách trấn nhỏ nơi cứu người chừng hơn bảy mươi dặm.

Lại nói đến mấy vị bị Tống Thanh Thư hạ thuốc rồi dần cho một trận nhừ tử kia, Trần trưởng lão đúng là đồ đệ Thành Côn Trần Hữu Lượng, bốn vị còn lại là chính và phó đà chủ, hai người nữa là người Trần Hữu Lượng đem vào Cái Bang làm tâm phúc. Trần Hữu Lượng quả thật không ngờ, thời gian trước hắn vừa hạ thuốc Mạc Thanh Cốc xong, hôm nay lại bị Tống Thanh Thư trả lại nguyên vố, còn được khuyến mãi thêm một trận đòn no nê.

Trong nguyên tác Tống Thanh Thư bị Trần Hữu Lượng uy hiếp, hãm hại làm ra một loạt những việc sai lầm, nếu không có Trần Hữu Lượng, với

https://thuviensach.vn

võ công của Tống Thanh Thư tuyệt đối không giết được Mạc Thanh Cốc, cũng không có gan giết hắn, chỉ vì Trần Hữu Lượng ra tay đánh lén mới hại Tống Thanh Thư trong lúc cảm xúc hỗn loạn phạm phải đại tội giết chết sư thúc của mình, tiến vào con đường vạn kiếp bất phục.

Có lẽ do nhân quả đã hỗn loạn, Tống Thanh Thư vừa nhìn thấy Trần Hữu Lượng liền lửa giận bùng lên, không nhịn được mà nặng tay, đánh hắn một trận, cho dù vậy vẫn cảm thấy trong lòng bất bình, chỉ thấy tên kia vẫn không chút vừa mắt, thầm nghĩ sau này nếu thấy lại cho hắn trận nữa, mà Ân Ly cũng bị hắn ngược đãi nhiều ngày, khiến hắn càng thêm hận thấu xương.

Thế này mới có ngày sau, Võ Đang phát hiện ra Chu Nguyên Chương có điều khả nghi, Tống Thanh Thư tinh thông thiên văn địa lý lại kế thừa Võ Mục Di Thư lúc đó đã thông thuộc binh pháp, am hiểu bài binh bố trận liền cải trang dịch dung lẫn vào bên cạnh Chu Nguyên Chương, một là vì xả giận cho ái thê, hai là vì nhìn không vừa mắt Trần Hữu Lượng, hai lý do khiến người ta dở khóc dở cười, khắp nơi nhằm vào Trần Hữu Lượng. Từ khi Trương Vô Kỵ mất tích, Minh giáo cũng thay đổi kế sách, thi triển thủ đoạn thu phục được không ít địa phương và dân cư. Tướng sĩ Trần Hữu Lượng lần lượt thất bại suy sụp, cuối cùng nuốt hận mà biến mất, nếu Trần Hữu Lượng biết được rõ nhân quả trong đó không biết sẽ ra sao.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại 8: Tống Thanh Thư (3)

Tống Thanh Thư cười xấu xa giải huyệt cho Ân Ly, nhìn gương mặt xấu xí kia cũng không thấy chướng mắt lắm, ngược lại âm dương quái khí nói:

"Nha đầu xấu xí, ngươi không phải thông minh lắm sao? Thế nào mà cứ bị người ta bắt vậy! Lần trước là Nga Mi, lần này là Cái Bang, lần sau không phải sẽ vào tay Võ Đang chúng ta đấy chứ. Trở về ta phải nói cho các sư thúc, sư huynh, đụng tới ngươi liền đi vòng mà tránh mới được."

"Ai mượn ngươi cứu, ngụy quân tử, trước mặt lão ni cô Diệt Tuyệt thì vờ vịt, giờ sao không giả bộ nữa đi? Ngươi bắt ta làm gì?"

Ân Ly thở phì phì cởi bỏ áo choàng ném sang một bên, nghe Tống Thanh Thư nói vậy lại càng tức tối, không khỏi hung hăng đẩy Tống Thanh Thư đang đứng trước, tháo khăn che mặt xuống, trừng mắt nhìn hắn nói.

Tống Thanh Thư bị đẩy lui lại mấy bước, nghe Ân Ly giận dữ nói, làm bộ xoa xoa ngực giống như đau đớn lắm:

"Ê, ngươi nói không phân phải trải gì cả, ta có lòng tốt cứu ngươi ra, lại vì trút giận cho ngươi mà đánh mấy người kia một chút, ngươi chẳng những không cảm tạ, lại còn vu cho là ta bắt ngươi, là ta điểm huyệt ngươi hay trói ngươi khóa ngươi? Sao lại không phân rõ phải trái như vậy?"

"Ngươi là đại hiệp danh môn chính phái mà lại đi cứu yêu nữ tà ma ngoại đạo như ta? Buồn cười quá đó. Ngươi không nói ta còn quên, ngươi là thiếu chưởng môn Võ Đang thế mà đi đánh lén lũ hỗn đản Cái Bang, vừa

https://thuviensach.vn

đấm vừa đá, không biết việc này mà truyền ra giang hồ thì ngươi sẽ thế nào, cho dù là Võ Đang cũng không dễ mà tha cho đâu! Nói không chừng còn có một hồi đại chiến Võ Đang Cái Bang náo loạn."

Ân Ly chỉa ngón tay vào ngực Tống Thanh Thư nói không ngừng, Tống Thanh Thư mỗi lần bị nàng điểm lại lùi ra phía sau một bước, lùi đến sát tường thì đã không còn đường nữa, đành phải dừng lại, Ân Ly lúc này mới phát hiện hai người cách nhau thực gần, không khỏi đỏ mặt dừng bước chân lại.

Tống Thanh Thư vẻ mặt xấu hổ, nghe Ân Ly nói xong sắc mặt tỏ ra suy sụp, uể oải đáp:

"Ah! Ngươi nói không sai! Khổ vậy đó, ta vì lòng tốt cứu ngươi mới đắc tội Cái Bang, ngươi không nói chính mình làm gì sai bị Cái Bang bắt, ngược lại còn định lấy oán trả ơn, việc ta cứu ngươi chỉ có trời biết đất ngươi biết ta biết, không còn ai khác biết được, ý định của ngươi không phải như ta đoán đó chứ?"

Tống Thanh Thư nói xong, ánh mắt hiện vẻ nguy hiểm, từng bước tiến đến gần Ân Ly. Ân Ly nuốt nuốt nước miếng, thương tích trước đây của nàng vốn đã gần khỏi, nhưng đúng lúc lại bị Trần Hữu Lượng túm được, về sau không được chăm sóc tốt, tuy rằng không chịu tra tấn gì nhưng cũng không được đối xử tử tế, khiến cho thương chẳng những không lành, ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Trước đây trên Quang Minh đỉnh nàng từng nhìn thấy thân thủ của Tống Thanh Thư, lĩnh giáo qua hắn thông minh tài trí, tự biết mình không phải đối thủ, lúc này thấy hắn càng nói sắc mặt càng trầm xuống, không khỏi có chút sợ hãi tâm lạnh ngắt.

"Ta làm gì sai chứ? Ta cùng Vô Kỵ ca ca trở về từ hải ngoại, chẳng đắc tội ai, lại tự dưng bị bọn Cái Bang đó bắt, ai biết được có chuyện gì? Ta cũng chưa nói mình muốn nói ra chuyện này, còn muốn xem ngươi đối đãi như thế nào, nếu đối xử không tốt với ta thì miệng ta cũng khó mà quản

https://thuviensach.vn

được. Ê, ngụy quân tử, ngươi là đệ tử Võ Đang, chắc biết Vô Kỵ ca ca ở đâu phải không? Ta có việc gấp muốn tìm hắn."

Ân Ly trong lòng tuy rằng sợ hãi nhưng miệng lại nói cứng, đầu tiên lớn tiếng tức giận giải thích, lại xảo biện thoăn thoắt chuyển hướng, nói xong lại nghĩ đến khó xử trước mắt của mình, thấp giọng hỏi.

Tống Thanh Thư mặt đối mặt với Ân Ly, mắt tự nhiên nhìn xuống khuôn mặt xấu xí của nàng, ngừng lại trên đôi mắt, nhận ra ánh mắt nàng chuyển biến từ phẫn nộ đến giảo hoạt, khi nhắc đến Trương Vô Kỵ lại nhu hòa chờ đợi, trong lòng không biết sao lại thấy khó chịu. Khi ở trên Quang Minh đỉnh không đi cùng một đường với Nga Mi, dĩ nhiên không biết Ân Ly từng hỏi thăm Mạc Thanh Cốc tin tức của Trương Vô Kỵ, trong lòng xúc động mà nói ra tâm ý, nhưng biết nàng từng cùng Trương Vô Kỵ bị Diệt Tuyệt sư thái bắt được, hai người từng cùng chung hoạn nạn.

Lúc này nhìn nha đầu xấu xí trong mắt không chút nào có võ lâm tuấn tài như hắn, chỉ lo hỏi cái tên chỉ biết nhìn nữ tử xinh đẹp là Trương sư đệ, trong lòng không khỏi nổi lên một trận tức, nói bằng một giọng không biết vui hay giận:

"Thứ nhất, ta không họ Ê, ta họ Tống tên Thanh Thư, ngươi có thể gọi ta là Tống công tử, Tống thiếu hiệp, đương nhiên gọi là Thanh Thư cũng được. Thứ hai, Vô Kỵ ca ca của ngươi mang theo tiểu quận chúa Thát tử của hắn cùng nhau đi đâu không rõ, ngươi cho rằng bản thiếu hiệp rảnh rỗi không có việc gì buổi tối đi dạo phân đà Cái Bang sao? Còn không phải nhận được tin Thất sư thúc bọn họ tìm ngươi giữa đường lại mất tích, tìm mấy ngày chỉ nghe được tin Vô Kỵ ca ca của ngươi mang theo tiểu quận chúa cẩm y hoa phục dạo chơi khắp nơi thôi, nhân gia cũng chẳng thèm lo lắng cho ngươi đâu."

"Sẽ không, A Ngưu ca… không, là Vô Kỵ ca ca hắn tốt như vậy, làm sao chỉ lo cho Triệu cô nương mà không để ý đến Tạ lão tiền bối mất tích?

https://thuviensach.vn

Còn có Mạc Thất hiệp võ công cao như vậy, đang yên đang lành sao có thể mất tích chỉ bằng bọn Cái Bang tầm thường đó? Ngươi gạt ta, ta không tin ngươi nói đâu! Hừ, ngụy quân tử chính là ngụy quân tử, sao không đi mà nịnh nọt lão tặc ni?"

Ân Ly lắc đầu không tin lời Tống Thanh Thư nói, nhưng nàng thương chưa khỏi hẳn, hiện giờ lại xúc động mạnh, toàn thân khí huyết bốc lên, tứ chi vô lực, thân thể bủn rủn nhũn xuống.

Tống Thanh Thư nhìn Ân Ly xém chút té ngã, vội đỡ lấy, thấy nàng sắc mặt trắng bệch, tứ chi vô lực vội ôm lấy đặt lên giường, mặt mang vẻ xấu hổ nói:

"Được rồi, ngươi đừng khổ sở, ta cũng có chút không nói thật, Vô Kỵ ca ca của ngươi quả thật cùng một chỗ với Thát tử quận chúa, tuy rằng không phải dạo chơi mà là đang tìm kiếm ngươi và Tạ lão tiền bối."

"Ta không khổ sở, A Ngưu ca tâm địa tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc không để ý đến nghĩa phụ của mình, ta tin hắn không phải loại người lang tâm cẩu phế như vậy, ta vừa rồi chỉ là nội thương tái phát thôi. A, đúng rồi, ngươi vừa nói Mạc Thất hiệp mất tích là có chuyện gì? Ta bị bắt cũng chưa từng nghe nói Mạc Thất hiệp gặp chuyện không may."

Ân Ly bị Tống Thanh Thư ôm đặt trên giường, sắc mặt đỏ lên, nghe Tống Thanh Thư giải thích lòng mới bình thản lại, nhìn hắn bộ dáng xấu hổ tự trách không khỏi nhẹ giọng giải thích.

Tống Thanh Thư thấy nàng ánh mắt sáng đã dịu dàng trở lại, trong lòng lúc này mới thoải mái xuống, nghe Ân Ly lo lắng, khuôn mặt thả lỏng, đắc ý nói:

"Ngươi cứ yên tâm, Thất sư thúc của ta võ công cao hơn ta nhiều, tuyệt đối không có việc gì, ta chỉ lo Chỉ Nhược đi theo hắn, có lẽ sẽ vướng

https://thuviensach.vn

tay chân. Còn thương của ngươi là chuyện gì? Là bọn người Cái Bang làm sao? Để ta xem."

Nói xong liền kéo tay Ân Ly cẩn thận xem mạch, phàm là người học võ tinh thông nội lực đều biết cách trị nội thương.

"Không phải, không liên quan gì bọn chúng, khi ta bị bắt thì thương chưa lành nên không dùng võ được, bằng không lũ gà rừng chó núi như chúng có thể bắt được ta sao? Là bà bà muốn giết ta. Mà thôi đừng nói chuyện đó nữa, Mạc Thất hiệp là mất tích cùngChutỷ tỷ sao?Chutỷ tỷ và Mạc Thất hiệp võ công đều tốt như vậy mà lại gặp chuyện. Thương của ta, nếu không phảiChutỷ tỷ giúp cũng đã sớm chết."

Ân Ly thấp giọng lẩm bẩm, phảng phất nhớ lại lúc phiêu lưu trên thuyền.

Tống Thanh Thư gõ đầu Ân Ly một cái, cử chỉ tự dưng lại thân cận, Ân Ly ngơ ngác ôm đầu mà không phản ứng lại, Tống Thanh Thư nhìn bộ dáng nàng, bất giác có chút đau lòng, ngữ khí bớt phần đùa cợt mà có chút quan tâm nói:

"Thương thế không sao, chỉ là bị bắt lâu bị thương đến tạng phủ, cần điều dưỡng một thời gian mới được, ngươi không cần lo cho Tạ tiền bối, hiện giờ cha ta và mấy sư thúc đang giúp đi tìm, Trương sư đệ cùng quận chúa Thát tử kia cũng đang tìm kiếm khắp nơi, ngươi bây giờ quan trọng là phải tĩnh dưỡng cho khỏe, việc khác đã có mọi người quan tâm."

Ân Ly nhìn Tống Thanh Thư ánh mắt quan tâm, lời ương ngạnh ra đến miệng cũng đành thu trở về, nhìn Tống Thanh Thư đáp lại nhanh không để nàng phản đối, trong lòng tràn đầy ấm áp, nhẹ giọng trả lời:

"Ngươi là đại hiệp Võ Đang, vì sao đối với ta tốt vậy? Trên đời này ngươi và A Ngưu ca là những người tốt nhất với ta, phái Võ Đang đối xử với mọi người thật tốt. Ta xấu như vậy, ngươi không thấy khó nhìn sao?"

https://thuviensach.vn

“May là nha đầu xấu xí cũng không đến nỗi quá xấu. Ê! Ngươi coi lòng tốt của bản thiếu hiệp là đồ rẻ sao? Nếu không thấy ngươi còn có chút thông minh, ta cũng chẳng mạo hiểm đắc tội Cái Bang đi phiêu lưu cứu ngươi đâu. Ngươi không cần lôi A Ngưu ca của mình ra so với ta, hắn so được sao?”

Tống Thanh Thư mặt vênh lên đắc ý tự kỷ đáp.

Ân Ly không dự đoán được phản ứng của hắn lại thế, khi nàng cảm tạ Trương Vô Kỵ, hắn dịu dàng khiêm tốn đáp lại, không ngờ Tống Thanh Thư lại tỏ ra thiếu hiệp kiêu ngạo, bộ mặt thật đáng ghét, không khỏi cả giận mắng:

“Ngươi cút cho ta, ta không thèm quản ngươi, đáng ghét!”

Ân Ly lấy gối bằng sứ ném qua, vẫn chưa hết giận, nhưng không còn sức để đứng dậy đánh hắn.

“Ha ha! Không đánh được rồi, bản thiếu hiệp cũng không tiếp đâu, vì cứu ngươi mà quên cả Lôi Tuyết, ngươi trước hãy nghỉ ngơi, đừng tùy tiện ra ngoài, đệ tử Cái Bang rải khắp thiên hạ, không có chỗ nào mà bọn chúng không tìm ra đâu. Ta đi đón Lôi Tuyết trước rồi về bốc thuốc cho ngươi, khi nào về sẽ nói với ngươi, cứ yên tâm đi, ta sẽ đem tin tức ngươi bình an truyền cho A Ngưu của ngươi để hắn an tâm mà chăm chỉ tìm kiếm Tạ lão tiền bối.”

Tống Thanh Thư thoải mái tự nhiên bắt được cái gối sứ, trêu chọc Ân Ly mấy câu, thấy Ân Ly nổi giận rồi liền chạy nhanh lấy người, chỉ còn giọng nói vọng lại quanh quẩn bên tai. Ân Ly mở cửa sổ nhìn thân ảnh đang đi xa dần vào màn đêm, phẫn nộ trong lòng biến mất vô tung, ngược lại dâng lên vui vẻ khó tả.

Từ ngày ấy sau khi Tống Thanh Thư mang theo Lôi Tuyết trở về liền chiếu cố Ân Ly, Ân Ly tuổi còn nhỏ giống Tống Thanh Thư cùng thích Lôi

https://thuviensach.vn

Tuyết, mỗi ngày uống thuốc luyện công xong liền ôm Lôi Tuyết chơi đùa, tại đây những ngày thanh tịnh khó mà có được, hai người vô ưu vô lự sống thật vui vẻ không chút phiền não. Tống Thanh Thư cũng đem công việc tìm kiếm Mạc Thanh Cốc bỏ ra sau đầu, hắn tin có Chu Chỉ Nhược thông minh cơ trí, hai người không có khả năng xảy ra chuyện gì, cũng không nghĩ đến hai người kia có thông minh mấy vẫn là người, vẫn gặp cửu tử nhất sinh như thường.

Ân Ly tuy lo lắng cho Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược, Mạc Thanh Cốc, nhưng cũng biết võ nghệ của bọn họ như vậy, bản thân mình cũng không giúp được gì, mỗi ngày đều chăm chỉ tu dưỡng cùng vui vẻ để khôi phục dung mạo và tăng cường võ công, mỗi ngày đều không ngừng luyện tập tâm pháp Chu Chỉ Nhược tặng, cũng thử đem kiến thức võ học Tạ Tốn truyền thụ ra luyện tập. Nàng tuy xuất thân bất phàm nhưng rời nhà quá sớm, võ công Kim Hoa bà bà truyền thụ lại là ngoại tộc, đối với loại võ công cao cường tâm đắc của Tạ Tốn cũng khó mà lý giải.

Nàng biết Tống Thanh Thư võ học được truyền thụ từ danh gia, tri thức uyên bác, thường đem chỗ khó hiểu ra hỏi hắn, Tống Thanh Thư sau khi có được Bắc Cái võ học tinh nghĩa, lại qua một trận học vẹt Võ Mục Di Thư, một thời gian chạy nhảy gần như đã rơi rụng hết, gần đây phải học lại mới khôi phục như cũ, giờ nhìn thấy Ân Ly tuy dưỡng thương và chơi đùa khá nhiều cũng không quên tự mình cố gắng, không khỏi bội phục, liền bớt nghịch ngợm một chút, nghiêm túc học võ công Bắc Cái.

Bộ võ học mày mở ra cả một khoảng trời khác, giúp hắn thoát ra lý luận võ học lấy nhu thắng cương của Võ Đang, nhận thức đến loại sức mạnh chí cương uy mãnh, đem Hàng Long Thập Bát chưởng chăm chỉ học được, sở học lại càng tinh thâm, tuy rằng chỉ học được mấy chưởng này cũng khiến Tống Thanh Thư tự xấu hổ với tiền bối, bản võ học tinh nghĩa này chưa đầy đủ, cơ mật bên trong còn có rất nhiều chưa viết ra, có thể tưởng tượng được vị tiền bối đó thành tựu tuyệt không kém Thái sư phụ. Ở

https://thuviensach.vn

Võ Đang, có thể kiêu ngạo chính là võ học toàn bộ do Thái sư phụ sáng tạo ra, mà võ công của vị tiền bối này là đời đời tương truyền.

Cứ như thế, hai người cứ chạy quanh vừa tránh né tầm mắt Cái Bang vừa học võ công, đương nhiên không quên tiểu Lôi Tuyết, mấy lần vì tranh nhau ai được ôm nó mà ra tay đánh nhau to, có lẽ là do ngày nào cũng đều gặp đi. Tống Thanh Thư mỗi ngày đều hô nha đầu xấu xí cũng không chú ý lắm đến khuôn mặt Ân Ly, qua mấy lần bong da xong, làn da càng ngày càng bóng mịn, dung mạo cũng dần khôi phục như người thường, còn Ân Ly với Tống Thanh Thư càng ngày càng tự nhiên thân cận, u sầu thiếu nữ cũng tan đi cũng ít, ngày ngày đều hô to gọi nhỏ Tống Thanh Thư, không thấy có gì không ổn.

Một ngày, hai người đến Đại Đô, khi vào thành sắc trời đã tốt, ánh nắng cuối cùng đã tắt. Vào thành, hai người thấy già trẻ lớn bé đều đổ nước quét rác dọn đường cái sạch sẽ, mỗi cửa nhà đều trang hoàng hương án, thấy kỳ lạ, sau khi vào khách sạn, nghe tiểu nhị nói mới biết mai là ngày đại du hoàng thành.

Ân Ly sống lâu ngoài hải đảo không biết là chuyện gì, Tống Thanh Thư đọc sách nhiều cũng có hiểu biết, liền giải thích:

“Mỗi năm một lần, hoàng đế Thát tử đại du hoàng thành, Thát tử thờ Lạt Ma, hàng năm đều tới chùa Khánh Thọ dâng hương, có đến mấy vạn nam thanh nữ tú hóa trang du hành, từ đầu đến cuối phải đến ba bốn chục dặm, rất náo nhiệt. Ngươi nếu muốn nhìn đêm nay ngủ cho ngon, sáng mai dậy sớm, đến trên lầu cạnh chùa Khánh Thọ chiếm chỗ, sẽ được thấy Thát tử cẩu hoàng đế, hoàng hậu, quí phi, thái tử, công chúa tất cả đủ hết, mà có khi còn có thể nhìn thấy Vô Kỵ ca ca sắp làm quận mã gia của ngươi cũng nên!”

Nói có vẻ châm chọc, nhưng Ân Ly không so đo với hắn, trên đường nghe nhiều câu còn ghê gớm hơn, cam đoan nàng bênh Trương Vô Kỵ một

https://thuviensach.vn

câu, hắn sẽ chọc lại gấp mười, hiểu điều này xong, Ân Ly không bao giờ trước mặt Tống Thanh Thư nói A Ngưu ca thế này thế khác nữa, không thèm quan tâm hắn nói gì, quay thẳng về phòng nghỉ ngơi. Tống Thanh Thư thấy Ân Ly không lên tiếng phản đối, ngược lại quay trở về phòng liền biết nàng đồng ý với đề nghị của hắn, mặt cười cười, liền bảo tiểu nhị đem đến hai thùng nước cho bọn hắn rửa mặt chải đầu.

Sáng sớm hôm sau nghe ngoài đường ồn ào, mở cửa sổ ra chỉ thấy trên đường vô số nam nữ y phục đẹp đẽ đi về hướng bắc, người người cười nói vui vẻ, so với Tết còn vui hơn, xung quanh bốn bề tiếng pháo đì đùng không ngớt. Hai người ăn mặc chỉnh tề đi ra đường bên ngoài cửa điện Ngọc Đức, nhìn cảnh Đại Đô náo nhiệt khó gặp.

Hai người cũng trùng hợp, nhìn thấy tiết mục trong nguyên tác bày cho Trương Vô Kỵ xem*, lại gặp Hán nhân quên nỗi nhục mất nước, Thát tử tàn sát cũng không dám phản kháng, vui vẻ trong lòng nhất thời chìm xuống, không còn tâm tư vui chơi gì nữa, lặng thinh xuống lầu, đi ngược dòng người đến một ngã tư vắng vẻ, trong lòng dâng lên nỗi lo lắng, nhất là Tống Thanh Thư, trong lòng biết việc Diệt Tuyệt sư thái muốn giao cho hắn tất nhiên là trọng trách, hắn trước đây từng đoán được mà không có ý định nhận trách nhiệm nặng nề này, hắn không có ý định muốn đứng nơi cao có quyền cùng địa vị, chỉ muốn bản thân được sống vui vẻ mỗi ngày.

*Cảnh lễ hội bị làm loạn, lính Mông Cổ không bắt được thủ phạm liền lôi bừa dân chúng ra giết (muốn biết rõ hơn xem nguyên tác nha ^^).

Cho đến hôm nay, nhìn Đại Đô mất nước mà không chút nào thấy nhục, không vì bị coi là thấp kém mà phẫn nộ, ngược lại đoán ý nịnh bợ bọn Mông Cổ, làm tay sai cho chúng, có một loại cảm giác như mọi người đều say mình hắn tỉnh, khiến lòng hắn không cách nào giữ cho an. Hai người trong lòng nặng nề, tùy ý dạo bước, không biết đi bao lâu, càng đi càng vắng vẻ, cho đến khi tinh thần yên lại thì nắng đã tan hết, trời cũng đã muộn.

https://thuviensach.vn

Ân Ly lúc này mới cảm thấy bụng đói, thấy bên cạnh có một quán rượu nhỏ sáng đèn, trong lòng vui vẻ kéo Tống Thanh Thư đi vào. Hai người vì tránh né người của Cái Bang nên luôn đeo mạng che mặt như những người giang hồ, không sợ bị lộ sóng vai bước vào. Trong quán yên tĩnh không có khách, bên cạnh quầy chỉ có một tên tiểu nhị ngồi ngủ gật, trong lòng yên tâm, gọi chút rượu và thức ăn rồi ngồi vào bàn sau bức bình phong. Dù sao không muốn bại lộ thì cẩn thận vẫn là tốt hơn, Ân Ly không nghĩ đến hiện giờ nàng không xấu như trước nữa, mỗi ngày dần dần chuyển biến, nàng từ lâu chưa soi gương, tự nhiên là không chú ý đến bản thân có thay đổi.

Rượu và thức ăn bê lên, hai người không nói gì cùng ăn, nghĩ chuyện của mình, dù sao vừa rồi quá xúc động. Ăn sắp xong, lại nghe một tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào, nghe hô hấp có thể đoán ra là cao thủ. Hai người đang giấu mình không khỏi nổi lên cảnh giác, Tống Thanh Thư nắm chặt bội kiếm, cẩn thận đề phòng.

Không ngờ người nọ bước vào nhưng trực tiếp đi vào phòng trong, hai người nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thật là may mắn. Lúc này, phòng trong bỗng vang lên tiếng hai người nam nữ thấp giọng kinh ngạc. Ân Ly và Tống Thanh Thư cả kinh, phòng trong thì ra còn có khách, không biết người vừa vào là nam hay nữ mà nội công cao như vậy, cũng do bình phong che chắn mà hai người không thấy được là ai, Ân Ly trong lòng tự dưng không yên, cảm thấy thanh âm hai người đó thật quen tai.

Lúc này truyền đến tiếng người nữ:

“Chàng … chàng sao lại đến đây?”

Ân Ly biến sắc, ngón tay nhúng vào rượu viết lên mặt bàn cho Tống Thanh Thư biết: Triệu Mẫn. Tống Thanh Thư chỉ nhìn từ xa Triệu Mẫn hai lần, chưa từng tiếp xúc, không quen thuộc như Ân Ly nghe một lần đã nhận ra.

https://thuviensach.vn

“Ta đi dạo qua đây, nhân tiện bước vào thử xem, đâu ngờ…… Còn có ai sắp đến chăng?”

Giọng nam có vẻ kích động, thanh âm vừa vang lên, Ân Ly không nói gì, Tống Thanh Thư cũng nghe ra đó là Trương Vô Kỵ, không biết hai người này hẹn nhau hay tình cờ gặp, nhìn Ân Ly trong mắt biến chuyển. Hắn cũng biết tình cảm của nàng, không ngờ tùy tiện đi dạo mà cũng gặp được, chẳng lẽ thật sự là thiên ý? Nghĩ đến đây, hắn không khỏi chán nản trong lòng, không còn muốn ăn cơm nữa, hai người đều rầu rĩ ngồi yên lặng.

Bên kia, Triệu Mẫn tâm tình cũng không yên ổn, có chút ngượng ngùng do dự đáp:

“Chẳng có ai cả. Hai lần trước ta uống rượu với công tử ở đây, chàng ngồi trước mặt, thành thử… thành thử ta cũng bảo tiểu nhị mang thêm một bộ chén đũa.”

“Triệu cô nương!”

Ân Ly và Tống Thanh Thư nghe tiếng gọi đó, đều nhận thấy trong tiếng Trương Vô Kỵ cảm tình nồng đậm.

“Chỉ hận rằng… hận rằng ta sinh ra trong một gia đình Mông Cổ quyền quí, phải làm kẻ đối đầu với chàng…”

Giọng Triệu Mẫn buồn rầu ảm đạm, Ân Ly nghe lại biến sắc, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Trương Vô Kỵ thấp giọng chua xót:

“Đúng thế, ta không nên giấu giếm cô, Triệu cô nương, tình ý của cô tại hạ cảm kích, chỉ tiếc chúng ta hai phe lưỡng lập, mà biểu muội Châu Nhi đối với ta toàn tâm toàn ý, ta không thể làm nàng tổn thương.”

https://thuviensach.vn

“Từ khi ta nghe được chàng và Ân cô nương chẳng những là biểu huynh muội, còn có hôn ước, cứ tưởng rằng đó là tiên nữ trên trời, ít nhất cũng xinh đẹp hơn Chu cô nương của Nga Mi, chỉ hận không thể giết nàng, cho đến khi nhìn thấy nàng thực xấu xí, mà chàng lại lời ngon tiếng ngọt không hề chán ghét, trong lòng vừa thương hại lại hận không thể giết nàng, đối với chàng lại càng không buông tâm nổi, lo lắng chàng tức giận, thân nhân bằng hữu của chàng ngay cả nàng ta đều không đụng đến, ta đối với chàng như vậy, nhưng chàng không nói với ta được nửa câu vui mừng.”

Triệu Mẫn ngữ khí u oán kèm theo chua xót, rồi lại đằng đằng sát khí.

Trương Vô Kỵ đối với Triệu Mẫn đang nổi giận không chút lo lắng, càng cảm động tình ý Triệu Mẫn dành cho mình, áy náy đáp:

“Triệu cô nương, đúng ra ta chẳng nên đến đây, cũng không nên gặp lại cô làm gì. Ta đã có hôn ước, chẳng nên làm cho cô thêm buồn phiền. Cô là thân cành vàng lá ngọc, từ nay hãy quên cái kẻ dân dã sơn thôn này đi.”

Triệu Mẫn ảm đạm, thâm tình chân thành ôn nhu nói:

“Ngày đó Ân cô nương nói chàng cắn nàng một cái khiến nàng vĩnh viễn ghi nhớ hình ảnh chàng, chỗ ta cắn chàng đây, dù chàng võ công cao đến đâu, y đạo giỏi đến đâu, cũng không thể nào làm mất được vết sẹo này. Cái sẹo trên tay chàng chàng không trừ được, làm sao xóa được vết thương trong tim ta?”

Ân Ly nghe Triệu Mẫn trong đó tâm tình triền miên không dứt với Trương Vô Kỵ, hắn lại không nỡ buông rời, cảm thấy mình thân phận thấp kém, không xứng với quận chúa cành vàng lá ngọc, dù nói cự tuyệt mà ngữ khí dùng dằng dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng, hai người này biết rõ nàng hận nhất là kẻ lăng nhăng, lại không nghĩ đến cảm giác của nàng, lấy vết sẹo khiến nàng động tâm ra mà nói, trong lòng càng tức giận.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng bật dậy chạy vào phòng trong, Tống Thanh Thư càng thêm tức giận, tuy rằng hắn cũng không hiểu mình giận cái gì, vội vàng chạy theo, hai người vào trong trợn mắt há mồm nhìn, chỉ thấy Triệu Mẫn hai tay ôm Trương Vô Kỵ hôn hắn, Trương Vô Kỵ ý loạn tình mê, hai tay cũng ôm thắt lưng Triệu Mẫn, đúng là triền miên không dứt.

Triệu Mẫn đứng đối diện ngay cửa, Trương Vô Kỵ quay mặt hướng ngược lại, hai người tiến vào, vì ăn cơm mà đã bỏ sa che mặt xuống lộ ra hình dáng thật, Triệu Mẫn tuy chỉ nhận ra Tống Thanh Thư, không nhìn ra cô nương đôi chút xinh xắn kia là Ân Ly mặt chưa hoàn toàn khỏi hẳn mà nàng vẫn đố kỵ, nhưng đã quyết định thật nhanh, cắn mạnh vào môi Trương Vô Kỵ một cái bật máu ra rồi đưa tay xô mạnh vào vai hắn, xoay mình nhảy ra khỏi cửa sổ, giọng bi thương kêu lên:

“Chàng là tiểu dâm tặc, ta ghét chàng, ta hận chàng!”

Để lại Trương Vô Kỵ miệng mang dấu răng đứng thất thần. Ân Ly tiến vào thấy bộ dáng này, chỉ thấy trong lòng quặn đau, nhớ đến mẹ bị phụ thân ruồng rẫy, nhớ mẹ bị bọn Nhị nương chèn ép hành hạ, là nam tử đều không chuyên tình. Dù là Trương Vô Kỵ hay Tăng A Ngưu, hắn đều đã đáp ứng toàn tâm toàn ý đối với nàng, khi nàng bị thương quay về Trung Nguyên, Tạ Tốn hiền hòa khoan dung yêu thương nàng như Trương Vô Kỵ, vì thế mới khiến nàng hạ quyết tâm thực hiện hôn ước, chính thức thừa nhận nó.

Bây giờ mới chỉ qua hơn một tháng, Tạ Tốn sinh tử chưa rõ, Vô Kỵ ca ca của nàng lại cùng nữ nhân khác tâm sự triền miên, hôn nhau nồng nhiệt, vậy thì muốn nàng phải nhận hôn sự một nam một nữ toàn tâm toàn ý như thế nào đây? Có hôn ước với hắn, lại là thân nhân, phải nghĩ sao đây? Nàng khó thở, giận vô cùng, bất chấp Tống Thanh Thư có ở đây, lao đến tát mạnh Trương Vô Kỵ hai ba cái, giận dữ:

https://thuviensach.vn

“Đi tìm cành vàng lá ngọc của ngươi đi! Đồ xấu xa nhà ngươi thì ra cũng giống hệt phụ thân, hoa tâm, may mắn ta còn chưa gả cho ngươi!”

Nói xong vận khinh công nhảy ra ngoài cửa sổ, bỏ rơi luôn Tống Thanh Thư vẫn cùng đi.

“Nha đầu xấu xí!”

“Châu Nhi biểu muội!”

Hai nam nhân cùng kêu lên, bất chấp nói gì chạy vội đuổi theo, trong khoảnh khắc, Tống Thanh Thư oán hận trừng mắt nhìn Trương Vô Kỵ.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 9: Tống Thanh Thư (4)

Tống Thanh Thư chưa bao giờ oán hận mình như vậy, ngày thường bướng bỉnh không chăm chỉ luyện võ, khiến hắn khi đuổi theo Ân Ly không thể gặp được nàng trước, làm dịu đau buồn cho nàng. Rời khỏi quán nhỏ đuổi theo, võ công và khinh công của hắn không kịp với Trương Vô Kỵ, chờ hắn đuổi đến phía xa xa, chỉ thấy nha đầu xấu xí của hắn òa khóc nức nở trong lòng Trương Vô Kỵ hai má sưng đỏ, mắng phụ thân nàng, mắng A Ngưu ca, mắng Trương Vô Kỵ.

Nha đầu xấu xí, nha đầu xấu xí của hắn, hắn sao có thể nghĩ như thế, nha đầu kia xấu như vậy, nàng là vị hôn thê của Trương sư đệ, làm sao lại có thể là của hắn? Tống Thanh Thư nhìn hai người phía xa, thất hồn lạc phách lảo đảo rời đi, mờ mịt đến một khách sạn gần nhất, lần đầu tiên không để ý hình tượng, vứt luôn phong phạm, ôm bình rượu to uống ừng ực.

Trong lòng mù mịt, tại sao nhìn thấy nha đầu xấu xí trong lòng vị hôn phu của nàng lại khổ sở như vậy? Loại khổ sở này khiến hắn không thở nổi, tim giống như bị một con dao sắc mài qua mài lại, vừa đau vừa chua xót, thậm chí hắn còn nảy sinh một ý nghĩ độc ác, muốn đem cốt nhục duy nhất của Ngũ sư thúc kia hung hăng tra tấn, muốn giết hắn, muốn cho hắn thân bại danh liệt. Ngón tay Tống Thanh Thư nắm chặt lại một chút, vò rượu đang cầm vỡ toang, mảnh vỡ rơi loảng xoảng xuống đất.

Tống Thanh Thư hơi giật mình nhìn bàn tay còn nguyên vẹn không chút hao tổn, trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, vì sao hắn muốn dùng đau đớn để ngăn cản ác ý trong lòng cũng không xong? Hắn cớ sao lại phải đau

https://thuviensach.vn

lòng như thế, hắn không phải sớm biết nha đầu xấu xí kia đã có người trong lòng rồi sao? Biết nha đầu xấu xí cùng người trong lòng nàng đã định hôn ước, vì sao nhìn thấy hai người cùng một chỗ, một khắc kia lại khổ sở như vậy?

Là vì Trương Vô Kỵ không chung tình với nha đầu xấu xí mà bất bình sao? Vậy tại sao nghĩ đến Trương Vô Kỵ thích quận chúa Thát tử kia trong lòng ngược lại có chút vui vẻ? Tống Thanh Thư một ngụm lại một ngụm uống lại uống, mặc kệ càng uống càng say, mặc kệ phải quay về khách sạn của mình, chỉ cảm thấy giờ phút này hắn mong muốn nhất là không nhìn thấy nha đầu xấu xí kia nữa.

Một trận say mèm kết thúc vào đêm khuya, trên đường cấm đi lại, tiểu nhị khách sạn lôi Tống Thanh Thư vẫn đang ôm chặt bình rượu ném ra cửa vào màn đêm tối om. Trước khi mê man, trong lòng hắn lại thực rõ ràng, chỉ cười nhạo chính mình, tỉnh đi thôi, đồ nhát gan! Không phải là yêu một người quái dị hay sao? Yêu một nữ tử ma giáo, yêu vị hôn thê của sư đệ, yêu một nha đầu xấu xí đã có ý trung nhân, yêu liền yêu, vì sao không dám thừa nhận?

Yêu, thì ra là yêu, Tống Thanh Thư ôm bình rượu, nằm trên mặt đất nhìn trăng sáng trên cao, mắt say lờ đờ, thể xác và tinh thần đều đông lại, đắm chìm trong phát hiện mới. Thì ra hắn yêu nha đầu xấu xí, thì ra Tống Thanh Thư yêu Ân Ly, đây là cảm giác yêu sao? Vừa đau đớn vừa chua xót nhưng trong tim lại ngọt ngào, trong ánh mắt lờ đờ của Tống Thanh Thư hiện lên một tia cười khổ, trong đầu nhớ lại thời khắc quen biết nàng trước đây, từng chút từng chút, nghĩ đến cô bé khẩu xà tâm phật kia, Tống Thanh Thư nặng nề ngủ.

Sau mấy ngày hắn cũng không quay về khách điếm, biết rõ tâm sự của bản thân lại càng tuyệt vọng, không muốn gặp nàng. Mỗi giờ mỗi khắc hắn chỉ muốn đắm chìm trong men say của rượu mới có thể không nhớ đến những suy nghĩ, bận tâm vô dụng, càng có thể trong mộng được gặp nàng,

https://thuviensach.vn

nhớ lại từng chút từng chút, đôi khi hắn thật muốn nếu hắn không phải cái gì mà đại hiệp chính phái đệ tử Võ Đang thì tốt rồi, như vậy có thể quang minh chính đại mà cướp nàng về, chẳng sợ trong lòng nàng không có hắn.

Từ thiếu hiệp phong tư trác tuyệt lưu lạc thành một con ma men thật sự rất nhanh, không có một chút phong thái nào, ngày này qua ngày khác say lúy túy, không biết bao lâu đến một ngày, Nhị sư thúc tìm thấy hắn, đưa hắn về đầu tiên là dần cho một trận, lại ném vào sông đào bảo vệ thành cho tẩy rửa sạch sẽ, cho đến khi không còn ngửi thấy mùi rượu mới thôi. Sư thúc không hỏi hắn vì sao lại biến thành như vậy, chỉ nói nếu hắn uống say thêm một lần nữa sẽ đánh gãy chân.

Nhị sư thúc ngoài mặt không thèm quan tâm đến hắn, chỉ chăm chăm đi Hào Châu, nhưng trên đường lại âm thầm giúp hắn bốc thuốc chữa cho cái dạ dày do gần đây uống quá nhiều rượu mà tổn thương, lại truyền cho hắn nội công tâm pháp điều dưỡng lục phủ ngũ tạng, tứ chi kinh mạch bị hao tổn, khiến Tống Thanh Thư nhớ lại mình vẫn là đệ tử Võ Đang, trên có Thái sư phụ, phụ thân và các sư thúc cần hắn hiếu kính, dưới còn các sư đệ, sư điệt cần hắn dạy dỗ, lúc này mới tạm thời không nghĩ đến vết thương lòng, dốc lòng học tập với Nhị sư thúc.

Nhưng đến Hào Châu hắn mới biết, Nhị sư thúc dẫn hắn đến hội họp với phụ thân và các sư thúc khác, thì ra là vì Minh giáo ở Hào Châu đại thắng, Bạch Mi Ứng Vương, Tả Sứ, Ngũ Tán Nhân nhân việc vui mà tổ chức luôn hôn lễ cho giáo chủ cùng thiên kim của Thiên Ưng giáo. Nhị sư thúc từ núi Võ Đang phụng mệnh Thái sư phụ mang theo quyển kinh Thái Cực Quyền do Thái sư phụ tự tay viết đến chúc mừng, lễ vật còn lại do phụ thân bọn họ sắm sửa. Hắn không ngờ Thái sư phụ lại yêu thương Trương Vô Kỵ như thế, ngay cả Thái Cực Quyền tâm huyết sáng chế cả đời đều tặng cho Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ, thật sự không có cách nào khiến Tống Thanh Thư không đố kỵ ngươi được, người con gái hắn thích trong

https://thuviensach.vn

lòng chỉ có ngươi, trưởng bối của hắn đều yêu thương ngươi nhiều hơn, thật sự khiến cho lòng người vô pháp cân bằng.

Gặp lại Ân Ly, nàng đang ôm Lôi Tuyết ngoài sân chơi đùa. Trạch viện này là một tòa nhà lớn của người Mông Cổ khi nghĩa quân tấn công Hào Châu chiếm được, giàu có nhất nhì Hào Châu, qua mấy ngày nàng sẽ thành thân với Trương Vô Kỵ ở đây. Tống Thanh Thư thở dài, cố ép mình không nghĩ đến việc này nữa. Thích thì sao chứ? Hắn không thể như Trương sư đệ không cần cố kỵ điều gì, có thể sau khi tình chàng ý thiếp với quận chúa Thát tử lại quay sang thành thân với nha đầu xấu xí coi như không có chuyện gì ngay được.

Tống Thanh Thư ngẩng đầu nhìn nàng trong hoa viên, lúc này Ân Ly mặc một bộ y phục đỏ rực, thân hình thướt tha, dung nhan đã hoàn toàn hồi phục, xinh đẹp mê người đứng trong bụi hoa, quả nhiên người còn đẹp hơn hoa, nhưng đôi mày hơi hơi nhăn lại, gọi tới gọi lui Lôi Tuyết đang leo trên cành cùng nàng chơi đùa.

Ân Ly lúc này võ công đã không kém, nhĩ lực cũng tốt, Tống Thanh Thư mới tiến đến vài bước, nàng nghe tiếng bước chân quay đầu lại, nhìn thấy Tống Thanh Thư, nhất thời đôi mày giãn ra, mặt hớn hở nói:

“Ta nghe nói mấy vị đại hiệp của Võ Đang đều đã đến, đoán ngươi cũng đến cùng. Ê, quỷ đáng ghét, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Ta cùng Vô Kỵ ca ca đợi ngươi mấy ngày cũng không thấy bóng dáng, sau nhận được tin Hào Châu chiến thắng mới đến đây.”

Tống Thanh Thư cô đơn cười, không biết nên nói gì cho tốt, trong lòng lại không nói lên lời, đành ôm Lôi Tuyết, một bên dùng nó làm sự chú ý của mình dời đi, một bên tự nhiên đáp lại, đương nhiên đề tài vẫn là tránh nặng tìm nhẹ.

https://thuviensach.vn

“Nha đầu xấu xí dù xinh đẹp lên nhưng tính vẫn vội vàng như vậy, hỏi nhiều câu một lúc có mệt không? Ngày đó ta có một số việc cần làm, lại thấy Trương sư đệ đuổi theo ngươi, việc đã rất gấp nên không kịp chào đã phải đi rồi.”

Ân Ly không nghĩ nhiều, gặp được Tống Thanh Thư, lo lắng nhiều ngày cũng thả lỏng, lại thấy Tống Thanh Thư chỉ lo chơi đùa cùng Lôi Tuyết, trong lòng không hiểu vì sao quýnh lên, mở miệng:

“Ê! Đến chúc mừng ta có mang theo lễ vật không? Ta nói cho ngươi nè, Lôi Tuyết là của ta, ngày đó ngươi để nó ở khách sạn, không cần nó nữa, về sau nó là của ta.”

“Không được, Lôi Tuyết ta không cho ai hết, ngày đó ta cũng không phải cố ý, mà dù nếu ngươi không mang nó đi, bằng bản sự của nó, nhất định có thể tìm được ta. Về phần lễ vật, ngươi thật muốn sao?” (Tống Thanh Thư nhận vơ, Lôi Tuyết của Chỉ Nhược, của you bao giờ?= =)

Tống Thanh Thư nghe Ân Ly hỏi lễ vật, tim lại đau nhói, ánh mắt chăm chú nhìn Ân Ly, lại thêm Ân Ly nói hắn bỏ lại Lôi Tuyết, trong lòng lại hổ thẹn, nhất thời thấy mất mát vô cùng.

Ân Ly thấy Tống Thanh Thư nhìn thẳng vào mắt nàng, tim đập mạnh, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn tựa hồ truyền đến cho nàng một thứ cảm giác mãnh liệt, trong lòng bất giác thấy ê ẩm, không quan tâm đến lễ vật hay tranh Lôi Tuyết nữa, lo lắng bắt lấy cánh tay Tống Thanh Thư hỏi:

“Ngươi làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Tống Thanh Thư nhìn Ân Ly lo lắng cho hắn, rốt cuộc bất chấp tình cảm của hắn có thể bị lộ ra, giữ lấy hai vai Ân Ly hỏi:

https://thuviensach.vn

“Nha đầu xấu xí, ngươi biết rõ Trương sư đệ cùng quận chúa Thát tử dây dưa không rõ, vì sao lại đồng ý thành thân?”

Ân Ly khó có lúc thấy Tống Thanh Thư bộ dáng không khống chế được như lúc này, nghe hắn hỏi trong lòng mờ mịt một chút, mới đáp lời, không phát hiện ra trong giọng mình cũng không chắc chắn lắm:

“Đó là Triệu Mẫn đơn phương tình nguyện, Vô Kỵ ca ca biết ta hận nhất là không chung tình, hắn đồng ý sẽ đối với ta toàn tâm toàn ý, ngày đó Vô Kỵ ca ca không phải cự tuyệt nàng sao?”

“Ngươi tin, tin lời hắn nói, vậy ngươi tin ta sao? Ngươi nhìn ta, ngươi hiểu chứ? Hiểu lòng ta chứ?”

Tống Thanh Thư không kìm được cảm xúc, trong mắt tràn đầy tình ý không chút che giấu.

Ân Ly nhìn Tống Thanh Thư như vậy, muốn rời mắt, thoát khỏi tay hắn lại có chút luyến tiếc, không khỏi trầm mặc không nói gì. Một lúc lâu, nàng thấy Tống Thanh Thư tuy rằng đã tỉnh táo lại lại không chịu nói gì, trong mắt đều là đau đớn, thấp giọng hỏi:

“Tống đại ca, huynh giận ta sao?”

“Ta không giận muội, ta là tự giận mình, biết rõ muội sắp thành thân còn nói ra những điều này.”

Tống Thanh Thư nản lòng buông tay, xoay người sang chỗ khác, sợ sẽ nhìn thấy nàng chán ghét mình.

Ân Ly đến trước Tống Thanh Thư, nhìn hắn, nghiêm cẩn nói:

“Tống đại ca, huynh đã cứu ta, ta vạn phần cảm kích, huynh đối tốt với ta, ta vĩnh viễn sẽ không quên. Không phải là huynh không tốt, là ta đã

https://thuviensach.vn

thề, đời này chỉ yêu một người, Vô Kỵ ca ca hắn đã nói là toàn tâm toàn ý với ta, ta nên tin tưởng hắn, ta sẽ không làm một người giống phụ thân, gặp một người lại yêu một người. Ta biết huynh rất tốt, nhưng chúng ta gặp nhau quá muộn, nếu là sáu năm trước ta gặp ở Hồ Điệp cốc là huynh, ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý với huynh."

Ân Ly nói xong những lời mà chính nàng cũng không rõ, xoay người chạy đi, không muốn nhìn thấy Tống Thanh Thư giận nàng.

"Nha đầu xấu xí, muội không sai, muội nói đúng, yêu một người vốn là phải toàn tâm toàn ý, muội sẽ thành thân, làm sao có thể để lại cho ta một sinh lộ mập mờ không rõ? Khiến lòng ta không chết, càng thêm thống khổ."

Tống Thanh Thư ôm Lôi Tuyết, quay người rời khỏi hoa viên, ngược hướng Ân Ly, hắn tuy nói lời rõ ràng nhưng bóng dáng thật cô đơn, không nhìn thấy xa xa phía sau, Ân Ly nhìn thân ảnh hắn, không cảm thấy bàn tay mình nắm chặt bị gai hoa đâm vào chảy máu.

Võ Đang sau khi đến rồi, lục đại phái võ lâm trừ Nga Mi đều ào ào mang lễ vật cùng chúc mừng, còn có các bang phái thế gia lớn nhỏ trên giang hồ đến dự, một là xem mặt mũi của Trương Tam Phong và Võ Đang, lại thêm hiện giờ Minh giáo thắng thế, gần đây chiến thắng liên tiếp, mọi người nói rằng đến chúc mừng, kỳ thực đều là muốn tạo quan hệ.

Qua vài ngày gần như tất cả đã đông đủ, đến ngày rằm tháng ba, đúng giờ lành, người trong Minh Giáo từ trên xuống dưới ai ai cũng thay quần áo mới. Lễ bái thiên địa được sắp xếp ở sảnh đường, treo đèn kết hoa, trang trí rực rỡ. Bức thiếp trên có bốn chữ "Giai Nhi Giai Phụ"* của Trương Tam Phong tự tay viết được treo ngay chính giữa, bản kinh Thái Cực Quyền được đặt trong một hộp thiếp vàng trên bàn chủ vị.

*Giai nhi giai phụ: vợ chồng tốt đôi.

https://thuviensach.vn

Tống Viễn Kiều làm chủ hôn đằng trai, Ân Thiên Chính làm chủ hôn đằng gái, vốn nên là phụ thân Ân Ly là Ân Dã Vương đứng ra, bất đắc dĩ hai cha con này một người hận sâu như biển, một người không chịu chấp nhận, lại không trải qua kiếp nạn sinh tử, quan hệ giữa hai bên đều không có cách nào mềm xuống, cha và con cứ như kẻ thù. Hôn lễ này dĩ nhiên hai ca ca của Ân Ly sẽ không đến, ở rịt lại chiến trường, Ân Dã Vương tuy có tới nhưng mặt mày cáu kỉnh như có ai nợ hắn mấy trăm vạn lượng.

Thiết Quan đạo nhân làm tổng tuần hành của Hào Châu, thống lãnh bộ hạ trong Minh Giáo đi vòng quanh để phòng kẻ địch có thể lẻn vào quấy phá. Thang Hòa đốc suất tinh binh nghĩa quân trấn đóng ngoài thành để ngự địch.

Sáng hôm đó quan khách các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Lôn, Không Động đều đến phòng khách. Giờ thân là giờ tốt, pháo hiệu nổ đì đùng khắp nơi, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Người giang hồ cũng không câu nệ tất cả các quy củ, Ân Ly lại một lòng không chịu được gả từ Thiên Ưng giáo, thừa nhận Thiên Ưng giáo là nhà mẹ đẻ, đành phải bỏ đi nghi thức đón dâu. Đến giờ lành tất cả các quan khách đều đến đại sảnh, theo tiếng xướng của người lễ sinh, Du Liên Châu và Thường Ngộ Xuân đưa Trương Vô Kỵ mặc áo tân lang đỏ thẫm bước ra.

Tiếng đàn tiếng sáo trổi lên, tám chàng trai và thiếu nữ trẻ tuổi của Thiên Ưng giáo theo sau Ân Ly yểu điệu đi ra ngoài đại sảnh. Ân Ly thân mặc đại hồng cẩm bào, đầu đội phượng quan, áo khoác màu cánh sen, mặt che khăn đỏ, dáng hình mềm mại, hai người là biểu huynh muội, ai nấy đều khen ông trời tác hợp, lang tài nữ mạo, thật là xứng.

Trong tiếng nhạc réo rắt, nam tả nữ hữu, tân lang và tân nương đứng sánh vai. Người lễ sinh cao giọng xướng:

“Nhất bái thiên địa.”

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ và Ân Ly quỳ xuống chiếu hành lễ. Chờ hai người đứng dậy, người lễ sinh lại cao giọng:

“Nhị bái cao đường.”

Trương Vô Kỵ và Ân Ly cúi lạy trước Tống Viễn Kiều và Ân Thiên Chính ngồi ngay ngắn ở vị trí cao đường, hai người thản nhiên nhận lễ. Phía sau, Tống Thanh Thư, Ân Dã Vương sắc mặt cùng khó coi, chẳng qua tâm tư mỗi người một khác. Tống Thanh Thư nắm chặt tay, đốt xương vang rắc rắc khiến Tống Viễn kiều nhíu mày quay đầu nhìn, Tống Thanh Thư vội mở tay ra, nỗ lực thả lỏng cơ thể.

Chờ hai người đứng dậy, người xướng lễ lại hô:

“Phu thê giao bái.”

Hai người theo lời chuẩn bị cúi xuống.

“Khoan đã!”

Ngoài cửa lớn, một giọng nói nũng nịu vang lên, một bóng xanh thấp thoáng, Triệu Mẫn mặc y phục Hán màu xanh, búi tóc kiểu người Hán cười khúc khích bước vào sảnh. Quần hào vừa thấy nàng ta, lập tức có tiếng xì xào la lối nổi lên. Trong Minh Giáo cũng như các môn phái không ít người bị nàng làm khó, không ngờ lại dám một mình vào nơi hiểm địa. Những người nóng tính đã toan tiến lên động thủ.

Dương Tiêu trừng mắt trách Thiết Quan đạo nhân, hắn là Tổng tuần hành của Hào Châu vậy mà để quận chúa Thát tử này lông tóc vô thương xông vào mà không biết, thực mất mặt. Dương Tiêu rốt cuộc thông minh hơn người, nhìn tình hình bên dưới, làm loạn lên thì hôn lễ cũng bất thành, đúng ý của yêu nữ, tức thời giơ ngang hai tay, quát lên:

https://thuviensach.vn

“Hãy khoan! Hôm nay là ngày vui của giáo chủ tệ giáo và thiên kim Thiên Ưng giáo, Triệu cô nương quang lâm chúc mừng tức là khách của tệ giáo. Xin các vị nể mặt Thiên Ưng giáo và tệ giáo, để những chuyện đã qua sang một bên, đừng vô lễ với Triệu cô nương. Xin Triệu cô nương qua bên này ngồi xem lễ, xong rồi tại hạ sẽ mời cô nương ba chén rượu nhạt.”

Dương Tiêu thấy quần hào đã tỉnh táo lại, lúc này mới nói mời ngồi và kính rượu, trong lòng phỏng đoán lần này Triệu Mẫn sẽ bày ra quỷ kế gì, dẫn theo bao nhiêu binh mã, rượu và thức ăn đều trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, chắc chắn không có vấn đề, mà những người khác đều nhìn Triệu Mẫn thù hận, những người từng bị nàng cắt ngón tay chỉ cảm thấy tay nhói đau, thù hận trong lòng không cách nào giảm đi được.

Bên kia Thiết Quan đạo nhân cảm thấy oan uổng, nhưng người xông vào cũng là sự thật, vội nháy mắt với Bành Oánh Ngọc, hai người vòng ra hậu đường xem xét xem Triệu Mẫn liệu dẫn theo bao nhiêu cao thủ. Tra không ra thủ hạ, ngược lại tìm ra một đám thám tử của Triệu Mẫn, không có bọn họ trợ giúp, Triệu Mẫn sao có thể bình an tiến vào thành Hào Châu? Chỉ tiếc cho đám thám tử trung thành này, kết quả không cần nói nhiều, Triệu Mẫn cũng đã coi bọn họ như người chết.

Bên trong đại sảnh, Triệu Mẫn y phục người Hán xinh đẹp mê người mỉm cười nói:

“Tôi có vài câu muốn nói với Trương giáo chủ, nói xong là đi ngay, ngày khác hãy xin làm phiền quí vị.”

“Triệu cô nương có chuyện gì đợi hành lễ xong nói cũng không muộn. Lễ này chỉ cần một cái cúi đầu nữa, không chậm trễ được.”

Dương Tiêu nhìn mọi người trong sảnh thần sắc biến hóa, Tống Viễn Kiều và Ân Thiên Chính sắc mặt khó coi, Ân Dã Vương cùng các đường chủ thấy giáo chủ không rõ đại cục, trên mặt bày ra vẻ cảm kích động tình

https://thuviensach.vn

lại không nỡ cự tuyệt, thầm nghĩ trong lòng, Trương giáo chủ chung quy tuổi còn nhỏ, không nhìn ra gian kế của yêu nữ, chỉ sợ nghĩ rằng yêu nữ kia vì hắn, không ngẫm lại xem trước mặt bao nhiêu người, làm ra việc gì giang hồ đều biết, uy danh cũng mất hết. Tính tình như vậy thật sự không thích hợp làm giáo chủ, nhưng người như hắn, có thể kết hợp lực lượng của Võ Đang và Minh giáo, lại võ công cao cường, người theo kịp thật sự không có, vì nghiệp lớn phản Nguyên, vẫn là nghĩ cách đi! Dù sao con người chẳng ai toàn vẹn, ai có thể không phạm sai lầm?

Triệu Mẫn nghẹn lời, sắc mặt khó coi, hai mắt như oán rưng rưng nhìn Trương Vô Kỵ, nói:

“Một khắc cũng là chậm trễ, vậy thì bái lạy này đã muộn rồi.”

“Chúng tôi hôm nay đã hết sức dùng lễ chủ khách, xin Triệu cô nương nên tự trọng.”

Dương Tiêu và Phạm Dao hai người nhìn nhau, lại thấy Trương Vô Kỵ không thể thừa nhận nhìn Triệu Mẫn, liền tiến lên nói chuyện, Phạm Dao kéo Trương Vô Kỵ một chút, hai người đều hiểu là Triệu Mẫn hôm nay cố ý gây rối, vậy mà Trương Vô Kỵ nhìn không ra, lại còn muốn dây dưa, vô luận thế nào đều phải lập tức ngăn cản, miễn cho chuyện vui thành xấu hổ, mọi người đều không vui. Phạm Dao bình thường không giỏi ăn nói, Dương Tiêu đành chủ động tiến đến, lạnh giọng nói, hắn định bụng nếu như Triệu Mẫn cố tình quấy rối bôi nhọ, sẽ lập tức ra tay điểm huyệt nàng để chế ngự rồi tính sau.

Triệu Mẫn nhìn một vòng trong sảnh, chỉ thấy một nam tử trung niên có màu tóc giống với Khổ đại sư nhưng anh vĩ tuấn mỹ hơn nhiều, không tìm thấy Khổ đại sư đâu, trong lòng thất vọng, nàng chỉ biết Khổ đại sư dung mạo thật bị hủy mà không biết khuôn mặt đó đã được Chu Chỉ Nhược chữa khỏi, trong lòng lo lắng.

https://thuviensach.vn

Đại hôn của giáo chủ Minh giáo, hắn thân là Hữu sứ là lại không đến, quả nhiên là nàng tính sai, thiếu một trợ lực, rõ ràng là thám tử nói có Phạm Hữu sứ trong thành mà. Không tìm được Khổ đại sư, bố trí hắn hỗ trợ, nhìn mọi người ai nấy trợn mắt thù hận, nàng cũng không quản sợ hãi, cố giữ cho mặt bình tĩnh nói với Trương Vô Kỵ đang đứng cạnh Ân Ly:

"Trương Vô Kỵ, ngươi là giáo chủ Minh Giáo, nam tử hán đại trượng phu, nói ra có giữ lời không?"

Trương Vô Kỵ và Ân Ly đều mặc áo cưới đỏ sẫm, khiến Triệu Mẫn mắt đau, tâm cũng đau.

"Ta đã nói ra, tự nhiên là sẽ giữ lời."

Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn tới, tim đã sớm đập thình thình, nhìn Triệu Mẫn ánh mắt oán hận, dung nhan xinh đẹp, thầm muốn bước đến ai ủi nàng, nhưng Ân Ly bên cạnh lại im lặng không chút động tĩnh, so với khóc nháo la hét ầm ĩ càng khiến hắn sợ hơn, nhớ đến lời oán hận của Ân Ly trên thuyền, mấy bạt tai nàng đánh hắn ở Đại Đô, nhớ mình đã đáp ứng nàng, chỉ mong Dương Tiêu có thể vãn hồi thế cuộc, dịu ngọt khuyên nàng bỏ đi, bỗng nghe nàng hỏi đến mình đành lên tiếng trả lời.

Triệu Mẫn nhẹ nhàng cười, đến bên Trương Vô Kỵ quay xung quanh hắn hai vòng, đánh giá thân cẩm bào đỏ sẫm hắn đang mặc, chậc chậc mấy tiếng, cho đến khi Trương Vô Kỵ mắt hiện lên chột dạ mới nói:

"Ngày trước ta cứu mạng cho Ân lục thúc của ngươi, ngươi bằng lòng làm cho ta ba chuyện, quyết không bội ước, có phải thế không?"

Nói chuyện cũng không thèm nhìn đến Ân Ly đứng một bên, trong đầu nàng vẫn nghĩ Ân Ly làm nha đầu bên cạnh Kim Hoa bà bà, hờn giận thất thường, bệnh nói lảm nhảm, vậy mà Tạ Tốn lại thích nàng ta. Nàng tự nhận dung mạo hơn người, dĩ nhiên không đem một đứa con gái xấu xí xem vào mắt, chỉ e ngại giữa hai người có quan hệ biểu huynh muội.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế. Cô bảo ta đi mượn thanh đao Đồ Long cho xem, ta đã giúp rồi, hiện giờ bảo đao đã về tay Nga Mi.”

Trương Vô Kỵ nghe đến ba việc kia, lòng lại nổi lên giận dữ, thương tiếc Triệu Mẫn ái mộ hắn cũng biến mất không ít, ngữ khí lạnh hơn nhiều.

Mấy chục năm qua, trên giang hồ đều quan tâm đến thanh đao Đồ Long “võ lâm chí tôn” kia ở đâu, nghe đến đã vào tay Nga Mi, nhất thời ai nấy đều kích thích, tuy nhiên hôm nay Nga Mi không ai đến, lời Trương Vô Kỵ vô pháp kiểm chứng, vì thế người người đều ầm ĩ bàn tán. Lúc này Trương Tùng Khê cao giọng mỉa mai:

“Triệu cô nương ban ân, Võ Đang không ai dám quên, tuy rằng Triệu cô nương hạ độc sư đệ, đệ muội của ta, bức Vô Kỵ trung hậu thành thật làm cho cô ba việc không trái đạo hiệp nghĩa, đứa cháu này của ta dĩ nhiên giữ lời làm được cho cô.”

Ngữ khí bình thản, thanh âm lại đem mọi ồn ào ầm ĩ dẹp xuống, khiến đại sảnh yên tĩnh lại, người người bội phục nhìn Trương Tùng Khê, chiêu vừa rồi của hắn đủ để nhận thấy nội công đã cực thâm hậu. Trương Vô Kỵ cảm kích nhìn Trương Tùng Khê, Dương Tiêu, Phạm Dao nhẹ nhàng thở ra, biết hôm nay có một câu nói này của Trương Tùng Khê, cho dù xảy ra vấn đề gì, thể diện của Minh giáo, thanh danh của Trương Vô Kỵ đều có thể bảo vệ.

“Ta nghe tin tức từ Nga Mi truyền ra rằng, bí mật của Đồ Long đao đã bị Kim Mao Sư Vương Tạ đại hiệp lấy được, cho nên mới thoải mái đem Đồ Long đao trao đổi vớiChucô nương của Nga Mi lấy Thánh Hỏa Lệnh. Về phần có bí mật gì, ta cũng không biết, ngươi có thể tự đi mà hỏi.”

Triệu Mẫn nghe Trương Tùng Khê nói xong, sắc mặt trắng nhợt, lúc này mới nhìn đến người phái Võ Đang đều nhìn nàng lạnh lùng.

Trương Vô Kỵ tối sầm mặt lại, trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

“Nghĩa phụ ta hiện nay đang ở nơi đâu, Trương mỗ ngày đêm khắc khoải mà không tìm được, làm sao có thể hỏi? Vẫn là mong Triệu cô nương chỉ điểm nói ra chỗ nghĩa phụ ta đang ở.”

Nói đến đây, ánh mắt hắn tối sầm xuống.

“Ta ước hẹn ngươi làm ba việc, chỉ cần không đi ngược với đạo hiệp nghĩa trong võ lâm thì ngươi phải làm theo. Việc mượn thanh đao Đồ Long để xem, tuy chưa phải là xong hẳn nhưng thanh đao đó ta cũng đã nhìn thấy, cứ coi như việc thứ nhất đã hoàn tất. Bây giờ ta có chuyện thứ hai muốn ngươi làm. Trương Vô Kỵ, trước mặt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, ngươi không thể nói rồi nuốt lời.

Triệu Mẫn mỉm cười, vuốt vuốt tóc dài trước ngực, hai mắt tinh anh nhìn Trương Vô Kỵ chờ đợi.

Trương Vô Kỵ gật đầu, đang định mở miệng hỏi xem chuyện gì, Dương Tiêu đứng một bên có cảm giác không tốt, liền bước lên, chắp tay nói:

“Triệu cô nương, cô có chuyện gì nhờ đến giáo chủ chúng tôi làm cũng phải ước định trước, chỉ cần không đi ngược lại với đạo hiệp nghĩa của võ lâm, chẳng nói gì Trương giáo chủ sẽ bằng lòng mà tệ giáo từ trên xuống dưới, cũng phải tận tâm kiệt lực. Còn bây giờ là ngày lành tháng tốt của Trương giáo chủ và tân phu nhân tham bái trời đất, việc khác xin để qua một bên, xin đừng nhiều lời cản trở nữa.”

Càng nói, giọng điệu càng thêm gay gắt, mặt lạnh lùng.

“Việc của tôi đây lại còn khẩn cấp hơn, chỉ trì hoãn thêm một khắc cũng không được.”

Triệu Mẫn thần sắc vẫn như thường, coi vị Quang Minh tả sứ của Minh Giáo danh chấn giang hồ này không vào đâu nhơn nhơn nói, rồi đột

https://thuviensach.vn

nhiên tiến lên mấy bước, đến ngay trước mặt Trương Vô Kỵ, kiễng chân lên nói thầm vào tai hắn:

"Việc thứ hai là bảo chàng hôm nay không được cùng Châu Nhi cô nương bái đường thành thân."

Trương Vô Kỵ ngẩn người, nhìn bên cạnh, dưới tấm voan đỏ, Ân Ly lặng yên không một tiếng động, không thể tin bản thân nghe được điều gì, nghi hoặc nhìn Triệu Mẫn hỏi:

"Cái gì?"

"Đó là việc thứ hai. Còn việc thứ ba bao giờ ta nghĩ ra sẽ nói cho chàng hay."

Triệu Mẫn nói mấy câu tuy rất nhỏ, nhưng những người trong sảnh đều là cao nhân các phái, cao thủ trong Minh giáo, Võ Đang đại hiệp, Thiên Ưng giáo, cao tăng Thiếu Lâm, Hoa Sơn trưởng lão… nghe được đều biến sắc, khó coi nhìn chằm chằm Triệu Mẫn.

Trương Vô Kỵ lắc đầu, nhìn Ân Ly bên cạnh không chút động tĩnh tỏa ra khí tức âm lãnh, lại thấy Triệu Mẫn hai mắt chờ đợi, bộ dáng bi thương, bên cạnh thúc thúc bá bá, ông ngoại, cậu, Tả Hữu sứ đều lạnh mặt, tuy rằng đau lòng nhưng vẫn lắc đầu nói:

"Việc này xin thứ lỗi không thể tuân lệnh được."

"Chàng nói ra không giữ lời hay sao?"

Triệu Mẫn oán hận lại bi ai hỏi, mắt tràn trề thất vọng.

Trương Vô Kỵ lòng tê rần, nhắm mắt lại, không nhìn Triệu Mẫn nữa mà nói với chúng hào kiệt trong sảnh:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đã nói với nhau từ trước, không được vi phạm đạo hiệp nghĩa. Ta và biểu muội có ước định thành vợ thành chồng, nếu theo lời cô thì đã vi phạm chữ “nghĩa” rồi. Việc này Triệu cô nương không cần nói thêm.”

“Nếu như chàng thành hôn với cô ta thì mới là bất hiếu bất nghĩa. Hôm du hoàng thành ở Đại Đô, không lẽ chàng không thấy nghĩa phụ bị người ám toán như thế nào hay sao?”

Triệu Mẫn như không thấy gì, chỉ oán hận liếc mắt nhìn Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn vẫn dây dưa không dứt, bên trong khăn đỏ, Ân Ly nhớ đến trong quán rượu đó, Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ hôn nhau âu yếm, miễn cưỡng kìm chế lửa giận đang bùng lên, giận dữ hừ một tiếng. Trương Vô Kỵ nghe tiếng, mới nhớ đến hôm đó bị Ân Ly bắt gặp mình và Triệu Mẫn thân thiết nên gặp phải phiền toái, bằng không cũng sẽ không theo ý mọi người đề nghị thành thân nhanh như vậy, lúc này nàng lại cố ý nhắc đến Đại Đô, khiến Trương Vô Kỵ lửa giận bừng bừng, lớn tiếng:

“Triệu cô nương, hôm nay ta trọng cô là khách nên nhịn cô ba phần. Nếu còn nói nhăng nói cuội, có đắc tội cũng đừng trách.”

“Vậy việc thứ hai này, chàng không chịu nghe lời ta?”

Triệu Mẫn mắt mang ai oán nhẹ giọng nói, không thèm quan tâm đến Ân Ly vừa hừ lạnh.

Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn như vậy, nghĩ tới nàng là thân phận quận chúa cao quí nhưng không tiếc xuất đầu lộ diện trước mặt quần hào bảo mình đừng làm lễ thành hôn, chẳng qua cũng vì si mê nên không khỏi chạnh lòng, cũng chẳng nhìn mọi người đang đen mặt nhìn Triệu Mẫn khinh bỉ, ôn tồn nói:

https://thuviensach.vn

“Triệu cô nương, việc đã đến nước này, sao cô vẫn còn… vẫn còn chưa hiểu hay sao? Trương Vô Kỵ này là một kẻ thất phu nơi thôn dã, không xứng… không xứng…”

“Được, vậy ngươi xem đây là cái gì?”

Triệu Mẫn thấy Trương Vô Kỵ vẫn cự tuyệt, trong lòng đau nhói, đường cùng đành dùng thủ đoạn cuối, mở bàn tay phải ra, đưa vào trước mặt Trương Vô Kỵ rồi nhanh chóng thu lại, nếu thứ này cũng không thành công, nàng cũng không còn cách nào.

Trương Vô Kỵ vừa nhìn thấy vật đó, kinh hoảng run bần bật, lật đật hỏi:

“Đây là… đây là…”

“Việc thứ hai của ta, ngươi theo hay không theo đều do mình cả.”

Triệu Mẫn nói xong xoay mình bước đi, có chút phong độ nam tử tiêu sái. Trương Vô Kỵ hoảng sợ hấp tấp bước đến ngăn lại, lo lắng nói:

“Triệu … Triệu cô nương, xin đứng lại đã.”

“Ngươi muốn theo ta thì theo, còn không thì ở lại bái đường thành thân với tân nương tử. Là kẻ nam nhi mà hồ nghi bất quyết, há không phải để hận đến mãn đời hay sao?”

Triệu Mẫn thấy Trương Vô Kỵ như vậy, trong lòng hồi phục lại, trên mặt lại tỏ ra tùy ý không thèm quan tâm Trương Vô Kỵ lựa chọn ra sao.

Trương Vô Kỵ vội kêu lên:

“Triệu cô nương đợi chút! Để bàn tính lại xem sao!”

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn cười vang một tiếng, đẩy Trương Vô Kỵ ngăn phía trước ra bước nhanh ra cửa. Trương Vô Kỵ vội vàng nói:

“Được rồi, ta theo ý cô, hôm nay không thành hôn.”

“Vậy đi theo ta.”

Triệu Mẫn dừng bước quay đầu hướng Trương Vô Kỵ cười duyên, Trương Vô Kỵ nhìn lại phía sau, Ân Ly đang đứng đó, trong lòng khó xử, chỉ sợ đi rồi, sau này khó thể ăn nói với Châu Nhi biểu muội, muốn giải thích với nàng nhưng lại không thể, kẻ thù nghĩa phụ rất nhiều, không thể để tin tức lộ ra, đang do dự, thấy Triệu Mẫn đang bước nhanh ra ngoài, việc trước mắt gấp gáp bội phần chỉ đành quyết định thật nhanh, nghiến răng đuổi theo Triệu Mẫn.

Trương Vô Kỵ vừa đuổi đến ngoài cửa, đột nhiên một bóng hồng thấp thoáng, một người đã đến sát bên Triệu Mẫn, tay áo đỏ vươn ra một bàn tay thuôn thuôn búp măng, năm ngón tay hình ưng trảo đánh vào mặt Triệu Mẫn, động tác mau lẹ vô cùng, đầu ngón tay biến đen, trảo phong sắc bén, người ra tay chính là tân nương Ân Ly.

Trương Vô Kỵ giật mình, chưa từng nghĩ thân thủ Châu Nhi lại cao cường như vậy, có lẽ học được võ công nghĩa phụ truyền cho trên đảo Linh Xà nên mới tiến nhanh như thế. Nhưng dung mạo Châu Nhi đã khôi phục, công phu Thiên Chu Vạn Độc Thủ không phải hắn là hủy đi rồi sao? Tại sao ngón tay lại biến thành màu đen?

Trương Vô Kỵ nghĩ nhanh, mắt thấy bàn tay đã sắp đến mặt Triệu Mẫn, không chết cũng trọng thương hủy dung, không kịp suy nghĩ thêm, liền vọt lên bắt lấy mạch môn Ân Ly. Ân Ly cười lạnh một tiếng, không tránh mà thi triển tuyệt học Ưng Trảo công, thúc cùi chỏ bên trái về sau, nghe bịch một tiếng đã trúng ngay ngực Trương Vô Kỵ, Cửu Dương chân khí trong cơ thể Trương Vô Kỵ lập tức phát động, hóa giải kình lực của

https://thuviensach.vn

khuỷu tay nhưng cũng thấy trong bụng khí huyết trộn trạo, chân hơi lảo đảo.

Một trảo hạ xuống, Triệu Mẫn không ngờ võ công Ân Ly lại cao như vậy, được Trương Vô Kỵ ra tay cản nên tiến lên được nửa bước thoát khỏi họa hủy dung, lại bị Ân Ly một tay nắm lấy cổ áo xanh sau gáy kéo mạnh, trảo tiếp theo đâm vào vai. Mọi người chỉ thấy vải rách rơi xuống, Triệu Mẫn lưng trắng nõn bại lộ, dây lưng dây áo cũng theo nhau rách tan, vết thương trên vai nhanh chóng chuyển thành màu đen.

“A!!” Triệu Mẫn bị đau kêu thảm thiết.

Trương Vô Kỵ nghe tiếng Triệu Mẫn kêu lên, nhìn thảm trạng nàng ta, thân trong sạch của nữ nhi cũng đã bị hủy, đau lòng thốt lên, nhanh chóng cởi áo tân lang đỏ mặc ngoài khoác lên người Triệu Mẫn, lại điểm mấy huyệt đạo chặn độc lại, giơ chưởng tấn công Ân Ly. Lúc này, Phạm Dao và Triệu Mẫn dù sao cũng hơn mười năm quen biết, rốt cuộc không đành lòng nhìn nàng chết thảm, cũng hướng Ân Ly đánh đến. Hắn và Ân Thiên Chính cùng môn cùng phái, hai mươi mấy năm giao tình, võ công rất quen thuộc, vừa ra tay đã dùng ngay chiêu thức phá giải Ưng Trảo công.

Ân Ly cùng lúc đối mặt với hai đại cao thủ, tuy rằng biết không địch nổi nhưng giận cũng không thể nuốt xuống, nàng tính tình mãnh liệt, tức thời nội lực chấn động, khăn đỏ rách tan rơi xuống đất, trên dung nhan xinh đẹp là lệ khí tàn nhẫn, tay trái vung lên, Ưng Trảo chuyển thành ngón trỏ, chính là Thiên Chu Vạn Độc Thủ điểm vào tay Phạm Dao một cái, cổ tay Phạm Dao đau đớn, một kích cũng không sử ra nổi, trong nửa khắc đã biến đen thui. Phạm Dao vội thu tay lại quay về, tự điểm huyết mạch, vận khí bức độc.

Ân Ly đã vứt khăn đỏ trên đầu xuống, nghe và nhìn đều rõ, Trương Vô Kỵ động thủ với nàng, trong lòng càng hận, ngón trỏ quay lại điểm vào cổ tay hắn, Ân Ly chung quy vẫn nhớ tình cảm, không đánh vào chỗ yếu hại,

https://thuviensach.vn

độc nhện mạnh vô cùng lại nhanh phát tác, nếu đánh phải nơi yếu hại, chỉ chốc lát sẽ bỏ mình.

Trương Vô Kỵ lại không biết ý tốt của nàng, cũng không muốn động thủ nhưng chiêu thức của nàng quá sắc bén, chỉ một chiêu liền đánh Triệu Mẫn và Phạm Dao bị thương, hắn sợ mình dừng tay Ân Ly sẽ lấy luôn mạng Triệu Mẫn, bất đắc dĩ vừa chống đỡ vừa khuyên can nói:

"Châu Nhi, dừng tay lại, Thiên Chu Vạn Độc Thủ độc tính quá âm độc, sẽ làm người bị thương."

Ân Ly dưới chân linh hoạt, hai tay hoặc Ưng trảo hoặc độc chỉ liên tiếp đánh ra hiểm chiêu, toàn nhằm vào nơi yếu hại của Triệu Mẫn, đánh nhiều như vậy còn mở miệng quát mắng Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn:

"Trương Vô Kỵ đồ xấu xa, ngày đó cầu thân ta ngươi nói sao? Nào là toàn tâm toàn ý, tuyệt không hai lòng, vĩnh viễn không đổi, kết quả thì sao? Biết ta hận nhất là kẻ đa tâm lại cùng quận chúa Thát tử trong quán rượu tình chàng ý thiếp, bị ta bắt gặp, ngươi lời ngon tiếng ngọt thề thốt cầu xin, ta mới tha thứ đồng ý thành hôn, kết quả ngươi lại nhục nhã ta như vậy, ngay trong ngày này bỏ đi cùng yêu nữ. Còn có yêu nữ nhà ngươi, thân là Mông Cổ Thát tử lại mặc xiêm y người Hán, cấu kết làm bậy với Hán nhân, không chút lễ nghi liêm sỉ. Đúng rồi, Thát tử các ngươi, loại phiên bang tiểu dân cần quái gì phải lo tổ tông hổ thẹn? Làm quận chúa mà không bằng được con gái nhà thường dân, da mặt dày như thế, chẳng lẽ thiếu đàn ông lắm sao? Mà phải đi cướp trong hôn lễ của người khác?"

Ân Ly từ khi rời nhà, không được cha mẹ dạy dỗ, Kim Hoa bà bà cũng không quản nàng, chỉ toàn tiếp xúc với những tiểu dân thôn dã, lúc này giận dữ liền mắng chửi, có cứng có mềm, có sang có bậy, Trương Vô Kỵ mặt xấu hổ, Triệu Mẫn cũng đỏ bừng mặt, không biết là xấu hổ hay tức giận.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ vội vàng sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp mới đỡ được tám chiêu tấn công, nghe Ân Ly tức giận mắng mà tay vẫn không ngừng đành dốc hết sức chống đỡ, trong đại sảnh quần hào đều nín thở, ai nấy kinh hãi đến thất thần. Triệu Mẫn trên lưng cảnh xuân phơi phới, lại bị thương nặng độc khí lan tràn ngã trên mặt đất, máu trên vai chảy ra nhuộm đỏ xiêm y, thấm vào áo tân lang đỏ của Trương Vô Kỵ, không ai nhìn ra đó mà màu của áo hay là máu nữa.

Ân Ly một lúc đấu hai cao thủ, tuy rằng thắng được mấy chiêu, nhưng nàng dù sao cũng vừa lành vết thương, nội khí mãnh liệt, tức giận mắng xong nội lực trào lên, độc khí khó có thể kiềm chế, lại bị Trương Vô Kỵ dùng Càn Khôn Đại Na Di công kích nội lực quay lại tấn công, trong lúc nhất thời nội khí không thể giữ được, thét lớn một tiếng phun ra một ngụm máu. Vừa thương tâm vừa phẫn nộ, nàng biết mình không đánh lại được Trương Vô Kỵ, không cố sức nữa, dừng lại, vừa hận vừa chán ghét vừa đau lòng nhìn hắn nói:

“Trương Vô Kỵ, ngươi vì Thát tử Mông Cổ này mà tấn công ta, muốn trong hôn lễ bỏ ta mà đi?”

“Châu Nhi, xin muội thông cảm cho khổ tâm của ta. Ước định hôn nhân của hai chúng ta, Trương Vô Kỵ này không bao giờ hối hận, chỉ phải hoãn lại vài hôm thôi…”

Trương Vô Kỵ vừa xấu hổ vừa nghi hoặc, lại lo lắng cho Triệu Mẫn đang bị thương, Ân Ly dừng tay rồi chỉ muốn đi luôn.

Ân Ly sắc mặt trắng bệch, giọng giận dữ:

“Được lắm Trương Vô Kỵ, ta tưởng rằng ngươi đối tốt với ta, là một nam nhi tốt, không biết rằng ngươi cùng với nam nhân khác có khác gì đâu, còn không bằng cả cha ta. Ước định hôn nhân? Ngươi muốn ta nhớ sao? Ngươi khó xử gì chứ, yêu nữ này là nỗi khổ của ngươi phải không? Ngươi

https://thuviensach.vn

muốn đi cùng quận chúa Thát tử mặt dày của ngươi tiêu dao vui vẻ cũng được, ta không cản, nhưng ngươi đi rồi thì đừng trở về, mong rằng sau này đừng có hối tiếc.”

Triệu Mẫn nhất thời mất máu quá nhiều, hơn nữa lại trúng độc, sắc mặt dần chuyển sang màu thâm đen. Nàng là người Mông Cổ không giả, nhưng rốt cuộc vẫn là thân nữ nhi, đầu tiên mặt dày đến phá hôn lễ của người khác, lại bị Ân Ly xé áo lộ hết cảnh xuân, lúc này vừa đau đớn vừa xấu hổ, còn bị mọi người chế nhạo, nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ lại càng ủy khuất, nghe Ân Ly mắng không chút lưu tình, cố cắn răng gượng dậy không nói một lời lảo đảo chạy ra, máu trên vai chảy đầy mặt đất.

Việc này kể ra thì lâu nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong nửa khắc. Quần hào tuy đã từng chứng kiến biết bao nhiêu việc lạ trên giang hồ, nhưng hôm nay mới thấy cái cảnh “hai nàng tranh một chàng”, máu vãi phòng hoa, tân nương tử dùng võ công độc ác đả thương tình địch, ai nấy hoảng loạn kinh hoàng, không nói được lời nào.

“Nghĩa phụ đối với ta ơn nặng tày non, Châu Nhi, Châu Nhi, mong muội tha thứ cho ta.”

Trương Vô Kỵ nhìn Ân Ly ánh mắt quyết tuyệt, lại nhìn Triệu Mẫn tang thương chạy đi, liền dậm chân, nói xong liền đuổi theo Triệu Mẫn.

Ân Thiên Chính, Dương Tiêu, Phạm Dao, Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu tất cả chẳng một ai biết rõ sự tình ra sao, chỉ khoảng nửa khắc chần chừ, phản ứng lại thì Trương Vô Kỵ đã không thấy bóng dáng, bỏ mặc Ân Ly một thân giá y đỏ sẫm, đầu đội phượng quan ở đó. Ân Ly lạnh lùng cười nhìn trong đại sảnh giăng đèn kết hoa, dòng chữ “Giai Nhi Giai Phụ” Trương Tam Phong tự mình viết, càng nhìn càng cảm thấy đáng buồn cười.

Nàng giở phượng quan trên đầu xuống, giơ tay giật viên minh châu lớn nhất, lạnh giọng nói với mọi người:

https://thuviensach.vn

“Các vị chính mắt thấy đó, Trương Vô Kỵ hôm nay tự hủy hôn ước, bỏ ta mà đi, từ nay về sau, Ân Ly vĩnh viễn không làm dâu Trương gia, nếu trái lời thề sẽ giống viên châu này.”

Ân Ly bóp mạnh tay, minh châu nát ra thành cám rơi lả tả, rồi ném chiếc mũ phượng vào bốn chữ “Giai Nhi Giai Phụ” khiến tấm bảng dập nát rơi xuống.

Ân Thiên Chính, Tống Viễn Kiều, Dương Tiêu đều muốn lên tiếng khuyên lơn nàng hãy đợi Trương Vô Kỵ quay về, hỏi cho rõ ràng nhưng Ân Ly hai tay xé một cái, nghe soẹt một tiếng, chiếc đại hồng trường bào trên thêu đầy hoa vàng đã rách thành hai mảnh ném xuống đất rồi phi thân nhảy vọt đi, ở trên không xoay người một cái đã lên đến mái nhà. Mọi người vội đuổi theo, chỉ thấy nàng phất phới như một cụm mây đỏ bay vụt về hướng đông, tốc độ cực nhanh, Dương Tiêu nhíu mày nói:

“Sao ta thấy giống với thân pháp của Tạ Sư Vương, Ân cô nương sao có thể?”

…Mọi người ồn ào bàn tán, không chú ý đến trong đám đông thiếu mất một người.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Phiên Ngoại 10.1: Tống Thanh Thư (5)

Ngoài thành, sâu trong rừng rậm, Ân Ly một thân y phục đỏ sẫm tóc tai bù xù chạy như điên, nội lực đã hao hết, chỉ cố hết khí lực cuối cùng của bản thân mà chạy cố khống rơi nước mắt. Bên trong sảnh ánh mắt mọi người thương hại, xem trò cứ quẩn lên trong đầu nàng, Triệu Mẫn cười nũng nịu, kiều mị xảo ngôn, Trương Vô Kỵ nhìn có vẻ bất đắc dĩ nhưng trên mặt lại phảng phất thương tiếc quyến luyến thiên kim, không một khắc nào khiến nàng không thống khổ khó chịu.

Vốn tưởng rằng gả cho Vô Kỵ ca ca, hắn thương nàng, yêu nàng, thích nàng có thể giúp cuộc đời bất hạnh của nàng một chút vui vẻ, bớt đi khổ sở, có thể khiến người phụ thân hận không thể giết chết nàng, không vừa mắt nàng có thể hối hận, hối hận không đối xử tốt với mẫu thân, không yêu thương nàng, kết quả lại đổi lấy một nỗi nhục lớn hơn, khiến nàng thân bại danh liệt, danh nhục giang hồ.

Rốt cuộc sức lực đã tiêu tan hết, nàng yếu đuối ngã gục xuống một tảng đá. Nơi này trừ nàng không còn ai khác, có thể không cần giả bộ kiên cường, thống khoái khóc một hồi. Ông trời hình như cũng cảm nhận được bi thương của nàng, mưa phùn nhẹ nhàng hạ xuống, phảng phất như muốn an ủi vết thương lòng, phảng phất như muốn khóc cùng nàng, Ân Ly lại đắm chìm trong đau khổ, khóc cho bản thân sao? Là vì thơ ấu bất hạnh? Là vì mẫu thân chịu khổ? Là vì phụ thân nhẫn tâm? Là vì mẫu thân sớm mất? Là vì tuổi nhỏ phải đi sống nhờ? Là vì Kim Hoa bà bà mình coi là người thân lại nhẫn tâm hạ sát thủ? Là vì người trong lòng hoa tâm quyến luyến? là vì tân lang cùng nữ nhân khác ngay trong hôn lễ bỏ nàng mà đi? Đủ loại

https://thuviensach.vn

đau khổ tra tấn, đủ loại đau khổ trong đời khiến nàng khó có thể kìm nén nữa.

“Ân Dã Vương! Trương Vô Kỵ! Triệu Mẫn! Ta hận các người, là các người hại ta, hại cuộc đời của ta!”

“Cha! Ông vì sao cưới mẹ lại không yên ổn mà yêu mẹ? Lại lăng nhăng đem Nhị nương, Tam nương, cơ thiếp rước về nhà?”

“Vì sao trong mắt cha chỉ có hai ca ca, không có ta? Chẳng lẽ ta không phải cốt nhục của ông sao? Chỉ vì ta không phải con trai?”

“Vì sao? Vì sao cha? Ta chỉ giết nữ nhân đã hành hạ mẹ làm trò vui kia, không phải giết con của ông, ông lại vì người đàn bà xấu xa đó mà hại chết mẹ, còn muốn giết ta để báo thù cho người đàn bà đó.”

“Bà bà vì sao? Vì sao bà cũng muốn giết ta? Một lòng muốn đẩy ta vào chỗ chết?”

“A Ngưu ca ngươi đối với ta tốt như vậy, tại sao lại lừa dối ta? Xem ta bị ngươi đùa giỡn vui lắm phải không?”

“Trương Vô Kỵ, Trương Vô Kỵ, ta thích ngươi vẻn vẹn sáu năm, sáu năm này ta không lúc nào không nhớ đến ngươi, ngươi lại đối xử với ta như vậy?”

“Người mẹ thương yêu ta nhất đã qua đời, người ta quan tâm, người ta yêu đều chán ghét ta, muốn giết ta, người ta tin tưởng lại không do dự phản bội ta, Ân Ly, cuộc đời của ngươi còn có ý nghĩa gì đây?”

Ân Ly bỗng nhiên thẳng lưng lại, hai chân vẫn quỳ trên mặt đất, ngửa mặt nhìn trời gào hét, trong mắt cũng đã vô lệ.

https://thuviensach.vn

“Ân Ly, Ân Ly, đây là mệnh của ngươi? Ngươi còn không muốn tiếp nhận số phận sao?”

Ân Ly cười tự giễu, toàn thân công lực vận hành, ngón trỏ chuyển sang đen thui, ánh mắt mang theo sự giải thoát không chút sợ hãi nhìn ngón tay đen thui nhẹ nhàng tiến đến sát mi tâm. Bỗng nhiên phía sau vươn đến một cánh tay trắng thon dài nắm lấy bàn tay muốn tự sát của nàng, lồng ngực ấm áp kề sát sau lưng nàng, bầu trời mưa phùn cũng bị chiếc ô trúc màu lục nhạt che khuất, Ân Ly hai mắt mê mang kinh ngạc nhìn bàn tay đó, chậm rãi quay đầu lại.

Một khắc quay đầu nhìn hắn, Ân Ly toàn thân bỗng mềm nhũn, thân thể không còn sức lực ngã xuống, người đó vội đỡ lấy, ôm chặt nàng trước ngực. Ân Ly nhìn người mới đến một thân trường bào trắng như tuyết, vạt áo dính đầy bùn đất, một tay cầm ô cố che cho nàng, một tay ôm chặt nàng, không để ý nàng cả người đều ướt sũng, trong mắt tràn đầy lo lắng, cõi lòng đang mệt mỏi tuyệt vọng không khỏi ấm áp, hơi giật mình nhìn vào mắt hắn:

“Thanh Thư!”

“Nha đầu xấu xí! Muội còn có ta, còn có ta, ta sẽ thương muội, yêu muội, chăm sóc muội, làm bạn cùng muội, toàn tâm toàn ý với muội, cam đoan trong tim ta ngoài cha mẹ và Thái sư phụ cũng chỉ có muội. Ai khi dễ muội, ai thương hại muội ta liền đáp trả gấp trăm gấp ngàn lần, muội không được làm chuyện điên rồ, đáp ứng ta được không?”

Tống Thanh Thư cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm cơ thể trên người Ân Ly, ánh mắt mênh mang ẩm ướt mờ sương của nàng, nghĩ lại những lời nàng vừa hét lên, trong lòng đau đớn thay cho nàng, lại oán hận những kẻ đã tổn thương nàng.

https://thuviensach.vn

Ân Ly nghe Tống Thanh Thư nói, trong cõi lòng tuyệt vọng vừa có chút ấm áp lại uể oải mất mát nghĩ đến trong hỉ đường ban nãy, những ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, xem náo nhiệt, thương hại đồng tình, không khỏi càng hận, dùng sức bắt lấy cánh tay Tống Thanh Thư nói:

"Ta không cần huynh thương hại, không cần huynh đồng tình, ta là yêu nữ tà ma, giết Nhị nương, hại chết mẹ ruột, đồ bất hiếu ngỗ nghịch cha anh đều hận, loại người bị vứt bỏ như ta có cái gì đáng giá để thương hại? Huynh là thiếu chưởng môn Võ Đang, thiếu hiệp chính phái tiền đồ rộng lớn, yêu nữ như ta làm sao xứng để huynh thương hại?"

Nói xong liền đẩy Tống Thanh Thư ra, rời xa người khiến nàng khát vọng ấm áp mà không tin rằng mình có thể có được, không thể không rời xa.

"Nha đầu xấu xí, ta đối với muội không phải thương hại, không phải đồng tình mà là thích, là yêu, mặc kệ muội là xấu hay tốt hay xinh đẹp cũng thế! Ta chỉ thích muội, chỉ yêu muội, chính phái tà phái gì đó ta không cần, phái Võ Đang làm việc quang minh lỗi lạc, không cần hư vinh mua được. Ta thích muội, muội trong lòng ta vĩnh viễn thông minh hơn người, đối mặt tra tấn thống khổ vẫn đủ thản nhiên đối mặt mà không nhận thua, nha đầu ngốc nghếch kiên cường khiến cho người khác phải đau lòng."

Tống Thanh Thư dùng sức kéo Ân Ly lại, không quản đến ô nữa, ôm chặt nàng vào lòng, lớn tiếng nói ra tình cảm lâu nay vẫn giấu trong lòng, mặc kệ cả Lôi Tuyết bên cạnh đang chi chi hoảng hốt vì bị mưa rớt trúng.

Ân Ly bị ánh mắt nóng rực cùng vẻ mặt trịnh trọng của Tống Thanh Thư nhìn đến ngẩn người, nghe hắn thổ lộ chân tình, không khỏi lắc đầu hoảng loạn:

"Ta không tin, một chữ cũng không muốn tin, ta xấu như vậy, ta cũng không thông minh, huynh đang yên ổn sao có thể nói mê sảng như thế?

https://thuviensach.vn

Trên núi Côn Lôn ta đã thấy, có bao nhiêu đệ tử Nga Mi ái mộ huynh, dù cho huynh không thích các nàng nhưng cònChutỷ tỷ? Huynh không cần vì an ủi ta mà nói hươu nói vượn, huynh yên tâm, sau lúc được huynh cứu, ta cũng không muốn đi tìm chết nữa, ta mà tự sát thì thực tiện nghi cho đôi cẩu nam nữ kia."

"Ta không mê sảng, ta nói rất rõ ràng, muội nhìn ta đi, nhìn ta, ta giống kẻ nói hươu nói vượn lắm sao? Muội ngẫm lại xem, cả phòng tân khách người nào không phải là mặc y phục rực rỡ, riêng ta lại mặc màu trắng, không phải vì đẹp, là vì muội. Muội cũng biết việc muội thành thân đối với ta không phải việc vui. Nói thật, Triệu Mẫn đến làm loạn đem Trương Vô Kỵ đi, ta tức giận bọn họ đã hủy hoại thể diện của muội, nhưng cũng cảm kích bọn họ khiến ta có một cơ hội đến bên cạnh muội, chẳng sợ bị người ta nói ta lợi dụng lúc người gặp khó khăn, ta chỉ để ý đến muội, muội có biết không? Muội phải tin ta, ta nói rồi, muội phải tin ta, ta cùng những người phái Nga Mi đó không có quan hệ gì, đối với Chỉ Nhược cũng giống như là huynh muội ruột thịt vậy." (huynh muội gì, chuẩn bị tụt hạng xuống làm cháu rùi còn đâu ^^)

Tống Thanh Thư nghe Ân Ly nói sẽ không tự sát nữa, nhẹ nhàng thở phào, lại nghe nàng nói không tin hắn, không khỏi giữ chặt khuôn mặt tái nhợt của nàng nghiêm trang nói.

Gương mặt đang tái nhợt của Ân Ly đỏ bừng lên, muốn quay đầu tránh khỏi ánh mắt hắn, nhưng hai tay hắn đã giữ chặt mặt nàng, muốn nàng nhìn hắn. Ân Ly không tự chủ được nhìn vào mắt Tống Thanh Thư, từng chút từng chút nhớ đến thời gian hai người từng có bên nhau, tuy rằng quen biết không bao lâu nhưng hắn luôn thích trêu chọc nàng, cười đùa tinh nghịch, lại chưa bao giờ xem thường nàng, ngược lại cứu nàng, khắp nơi chiếu cố nàng, nghĩ vậy không khỏi nói:

"Huynh đối với ta rất tốt, ta sao có thể không biết, nhưng huynh không cần đối với ta tốt vậy đâu. Nếu huynh tốt với ta, lại đối tốt với người khác

https://thuviensach.vn

nữa, ta sẽ giết người đó, giết huynh rồi tự cắt cổ chính mình luôn.”

Tống Thanh Thư nhìn ánh mắt hung ác của nàng, trong lòng rùng mình, lại nghĩ đến Ân Ly vừa chịu ủy khuất, càng thêm đau lòng, mà bản thân mình đối với nàng toàn tâm toàn ý, có gì phải sợ? Hiện tại hắn có thể quang minh chính đại ôm nàng đã là trời xanh ban ân, nhưng Ân Ly vì tình mà bị thương, sợ là không dễ tin tưởng ai nữa, muốn nàng an tâm, hắn liền buông tay ra, giơ cánh tay chỉ trời thề.

“Muội luôn nói độc ác như vậy, lại cứ tự hạ thấp mình, nếu thực sự nhẫn tâm như thế cũng không cần phải ủy khuất ở đây, đôi cẩu nam nữ kia còn chưa giết, bản thân lại đi tự sát, nha đầu xấu xí, Tống Thanh Thư ta thích muội, làm sao có thể để muội vì ta mà tay dính máu, thương tâm thống khổ? Trời xanh ở trên, đất bằng ở dưới, hôm nay ta Tống Thanh Thư thề với trời, nếu có một ngày đối với Ân Ly không tốt, ta sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm, không được chết tử tế.”

Ân Ly kinh ngạc trợn mắt há hốc miệng, trong lòng ẩn ẩn vui mừng không rõ, lại thập phần sợ hãi, nghe trên trời sấm ầm vang một tiếng, dường như đã tiếp nhận lời thề của Tống Thanh Thư, về sau sẽ luôn giám sát, nàng vội tiến lên che miệng hắn lại, đau lòng oán trách nói:

“Ta tin, ta tin, huynh nói ta đều tin, huynh làm sao có thể chỉ trời mà thề chứ, ta không đáng giá, huynh như vậy…”

Ân Ly nói còn chưa xong, chợt xỉu đi, bất tỉnh.

“Nha đầu xấu xí, nha đầu xấu xí, Ly Nhi, Ly Nhi, muội làm sao vậy?”

Tống Thanh Thư nhìn nàng mặt đỏ lên, nói còn chưa xong đã té xỉu, trong lòng kinh hãi vội bước lên ôm lấy, vừa lay gọi vừa bắt mạch cho nàng, mới biết thương thế của nàng vừa lành lại bị Càn Khôn Đại Na Di của Trương Vô Kỵ phản lại gây thương tích, tâm tình quá đau đớn, hơn nữa lại gặp mưa gió lạnh lẽo, thương càng thêm bệnh, bệnh càng thêm thương,

https://thuviensach.vn

không nhẹ chút nào, vội đỡ Ân Ly, đem Lôi Tuyết cho vào bọc đeo lên, vận khởi khinh công chạy nhanh hướng ngoài rừng. Hắn nhớ gần rừng có một trấn nhỏ, hiện giờ Hào Châu đại thắng, xung quanh không có lính Nguyên quấy rầy, coi như thanh tịnh.

Trong ánh nắng rực rỡ, một chàng thiếu niên vận bạch y, dung mạo tuấn mỹ khí chất bất phàm bưng chén thuốc nhẹ nhàng đi đến cửa phòng, gõ mấy tiếng, bên trong một giọng thiếu nữ mềm mại pha lẫn chút yếu ớt hỏi:

"Ai đó?"

"Là tiểu nhân, tiểu nhân đem thuốc đến cho ngài."

Thiếu niên tuấn mỹ trong mắt hiện lên ý cười, cố ý giả bộ ngập ngừng, giọng mang vẻ nịnh nọt.

Thanh âm thiếu nữ cười một tiếng nói:

"Vào đi! Đường đường Tống thiếu hiệp khi nào lại biến thành tiểu nhị vậy? Lại tự xưng tiểu nhân, tà ma ngoại đạo như ta đây gánh không nổi."

Giọng nói không chút do dự, lại mang theo ý cười mềm mại, không chút khó chịu, ngược lại dường như rất vui vẻ.

"Tống thiếu hiệp có gì đặc biệt hơn người? Có thể làm nô bộc cho Đại tiểu thư Ân Ly mới đáng để vui mừng chứ, đến uống thuốc."

Tống Thanh Thư đẩy cửa phòng tiến vào, đặt khay lên bàn, bưng chén thuốc lên ngồi xuống bên giường.

Ân Ly đang nằm trên giường cũng ngồi dậy, buông con khỉ trắng Lôi Tuyết đang giãy dụa trong lòng ra, chán ghét nhìn chén thuốc, phiền não:

https://thuviensach.vn

“Uống thuốc, uống thuốc, lại là uống thuốc. Ta năm nay sao lại xui xẻo như vậy, hết thương lại bệnh, thuốc lúc nào cũng kề bên miệng.. Thanh Thư, Thanh Thư tốt bụng yêu quý a, tha cho ta được không?”

“Ân Ly đại nữ hiệp, không phải tiểu nhân không muốn tha cho ngài, thật sự là ngài phải trị cho thương thế lành lặn hoàn toàn, không thể để lưu lại di chứng nào. Thuốc đã uống mười ngày, còn thiếu hai ngày nữa thôi, uống hết là xong rồi, tin tưởng ta, không đắng chút nào, chờ cho khỏi hẳn, ta mang muội đi xung quan thăm thú, nhìn ngắm phong cảnh thật vui vẻ.”

Tống Thanh Thư thương cảm nhìn khỉ Lôi Tuyết chật vật muốn chạy, vừa buồn cười nhìn cô nàng vì sợ uống thuốc mà càng ngày càng ương bướng kia, một bên cười thầm, một bên cố tình tỏ vẻ nghiêm túc nói.

Ân Ly tức giận nhìn Tống Thanh Thư vừa cười trộm vừa muốn nàng uống thuốc, trong mắt rõ ràng là lén vui sướng khi người gặp họa, trong lòng sợ đắng nhưng nghĩ không ra lý do để trốn. Năm ngày nay nàng đã nghĩ đủ mọi cách, hao hết võ mồm muốn Tống Thanh Thư không cần ở bên canh chừng nàng uống thuốc nhưng liên tiếp thất bại, lần đầu tiên phát hiện hắn lại lợi hại khó chơi đến thế, nàng nói không lại, nhưng thật sự thuốc rất đắng, nàng không muốn uống.

Ân Ly nhìn Tống Thanh Thư dáng vẻ đắc ý, tròng mắt đen láy chuyển động, từ trong túi lấy ra một viên thuốc, bóc vỏ, hòa vào chén thuốc, đắc ý nói với Tống Thanh Thư:

“Huynh đã biết ta có Thiên Chu Vạn Độc Thủ lợi hại, nhưng độc dược cũng không phải kém đâu, đây là Đoạn Trường Tán, kẻ nào ăn vào nếu không có giải dược của ra, khi độc phát tác sẽ đứt ruột vỡ bụng, thất khiếu đổ máu mà chết. Muốn ta uống thuốc không khó, huynh uống cái này vào, đáp ứng sau này phải nghe theo lời ta, về phần giải dược ta sẽ không cho, trước hết cho huynh uống thuốc giảm bớt dược tính của độc, để xem biểu

https://thuviensach.vn

hiện của huynh thế nào đã, được không, Thanh Thư?" Giọng nói Ân Ly càng lúc càng quỷ dị dọa người.

"Aiz! Tiểu nhân mệnh khổ, đã đem lòng yêu lại bị Ân Ly đại nữ hiệp ngược đãi. Aiz! Làm sao có thể phản đối được chứ?"

Tống Thanh Thư cố ý nhăn mặt đau khổ nói, không chút do dự nhận chén thuốc trong tay Ân Ly uống hết. Uống xong còn tặc lưỡi, chép miệng khen:

"Ngọt quá đi, không thẹn ta pha nhiều mật như vậy vào, Đại nữ hiệp Ân Ly a, tiểu nhân vốn đau lòng cho ngài phải uống thuốc đắng nên đã vào rừng tìm mật ong pha vào thuốc, không ngờ ngài lại thưởng cho tiểu nhân uống, mật không có nhiều, chén thuốc tiếp theo sẽ không có đâu a!"

Nói xong đắc ý tràn trề đứng dậy quay lại bên khay thuốc rót trong ấm ra chén thuốc khác, đưa cho Ân Ly.

Ân Ly trợn mắt há miệng nhìn Tống Thanh Thư biểu diễn, nhìn hắn không chút do dự uống hết chén thuốc mà cảm động, nghe hắn nói lại không khỏi hoài nghi trong chén thuốc đó thực sự có mật sao? Trong lòng hơi hối hận, nhưng thấy hắn đã rót chén khác cho nàng khiến nàng có chút bất ngờ, không ngờ hắn để lại một phần thuốc khiến nàng không thể nào chối cho nổi, đành trừng mắt tức giận lườm hắn, cầm chén thuốc cau mày một hơi nuốt xuống.

"Nhìn muội hôm nay ngoan như vậy, đại nữ hiệp, đây là thưởng cho muội, nhanh uống đi!" Tống Thanh Thư buồn cười nhìn Ân Ly nhăn nhó đắng đến không nói nổi, rốt cuộc đau lòng, chờ nàng uống xong liền một tay cầm lại chén thuốc, tay kia lấy một bình sứ nhỏ ra đưa cho nàng, hắn và Ân Ly hay khích bác cãi cọ nhau nhưng rốt cuộc vẫn là thương nàng, hầu hết cũng chỉ là đùa cho vui, ai bắt hắn nói không được những lời buồn nôn như vậy chứ.

https://thuviensach.vn

Ân Ly cầm lấy chiếc bình sứ nhỏ, nghi hoặc liếc nhìn Tống Thanh Thư một cái, nhẹ nhàng mở nắp, một làn hương ngọt ngào tỏa ra, Ân Ly nhìn kỹ, mắt sáng lên, cao hứng rồi lại xấu hổ tức giận, biết mình vừa rối nhất định bị Tống Thanh Thư lừa, mắng:

"Tên vô lại, ngụy quân tử lại đi lừa gạt người khác, mật rõ ràng ở đây lại lừa ta là đã uống rồi, không sợ độc của bản tiểu thư sao? Quên đi, bản tiểu thư tốt bụng không so đo với huynh, nè, cho huynh uống một nửa."

Miệng Ân Ly đúng là đắng thật nhưng không uống hết, nghĩ đến Tống Thanh Thư vừa rồi cũng uống một chén, đem nửa bình trả lại cho hắn.

"Thôi thôi! Ai như con gái các muội chứ, sợ đắng sợ đau, chỉ bằng chút độc của muội này thôi ấy à, bản thiếu hiệp chẳng xem vào mắt, muội mau mau uống hết đi! Nếu thấy đắng vẫn chưa đủ, trên bàn còn thuốc đó, uống thêm chén nữa?"

Tống Thanh Thư mắt vừa chuyển động, ngoài mặt mỉm cười, trong mắt lại hiện lên một tia đau lòng, trấn nhỏ này vừa trải qua chiến loạn, mọi thứ đều thiếu thốn, chỉ có thể kiếm được chỗ ở, dược liệu, thức ăn đều không có, Ân Ly vừa thương vừa bệnh, không tiện hoạt động, đành để nàng chịu khổ, mỗi ngày uống thuốc đắng mà không có mứt hoa quả gì hết, uống đến phát sợ, hôm nay khi đi hái thuốc hắn thật vất vả mới kiếm được tổ ong, tốn mất công sức nửa ngày mới xong, thu được không ít mật ong, nhộng ong, có thể giúp nàng tẩm bổ, chờ hai ngày nữa khỏi hẳn sẽ đưa nàng vào thành lớn điều dưỡng tốt một chút.

Ân Ly không biết suy nghĩ của Tống Thanh Thư, cũng biết mật ở nơi thiếu thốn bần cùng như ở đây thực khó kiếm, trấn nhỏ không có dược liệu, mỗi ngày hắn chẳng những độ khí chữa thương cho nàng, còn phải vất vả hái thuốc, săn thú, chăm sóc nàng, vậy mà còn phải vì nàng sợ đắng ương bướng không muốn uống thuốc mà bôn ba kiếm mật, mắt không khỏi đỏ

https://thuviensach.vn

lên, không nói cho hắn biết, nàng kỳ thực chẳng phải sợ đắng mà là thích cảm giác cùng hắn tranh cãi đùa nghịch.

Uống một ngụm mật, Ân Ly chẳng những ngọt trong miệng, trong lòng lại càng ngọt, phần còn thừa cũng tiếc không muốn uống hết ngay, vội đóng nắp bình lại, cất vào lòng rồi nũng nịu hỏi Tống Thanh Thư:

“Thanh Thư, thương thế của ta đã tốt hơn nhiều rồi, mấy ngày nay đã có thể đi lại, huynh cứ nhất quyết muốn ta nghỉ ngơi điều dưỡng, rốt cuộc là điều dưỡng bao lâu nữa? Nơi này thuốc thang lại không tiện, huynh mỗi ngày vì ta mà vất vả như vậy, vì sao kiên trì không chịu vào thành trấn lớn? Có phải trong lòng huynh đang có chuyện gì không?”

“Ly Nhi, ở nơi này thì không có chuyện gì, nhưng mấy ngày trước ta có thu được tin tức Tạ lão tiền bối bị giam giữ trên Thiếu Lâm, phái Thiếu Lâm muốn tổ chức đại hội Đồ Sư, mấy ngày nay trên giang hồ đã loan tin mọi người đều biết, ta nghĩ muội vẫn nhớ đến Tạ tiến bối, vạn nhất đòi đi mà thương còn chưa lành hẳn, đến Thiếu Lâm sợ rằng phải chịu khổ.”

Tống Thanh Thư không nói đến chuyện hắn nghe chuyện hôn lễ của Ân Ly bị quận chúa đoạt tân lang đã trở thành bát quái mọi người đều biết, sợ Ân Ly biết sẽ tức giận khổ sở. Mấy ngày nay tâm tình của nàng đã tốt lên, thật không muốn nàng vì chuyện như vậy mà lại thương tâm. Hơn nữa hắn cũng không muốn Ân Ly đi Thiếu Lâm, Tạ Tốn gặp chuyện không may, Trương Vô Kỵ dĩ nhiên sẽ đến, Triệu Mẫn vừa cướp được tân lang sẽ không bên cạnh sao? Ân Ly nhìn thấy hai người kia chẳng phải càng đau lòng?

Ân Ly nhìn Tống Thanh Thư bộ dáng lo lắng, cao hứng vì hắn không lừa gạt nàng, hắn vì nàng mà toàn tâm toàn ý suy nghĩ, mới nói:

“Tạ lão gia tử từng truyền thụ cho ta võ học tâm đắc cả đời của ông, lại vài lần cứu mạng ta, ta cảm kích lão nhân gia, cũng muốn báo đáp ông

https://thuviensach.vn

ấy. Hiện giờ ông gặp rủi ro, nếu không có đôi cẩu nam nữ kia ta dù phải liều mạng cũng sẽ đến cứu, nhưng ta biết, lão gia tử như vậy Trương tiểu tặc nhất định sẽ đến, võ công bản sự của hắn cao hơn ta không biết bao nhiêu lần, lại nhiều thuộc hạ tài giỏi, có cả ông nội, phụ thân đều trợ giúp, có thiên kim quận chúa giỏi bày mưu tính kế kia bên cạnh, việc cứu lão gia tử chẳng phải dễ như trở bàn tay, ta đi bất quá thêm phiền thôi. Hơn nữa ta cũng không muốn gặp đôi cẩu nam nữ kia, ta sẽ không đi Thiếu Lâm đâu."

"Ly Nhi, ta không phải đại giáo chủ thống soái ngàn vạn, cũng không thích quận chúa kiều diễm như hoa nào, ta chỉ thích một cô bé quái dị vừa độc ác vừa tàn nhẫn, phải làm sao bây giờ? Ta là cả đời kém người ta a!"

Tống Thanh Thư nghe Ân Ly nói rõ, biết Ân Ly vì hắn mà giải thích, không khỏi xúc động, ngọt ngào nắm tay nàng, bản chất không đổi mà ba hoa.

"Aaaa…..!!!!" Trong phòng truyền ra một hồi tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng cười thiếu nữ khanh khách ngân vang.

——————————— ta là Tống Thanh Thư, Ân Ly sau khi chia tay với cùng Mạc Thanh Cốc, Chu Chỉ Nhược sông Hán Thủy phân cách tuyến ———————————

Sau khi Mạc Thanh Cốc và Chu Chỉ Nhược đi rồi, Tống Thanh Thư nâng tay phải chống cằm nghĩ đến không khí giữa hai người đó, tựa hồ giống giống với hắn và Ân Ly, không khỏi cao hứng thay cho Thất sư thúc, nghĩ đến Thất sư thúc rốt cuộc cũng tìm được hạnh phúc cho mình, khó trách hắn kiên trì không chịu cưới vợ, phụ thân khuyên bảo nhiều như vậy cũng không nghe, khiến ông lo lắng đến bạc cả đầu, thì ra đã sớm có mục tiêu.

Nhớ đến Chỉ Nhược, khi đó tuy mới hơn mười tuổi cũng đã là xinh đẹp như lan, khí chất thanh nhã, người lại thông minh, tốt bụng, hiếu thảo,

https://thuviensach.vn

dịu dàng, khó trách Thất sư thúc đem giữ trong lòng, bất quá nha đầu kia thực ưu điểm nhiều như vậy sao? Tống Thanh Thư vẫn còn nhớ, nha đầu kia trước mặt người khác đều là giả bộ. Nhân hậu sao? Khi tức giận lên ngay cả hắn cũng phải sợ, Thất sư thúc hay là không biết bộ mặt thật của nàng nên bị nha đầu kia lừa về tay đấy chứ?

Tống Thanh Thư có chút lo lắng cho Thất sư thúc, nhưng nhìn đến túi da lễ vật Chỉ Nhược đưa cho hắn, ngẫm lại Thất sư thúc dù là bị lừa như vậy, nhưng có được một thê tử bề ngoài dịu dàng săn sóc, bên trong khôn khéo lợi hại cũng không có gì không tốt. Ack, ngoại trừ lúc nổi giận có đáng sợ chút thì mọi mặt đều tốt.

Ban đêm, thuyền lớn giương buồm trắng xuôi dòng, trong lầu trên thuyền, Tống Thanh Thư cùng Ân Ly ngồi bên cửa sổ, phía trước bày bàn thấp, hai người ăn uống cười đùa vui vẻ xong đều lặng yên chống cằm nhìn ra cửa sổ, hai bên bờ sông đèn đuốc thấp thoáng cùng bầu trời đầy sao sáng lấp lánh.

Nhìn một hồi, ánh mắt Tống Thanh Thư quay trở về khuôn mặt trắng noãn tuyệt mỹ kia, hàng mi dài hơi cong cong, đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh giống như sao trên trời, trong nháy mắt đã khiến tim hắn đập loạn lên. Ân Ly lúc đầu còn chưa phát hiện ra, lâu dần cũng thấy, bị hắn nhìn đến mặt đỏ tai hồng, không khỏi quay đầu thấp giọng:

“Chu tỷ tỷ nói, người của Nga Mi vẫn tìm huynh khắp nơi, huynh không mau mau đi mà thừa kế ngôi vị chưởng môn Nga Mi đi, Nga Mi đều là nữ đệ tử, người người đều tài giỏi xinh đẹp như tiên, huynh thật có phúc đó.”

Ân Ly nói xong lại muốn cắn đứt lưỡi mình luôn, xấu hổ cho mình sao có thể nói ra lời có vị chua như vậy, không phải là sẽ bị hắn giễu cợt cho sao?

https://thuviensach.vn

“Nếu muội có ý định gia nhập phái Nga Mi thì ta nhất định phải đến đó làm chưởng môn, hưởng thụ phúc khí của thiên tiên hạ phàm rồi. Thế nào, muội đi sao? A, Ly Nhi sao mặt lại đỏ lên như vậy? Muội muốn đi đâu thế? Không phải nghĩ linh tinh gì chứ?” Quả nhiên Tống Thanh Thư liền nhích mông đến ngồi cạnh Ân Ly, kề sát bên nàng cười cười nói.

Ân Ly bị Tống Thanh Thư cười cổ quái, xấu hổ nổi nóng, khó mà nói ra ban nãy nàng hiểu nhầm, hơn nữa hắn lại ngồi sát bên người nàng, nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến khiến tim nàng đập nhanh hơn vài phần, đành tỏ vẻ tức giận nói:

“Huynh biết ta nghĩ linh tinh gì chứ? Là chính huynh tưởng tượng ra thì có, lại đổ lên người ta, ai quản huynh, một môn phái lớn trong Lục đại phái, huynh thực sự không động tâm chút nào sao? Ta không tin đâu.”

“Phái Nga Mi trong Lục đại phái chỉ kém hơn Thiếu Lâm, Võ Đang một chút, còn thì đều đứng trên mấy phái kia, chức vị chưởng môn đương nhiên ta muốn làm. Thế nhưng lại lại xui xẻo thích phải bình dấm chua như muội đây, thôi chưởng môn phái Nga Mi ai muốn làm thì làm đi! Còn ta chỉ muốn muội thôi, giúp muội ngày ngày vui vẻ là tốt rồi, tính muội thế này mà ở cùng đám kia, ack, đám đệ tử của Diệt Tuyệt sư thái, sợ rằng mỗi ngày đều long trời lở đất.”

Tống Thanh Thư dán sát bên tai Ân Ly thì thầm, vui vẻ nhìn nàng tai đã đỏ ửng.

Ân Ly bị Tống Thanh Thư nói như vậy, trong lòng vừa xấu hổ tức giận vừa ngọt ngào, không khỏi xoay người mặt đối mặt nhìn Tống Thanh Thư nói:

“Ai ghen tị, ai là bình dấm chua? Rõ ràng là huynh mới đúng, cái gì mà sợ ta bị chọc tức, hay là sợ sẽ bị ta bắt được huynh cùng nữ đệ tử nào đó

https://thuviensach.vn

của Nga Mi? Hừ! Ngày nào đó ta muốn gặp nữ nhân này xem sao, nhìn xem ai bị chọc tức, tốt nhất….”

Tống Thanh Thư nhìn trước mắt đôi môi mọng đỏ của Ân Ly khép mở nói không ngừng, ánh mắt liền bị hấp dẫn, nhẹ nhàng hôn lên, hai tay dùng sức siết chặt nàng vào lòng, lửa nóng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua miệng nàng, chặn đứng lời nàng đang nói. Trong lầu các trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc mãnh liệt cùng âm thanh miệng lưỡi giao triền.

Võ công Võ Đang thịnh về dương khí, Tống Thanh Thư tuy rằng năm trước đã luyện thành thuần dương Vô Cực Công, nhưng dương khí rốt cuộc vẫn chưa hoàn toàn ổn định, giờ lại động đến tình niệm, dương khí tràn ra, toàn thân lửa nóng, dục vọng giữa hai chân đã nổi lên, không khỏi ôm chặt Ân Ly ma sát, cố kiềm chế ham muốn mãnh liệt lại, đôi môi cuồng nhiệt đã thổi bên tai nàng, nhẹ nhàng cắn.

Ân Ly bị động tác khẩn thiết của Tống Thanh Thư khiến cả người mềm nhũn, vô lực tựa vào trước ngực hắn, chỉ cảm thấy Tống Thanh Thư nhẹ nhàng thổi lại cắn khiến nàng toàn thân run rẩy, hai chân thon dài bất giác chuyển động cọ sát…(tình hình cụ thể bà con xem bản in!…. nói chung là cảnh nóng đã bị cắt >_<)

…….

Một ngày mới lại sang, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào cửa sổ. Trên con thuyền nhịp nhàng lay động, gió nhẹ lướt khẽ, trên giường, nam nhân tuấn mỹ mắt tràn đầy tình yêu nhìn người con gái đang say ngủ, yêu thương hôn lên đôi má nàng, thấy nàng cau mày vội đưa tay vuốt thẳng lại, ánh mắt bất giác lướt qua gương mặt trắng ngọc bóng loáng, mềm mịn, có những dấu vết hắn lưu lại. Trên giường gấm vóc hỗn độn, có mấy chỗ thấm máu xử nữ của nàng.

https://thuviensach.vn

Nhìn cô gái nhỏ thân hình mềm mại lả lướt, đường cong dịu dàng mà no đủ, giữa hai chân thon dài xinh đẹp, vật của hắn vẫn đang ở nguyên trong mình nàng ấm áp, luyến tiếc rời đi, hắn nhìn thoáng qua, thế nhưng lửa nóng đang an phận lại dậy lên, nam nhân hơi chuyển động một chút, đã thấy đôi mày thiếu nữ nhíu lại, vội dừng động tác, trong lòng kêu khổ, cô bé quyến rũ này, nếu không phải đau lòng cho nàng, nhất định phải bắt nàng phải hưởng thụ thêm nhiều nhiều nhiệt tình của hắn nữa.

Nam nhân tuy kêu khổ trong lòng, vẫn nhẹ nhàng rút vật của mình ra, cầm khăn ẩm nhẹ nhàng lau lại cho nàng, nơi đó vì hắn vừa rút ra mà chảy ra không ít tinh dịch, lại sưng đỏ lên, càng nhìn càng đau lòng, vội nhẹ nhàng đứng dậy lấy một hộp thuốc mỡ, thật nhẹ nhàng bôi cho nàng, mùi thuốc tản ra theo bàn tay nhu động, không để ý đến chính mình trước ngực sau lưng cũng có rất nhiều dấu đỏ hồng, chỉ âm thầm thề trong lòng: “Ly Nhi, cả đời này ta sẽ không bao giờ để muội chịu đau đớn hay khổ sở gì nữa.”

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phiên Ngoại 11: Sững Sờ

Trương Vô Kỵ mang theo Triệu Mẫn và Tiểu Chiêu cải trang dịch dung, chú ý tránh không gặp mặt những giáo đồ Minh giáo đang tìm kiếm hắn khắp nơi, lại càng không thấy dọc đường Triệu Mẫn mạc danh kỳ diệu bỗng dưng có nhiều thứ gì đó, biết nhưng không nghe ngóng, hắn có thể nói gì chứ? Bắt con gái không được liên hệ gặp mặt cha mẹ sao? Cha mẹ hắn đã mất, làm sao có thể ngăn trở nàng?

Trương Vô Kỵ cũng không muốn quản, dù sao Triệu Mẫn chỉ cần sắp xếp một hai lần, ven đường ăn uống chi tiêu đều là người ta lo, hắn sao không biết xấu hổ mà ý kiến gì chứ, Triệu Mẫn mua cho hắn thứ này thứ kia, tiêu gì đó cũng là thói quen của nàng, cũng chẳng biết làm thế nào, tuy Trương Vô Kỵ thấy không thoải mái, nhưng từ khi hắn từ bỏ vị trí giáo chỉ, lại cải trang dịch dung, dọc đường không có giáo chúng tiếp lộ phí, hắn lại được Trương Thúy Sơn dạy dỗ, tuyệt không chịu làm những chuyện trộm cướp.

Tiểu Chiêu vẫn giống như trước đây, đi theo hầu bên cạnh Trương Vô Kỵ, không vì hắn không còn là giáo chủ mà thay đổi, cho dù Kim Hoa bà bà đã gửi thư mấy lần muốn gặp nàng rồi nhanh chóng trốn chạy. Vì có Chu Chỉ Nhược can dự vào nên một số việc đã thay đổi, Tiểu Chiêu không bị Minh giáo Ba Tư bắt được, mười hai Bảo Thụ Vương cũng không tìm được thánh nữ, nhưng lại tra được thánh nữ bỏ giáo lấy chồng, gả cho một người họ Hàn, cho nên tiếp tục tra tìm gắt gao khắp Trung Nguyên. Dù sao không tìm được người bọn họ cũng không xong, chỉ có thể ở lại Trung Nguyên. Kim Hoa bà bà từ khi gặp Ba Tư tam sứ trên đảo Linh Xà lại càng

https://thuviensach.vn

giấu mình, cái bóng cũng khó thấy, bởi vì hình phạt Thánh nữ phá giới thực vô cùng đáng sợ.

Tiểu Chiêu đành áy náy hồi âm lại xin Kim Hoa bà bà bảo trọng, nói chuyện trước mắt của mình, lại nói cho mẫu thân quyết tâm của nàng, bởi vì Trương Vô Kỵ đã rời khỏi Minh giáo, giang hồ, không còn gì trái nghịch với giáo quy nữa, Tiểu Chiêu cũng tìm cơ hội nói rõ cho Trương Vô Kỵ thân thế của mình. Trương Vô Kỵ sớm biết nàng có bí mật khác, cũng biết nàng có võ công, nhưng không ngờ nàng lại là con gái Tử Sam Long Vương, tức thời thái độ đối với nàng càng thêm tôn trọng hòa ái, khiến Triệu Mẫn âm thầm nảy sinh không ít hờn dỗi.

Nàng không rảnh suy xét tính kế chuyện giữa Trương Vô Kỵ và Tiểu Chiêu, nàng cho rằng Trương Vô Kỵ nếu đã lựa chọn nàng, tại sao còn muốn đi tìm Ân Ly? Triệu Mẫn trong lòng bất an, đơn giản vì ngày đó trong hôn lễ, trước khi đi cùng nàng, chính miệng Trương Vô Kỵ đã nói với ông ngoại, cậu hắn và quần hùng rằng hôn sự này hắn không hủy bỏ, mà Ân Ly hiện giờ dung mạo đã khôi phục, không chút nào thua kém nàng, đối với Trương Vô Kỵ lại toàn tâm toàn ý, ngay cả lúc sắp chết cũng chỉ nhớ đến hắn, không giống Chu Chỉ Nhược căn bản là không thèm để ý đến Trương Vô Kỵ có tâm ý với nàng. Ân Ly và Trương Vô Kỵ lại là biểu huynh muội, xương cốt đánh gãy cũng có thể liền lại, cho dù Trương Vô Kỵ có rời khỏi giang hồ nhưng không thể cắt đứt nổi quan hệ, hai người lại có hôn ước, đang bái đường dở dang, tuy rằng nàng chịu khổ không ít nhưng cũng không thể thay đổi điều ấy.

Hiện giờ Trương Vô Kỵ đi tìm nàng, xem Ân Ly toàn tâm toàn ý với Trương Vô Kỵ như thế, nhất định sẽ tha thứ cho hắn, mà Trương Vô Kỵ trong lòng áy náy với biểu muội, để đền bù lại nhất định cưới nàng, chẳng lẽ Triệu Mẫn nàng bỏ qua danh vị quận chúa tôn nghiêm để chạy đến làm tiểu thiếp của hắn sao? Triệu Mẫn nhớ đến thủ đoạn của mẫu phi với cơ thiếp trong phủ, toàn bộ Nhữ Dương Vương phủ ngoài mẫu phi sinh ra ca

https://thuviensach.vn

ca và nàng, không còn ai sinh hạ ra thêm đứa con nào cho phụ vương nữa. Những cơ thiếp đó lần lượt rồi cũng bị bán đi, hoặc là chết, phụ vương chỉ sợ cũng chẳng nhớ rõ các nàng.

Chẳng lẽ nàng đường đường là một quận chúa mà cũng chỉ có thể làm thiếp sao? Nhớ đến Ân Ly khi ở trên thuyền ốm nặng nói lảm nhảm, nói hận nhất những kẻ làm thiếp, ngay cả Nhị nương của mình mà cũng giết, càng đừng nói đến kẻ đã đảo loạn hôn sự của mình, Triệu Mẫn nhớ lại ngày đó khi Trương Vô Kỵ muốn đi cùng nàng, ánh mắt Ân Ly phẫn hận không dám tin, sau lại đối với hắn xuống tay không chút lưu tình. Ân Ly học được võ công tâm đắc cả đời của Tạ lão gia tử, võ công đã vượt mức tưởng tượng của nàng, chiêu thức vừa tàn nhẫn vừa âm độc, cho dù có Trương Vô Kỵ chống đỡ vẫn khiến nàng bị thương nặng. Nhớ đến tình cảnh lúc đó, Triệu Mẫn lại không rét mà run.

Triệu Mẫn từng ngăn cản hắn hai lần, đều vì Trương Vô Kỵ giận dữ mà sợ hãi, chỉ có thể cố chống cự mấy lần, dùng mạng lưới mật thám của Nhữ Dương Vương phủ tra tìm tin tức của Ân Ly rồi dẫn Trương Vô Kỵ đi hướng khác. Nàng biết vậy không phải cách lâu dài, Trương Vô Kỵ cố chấp không thay đổi, hắn không thấy được Ân Ly sẽ không dừng lại. Triệu Mẫn rơi vào đường cùng, đành âm thầm truyền tin về nhờ cha anh trừ bỏ giúp đối thủ, nhưng vẫn đến nay vẫn chưa thu được tin đắc thủ.

Một ngày, ba người đến sông Hán Thủy, bến Tiên Nhân Độ. Trương Vô Kỵ chạm vào hạt châu trên cổ, nhớ lại lần đầu tiên gặp Chu Chỉ Nhược. Khi đó Chu Chỉ Nhược mới mười tuổi, gặp phải biến cố suýt chết, được Thái sư phụ cứu, không khóc nháo cũng không sợ hãi, ngược lại nhã nhặn lễ phép, thản nhiên chiếu cố hắn và Chu Thừa Chí, làm hắn đang khổ sở vì hàn độc dịu lại, chẳng những bón cơm cho hắn ăn, còn tặng hắn trân bảo quý giá, giúp hắn tự bảo vệ được mình, khi bị vợ chồng Hà Thái Xung, Ban Thục Nhàn hạ độc đấu nhau mà không bị độc chết, càng giúp hắn trên đường đưa Bất Hối đi không phải chịu đói khát mà chết.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy khi hắn gặp họa, vào thành đổi bạc, không chỉ một lần nghĩ mà sợ hãi, nếu như không có tài bảo Chỉ Nhược tặng, có lẽ hắn và Bất Hối cũng giống những nạn dân ngoài thành, không đói chết cũng bị những kẻ còn lại ăn thịt. Mỗi khi nhớ đến nồi nấu thịt trẻ con, hắn toàn thân lại toát mồ hôi lạnh, bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Hiện giờ, làm bạn bên hắn không phải Thường đại ca hay trêu hắn rằng Chu Chỉ Nhược tặng đồ cưới, mà là Mẫn muội, người mà mọi người đều phản đối, ngay chính hắn cũng không xác định được tâm ý của nàng thật giả ra sao, còn có Tiểu Chiêu không danh không phận, cam nguyện thầm lặng làm nha đầu hầu hạ hắn.

Biểu muội lúc nào cũng nhớ thương hắn, vận mệnh nhấp nhô khổ sở bị hắn cô phụ, người oán hận tam thê tứ thiếp đến như vậy, liệu có thể chấp nhận hắn và Mẫn muội không? Nghĩ lại hắn thật sự là ngây thơ, lúc trước ở trên thuyền, một giấc mộng cưới cả bốn mỹ nhân, hiện giờ…. Chỉ Nhược đã sắp thành Thất thẩm của hắn. Nghĩ đến đây, Trương Vô Kỵ cười khổ, nói với Triệu Mẫn và Tiểu Chiêu hai bên:

“Ngày xưa ta và Thái sư phụ từng đi xuôi dòng con sông này, đáng tiếc ngày đó gặp Thường đại ca và Chỉ Nhược đang bị Thát tử đuổi giết, không có tâm tình ngắm cảnh xung quanh. Hiện giờ chúng ta có được lúc nhàn rỗi, đi thuê thuyền ngắm phong cảnh nơi này nhé.”

“Dạ. Em xem nơi này phong cảnh bốn phía tươi đẹp, xuôi dòng xuống chắc sẽ có hương vị khác, công tử chờ ở đây, em đi thuê thuyền.”

Tiểu Chiêu không bao giờ phản đối quyết định của Trương Vô Kỵ, làm như không thấy Triệu Mẫn mặt đang khó chịu, trong lòng biết nàng đang hờn dỗi vì Trương Vô Kỵ nói hai chữ Thát tử. Tiểu Chiêu đối với Triệu Mẫn trước sau vẫn dè chừng và cực kỳ sợ hãi, không bởi vì Triệu Mẫn trả giá cho Trương Vô Kỵ mà thay đổi. Trương Vô Kỵ có thể vì những việc Triệu Mẫn làm vì hắn mà cảm động quên đi những chuyện cũ không hay, nhưng Tiểu Chiêu nàng sẽ không quên, không quên Triệu Mẫn là loại người thế nào. Hiện giờ nàng có thể vì tình cảm vì Trương Vô Kỵ mà thay

https://thuviensach.vn

đổi một gương mặt khác, ngày sau tình cảm không còn thì sao? Tiểu Chiêu cũng không dám nghĩ nhiều.

Triệu Mẫn che giấu khó chịu trong lòng, cười giòn, dung nhan như hoa nở rộ, hai mắt sáng lấp lánh, không đề cập đến khó chịu đó, chỉ vừa cười vừa hỏi:

"Vô Kỵ ca ca hôm nay có thể tâm bình khí hòa nhắc đến Thường Ngộ Xuân, xem ra đã hết giận việc trước đây rồi, có muốn thu hồi lại lời ngày đó, quay trở về làm chức Trương đại giáo chủ của chàng không?"

"Ngày đó Thường đại ca bọn họ ám toán quả thật khiến ta thương tâm, mấy ngày nay nghĩ lại, thủ đoạn của bọn họ tuy rằng có hơi quá khích, nhưng quả thật cũng tốt cho ta. Mâu thuẫn giữa nàng và Minh giáo không có cách nào dung hòa đi được, hai bên nếu ta đã lựa chọn nàng, sẽ không hối hận."

Trương Vô Kỵ sắc mặt tối sầm, lại nghĩ đến ngày đó mấy người ám toán hắn và Triệu Mẫn, muốn giết Triệu Mẫn, hắn khi đó đang đắm chìm trong tình yêu, liền quyết định từ bỏ vị trí giáo chủ, không ngờ trong đó cũng có Triệu Mẫn tính kế. Khi hắn nhận ra thì đã quá muộn, thư đã gửi, có hối cũng vô dụng, chỉ âm thầm tự nhủ, không làm giáo chủ cũng tốt, càng thoải mái tự tại, chỉ cần nghiệp lớn phản Nguyên không bị ảnh hưởng là tốt rồi, nhưng rốt cuộc đã hưởng thụ qua cảm giác đứng trên cao, vạn người nghe lệnh, trong lòng cũng có chút ngậm ngùi.

Đang lúc Triệu Mẫn cảm động không nói gì, Trương Vô Kỵ còn đang nghĩ ngợi, Tiểu Chiêu đã thuê xong thuyền, sai nhà đò chống thuyền đến chỗ hai người, không biết hai người nghĩ những gì, chỉ gọi to:

"Công tử, Triệu cô nương, thuyền đến rồi, mau lên thuyền thôi."

Hai người nhìn nhau cười, Trương Vô Kỵ cầm tay Triệu Mẫn nhẹ nhàng từ trên bến nhảy lên khoang thuyền, đi vào bên trong lán trên thuyền.

https://thuviensach.vn

Ba người chia nhau ngồi quanh bàn trà nhỏ, nhà đò thấy xong rồi, mới nói:

“Công tử, cô nương ngồi xong rồi, thuyền đi đây.”

Lúc này mới chống thuyền rời khỏi bến, hướng ra giữa dòng.

“Nhà đò không cần khách khí, đợi lát nữa ra giữa sông thì không cần vội, cứ để xuôi dòng là tốt rồi.”

Trương Vô Kỵ nghĩ đến cha con Chu Chỉ Nhược trước đây cũng là nhà đò, có chút cảm giác thân thiết hơn với người chèo thuyền, lời nói ra rất lễ độ khách khí.

Nhà đò gật gật đầu, lại đẩy sào, Tiểu Chiêu lấy trong túi ra điểm tâm và rượu đã chuẩn bị trước đặt lên bàn, Triệu Mẫn mắt đầy tình ý liếc nhìn Trương Vô Kỵ một cái, che giấu ghen tuông trong lòng, rót rượu cho hắn, nhất thời ba người nói chuyện vui vẻ, chén qua chén lại, một bên ngắm nhìn phong cảnh bốn phía, một bên uống rượu làm vui, thực là vô ưu vô lo sảng khoái.

Gió nhè nhẹ thổi, đẩy thuyền nhỏ chầm chậm xuôi dòng, đi được hai ba canh giờ, ba người khó có được khi nào thoải mái như vậy, đều thả lỏng không ít. Đang nói cười vui vẻ, chợt Tiểu Chiêu bỗng kinh ngạc hô lên một tiếng, mắt nhìn chăm chú phía sau Trương Vô Kỵ. Triệu Mẫn ngồi bên cạnh, nghe tiếng Tiểu Chiêu thốt lên cũng đưa mắt nhìn qua, nhất thời chấn động, sắc mặt đại biến chuyển thành trắng bệch, đũa trúc trong tay rơi xuống tự bao giờ cũng không biết.

Trương Vô Kỵ thấy vậy, tưởng xảy ra chuyện gì, vội đứng dậy quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ cần một cái nhìn thôi đã khiến hắn đờ người. Phía xa xa đối diện, một con thuyền lớn đến mười thước đang theo gió lướt sóng xuôi dòng. Cao cao trên mũi tàu, một nữ tử toàn thân y phục tơ lụa trắng, dáng người yểu điệu thướt tha, dung nhan mĩ miều, một đôi mắt to hữu thần xinh đẹp mê người, tóc dài không vấn thả tự do xõa tung bay.

https://thuviensach.vn

Trên sông gió thổi nhè nhẹ, nước róc rách dưới thuyền, cô gái dường như bị gió đánh thức, mỉm cười xoay tròn theo gió, nhẹ nhàng khanh khách cười lên hai tiếng. Theo cái xoay tròn, mái tóc đen dài cũng lướt theo, càng hiển hiện vẻ xinh đẹp tuyệt mỹ, gió nhẹ vờn theo khiến nàng giống như tiên tử lạc phàm trần, khiến cho con người phải tự ti, khiến người xem phải ngây ngất, bất động như tượng gỗ.

Trương Vô Kỵ nhìn nàng không chớp mắt, thuyền nhỏ của hắn càng lúc càng đến gần, hắn cảm giác như lần đầu tiên nhìn thấy người con gái này, lại dường như đã biết nàng từ lâu, cất giọng khàn khàn áy náy:

“Châu Nhi, là Châu Nhi, tại sao nàng lại ở đây? Nàng thật đẹp, thật là đẹp. Nhà đò, mau đưa chúng ta đến đó.”

“Công tử, thuyền đó chỉ có quý nhân giàu có mới có thôi, không thể tùy tiện đến gần, nếu không sẽ tự gây phiền toái đó.”

Người chèo thuyền nhìn ba người, công tử tuy áo dài hoa gấm nhưng sắc mặt khô vàng, cằm có râu ngắn, hai nữ tử một người có chút giống ngoại bang, một người xinh đẹp vô cùng lại mang chút anh khí, dung nhan đều rất đẹp, nghe bọn họ nói chuyện một hồi, có vẻ hai người đều rất có tình ý với công tử kia.

Người đẹp đến thế ở bên công tử này cũng chẳng phải là cân xứng, công tử này đã có hai cô nương như vậy còn thấy chưa đủ, vừa thấy nữ tử xinh đẹp trên thuyền lại thay đổi tâm tư, ánh mắt kia một chút cũng không chuyển, không nhìn thấy hai cô nương bên cạnh ánh mắt thương tâm, thật là trong phúc mà không biết phúc, có thể ở trên thuyền lớn thế kia, người bình thường chọc nổi sao?

Trương Vô Kỵ không hiểu ý tốt của người chèo thuyền, cũng không chú ý đến Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu đang nghĩ gì, khoát tay áo ngừng lời nói của người chèo thuyền lại, không quay đầu nói:

https://thuviensach.vn

“Không sao, ta và cô nương kia có quen biết, cứ việc đưa thuyền đến gần.”

Người chèo thuyền thấy hắn nói chắc chắn như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, hai cô gái kia cũng không phải đối, liền chỉnh đầu thuyền đón gió mà đi. Triệu Mẫn đứng bên Trương Vô Kỵ, đôi mắt đẹp hơi ẩm ướt ẩn ẩn ủy khuất, có chút bi ai nghẹn ngào gọi:

“Vô Kỵ ca ca…”

Rồi không nói gì thêm nữa, ủy khuất đều dồn vào hết mấy tiếng đó.

“Mẫn muội, thực xin lỗi, ta và Châu Nhi trước đây có hôn ước, làm người không thể nói mà không giữ lời, huống chi lúc trước ta vì nghĩa phụ mà bỏ rơi nàng, là ta có lỗi với nàng, kiếp này muốn đền bù cho nàng cho thật tốt. Không cần thương tâm, ta cũng sẽ không bỏ rơi nàng.” (Trương Vô Kỵ vô sỉ, có mặt mũi mà nói ra như vậy được?)

Trương Vô Kỵ nghe giọng Triệu Mẫn như sắp khóc, chấn động, Triệu Mẫn từng thống soái trăm ngàn kẻ hắc đạo, từ khi biết nàng đến nay chưa từng thấy nàng khóc bao giờ.

Dù đau đớn cũng là cười mà vượt qua, hôm nay lại sắp rơi lệ. Nhìn ánh mắt nàng, là vừa nhìn thấy Ân Ly đứng phía mũi thuyền xa xa, hắn mới hiểu được Triệu Mẫn vì sao mà khổ sở. Nhưng hắn hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Châu Nhi lại xinh đẹp như vậy, giống như tiên nữ, Châu Nhi trước kia trong lòng hắn là xấu xí, là hắn thương hại nàng, là hắn đồng tình nàng, là hắn thương tiếc một mảnh tâm ý của nàng với hắn, đem hôn ước bố thí cho nàng.

Cho dù trước khi thành hôn, mặt Châu Nhi đã hoàn toàn khỏi hắn, nhưng Châu Nhi trong cảm nhận của hắn vẫn là bộ dáng khi lần đầu tiên gặp mặt. Hiện giờ mới thấy nàng đẹp đến thế nào, nàng có phong thái của chính mình, có vẻ đẹp của chính mình, hắn bỏ nàng mà đi, cố nhiên là vì

https://thuviensach.vn

nghĩa phụ, càng bởi vì hắn khẳng định Ân Ly đối với mình nhất mực chung tình, sẽ luôn luôn chờ hắn. Nhưng hôm nay nhìn thấy Ân Ly, nàng không như hắn tưởng, khổ sở, tiều tụy, yếu ớt đến cực điểm, ngược lại dường như rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Châu Nhi như vậy khiến hắn không nói được ra lời, rằng chỉ cần Triệu Mẫn, không cưới Ân Ly như trước nữa.

Triệu Mẫn sắc mặt trắng bệch, thật muốn hỏi ngay hắn, nếu muốn cưới Ân Ly, vậy muốn Triệu Mẫn nàng ở bên làm gì? Làm thiếp cho hắn sao? Đường đường quận chúa tôn quý, hiện giờ hắn vừa nhìn thấy Ân Ly liền không để ý đến nàng nữa sao? Nhớ lại, là nàng phá hủy hôn lễ của hai người, lại nói không ra lời, nhưng trong lòng Triệu Mẫn cười lạnh, nàng Triệu Mẫn ăn chay vài ngày, Trương Vô Kỵ đã coi nàng thành phật sao? Không ai có thể cướp đi của nàng cái gì, muốn cướp sẽ phải trả giá thật lớn, Ân Ly ngươi có mệnh cưới, nhưng còn phải xem có mệnh gả hay không nữa, trong lòng đã oán hận chất chồng, tình tuy có nhưng hiềm khích đã sinh.

Tiểu Chiêu một bên nhìn Triệu Mẫn ánh mắt bất bình lại tàn nhẫn, trong lòng bỗng lạnh xuống, rùng mình, cảm giác như sắp có chuyện xấu, chỉ cảm thấy Triệu Mẫn như đang khôi phục lại loại khí chất lạnh lẽo như trước kia khi mới gặp, mồ hôi lạnh toát ra, tay khẽ run, nhìn Trương Vô Kỵ không hề hay biết, trong lòng lo lắng cho hắn. Triệu Mẫn ngay cả hôn lễ của người khác cũng dám đến phá, làm sao có thể để người cưới Ân cô nương chứ, nàng có thể chịu cùng người khác chung một chồng, hay chấp nhận địa vị làm thiếp hay sao? Trương Vô Kỵ không hề hay biết gì, ngược lại chỉ cảm thấy vui sướng vì rốt cuộc tìm được Châu Nhi. Triệu Mẫn tính tình như vậy, Ân cô nương chắc sẽ thảm, vậy còn nàng, còn muốn đi theo Vô Kỵ ca ca mãi được sao? Nàng là nguyện ý cả đời không danh không phận, dù có làm tiểu nha hoàn cũng chẳng sao, nhưng Triệu Mẫn sẽ chấp nhận nàng hay không? Tiểu Chiêu nghĩ đến ngẩn người, một đường này nàng và Trương Vô Kỵ nói chuyện thân mật, cực kỳ ăn ý, tuy chưa từng nói cái gì gây chú ý, nhưng chỉ sợ Triệu Mẫn từ việc Ân Ly mà phân tâm, đem

https://thuviensach.vn

nàng ghi nhớ. Tiểu Chiêu nhớ đến thủ đoạn của Triệu Mẫn, không khỏi rùng mình, lùi mấy bước cách xa khỏi Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn.

Hai người yên lặng, Trương Vô Kỵ chờ đến khi cách thuyền kia chừng hai mươi trượng, nhìn nữ tử đang múa theo gió kia, chờ không được, vận khởi khinh công Thê Vân Túng bay đi, cứ mỗi bảy tám trượng lại điểm xuống mặt nước một cái, lần thứ ba mới lên được thuyền lớn. Một màn vượt quá tưởng tượng của người chèo thuyền khiến ông ta kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, lúc này mới biết gặp được cao nhân, không dám phản đối cũng mặc kệ luật lệ không đến gần thuyền lớn mà chèo lại. Triệu Mẫn nhìn Trương Vô Kỵ vội vàng như thế, trong lòng lạnh hơn, trên mặt băng lãnh, ánh mắt phẫn hận tàn nhẫn.

Trên thuyền lớn đúng là Ân Ly, khi Chu Chỉ Nhược lấy bảo vật dưới đáy sông lên đã đem tặng nàng và Tống Thanh Thư một phần, muốn hắn mang Ân Ly đi chơi cho thật vui vẻ, giải sầu. Tống Thanh Thư biết tâm ý của Chỉ Nhược, lại quen biết nhau từ nhỏ nên không khách khí, hai người sau đó liền mua một chiếc thuyền lớn, chuẩn bị đầy đủ thức ăn nước uống rồi mỗi ngày thả thuyền dạo chơi phiêu lưu trên sông Hán Thủy, ở nơi này đã được gần một tháng.

Tối hôm qua Tống Thanh Thư mệt mỏi còn chưa dậy, Ân Ly cũng vừa tỉnh, chưa trang điểm gì bước ra ngoài mạn thuyền ngắm cảnh, nghĩ đến nguyên nhân Tống Thanh Thư mệt mỏi mặt lại đỏ lên, cả người lại nóng bừng.

Nàng và Tống Thanh Thư hai người cũng ở trên thuyền được hơn một tháng, cũng đã quen nhiều thuyền qua thuyền lại khác, nàng đã sớm nhận thấy có một con thuyền nhỏ ngược chiều gió đi tới, trên thuyền có ba bốn người, hai nam hai nữ, thân ảnh có chút quen mắt nhưng nàng không nhận ra.

https://thuviensach.vn

Nàng không để ý đến nữa, cho đến khi người trên thuyền kia, hắn biết võ công, phi thân đến thuyền của nàng. Khoảng cách hai mươi trượng, không phải người giang hồ bình thường có thể vượt qua, trừ phi là nhất lưu cao thủ, còn phải có khinh công xuất chúng nữa. Xem người nọ tràn đầy tự tin, Ân Ly liền vận công chuẩn bị ứng phó, nhất thời quên mất trong khoang còn có một đại cao thủ tương lai đang ngủ, nàng có thể gọi hắn ra kia mà. Đến khi thấy người tới sử dụng khinh công Võ Đang, Ân Ly mới nhẹ nhàng thở ra.

Trương Vô Kỵ đặt chân lên thuyền, thấy Ân Ly vẻ mặt đề phòng nhìn hắn mới nhớ ra mình đang dịch dung, vội gỡ râu xuống, mặt tỏ ra xấu hổ, áy náy nhìn nàng, giọng ngậm ngùi:

“Châu Nhi, là ta. Thật xin lỗi, ngày đó không phải ta thực tâm muốn bỏ muội đi, mà là Mẫn muội đến báo tin của nghĩa phụ, nghĩa phụ và người trong giang hồ kết nhiều cừu hận, ta không thể nói ra sự việc trước tất cả mọi người được. Hiện giờ mọi việc đã xong, ta đi tìm muội nhận tội. Ngày đó trước khi đi ta từng nói, hôn sự với muội ta tuyệt không đổi ý, mấy ngày nay ta tìm muội khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được rồi. Châu Nhi, muội ta thứ cho ta chứ? Ta cam đoan sẽ trả lại cho muội một hôn lễ còn lớn hơn lúc trước.”

“Ta tưởng là ai, hóa ra là Trương đại giáo chủ. Một kẻ quái dị như ta, không gánh nổi cái xin lỗi của đại giáo chủ ngươi đâu, hôn ước giữa chúng ta cũng đã sớm không còn nữa. Ta ghét nhất là kẻ lăng nhăng, ngày đó ngươi đã bỏ đi cùng Triệu Mẫn, ta cũng đã nói hôn ước hủy bỏ, vốn ta còn chút tức giận, bây giờ biết ngươi vì Tạ lão tiền bối, vậy thì cũng không có gì để tức giận nữa. Ngươi chọn Triệu cô nương hay Mẫn muội của ngươi cũng tốt, mà lực chọn tiểu nha đầu bên cạnh cũng được, hôn lễ long trọng không liên quan đến ta, hiện giờ ngươi và ta nam hôn nữ gả, không ai liên quan.”

https://thuviensach.vn

Bây giờ, Ân Ly không còn như trước tự oán tự trách, tự ti hối hận, ánh mắt tươi sáng, mặt đầy phong tình, nghe Trương Vô Kỵ nói thế, nhìn hắn sắc mặt vàng vọt, mắt luôn nhìn nàng, ngữ khí thành khẩn, ánh mắt đầy vẻ si mê, nhất là khi nàng mỉm cười, mắt hắn càng thêm mê mẩn, một thân y phục hoa gấm, có chút không được tự nhiên như khi mặc áo vải thô, khí chất cũng không hợp. Nhìn hắn hiện giờ, Ân Ly mới hoàn toàn cắt bỏ được luẩn quẩn trong lòng, hoàn toàn không nhớ đến mê luyến trước kia, nói ra lời không vui không giận, phảng phất như nói với người qua đường.

Mấy câu cuối cùng lọt vào tai Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu bước lên thuyền ngay sau đó. Triệu Mẫn đầu tiên thở phào, nhưng trong lòng lại lo lắng Ân Ly giở thủ đoạn gì, Tiểu Chiêu thì run lên, có chút hoảng sợ liếc nhìn Triệu Mẫn, thấy nàng không để ý đến mới nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy tương lai trước mắt càng thêm mờ mịt, tiến hay lùi, nàng không biết nên làm sao cho phải.

Triệu Mẫn lúc này mỉm cười, tiến đến gần Ân Ly, mặt mang vẻ áy náy, giọng tỏ ra hối hận nói:

“Ân tỷ tỷ, thực xin lỗi, ngày đó ta cũng vừa nhận được tin tức, vì quá gấp gáp nên mới vội vàng chạy đến, làm hỏng hôn sự của tỷ, ta thật sự rất hối hận. Vô Kỵ ca ca ngày đêm lo lắng cho Tạ lão gia tử, cũng mỗi ngày đều lo cho tỷ, khiến ta và Tiểu Chiêu cũng lo lắng theo, hôm nay Vô Kỵ ca ca thành tâm xin tỷ tha thứ, chàng đã từ bỏ ngôi vị giáo chủ Minh giáo, có lẽ không làm lại được một hôn lễ long trọng như trước kia, tỷ cũng đừng giận chàng. Ta và Tiểu Chiêu tuy rằng yêu mến Vô Kỵ ca ca, nhưng người chàng lo lắng và muốn cưới thì chỉ có mình tỷ, hai chúng ta biết tỷ ghét nhất là tam thê tứ thiếp, cũng chẳng hy vọng xa với được thành thân với chàng, chỉ nghĩ muốn làm nha đầu cạnh Vô Kỵ ca ca, tỷ không cần vì chúng ta mà giận chàng, cứ coi chúng ta như hoa cỏ tầm thường bên cạnh chàng thôi là được.”

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn nói xong, nước mắt chảy xuống, ánh mắt đau thương nhìn Trương Vô Kỵ.

“Mẫn muội, Tiểu Chiêu, Trương Vô Kỵ ta chưa bao giờ nghĩ đến các nàng, các nàng đối với ta cũng rất quan trọng. Châu Nhi, xin lỗi muội, ta biết muội ghét nhất là tam thê tứ thiếp, ngày đó ta đáp ứng thành thân với muội, chưa từng có ý nghĩ muốn hưởng phúc cùng tất cả, nhưng Mẫn muội đối với ta tình ý như vậy, đã nhiều lần vì ta mà vào sinh ra tử, ta thật sự không thể bỏ rơi nàng không để ý đến. Ta quả thật có lỗi với muội, nhưng hôn sự của hai ta, Trương Vô Kỵ này chưa bao giờ hối hận, Châu Nhi, cầu xin muội ta thứ cho ta, và có thể đồng ý nhận Mẫn muội được không?”

Trương Vô Kỵ lúc đầu không để ý hai người đã đến, chỉ ngơ ngẩn nhìn Ân Ly. Trước kia chỉ cảm thấy Triệu Mẫn ương ngạnh giống mẫu thân, hôm nay lại thấy Ân Ly, bất luận dung mạo hay khí chất càng giống hơn, thậm chí còn vượt qua mẫu thân một chút, không khỏi nhìn không dời mắt, cho đến khi Triệu Mẫn đến trước Ân Ly, nàng vốn luôn kiên cường, anh khí bức người mà lại khổ sở rơi lệ, nói ra lời tự hạ thấp mình như vậy, vì hắn mà xin Ân Ly tha thứ, Trương Vô Kỵ mới hồi tỉnh lại, quên mất tính Ân Ly cáu kỉnh hỷ nộ vô thường, muốn nàng chấp nhận Triệu Mẫn.

Trương Vô Kỵ biết rõ suy nghĩ như vậy quá mức đê tiện đáng xấu hổ, kỳ thật khi đó là thời Nguyên mạt, dù là văn sĩ hay thương nhân, giang hồ hào khách, tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, chỉ trừ có dân chúng nghèo nàn mới hay cưới một vợ. Nhưng hắn biết rõ Ân Ly vì tam thê tứ thiếp mà chịu khổ, trước kia khi định ra hôn ước đã đồng ý với nàng không lấy thêm người khác, hiện giờ lại lo cho tình cảm giữa mình và Triệu Mẫn, liền nói ra việc hắn chấp nhận Triệu Mẫn, muốn lấy Triệu Mẫn, tuy rằng không nói đến quan hệ với Tiểu Chiêu nhưng cũng có vẻ ngầm thừa nhận lời Triệu Mẫn nói.

Hắn biết Tiểu Chiêu thích hắn, trong phòng khách điếm, cái đêm nàng nói ra thân thế của mình với hắn, nàng hát cho hắn nghe khúc hát Ba Tư,

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ nhất thời động tình hôn nàng. Tiểu Chiêu không phản kháng, tiếp nhận sự thân mật của hắn. Bây giờ chỉ còn chờ Ân Ly chấp nhận Triệu Mẫn, về sau sẽ tìm cơ hội an bài cho Tiểu Chiêu.

Hắn lại chưa từng nghĩ đến chuyện Ân Ly sẽ không tha thứ cho mình. Khi Ân Ly bị thương sắp chết, nói lảm nhảm những lời vô nghĩa cũng chỉ toàn tâm toàn ý với hắn, nói rằng sẽ ôn nhu gấp trăm lần chờ đợi hắn, nên hắn cho rằng dù mình làm sai chuyện gì, Ân Ly, hoặc gọi là Châu Nhi sẽ tha thứ, bởi nàng thích hắn, không thể không thỏa hiệp, cho dù hắn có tam thê tứ thiếp là việc Châu Nhi oán hận nhất, cũng là đúng lý hợp tình, mà không biết rằng nàng đã coi hắn không là gì nữa.

Tiểu Chiêu có lẽ không cần cùng ai khác chia sẻ trượng phu, không cần danh phận làm một thiếp thất, nàng từ nhỏ đã bị gửi nuôi nhà bình thường, chỉ có chăm sóc và thấu hiểu, không có ngạo khí của tiểu thư nhà quyền thế. Đối với người dân bình thường, có thể làm nha đầu, tiểu thiếp của công tử thiếu gia nhà giàu, được ăn no mặc ấm đã là may mắn. Tiểu Chiêu tuy rằng không vì cái ăn cái mặc, nhưng tâm ý của bản thân nàng, vì người trong lòng mình mà việc gì cũng có thể làm, có thể chấp nhận, dù sao nàng cũng không được giáo dục tư tưởng một vợ một chồng như người hiện đại, suy nghĩ, tư tưởng của nàng như vậy mới phù hợp với một người phụ nữ cổ đại, tam tòng tứ đức.

Nhưng Triệu Mẫn sao có thể từ bỏ ý đồ của mình, nàng thân là quận chúa, tự nhiên là có kiêu ngạo của chính mình, sao có thể chấp nhận làm một tiểu thiếp, vợ hai? Nàng còn ghen ngay cả với Tiểu Chiêu, tình yêu, nhất là tình cảm oanh oanh liệt liệt của nàng, làm sao có thể chấp nhận được ai khác ngoài hai người? Điều này Tiểu Chiêu cũng đoán được, nhưng Trương Vô Kỵ lại ngây thơ không biết, chỉ nghĩ đến có thể được cả hai mĩ nhân, một người dung mạo, khí chất giống mẫu thân, một người ương ngạnh bướng bỉnh, tính tình giống hệt mẫu thân, mà không hiểu được ý đồ của Triệu Mẫn. Để Trương Vô Kỵ không được Ân Ly tha thứ, nàng nói vẻ

https://thuviensach.vn

thê lương, thực tế lại nhằm vào những chỗ Ân Ly ghét nhất mà nói, như vậy càng khiến Ân Ly tức giận Trương Vô Kỵ. Ngày đó vì đồng ý làm cho Triệu Mẫn ba việc, nói làm người không thể không giữ lời bỏ nàng mà đi, giờ lại hối hận, Ân Ly tuy rằng không còn thương nhớ gì Trương Vô Kỵ nữa, nhưng những việc sai lầm Trương Vô Kỵ gây ra cho nàng, tất nhiên là phải giải thích.

Nhưng giải thích như vậy không khỏi quá đáng, cũng là đem người mới đến chọc tức người cũ như nàng. Ân Ly ghét nhất kẻ đa tình, dùng dằng không dứt khoát, Triệu Mẫn, Trương Vô Kỵ nói một hồi chỉ khiến Ân Ly mặt biến sắc, giận dữ trừng mắt liếc nhìn hai người một cái, rồi nghiến răng nghiến lợi tiện tay bẻ một đoạn lan can trên thành tàu, cầm cây gậy gỗ giáng xuống người Trương Vô Kỵ.

Ân Ly vừa đánh vừa nổi giận mắng:

“Tên quái dị đáng thiên đạo vạn quả nhà ngươi, còn có bộ dạng Trương Vô Kỵ tuấn mỹ trước kia sao? Hắn trước đây như thế nào? Bây giờ ngươi tự nhìn mình xem đã thành cái dạng gì? Ngươi bỏ rơi ta mà đi, ta chỉ nghĩ ngươi thích Triệu Mẫn nên nhất thời hồ đồ, dù sao ta cũng không còn thích ngươi, cũng không còn trách ngươi, chỉ hận nữ nhân kia da mặt dày, cướp chồng người khác không chút xấu hổ. Hôm nay ngươi nói là đến giải thích với ta, kỳ thực là đến chọc tức ta phải không? Biết rõ ta ghét nhất là tam thê tứ thiếp, đa tình không chung thủy, lại mang theo Triệu Mẫn đến bảo ta nối lại, ngươi coi ta là cái gì? Sai đi phải đi, gọi đến phải đến? Ngươi coi Triệu Mẫn là cái gì? Nàng ta tốt xấu gì cũng là quận chúa cơ đấy! Còn Tiểu Chiêu, ngươi coi là gì? Người ta hầu hạ ngươi lâu như vậy, là để làm nha đầu hầu hạ ngươi mãi hay sao? Lòng của ngươi ở đâu vậy? Ngươi muốn tam thê tứ thiếp, ngươi muốn mỹ nhân, con người cả đời yêu một người, chẳng lẽ không đủ sao? Chẳng lẽ cứ gặp ai là yêu người đó? Trước kia ta chỉ cảm thấy ngươi xấu xí, không giống Trương Vô Kỵ tuấn mỹ ở Hồ Điệp Cốc trước kia, người khác nói ngươi chính là hắn, ta tin, nhưng bây

https://thuviensach.vn

giờ ta thấy ngươi không xứng với cái tên này. Cô cô dù mệnh khổ nhưng lại được Trương Ngũ thật tâm đối đãi, gần ba mươi tuổi lấy cô cô, trước đó hành tẩu nhiều năm trên giang hồ cũng không có lẳng nhẳng với nữ tử nào hết. Ngươi nhìn lại ngươi xem, ngươi xứng làm con của Trương Ngũ hiệp, Ân Tố Tố hay sao? Võ Đang thất hiệp có ai không cả đời chỉ lấy một người? Dù là người trong Minh giáo cũng chủ yếu lấy một vợ, ít người đa thê. Khi ở Côn Lôn ngươi giống tên ăn mày, ta nhất thời thấy ngươi đáng thương tội nghiệp, lại không biết sau đó ngươi lên làm giáo chủ Minh giáo, ngồi lên địa vị cao rồi, liền quên hết cả đạo đức quân tử, gia phong tiên tổ. Bây giờ lại đáng ghét như vậy, ta và ngươi hôn ước đã phế bỏ, không muốn có khúc mắc gì với ngươi nữa. Còn ngươi thì sao? Định đem Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu thế nào đây?"

Ân Ly trước nay tính tình ương ngạnh, khi đã quyết định điều gì thì hiếm khi thay đổi, giờ phút này vô cùng hận Trương Vô Kỵ lẳng nhẳng, biết hắn nội lực thâm hậu cho nên đánh không chút nương tay, miệng mắng mỏ liên tiếp, phong thái tiên nữ lúc trước đã sớm biến mất không tung tích. Bịch..bịch.. hơn mười tiếng gậy đập xuống, dùng cho hết sức cho đến khi gậy gỗ gãy thành mấy mảnh văng ra xung quanh.

"Ân cô nương, ngày đó phá hỏng hôn lễ của cô, là ta đối với cô không đúng, cô muốn đánh thì hãy đánh ta đây, đánh Vô Kỵ ca ca làm gì? Là ta ép chàng, chàng nghĩ đến Tạ lão gia tử lại mềm lòng, cô cũng biết điều đó, chàng cũng là bất đắc dĩ thôi, mau ngừng lại đi."

Triệu Mẫn đứng cạnh thấy Ân Ly đánh thẳng tay, Trương Vô Kỵ vì áy náy xấu hổ nên không dám trốn tránh, nghe Ân Ly trách móc lại càng không ngẩng đầu lên nổi, chỉ cảm thấy mình đã phụ công dạy dỗ của cha mẹ, Thái sư phụ, các thúc thúc bá bá, không còn dám nhắc đến phải lấy Triệu Mẫn nữa, lại càng không dám phản bác lại câu nào. Triệu Mẫn chung quy là thực lòng thích Trương Vô Kỵ, nhìn hắn bị đánh mà không dám vận công chống cự, dĩ nhiên đau lòng, thấy gậy gỗ đều đã gãy, Ân Ly vẫn

https://thuviensach.vn

không dừng tay, còn muốn tìm thứ khác đánh tiếp, không khỏi lên tiếng ngăn cản.

Dù sao nàng biết Trương Vô Kỵ sẽ không bỏ mặc nàng bị đánh, nhất định che chở cho nàng. Nhìn Ân Ly tức giận như vậy, Triệu Mẫn còn cho rằng Ân Ly vẫn còn quá yêu Trương Vô Kỵ, sợ rằng chỉ qua vài câu mắng mỏ sẽ bỏ qua hận cũ, tha thứ cho hắn. Cho nên lời nói lần này cũng tỏ rõ bênh vực Trương Vô Kỵ, âm thầm biểu hiện thâm tình cùng ủy khuất của nàng, còn Tiểu Chiêu, tuy rằng cũng đau lòng nhưng không nói gì, chỉ yên lặng tiến lên bôi thuốc tiêu sưng cho Trương Vô Kỵ.

Triệu Mẫn không biết rằng nàng xem Trương Vô Kỵ như báu vật, Ân Ly lại coi hắn như một cọng cỏ mà thôi. Trong hôn lễ, Trương Vô Kỵ vì Triệu Mẫn mà ra chiêu đánh lại nàng, bỏ đi cùng Triệu Mẫn, Ân Ly đã thấy rõ bản chất nhập nhằng của hắn. Nhìn mỹ nữ, động cảm tình, mỹ nữ đối với hắn ái mộ hết lòng như thế, dù trọng lời hứa thì cũng làm gì? Bài học cả đời của mẫu thân nàng còn chưa đủ hay sao? Ngày đó nàng không nhìn ông nội, phụ thân phản đối mà tuyên bố từ hôn, hai bên không còn liên quan gì nữa, trong tim cũng đã đem Trương Vô Kỵ đẩy ra ngoài. Tuy rằng lúc đó nhất thời chưa quên được, oán hận, vướng mắc cũng chán ghét Trương Vô Kỵ, nhưng trải qua mấy tháng, hiện giờ nàng và Tống Thanh Thư tình cảm quyến luyến dần sâu nặng, đã sớm đem mối tình thiếu nữ ngây thơ đối với Trương Vô Kỵ quên sạch sẽ.

Lúc này, trên lầu khoang thuyền vang lên tiếng kêu rít chói tai, Lôi Tuyết vẫn luôn tìm cách chạy khỏi Ân Ly khi bị ôm xuất hiện, nhảy lên vai Ân Ly, tay cầm một thanh kiếm gỗ nhỏ hoa chân múa tay hướng Trương Vô Kỵ rít lên không ngừng. Ân Ly biết Lôi Tuyết nhìn thấy nàng đánh người, cho rằng nàng bị bắt nạt liền chạy đến giúp nàng đây, tức thời trong lòng mềm lại, phẫn nộ đang tràn ngập liền biến mất không tăm tích.

Ân Ly nhẹ nhàng trấn an tiểu Lôi Tuyết, khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn Triệu Mẫn mang theo khinh thường cùng thú vị, cả người tản ra phong

https://thuviensach.vn

tình mềm mại mê người, khiến ba người nhìn đến hoa mắt thất thần, mới yểu điệu lên tiếng:

"Ta đánh hắn đó, thì làm sao? Ngươi đau lòng sao? Nhưng ngươi có thân phận gì? Là người nhà họ Trương sao? Ta đánh biểu ca nhà ta, khuyên răn hắn đạo làm người, có liên quan gì đến ngươi? Ngươi có tư cách gì chịu đánh thay hắn? Chờ cho đến ngày nào đó ngươi thành Trương Triệu thị thì hạn nói đi. Vẫn là nha đầu Tiểu Chiêu này tận tình, thật biết chăm sóc chủ nhân." Đôi mắt đẹp của Ân Ly đưa qua nhìn Tiểu Chiêu đang bôi dở thuốc cho Trương Vô Kỵ.

Tiểu Chiêu thân mình cứng đờ, cảm giác có một luồng ánh mắt hung dữ đảo qua nàng, trong lòng lạnh xuống, toát mồ hôi lạnh. Triệu Mẫn nghe xong lời Ân Ly nói, sắc mặt hết xanh lại trắng, vừa thẹn vừa hận, thầm bực Ân Ly nói chuyện không chút lưu tình, nhất thời lại không nghĩ ra câu nào phản bác, cũng không thèm nghĩ lại chính mình cướp tướng công người ta, phá nhân duyên, phá hôn lễ của người ta, tuy rằng vị tướng công kia không đáng tin cậy chút nào, với người ta thì có tình cảm gì đáng kể, trong lúc nhất thời, trước đó trên thuyền nói qua nói lại không ngừng, sau thì yên lặng tĩnh mịch.

"Ly Nhi, sao vậy? Vừa rồi hình như có tiếng Lôi Tuyết kêu ầm ĩ, nó có phải lại đùa nghịch rồi? Đêm qua ta yêu muội như vậy, muội không mệt à? Sớm vậy mà đã ra ngoài rồi. A, có người đến sao? Ly Nhi sao không mời bọn họ vào trong ngồi? Ba vị này là bằng hữu của muội sao?"

Cửa khoang thuyền được mở ra, Tống Thanh Thư tóc tai tán loạn cúi lưng bước ra, ánh mắt vẫn còn chút buồn ngủ mơ màng mang theo mê đắm nhìn Ân Ly, trên mình chỉ mặc một lớp áo ngủ mỏng bằng sa trong suốt, hạ thân mặc quần kéo lên tận gối, chân trần đứng dựa vào khung cửa, qua lớp áo ngủ mỏng có thể thấy rõ bên trong, trước ngực, cánh tay mấy chỗ liền ẩn hiện vết cào rướm máu, nhìn mấy người phía trước, mày hơi nhướng lên, tựa tiếu phi tiếu, dung mạo tuấn mỹ vô song tản ra mê hoặc vô hình, liếc

https://thuviensach.vn

mắt một cái đã khiến Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu còn chưa thành thục mặt ngọc đỏ bừng lên, cúi đầu không nói.

Ân Ly bực bội xấu hổ trừng mắt nhìn Tống Thanh Thư, sắc mặt cũng đỏ lên, biết hắn cố ý. Lấy võ công của hắn, người vừa lên thuyền chắc chắn hắn đã biết, còn cố tình chưa chịu ra, lại thay đổi bộ đồ như thế, tóc cũng thành tán loạn. Lúc nàng ngủ dậy có sao đâu, ghê tởm hơn, lại đem dấu vết ân ái đêm qua của bọn họ cho người khác nhìn thấy.

Trong lòng tuy rằng hiểu Tống Thanh Thư không nhiều độ lượng, trong lòng hắn vẫn ghét vì nàng nhớ thương Trương Vô Kỵ lâu như vậy, lại vừa hận Trương Vô Kỵ trong hôn lễ tổn thương nàng, hại nàng thương tâm khổ sở lại mất hết thể diện. Bây giờ Trương Vô Kỵ lại chạy đến muốn nối lại hôn ước, dĩ nhiên là tức giận không ít, muốn trả thù một chút. Nhưng lại lấy dấu ân ái giữa bọn họ làm thủ đoạn đùa giỡn, bọn họ còn chưa thành thân, lát nữa chẳng những chính mình mất mặt, biểu ca này tuy rằng không nói gì nhưng sẽ không khổ sở gì hết, chỉ sợ là càng thấy thoải mái hơn, thoát khỏi khó xử giữa nàng và Triệu Mẫn. Nàng cũng không bắt hắn phải khó xử, chỉ muốn ba người này mau mau rời khỏi đây cách mình càng xa càng tốt, không cần quấy rầy cuộc sống của nàng. Nhưng dùng cách xấu hổ như vậy, sợ rằng lại bị yêu nữ kia nắm lấy, vạn nhất truyền ra giang hồ khiến danh dự của Thanh Thư và Võ Đang bị tổn hại, không tốt cho tiền đồ của hắn.

“Tống sư huynh? Sao huynh lại ở đây? Huynh và Châu Nhi….”

Trương Vô Kỵ không dám tin nhìn Tống Thanh Thư, biểu hiện ra bộ dáng thương tâm vô cùng ngoài dự đoán của Ân Ly. Hắn tuy rằng không phải biết hết mọi thứ trên đời, nhưng bản thân tinh thông y thuật, nhìn Ân Ly phong tình không giống trước đây đã cảm thấy kỳ quái, lúc này nhìn thấy bộ dáng Tống Thanh Thư như thế, cô nam quả nữ cùng chung một thuyền, quần áo nhan sắc chất liệu giống nhau, còn không chỉnh tề, hắn sao có thể không hiểu ra chuyện tình trong đó? Hắn trước nay vẫn đinh ninh Ân

https://thuviensach.vn

Ly là của mình, thương tâm hiện giờ có thể hiểu được, nhưng bản thân vốn trung hậu, lại nói không ra được lời ác ngữ.

Tống Thanh Thư tỏ vẻ ngẩn người, giọng mang vẻ kinh ngạc mang theo nghi hoặc hỏi:

“A.. Vị này thanh âm rất quen thuộc, rất giống với Vô Kỵ sư đệ của ta. Sao ngươi lại biết tên khác của nội tử*? Bất quá nàng đã không cần cái tên đó nữa, bây giờ nàng theo họ Tống của tại hạ, tên cũng không cần bằng hữu phải biết rõ.”

*Nội tử: Vợ, cách gọi của người đàn ông thời xưa.

Tống Thanh Thư giả như thật sự không biết hắn, cũng không nhìn thấy những mảnh gỗ gãy rơi trên thuyền, tiếp tục nói như dao sắc cứa vào trái tim đa tình của Trương Vô Kỵ, ánh mắt mê hoặc thâm tình nhìn Ân Ly tản ra mị lực, hai nàng Tiểu Chiêu, Triệu Mẫn nhìn thấy mặt lại càng thêm đỏ.

“A…..!!!”

Trương Vô Kỵ chịu đả kích nặng nề, bi thương nhìn Ân Ly và Tống Thanh Thư rồi thét dài một tiếng, phi thân nhảy khỏi thuyền, ỷ vào nội lực thâm hậu vận khinh công nhảy lên bờ. Hắn nội công vốn tinh thâm, khinh công được truyền từ Võ Đang lại càng lợi hại, thuyền Ân Ly cách bờ cũng không quá ca, vài lần điểm chân xuống mặt nước đã lên đến bờ, trong thoáng chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Vô Kỵ ca ca!”

“Công tử!”

Hai nàng bên cạnh cùng kinh hô, không nói gì nhìn qua Tống Thanh Thư và Ân Ly một cái rồi nhảy xuống thuyền nhỏ, cũng không nói câu cáo

https://thuviensach.vn

từ, bảo người chèo thuyền đuổi theo hướng Trương Vô Kỵ vừa biến mất, chỉ có Tiểu Chiêu trong mắt nhìn hai người mang vẻ áy náy.

Ân Ly trợn mắt há mồm nhìn biến cố trước mắt, trầm mặc nửa ngày, giận dữ mắng:

"Bây giờ lại làm như ta có lỗi với hắn, ta phụ hắn ấy! Lúc trước rõ ràng là hắn bỏ rơi ta, nhớ thương yêu nữ Thát tử, cùng người ta vào quán uống rượu thân thiết, lại dây dưa với Tiểu Chiêu, mấy ngày trước thành thân chỉ cần nhìn thấy Tiểu Chiêu liền lóa mắt, khinh thường ta không nhìn ra sao? Bây giờ ta không cần hắn nữa thì làm ra vẻ sắp chết không bằng, thật là…."

Ân Ly vừa nói dứt liền bị Tống Thanh Thư kéo vào lòng, đuổi Lôi Tuyết ra xa, ôm Ân Ly hôn mãnh liệt, lúc lâu sau mới buông nàng ra, mắt đầy vẻ ghen tuông nói:

"Không cho phép muội nhắc đến hắn, không cho phép muội nghĩ đến hắn, chỉ được nghĩ đến ta, vướng bận ta, ta cũng chỉ vướng bận muội, không cần quan tâm đến mấy người không liên quan này!"

Ân Ly đỏ mặt, nhẹ đấm Tống Thanh Thư mấy cái, nhưng rốt cuộc cũng gật nhẹ đầu mấy cái.

———————-

Lại nói đến Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu hai người lên bờ, biết phạm vi chỉ có thể trong thị trấn nơi khách điếm tối qua bọn họ ngủ lại, thôn xung quanh không tiếp người ngoài, chắc Trương Vô Kỵ sẽ không ở quanh đó, vẫn là lên trấn trên tìm xem. Hai người chạy nhanh lên, thời gian đã qua một canh giờ cũng không thấy bóng dáng Trương Vô Kỵ, đành chia nhau ra tìm. Tiểu Chiêu một đường hỏi thăm rất nhiều, cuối cùng tìm thấy Trương Vô Kỵ đang mua say trong một quán rượu, bên cạnh hắn có hai bình rượu to.

https://thuviensach.vn

Tiểu Chiêu biết Trương Vô Kỵ đã uống không ít, nhưng cũng không lo lắng, biết hắn nội lực thâm hậu, uống nhiều cũng không dễ mà say, lại không biết Trương Vô Kỵ trong lòng vừa đau vừa hối hận, chỉ cần nghĩ đến biểu muội vốn là yêu hắn thích hắn lại gả cho Tống sư huynh, hai người ôm nhau thân thiết, mắt lại đục lên đỏ ngầu, đau lòng khó nhịn. Trương Vô Kỵ lại không nghĩ đến hắn bỏ rơi Ân Ly bất quá được hơn hai tháng, hai người sao có thời giờ thành thân? Chỉ là trong lúc động tình không còn khách sáo lễ giáo gì nữa thôi.

“Công tử đừng uống ở đây nữa, chúng ta quay về khách sạn, em sẽ chuẩn bị cho công tử chút rượu và thức ăn, về khách sạn uống được không?”

Tiểu Chiêu ngồi xuống cạnh Trương Vô Kỵ, bàn tay mềm mại trắng nõn đoạt lấy chén rượu trên tay hắn, trong lòng âm thầm nghi hoặc, ngày đó trên Thiếu Lâm nàng tình cờ nghe được Trương Vô Kỵ nói chuyện cùng Triệu Mẫn, hắn nói đối với Chu cô nương là kính trọng, với Ân cô nương là cảm kích cùng đau lòng, với chính mình là thương tiếc, đối với Triệu cô nương mới là yêu say đắm khắc cốt ghi tâm. Nguyên là vì lời hứa mà tìm Ân cô nương khôi phục hôn ước, nhưng sao hôm nay thấy Ân cô nương tìm được lương duyên, gả cho chưởng môn Nga Mi làm vợ, đáng lẽ nên cao hứng cho Ân cô nương, cũng không còn khúc mắc nữa mà thuận lợi cùng Triệu cô nương kết nhân duyên mới phải, sao lại thương tâm đến cực điểm như vậy? Chẳng lẽ người công tử yêu nhất chính là biểu muội của chàng sao?

Trương Vô Kỵ không biết nghi hoặc của Tiểu Chiêu, trái tim đang đau xót được Tiểu Chiêu an ủi xoa dịu, khiến hắn thấy lòng mềm lại, không khỏi đưa ánh mắt đau thương hối hận nhìn nàng, có chút men say nhìn vào đôi mắt linh hoạt phảng phất màu xanh của biển đang nhìn hắn lo lắng, trong đó đều là hình bóng của hắn, lòng dịu lại, lời cự tuyệt ra đến miệng lại thu về, yên lặng gật gật đầu, cũng không hỏi Triệu Mẫn đâu, đứng dậy

https://thuviensach.vn

đi về khách điếm đêm qua bọn họ ở. Tiểu Chiêu vội trả tiền rượu, thầm nghĩ Triệu Mẫn không tìm thấy Trương Vô Kỵ tất nhiên là sẽ trở về khách sạn, cũng không nói nhiều, yên lặng đi theo sau hắn.

Trở về khách điếm, Trương Vô Kỵ về phòng mình, hơi giật mình ngẩn người, Tiểu Chiêu đã sai chủ quán chuẩn bị tốt rượu và thức ăn đem vào phòng, nàng biết lòng hắn đang không thoải mái nên không ngăn cản hắn uống nhiều hay ít. Trương Vô Kỵ đáp lại Tiểu Chiêu, nâng một chén rượu kính nàng, Tiểu Chiêu ngẩn người nhưng rồi cũng tiếp nhận, cùng Trương Vô Kỵ một ngụm uống hết.

Hai người uống được hai khắc, Tiểu Chiêu tửu lượng thấp, tuổi còn nhỏ, nội công cũng không mạnh, mấy bát uống xong mặt đã đỏ bừng, có chút say, không nói gì nhiều chỉ ngơ ngác nhìn công tử tuấn mỹ đã liều mình cứu nàng. Trương Vô Kỵ không vận công giảm say, hơn nữa khi ở trên thuyền đã uống không ít, lại thêm ban nãy, say lại thêm say.

Mắt lờ đờ mông lung nhìn cô bé trước mắt, một hồi là Chu Chỉ Nhược, một hồi là Ân Ly, một hồi là Triệu Mẫn, một hồi là Tiểu Chiêu, không khỏi hoa mắt mất hồn, nghĩ đến Ân Ly biểu muội giờ chắc đang được Tống sư huynh tuấn mỹ vô song tài học hơn người ôm vào trong ngực, trước mắt chính là Tiểu Chiêu vẫn luôn lặng lẽ đi theo hắn, trong lòng êm ái.

Thành thực trung hậu trước đó thu hồi lại, nhân cảm giác say này cầm lấy hai tay Tiểu Chiêu, trước kia hắn đã từng hôn nàng, biết nàng thích hắn, sẽ không cự tuyệt hắn, không hỏi ý nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, nhẹ giọng:

“Tiểu Chiêu, ta thích ánh mắt nàng, bởi vì trong đó chỉ có ta.”

Trương Vô Kỵ nói xong, kề sát Tiểu Chiêu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng, khi đôi môi chạm vào làn da trắng nõn của nàng, ngửi thấy mùi

https://thuviensach.vn

hương cơ thể thiếu nữ thuần khiết, Trương Vô Kỵ đang say liền ôm chặt Tiểu Chiêu, đôi môi nóng bỏng dời xuống môi nàng, mạnh mẽ khẩn thiết hôn….

(dạ, đoạn H này của Trương Vô Kỵ, mọi người tha thứ cho ta là ta đã bỏ qua, vì ta ghét tên này ghê gớm, dù hắn làm với ai cũng thế. Nếu ai có ý kiến gì khác thì nói ta biết, có thể ta sẽ thêm = =)

Triệu Mẫn báo tin cho mạng lưới mật thám của Nhữ Dương Vương phủ tin tức Ân Ly thành hôn cùng Tống Thanh Thư xong, tìm lại trên trấn một lần nữa cũng vẫn không thấy thân ảnh hai người, đoán rằng Tiểu Chiêu đã tìm được Trương Vô Kỵ và cùng hắn trở về khách điếm, tức thời mang một thân mồ hôi vất vả chạy về, khi đó đã là đêm, hỏi tiểu nhị, quả nhiên người đã trở lại, còn gọi rượu và thức ăn nữa.

Lập tức nàng sửa sang lại dung trang, lau mồ hôi, nở nụ cười đoan chính giấu đi thương tâm để Trương Vô Kỵ cũng đang đau lòng khỏi nhìn thấy, lúc này mới đến gõ cửa phòng hắn, nhưng gõ mấy lần cũng không có ai mở cửa, trong lòng thầm nghĩ, hai người gọi rượu và thức ăn, chẳng lẽ đã say rồi? Lúc này mới đẩy cửa phòng, bước vào trong không khỏi ngẩn người, một loại cảm giác xấu lởn vởn xung quanh. Thì ra nàng vừa bước vào, chỉ thấy trên bàn chén bát lộn xộn, trên đất y phục của hai người rơi lung tung, giày cũng vứt loạn, ở giường, màn đã hạ xuống che kín tình cảnh bên trong, nhìn không rõ.

Triệu Mẫn trong lòng còn cố giữ một tia hy vọng, vòng quan bàn, đến trước giường, hai tay run run vén lên, chỉ thấy hai người toàn thân trống trơn, hai đôi chân giao triền. Trương Vô Kỵ ôm Tiểu Chiêu, cứng rắn giữa hai chân chưa mềm xuống, vẫn đang nằm trong u cốc sưng đỏ của Tiểu Chiêu. Tiểu Chiêu trên người loang lổ hồng ngân, giữa hai chân bạch dịch mang theo tia huyết sắc vẫn đang chảy ra, hiển nhiên là mới bị phá thân, vết máu bên cạnh dính trên chăn đệm cũng chứng minh điều này.

https://thuviensach.vn

Hai người hiển nhiên là vừa say lại vừa mệt mỏi, ngay cả nàng vào cũng không phát hiện, Trương Vô Kỵ trong lúc vô ý thức chuyển động một chút, vật cứng rắn cũng xê xích, khiến càng nhiều bạch dịch mang tơ máu chảy ra. Tình huống dâm dục như vậy, cho dù Triệu Mẫn có lợi hại đến mấy chăng nữa, chung quy vẫn là thiếu nữ chưa chồng, trong lòng vừa hận vừa đau, không dời tầm mắt, không nhìn chỗ hai ngươi ân ái, chỉ căm hận trừng mắt nhìn Tiểu Chiêu, lấy chủy thủ giắt trên lưng nhẹ nhàng rút ra, oán hận chĩa vào Tiểu Chiêu, muốn giết người tại chỗ.

Nhưng nhìn Trương Vô Kỵ dung nhan bình lặng mang chút vừa lòng say ngủ, Triệu Mẫn biết nếu Tiểu Chiêu chết, hắn tất sẽ nghi ngờ nàng. Nàng còn muốn sống cùng hắn cả đời, cho dù nhìn cảnh này cũng chỉ nghi Tiểu Chiêu nhân lúc Trương Vô Kỵ say rượu câu dẫn hắn, mà không muốn giữa Trương Vô Kỵ và mình có gì ngăn cách.

Tức thời đành oán hận thu chủy thủ lại, thấp giọng nói:

“Xem như ngươi gặp may, về sau sẽ tính toán với ngươi. Dám cướp của Triệu Mẫn ta, phải xem ngươi có mệnh hay không đã, ngươi để ý nhất cái gì, ta sẽ phá hủy của ngươi cái đó. Xem ra mười hai Bảo Thụ vương rất nhàn rỗi, ta tìm việc cho các ngươi làm!”

Nói xong liền buông màn xuống, đi ra cửa. Triệu Mẫn khi ở trên thuyền đã sớm nghi ngờ thân thế Tiểu Chiêu, sau mấy lần nhìn Tiểu Chiêu và Kim Hoa bà bà có điều kỳ lạ, mấy ngày trước lại nghe trộm được thân thế thật sự của Tiểu Chiêu. Vốn nàng cũng không định quyết tuyệt như vậy, nhưng hiện giờ không thể không làm, Triệu Mẫn vừa nghĩ vừa rời khỏi khách điếm.

Triệu Mẫn không hay biết, nàng vừa đi rồi, Tiểu Chiêu liền mở mắt, cả người run rẩy tránh khỏi cái ôm của Trương Vô Kỵ, nhịn đau rút vật cứng rắn của hắn ra khỏi thân thể, lúc này mới cố chịu đựng hai chân vô lực bước xuống giường. Nguyên nàng tuy rằng cũng say rượu, nhưng khi

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ xé rách thân thể nàng, đau đớn kịch liệt khiến nàng tỉnh lại. Nàng mới mười lăm mười sáu tuổi, thân thể chưa hoàn toàn trưởng thành, cửa mình vừa nhỏ lại hẹp, tự nhiên là đau đớn vô cùng.

Nàng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng đối với công tử mà mình ngưỡng mộ đã lâu, lúc này sự đã thành, tự nhiên là ngoan ngoãn phục tùng, không phản kháng lại công tử triền miên rong ruổi, cho dù bị ép vài lần cũng không đẩy hắn ra, dù đau cũng chỉ khẽ rên rỉ mấy tiếng. Một hồi lâu sau, Trương Vô Kỵ mới mệt mà ngủ thiếp đi.

Nàng nghỉ ngơi một chút đang muốn đứng dậy thu dọn, lại nghe tiếng bước chân Triệu Mẫn, biết không còn kịp, đành nằm xuống giả bộ ngủ. Nhưng Trương Vô Kỵ lúc đang ngủ vẫn còn trong cơ thể nàng, khuôn mặt nàng úp vào ngực hắn đã chuyển sang đỏ rực. Nghe sát khí của Triệu Mẫn và lời nói cuối cùng của nàng, hiển nhiên đã biết rõ thân thế của mình, cũng đã điều tra được nơi Kim Hoa bà bà đang ở, Tiểu Chiêu không khỏi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Đợi Triệu Mẫn đi rồi, nàng lập tức đứng dậy thu dọn, không quản bạch dịch lẫn tơ máu rớt xuống vội vàng mặc quần áo, tìm bút mực trong phòng viết lên khăn tay của mình:

“Trước kia từng nghe công tử nói với Triệu cô nương, với Chu cô nương là kính trọng, với Ân cô nương là cảm kích và đau lòng, với Tiểu Chiêu là thương tiếc, với Triệu cô nương là yêu khắc cốt ghi tâm, hôm nay có thể được công tử thương tiếc, Tiểu Chiêu nhân sinh đã mãn nguyện, không thể ở lại bên công tử nữa, khiến công tử lâm vào thế khó xử. Chúc công tử cùng với Triệu cô nương mà người yêu đến khắc cốt ghi tâm cùng nhau bạch đầu giai lão. Công tử không cần tìm Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu bái biệt.”

Tiểu Chiêu viết xong, đặt khăn tay bên tai Trương Vô Kỵ, cẩn thận nhìn lại hắn một lần, rốt cuộc hiểu được thủ đoạn của Triệu Mẫn. Triệu

https://thuviensach.vn

Mẫn thân phận tôn quý, thủ hạ lại nhiều, dù nói không làm quận chúa nữa, nhưng nếu muốn nhân thủ từ vương phủ, vương phủ lại từ chối sao? Nàng sao có thể vì tình riêng mà bỏ mặc không để ý đến mẫu thân? Hơn nữa ở bên Trương Vô Kỵ, hắn bảo vệ nàng được một lúc nhưng không thể được cả đời.

Huống chi mẫu thân đã mấy lần muốn giết Ân cô nương, hắn cũng chẳng yêu quý gì bà, sẽ không nguyện ý vì mẫu thân mà đắc tội Triệu cô nương. Mẫu thân lại có cường địch tìm kiếm truy đuổi, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không biết mẫu thân vì sao muốn giết Ân cô nương, đều là vì nàng. Nàng chỉ có thể nhẫn nhịn, thương tâm mang thân mình đau nhức ra khỏi phòng, chuẩn bị rời đi, tìm gặp mẫu thân, rồi chuyển đến một nơi mà Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn không thể tìm được.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại 12: Đại Hôn

Sau ngày đó, lại qua mấy hôm nữa, phàm là đệ tử Võ Đang đều trở về núi, nghe nói Tống Thanh thư mấy ngày trước cũng đã mang theo Ân Ly trở về Võ Đang chuẩn bị tham dự hôn lễ, có điều Chỉ Nhược không thấy được mặt hắn thôi. Theo quy củ, tân nương trước lễ cưới không thể tiếp khách nam, tuy rằng đều là người trong giang hồ nhưng rốt cuộc vẫn là người bên nhà trai, vẫn cần phải chú ý.

Người đến mừng là Ân Ly, vừa bị nàng hỏi cảm nghĩ về Tống Thanh Thư như thế nào liền xấu hổ chạy mất, Chỉ Nhược tuy rằng cảm thấy Ân Ly lần này gặp có khác so với lần trước, dường như có phong thái nữ nhân hấp dẫn, nhưng không nghĩ nhiều, còn cho rằng hai người còn chưa có gì tiến triển, đang muốn giúp vun vén cảm tình thêm một chút, nói vài điểm tốt của Tống Thanh Thư cho Ân Ly nghe, không ngờ Ân Ly lại chạy mất.

Ngay sau đó, Tĩnh Nghi phái Nga Mi dẫn theo các sư muội đến chúc mừng. Các nàng cũng là tìm Tống Thanh Thư mà đến. Tống Thanh Thư trốn trong Trúc Viện của Trương Tam Phong không chịu gặp, chúng nữ hiệp Nga Mi nổi giận chặn đường vây đuổi khiến hắn ăn cơm cũng không yên ổn. Trương Tam Phong không ngăn trở Tống Thanh Thư cũng không giúp các nữ hiệp Nga Mi, chỉ nói toàn bộ do Tống Thanh Thư lựa chọn. Võ Đang nhân tài đông đúc, không đến mức thiếu Tống Thanh Thư thì không còn ai khác, mà đồ tôn của lão có thể được đến Diệt Tuyệt sư thái cực kỳ lạnh lùng khắc nghiệt cũng ủng hộ, đủ để lão vui mừng.

Tuy rằng việc Diệt Tuyệt sư thái chết đi có chút thương cảm, Trương Tam Phong vẫn là lão tiền bối ba đời so với chưởng môn Nga Mi này, lễ

https://thuviensach.vn

tang Diệt Tuyệt lão không tự mình đi, chỉ phái đệ tử đưa văn tế. Mấy phái khác thấy Nga Mi và Võ Đang quan hệ vẫn thân cận, hơn nữa ngoài chưởng môn đã chết thì phái Nga Mi thực lực cũng chưa hao tổn gì, chưởng môn kế nhiệm lại là con trai Đại đệ tử phái Võ Đang, cũng là anh tài hiếm có của võ lâm, đủ để các phái kiêng kị, hành tẩu giang hồ cũng nể nang phái Nga Mi vài phần mặt mũi, không dám làm khó nữ lưu các nàng, Diệt Tuyệt sư thái khi truyền ngôi lại cũng đã nghĩ sâu xa như vậy. Vừa trấn áp được các phái khác, lại giúp đám nữ lưu còn lại tìm được chỗ dựa tin cậy vững chắc.

Sau đó, chưởng môn hoặc trưởng lão các phái cũng mang theo lễ vật đến mừng, còn có võ lâm thế gia, các hiệp khách độc hành, bá chủ mỗi phương cũng ào ào mang lễ đến. Lần này đại hôn là sự kiện lớn của võ lâm, hỉ sự của đệ tử nội môn của đại tông sư Trương Tam Phong, nơi nào dám không nể mặt, cho dù là trường hợp đặc biệt như Minh giáo hay Thiên Ưng giáo cũng có lễ hậu do Phạm Dao và Bạch Mi Ưng Vương đích thân mang đến chúc mừng.

Ân Ly tuy rằng không cách nào chấp nhận cha mình được, nhưng vẫn luôn luôn tôn kính ông nội vẫn yêu thương nàng, khiến Tống Thanh Thư vẫn có mục đích riêng nhìn thấy được, không chạy trốn nữa mà xuất hiện tự mình đưa Ân Ly đón hai người, khắp nơi đều phô ra thân thiết với nàng, Ân Ly không biết Tống Thanh Thư xảo quyệt, chỉ nghĩ hắn bởi vì là thân nhân của nàng mới tỏ ra ân cần như thế, không khỏi thấy ngọt ngào trong dạ.

Ân Thiên Chính nhìn thấy, trong lòng hiểu rõ, nghĩ đến cháu ngoại trai hành động tùy hứng khiến cháu gái tổn thương, cảm thấy áy náy, nhưng cũng không thể vì con gái mất sớm, cháu ngoại chịu khổ từ nhỏ mà để cháu gái chịu ủy khuất được. Huống chi đứa cháu gái này cũng chẳng sung sướng hơn đứa kia, hiện giờ cháu ngoại đã bỏ đi cùng yêu nữ phiên bang rồi, chẳng lẽ còn muốn cháu gái này chờ hắn mãi sao, lão là cao nhân tiền bối, làm việc không chỉ xem lễ pháp mà còn trọng tình lý.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ thấy hai người này ở bên nhau, trong lòng vừa suy nghĩ vừa quan sát cẩn thận, tìm hiểu Tống Thanh Thư làm người ra sao, hắn có phụ thân làm chưởng môn Võ Đang, bản thân cũng kế thừa Nga Mi, bất luận quyền thế hay cơ nghiệp đều không dưới Trương Vô Kỵ, càng được hơn là nhã nhặn hiểu lễ, nghe tiếng hô hấp cước bộ, nội công căn cơ không kém hơn Ân Dã Vương, lại toàn tâm toàn ý với A Ly, quả thật là lương xứng, ánh mắt cháu gái thật không sai. Nó với phụ thân đã như nước với lửa, với hai ca ca lại oán hận nặng nề, lão ở Ân gia thì còn có thể bảo vệ nó, nhưng khi đã mất đi rồi, Ân gia làm sao còn để cho nó yên được nữa, tìm một người chồng tốt cho A Ly đúng là rất quan trọng, cũng chỉ có người như vậy mới có thể bảo vệ nó khỏi cừu hận của hai ca ca, nghĩ đến đây, lão không khỏi nhìn Tống Thanh Thư càng thêm thuận mắt, Tống Thanh Thư thấy Bạch Mi Ưng Vương tỏ ra thân thiết, càng ra sức lấy lòng.

Trương Tam Phong không tự mình ra đãi khách, hôn sự của Mạc Thanh Cốc toàn bộ đều do mấy sư huynh chủ trì xử lý, trên mặt lão tuy rằng bình thản thoải mái nhưng trong lòng lại cực kỳ vui sướng, đệ tử nhỏ nhất của mình cuối cùng cũng đã thành thân, loại cảm giác nhà cửa có con có cháu này khiến lão hiểu rõ, lão cả đời không có vợ con nhưng các đệ tử phẩm hạnh như nhất, trước sau như một đối với sư phụ hiếu kính có thừa, trong các đệ tử, Mạc Thanh Cốc là đứa không để lão phải bận lòng nhất, cũng là đứa hiểu biết mà lại khiến lão yêu thương nhất, có lẽ người già đều như vậy! Già rồi thiên vị, cho dù là nhất đại tông sư cũng không ngoại lệ. Nhưng đệ tử này rất hiểu chuyện, mọi việc không để lão phải bận tâm, không giống lão Tam và lão Ngũ, khiến lão đau lòng như vậy, nhưng đứa nhỏ Thúy Sơn… aiz!… Lão nhớ đến Trương Vô Kỵ bỏ đi không từ giã cùng quận chúa Thát tử, trong lòng có chút thương cảm. Vì một nữ nhân ngoại bang, không nói không rằng, không quản thân hữu, bỏ lại đại sự Minh giáo cứ vậy mà đi, thật sự đả thương người, nếu nói không tức giận cũng là giả.

https://thuviensach.vn

Tạ Tốn ẩn cư tại Võ Đang, luôn thanh tâm quả dục, chìm đắm trong tụng kinh niệm phật, lúc nhàn hạ cũng sẽ cùng Trương Tam Phong thảo luận đạo kinh, hoặc lý luận võ học, đạo võ học của Trương Tam Phong là nghiên cứu cả đời, Tạ Tốn được lợi không nhỏ, mà khi Tạ Tốn trầm mê trong đó, không biết việc Trương Vô Kỵ bỏ đi ẩn cư cùng Triệu Mẫn, Võ Đang cũng sợ tin này khiến ông lão thương tâm nên cũng không đề cập đến, cho đến khi Phạm Dao, Ân Thiên Chính đến sau núi thăm, không có Trương Vô Kỵ đi cùng, Tạ Tốn thấy không đúng, hỏi ra nguyên nhân, cùng Ân Thiên Chính nhìn nhau cười khổ, không nói gì được.

Tạ Tốn tâm tình phiền muộn, từ chối không đến tham dự hôn lễ của Mạc Thanh Cốc, không phải do bất mãn với Võ Đang, ngược lại vì quan hệ với Trương Thúy Sơn nên càng là thân cận, đối với Trương Tam Phong lại càng thêm kính trọng. Không tham dự thứ nhất là do phiền lòng Trương Vô Kỵ, thứ hai là không muốn gặp các phái trong võ lâm, nếu tham dự chỉ sợ khiến mọi việc thành không vui, dù ông ta biết Võ Đang không chấp nhất việc ấy, nhưng không muốn vì mình mà hại người, có lẽ đã ngộ đạo bên trong thủy lao của Thiếu Lâm rồi, tính tình lại càng quảng đại.

Khách mời đã đến đủ, ngày đại hôn cũng sắp đến, đầu tiên là tiệc cưới, trước hôn lễ một ngày là đội ngũ chở đồ cưới rầm rộ, những thủ đoạn khoe tài phú của cổ đại Chu Chỉ Nhược không thể làm khác, cứ để cho anh hùng các phái thấy được và đổi cách nghĩ về một đệ tử nhỏ bé bị đuổi khỏi Nga Mi, một cô gái nhà nông bình thường chắc chắn không sắm nổi từng này đồ cưới.

Nhưng dù là con gái nhà thế gia gả đi cũng không thể sắm sửa nổi như thế. Càng khiến các phái kinh ngạc hơn, dẫn đầu đội ngũ là một hộp gỗ tinh xảo, khảm vàng nạm ngọc, trên hộp là dòng chữ sơn son thiếp vàng: Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công, vừa nhìn có thể hiểu ngay của hồi môn là một bộ võ công tuyệt học, người các phái, nhất là Thiếu Lâm vẫn chưa quên Chu Chỉ Nhược thoải mái tự nhiên từ trong tay ba vị thần

https://thuviensach.vn

tăng cùng Trương Vô Kỵ nổi tiếng võ lâm cứu ra Tạ Tốn, dù có chút bất ngờ nhưng nếu nội lực không thâm hậu, chắc chắn ngay cả vòng ngoài trận đấu cũng đừng mong vào được, chứ chưa nói đến cứu người. Mọi người vậy cũng biết Chu Chỉ Nhược nhất định không phải đơn giản là một đệ tử Nga Mi, Diệt Tuyệt sư thái có được bí mật của Đồ Long đao chẳng phải cũng bất phân thắng bại với Trương Vô Kỵ sao? Lúc này tin tức Trương Vô Kỵ lui về ở ẩn còn chưa truyền ra giang hồ.

Hiện giờ, nhìn đến võ công có cái tên khí phách như vậy, còn có gì không rõ, đều nghĩ Chu Chỉ Nhược có truyền thừa khác, không ai nhắc đến chuyện Chu Chỉ Nhược từng là ký danh đệ tử của Nga Mi, đều ào ào bàn tán bộ võ công có cái tên khí phách như vậy là tuyệt học gì, Võ Đang có được môn võ công này, thực lực sẽ tăng lên thế nào, chưa thể biết rõ.

Chỉ Nhược khi quyết định dùng môn võ công này làm của hồi môn cũng đã suy nghĩ rất kỹ, Mạc Thanh Cốc thân là đệ tử của Võ Đang Trương Tam Phong, thân phận rất cao, cho dù là chưởng môn các phái cũng phải tôn kính mấy phần, nàng chỉ là một đệ tử bị đuổi khỏi Nga Mi sao có thể xứng được. Mạc Thanh Cốc không xem thường nàng, mọi người trong Võ Đang cũng coi trọng nàng, nhưng giang hồ các phái không biết rõ chuyện hai người.

Chỉ cần nói ra việc Mạc Thanh Cốc cưới một đệ tử bị đuổi khỏi Nga Mi thôi, có lẽ trên giang hồ chuyện khó nghe gì cũng có thể bịa đặt ra được, mình nàng có thể không cần, nhưng không muốn để Mạc Thanh Cốc phải vứt bỏ thể diện, danh dự phái Võ Đang cũng không thể bị hao tổn. Nàng lại là truyền thừa chân chính của Tiêu Dao phái, có Võ Đang làm hậu thuẫn cũng chẳng sợ có nguy hiểm gì, suy đi tính lại mới nghĩ ra biện pháp như vậy. Bây giờ các phái nhìn thấy hồi môn của nàng, không nghĩ đến nàng là bị đuổi khỏi Nga Mi nữa, mà chỉ sợ Diệt Tuyệt sư thái cũng không đảm đương nổi sư phụ của nàng.

https://thuviensach.vn

Chu Chỉ Nhược nhìn khuôn mặt trong gương đồng, mím mím đôi môi đỏ mọng mỉm cười nghĩ. Đúng như Chỉ Nhược đoán, các phái đều ngậm miệng không nói gì đến chuyện Diệt Tuyệt sư thái, lôi kéo Tống Viễn Kiều đại hiệp hỏi thăm gia thế của Chu Chỉ Nhược, đều được Tống Viễn Kiều đáp rằng tổ tiên mẫu thân nàng là dòng dõi thế gia võ học ở Tương Dương, khi thành bị phá vì trợ giúp Quách đại hiệp thủ thành mà chết, chỉ còn lại mẹ góa con côi chạy thoát… Khi bí mật trong Đồ Long đao bị lộ ra ở Thiếu Lâm, tên của Quách Tĩnh Hoàng Dung lại một lần nữa truyền bá giang hồ, lại thêm từ miệng Tống đại hiệp nói ra, ai nấy đều không nghi ngờ gì, càng thêm không dám khinh thường nữ nhân đã sắp thành Mạc phu nhân kia.

Chuyện với phái Nga Mi, Tống Viễn Kiều cười khổ không thôi, nhưng rồi việc này cũng thành chuyện nhỏ, hành động của Chu Chỉ Nhược ngoài dự đoán của mọi người, không ai ngờ đến. Tống Viễn Kiều cũng coi như lão luyện thành thục, gặp việc thế này lập tức vì Võ Đang có thêm được một môn tuyệt học mà cao hứng, biết Chu Chỉ Nhược đưa ra nhất định không phải vật phàm, phải biết rằng bản võ công được Trương Tam Phong đặt tên là Vô Cực công tiên thiên kia khiến bọn họ được lợi không nhỏ, môn võ công kia quả thực thâm sâu, lần này thứ có thể đem ra làm hồi môn chỉ sợ càng ở cấp bậc cao hơn, bên nhà gái lại vì danh tiếng đứng đầu của Võ Đang mà suy nghĩ. Dù sao phái Võ Đang vẫn luôn phát triển ổn định, bề ngoài thủ thế không hay làm những chuyện náo động, lần này hành động của Chu Chỉ Nhược khiến danh tiếng Võ Đang càng tăng thêm, thật sự là…

Mạc Thanh Cốc nghe chuyện này, biết rằng Chỉ Nhược vì mặt mũi của hắn và Võ Đang mới làm vậy, trong lòng vừa cao hứng lại vừa vì nàng cầu toàn mà đau lòng, dù sao Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công hắn cũng biết đến, bộ võ công này đứng hàng đầu trong các loại công pháp, uy lực có thể nói đứng bậc nhất, Chỉ Nhược lại đem bộ võ công này tặng cho phái Võ Đang, về sau nhất định võ công Võ Đang càng thêm phát triển khó nói trước.

https://thuviensach.vn

Võ công phái Tiêu Dao hiện giờ không phải hắn không nhớ, nhưng vì Chỉ Nhược, hắn chưa từng đem ra chút nào cho phái mình, cho dù nói với sư phụ lần gặp gỡ đó, nhưng không nói gì về võ công, chỉ nói Chỉ Nhược tình cờ gặp được di trạch (nơi để lại) của tổ tiên sư môn mà không nói tình hình võ công cụ thể. Trương Tam Phong khi còn niên thiếu nếm không ít khổ về việc võ công truyền thừa riêng của mỗi môn phái, đối với quy củ này càng thêm tôn trọng, dĩ nhiên không muốn môn hạ đệ tử đi học lén võ học phái khác, thấy Mạc Thanh Cốc chỉ cười cũng không hỏi thêm nhiều. Hiện giờ Chỉ Nhược lại đưa võ công làm của hồi môn nhập phái Võ Đang, thật ngoài dự đoán của hắn.

Tâm tình phức tạp không kể đến, chỉ nói sau khi đồ cưới đã đưa đi, giờ Tý (23-1h đêm) ngày thứ hai vừa qua, Chu Chỉ Nhược đã bị người phù dâu kéo đến, chải tóc, trang điểm, dặn dò chú ý điều này điều nọ, vội vàng không ngừng nghỉ. Cuối cùng khi bộ áo cưới đỏ rực như lửa đã được mặc lên, mũ phượng nặng nề áp xuống đầu khiến nàng cố gắng lắm mới nâng nổi, khăn voan đỏ che khuất dung nhan, trang điểm xong cơm cũng không được ăn, cứ như vậy mà ngồi chờ trong khuê phòng.

Chu Chỉ Nhược có chút luống cuống, lại rối trí không biết phải đợi bao lâu, trong tiếng kèn rộn rã vang lên, bị cha già đẩy lên kiệu hoa, mỗi bước mỗi bước lại tiến đến gần phái Võ Đang hơn. Bởi vì nhà không xa phái Võ Đang, thậm chí có thể coi là hàng xóm, chỉ đi bộ thôi Chỉ Nhược rất nhanh cũng có thể trở về nên cũng không có gì gọi là nỗi buồn ly biệt.

Cũng không khóc lóc vì bị gả đi, bề ngoài bình tĩnh trong lòng hoảng loạn chờ Mạc Thanh Cốc bước đến, đá cửa kiệu hoa để người phù dâu Ân Ly đỡ xuống kiệu, tay gắt gao nắm chặt khăn voan đỏ, nhìn dưới chân bên cạnh mình là đôi giày đỏ hiếm thấy, tưởng tưởng ra cái người như trích tiên kia một thân y phục màu đỏ không biết trông thế nào, có giống như chú rể trong phim thời hiện đại không nhỉ? Miên man suy nghĩ, Chỉ Nhược thả

https://thuviensach.vn

lỏng mình, lẳng lặng cảm nhận người bên cạnh cùng mình sóng vai bước đi, có một loại cảm giác thật mãnh liệt.

Chỉ Nhược trùm khăn voan, không nhìn thấy sau khi hạ kiệu, còn có tám sư tỷ muội Nga Mi dung mạo dáng người đều xuất chúng chỉnh tề theo phía sau nàng, mà theo sau Mạc Thanh Cốc cũng có tám đệ tử tuấn tú của Võ Đang. Tiếng pháo kêu vang dồn dập, tiếng kèn cũng rộn rã vui vẻ, Chu Chỉ Nhược liên tiếp hoàn thành những lễ nghi phong tục phiền phức, hơn nửa ngày cuối cùng cũng vào được cửa lớn Võ Đang.

Trong đại điện, Trương Tam Phong tự mình chủ trì hôn lễ, khách khứa các phái cũng đều bên trong, chúc mừng và lễ vật đều đặt nơi khác, ở giữa sảnh chính là một chữ hỉ màu đỏ lớn, mỗi bên là bốn chữ Trương Tam Phong tự tay viết: giai nhi giai phụ, nghi gia nghi thất. Trong đại điện, đèn màu hoa kết màu sắc rực rỡ, không khí vui mừng ồn ã, trên đất phủ kín thảm đỏ, mọi người Võ Đang đều mặc đồ mới, trang điểm chỉnh tề khoản đãi tân khách.

Trương Tam Phong hàng năm ẩn cư không gặp khách lạ, các phái ít khi được nhìn thấy vị lão thần tiên này, hiện giờ thấy lão tự mình chủ trì hôn lễ, biết Trương Tam Phong tất nhiên là vô cùng yêu quý đôi vợ chồng Thất đệ tử này, dù sao mấy năm trước Tam đệ tử, Lục đệ tử thành hôn Trương Tam Phong cũng chỉ xuất hiện lúc cuối cùng, nhận chén rượu của con dâu dâng lên, hôm nay lại có mặt từ đầu đến cuối, cười nói không ngừng, thủ lãnh các phái cũng ghé vào bên cạnh lão nói chúc mừng khen ngợi liên tục, dù là chưởng môn Thiếu Lâm nhất phái tôn sư cũng kiên trì giữ lễ đứng bên cạnh, không thể không nói Trương Tam Phong uy vọng cao vô cùng.

Đến giờ Thân (15-17h) một khắc, giờ lành đã tới, pháo mừng nổ vang rồi ngừng lại, các tân khách cũng yên lặng, người xướng lễ cao giọng hô:

“Tân nhân hành lễ, nhất bái thiên địa.”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc cầm khăn kết hoa đỏ dắt Chu Chỉ Nhược mỉm cười quỳ xuống thảm đỏ rồi đứng dậy, lại nghe người xướng lễ cao giọng hô tiếp:

“Nhị bái cao đường.”

Mạc Thanh Cốc song thân mất sớm, khi lưu lạc được Trương Tam Phong thu dưỡng, đã coi lão thành thân nhân phụ mẫu, hiện giờ Trương Tam Phong ngồi ngay ngắn bên phải, bên trái đặt linh vị cha mẹ hắn. Mạc Thanh Cốc mắt đỏ lên, mạnh mẽ dập đầu bái lạy, Chỉ Nhược trong yên tĩnh cảm nhận được cảm xúc mạnh mẽ của hắn, dùng tư thái nghiêm chỉnh nhất thi lễ với Trương Tam Phong.

“Phu thê giao bái.”

Người xướng lễ chờ người phù dâu và hỉ công đỡ hai người dậy lại cao giọng hô. Khi được bọn họ dìu dậy, Chỉ Nhược khẩn trương tim như sắp nhảy ra ngoài mất, đến mức Mạc Thanh Cốc cũng cảm thấy được, môi khẽ động, lo lắng dùng truyền âm thuật học được từ dưới đáy vực của Tiêu Dao phái hỏi: “Chỉ Nhược, sao vậy?Tayem run quá.”

“Ta sợ sẽ giống như A Ly, đến lần bái lạy cuối cùng có người kêu ngừng lại.”

Chỉ Nhược dùng truyền âm thuật trả lời, không nói sợ hãi của nàng đến từ nguyên tác, rất sợ hôn lễ của mình bị người phá hủy như vậy, nàng trước cũng đã xem nhiều phim, truyện có hôn lễ bị phá, chỉ sợ mình bị giống như Chu Chỉ Nhược trong nguyên tác.

Mạc Thanh Cốc ngẩn người, cười khổ một chút, âm thầm tức giận, đều do yêu nữ kia, khiến nàng sợ hãi, Mạc Thanh Cốc nhìn tay Chỉ Nhược run run, khẽ cười, lại truyền âm nói:

https://thuviensach.vn

“Chỉ Nhược, phu nhân không cần lo lắng, ta không hoa tâm như Vô Kỵ, cuộc đời này không ai có thể khiến Thanh Cốc bỏ em đi khi đang bái đường cả, yên tâm, em vĩnh viễn là thê tử của ta!”

“Chú rể tân nương vào động phòng.”

Người xướng lễ lại hô lớn, người phù dâu đỡ Chỉ Nhược đi đến tân phòng ở tiểu viện của Mạc Thanh Cốc, chú rể và tân khách cũng cùng đi xem tân phòng, mọi người không phát hiện ra động tĩnh của hai người, càng không nhìn thấy Chu Chỉ Nhược đỏ bừng mặt. Đợi khi người phù dâu đỡ Chỉ Nhược ngồi yên trên giường trong tân phòng, mọi người lại kéo Mạc Thanh Cốc cười đùa rời đi. Người phù dâu lại dặn nàng không được đứng dậy, không thể kéo khăn voan che mặt xuống trước, rồi mới kéo Ân Ly đang yên lặng bất thường rời khỏi. Chỉ Nhược có chút lo lắng Ân Ly nhớ đến hôn lễ của mình mà không thoải mái, nhưng chung quy cũng không nói gì được, để các nàng rời đi. Tuy thế, lấy võ công của Chỉ Nhược mà nói, thính lực bên tai vẫn nghe rõ ràng tiếng Ân Ly cũng mấy nữ đệ tử Nga Mi vẫn còn đứng trong sân.

Chu Chỉ Nhược chờ cho tân phòng yên tĩnh trở lại mới nghĩ đến, nàng quả thật đã thành thân, gả cho người ta làm vợ, trở thành gái có chồng, về sau còn phải làm mẹ, hiểu kính trưởng bối, hòa thuận với anh em. Ở đây không phải chỉ có nàng và cha sinh hoạt đơn giản, nghĩ đến những thay đổi sau hôn lễ, giao thiệp, tiếp xúc với những nhân vật khác nhau, nàng có chút đau đầu, bởi vì nàng biết bản thân mình không được phép bốc đồng tùy hứng nữa.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 13: Cô Dâu

Bên dưới lớp khăn voan Chu Chỉ Nhược đang đỏ hồng đôi gò má, trong lòng không rõ là khẩn trương hay chờ đợi, cho dù đối mặt với mấy lần võ lâm đại chiến cũng chẳng khẩn trương đến thế này. Nàng bối rối, tay không khỏi luống cuống đặt trên váy cưới đỏ thẫm. Cửa nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại, đôi giầy đỏ của Mạc Thanh Cốc dừng lại trước mắt nàng. Có lẽ Mạc Thanh Cốc có bối phận cao, có lẽ sư thúc Mạc Thanh Cốc này đủ uy nghiêm, cho nên khiến chúng tiểu nhân không có gan nháo động phòng, đều ngoan ngoãn mà ồn ào bên ngoài cửa viện.

“Ha ha! Thật không ngờ Chỉ Nhược em lại có ngày cuống lên thế này!”

Ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt từ người Mạc Thanh Cốc, Chỉ Nhược cảm thấy mũ phượng trên đầu càng thêm nặng, toàn thân khẩn trương mà nóng bừng, tay cũng không tự chủ được mà khẽ run rẩy. Mạc Thanh Cốc có thể cảm thấy được bối rối của nàng, chỉ cười khẽ vài tiếng, một tay cầm tay nàng trấn an, một tay cầm que hỷ nhẹ nhàng vén khăn voan che mặt Chỉ Nhược lên.

Dưới ánh nến, Mạc Thanh Cốc và Chu Chỉ Nhược không ai thở mạnh, lặng yên nhìn người trước mắt. Đối với Mạc Thanh Cốc mà nói, Chỉ Nhược luôn mặc y phục đơn giản, không hay mặc những đồ quá sang quý, hoa lệ, đương nhiên cũng không phải thích mặc áo vải thô tầm thường nhà nông. Nhưng một thân vận giá y đỏ sẫm tơ vàng chỉ bạc thêu tinh xảo như bây giờ lầ lần đầu tiên hắn nhìn đến, trong ấn tượng cũng là lần đầu thấy nàng mặc màu đỏ, xinh đẹp như vậy, ánh mắt trong suốt ngơ ngác nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc khẽ cong khóe miệng, buông que hỷ xuống, trở lại đứng trước Chỉ Nhược, ánh mắt lần lượt nhìn đôi mắt, gương mặt, hai tay của nàng, nhìn thê tử mới cưới gương mặt như ngọc, ánh mắt trong như nước suối, đôi tay bởi vì khẩn trương mà nắm chặt khẽ run, trong lòng không hiểu sao nhẹ nhàng buông lỏng xuống, bận rộn mấy ngày nay cũng tan biến, trong mắt đều là hình ảnh người trong lòng mình đang khẩn trương mà đôi mày liễu hơi nhíu lại.

Chu Chỉ Nhược được Mạc Thanh Cốc trấn an, vừa hơi thả lỏng xuống khăn voan đã bị vén lên, trước mắt sáng ngời, thấy được người chồng mới cưới của nàng, cổ đại hắn phải gọi là tướng công, có lẽ vì hắn đang đưa lưng về phía ánh nến mà nét mặt có chút mơ hồ không rõ, nhưng loại cảm giác mãnh liệt khi Mạc Thanh Cốc có bên cạnh mình vẫn tồn tại, giúp Chỉ Nhược nhận rõ, người trước mắt nhất định là hắn.

Nhìn người đàn ông tính tình vốn luôn lạnh nhạt kia, dù cho rõ ràng tuổi hắn không nhỏ, trên mái tóc đen dài buộc dây lụa màu đỏ, gương mặt bình thường giống như bạch ngọc bởi vì uống rượu mà hơi đỏ lên, đôi đồng tử ngày thường bình thản cũng ẩn ẩn để lộ ra ánh nhìn mông lung, hiển lộ ra cảm xúc hắn vẫn cất giấu. Trên người y phục tân lang màu đỏ thẫm, chẳng những không có chút nào không thích hợp, ngược lại khiến nam nhân bình thường quen mặc thanh y bạch y này hiện ra một loại phong thái yêu tà mà khí phách. Chỉ Nhược bị bộ dáng hiếm thấy này của hắn mê hoặc, tầm mắt không rời khỏi, nghĩ về sau xem ra phải làm cho hắn mấy bộ đồ màu đỏ, trong miệng lại nói:

“Ai cuống? Ta chỉ cảm thấy Thất thúc chàng mặc lễ phục tân lang màu đỏ chẳng những không có cảm giác buồn cười như người khác, ngược lại thực đẹp mắt, ta lần đầu tiên nhìn đến màu đỏ mặc vào lại có thể mê người như vậy.”

“Phải không? Xem ra Chỉ Nhược thật sự vừa ý, có thể mê hoặc em người làm tướng công như ta cũng thật vui vẻ, tuy nhiên giờ là thời khắc

https://thuviensach.vn

động phòng hoa chúc, em có thể không gọi ta là Thất thúc, nhắc nhở ta từng là trưởng bối của em không? Gọi ta là tướng công, ngoan!”

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Chỉ Nhược, rút trâm vàng cài trên mũ phượng của nàng ra, đem chiếc mũ vừa nặng nề vừa rực rỡ tháo xuống, trong giọng nói chứa đầy yêu thương sủng nịnh.

Chỉ Nhược khoan khoái thở hắt ra, xoay xoay đầu cổ, ý thức được Mạc Thanh Cốc đang ngồi bên mình, tim đập nhanh hơn, cả người lại khẩn trương cứng ngắc, vội đứng dậy, tháo xuống bàn trâm cài trên búi tóc, mái tóc đen dài xõa xuống, thở phào một chút, mắt nhìn loanh quanh bâng quơ nói:

“Mũ phượng này cũng thật nặng, đeo lâu như vậy, đè đầu ta đến không đứng nổi, cổ đều cứng ngắc lại rồi.”

“Phải không? Ta đến giúp em xoa bóp một chút là được.”

Mạc Thanh Cốc đứng dậy đến phía sau Chỉ Nhược, hai tay nóng rực nhẹ nhàng đặt trên vai nàng vuốt ve, hô hấp mang theo hơi rượu nhàn nhạt phả vào sau vành tai mẫn cảm của nàng.

Chỉ Nhược vừa mới thả lỏng mình một chút, lại bị hành động của hắn làm cho run lên một chút, cả người có chút nhũn xuống, vội hít một hơi thật sâu, lui lại vài bước tránh khỏi đôi tay to kia, sắc mặt đỏ bừng, ngữ khí khoa trương nói:

“A! Ta đói bụng, từ tối qua bị mọi người sắp đặt đến giờ còn chưa ăn chút gì, may quá nơi này có chút điểm tâm, chàng có đói không, cùng ăn đi!”

“Ta đã ăn chút bên ngoài rồi, trước khi ăn, chúng ta còn một việc chưa làm, Chỉ Nhược, về sau, em là phu nhân của ta, một chén rượu này, ta kính em, chúc cho em thân thể khỏe mạnh, vĩnh viễn được hài lòng như ý.”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc mỉm cười, đến trước bàn, rót chén rượu, hai tay nâng lên cho Chỉ Nhược.

Chỉ Nhược mặt đỏ lên, mới nhớ ra rượu giao bôi còn chưa uống, xấu hổ đỏ mặt nhận lấy chén rượu, một ngụm uống hết, cũng may có nội công có lợi là không dễ dàng say. Chỉ Nhược uống xong chén rượu, trong dạ nóng bừng lên nhưng không có cảm giác say, đặt chén rượu xuống, hướng Mạc Thanh Cốc một nụ cười ngọt ngào, cũng cầm bầu rượu lên rót đầy một chén khác, hai tay nâng lên trước mặt Mạc Thanh Cốc, thấp giọng ngượng ngập nói:

“Ta cũng kính tướng công một ly, chúc tướng công thiên tuế, vạn sự thông đạt.”

Mạc Thanh Cốc cười đỡ lấy chén rượu, một ngụm uống xong, lại rót hai chén rượu đầy, Mạc Thanh Cốc, Chu Chỉ Nhược hai người cùng nhau nâng ly, tay cầm chén vòng qua nhau, hai đôi mắt cùng nhìn nhau, bất chợt cùng đồng thanh nói:

“Một ly này nguyện cùng tướng công, cùng phu nhân giống như cầm sắt, bách niên giai lão, bạc đầu bên nhau.”

Nói xong, hai người nhẹ nhàng cười, cùng uống hết rượu.

Lúc này, Chỉ Nhược không nhớ đến mình đói nữa, chỉ nghĩ đến cùng Mạc Thanh Cốc ăn ý, tâm ý tương thông như vậy liền cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cúi đầu đứng lặng yên trước hắn. Mạc Thanh Cốc nhìn Chỉ Nhược cúi đầu không nói, trầm mặc hiếm thấy, liền đỡ nàng ngồi xuống trước bàn, mình cũng ngồi xuống đối diện nàng, nhẹ nhàng cười nói:

“Bây giờ ăn gì được nhỉ, ăn sủi cảo đi!”

“Cái đó còn sống, ta sẽ không ăn đâu.” Chỉ Nhược liếc mắt lườm Mạc Thanh Cốc một cái, đẩy miếng sủi cảo hắn gắp đến cho nàng, trò này nàng

https://thuviensach.vn

đã xem trên tivi nhiều lần rồi, làm vậy thực ngốc.

Mạc Thanh Cốc mặt thoáng đỏ, nói:

“Bên ngoài chín hẳn rồi, chỉ là nhân có chút sống (sống và sinh đẻ đồng âm trong tiếng Trung) thôi, hơn nữa nhân rất mềm, chỉ là cầu may thôi, đáng tiếc em quá thông minh, không mắc mưu.”

“Phải không? Ta nếm thử chút vậy.” Chỉ Nhược có chút ngượng, biết đây là ngụ ý chúc vợ chồng sinh nhiều con, tục lệ cũ của cổ đại, từ sau khi xuyên qua nàng cũng mê tín thêm một chút, không đẩy ra nữa, cắn một miếng bánh trên đũa của Mạc Thanh Cốc, ăn một nửa.

Mạc Thanh Cốc ánh mắt nóng rực liếc mắt qua đôi môi đỏ mọng của nàng, bỏ nửa còn lại vào miệng, cố ý lờ đi Chu Chỉ Nhược đang đỏ bừng mặt, lại bưng lên bát canh hạt sen đút cho nàng, vừa đút vừa nói:

“Thật đúng là có chút sống, tuy thế cũng không sao, càng thêm no bụng.”

“Vương bát đản!” Chu Chỉ Nhược bị Mạc Thanh Cốc nhìn đến mặt đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng mắng một câu, Mạc Thanh Cốc đút cho cái gì liền ăn cái đó, chỉ sợ hỏi mấy loại đồ ăn có ý nghĩa thế này lại bị hắn nhìn trêu chọc. Nàng ăn xong, lúc này mới nhìn đến một đĩa duy nhất chưa hề động qua, đĩa trứng xào, ánh mắt giễu cợt nhìn lại Mạc Thanh Cốc.

Nàng khi còn ở hiện đại lúc học đại học phối các loại thuốc có nghe qua, phong tục cổ đại, nam tử khi thành thân trước động phòng phải ăn trứng xào, ngụ ý tăng cường năng lực phòng the, nghĩ vậy mặt nàng lại đỏ lên, có chút chờ mong, lại sợ hãi, kiếp trước kiếp này cả thảy bốn mươi mấy năm, hôm nay rốt cuộc cũng đến lúc trải qua lạc thú ái ân nam nữ, nhưng nghĩ đến cùng Mạc Thanh Cốc…. nàng lại không tự chủ được mà toàn thân lại phát run, khẩn trương không nói lên lời.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nhìn Chu Chỉ Nhược biểu tình lúc vui lúc ỉu xìu thay đổi liên tục, lại giấu giếm chút ngượng ngùng, một chút khẩn trương cùng sợ hãi, nhìn hắn lại nhìn đĩa trứng duy nhất không đụng đến, biết nàng có suy nghĩ gì, không khỏi muốn cười, nghiêng người vươn đến trước mặt Chỉ Nhược mặt đối mặt: “Chỉ Nhược, trứng gà này ta không cần ăn cũng nhất định làm em vừa lòng.” Nói xong hôn mạnh lên khuôn mặt đang lúng túng của nàng một cái mới ngồi xuống.

“A…!” Chu Chỉ Nhược kêu lên sợ hãi một chút, vội bật lui người lại mấy bước, mới nhìn thấy Mạc Thanh Cốc đang cười trộm, ánh mắt nóng rực, bộ dáng cực kỳ nguy hiểm, trong lòng cả kinh, có chút luống cuống, nàng chớp mắt mấy cái, lắp bắp nói:

“A! Ta buồn ngủ rồi, nghỉ ngơi trước đây, chàng không cần quấy rầy ta.”

Nói xong lập tức lao vội lên giường, ngay cả áo cưới dày như vậy cũng không dám cởi, dùng chăn bọc mình lại, cố thở đều tỏ ra mình đang ngủ say rồi.

Mạc Thanh Cốc tuy rằng không nghĩ bỏ qua quyền lợi làm tân lang của mình, nhưng khó khi nào nhìn đến Chu Chỉ Nhược mặt mày biến sắc nhanh như vậy, không biết nên làm sao, vừa thương tiếc vừa buồn cười, cười khổ đứng dậy cởi bỏ hỷ phục rườm rà, chỉ mặc áo trong đến bên giường, buông màn xuống, cúi người ôm lấy khối chăn bông quấn chặt đang giả vờ ngủ say Chu Chỉ Nhược, cười nhẹ nói:

“Nương tử muốn nghỉ ngơi cũng phải bỏ quần áo ra đã, mặc hỷ phục dày ngủ mệt lắm đó!”

“Ta quen ngủ vậy, không cần thay đồ, chàng đừng làm ồn, ta đang ngủ.” Chu Chỉ Nhược cảm thấy được tiếng tim đập nhanh của Mạc Thanh Cốc bên ngoài chăn bông, nghe giọng nói tao nhã của hắn xuyên qua chăn

https://thuviensach.vn

bông truyền vào tai, tim càng đập mạnh, lời nói bối rối không khỏi thốt ra, nghe mình nói xong mới thấy hối hận muốn đập đầu vào tường.

Mạc Thanh Cốc nghe, trong lòng buồn cười, lại cố kìm chế muốn cười, một bên vụng trộm luồn tay vào chăn bông giở trò xấu, một bên lại cố tình đứng đắn nói:

“Thì ra nương tử còn chưa ngủ, ta cứ tưởng em ngủ say rồi cơ, nương tử ngoan, phu nhân ngoan, ta có phải nên đem việc chưa xong làm nốt rồi mới ngủ hay không?”

“Vô lại, giả bộ cái gì! Cơm cũng ăn rượu cũng uống, mệt mỏi cả ngày rồi, để cho người ta nghỉ đi.”

Chu Chỉ Nhược nghe Mạc Thanh Cốc nói lại càng xấu hổ, không ngờ Mạc Thanh Cốc bình thường đạm mạc thế cũng có lúc giống Tống Thanh Thư vô lại.

Mạc Thanh Cốc vừa lòng dẫn dắt sự chú ý của Chỉ Nhược, tay luồn trong chăn bông đã vụng trộm cởi bỏ các nút thắt trên hỷ phục, miệng vẫn như cũ tỏ vẻ thư sinh chua xót khổ sở nói:

“Nương tử, vi phu thực oan uổng, vi phu không phải vô lại, cũng có giả bộ gì đâu, vi phu biết một ngày này vất vả cho em lắm, vi phu càng biết lấy võ công của em thì chút việc ấy mệt thế nào, nương tử, cho dù muốn nghỉ ngơi có phải cũng nên đem trách nhiệm của mình vào nghỉ ngơi không!”

“Trời ạ! Thất thúc, ta van cầu chàng đó, đừng nói những lời nghe nổi da gà như vậy, da ta đã rợn hết cả lên rồi đây.”

Chu Chỉ Nhược bị Mạc Thanh Cốc nói đến nổi da gà, nhịn không được tung chăn thở phì phì trừng mắt nhìn Mạc Thanh Cốc căm hận nói.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc thấy Chỉ Nhược rốt cuộc đã chui ra khỏi chăn bông, vừa ý cười, trong mắt hiện lên đắc ý vui vẻ, vén chăn chui vào ôm chặt nàng, mũi chạm mũi mặt đối mặt, nhẹ giọng nói:

“Đáng sợ vậy sao? Ta lại không biết, nếu Chỉ Nhược không thích nghe, ta đây sẽ không nói nữa, nhưng Chỉ Nhược có phải nên bồi thường ta một chút không?”

“Ta không nợ chàng, dựa vào đâu mà muốn ta phải bồi thường? Ta thấy chàng ồn ào như vậy, có phải chính chàng mới nên bồi thường ta không?”

Chỉ Nhược nhìn dung nhan tuấn mỹ kề sát mặt mình, nhìn vào đôi mắt dễ câu dẫn người nhất, trong miệng mặc dù phản bác nhưng lại không phát hiện ra bản thân đang tràn ngập tình ý mềm mại.

Mạc Thanh Cốc thấy nàng không tự giác mà tỏa ra khí chất mềm mại yểu điệu như lan của mình, tuấn mục tỏa sáng, tràn ngập hỏa diễm đang cháy rực, hơi thở động tình nóng bừng tiến đến sát bên tai Chỉ Nhược:

“Ta cũng cảm thấy đã đối với em thực tệ khiến em không thể nghỉ ngơi, Chỉ Nhược thấy ta sai rồi sao? Vậy để ta bồi thường cho em được không?”

“Bồi thường thế nào?” Chỉ Nhược bị khóe miệng cười mê người của hắn che mờ đi tâm trí, nào còn chú ý đến hắn nói gì nữa, nghe hắn nói mà bất giác ngơ ngác hỏi.

Mạc Thanh Cốc đắc ý, nụ cười tuyệt mỹ hiện trên khuôn mặt luôn bình thản hôn lên mắt Chỉ Nhược, tay không thành thật luồn vào trong vạt áo đã mở ra của nàng, vuốt ve thân thể lả lướt mềm mại, miệng lại nói:

“Nhắm mắt lại, cảm thụ ta bồi thường cho em thế nào.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, hơi thở nóng bừng cũng ngừng lại lưu luyến trên môi phấn hồng của nàng, dây dưa không ngớt.

Ánh nến sáng ngời xuyên thấu qua màn sa mỏng màu đỏ, thấp thoáng bên trong hai thân thể đang động tình, hổn hển thở dốc, ngâm nga rên rỉ, một tiếng hô đau đớn, tiếng đè nén thở dốc, âm thanh da thịt cọ xát, va chạm, tiếng nam nữ thở dốc, rên rỉ vang lên bên trong lớp màn đỏ, thẳng đến khi sắc trời đã chuyển, hết thảy mới yên tĩnh trở lại.

Cả người đau nhức, toàn thân cứng ngắc, thắt lưng không động đậy nổi, Chu Chỉ Nhược oán hận cắn Mạc Thanh Cốc một cái, trong lòng vừa thẹn vừa giận, không ngờ Mạc Thất thúc lúc nào cũng bình tĩnh lạnh nhạt khi động tình lại điên cuồng đến thế, vẻn vẹn cả đêm, khiến nàng trầm luân trong bể tình không thoát ra nổi, vừa khóc vừa rên rỉ, mất mặt muốn chết, càng giận hơn nữa là hắn hại nàng đến giờ thắt lưng đau đến không đứng dậy nổi, không muốn nhúc nhích một bước nào, nhưng nhớ đến lát nữa còn phải đi dâng trà tân nương, Chu Chỉ Nhược lại hận chết Mạc Thanh Cốc.

“Ai nha! Đau quá, nương tử, phu nhân, hảo Chỉ Nhược mau nhả ra, tha cho vi phu đi, vi phu không dám nữa..”

Chu Chỉ Nhược cắn một miếng kia cũng không tính là đau, hắn biết hiện giờ nàng đang thực khó chịu, mới lôi hắn kẻ khởi xướng ra trút giận, đêm qua hắn biết mình không kìm chế được, nhất định khiến nàng rất đau đớn, vừa thương vừa hối hận, lại thầm có chút đắc ý, nhưng nghĩ đến lát nữa Chỉ Nhược phải chịu đựng để đi dâng trà các trưởng bối thì lại hối hận đêm qua điên cuồng, tức thời cố làm bộ đau đớn chọc nàng cười, tay lại đặt sau lưng nàng truyền nội lực, vận hành khắp kinh mạch toàn thân cho nàng giảm bớt đau đớn mệt mỏi.

“Vương bát đản! Dám bắt nạt ta.” Chỉ Nhược đã mặc xong bộ giá y đỏ thẫm, búi tóc lên gọn gàng, đang ngồi trước gương đồng chọn trang sức, nhìn qua gương thấy Mạc Thanh Cốc giả vờ đau đớn, cảm giác trong thân

https://thuviensach.vn

thể đang lưu chuyển luồng nội lực ôn hòa, trong lòng mới cảm thấy cân bằng, hờn dỗi nhẹ giọng buông một câu, đẩy tay Mạc Thanh Cốc ra. Trải qua đêm động phòng, Chỉ Nhược vừa nhìn đến Mạc Thanh Cốc lại nhớ đến cảnh đêm qua trong màn cùng Mạc Thanh Cốc, nghĩ đến lúc giao triền hoan ái, lấp đầy hư không tịch mịch cho nhau, kết hợp thành một chỉnh thể, nàng lại xấu hổ không dám nhìn hắn, rời giường xong cố gắng không để ý đến ảnh hưởng của Mạc Thanh Cốc gây ra cho nàng.

Hiện giờ bình tĩnh lên được một chút, mới vụng trộm qua khung kính quan sát người chồng mới cưới của mình, người đàn ông trước nay nàng luôn yêu kính, giờ đây thân phận đã khác, người này không còn là thầy, là Thất thúc, là người bảo vệ của nàng nữa, mà là chồng nàng, từ hôm nay trở đi, hai người cùng gắn bó cho đến ngày rời khỏi cõi đời, đối với tương lại dù có nhiều lo lắng, nhưng nếu là ở cùng hắn, mặc kệ kết quả thế nào nàng sẽ không hối hận.

Mạc Thanh Cốc phảng phất cũng phát hiện tâm tình Chu Chỉ Nhược đang biến chuyển, thấy nàng đã nhẹ giọng, lại không vội rút tay về mà chuyển hướng từ phía sau ôm chặt nàng, cúi mình áp má mình vào má nàng, hai thân thể bên nhau cùng một chỗ, nhìn trong gương mình và Chỉ Nhược thân mật, mới thấp giọng bên tai nàng: “Đúng vậy, ta là vương bát đản, làm sao có thể bắt nạt tiểu Chỉ Nhược của ta được. Về sau đều cho em bắt nạt ta được không?” Nói xong liền nắm tay nàng chạm đến lửa nóng khó chịu của mình kề sát ngay phía sau.

“Không biết xấu hổ, đường đường là đại hiệp Võ Đang kìa! Trời đã sáng rồi, đừng mơ rồi làm loạn! Tóc không búi, mặt không rửa, một lát nữa đi kính trà cứ giữ cái dạng này mà đi!”

Chu Chỉ Nhược đụng đến nơi cứng rắn đó, thấp giọng kêu lên, vội đứng dậy né tránh, không nghĩ đến qua một đêm điên cuồng mà hắn còn không mệt, vừa thẹn vừa lo hắn muốn làm loạn, vội lôi cái cớ phải đi kính trà thỉnh an ra mắng hắn, còn mình thì tránh ra cách hắn ít nhất ba bước.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng hướng nàng cười, vén vén mái tóc dài rối, mặt thản nhiên:

“Trước đây là đạo đồng trong viện phụ trách hầu hạ, hiện giờ là Chỉ Nhược em phụ trách, em làm thế nào thì ta sẽ thành dạng đó, dù sao đến lúc đó mọi người sẽ không chê cười ta mà nói ai đó nha, nàng dâu mới này tay chân như thế nào…”

“Vô lại, ta nhìn nhầm chàng rồi, cứ tưởng chàng là chính nhân quân tử nữa, không ngờ kỳ thực trong bụng toàn hắc thủy.”

Chu Chỉ Nhược ngầm mắng hắn phúc hắc, nhưng biết hắn nói chính là quy củ nàng dâu cổ đại phải làm, chẳng có lý do nào để phản bác, đành đứng dậy đến bên chậu đồng cầm khăn lên nhúng vào nước.

Mạc Thanh Cốc chỉ vì muốn dỗ cho tâm tình Chu Chỉ Nhược bớt ngượng nghịu, làm sao nỡ để nàng cố nhịn khó chịu để hầu hạ mình, vội bước đến ôm lấy Chỉ Nhược, mặc cho nàng chống cự, cười đùa: “Xem Chỉ Nhược em đêm qua ra sức vất vả, hôm nay liền miễn đi. Lại vừa bôi thuốc nữa, giờ cũng không nên hành động nhiều, mau nói cho vi phu biết, có đau nữa không?”

“Hừ, ta phát hiện chàng bề ngoài thì có vẻ tốt đẹp chút, bên trong lại cực kỳ đen tối, chàng làm gì thì làm đi, một lát đến giờ rồi.”

Chỉ Nhược nghe bên ngoài tiếng đạo đồng vẩy nước quét nhà, vội đẩy Mạc Thanh Cốc ra xấu hổ nói. Mạc Thanh Cốc bị Chỉ Nhược đẩy cũng không giận, chỉ cười cười đi rửa mặt, đánh răng, chải đầu, mặc y phục chỉnh trang, chuẩn bị xong hết mới tươi cười cùng Chỉ Nhược đến đại sảnh thỉnh an.

Trong điện Tử Tiêu, Trương Tam Phong đã không còn bộ dáng lôi thôi như thường ngày, quần áo sạch sẽ, tóc bạc búi cao, trên mặt sáng trưng không chút nếp nhăn, râu dài trắng như tuyết lơ thơ buông xuống ngực,

https://thuviensach.vn

ngồi trên vị trí chủ vị cao nhất, còn lại năm đồ đệ cùng phu nhân ngồi hai bên, chúng đồ tôn do Tống Thanh Thư đứng đầu đứng thẳng chia đều hai bên dưới nữa, đã sớm tề tựu đông đủ trong điện, đợi tiểu đồng báo lại, phu thê Mạc Thanh Cốc Chu Chỉ Nhược đến thỉnh an, kính trà mới ha ha cười gật đầu, một lúc sau bên ngoài vang lên tiếng ngọc bàn kêu lanh canh thanh thúy.

Mạc Thanh Cốc cùng Chu Chỉ Nhược theo đại môn mở rộng đi vào trong điện, lại có tám đạo đồng theo sau, hai người gặp ánh mắt mọi người cùng dừng trên người mình, không khỏi đỏ mặt, nén khẩn trương trong lòng lại, nhẹ nhàng cùng đến trước Trương Tam Phong quỳ xuống, cúi lạy ba cái mới bưng chén trà trên bàn lễ bên cạnh, cùng đồng thanh nói:

“Đệ tử/ Chỉ Nhược thỉnh an sư phụ, chúc sư phụ thọ tựa Nam Sơn, sống mãi không già, mời sư phụ dùng trà.”

“Được được được! Lão đạo hôm nay được uống chén trà của Thanh Cốc mới được coi là viên mãn, lại đây, đây là bản chú giải võ học mới nhất mấy chục năm nay lão đạo tổng kết lại, ta đưa cho hai con, hi vọng các con hài hòa mĩ mãn.”

Trương Tam Phong trước đón chén trà của Chu Chỉ Nhược, nhẹ nhàng uống một ngụm, lại tiếp nhận trà của Mạc Thanh Cốc, uống xong mới lấy từ trong tay đạo bào rộng ra một cuốn sách mỏng đưa cho Chu Chỉ Nhược, cười thỏa nguyện, nhìn hai người đón lấy, vừa lòng gật đầu. Nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy Tống Thanh Thư, trong lúc lơ đãng lại nhớ đến hắn đi cùng Ân Ly, trong lòng có chút ảm đạm, lão tự tay viết bức thiếp giai nhi giai phụ cùng Thái Cực Quyền kinh đưa đến làm lễ tặng đồ tôn Trương Vô Kỵ, hắn lại biến hôn lễ thành trò cười, thằng bé này thật không hiểu chuyện, chẳng những khiến ông ngoại và cậu hắn đều thất vọng, đáng thương nhất là Ân cô nương phải chịu ủy khuất nhiều như vậy.

https://thuviensach.vn

“Tạ sư phụ ban ân.” Bên dưới Mạc Thanh Cốc, Chu Chỉ Nhược không biết suy nghĩ của Trương Tam Phong, tạ ơn rồi đứng dậy, đến trước phu thê Tống Viễn Kiều kính trà:

“Thanh Cốc/ Chỉ Nhược thỉnh an Đại sư huynh, Đại sư tẩu, xin mời Đại sư huynh, Đại sư tẩu dùng trà.”

Hai người theo thứ tự trước sau thỉnh an, chịu trận trêu đùa của mọi người trong điện rồi mới được thả ra cho về nghỉ ngơi. Hai người bị trêu chọc, mặt đã đỏ bừng, hận không thể dùng khinh công chạy nhanh về viện của mình, nhưng như vậy sợ lại càng khiến mọi người giễu cợt, đành cố bình tĩnh tiêu sái rời khỏi đại điện, ra ngoài lại bị đám đệ tử đời thứ ba, thứ tư do Tống Thanh Thư cầm đầu hành lễ chào hỏi, lại chờ mọi người các phái chúc mừng xong mới được thoát thân.

Trên đường trở về phòng, Chỉ Nhược quay đầu lại nhìn cô gái kia đang đứng cùng một chỗ với đám nữ đệ tử Nga Mi đang tụ tập, cô gái xinh đẹp lần trước nàng đi đón Mạc Thanh Cốc nhìn thấy mà hiểu lầm, thấy nàng ta thần sắc vẫn bình thường, giống như các đệ tử Nga Mi khác, cũng chúc mừng, không có chút nào không ổn, không hiểu nàng sao lại khiến Võ Đang thất hiệp kính trọng vài phần như vậy, có thể để nàng ở lại trong môn phái trước nay vẫn không thu nữ đệ tử.

Có lẽ cho đến nay Chỉ Nhược là người ngoài duy nhất thân quen với mọi người trong Võ Đang mà được họ yêu quý, hiện giờ gặp cô gái kia, biết rõ nàng và Mạc Thanh Cốc không có gì, nhưng vẫn nhịn không được có chút ngờ vực nho nhỏ vô căn cứ trong lòng, là sợ Trữ cô nương kia đoạt mất vị trí của nàng sao? Nàng hiện giờ là thê tử của Mạc Thanh Cốc, đã là người của Võ Đang, không bao giờ còn là người ngoài nữa, nghĩ đến đây không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Mạc Thanh Cốc thấy Chỉ Nhược quay đầu nhìn Trữ cô nương trầm tư không nói gì, biết nàng có chút nghi hoặc liền kể cho nàng nghe:

https://thuviensach.vn

“Nhị sư huynh, Tam sư huynh khi còn nhỏ, cùng họ Du, cùng được sư phụ thu làm đệ tử nhưng bọn họ không phải anh em ruột, gia hương gặp nạn, cha mẹ cùng mất, trên đường lưu lạc gặp nhau, vì hợp ý, lại cùng họ, trong lúc đói khổ lạnh lẽo giúp đỡ nương tựa nhau. Sau bọn họ đến ngoài thành Đại Đồng, Nhị sư huynh tám tuổi, Tam sư huynh bảy tuổi, tưởng rằng đến đó có thể có đường sống, không ngờ Thát tử hung tàn, bỏ mặc dân chạy nạn không nói, còn đóng cửa thành không cho ai vào, mặc cho tự sinh tự diệt. Bên ngoài vỏ cây, rễ cây đều đã ăn hết, có kẻ không chịu được ăn đất cho đỡ đói, Nhị sư huynh, Tam sư huynh tuổi nhỏ sức yếu, không có nơi ở, qua mấy ngày đã bị đói ngất ven đường, được Ninh phu nhân đi phát cháo ngoài thành cứu sống, mang về trong thành, mấy ngày cho cơm no, lại tặng đồ đạc quần áo, mới giúp bọn họ còn sống, may mắn gặp được sư phụ. Ân nghĩa của Ninh gia hai vị sư huynh chưa từng quên, bằng không em nghĩ tiểu cô nương công phu tam chân miêu kia, Tam sư huynh lại trốn không thoát sao?”

Chỉ Nhược mặt đỏ lên, thầm trách mình suy nghĩ lung tung, khiến Mạc Thanh Cốc đoán này đoán nọ, không khỏi xấu hổ, cũng tại ở thời hiện đại đọc nhiều truyện, chửi mắng bọn tiểu tam nhiều quá, hại bây giờ lại nghĩ linh tinh, đây mới là ngày tân hôn đầu tiên thôi, cứ nghi ngờ suốt thì ngày nào đó sẽ khiến Mạc Thanh Cốc chịu không nổi mất, nàng âm thầm tự trách, miệng lại nói: “Được rồi, sao lại nói chuyện này, cái gì mà Ninh gia, ta nghe không rõ.”

“Ha ha! Thế không hiểu sao lại nhìn chằm chằm người ta? Còn nói mình không hiếu kỳ.”

Mạc Thanh Cốc không biết Chỉ Nhược nghĩ gì, chỉ cho rằng nàng tò mò liền giải thích, giờ nàng lại cố ý vờ như nghe không rõ, lại thấy buồn cười, thật sự là chột dạ đã bày ra hết trên mặt.

Chỉ Nhược thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng Mạc Thanh Cốc nhìn rõ nàng ăn dấm chua của người ta nữa, thì ra là nghĩ nàng hiếu kỳ, vội hùa

https://thuviensach.vn

theo hắn hỏi:

“Thì ra chàng đang nói vì sao lại để Trữ cô nương ở lại sao. Xem ra việc này có liên quan đến Nhị sư huynh, Tam sư huynh, nhưng Tam sư huynh không để người ta trở về sao? Sao lại giữ lại vậy?”

“Nguyên là Tam sư huynh không muốn Trữ cô nương trong lúc loạn lạc này một mình lưu lạc bên ngoài, muốn đưa nàng trở về, nhưng Ninh gia tiểu cô nương thực là một người si mê võ học, vì luyện võ mà nhà cũng không muốn về, cho dù Tam sư huynh đã hứa sẽ giúp nàng giải quyết tên Thát tử Mông Cổ kia cũng không chịu, còn nói thật khó mới được gặp Đại hiệp thật sự, không học lấy mấy chiêu sao được. Mấy sư huynh nhớ rõ chuyện trước đây của hai sư huynh, cũng muốn báo đáp Ninh gia, liền đưa người về, nghĩ nếu sư phụ đồng ý thì truyền cho nàng chút công phu bình thường nào đó.” Mạc Thanh Cốc có chút buồn cười, rất ít khi gặp một tiểu cô nương vốn tao nhã nhu hòa lại thích học võ như vậy, quả thực xem võ công quan trọng như mạng.

Chỉ Nhược nhìn Mạc Thanh Cốc bộ dáng cười híp mắt, trong lòng lại có chút chua, khẩu khí không tốt nói:

“Xem ra Mạc Thất hiệp thật thưởng thức người ta nha, ta có phải nên học Trữ cô nương, lập tức bế quan luyện võ hay không nhỉ?”

“A! Thì ra Chỉ Nhược vừa rồi nhìn chằm chằm người ta xem ra là ghen tị, ta làm thúc phụ trưởng bối của người ta, thật oan uổng mà, trừ cô nhóc là em đây, trong mắt ta còn nữ nhân nào khác đâu. Lại nói ngoài em có thể coi trọng người già cả này như ta thì còn có ai thèm chú ý đến vi phu nữa đâu?”

Mạc Thanh Cốc nghe Chu Chỉ Nhược ghen tuông nói, hiểu ra tâm tư của nàng, buồn cười thêm nữa, lại càng thêm yêu tiểu bộ dáng này của Chỉ Nhược.

https://thuviensach.vn

Chu Chỉ Nhược mặt đỏ lên, nghe đến chỗ hắn ai oán vội ngẩng đầu nói: “Chàng đâu có già?”. Thốt ra xong mới nhìn thấy Mạc Thanh Cốc đang cười đắc ý, không khỏi xấu hổ đỏ mặt, quay lưng lại không thèm nhìn hắn nữa.

“Thì ra Chỉ Nhược thích vi phu như vậy! Khiến vi phu thực vui vẻ, Chỉ Nhược, Chỉ Nhược, để ta nhìn xem, nơi đó còn thâm tím nữa không?” Mạc Thanh Cốc cười cười, đột nhiên ôm lấy Chỉ Nhược, mặc cho nàng giãy giụa bước đến bên giường. Ngoài phòng mặt trời vẫn đang lên, nắng hồng chiếu khắp nơi nơi, phảng phất như đang dâng lên món quà cưới tân hôn chưa kịp tặng.

Cuộc sống tân hôn cũng không náo nhiệt giống như trong phim diễn, có lẽ Mạc Thanh Cốc sớm là cô nhi, không có nhiều thân thích như thế, trừ sư phụ cùng mấy sư huynh thì không còn ai khác, Chu Chỉ Nhược chỉ cần thay đổi cách xưng hô xưa nay vẫn quen thuộc, xưa là thúc thúc, thẩm thẩm, giờ thành sư huynh, sư tẩu, còn phải học làm trưởng bối, thích ứng với thân phận thuộc thế hệ thứ hai của Võ Đang, hết thảy nói khó cũng không khó mà dễ cũng không dễ.

Ba ngày lại mặt, đầu tháng dâng lễ hậu, nàng bắt đầu học cách quen với nhịp điệu, thói quen trong cuộc sống của Mạc Thanh Cốc, tiếp đãi khách các phái, giải quyết phân tranh ngoại môn, dạy các đệ tử, quản lý tạp vụ ăn uống chi tiêu, hết thảy đều theo học mấy vị sư tẩu, việc này kiếp trước kiếp này nàng đều chưa tiếp xúc qua, quan hệ giao tiếp lại càng không phải thế mạnh của nàng, học không dễ dàng, nhiều khi khiến nàng rối ren không chịu nổi, sau vẫn là Mạc Thanh Cốc chỉ bảo, trợ giúp mới dần dần thích ứng. Đến khi quen thuộc hết thì đã qua tân hôn được mấy tháng.

Đến khi nhận được tin chiến thắng dưới chân núi truyền lên, nghĩa quân lại một lần nữa đại thắng, Chỉ Nhược mới nhớ lại bản thân đã quên điều gì. Nàng vì cuộc sống trước mắt bình tĩnh hạnh phúc mà quên đi việc

https://thuviensach.vn

sau khi Chu Nguyên Chương xưng đế, gây ra vô số huyết án, công thần, đại tướng, đại thần, còn có vô số giang hồ hảo hán đều chết trong âm mưu của hắn. Dưới lưỡi đao, Minh giáo bị diệt phái, phân liệt thành Nhật Nguyệt thần giáo, trong tương lai, lục đại phái trong đó có Võ Đang dĩ nhiên không ngoài vòng âm mưu của hắn.

Trước đây khi nàng còn chưa biết mình yêu Mạc Thanh Cốc cũng đã từng cân nhắc qua việc này, bất quá khi đó nàng chỉ quan tâm đến mình và cha hai người, nàng biết võ công, lại không có kẻ thù, muốn tránh thoát khỏi tầm nhìn của triều đình rất dễ dàng. Nhưng hiện giờ nàng có trượng phu, có người thân, có gia đình, nhiều người như vậy há có thể so sánh với một mình như lúc trước, nên làm thế nào mới tốt đây?

Nàng hiện giờ là vãn bối, không được làm chủ, phái Võ Đang cơ nghiệp lớn như vậy, chuyện tương lai mọi người không thể đoán trước, cho dù nàng có nói ra thì ai có thể tin Chu Nguyên Chương một nhân vật hạng ba trên giang hồ lại lên làm hoàng đế, mà lại là hoàng đế lòng dạ hẹp hòi nhất trong lịch sử, sự trả thù nặng hơn bất kỳ ai, thậm chí vì sách Mạnh Tử viết dân trọng quân khinh (đặt dân cao hơn, quan trọng hơn vua) mà hạ chỉ muốn tiêu hủy toàn bộ sách Mạnh Tử, sau nhờ toàn bộ triều thần liều chết can ngăn mới thu hồi được mệnh lệnh, nhưng giận còn chưa tiêu, vài năm sau hạ chỉ đem sách Mạnh Tử thay đổi hoàn toàn, khi đó hắn đã đủ lông đủ cánh, các cựu thần lão tướng trong triều hầu như đã bị tiêu diệt hết, không ai dám nói không với hắn.

Nếu không phải nàng đến từ đời sau thì không thể nghĩ đến hai việc võ lâm tiêu vong, tuyệt kỹ thất truyền và Chu Nguyên Chương gây dựng Cẩm Y Vệ, Thái giám thống lĩnh Hán vệ bí ẩn liên có liên quan đến nhau. Việc này cũng thật rất lạ, thanh trừng giang hồ, làm suy yếu thế lực võ lâm, cho nên sau này càng chinh chiến càng yếu nhược, cuối cùng bị dị tộc vào chiếm mất ngôi hoàng đế*, hết thảy chẳng lẽ không phải là nhân quả?

https://thuviensach.vn

*Cuối đời Minh, tộc Nữ Chân vào xâm chiếm và dựng lên nhà Thanh ở Trung Quốc.

Hiện giờ nên làm thế nào? Nếu Tiêu Dao môn vẫn còn thì tốt rồi, với thế lực của Tiêu Dao môn thì chẳng cần sợ ai, cho dù có kiếp nạn cũng có thể đến Thiên Sơn tị nạn, nhưng hiện giờ lại không có Tiêu Dao môn, không có đường lui, phải làm sao đây? Chu Chỉ Nhược lo lắng suy xét xem nàng còn ưu thế gì.

Nàng có truyền thừa của Tiêu Dao phái, lực lượng của Võ Đang cũng không phải yếu, nhưng rõ ràng không cách nào so được với triều đình, nếu Nga Mi Võ Đang liên hợp, có lẽ triều đình sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ với Võ Đang, do đó, thứ còn thiếu là một đường lui, còn phải thêm một hệ thống tin tức tốt để khi Chu Nguyên Chương muốn tấn công có thể biết được sớm.

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng chuyển động, đường lui? Nơi này là thế giới võ hiệp, có rất nhiều địa phương thích hợp làm nơi ẩn cư, hơn nữa còn có thể chứa được nhiều người: Thiên Sơn Linh Thứu Cung chỗ cũ, Tuyệt Tình Cốc, Bách Hoa Cốc nơi Chu Bá Thông ẩn sư, đảo Đào Hoa nổi danh.. hiện thời đều đã thành nơi hoang vắng, rất thích hợp, hơn nữa với nàng tìm cũng dễ, xem ra nên nhanh chóng dành ra một thời gian xuống núi, tìm một đường lui ổn thỏa mới tốt, Chu Chỉ Nhược quyết định.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại 14: Thời Gian Mất Đi Tình Đã Hối

Có lẽ vì cha mẹ mất sớm, hắn chịu khổ từ nhỏ, sớm đã quen phó mệnh cho trời, chưa bao giờ có thói quen chủ động giành lấy, hắn đối với mỗi người đều đối xử tốt như nhau, chân thành như nhau, thật thà như nhau, nhưng hắn đối với bất kỳ ai, bất kỳ việc gì cũng không tranh không cầu, dù hắn biết Tiểu Chiêu thương hắn vô cùng, cho dù hắn đã trở thành người đàn ông của nàng. Trong lòng hắn có áy náy, có tưởng niệm, lại có loại cảm giác nhẹ nhõm thở phào.

Việc Tiểu Chiêu rời đi, Trương Vô Kỵ không trách Triệu Mẫn, chỉ âm thầm bứt rứt trong lòng. Triệu Mẫn vẫn như trước, đem giận dữ, đố kỵ giấu xuống đáy lòng, trên mặt có chút ghen tị, chỉ nói với Trương Vô Kỵ vẫn luôn hiền lành nhân ái mấy câu, cùng đi với hắn tìm kiếm lung tung xung quanh một hồi, âm thầm phái thủ hạ báo cho mười hai Bảo Thụ Vương nơi mẹ con Tiểu Chiêu đang ở.

Về phần sau đó thế nào Triệu Mẫn mặc kệ, thế lực tổng giáo Ba Tư ngay cả Nhữ Dương Vương phủ cũng phải kiêng kỵ vài phần, bọn họ trốn được nhất thời nhưng không thể trốn hết được cả đời. Triệu Mẫn chỉ hận Tiểu Chiêu trốn quá nhanh, khiến nàng không có cơ hội tự tay trả hận. Lúc này lại ở bên cạnh Trương Vô Kỵ, tức giận không thể giữ lâu trên mặt.

Tiểu Chiêu dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một thiếu nữ, hơn nữa phụ vương nàng cơ thiếp vô số, Trương Vô Kỵ hắn bên ngoài thế nào cũng không hề gì, dù sao ở bên Trương Vô Kỵ đến cuối cùng không phải chỉ có mình nàng sao?

https://thuviensach.vn

Hai người trên danh nghĩa tìm kiếm Tiểu Chiêu, mặc kệ chiến tranh dân tộc, mặc kệ chênh lệch giàu nghèo, giang hồ bất bình, chỉ đi khắp nơi tiêu dao du ngoạn, ngắm cảnh Trung Nguyên, Đại Lý, Mạc Bắc… thực vui vẻ được hai năm, cho đến khi Triệu Mẫn hai mươi tuổi, hai người mới dừng chân định cư ở một sơn thôn hiền hòa thuần hậu vùng Đại Lý.

Nơi đó không có phân biệt Mông Hán, cũng ít chiến loạn, phần đông là dân tộc thiểu số, cũng may dân phong giản dị, hai người mấy lần đi ngang qua nơi này, rất thích cuộc sống ở đây, khi quyết định ẩn cư liền trở lại, mua vài mẫu ruộng tốt, dựng ba gian phòng ở. Trương Vô Kỵ mua một tiệm thuốc nhỏ làm đại phu, hai người lại tổ chức một hôn lễ nho nhỏ ít người tham dự, ở lại đây an cư lạc nghiệp.

Trương Vô Kỵ không một lần hỏi Triệu Mẫn tại sao đôi lúc đột nhiên thấy có vàng bạc châu báu tơ lụa, cũng không hỏi nàng trong nhà lại có nô tì người hầu lui lui tới tới, chỉ một lòng hành y cứu người, gặp người nghèo khó thì trị bệnh tặng thuốc, nổi tiếng nhân đức thiện tâm trong vùng, trừ một số ít chuyện không thể nói ra, cảm tình giữa hai người coi như hài hòa ổn định.

Ít nhất hai người chưa bao giờ đỏ mặt hay cãi nhau, sau khi thành thân, Triệu Mẫn quả thật đối với Trương Vô Kỵ ôn nhu gấp trăm lần, nhu tình mật ý. Nhưng cuộc sống sau khi cưới không phải vẫn mãi vinh quang chói lọi, người người chú ý như nàng vẫn muốn, ngược lại cuộc sống ẩn cư thật sự rất bình thường. Nàng là quận chúa xuất thân hậu duệ quý tộc, nàng khinh thường cùng nông phụ tán dóc nói chuyện, khinh thường xuống ruộng làm việc, cũng không thiết nội trợ cơm nước. Cũng may Trương Vô Kỵ là người hiền lành đến không có nguyên tắc. Như người thường, dù là có thân võ công lợi hại đến đâu, làm kiêm cả đại phu lẫn nông phu cũng phải mệt nhọc.

Triệu Mẫn lúc này đối với Trương Vô Kỵ vẫn thâm tình, tuy rằng bản thân không muốn làm, rốt cuộc cũng không thể nhìn Trương Vô Kỵ đường

https://thuviensach.vn

đường một nam tử phải giặt quần áo nấu cơm, đành sai thủ hạ đưa một vài tỳ nữ người hầu đến, mở ra quang cảnh mới cho sơn thôn thuần phác. Trương Vô Kỵ nhìn đám người hầu tay chân nhanh nhẹn, không nói gì. Một ngày, hai ngày, một năm, hai năm… thời gian rồi cũng chậm rãi trôi qua.

Như đã nói, hai người không đỏ mặt, không cãi nhau, không nạp thiếp, cũng không phải lo ăn lo mặc, nếu không nói là vàng bạc thừa thãi, có thể nói là khắp hương trấn đều ngưỡng mộ. Từ ngày hai người thành thân đã sắp qua tám năm, người người đều hâm mộ bọn họ vợ chồng hòa thuận, điều đáng tiếc duy nhất là vợ chồng đã tám năm nhưng vẫn không sinh được một đứa con, khiến ai nấy đều thở dài trách trời xanh quả nhiên không để con người được thập toàn thập mỹ. Trương Vô Kỵ từng cẩn thận xem xét điều trị cho Triệu Mẫn, nhưng bằng y thuật của mình cũng chưa tra ra thân thể Triệu Mẫn có gì không ổn, bản thân hắn có Cửu Dương Thần Công hộ thể, không có bệnh tật gì, chỉ có thể quy tội cho trời.

Nhưng mỗi người đều tự biết, cả hai sống cùng nhau lâu như vậy mới có chút hiểu biết về nhau. Trương Vô Kỵ biết Triệu Mẫn tuy miệng nói không cần vinh hoa phú quý, không cần quyền thế uy phong, không cần dân tộc đại nghĩa gì cả, thực tế nàng chưa bao giờ đặt người Hán vào mắt, hằng ngày nói chuyện giao tiếp, dù với người dân tộc khác nàng có thể giữ vẻ mặt ôn hòa, duy đối với người Hán thì thái độ là cao cao tại thượng. Cũng biết Triệu Mẫn đã quen mười ngón không phải động việc nhà, ngoài miệng thì nói không cần phú quý giàu sang, nhưng chưa từng một lần từ chối tài vật từ Nhữ Dương Vương Phủ đưa đến. Cũng hiểu Triệu Mẫn đối với hắn thâm tình không hối hận, qua mấy năm cũng không nói thêm với hắn nhiều lời, đơn giản là hắn mấy lần đều cự tuyệt đề nghị tái xuất giang hồ của nàng.

Triệu Mẫn cũng từ một thiếu nữ đắm chìm trong mộng anh hùng biến thành một oán phụ chí khí bị trói buộc nơi khuê phòng. Nàng đã quen ở nơi

https://thuviensach.vn

cao sang thống lĩnh sai khiến, quyền thế chỉ khoát tay một cái đã khiến núi sông nghiêng ngả, cho đến giờ trải qua cuộc sống bình dân, chẳng còn tư vị gì. Từ vị trí khác nhìn vào cảm thấy có vẻ tốt, khác biệt, một ngày hai ngày còn thấy mới mẻ thú vị, thời gian lâu dài chỉ còn có bình thản, không còn hứng thú.

Triệu Mẫn vẫn không chút nghi ngờ nghĩ Trương Vô Kỵ vô cùng yêu nàng, nhưng từ khi đề nghị tái xuất giang hồ của nàng đưa ra bị hắn cự tuyệt không chút do dự, niềm tin đã xuất hiện vết nứt, không tự chủ được mà âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn, nhìn hắn đối tốt với ai, lại xem có thiếu nữ nào thầm ái mộ, nhưng càng quan sát lại càng hiểu ra, mới biết Trương Vô Kỵ nhân hậu chỉ là bề ngoài. Hắn đối với ai cũng tỏ ra thật tâm thành ý, sâu bên trong lại là lạnh lẽo.

Triệu Mẫn mấy lần âm thầm dùng thủ đoạn giết chết nữ tử ái mộ Trương Vô Kỵ mà hắn cũng đối xử tốt với họ, lại phát hiện Trương Vô Kỵ thương tâm bất quá được hai ngày đã quên luôn họ rồi. Một lần, hai lần, Triệu Mẫn hiểu ra, dù Trương Vô Kỵ tỏ ra rộng rãi, nhân nghĩa, tâm hắn cũng không vượt quá được điều này.

Lúc mới yêu, hai người chỉ nhìn thấy ưu điểm của nhau, khi hào quang lướt qua, lại chỉ nhìn ra khuyết điểm. Tám năm Trương Vô Kỵ biết Triệu Mẫn, Triệu Mẫn biết Trương Vô Kỵ, hai người vốn là oan gia đối đầu, nay kết thành vợ chồng, lại sợ vợ chồng tình thâm biến đổi mà không dễ nói ra, mặt ngoài là vợ chồng thuận hòa, bên trong lại là nhạt nhẽo như nước.

Hiện giờ, hai người đang ngồi đối diện nhau, trên bàn bày đầy những món Trương Vô Kỵ thích, nô tỳ đều đã lui xuống hết, chỉ có Triệu Mẫn dung nhan phong tình càng đậm nâng chén mời hắn. Trương Vô Kỵ trên mặt vẫn như cũ, tỏ ra hòa thuận vui vẻ, cũng tiếp thêm rượu cho Triệu Mẫn, hai người cùng nâng chén uống, Triệu Mẫn uống xong, mắt đỏ lên, sâu trong mắt hiện một tia áy náy lại bị kiên định đè xuống.

https://thuviensach.vn

Trương Vô Kỵ như không thấy gì, vẫn như cũ cười cùng nàng nâng chén uống cạn, hai người như mọi khi, một chén, hai chén… cười đùa nói chuyện, cho đến khi uống cạn chén nữa, Trương Vô Kỵ mặt đỏ bừng say gục xuống. Triệu Mẫn lúc này mới đến ngồi bên hắn, mắt đỏ hoe, mười ngón tay trắng nõn tinh xảo vuốt ve khuôn mặt gần mười năm vẫn tuấn mỹ không chút suy giảm của Trương Vô Kỵ, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống mu bàn tay nàng, trong lòng cuộn trào đau đớn.

Đám nô tỳ rất biết việc đã lặng lẽ dọn hết đồ ăn xuống, nhất thời trong phòng im lặng không một tiếng động, chỉ có mơ hồ thanh âm Triệu Mẫn nghẹn ngào, nước mắt trên gương mặt trắng ngọc ngà chảy xuống. Lúc này ngoài phòng nhẹ vang lên tiếng bước chân, người mới tới do dự một lát mới bước vào, nhìn thấy Triệu Mẫn rơi lệ, vội cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Tiểu nhân bái kiến quận chúa, việc quận chúa sai đã làm xong xuôi, quận chúa…. Nếu hối hận vẫn kịp, vương phủ tuy rằng hiện giờ tình cảnh không được tốt, nhưng phản tặc các nơi nể tình quận mã đều ra tay lưu tình, thế tử mấy lần bị bắt đều được thả.”

“Hối hận? Ta cuối cùng vẫn là quận chúa Nhữ Dương Vương phủ, là hậu thế của Thiên Khả Hãn. Quận mã? Hắn cũng không thừa nhận mình là quận mã, thành thân đã nhiều năm, hắn chưa bao giờ hỏi đến phụ mẫu thân nhân của ta, cũng không mang ta đi gặp Thái sư phụ, nghĩa phụ, các thúc thúc bá bá của hắn, mỗi ngày chỉ ở lỳ tại đây. Người đi trà cũng lạnh, mấy năm đầu có lẽ vì hắn còn có chút nể tình, hiện giờ thì còn có gì để mà nể? Thả ca ca ra bất quá chỉ là quỷ kế của bọn chúng mà thôi, bằng không binh mã cùng chức Đại nguyên soái của phụ vương làm sao mà mất?”

Triệu Mẫn cười lạnh lùng, thu bàn tay lưu luyến lại, đứng dậy nói trước mặt A Đại.

A Đại đã già đi nhiều so với mười năm trước, đối với Triệu Mẫn vẫn cung kính như cũ, nghe Triệu Mẫn nói xong, mắt mang vẻ kinh nghi, thấp

https://thuviensach.vn

giọng hỏi:

“Ý quận chúa là.. mấy lần thả thế tử về đều không phải nể mặt quận mã gia, mà là kế ly gián của phản tặc? Vương gia vì vậy cũng bị triều đình hiềm nghi, thu binh quyền, khiến cho hai năm này càng lúc càng chiến bại? Kế sách thực độc.”

“Vậy có là gì, hai bên giao chiến, có gì độc hay không độc? Chẳng qua là phụ vương, ca ca kém hơn một bậc mà thôi, ai bảo người Hán giả dối như vậy? Chúng ta không được bằng họ, kẻ có thể nghĩ ra kế sách như vậy thực không thể coi thường. Hiện giờ phản quân khắp nơi nhiều như vậy, nội bộ chúng ta cũng không ổn, theo tin tức mấy năm nay ta thu được, chúng ta đại thế đã mất, binh lực lại trong tay lũ vô dụng, phụ vương chỉ còn chút binh quyền, hiện giờ nước không ra nước, ta làm sao có thể chỉ lo cho thân mình, càng đừng nói đến hối hận.”

Triệu Mẫn tâm tình sa sút, trong mắt lại từng chút nổi lên hưng phấn, chỉ có bản thân nàng hiểu rõ, giày vò trong lòng mình là cảm giác không chịu nổi cô đơn, nàng thủy chung vẫn thích cảm giác cao cao tại thượng nhiều hơn.

A Đại biết tiểu quận chúa này không thể coi thường, luận mưu trí trong vương phủ, quận chúa có thể nói là thứ nhất, luận tâm cơ, thủ đoạn, luận âm mưu, ngoan độc, nàng chính là lang là hổ, cho dù quy ẩn gần mười năm cũng không biến thành cừu. Nghe Triệu Mẫn phân tích xong, hắn tiếp lời hỏi:

“Trước đây không biết là kế sách nên không chú ý đến, bây giờ nghe quận chúa nói vậy, thuộc hạ đã hiểu, căn cứ theo tin tức thuộc hạ thu được, lúc trước thế tử phụng mệnh chinh phạt chính là lộ phản quân Chu Nguyên Chương của ma giáo, mấy lần thế tử bị bắt đều là quân sư của Chu Nguyên Chương, một kẻ tên là Lưu Bá Ôn ra sức ủng hộ phóng thích. Thế tử do đó có phần cảm kích người này, không ngờ hắn lại âm độc như thế.”

https://thuviensach.vn

“Việc này không cần nói thêm nữa, trở về vương phủ ta sẽ thương thảo với phụ vương, ca ca, ngựa đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Tất cả nhân thủ trong phủ đều chuẩn bị đi thôi.”

Triệu Mẫn quay đầu nhìn Trương Vô Kỵ đang say, trong lòng trào lên mất mát, hắn đến cuối cùng vẫn không chịu mở mắt ra sao? Thôi, hắn phản đối thì sao chứ? Không có cuộc vui nào không tàn, thân là con cháu Thiên Khả Hãn đều có trách nhiệm Thiên Khả Hãn giao cho, nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý hai mươi mấy năm, hiện giờ dân tộc mình ăn bữa hôm lo bữa mai, tự nhiên là phải vì dân tộc cống hiến hết sức mình.

A Đại không biết tâm sự của chủ tử, nghe câu hỏi của Triệu Mẫn, vội thấp giọng trả lời:

“Hồi bẩm quận chúa, ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, người cũng đã đều chuẩn bị rút lui khỏi, bọn thuộc hạ đang chờ quận chúa ra lệnh, trừ nhân thủ ra, còn có gì khác cần mang về không ạ?”

“Không cần, nơi này cứ để lại cho hắn, cũng coi như để lại chút kỷ niệm tám năm vợ chồng, ngươi đi chuẩn bị đi! Ta một lát sẽ gặp các ngươi.”

Triệu Mẫn khoát tay, ý bảo A Đại đi xuống, chờ trong phòng không còn người khác, mới toàn thân vô lực ngã ngồi xuống giường, nhìn Trương Vô Kỵ, trên mặt vừa khóc lại vừa cười.

Một lúc lâu sau, mới đưa tay lau hết nước mắt trên mặt, mở hòm ra, lấy dưới đáy bộ y phục quý giá kiểu Mông Cổ, từ khi nàng nói muốn đi theo Trương Vô Kỵ làm người Hán vẫn cất giấu, chưa từng mặc lại. Mười năm nay nàng luôn mặc y phục Hán, làm phu nhân người Hán, vẫn luôn cho rằng không có cơ hội mặc lại y phục này nữa.

Không ngờ thế sự vô thường, cũng do nàng không chịu nổi tịch mịch! Y phục này vẫn còn phải mặc lại. Triệu Mẫn chậm rãi thay đổi Hán phục,

https://thuviensach.vn

tháo xuống trâm cài tróc, cởi bỏ búi tóc, búi lại kiểu Mông Cổ, mở hộp phấn son ra tự trang điểm, nhớ lại khi mình và Trương Vô Kỵ cùng nhau tô từng chút, cầm lấy bút kẻ mi, phảng phất nghe thấy tiếng cười giòn của mình khi bắt Trương Vô Kỵ phải dùng cả đời giúp nàng họa mi.

Duyên phận thực kỳ quái, nói cả đời mà lại ngắn đến như vậy, không ngờ người hủy bỏ lời hứa lại là nàng. Nàng cứ luôn cho rằng mình sẽ không chút do dự mà rời khỏi cuộc sống bình thản như nước này, nhưng đến thời khắc này mới biết mình còn nhiều luyến tiếc. Nàng vậy mà vẫn luyến tiếc, cho dù biết Trương Vô Kỵ sẽ không mở miệng giữ lại mình, nàng vẫn là luyến tiếc. Vài hũ rượu, sao có thể say nổi hắn một thân nội công thâm hậu?

Chỉ có thể là Trương Vô Kỵ không muốn tỉnh thôi. Triệu Mẫn cười khổ, buông bút vẽ, mặc cho nước mắt rơi, đến bên bàn giấy, cầm bút lông chấm vào mực, trang giấy mỗi chữ lại một giọt nước mắt, viết xong, nàng gấp cho vào phong thư, bên ngoài đề "Gửi phu quân", lúc này mới đặt xuống bên cạnh Trương Vô Kỵ.

"Tâm địa chàng chung quy là nhu nhược, hay là vô tình đến không gì sánh được, chỉ sợ chính bản thân chàng cũng không biết rõ. Rõ ràng thích Chu Chỉ Nhược nhiều hơn, nhưng vừa biết nàng được Thái sư phụ định làm Thất thẩm, lại có thể không chút do dự mà buông tay. Rõ ràng tỏ ra yêu thương Châu Nhi như vậy, lại vì biết tin của nghĩa phụ cùng với ta chịu đau đớn mà có thể vứt bỏ nàng ngay trong hôn lễ, rõ ràng thích Tiểu Chiêu, nói hy vọng cùng nàng cả đời, có được cả thân thể nàng rồi, vậy mà sau khi nàng đi, chỉ rơi vài giọt nước mắt, chỉ tìm kiếm mấy ngày là có thể vứt bỏ nàng được rồi, cho đến bây giờ cũng chưa từng nhắc lại. Trong thôn nhiều người thích chàng bị chết như vậy, ta cũng để lại nhiều sơ hở đến thế, chàng biết rõ ta làm, lại không hỏi đến chút nào, rốt cuộc lòng chàng làm từ cái gì? Nhìn như có tình lại vô tình, ta thực hận, hận ông trời khiến ta gặp phải oan gia là chàng."

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn giọng bình thản, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, nói xong, tay lau hết nước mắt, cười khổ rồi bước đi.

Ngoài cửa, A Đại dẫn theo hai mươi mấy Lạt ma của Kim Cương Môn, còn có mấy tỳ nữ đều cưỡi ngựa, đứng đầu là một con ngựa bạch cao lớn mạnh mẽ. Triệu Mẫn mở cửa, nhẹ nhàng bước đến, lúc này trừ đôi mắt đỏ hoe thì không còn chút bộ dáng khóc than như ban nãy. A Đại xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống cạnh ngựa bạch, cung kính nói:

“Mời quận chúa lên ngựa!”

Triệu Mẫn không nói một lời, gương mặt bình tĩnh nhìn không ra tâm sự, chân đạp lên lưng A Đại, nhảy lên lưng ngựa, giơ roi ruổi ngựa chạy hướng ngoài thôn. A Đại cũng đứng dậy nhảy lên ngựa, nhìn bụi đất sau ngựa Triệu Mẫn, không chút khó chịu, miệng hô lên một tiếng, cũng giơ roi cùng những người phía sau lên đường.

Bên trong, khi tiếng vó ngựa Triệu Mẫn đã rời xa, Trương Vô Kỵ cầm lấy thư Triệu Mẫn để lại, một giọt lệ trong khóe mắt rơi xuống, hắn tỉnh, vẫn luôn tỉnh, nói hắn không biết gì là giả, với võ công của hắn, nhĩ lực của hắn làm sao không biết trong nhà bỗng nhiên có nhiều người, làm sao không nghe được tiếng bọn họ nói chuyện?

Năm nay nhân mã đưa đồ đến cho Triệu Mẫn muộn mất hơn một tháng, Triệu Mẫn nôn nóng bất an hắn đều nhìn thấy, người đến rồi, Triệu Mẫn cũng không chút vui mừng như năm trước hắn cũng biết, nhất là khi hắn chữa bệnh cho dân thôn, nghe người ta nói chuyện vùng Trung Nguyên, nói triều đình bị vây thành thế yếu, phản vương nghĩa quân các lộ nổi lên ào ào, nhìn Triệu Mẫn sắc mặt càng ngày càng khó coi, càng ngày càng băn khoăn mâu thuẫn. Hắn chỉ biết hiện giờ Nhữ Dương Vương phủ tình thế không ổn, kỳ thực nhìn các thứ đem đến cho Triệu Mẫn năm sau không bằng năm trước là có thể đoán, Triệu Mẫn chỉ là tình nguyện cố chấp không muốn tin mà thôi.

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn cũng từng nhiều lần khuyên hắn vì triều đình xuất lực, bị hắn cự tuyệt không chút do dự. Không nói đến việc hắn ở ngoài thành Hào Châu nhìn nàng đóng kịch thực giỏi, chỉ nói hắn vì Triệu Mẫn mà mười năm không mặt mũi nào đi gặp Thái sư phụ, nghĩa phụ cùng các thúc bá, cho dù rất nhớ cũng không dám đi gặp bọn họ. Hắn biết mình lựa chọn sai, cũng không muốn thừa nhận sai lầm, lại càng không muốn phải thấy cảnh thân nhân nhìn mình chán ghét. Hắn đã có lỗi với Thái sư phụ, nghĩa phụ, các thúc thúc bá bá như vậy, làm sao có thể quên mất dân tộc đại nghĩa, vì Thát tử nô dịch người Hán mà xuất lực? Triệu Mẫn vướng bận dân tộc mình, hắn không thể nào phản đối, nhưng bắt hắn phải xuất lực cho Mông Cổ Thát tử là chuyện không thể.

Triệu Mẫn lưu luyến, oán giận hắn đều biết, nhưng cuộc sống bình thản không phải bận tâm đến điều gì, nhạt nhẽo như nước trong mắt Triệu Mẫn, đối với hắn lại rất vui vẻ. Triệu Mẫn làm sao hiểu, có thể được sống yên bình là hạnh phúc đến cỡ nào, tựa như ở Băng Hỏa đảo, tháng ngày chỉ có cha mẹ, có nghĩa phụ. Nàng làm những chuyện sai trái hắn sao có thể không biết, trong lòng nàng không an phận, không cam lòng phải sống yên lặng hắn sao có thể không hiểu, cho nên mới cảm thấy nàng phải chịu ủy khuất, đối với việc nàng ra tay tàn nhẫn đều tha thứ bỏ qua, chỉ âm thầm bồi thường cho những kẻ bị nàng hại đến, đáng tiếc Triệu Mẫn không hiểu, không hiểu dù cho hắn yêu ai, nếu đã cùng nàng thành thân thì sẽ cùng nàng trải qua cả đời, Trương Vô Kỵ cười khổ lau đi lệ nơi khóe mắt.

Hắn ngồi dậy, nhìn trong phòng người đi nhà trống, nghe tiếng vó ngựa dần xa khỏi thôn, hơi do dự, rồi mở phong thư Triệu Mẫn để lại, xem nàng còn viết những gì.

“Gửi Vô Kỵ ca ca

Vô Kỵ ca ca, khi chàng mở phong thư này ra, có lẽ ta đã rời khỏi thôn. Ta đã luôn chờ, chờ tướng công nói giữ lại ta, nói một câu cũng tốt. Chàng và ta quen biết mười hai năm, thành thân tám năm, có thể nói là có duyên

https://thuviensach.vn

có phận, có thể từ trong đối địch sinh tử mà kết làm phu thê, không biết là trời ban cho phúc hay nghiệt duyên.

Nhớ khi mới quen, chàng đứng trên vạn người, uy phong lẫm liệt, thiếu niên anh hào giáo chủ Minh giáo đánh bại cả lục đại phái, ta là Thiệu Mẫn quận chúa triều đình ngự phong, được phụ vương giao cho trọng trách thống lĩnh cao thủ của vương phủ đảo loạn giang hồ, làm suy yếu thế lực lục đại phái cùng Minh giáo. Vốn ta và chàng hẳn phải là kẻ địch sinh tử, không phải ngươi chết thì ta mất mạng.

Có lẽ là trời xanh nghiệt báo, ta tính kế nhiều người, cũng bị vận mệnh tính kế lại, trong địa lao Lục Liễu sơn trang, một khắc bị chàng khinh bạc đó lại yêu chàng, cho dù mấy lần kế hoạch bại trong tay chàng và Võ Đang vẫn không hận nổi chàng, ngược lại yêu càng sâu hơn, vì muốn thân cận chàng mà không tiếc thể diện nữ nhi, cùng phụ vương định ra kế hoạch hoang đường như vậy.

Đối với chàng, có lẽ lúc đầu là lừa gạt, nhưng Triệu Mẫn ta có thể thề với trời, dù diễn giả nhưng tình lại thực, ẩn cư mấy năm nay, ta quả thật không cách nào bình tĩnh được tâm trạng như lửa nóng của mình, ta khát vọng một địch thủ có thể so tài, cuộc sống bình lặng như vậy không phải thói quen của ta, ta luôn cho rằng mình chán ghét cuộc sống như vậy.

Cho nên khi nhận được tin phụ vương bị bãi miễn binh quyền, vương phủ dần yếu thế, Đại Đô bị vây, ta không do dự quay về, vì phụ vương, vì tộc nhân mà xuất một phần lực, dù đã nói chàng là người Hán ta cũng là người Hán, chàng là người Mông ta cũng là người Mông, chàng không thể vì ta mà một lần làm người Mông Cổ, ta lại không cách nào quên trong mình chảy dòng máu của Thiên Khả Hãn, không cách nào quên dân tộc mình bây giờ đang lâm nạn.

Nhưng đến thời khắc ly biệt này, ta mới biết mình có bao nhiêu luyến tiếc, có bao nhiêu khổ sở, dù mấy năm nay phải sống cuộc sống bình lặng

https://thuviensach.vn

cũng vô pháp quên được tình cảm của ta đối với chàng. Mấy năm nay, cuộc sống tương kính như tân khiến ta tưởng mình đối với chàng sớm đã không còn tình cảm, vậy mà không ngờ tại thời khắc ly biệt này, ta lại không nỡ rời bỏ chàng.

Coi như ta cầu chàng lần cuối, chờ ta được không?Ta biết hiện giờ tộc nhân của ta ở Trung Nguyên đã không còn nơi nào có thể yên ổn, ta không muốn dân tộc mình phải chôn xác nơi xứ người, ta muốn mang tộc nhân mình về lại quê hương, rời khỏi vùng Trung Nguyên thị phi này. Chờ ta sắp xếp xong sẽ lập tức quay về, lại cùng chàng sống những ngày bình thường, làm một người dân bình thường chân chính, không có Nhữ Dương Vương phủ, cũng không có Thiệu Mẫn quận chúa, chỉ có Trương Triệu thị, cũng không còn cuộc sống xa hoa cao sang gì nữa.

Mẫn Mẫn”

Trương Vô Kỵ nhìn thư, ánh mắt kiên định hiện ra do dự, mâu thuẫn, cuối cùng là thở dài, đem lá thư gấp lại, cất vào ngực áo, lại không biết mình đã làm đúng hay sai nữa.

Mười hai Bảo Thụ Vương của Tổng giáo Ba Tư tìm kiếm khắp Trung Nguyên đã hơn mười năm, nghĩ đến hình phạt nghiêm khắc của giáo phái, lại biết được hai vị thánh nữ kia đều đã bị tổn hại, chỉ chờ tin nơi này, không dám báo tin về Ba Tư, chỉ tiếp tục tìm kiếm nơi Đại Lệ Ti ở, mấy lần tìm đến, người cũng đã biến mất vô tung, càng phiền não hơn chính là tin bọn họ mới nhận được, Đại Lệ Ti đã làm trái giáo quy, gả cho người khác sinh được một con gái, hiện giờ Ba Tư tổng giáo đã không còn người nối nghiệp, cũng không còn giáo chủ mới, không cách nào đào tạo ra một thế hệ ba thánh nữ mới nữa.

Trong bất đắc dĩ, chỉ có thể trước tìm cách bắt Đại Lệ Ti về trừng phạt đã. Ngày này mất công sức mười năm nữa cuối cùng mới tìm được chính xác nơi Đại Lệ Ti ẩn náu. Mười hai Bảo Thụ Vương đều nhất loạt đến,

https://thuviensach.vn

mang theo rất nhiều thủ hạ thu phục được ở Trung Nguyên trong hơn mười năm nay, hơn hai trăm người Ba Tư cùng hơn một ngàn nhân mã trùng trùng vây quanh tiểu viện.

“Đại Lệ Ti còn không ra cùng chúng ta quay về Tổng giáo chịu tội, còn đợi khi nào?”

Mười năm bôn ba giang hồ, người Ba Tư lúc đầu nói Hán ngữ quên trước quên sau đã có thể lưu loát thông thạo, hiện giờ mười hai Bảo Thụ Vương đều ngồi ngay ngắn trên ngựa, Ba Tư Tam Sứ cao giọng quát.

Cửa gỗ trong tiểu viện kêu kẽo kẹt một tiếng, mở ra, đầu tiên là một người đàn bà xinh đẹp chừng hơn ba mươi tuổi, mũi cao thẳng, mắt màu xanh lam, mặc y phục Ba Tư bình tĩnh bước ra, theo sau là một nữ tử tuổi ngoài hai mươi, màu da trắng nõn trong suốt, ôn nhu như ngọc, mắt ngọc mày ngài, đồng tử phảng phất màu lam, dung nhan tương tự bảy tám phần với người đàn bà xinh đẹp phía trước, nhưng so với bà ta thì giống người Hán hơn đôi chút.

Hai người đi ra xong, bước ra cuối cùng là một cô bé mặc y phục hoa diễm, thân đeo đá quý châu ngọc, dung nhan như phù dung hé nở khiến người phải yêu thương trìu mến, mặt trái xoan, cũng mũi cao trắng ngần nhưng hai mắt lại đen trong suốt, trong làn thu ba ánh lên vẻ thông minh, dung nhan xinh đẹp so với hai người trước càng tăng thêm một bậc, sắc mặt lại không bình lặng như hai người, tuy rằng mới hơn mười tuổi nhưng quanh thân tỏa ra vẻ lạnh lùng, hai tay trắng nõn đang cầm một quyển sách, lạnh lùng nhìn nhân mã nghiêm chỉnh ngoài cửa, cao giọng:

“Cháu gái ngoại của Đại Khinh Ti, nay cùng Bảo điển của Thánh giáo Càn Khôn Đại Na Di xin chào mười hai vị Bảo Thụ Vương.”

Lời vừa nói ra, nhân mã bên ngoài ầm ĩ một trận, hơn hai trăm người Ba Tư dùng tiếng Ba Tư nghị luận ào ào, một lúc lâu sau, mười hai Bảo

https://thuviensach.vn

Thụ Vương xuống ngựa, đến trước ba người, Trí Tuệ Vương dùng tiếng Ba Tư nói với Đại Lệ Ti mấy câu, Đại Lệ Ti cũng bình tĩnh đáp lại mấy câu. Nói xong, mười hai Bảo Thụ Vương đều nhìn vào tiểu cô nương nhỏ bé mà đã thanh tú tuyệt mỹ kia, vừa lòng gật đầu, trở lại cao giọng nói với nhân mã phía sau, rồi quỳ xuống hướng tiểu cô nương phục lạy, ngoài sân, mọi người cũng xuống ngựa, đồng loạt phục lạy.

Chỉ có Đại Lệ Ti và Tiểu Chiêu thấy đau lòng, thương xót nhìn tiểu cô nương, lại không thể ngăn cản. Tiểu cô nương tuổi tuy nhỏ, khuôn mặt lại bình tĩnh lãnh đạm, sau khi mọi người hành lễ nói, cũng dùng tiếng Ba Tư nói mấy câu, lúc này mới bảo mọi người đứng lên, cầm cuốn sách trong tay giao cho Bảo Thụ Vương, khuôn mặt trẻ con không che nổi sắc lạnh trong mắt.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Phiên Ngoại 15: Chu Triệu Dục Loạn Hưu Thư Hiện

Cuộc đời cơ duyên khó lường, mọi sự đều có nhân quả. Sau khi rời khỏi Trương Vô Kỵ, Triệu Mẫn cùng thuộc hạ Nhữ Dương Vương phủ giấu kín hành tung, bí mật trở về Đại Đô. Triệu Mẫn cơ trí quả thật người thường khó sánh, trở về không bao lâu liền liên lạc với tướng sĩ Mông Cổ các nơi, thu hồi binh quyền đã bị hoàng đế tước bỏ trước đó, khôi phục chức vị Đại nguyên soái cả nước lại cho Nhữ Dương Vương. Kỳ thực lúc này cả nước cũng chỉ còn Đại Đô và mấy quận huyện xung quanh, cùng với đại mạc ngoài Mông Cổ mà thôi. Đại mạc Mông Cổ xa xôi, khống chế không được, mà người Mông Cổ tại Trung Nguyên đa phần là các quý tộc đã quen hưởng thụ phú quý, đều hoặc đã chết hoặc bị nghĩa quân vây trong Đại Đô.

Sau khi trở về, Triệu Mẫn mấy lần lập mưu đánh lén, thiêu lương, giảm sút được vài phần nhuệ khí của nghĩa quân. Mà phe nghĩa quân cũng bận tâm, không dám đánh toàn lực, sợ rằng quân Mông Cổ đến bước đường cùng sẽ chó cùng dứt dậu. Vậy nên cục diện mấy tháng giằng co, cho đến khi Triệu Mẫn trở về thắng được mấy trận nhỏ, phá vỡ cục diện bế tắc.

Triệu Mẫn biết rằng đại cục đã định, vùng Trung Nguyên này đã không còn cách nào vãn hồi lại nữa, mà cái gọi là binh tướng của bọn quý tộc Mông Cổ sớm đã bị tửu sắc làm cho bại hoại, chỉ biết ngồi không mà hưởng, đừng nói chinh chiến, phỏng chừng ngồi lên lưng ngựa cũng không thúc nổi ngựa chạy. Bây giờ chỉ còn nghĩ cách đem chủ lực Mông Cô cùng hậu nhân Thiên Khả Hãn trở về đại mạc mới là sáng suốt. Nơi đó là gốc rễ của Mông Cổ, chỉ cần bảo vệ được nơi đó, Mông Cổ sẽ không bị diệt vong, một ngày nào đó lại có cơ hội đoạt lại Trung Nguyên.

https://thuviensach.vn

Nàng cân nhắc mấy ngày, nghĩ vô số biện pháp rồi lại gạt bỏ hết, kỳ thực nàng biết cách duy nhất là tìm đường giảng hòa với nghĩa quân rồi mở một đường chạy khỏi vòng vây. Phương Quốc Trân, Lưu Phúc Thông, Trương Sĩ Thành, Mao Quý, Bành Oánh Ngọc, Chu Nguyên Chương, Trần Hữu Lượng, Minh Ngọc Trân…. Lớn nhỏ các cánh nghĩa quân cát cứ từng vùng trên cả nước.

Cửa ải quay về đại mạc lại trong địa phận Trần Hữu Lượng, Chu Nguyên Chương đóng, hiện giờ chỉ có thể chọn một trong hai. Trần Hữu Lượng gian xảo, Chu Nguyên Chương giả dối, cả hai đều không có gì tốt đẹp, nhưng Trần Hữu Lượng có quan hệ sâu xa với Thành Côn, mà Thành Côn lại nằm trong thủ đoạn của nàng, năm đó nàng vì tình lang, lợi dụng quan hệ nhiều năm hợp tác cùng hiểu biết về hắn đưa hắn vào chỗ chết, lại phá rối toàn bộ cơ nghiệp của hắn ở Thiếu Lâm, Cái Bang. Hiện giờ Trần Hữu Lượng đã xưng đế ở Trùng Khánh, chỉ sợ hận nàng tận xương.

Năm đó nàng lợi dụng dã tâm của Chu Nguyên Chương bức Trương Vô Kỵ thoái vị, Chu Nguyên Chương nợ nàng một nhân tình, hơn nữa Chu Nguyên Chương thân trong Minh giáo, thủ hạ cũng phần đông là người Minh giáo, nói vậy nàng là phu nhân giáo chủ đời trước, vẫn còn chút mặt mũi. Chu Nguyên Chương dã tâm bừng bừng, có lẽ rất muốn phá Đại Đô, trở thành người lãnh đạo cao nhất của nghĩa quân. Hiện giờ phiền toái nhất là Minh giáo hận tộc nhân nàng đến tận xương tủy, chỉ sợ nếu giảng hòa công khai, phần đông nghĩa quân sẽ phản đối, trái lo phải nghĩ. Triệu Mẫn không thể không chịu nhịn để xong việc, cười khổ gọi:

“A Đại! Đem phong thư này giao tận tay cho Chu Nguyên Chương, không thể để người thứ tư được biết.”

“Dạ! Quận chúa, thuộc hạ tuân mệnh!” A Đại nhận thư, cất vào lòng ngực rồi cung kính lui ra.

https://thuviensach.vn

“Phụ thân đại nhân yêu quý, lễ vật con gái tặng phu nhân của ngài hẳn sắp nhận được rồi. Mấy năm qua ả khiến bà ngoại, mẫu thân sống không yên ổn, hết trốn lại tránh, khiến con gái vạn phần cảm kích, làm sao có thể không trở về báo đáp? Không biết khi người nhìn thấy nữ nhân yêu nhất của mình nhận được lễ vật của ta sẽ cảm thấy thế nào? Không biết người có nhớ đến mẫu thân đáng thương của ta hay không?”

Một cô bé xinh xắn chừng hơn mười tuổi nhưng khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt thành thục như một người trưởng thành ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên cao, thấp giọng trào phúng.

Bỗng nhiên cánh cửa phía sau cô bé mở ra, một thiếu phụ xinh đẹp ngoại tộc chừng hơn hai mươi tuổi bước ra sân, yêu thương nhìn cô chăm chú, trong mắt đều là lo lắng và đau lòng, một lúc lâu sau, thấy cô bé vẫn đứng yên bất động không biểu tình, đau lòng hỏi:

“Nhã Nhi, sao không vào nhà? Bên ngoài cẩn thận cảm lạnh.”

Cô bé đối diện thiếu phụ, mặt vẫn không có gì thay đổi lạnh như băng, nghe thiếu phụ nói xong, trầm mặc một lát, yên lặng nói:

“Mẹ, con đang ngắm trăng, chưa đi vào vội.”

“Con gái, có phải con có tâm sự gì? Đều là mẹ không tốt, nếu không phải vì mẹ và bà ngoại, con sẽ không phải chịu khổ như vậy, tuổi còn nhỏ đã phải gánh vác vận mệnh thống khổ này.”

Thiếu phụ trong lòng bất an, đứa trẻ này quá cố chấp, quật cường, lại không thích nói chuyện, vui hay không vui đều giấu trong lòng, bây giờ lại phải làm giáo chủ cả đời không được phép lấy chồng, tại sao vận mệnh lại đối đãi với ba người nhà nàng như vậy? Ai cũng không thể có được hạnh phúc. Nàng đã rời khỏi, vì sao vẫn không buông tha, hơn mười năm qua truy đuổi khắp nơi, khiến mọi người không chốn yên thân?

https://thuviensach.vn

Cô bé nhìn mẹ rơi lệ, vẫn lạnh lùng như cũ, trong mắt bình thản như khói mây:

“Đối với nữ nhân khác, có lẽ đó là đau khổ, với ta lại không phải, ta thích loại cảm giác này, khống chế sinh tử của kẻ khác.”

“Nhã Nhi, con vẫn còn giận sao? Con phải tin mẹ, phụ thân con rất tốt, là mẹ không muốn liên lụy đến hắn mới một mình bỏ đi. Đối với nữ nhân, tương lai phải có gia đình mới có thể hạnh phúc! Con đừng vì mẹ mà từ bỏ vận mệnh của mình.”

Thiếu phụ nghe con nói vậy cũng không tỏ ra kinh ngạc, hiển nhiên là hiểu rõ con gái trưởng thành quá sớm của mình, nàng thậm chí còn hoài nghi con gái mình rốt cuộc có cảm xúc hay không, từ khi mới sinh đã không khóc không đùa nghịch, lạnh như băng, trước khi nó mở miệng nói, nàng và mẫu thân còn nghi ngờ nó bị câm từ khi mới sinh,

Cô bé vẻ mặt đang lạnh băng, bỗng nhiên mở miệng cười nhẹ, không nhìn trăng nữa, lẩm bẩm:

“Mấy ngày nữa rời khỏi đây rồi, Trung Nguyên. Ta muốn tặng một lễ vật cuối cùng, cảm tạ Thần Châu đại địa đã ban cho ta sinh mệnh.”

Nói xong, cánh tay nhẹ đặt lên ngực, tạo thành một tư thế cảm tạ của người Ba Tư.

“Nhã Nhi, nếu con muốn kế thừa ngôi vị giáo chủ, tại sao vẫn còn muốn ở lại vùng Trung Nguyên này, hai ngày này ta thấy con phân phó không ít nhân mã ra ngoài, có phải con….?”

Thiếu phụ nhìn con mình, trong lòng run lên, con gái nàng mỗi khi âm mưu làm gì đó, mới có thể lộ ra nụ cười như vậy, hiện giờ nó thống lĩnh trăm ngàn võ lâm cao thủ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây?

https://thuviensach.vn

Cô bé nghe vậy, thu lại nụ cười, vẻ mặt lại nghiêm lại, giọng vẫn như cũ mang theo thanh âm mềm mại của trẻ thơ:

“Con gái không còn cách nào khác. Hiện giờ cửa ải bị nghĩa quân chiếm, trừ người Hán ra, người ngoại tộc đều qua lại rất khó, huống chi chúng ta nhiều người như vậy, con chỉ sai bọn họ đi tìm hiểu tình hình cửa ải, khi nào mới là cơ hội xuất quan thôi.”

Cô bé nói xong, ánh mắt lại hiện lên một tia u ám, hiển nhiên sự tình không đơn giản như vừa nói.

Ngoài thành Đại Đô, trong phủ nguyên soái. Đêm nay đặc biệt yên tĩnh, đèn đuốc bình thường vốn được thắp sáng trưng đêm nay tối đi không ít, nghe nói vì muốn tiếp đãi một vị khách thần bí. Nguyên soái đã phân phó từ trước, những đại tướng các lộ vẫn hay tụ tập trong này đều đã rời khỏi, chỉ còn chừa vài người tâm phúc để tiếp đãi khách.

Tới canh ba, vạn vật yên tĩnh, chỉ có trăng tròn tỏa sáng rực rỡ khắp nơi. Phủ nguyên soái đại môn mở rộng, lại không một ngọn nến, xung quanh im ắng lạ thường. Bỗng nhiên hơn mười bóng đen xuất hiện, chân không tiếng động nhẹ tiến vào. Một lát sau, cửa phủ nguyên soái toàn bộ đóng lại, khóa kín. Cách đó không xa, trên ngọn cây có hai bóng người đang đứng, một người áo xanh, một áo đen, ánh mắt sáng quắc nhìn vào trong. Người áo đen vừa định nói gì, bỗng trông thấy một thân ảnh từ xa đang phi thân tới.

Khinh công không tiếng động, mỗi bước hơn mười trượng, hô hấp cũng không thể nghe thấy, thân hình như ảo ảnh, coi cửa phủ nguyên soái và thị vệ như không là gì phi thân tiến vào, khiến hai người nín thở, không dám ra tiếng. Một lúc lâu sau, người áo đen mở miệng:

“Người này võ công thật lợi hại, không kém huynh. Chu Nguyên Chương khi nào thì kiếm được cao thủ như thế, chúng ta lâu như vậy cũng

https://thuviensach.vn

chưa từng phát hiện. Chu Nguyên Chương quả nhiên không đơn giản, khó trách hôm nay tỏ ra thần bí như vậy."

Thanh âm mềm mại mê hoặc, là một nữ tử.

"Cao thủ như vậy cũng có thể…Muội có chú ý đến nhóm người trước đều là người quen không? Những thuộc hạ của Nhữ Dương Vương phủ trước kia tấn công Võ Đang chúng ta nay lại đến phủ nguyên soái của nghĩa quân làm khách quý, cũng thật thú vị. Có lẽ cao thủ đi sau kia, cũng là người quen.."

Giọng nam thanh nhã cất lên, là người áo xanh nói.

Nữ tử áo đen gật gật đầu, vẫn như cũ thấp giọng:

"Vậy chúng ta cũng rút thôi! Có người này chúng ta làm việc không khỏi dễ sơ hở, dù sao bên trong có người của mình, Nhữ Dương Vương phủ làm cái quỷ gì ngày mai chúng ta sẽ biết ngay thôi."

"Theo như muội nói, Chu Nguyên Chương cũng quá tự tin, làm sao có thể đoán thủ hạ của mình đều trung thành chứ? Đúng rồi, mấy ngày trước Thát tử đánh thắng mấy trận, ta phái thám tử tìm hiểu thì được biết, binh quyền Thát tử đã thống nhất, vẫn như cũ được Nhữ Dương Vương phủ thống lĩnh, còn nghe nói trong vương phủ đột nhiên nhiều ra một vị quận chúa, sợ người này làm hỏng kế chia rẽ của chúng ta mất."

Namtử áo xanh cầm tay nữ tử phi thân đi, vừa di chuyển vừa nói mà giống như đang thong thả tản bộ, hiển nhiên võ công cực kỳ cao.

Nữ tử áo đen dĩ nhiên đã nhìn quen cảnh này, không tỏ ra chút kinh ngạc, cho đến khi nghe đến hai tiếng "quận chúa", nhíu mày, nghi hoặc nói:

"Quận chúa? Không phải là người mà ta nhớ đến chứ?"

https://thuviensach.vn

“Theo các phương diện mà nói, có lẽ là thế.”Namtử thản nhiên.

“Vậy người đi cuối cùng kia chẳng phải là….”

“Võ công như vậy, có thể là ai khác nữa.”

Trong phủ nguyên soái.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ phu nhân, haha! Giáo chủ đại nhân chưa đến sao?” Chu Nguyên Chương mặt vẻ cung kính quỳ xuống, nhất nhất đều tôn kính nói.

Triệu Mẫn vẫn bộ dạng xa hoa như trước đây không thay đổi, xinh đẹp anh khí, minh châu tỏa sáng, so với thời thiếu nữ thanh xuân thì thêm mấy phần hương vị thiếu phụ mềm mại quyến rũ, chỉ một vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu đã khiến người giữa sân thần sắc kinh ngạc, không ai nhìn ra đáy mắt nàng đối với Chu Nguyên Chương xấu xí có bao nhiêu chán ghét.

“Việc hôm nay, tướng công ta không tiện tham dự. Ngươi cũng không cần xưng hô ta là giáo chủ phu nhân, hắn đã không còn là giáo chủ nữa.”

Triệu Mẫn tỏ ra thân thiết nâng Chu Nguyên Chương dậy, ngữ khí không chút kiêu ngạo khí phách như mười năm trước, chỉ là cơ trí không thay đổi.

“Đối với bọn thuộc hạ, làm giáo chủ của Minh giáo chỉ có Trương giáo chủ, chúng huynh đệ cùng các chưởng kỳ sứ, Pháp Vương, hộ pháp đều cho như vậy, các huynh đệ cũng vạn người một lòng chờ đợi giáo chủ trở về. Hôm nay giáo chủ tại sao không đến? Hay còn vì mười năm trước thuộc hạ chống đối mà tức giận?”

Chu Nguyên Chương vẫn khiêm cung như cũ khiến người ta nhìn không ra một chút sai lầm, người không biết còn tưởng hắn trung thành đến vô cùng.

https://thuviensach.vn

Nếu đúng theo lời ngươi nói, vậy những người đứng đầu Minh giáo tại sao có thể vô cớ mà biến mất? Triệu Mẫn tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn Chu Nguyên Chương một cái, ánh mắt lại dấy lên một mảnh phong tình, khiến kẻ trước mắt đang dã tâm bừng bừng, tâm trí kiên định cũng có chút mê loạn, lúc này mới thấy thỏa mãn trong lòng, cảm giác như trở lại tình cảnh mười năm trước đảo loạn giang hồ, uy phong không ai bì nổi, lúc này mới nói:

“Ngươi đã biết vậy, tướng công nhà ta làm sao có thể tức giận? Hiện giờ các ngươi lập công lớn, hắn vui mừng còn không kịp nữa là. Lần này hẹn gặp không phải chủ ý của hắn, mọi việc chúng ta có thể nói ở đây sao? Ta đến là để hỏi ngươi, có muốn làm hoàng đế Trung Nguyên?”

Triệu Mẫn đầu tiên là cao giọng, nửa câu sau lại không để ai nghe thấy, nói nhỏ vào tai Chu Nguyên Chương.

“Giáo chủ phu nhân, mời vào trong.”

Làn hương thơm như lan khẽ phất qua tai Chu Nguyên Chương, khiến hắn không khỏi có chút hẫng, nghe lời nàng nói xong, cả người toát mồ hôi lạnh, Chu Nguyên Chương biến sắc, vội nghiêng người nhường đường, càng thêm cung kính mời nàng đi vào.

Triệu Mẫn cười giòn mấy tiếng bước vào trong phòng, bảo bọn thủ hạ chờ bình minh đến đón nàng. Sau khi vào trong, nàng nhìn sơ xung quanh như tùy ý, rồi ngồi xuống ghế dưới trong sảnh. Chu Nguyên Chương vội nghiêng người mời nàng ngồi ghế trên, đến khi Triệu Mẫn từ chối không chịu mới ngồi xuống ghế bên cạnh, lệnh cho thuộc hạ dâng trà. Rót trà xong, lại sai tất cả mọi người lui xuống, trong phòng chỉ còn bọn họ. Hai người chỉ nhìn nhau đánh giá, không nói lời nào, cho đến khi Chu Nguyên Chương bại dưới đôi mắt đẹp của Triệu Mẫn, mới có chút xấu hổ mở miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

“Giáo chủ phu nhân, lời người nói vừa rồi có ý gì? Hay là Trương giáo chủ có gì sai bảo?”

Triệu Mẫn lúc này mới thu hồi ánh mắt mê ly, cầm chén trà trông như nhấp một ngụm, nhưng không hề uống một giọt.

“Ta đến đây không liên quan gì đến Trương giáo chủ, hắn là người Hán, ta là người Mông, hắn có thể ra tay vì người Hán, còn ta cũng vì tìm kiếm một đường sống cho người tộc mình mà thôi. Ta đến đây là muốn hỏi Chu tướng quân, à, hiện giờ là Chu nguyên soái một câu, hiện giờ Trung Nguyên quần hùng cùng tồn tại, triều đình cũng sắp diệt vong, ngươi có muốn tranh giành vùng Trung Nguyên?”

Biết không phải Trương Vô Kỵ tìm hắn tính sổ, Chu Nguyên Chương đầu tiên là buông lỏng mình xuống, hắn biết quá rõ Trương Vô Kỵ, võ công Trương Vô Kỵ khiến hắn đêm không ngủ say, ngày ngày lo lắng, hiện giờ hắn tuy khác với lúc trước, một cái phất tay cũng sai được mấy chục vạn quân, nhưng không có thủ hạ nào cao cường được bằng Trương Vô Kỵ, vì thế cho nên nhận được thư hẹn, hắn sợ hãi, kinh ngạc mà biết không cách nào trốn tránh.

Hiện giờ biết Trương Vô Kỵ không đến, mới nhẹ nhàng thở ra, cho dù Triệu Mẫn nói câu sau khiến hắn động tâm, nhưng cũng thong thả đáp lại:

“Lời này của quận chúa tại hạ đảm đương không nổi. Hiện giờ quần hùng nổi lên bốn phía, Minh giáo ta thế mạnh hơn so với các cánh nghĩa quân khác, tuy rằng do ta thống lĩnh binh tướng nhiều nhất, nhưng nếu đã đuổi người Mông Cổ khỏi Trung Nguyên, ngôi hoàng đế cũng do giáo chủ đảm đương, không dối gạt quận chúa, Phạm giáo chủ (chỉ Phạm Dao) tuổi lớn không đức, các huynh đệ đã sớm quyết định chờ đánh xong thiên hạ, liền mời Trương giáo chủ trở về chủ trì đại cục.”

https://thuviensach.vn

“Hắn cũng không có ý muốn làm hoàng đế, lại nói năm đó nguyên soái dùng kế ép hắn đi không phải vì hôm nay sao?”

Triệu Mẫn buông chén trà, cười khẽ hỏi.

“Thuộc hạ không dám, tuyệt đối không có suy nghĩ này.” Bị lời Triệu Mẫn làm kinh hoảng, Chu Nguyên Chương suýt nữa không giữ được sắc mặt bình tĩnh, nhịn không được đứng lên phủ nhận.

Triệu Mẫn vẫn giữ sắc mặt đó, không cười nữa, châm chọc:

“Nếu không phải ngày đó ta cũng có ý đồ, không muốn hắn đối đầu với ta, thì chút mưu ma chước quỷ đó của ngươi có thể lừa được ta sao? Có muốn ta đến nhắc cho hắn Tiểu Hàn Vương* giờ như thế nào hay không? Ngươi có phải giấu hắn đến xương cốt cũng không tìm ra không? Mà ta lại biết, ngày đó ngươi dìm chết hắn, sau đó…”

*Hàn Lâm Nhi, người bị Chu Nguyên Chương dìm sông chết để lừa Trương Vô Kỵ bỏ đi.

“Quận chúa rốt cuộc muốn gì? Hiện giờ trăm quận chỉ nhận thức một thống soái này là ta, cho dù hắn biết thì đã sao?”

Chu Nguyên Chương bị vạch trần bộ mặt thật, cũng không ngụy trang nữa, tỏa ra khí phách kiêu hùng trải trăm trận chém giết trên chiến trường, hung tợn trừng mắt Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn đứng dậy, chậm rãi đến trước mặt Chu Nguyên Chương, không để tâm đến độ cao chênh lệch giữa hai người, tay vỗ vỗ vai hắn, hơi mỉm cười nói:

“Ngươi không phải sợ, tuy rằng hắn không thể đoạt được binh quyền, nhưng muốn lấy đầu ngươi thì dễ như trở bàn tay. Hôm nay ta đến cũng là được hắn đồng ý, chỉ để tìm một sinh lộ cho tộc nhân của ta mà thôi.”

https://thuviensach.vn

“Sinh lộ? Năm đó năm họ trong thiên hạ sao không ai cho bọn họ một con đường sống? Hắn cũng họ Trương kia mà. Ngươi không cần đem danh của hắn đến dọa ta, ta ở trong vạn quân liều chết chiến đấu, trải qua không biết bao nhiêu huyết tinh, đã từ cái chết trở về không biết bao nhiêu lần, Mông Cổ Thát tử hại ta nhà ta cửa nát, ta không giết sạch bọn chúng thì làm sao làm người không phụ với trời?” Chu Nguyên Chương đẩy tay Triệu Mẫn đang tỏ vẻ thân thiết ra, thù hận nói.

Triệu Mẫn sắc mặt lạnh lùng cố nén tức giận, hiện giờ mình đang có việc cầu người, không thể không nhịn:

“Ngươi giết bọn giá áo túi cơm ở Đại Đô thì sao? Phụ vương, ca ca ta có Trương Vô Kỵ ở đó, sẽ có đường sống, đại mạc ngoài quan ngoại chúng ta còn có trăm vạn tộc nhân, có thể bắt đầu lại từ đầu, lấy năng lực của ta, luyện đại quân cũng không cần đến mấy năm, đến lúc đó vùng Trung Nguyên có lẽ mới bình định xong, thiết kỵ Mông Cổ lại tiến vào, khi đó máu chảy thành sông, dù ngươi giết những người đó cũng có năng lực nhổ cỏ tận rễ không? Người Mông Cổ chúng ta mang dòng máu Thiên Khả Hãn, ngàn người đang ở Mông Cổ cũng không chết, lúc đó binh tướng Đại Đô mới giao chiến xong, ngươi lấy cái gì để chống cự kẻ khác tấn công?”

“Ngươi cho bản thân mình là ai? Ả gà mái, việc này là ngươi bày ra, Trương giáo chủ là kẻ không biết nhìn người, có lẽ hắn đến giờ cũng nhìn không rõ bản chất của người.”

Coi khinh năng lực luyện binh của Triệu Mẫn, Chu Nguyên Chương cũng biết lời Triệu Mẫn không sai, Mông Cổ không thể nào hoàn toàn tận diệt, hơn nữa bây giờ đang thế giằng co cũng chỉ vì sợ bị kẻ khác nhân cơ hội. Hiện giờ Trần Hữu Lượng đã xưng đế, nếu không phải thuộc hạ bày mưu tích trữ lực lượng tạm thời chưa xưng đế, có lẽ hắn cũng đã làm vua rồi.

https://thuviensach.vn

“Phương Quốc Trân, Lưu Phúc Thông, Trương Sĩ Thành, Mao Quý, Bành Oánh Ngọc, Trần Hữu Lượng.. bọn họ có ai kém hơn ngươi? Có bọn họ dã tâm của ngươi làm sao có thể thực hiện? Ngươi nên biết năm đó ta chỉ dùng chút lực đã suýt nữa hủy diệt võ lâm, nếu không phải gặp tên oan gia kia, ngươi cho là mình còn đường sống sao? Ta biết Mông Cổ đại thế đã mất, chỉ là muốn tìm một sinh lộ cho tộc nhân mà thôi, sau này ta sẽ cùng oan gia kia cùng quy ẩn. Làm một giao dịch, ngươi thả tộc nhân của ta khỏi quan ải, ta giúp ngươi đưa bọn họ đi, diệt trừ hết nguy cơ, thế nào?”

Triệu Mẫn nghiêm cẩn nhìn Chu Nguyên Chương, nén lửa giận trong lòng, ôn nhu hỏi.

Chu Nguyên Chương có chút động tâm, nhìn Triệu Mẫn như vậy, thân thể mềm mại tràn ngập phong tình đứng phía trước, hai mắt xinh đẹp cố chấp nhìn hắn, nghe giọng nàng lanh lảnh hờn dỗi nói oan gia gì đó, nghĩ đến nàng là thê tử của kẻ từng cao cao tại thượng kia, hắn lại sinh ra một cảm xúc mà chính hắn cũng e ngại. Không muốn bị nữ nhân khôn ngoan kia nghi ngờ điều gì, hắn vội rũ mắt, lắc đầu:

“Dưới trướng ta có quân sư tài trí hơn người, hắn chỉ bằng mấy ngàn người có thể khổ chiến mấy năm không bại với Phương Quốc Trân, lại sẵn sàng ra sức giúp ta, liên tiếp lập chiến công, những kẻ đó sớm muộn cũng thua trong tay ta.”

“Ngươi cũng nói người đó từng là đầu lĩnh nghĩa quân, tài trí như vậy mà sẵn sàng góp sức cho ngươi, ngươi yên tâm sao? Lại nói tài trí của hắn có thể cao hơn ta không? Hơn nữa ta cũng không muốn cái gì của ngươi, chỉ duy nhất muốn cứu tộc nhân của ta thôi, làm xong việc ta vẫn như cũ trở về làm thôn phụ của mình.”

Triệu Mẫn là người thông minh, thần sắc Chu Nguyên Chương biến hóa cực nhỏ cũng đừng nghĩ thoát khỏi ánh mắt nàng, nàng lại là thiếu phụ thành thục đã thành thân đã nhiều năm, một tia sáng trong mắt hắn làm sao

https://thuviensach.vn

nàng không nhìn thấy, nhưng Chu Nguyên Chương thật sự rất xấu, nàng miễn cưỡng nén chán ghét, ép thân mình dán sát cánh tay hắn cọ sát mấy cái, giọng lại càng mềm mại, điệu bộ như làm nũng.

Chu Nguyên Chương nghe nàng nói, tâm ý lại càng chắc chắn, bản thân hắn cực kỳ đa nghi, nghe Triệu Mẫn nói vậy liền không còn nghi ngờ thêm gì nữa, quyết định về sau phải loại bỏ kẻ thủ hạ từng là độc bá nhất phương này. Hắn nhìn Triệu Mẫn ăn nói khép nép, ôn nhu với mình, nhớ đến nàng mười năm trước cao ngạo, trong mắt chỉ có Trương Vô Kỵ, không thèm liếc mắt một cái nhìn hắn, giờ không phải vẫn cúi đầu trước hắn sao? Tự đắc thỏa mãn trong lòng, lời cự tuyệt lại khó nói:

“Thả bọn họ xuất quan có lẽ không được, binh tướng dưới quyền ta sẽ không đồng ý.”

“Ta cũng không nói thả toàn bộ, chỉ là muốn đem những tộc nhân có huyết mạch Thiên Khả Hãn, họ hàng của mình về đại mạc thôi. Ta từ nhỏ sinh ra ở Đại Đô, quay về đại mạc sống có lẽ không quen. Hiện giờ ngươi đang thắng, ta đang bại, chỉ có thể cầu ngươi bảo toàn một chút cho người nhà của mình thôi.”

Triệu Mẫn thấy Chu Nguyên Chương không lập tức cự tuyệt, nhớ đến ngày trước thầy dạy học từng nói qua, người Hán đều coi thường nữ nhân, mới rồi nàng cường ngạnh mà Chu Nguyên Chương cự tuyệt không chút do dự, xem ra phải tỏ ra yếu thế mới được, vẻ mặt liền theo lời nói tự nhiên biến thành oán hận, sầu bi, phảng phất thêm khó xử, hơi thở thơm tho cũng kề sát phía trước hắn.

Chu Nguyên Chương nhìn Triệu Mẫn như vậy, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, ngửi thấy hương thơm, cảm thấy toàn thân bốc lửa nóng khó nhịn, cảm giác khó có thể khắc chế. Hắn đã sớm thành gia, đương nhiên biết đó là cảm giác gì, thầm cho rằng Triệu Mẫn giở thủ đoạn. Hắn sớm từng nghe nói nữ nhân này từng dùng Nhuyễn Cân Tán bắt được cả lục đại

https://thuviensach.vn

phái, đã sớm cẩn thận đề phòng, vừa rồi trà cũng chỉ chuẩn bị một chén cho nàng, mình không uống chút nào, không ngờ.. Nhưng cảm giác này không đúng, giống như là… ,chẳng lẽ nàng muốn… ,như vậy chẳng phải tiện nghi cho mình hay sao? Việc này cũng khó có khả năng, Chu Nguyên Chương suy đi xét lại, nhưng không gọi thuộc hạ vào, chỉ cười khổ nói:

“Quận chúa có việc gì thì cứ nói, cần gì phải dùng thủ đoạn? Chẳng lẽ quận chúa cho rằng để ta mạo phạm là có thể bắt ta theo ý? Chỉ sợ lúc đó giáo chủ cũng không tha cho ngươi. Người Hán đúng là không thể so với Mông Cổ, nữ nhân đều có thể phóng đãng như vậy, người Hán cực kỳ chú trọng danh tiết, thỉnh quận chúa ban giải dược.”

“Chu..nguyên…soái… Ngươi…”

Triệu Mẫn cũng hít phải làn hương thơm kia, mới nghĩ đến đó không phải mùi hương liệu nàng dùng, thầm nghĩ chẳng lẽ mình trúng ám toán, vội nín hơi, vận nội lực chống cự. Nhưng nàng nội lực trước đây không tinh thuần, võ công kém cỏi, sau khi gả cho Trương Vô Kỵ thì học được Cửu Dương Thần Công, âm thầm tu luyện, nhưng môn võ công này không thích hợp với nữ tử, dù luyện cũng không thể đại thành, nàng mười năm vô sinh cũng bởi luyện võ công này, dương khí quá thịnh nên mới thế.

Nàng nội công không tinh thuần, Cửu Dương thần công lại không thành, hiện giờ vận công chẳng những không hiệu quả, ngược lại nội lực càng nhanh tiêu tán, lại nghe Chu Nguyên Chương nói mình giở thủ đoạn, trong lòng tức giận, nhưng nàng lại nhìn thấy bản thân mình đang không chịu khống chế tiến sát Chu Nguyên Chương, tay vuốt ve ngực hắn, lời trách móc kia cất ra lại giống như tiếng rên rỉ, như là chính nàng đang mời gọi.

“Nếu giáo chủ phu nhân đã yêu thương, thuộc hạ sao dám cự tuyệt, quận chúa yên tâm, thân nhân của ngươi sẽ được bình an xuất quan.”

https://thuviensach.vn

Chu Nguyên Chương tưởng Triệu Mẫn hạ thuốc, lại thấy nàng không phản đối, ngược lại tiến thêm một bước, đối mặt với sắc đẹp như vậy hắn đã sớm tâm động, chỉ là e ngại Trương Vô Kỵ mà thôi. Hiện giờ quận chúa này lại đang cầu hắn, dĩ nhiên sẽ không tiết lộ ra ngoài, hơn nữa dược lực khó nhịn, không thể tự khống chế, tức thời hắn ôm chầm lấy Triệu Mẫn, cái miệng rộng trên gương mặt xấu xí hướng da thịt non mịn phấn hồng của nàng hôn lấy hôn để, tay cũng không kiên nhẫn mà xé rách hết quần áo nàng.

Triệu Mẫn nhìn gương mặt xấu xí kia bổ vào mình, ghê tởm muốn phun, nàng chỉ có một nam nhân là Trương Vô Kỵ, hắn là người tuấn mỹ thế nào, Chu Nguyên Chương sao có thể so sánh. Lấy tính tình Triệu Mẫn mà nói, hiện giờ vừa thấy chán ghét vừa hoảng sợ, nàng không ngờ Chu Nguyên Chương lại dám hạ thủ đoạn với mình, muốn phản kháng lại vô lực, không cách nào nhúc nhích mà càng thêm thanh tỉnh nhìn cơ thể mình hưởng ứng hùa đón nam nhân xấu xí kia, cởi bỏ quần áo hắn.

……H bị cắt ha!……

Nằm ngửa trên mặt đất, chân dài mềm mại xinh đẹp mở ra, đón nhận thân hình xấu xí cường tráng kia đè lên, áp lại, đối với nàng giống như đang chịu cực hình, giống như một con rối gỗ bị người khống chế, sỉ nhục, thống khổ, chán ghét, dơ bẩn… Đủ loại cảm xúc vây quanh nàng, trên gương mặt kiều mị, nàng lại cười, lệ chảy xuống khỏi khóe mắt.

Cùng lúc đó, trăng đã hạ. Cô bé đã trở lại trong phòng, chưa ngủ, chỉ nhẩm tính canh giờ, gương mặt lạnh như băng nở ra một nụ cười, thanh âm trẻ thơ thì thầm:

“Thực muốn nhìn một chút xem ngày mai ngươi mở quà ra trông thế nào, đại lễ của mẫu thân ngươi sẽ sớm nhận được thôi.”

https://thuviensach.vn

Bên trong phủ nguyên soái, Trương Vô Kỵ ngoài phòng nghe âm thanh Triệu Mẫn và Chu Nguyên Chương giao triền, một lúc lâu vẫn nghe tiếng y phục bị xé rách, tiếng da thịt va chạm, tiếng rên rỉ, gầm nhỏ, là nam nhân đều hiểu bên trong đang làm gì. Triệu Mẫn chỉ cần phản kháng một tiếng thôi, hắn sẽ ngay lập tức vào cứu nàng ra, nhưng nàng lại vui thích rên rỉ, nghe tiếng Chu Nguyên Chương nói, là Triệu Mẫn hạ dược hắn, Trương Vô Kỵ cứng ngắc thân mình, trong tâm tưởng nổi lên sát khí.

Nhưng hắn nghĩ đến Triệu Mẫn là vì thân nhân, vì dân tộc mới như vậy, trầm mặc một lát rồi xoay người rời đi, phi thân hướng Nhữ Dương Vương phủ. Việc hôm nay, tuy hắn tha cho Triệu Mẫn, nhưng chỉ cần nghĩ đến Triệu Mẫn giống như đang nằm dưới hắn lại đi hưởng ứng hùa đón Chu Nguyên Chương, tâm liền hận ý khó buông, nghĩ nếu hắn thật sự ngoan ngoãn ngồi chờ ở Đại Lý, chắc cũng đã bị nàng lừa, gian phu dâm phụ!

Trương Vô Kỵ nhớ ngày đó Triệu Mẫn đi rồi, hắn một mình giặt đồ nấu cơm, còn hái thuốc chữa bệnh cho bà con xung quanh, mỗi ngày bận rộn không thôi. Vợ chồng nhiều năm, hắn đối với thủ đoạn của Triệu Mẫn cũng hiểu không ít, một ngày hắn tìm thấy ở góc cửa tín hiệu liên lạc Triệu Mẫn hay dùng, hắn biết đây là thư tín bí mật, tưởng rằng Triệu Mẫn muốn trở về nên liên lạc, cách thức cũng không sửa.

Hắn cảm động, chủ động lấy thư mở ra xem, cũng tò mò biến động vùng Trung Nguyên ra sao, nên mới đọc, không ngờ trong thư lại viết, đã đem nhân mã tổng giáo Minh giáo Ba Tư dẫn đến nơi Tiểu Chiêu ẩn cư, nhưng không biết vì sao tổng giáo chưa giết người, còn xin chỉ thị của Triệu Mẫn, bước tiếp theo sẽ làm gì.

Hắn đọc xong, vừa sợ vừa giận, đang muốn tìm Triệu Mẫn hỏi rõ ràng, nhưng rồi lại nghĩ đến quan hệ với Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu hiện giờ không sao, lấy tính tình Triệu Mẫn chắc chắn là nhận thắng, sau đó lại đùa đùa giỡn giỡn rồi xong, hơn nữa hiện giờ Đại Đô quả thật nguy cấp, hắn và

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn nhiều năm sống cùng, cảm tình dĩ nhiên là có, không nỡ để nàng khó xử, nhất thời do dự, định chỉ ở một nơi nào đó bí mật bảo hộ nàng, chờ nàng qua cửa ải khó khăn trước mắt, rồi nhân lúc nàng cao hứng mà đi cứu Tiểu Chiêu, đón nàng trở về, thật không ngờ lại nhìn đến tình cảnh hiện tại.

Bên trong Nhữ Dương Vương phủ một thân ảnh bay ra, hướng ngoài thành chạy, trong mắt toàn màu đỏ, ngập tràn tức giận cùng đau xót, đến rừng cây ngoài thành mới ngừng lại, vô lực thì thào lẩm bẩm:

"Ta đã cho nàng cơ hội, nàng lại đáp lại như vậy, nàng muốn cứu tộc nhân mình, cách gì không dùng lại dùng thủ đoạn này, nàng thật là người vô liêm sỉ vậy sao?"

"Nàng từng từ bỏ vinh hoa phú quý, thân phận quận chúa thiên kim để đi theo tiểu tử như ta, đến bây giờ, dù nàng là vì tộc nhân cũng được, vì quyền thế cũng vậy, sau này ta không nợ gì nàng nữa. A Ly có Tống sư ca chăm sóc, ta không cần lo lắng, kiếp này ta có lỗi nhất cũng chỉ có Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu…Tiểu Chiêu!!.."

Sắc trời đã ngả sang mờ nhạt, Triệu Mẫn sắc mặt âm trầm, mắt sưng đỏ, đỏ ửng mặt, bước chân hư nhuyễn lảo đảo được thuộc hạ đưa trở về thành Đại Đô. Nàng không để ý đến cha anh lo lắng, lạnh lùng nhận lấy một bức thư nói là gửi cho mình, sai tỳ nữ nấu nước tắm rửa, mặt lạnh băng trở lại phòng ngủ. Đóng chặt cửa phòng lại, nàng mới mở thư ra xem:

"Đa tạ quận chúa mấy năm qua chiếu cố, chúng ta sắp trở về Ba Tư, nghe nói quận chúa thích hương liệu Trung Nguyên, đã đặc biệt chuẩn bị sẵn một phần đưa đến. Hãy nhớ hương liệu này phối hợp với hương trà sẽ có công dụng tạo ra vui thú chốn khuê phòng, công dụng khác là có tác dụng tán công, nam tử ngửi thấy mãnh lực tràn đầy, nữ tử ngửi thấy sức lực tiêu tan, giống như người thường."

"Tiểu Chiêu, ngươi cũng dám hãm hại ta!!!"

https://thuviensach.vn

Triệu Mẫn xé nát bức thư, tức giận mắng. Bị Chu Nguyên Chương giày xéo đến hơn nửa đêm, nàng hiện giờ không còn chút sức lực nào, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi. Nàng chưa bao giờ chịu loại ủy khuất thế này, vừa tức vừa mệt, tiến đến bên cạnh bàn giấy, không ngờ vừa bước đến, đặt trên bàn là một phong hưu thư.

Trong phòng truyền ra từng đợt tiếng nữ nhân khóc nức nở. Cho đến khi tiếng khóc nhỏ xuống ngừng lại, cửa phòng vẫn không mở ra, nô bộc, thuộc hạ đều cẩn thận đứng ngoài. Thẳng đến ba ngày sau, Triệu Mẫn dung trang chỉnh tề, sắc mặt bình tĩnh mang theo bốn tên thuộc hạ, giữa ban ngày ra khỏi Đại Đô, đến thẳng phủ nguyên soái lấy cớ nương nhờ họ hàng vào ở bên trong.

“Công tử, có lẽ là số trời đã định, Tiểu Chiêu chưa bao giờ oán người, chỉ là đáng thương cho Nhã Nhi, tuổi còn nhỏ đã vì ta và mẫu thân mà phải nhận lấy vận mệnh, đứa bé này…”

Tiểu Chiêu thấp giọng nói. Mấy khắc trước, người nàng lúc nào cũng mong nhớ đột nhiên xuất hiện trước mắt, hết thảy tựa như giấc mơ, gặp gỡ vui mừng đến khóc lớn, hắn nói sẽ không rời khỏi nàng nữa, hắn nghe nói mình có một cô con gái xong cực kỳ vui mừng, nghe nói đến vận mệnh con gái phải nhận lại đau lòng.

Trương Vô Kỵ chưa từng đoán được đứa con mà hắn chờ đợi đã sinh ra được chín năm, hắn vui mừng, hối hận… đủ loại cảm xúc khiến hắn không biết làm gì. Nghe nói đến con gái mình cả đời sẽ không bao giờ được lập gia đình, sinh con, tim hắn chưa bao giờ đau như vậy, tựa như cảm xúc khi cha mẹ mất đi, hắn muốn giết hết cả Thiếu Lâm, Không Động với mấy phái khác.

“Nàng yên tâm, ta quyết không để cho bọn họ đem Nhã Nhi đi, ta sẽ đưa nàng và Nhã Nhi rời khỏi đây.”

https://thuviensach.vn

“Không cần, hiện giờ khác với khi còn ở Linh Xà đảo, khi đó chỉ có Tam sứ, bây giờ mười hai Bảo Thụ Vương đều ở đây, còn có gần một ngàn thuộc hạ, không dễ tùy tiện mà đi. Chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn, chỉ cần có chàng, chúng ta nhất định có thể nghĩ ta cách.” Tiểu Chiêu buồn vui lẫn lộn nói.

……..

Không lâu sau, hơn ngàn người của Nhữ Dương Vương phủ ở Đại Đô biến mất vô tung. Sau đó Chu Nguyên Chương bắt đầu thôn tính ra bốn phía, trước diệt Phương Quốc Trân, lại diệt Mao Quý, đoạt binh quyền, thẳng đánh Trần Hữu Lượng, nhất thời chiến tranh nổ ra tứ phía. Mà bên trong không ai chú ý, Chu Nguyên Chương có thêm một người thiếp xinh đẹp, hơn năm sau lại thêm một con trai. Không lâu sau, hai vạn kỵ binh cùng hoang đế, hoàng hậu, hậu duệ quý tộc Mông Cổ mang theo ngọc tỷ biến mất khỏi thành Đại Đô, nghe nói mấy ngày sau Chu Nguyên Chương về đến hậu trạch còn nổi giận.

Không quá mấy năm, Trần Hữu Lượng bị diệt, những kẻ còn lại hoặc hàng hoặc chết, vùng Trung Nguyên chính thức thống nhất, Chu Nguyên Chương đăng cơ lên ngôi hoàng đế, quốc hiệu là Minh. Hắn không quên thê tử từ thuở nghèo hèn, lập Tức thị làm hậu, lập Trần Châu Tôn thị làm quý phi, còn có một người gọi là Triệu thị lai lịch không rõ làm quý phi, không lâu sau, Chu Nguyên Chương bắt đầu lập ra Ám hán, Cẩm Y Vệ, giết hại công thần lương tướng.

Trừ Thường Ngộ Xuân chết bệnh sớm, những người còn lại cùng hắn chinh phạt thiên hạ đều không được chết già. Sau khi già đi, lập thái tử Chu Tiêu, lập hoàng thái tôn, phân phong cho các hoàng tử khác, ban thưởng hoàng tử thứ hai mươi mốt Chu Khuông đất phong ở biên quan cạnh vùng đại mạc, không có chiếu gọi thì không được vào kinh. Khi Chu Nguyên Chương bệnh nặng, ra mật chỉ ban chết cho Triệu quý phi, sau khi chết,

https://thuviensach.vn

đồng táng cùng các phi tử. Chu Nguyên Chương đến hết đời cũng không tìm được ngọc tỷ thật sự, đành phải làm giả.

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Phiên Ngoại 16: Tiêu Dao Trần Thế Duyên

Kế hoạch của Chu Chỉ Nhược tuy rằng rất tốt, nhưng không thể thực hiện được ngay năm đó, cũng có thể nói tình hình này tuy rằng có thể đoán trước, nhưng lại trúng phải ngay lúc này, ngoài dự đoán của mọi người. Chu Chỉ Nhược không ngờ rằng mình vừa thoát khỏi thân phận thiếu nữ không lâu đã thăng chức làm mẹ, làm một người mẹ, niềm vui bất ngờ này khiến Võ Đang vẫn yên ả bình tĩnh trở nên sôi trào cuồng nhiệt, khắp nơi đều vui mừng hớn hở.

Chu Chỉ Nhược vừa kinh ngạc, vui mừng lại lo lắng. Kiến thức lịch sử của nàng không tốt lắm, căn bản không rõ lúc nào Chu Nguyên Chương xưng đế, khi nào thành lập Cẩm Y Vệ, thành lập Ám Hán, bắt đầu kế hoạch làm suy yếu võ lâm, khi nào bày ra âm mưu khiến vô số môn phái, bang hội, thế gia lâm vào nội đấu, báo thù… mà kẻ châm ngòi lại ở một bên xem diễn, thậm chí tiếp cho lửa yếu càng thêm cháy đượm.

Nàng sợ hãi trường kiếp nạn này tới, sẽ lan dần đến Võ Đang, liên lụy đến những người nàng quen biết. Vốn nàng đã có tính toán nhưng lại bất ngờ bị cái bụng bầu trì hoãn kế hoạch, nàng sợ chờ đến khi mình có thể xuống núi sẽ không kịp. Có lẽ cuộc sống trên Võ Đang quá hạnh phúc, hạnh phúc đến nàng không muốn nghĩ đến cảm giác tình thân thuận hòa như vậy bị chính trị dơ bẩn làm phá hỏng.

Chu Chỉ Nhược bất an, ưu phiền bị mọi người nhìn thấy, ban đầu ai cũng nghĩ vì mới mang thai nên tâm lý bất ổn, qua một thời gian sẽ tốt hơn. Không ngờ hơn một tháng đã qua, Chỉ Nhược chẳng những không chuyển

https://thuviensach.vn

biến tốt đẹp, ngược lại càng thêm ưu sầu, cả ngày cau mày, sau khi mang thai chẳng những không béo lên, ngược lại trông càng gầy đi.

Lo lắng của nàng Mạc Thanh Cốc đều nhận ra, nhưng không biết rốt cuộc nàng phiền cái gì, Võ Đang trên dưới đều yêu quý nàng có thừa, sau khi bọn họ thành thân, nhạc phụ cũng chuyển vào Võ Đang, cả ngày cùng Tạ lão gia tử bàn luận phật hiệu, đạo kinh. Không phải ủy khuất cũng không phải nhớ người thân, hắn căn bản không hiểu được Chu Chỉ Nhược lo lắng điều gì, cũng không biết nên khuyên gì, chỉ đành trấn an nàng, để nàng thấy yên tâm mọi chuyện.

Một ngày nọ, giữa trưa, Mạc Thanh Cốc đi dạy học cho bọn đệ tử đời thứ ba, thứ tư trở về, cố ý hỏi đạo đồng đưa cơm cho Chỉ Nhược, biết được nàng bữa này lại không ăn được mấy, không khỏi càng thêm lo lắng, rốt cuộc nhịn không được nữa, bước vào phòng ngủ, nhẹ nhàng từ sau lưng ôm lấy Chỉ Nhược, chua xót hỏi:

“Chỉ Nhược, em đang lo lắng điều gì? Có điều gì khiến em phải bận tâm đến thế, em xem, mình đã gầy đến thế nào rồi!”

“Thất ca, ta… Ta cũng không cách nào nói rõ, chỉ là ta không thể an tâm, thực xin lỗi, để chàng phải lo lắng.”

Chu Chỉ Nhược ngẩng đầu khỏi khung thêu, thả lỏng thân mình dựa vào Mạc Thanh Cốc, khẽ đáp, trong lòng nàng thiên ngôn vạn ngữ đều đến từ trí nhớ kiếp trước, việc này có thể nói ra sao? Nói như thế nào đây? Liệu có bị coi là yêu quái hay không?

Mạc Thanh Cốc mặt tối sầm lại, trong mắt hiện lên đau lòng khổ sở, thấp giọng hỏi:

“Chỉ Nhược, có phải em không thích có con? Nếu em không thích, ta có thể không cần.”

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc khó khăn nói, những lời này hắn kìm nén đã một tháng, hơn tháng này, hắn không dám hỏi, sợ phải nghe được đáp án mình nghĩ. Hắn thích có con, người nhà của hắn đều đã mất, hắn luôn khát vọng mình có được một gia đình, có Chỉ Nhược làm thê tử, có đứa con ruột thịt của hắn và nàng, nhưng đứa trẻ này xuất hiện mà khiến Chỉ Nhược khổ sở đến vậy, là ngoài dự kiến của hắn.

“Sao có thể? Thất ca chàng sao có thể nghĩ vậy? Có thể có con cùng chàng, chàng không biết ta vui biết bao nhiêu đâu, ta ngày đêm đều chờ mong nó ra đời, tưởng tượng xem nó trông như thế nào? Là giống chàng hơn, hay giống ta hơn, sẽ là một đứa con trai hoạt bát hay một bé gái trầm tĩnh… Những suy nghĩ đó khiến mỗi ngày của ta qua rất nhanh, chàng sao lại cho rằng ta không thích con?”

Chu Chỉ Nhược kinh ngạc mở to mắt, tức giận nhìn Mạc Thanh Cốc, nhìn thấy hắn nhẹ nhàng thở phào, có cảm giác thực khó hiểu.

Mạc Thanh Cốc nghe xong đáp án của nàng, căng thẳng toàn thân đều biến mất, thiếu chút té ngã, vô lực dựa vào Chỉ Nhược, cười khổ nói:

“Từ khi em có thai, cả ngày đều mặt mày nhăn nhó, dần dần gầy yếu, ta cứ tưởng em không thích có con, thì ra không phải. Chỉ Nhược, chẳng lẽ không thể nói cho ta, rốt cuộc em phiền não điều gì sao?”

“Ta không phải vì con mà ưu phiền, ta còn yêu con hơn so với chàng ấy chứ. Nhưng thực sự là nó đến không đúng lúc. Thất ca, ta đọc sách, viết chữ đều do chàng dạy, chàng cũng đọc hiểu trăm thư, biết nhiều đạo lý, ta hỏi chàng, chàng nghĩ hiện giờ đại thế thiên hạ như thế nào?”

Chu Chỉ Nhược không ngờ lo lắng của nàng lại bị Mạc Thanh Cốc tưởng tượng phiêu đi cả vạn dặm, nghĩ đến hắn vừa rồi thống khổ hạ quyết định, trong lòng hối hận mình không sớm nói rõ ra một chút, hại hắn lo lắng cho mình.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc ngẩn người, không ngờ vấn đề đứa con thôi lại liên quan đến cả quốc gia đại sự rồi, nhưng hắn biết Chỉ Nhược không phải người hồ ngôn loạn ngữ, nàng biết rõ ý mình định nói, nhưng hiện giờ nàng đang có bầu, không nên cố hao tâm tốn sức. Nghĩ vậy, Mạc Thanh Cốc đỡ lấy khung thêu của Chỉ Nhược đặt lên giường, còn mình thì ngồi xuống cạnh nàng nói:

“Em có thai, đừng đụng kim chỉ, quần áo cho con sẽ có các sư tẩu chuẩn bị, em cần phải nghỉ ngơi, quốc gia đại sự đều có người quan tâm, không cần em hao tâm tốn sức.”

“Thất thúc! Thất thúc!! Ta có nội lực hộ thể, không làm sao đâu, thúc mau mau nói đi!” Chỉ Nhược kéo kéo áo Mạc Thanh Cốc.

Mạc Thanh Cốc nhìn Chỉ Nhược đã gầy đi nhiều, vẻ mặt có chút ưu sầu, hai mắt trong suốt tỏa sáng, bộ dáng làm nũng khó thấy. Từ sau khi thành thân, Chỉ Nhược học các sư huynh sư tẩu gọi hắn là Thất ca, chỉ có khi làm nũng mới kêu hắn Thất thúc, cách gọi này khiến hắn lúc đó thống khổ vì khoảng cách giữa hai người, hiện giờ lại thành ngọt ngào khi nhớ lại.

Mạc Thanh Cốc mỉm cười, nghiêng người ôm Chỉ Nhược đang làm nũng vào trong lòng nói:

“Được được, ta nói, em không cần gọi tới gọi lui, khiến xương cốt ta đều mềm hết cả ra rồi, mà giờ lại không thể giúp ta tiêu hỏa. Ta tuy không để ý đến tình thế thiên hạ lắm, nhưng cũng biết cho dù Vô Kỵ thoái ẩn, Minh giáo vẫn thế mạnh như cũ, mà Mông Cổ Thát tử ham hưởng lạc, binh suy quốc hủ, sắp đến tận cùng. Hiện nay chẳng những có các lộ phản quân của Minh giáo, còn có Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Trần Hữu… người người đều có thành tựu. Nhưng nếu muốn nói đến có khả năng nhất không ngoài hai lộ quân của Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng, Phương Quốc Trân, Trần Hữu chỉ cố thủ cát cứ tại một vị

https://thuviensach.vn

trí, Trương Sĩ Thành lại có phần lưỡng lự với Nguyên triều, mà hai cánh của Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng cũng là mạnh nhất, đều chiếm được nơi yếu hại, tương lai nhất định là hai người đấu nhau."

"Thất ca quả nhiên hiểu rõ, Chu Nguyên Chương lòng lang dạ thú, tuy rằng võ công không cao nhưng mưu trí hơn người, xuất thân nghèo khổ mà có chí, lúc trước bất quá chỉ một tướng lãnh nho nhỏ lại dám giăng bẫy cả Minh giáo giáo chủ võ công hơn người, bức Vô Kỵ từ bỏ vị trí giáo chủ bỏ đi, có thể thấy hắn nhất định phải có được Minh giáo. Nhưng trên dưới trong Minh giáo tuy nhiều người, tuy rằng coi trọng đạo nghĩa giang hồ, lại không ai đủ năng lực đảm đương thống soái. Ta dám khẳng định, chờ hắn hoàn toàn nắm giữ binh quyền trong Minh giáo rồi, sẽ đến lúc những người đứng đầu trong Minh giáo diệt vong, lại nói đến Trần Hữu Lượng, hắn còn có thân phận khác, chính là đồ đệ của Thành Côn, lúc trước ở phân đà Cái Bang chính hắn giăng bẫy chúng ta." Chu Chỉ Nhược mắt sáng ngời bình tĩnh nhìn Mạc Thanh Cốc.

Mạc Thanh Cốc ánh mắt ngưng lại, nghĩ đến lần đó Chỉ Nhược vì hắn mà phải chịu đau đớn khổ sở, lúc này biết được thủ phạm, trong lòng sát khí nổi lên, muốn lập tức trả thù cho nàng, nhưng nhìn đến Chỉ Nhược bộ dáng tựa tiếu phi tiếu, vội thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa nghe một câu chuyện cười thoáng qua nói:

"Vậy theo ý của phu nhân, Phạm Hữu sứ sẽ không nắm giữ được Chu Nguyên Chương, tương lai có thể đuổi Thát tử, thống trị Trung Nguyên cũng chỉ có hai người Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng đủ tư cách?"

"Phạm Hữu sứ nếu muốn giết một người Chu Nguyên Chương thì rất dễ, nhưng hậu quả gây ra lại cực kỳ lớn, Trần Hữu Lượng sẽ một mình tung hoành, mà khi Trần Hữu Lượng lớn mạnh rồi sẽ không còn Minh giáo, Võ Đang và các phái cũng sẽ không được yên." Chu Chỉ Nhược mặt nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Mạc Thanh Cốc vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nghiêm trang hỏi:

“Nếu Chu Nguyên Chương không chết?”

“Nếu Chu Nguyên Chương không chết, không quá năm năm, những người đứng đầu trong Minh giáo có thể còn được mấy người ta cũng không đoán được. Về phần võ lâm cùng các đại phái, khả năng uy hiếp cũng tương đương như Trần Hữu Lượng. Hai người họ đều lấy thân phận giang hồ mà khởi binh, chờ đến khi hình thành triều đình vững chắc, nhất định sẽ nghĩ cách làm lực lượng võ lâm suy yếu đi, đương nhiên không phải công khai mọi người đều nhìn rõ, có lẽ dùng cách thức cũng không khác lắm so với thủ đoạn của Triệu Mẫn.” Chỉ Nhược hơi châm chọc nói.

Mạc Thanh Cốc đứng lên, qua lại mấy bước trong phòng, quay trở lại nói với Chỉ Nhược:

“Em đang lo lắng việc này sao?”

“Đúng vậy! Từ khi chúng ta gặp nạn, ta đã thề cuộc đời này sẽ không bao giờ trải qua sinh ly tử biệt với chàng nữa, cho nên luôn luôn chú ý đến những chuyện này. Từ sự kiện đại hội Đồ Sư, rồi Vô Kỵ thoái ẩn, Chu Nguyên Chương nắm giữ hơn phân nửa binh quyền Minh giáo, các loại biến cố, âm mưu ta đều quan sát, cũng đã suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc nghĩ ra một biện pháp, đang muốn xuống núi đi làm, không ngờ lại bị nhóc con này chặn ngang.” Chỉ Nhược vuốt ve bụng bầu còn chưa nổi rõ của mình.

Mạc Thanh Cốc nhẹ nhàng đứng lại, cười nhìn Chỉ Nhược hỏi:

“Không biết phu nhân nghĩ ra diệu kế gì, có thể nói cùng vi phu không?”

“Cái gì mà phu nhân, vi phu, đến là cổ hủ, chàng là đại hiệp vang danh thiên hạ, không sợ người ta cười cho ư? Về phần diệu kế thì chưa thể nói rõ, chỉ là noi theo tiền nhân, tìm một nơi yên bình tiên cảnh bí mật kiến tạo,

https://thuviensach.vn

khi có biến thì đưa Võ Đang ẩn cư, rời xa triều đình, võ lâm phân tranh, các biện pháp khác ta nghĩ không ra, cũng không thể bắt Võ Đang chúng ta phải ra tay giết Chu Nguyên Chương, Trần Hữu Lượng, tự mình thống lĩnh nghĩa quân, đuổi Thát tử, tự làm hoàng đế được. Ta không nhìn ra vị sư huynh nào có thể chịu khó như vậy. Hay là Mạc đại hiệp có ý tưởng muốn xây dựng hậu cung ba ngàn mỹ nhân, đến nói ta nghe xem?" Chỉ Nhược đùa giỡn.

Mạc Thanh Cốc lại ngồi ôm lấy Chỉ Nhược, ánh mắt luôn đạm mạc cương trực của hắn bỗng nhiên nghịch ngợm chớp mấy cái, giọng đau khổ:

"Ý tưởng hậu cung mỹ nhân thật sự khiến người ta chảy nước miếng, đáng tiếc nhà có cọp mẹ giương nanh múa vuốt, tiểu nhân cũng không có lá gan lớn như vậy."

"Mạc Thanh Cốc, ngươi mới là cọp mẹ, ngươi mới giương nanh múa vuốt, Mạc Thanh Cốc, chán ghét ngươi!" Chu Chỉ Nhược tức giận quay lưng, không thèm để ý đến hắn nữa.

Mạc Thanh Cốc lại cười đạm mạc, ôm lấy Chỉ Nhược, dỗ dành một hồi lâu, khuyên nàng không cần lo lắng, mọi sự đều có mọi người cùng lo, tất nhiên phải bảo vệ an nguy trên dưới Võ Đang. Chu Chỉ Nhược biết tính tình Mạc Thanh Cốc, cũng biết hắn sẽ không nói dối, liền nói ra tính toán của mình là tìm kiếm Thiên Sơn Linh Thứu cung và đảo Đào Hoa, xây dựng một nơi ẩn cư yên ổn, không có chiến loạn, báo thù. Mạc Thanh Cốc gật đầu đáp ứng, nói việc này phải do sư phụ và các sư huynh cùng quyết định nữa, nàng cứ yên tâm là tốt rồi.

Mãi cho đến khi sắc trời dần tối, Mạc Thanh Cốc đợi cho Chỉ Nhược đã ngủ say, lúc này mới sắc mặt trầm trọng đi ra, sai đạo đồng mời mấy sư huynh, Tạ lão gia tử, đám Tống Thanh Thư đến Trúc viện sau núi nơi Trương Tam Phong bế quan bàn bạc. Những cuộc hội họp bàn bạc về việc hệ trọng, trừ những người tham dự thì không ai được biết.

https://thuviensach.vn

Đến ngày thứ hai, Võ Đang liền bắt đầu rút về những đệ tử đang hành tẩu bên ngoài, phân tán các đệ tử đến Đông Hải, Thiên Sơn, Vân Nam, tìm hiểu quanh những vùng hẻo lánh dân phong thuần phác, tìm kiếm gì đó. Tống Thanh Thư, Ân Ly lại nghiêm túc cùng Chu Chỉ Nhược học tập y thuật, dịch dung… Học thành rồi, hai người biến mất vô tung, có người từng mấy lần lo lắng dò hỏi, trên dưới Võ Đang, Nga Mi đều kín như bưng, cười mà không đáp. Khi có ai đó ham muốn thế lực của Nga Mi muốn xâm chiếm đều gặp phải Nga Mi Võ Đang liên thủ phản kích. Nga Mi sau đó do Tĩnh Nghi làm Đại chưởng môn.

Cho đến khi sau khi Minh triều thành lập Cẩm Y Vệ, phái người lẻn vào Nga Mi do thám, chỉ thấy từ chưởng môn đến các đồ tử đồ tôn đều không có võ công, mà toàn là ni cô tu hành, không khỏi vạn phần kinh ngạc. Kẻ đứng đầu không tin, tăng nhân thủ tìm kiếm, tra xét những nữ hiệp nổi danh cuối triều Nguyên của Nga Mi thì thấy, trừ những người đã lấy chồng, lập gia đình thì còn lại đều biến mất vô tung.

Còn Minh giáo sau khi nhận được thư của Tạ lão gia tử, hơn một tháng lặng yên không động tĩnh, sau đó Phạm Dao đem quyền thống lĩnh Minh giáo thu nạp nghĩa quân trong dân gian giao cho Chu Nguyên Chương, âm thầm đem Ngũ Hành Kỳ cùng nhân mã tinh nhuệ sắp xếp lại, số người chinh chiến dần dần biến mất, thậm chí khi Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng đang thế ngang ngửa, số lượng binh lính của Ngũ Hành Kỳ vì quá thiếu mà tuyên bố giải tán.

Thiên Ưng giáo lại càng triệt để, sau khi đuổi Thát tử về đại mạc, Ân gia lấy cớ trách nhiệm đuổi Thát tử đã xong liền trở về giang hồ, chỉ để lại những binh tốt bình thường trong giáo cho Chu Nguyên Chương, mà tinh anh được Ân Dã Vương đem trở về, từ đó Tổng đàn Thiên Ưng giáo chuyển về Vân Nam, trong quá trình di chuyển không ngừng đem nhân thủ dung nhập dân bản xứ, chỉ âm thầm giữ liên hệ trong bí mật, không còn công khai đi lại trên giang hồ nữa. Cũng từ đây, VânNamngoài mặt thần

https://thuviensach.vn

phục triều đình nhưng không trong khống chế của hoàng đế. Vùng Trung Nguyên đều nhiều năm tương truyền vùng Vân Nam lạnh khủng khiếp, là nơi hoang vắng lại không người kiểm chứng, những quan viên đến đây mỗi nhiệm kỳ đều tiền đồ kham ưu, việc này cũng không nói thêm nhiều.

Lại nói Tống Thanh Thư và Ân Ly xuống núi mất tích không bao lâu, bên cạnh Chu Nguyên Chương xuất hiện một quân sư trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, y bặc tinh tượng, binh pháp chiến trận không gì không biết, danh Lưu Cơ, tự là Bá Ôn. Người này tài năng kinh thiên động địa, sau khi sẵn sàng góp sức cho Chu Nguyên Chương thì liên tiếp lập công lớn, được Chu Nguyên Chương coi là phụ tá đắc lực, địa vị không dưới đám Thường Ngộ Xuân.

Hắn ở trong nghĩa quân trợ giúp Chu Nguyên Chương thắng lợi khắp nơi, đuổi Thát lỗ, được coi là tay chân tâm phúc. Người này trừ việc yêu thích sắc đẹp thì có thể nói là hoàn mỹ vô khuyết, dân gian đồn đại nữ tử bên cạnh Lưu Bá Ôn chưa bao giờ giống nhau, đều nói người này thay nữ nhân như thay quần áo, lại chưa bao giờ cưới thê tử, cũng không thích người khác đưa tặng, chỉ thích tự mình tìm lấy, xấu rồi lại đẹp đổi tới đổi lui liên tục, khiến người ta khó lòng lý giải.

Sau khi Chu Nguyên Chương lập quốc, Cẩm Y Vệ được thành lập, Lưu Bá Ôn bỗng dưng mất tích, có người nói hắn thành tiên, có người nói hắn trúng độc thủ của Chu Nguyên Chương, lại có kẻ nói hắn xuất gia quy ẩn, nhiều lời đồn không giống nhau, sau này lại sinh ra thêm vô số những câu chuyện thần bí huyền huyễn về Lưu Bá Ôn, mà không ai biết được tung tích thực sự của hắn.

“Ly Nhi, Ly Nhi yêu quý! Con chúng ta đều đã lớn như vậy, có phải nên quay về đảo Đào Hoa thành thân hay không? Lâu như vậy không về, muội không nhớ con sao?”

https://thuviensach.vn

Tống Thanh Thư hai mắt tinh sáng, làm ra dáng vẻ đáng yêu cầu xin, lại quên lúc này hắn đang cải trang thành một người trung niên có bộ râu dài, làm ra bộ dạng ấy khiến người ta phải bật cười.

Ân Ly ngồi trên lưng ngựa, nhìn Tống Thanh Thư lải nhải, tựa tiếu phi tiếu nói: “Hiện thời giang hồ đều truyền Lưu Bá Ôn không thích giang sơn, là kẻ thích chưng diện, mỗi ngày đổi một nữ nhân, không hôm nào giống nhau. Ta bộ dáng xấu thế này, làm sao dám gả huynh, đi nhanh đi. Ta còn phải đi thăm con!”

“Nhưng đó đều là muội mà! Nữ nhân khác ta không cần, Ly Nhi yêu quý, trách nhiệm vất vả của chúng ta đã xong, muội sẽ không hoàn thành điều hối tiếc cuối cùng này của vi phu sao?” Tống Thanh Thư vẻ mặt đau khổ, dường như chịu ủy khuất lớn bằng trời.

Ân Ly nhẹ nhàng cười, vung roi ngựa, trong lòng thầm nói với mẫu thân: “Mẹ! Con gái tuy không thể bắt cha đến trước mộ mẹ nhận tội, nhưng lại khiến ông ta phải ngày đêm hối hận, hối hận vì đã đối xử với mẹ như vậy, con gái không nhận ông ta, bắt ông ta còn sống mà áy náy không yên. Còn nữa, con gái cũng đã tìm được một nam nhân yêu thương mình, hắn so với cha còn mạnh hơn gấp trăm lần, cũng không hoa tâm, toàn tâm toàn ý yêu con, vì con mà làm rất nhiều việc, còn cứu thoát ông nội và cha khỏi âm mưu của Chu Nguyên Chương, như vậy con gái có thể khiến mẹ an tâm chưa?”

Lại nói đến Võ Đang, khác với các môn phái khác, bọn họ tuyển nhận đệ tử mấy ngàn người, nhưng Võ Đang thì chỉ còn mấy người, các thế hệ sau cùng Thất hiệp chỉ trừ đệ tử Trương Tùng Khê kế thừa chưởng môn thì đều ẩn cư hết. Trương Tam Phong, Tạ Tốn đã sớm rời Võ Đang, mật thám của Chu Nguyên Chương lại càng không tra ra tung tích nơi Trương Tam Phong ở, cũng không nghe thấy tin tức gì của Trương Tam Phong còn sống hay chết.

https://thuviensach.vn

Chu Nguyên Chương kiêng kỵ chỉ còn có lão thần tiên xưng là Trương Tam Phong, đến cuối đời cũng không dám động võ mảy may, còn đem gần hai ngàn mẫu ruộng tốt quanh vùng núi Võ Đang ban cho Võ Đang làm đàn tràng, liên tiếp xây dựng đàn tràng trên núi Võ Đang, tứ phong cho người của Võ Đang. Mà sau khi Chu Nguyên Chương lên ngôi, triều đình lấy cớ dẹp Phiên mà giương tên bốn phía giết hại người giang hồ, dẹp các phiên vương, thậm chí cũng rục rịch có ý tấn công Võ Đang.

Nhưng đúng lúc này, Trương Tam Phong tính tuổi đã quá một trăm năm mươi mà mọi người đã cho rằng đã sớm mất đi lại thần kỳ xuất hiện tại Yến vương phủ, trợ giúp Yến vương phủ qua mấy lần nguy nan xong, lưu lại mấy tên đồ tôn để bảo hộ, lúc này mới phi thân rời đi. Từ lúc đó, tin Trương Tam Phong còn sống truyền đi xa, không ai còn dám nói Võ Đang nửa câu bất kính.

Trong khi các phái khác kể cả Thiếu Lâm đều chịu sự phá hoại châm ngòi của Cẩm Y Vệ, bị triều đình làm khó dễ đủ đường, Võ Đang chẳng những hằng năm được phong thưởng, lại liên tiếp được hoàng đế đích thân tới, thỉnh giáo phương pháp trường sinh, cho dù ngôi vị hoàng đế có thay đổi cũng vẫn vậy, đến cuối đời Minh, đầu nhà Thanh, phái Võ Đang biến mất trên núi Võ Đang, trên núi chỉ có những đạo sĩ, người luyện đan, mà dân gian cũng chỉ còn vài ngoại môn đệ tử của Trương Tùng Khê đem Thái Cực Quyền ngoại công giữ lại lưu truyền.

Đảo Đào Hoa, dưới tàng hoa đào, một thiếu phụ trông còn trẻ như ngoài hai mươi tuổi cùng một nam nhân tuấn mỹ đạm mạc tầm hơn ba mươi tuổi đứng cạnh nhau. Thiếu phụ dịu dàng nhìn nam nhân, tay đỡ lấy cánh hoa đào từ trên cành rớt xuống, nhẹ giọng nói:

“Thất ca, chàng yên tâm để Thanh Hạo náo loạn lên như vậy sao? Nó bất quá mới hai mươi tuổi, lại cải trang thành sư phụ lão nhân gia đến Yến vương phủ, thật khiến người khác phải lo lắng.”

https://thuviensach.vn

“Chỉ Nhược, Hạo Nhi đã hơn hai mươi tuổi, đã là người lớn rồi, sao có thể coi nó mãi như trẻ con được, nhất là cá tính nó như vậy, cứ ở đây làm loạn, chỉ sợ sư phụ, nhạc phụ cùng Tạ tiền bối đều rời đảo. Thằng bé này thật là bướng bỉnh không giống vẻ ngoài, tính tình nó chẳng giống chúng ta chút nào.”Namtử tuấn mỹ ra vẻ bất đắc dĩ nói, ánh mắt lại hiện lên vẻ đắc ý.

Thiếu phụ không để ý, vẫn như cũ thổi bay cánh hoa, nhíu mày:

“Nào có ai nói con trai mình như thế, Thanh Hạo bất quá chỉ bướng bỉnh một chút thôi, sư phụ, cha và Tạ lão gia tử vẫn rất thích nó mà, tuy rằng tính tình hoạt bát của nó thực không thích hợp ở yên trên đảo. Nhưng đến Yến vương phủ cũng quá mạo hiểm, theo như tin tức chúng ta nhận được, Yến vương thúc thúc này không hề yêu quý đứa cháu của hắn, mà Yến vương đó cũng không đơn giản.”

“Trẻ con lớn lên phải qua trải nghiệm, lịch lãm, thế hệ sau của Võ Đang chúng ta cũng không thể làm phế vật. Lại nói Hạo Nhi học được võ học của cả hai nhà chúng ta, lại có sư phụ tự mình dạy, võ công không thể kém hơn người ta. Hơn nữa đã có ám trang, hiệu buôn của chúng ta trên khắp cả nước, nàng còn lo lắng cái gì nữa. Nếu dưới tình thế tốt như vậy mà Hạo Nhi cũng lo không xong cho bản thân, vậy thì thật sự là đồ ngốc.”

Mạc Thanh Cốc đối với việc thê tử quan tâm con trai hơn quan tâm đến mình mà bất mãn, có thể ở bên thê tử đả kích hạ thấp hình tượng con trai, thực cảm thấy rất vui vẻ.

Chu Chỉ Nhược nhìn Mạc Thanh Cốc cười đắc ý, nuốt xuống lời phản bác, từ sau khi thành thân rồi sinh ra Thanh Hạo, Mạc Thanh Cốc nói nàng thương con hơn thương hắn, không chịu cho nàng sinh đứa tiếp theo, thậm chí sau khi chuyện phòng the được khôi phục, mỗi lần đều khống chế mình không để nàng mang thai. Hắn kiên trì, Chu Chỉ Nhược lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, không đành lòng nhìn hắn thống khổ như vậy, đành tự

https://thuviensach.vn

mình bốc thuốc uống. Mạc Thanh Cốc lại sợ nàng hại thân thể, đòi tự mình uống, Chu Chỉ Nhược khuyên bảo không xong, đành thỏa hiệp.

Nàng luôn cho rằng Mạc Thanh Cốc nói thật, những ngày sau này cố gắng đối xử công bằng với cả hai cha con, đến khi Thanh Hạo được năm tuổi, năm đó mọi người đều khuyên bọn họ sinh thêm đứa nữa. Mạc Thanh Cốc lại kiên quyết không chịu, Chỉ Nhược còn cho rằng hắn không thích trẻ con, cho đến lần đó không cẩn thận nghe được Mạc Thanh Cốc nói chuyện với Ân Lê Đình. Lúc đó mới biết, khi nàng sinh con, Mạc Thanh Cốc bị dọa, không thể chịu nổi để nàng phải khổ vì sinh con lần nữa, lần đó có lẽ là con đầu lòng nên sinh rất đau đớn, chỉ hận không chết ngay lập tức, sau một đêm gian nan sáng sớm hôm sau mới sinh ra. Loại thống khổ đó quả thật không muốn phải trải qua lần thứ hai, hơn nữa lại ở cổ đại, y thuật lạc hậu, đau đớn khi sinh sản võ công cao cường cũng không còn tác dụng, nhưng Mạc Thanh Cốc vì nàng mà làm vậy, khiến nàng….

https://thuviensach.vn

TRỌNG SINH CHU CHỈ NHƯỢC

Phượng Vũ Linh Lạc
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phiên Ngoại 17: Thánh Nữ Nhược Hà – Ký Tiểu Chiêu Chi Nữ

Thánh nữ sống một mình ra sao? Đau xé ruột gan cuối cùng vẫn phải nhận trái đắng hồng trần, yêu không bằng không yêu, không có bắt đầu ngọt ngào, cũng không có kết thúc đau khổ, nói cuộc sống không phải không có tình yêu, không có tình yêu cuộc sống thành vô vị, mà thế gian nam nữ lại cách bao xa……*

(*Chỗ này còn một đoạn ngắn nhưng vì bị chèn link nên không nhìn rõ, mọi người thông cảm.)

*****

Tư Ngọc Hân mở to mắt, mặt không chút cảm xúc nhìn hai người phụ nữ trước mắt, tuy rằng nàng bây giờ còn rất nhỏ, mới vừa sinh ra, nhưng nàng còn nhớ rõ, nhớ rõ tên của mình, nhớ rõ ký ức, có người mẹ thông minh dịu dàng, người ba đa tình vô dụng, ông ngoại luôn cười ha hả, chồng của nàng, đẹp trai nhưng độc ác đến buồn nôn… Thế nhưng hai người phụ nữ xa lạ trước mắt đã trở thành người thân kiếp này của nàng. Đúng vậy, kiếp này… Kiếp trước của nàng đã trôi theo sương khói, gió cuốn mây tan.

Kiếp trước Tư Ngọc Hân không sinh ra trong gia đình bình thường, nàng vừa sinh ra, quyền thế, giàu sang đều có đủ, tuổi thơ của nàng, cha mẹ hiền, ông ngoại quyền cao chức trọng đều yêu thương vô cùng, nàng chính là công chúa trong lâu đài, vô ưu vô lo, cuộc sống trước mười tuổi của nàng khi đó ai cũng đều ao ước.

https://thuviensach.vn

Mẹ nàng dịu dàng hiền hậu, xinh đẹp lại cao quý, bà xuất thân quyền quý lại có tài, nghe ông ngoại nói hơn hai mươi năm trước mẹ nàng đã gây dựng được công ty riêng của mình, tuy không làm việc trong chính phủ nhưng cũng có danh tiếng trong thương giới, mẹ nàng là một người phụ nữ thông minh tài giỏi.

Trong rất nhiều người ngấp nghé, mẹ kiên trì giữ quan điểm của mình, chọn ba là một người xuất thân mồ côi làm chồng, sinh ra Ngọc Hân, cuộc sống rất hạnh phúc. Ba nàng, có cha vợ và vợ đỡ đầu tiến vào thương giới, mẹ giao công ty cho ba, ở nhà làm mẹ hiền vợ thảo, ba nàng cũng bắt đầu đại bàng giương cánh. Ba vốn có tài, chỉ một thời gian ngắn thành công gặt hái được còn nhiều hơn cả mẹ, tuy rằng không thể có được nếu không có sự hỗ trợ từ mẹ và ông ngoại.

Cuộc sống như vậy đẹp hoàn mỹ như một giấc mơ, Ngọc Hân vẫn cho rằng nàng thật hạnh phúc, cho đến khi ông ngoại mất đi, tất cả bắt đầu thay đổi. Sau khi ông mất không lâu, cũng là lúc nàng hiểu chuyện được một chút, nàng nhớ rõ, người ba ôn hoà trước đây bắt đầu to tiếng với mẹ, có khi mấy ngày không nhìn thấy ông đâu, nàng nói với mẹ rằng nhớ ba.

Mẹ nàng vẫn luôn cười dịu dàng, nhưng trong mắt hiện lên vẻ u sầu, cứ qua thời gian như vậy, khi Ngọc Hân được mười tuổi, mẹ nàng bắt đầu gầy gò suy nhược dần, ba nàng luôn nói rằng công ty bận rộn, không rảnh về nhà, nàng đến trường, học tập, thi thố, đoạt giải, vẫn mãi chỉ một mình mẹ quan tâm đến.

Nàng dần nghĩ đến, người ba đó không giống như cha mẹ các học sinh khác, giống như một người hình bóng trở nên mờ ảo. Nàng không biết rằng mẹ biết rõ tất cả, nhưng tại sao không nói gì? Không làm gì cả, mẹ chờ điều gì? Hôm đó nàng vẫn như thường ngày, định gọi mẹ đi cùng ra quán Đại dương, nhưng từ trên lầu nhìn thấy ba đặt đơn ly hôn trước mặt mẹ, nói muốn ly hôn, mẹ vậy mà lại nở nụ cười. Ngọc Hân khi đó đã hơn mười tuổi, nàng hiểu ly hôn nghĩa là gì.

https://thuviensach.vn

Người mẹ gầy gò của nàng bảo hộ lý giúp bà mở két sắt, lấy bên trong ra một tập tư liệu, bảo hộ lý đọc cho ba nghe. Lúc đó nàng mới biết, thì ra ba không phải chỉ có một mình nàng là con, thì ra đứa con khác lớn nhất của ba chỉ kém nàng hai tuổi, thì ra con của ba không chỉ là mẹ sinh ra, thì ra ba là người trong tư liệu đó, nuôi nhân tình bên ngoài, mà lại không chỉ một người.

Nàng khi đó còn nhỏ, không phải hiểu hết mọi chuyện, chỉ biết là ba phản bội mẹ, mà mẹ cũng đã sớm biết, nhưng để mặc coi như không có chuyện gì, cho đến khi ba muốn ly hôn, mẹ mới đưa tư liệu ra, đọc cho ba nghe, nhiều từ ngữ nàng nghe không hiểu, chỉ nhớ sắc mặt ba thay đổi liên tục.

“Anh quên rằng trước khi thành chồng tôi thì vẫn chỉ là một người làm công cho tôi thôi, khi anh vào công ty khiến tôi chú ý, những việc làm của anh trước đó, tình trạng sức khỏe, thông tin, tâm lý… đều được điều tra, tôi biết rõ. Tôi chọn anh làm chồng không phải vì anh là người tốt, không phải vì anh theo đuổi khiến tôi động tâm, mà bởi vì anh có dã tâm, anh có thân thể vô cùng khỏe mạnh, như vậy có thể giúp tôi sinh ra một đứa con khỏe mạnh, có thể quản lý công ty để tôi toàn lực tập trung giáo dục nên người thừa kế của gia đình. Vốn anh không nói tôi cũng muốn vờ như không biết gì, anh lại thực sự nghĩ rằng tôi không làm gì được anh, mọi người tin tưởng anh sao? Cho rằng mình thực sự nắm quyền của công ty, thực ấu trĩ đến buồn cười.” Mẹ nhìn ba, khinh thường nói.

Sau đó ba đầu đầy mồ hôi gọi điện thoại, gọi mấy cuộc liền, rồi như tê liệt gục xuống đất, quỳ gối cầu xin mẹ bỏ qua cho ông lần này, trông rất thê thảm, nói rằng mình nhẹ dạ, cầu xin bà tha thứ. Mẹ vẫn như cũ, cười dịu dàng cao quý, bà không châm chọc, không khiêu khích, không tức giận mắng mỏ, chỉ lẳng lặng sai kế toán tính những tài sản ba mấy năm làm việc của ba, kết toán tiền lương hậu hĩnh giống như đối với công nhân. Ba cầm đơn ly hôn chán nản rời khỏi nhà.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi nàng lớn lên, lúc này bệnh mẹ đã rất nặng, bà cho nàng hay, nhà họ Tư có một loại bệnh di truyền, thường sẽ không sống được lâu, mà mẹ là con gái một của nhà họ Tư, tình trạng sức khỏe còn nghiêm trọng hơn, bị di truyền đúng gen lặn đó, nhưng nhà họ Tư không thể bị tuyệt hậu, cũng không thể chấp nhận cầu hôn của các nhà giàu khác, nếu không có ông ngoại, Tư gia sau này chỉ có thể bị chiếm đoạt.

Sở dĩ mẹ chú ý đến ba một cô nhi xuất thân không rõ ràng là vì sự khỏe mạnh của ba, bà muốn sinh ra một đứa con khỏe mạnh, ba có tiền hay không không quan trọng, chỉ cần không phải bại gia tử, chỉ cần có chút năng lực, có mẹ và ông ngoại giúp là có thể chống đỡ cho ba, mẹ nói rằng vốn mẹ định cùng sống ba cả đời.

Không ngờ khi ba có tiền rồi, rượu chè thì thôi, lại học người ta chơi đùa cái gì mà tình yêu đích thực, cảm tình linh tinh, ông ta thường nói với bạn bè mình (cũng là cơ sở ngầm của mẹ) rằng ở rể Tư gia là bất đắc dĩ, người này người kia mới là tình yêu đích thực… Tình yêu đích thực của ba thì có rất nhiều, mới bắt đầu thì ở quán bar tạo quan hệ xã hội thuần khiết, sau lại sinh viên cũng bắt, cô giáo cũng cặp, khắp nơi đều là hậu trạch.

Mẹ nói, báo cáo có bao nhiêu bà cũng không nhớ rõ nữa, chỉ trách mình thân thể không tốt, từ nhỏ đã không thể kích động, cuộc sống của bà cũng đều theo kế hoạch, theo quy luật, tình cảm nhiệt tình sôi nổi không đáng tin, bà cũng không chơi nổi, chỉ cố kéo dài cuộc sống của mình, mặc kệ ba có làm gì, mẹ vẫn sẽ không thay đổi.

Ngọc Hân mãi mãi nhớ kỹ lời mẹ trước lúc lâm chung, mẹ nói, người nhà họ Tư vĩnh viễn không nên động chân tình, cho dù hiện tại thân thể khỏe mạnh nhưng không biết ngày nào bệnh sẽ phát tác, cho dù lúc bình thường thân thể vẫn khỏe mạnh nhưng gen lặn đôi khi sẽ biểu hiện ra ngoài, lời này nàng còn nhớ rõ, lại bị tình yêu mê hoặc mà quên mất.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi chồng nàng mang theo người đàn bà cùng đứa con của họ đến, bảo người đàn bà kia quỳ gối trước mặt muốn có được sự tha thứ của nàng, rồi quang minh chính đại vào nhà nàng ở. Nàng còn nhớ rõ người chồng nàng vẫn tin tưởng hết mực nói với nàng: “Ngọc Hân, em luôn là người tốt, Tiểu Thu là một người đáng thương, em sẽ không làm khó cô ấy, cô ấy thực sự không tham lam điều gì, lại càng không cần danh phận, nếu không phải vì con cô ấy sẽ không đến để chịu khổ. Cô ấy vì bất đắc dĩ thôi, Ngọc Hân, em yên tâm, danh phận dâu nhà họ Lý vẫn là của em, bề ngoài hãy nói rằng Tiểu Thu là Phương muội muội họ hàng xa của em nhé.”

“Đúng vậy, chị à, em đối với anh Lý và chị không có yêu cầu gì, chỉ là khi em gặp lúc khó khăn nhất, Lý đại ca đã giúp đỡ em, khiến em không kìm lòng được, không có cách nào. Em chưa bao giờ muốn tổn hại đến chị, chỉ vì em quá yêu anh ấy. Chị cao quý lương thiện như vậy, nhân hậu như vậy, cầu xin chị để em được ở bên anh Lý, chỉ một nơi đặt chân thôi, giống như cỏ dại, con chó con mèo là tốt rồi, Tiểu Hào không thể không có cha.”

Có hình tượng ba rành rành trước mắt, nàng đối với đàn ông đều giữ khoảng cách, cho dù có để lại truyền thừa cho Tư gia nàng tự dặn mình mình không thể thật lòng, nàng sợ tìm một người không có năng lực kinh tế như ba sẽ không giữ mình được, nàng không muốn con mình có anh em cùng cha khác mẹ, cũng không tìm nhà quá quyền thế, như vậy Tư gia chỉ có thể bị người ta cướp mất.

Sau nàng chọn con trai thứ hai nhà họ Lý, nhà có quan hệ chặt chẽ với sự nghiệp của Tư gia, ai cũng đều nói Lý nhị công tử là người ấm áp, tốt bụng, rộng rãi, nhiệt tình, có lòng thương người, không giả tạo, có trách nhiệm, cho nên khi gả cho hắn, nàng còn nghĩ nàng có thể được hạnh phúc hơn mẹ. Sau khi kết hôn, chồng nàng quả thực giống như mọi người nói, ấm áp, rộng rãi, dịu dàng, săn sóc… Ưu điểm đếm không hết, nàng sống quá hạnh phúc, quá hài lòng, cuối cùng quên mất lời mẹ dặn, tin lời chồng

https://thuviensach.vn

nói ngon nói ngọt, đem sự nghiệp đều giao cho hắn, toàn tâm toàn ý ở nhà làm vợ hiền.

Không ngờ có ngày nàng lại gặp phải cảnh này. Nàng so ra còn đáng thương hơn cả mẹ, chí ít ba không dám dẫn mấy nhân tình về kể lể tình yêu đích thực. Ngọc Hân nhìn hai người phụ nữ đang ôm nàng, nhớ lại ký ức trước khi chết đi, không ngờ nàng lại có ngày bị làm cho giận dữ đến nỗi gen lặn di truyền phát tác.

Qua một kiếp sống, nàng biết mình sinh ra ở cổ đại, nàng có tên mới là Nhã Nhi, mặc dù mẫu thân và bà ngoại nàng có chút là lạ, rõ ràng có bản lĩnh mà không dùng, trái lại trốn tránh khắp nơi, lúc nào cũng di chuyển, đổi chỗ ở, đương nhiên người cha thân sinh ra nàng nàng cũng chưa từng gặp qua.

Nàng dần lớn lên, dần nhận ra mình đang ở một thế giới võ hiệp nổi tiếng, Ỷ Thiên Đồ Long Ký, còn nhớ rõ kiếp trước nàng và mẹ từng xem qua phim truyền hình của truyện này, mà người mẹ hiện tại và bà ngoại của nàng chính là nhân vật trong đó, Tiểu Chiêu hắn phải làm Thánh nữ và Kim Hoa bà bà lại là thân nhân kiếp này của nàng, chỉ là kết cục ở thế giới này không giống chút nào như nàng từng biết, sự tình diễn biến đều thay đổi, bởi vì nàng sinh ra quá muộn, các biến hóa thay đổi không được chứng kiến tận mắt. Nhưng khi lưu lạc giang hồ có nghe đồn, biết câu chuyện thay đổi là ở Hồ Điệp cốc, Kỷ Hiểu Phù không chết, Ân Lê Đình cũng lấy người khác. Nàng không rõ lắm, thời đại này không có vẻ như có gì bất thường, cũng không có vẻ như có người hay nhân vật hiện đại cùng thế giới của nàng xuất hiện, dường như khi nàng chưa đến, thế giới đó đã tự thay đổi, mọi sự biến đổi đều rất tự nhiên.

Nghe mẫu thân nói, Diệt Tuyệt sư thái vẫn vậy, Chu Chỉ Nhược vẫn thế, tuy rằng tính tình giống như trong truyện đã viết, nhưng cũng có đôi chút khác, kỳ lạ chính là người có hôn ước với Trương Vô Kỵ biến thành Ân Ly, bất quá mọi chuyện đã xảy ra, nghĩ thêm cũng không có tác dụng gì,

https://thuviensach.vn

nàng chỉ lấy làm lạ là Tiểu Chiêu không làm Thánh nữ, trái lại thế nào mà lại sinh ra nàng.

Sau mấy lần nghe trộm, nàng mới biết thân thế của mình chính là con của Trương Vô Kỵ và Tiểu Chiêu, mà kẻ vẫn truy đuổi bọn họ chạy khắp nơi nay đây mai đó chính là Triệu Mẫn cùng với nhân mã Minh giáo Ba Tư. Ngọc Hân, giờ đã là Nhã Nhi nở nụ cười, có nhân tức có quả! Người mẹ kiếp này của nàng thật khờ, làm Thánh nữ có quyền cao chức trọng lại danh chính ngôn thuận mà sống, chỉ phải không được lấy chồng mà không làm, trái lại hết lần này đến lần khác chịu khổ chịu sở chỉ vì một nam nhân nhu nhược gặp ai cũng động tâm, thật không đáng.

Minh giáo Ba Tư chỉ vì muốn đưa Thánh nữ về mà có thể điều ra chiến thuyền lớn như vậy, lại mấy trăm nhân mã võ công cao cường, thế lực mạnh như vậy, còn có tuyệt thế võ công của nam nhân kia để lại, mẫu thân kiếp này của nàng thật không thông minh, Nhã Nhi suy nghĩ. Khi đã biết chân tướng mọi việc, nàng bắt đầu để lại manh mối ở những nơi trốn tránh, nhân mã Ba Tư cũng từng bước tiến đến gần hơn.

Nhưng khi khuyên mẫu thân viết ra tâm pháp Càn Khôn Đại Na Di cho nàng để nàng thừa kế chức vị Thánh nữ, mẫu thân và bà ngoại lại không đồng ý, cho đến khi nhân mà đã đuổi đến quá gần mới bất đắc dĩ thỏa hiệp, mẫu thân lại không biết rằng… những việc này đều là nàng đặt ra, lấy chồng nàng không cần, tình yêu nàng đã sớm hiểu rõ, chẳng qua yêu thích thì nhìn được vào mắt, khi chán ghét thì ác đến tận xương mà thôi.

Khi nàng dùng tiếng Ba Tư tiếp nhận ngôi vị Thánh nữ, nhận quỳ lạy của mọi người, kế hoạch sớm chuẩn bị cũng bắt đầu thực hiện, trước đây nàng muốn làm mà không có cách nào thực hiện, hiện giờ rốt cuộc cũng có người để sai bảo. Mặc kệ như thế nào, hiện tại Tiểu Chiêu là mẹ nàng, con gái vì mẹ đòi lại công bằng là việc phải làm.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Nhất Hướng Xuyên Qua Thành Phôi Thai
Chương 2: Bi Mẫu Thệ Cảm Phụ Ân Nghĩa
Chương 3: Hán Thủy Tầm Bảo Kiến Tiêu Dao
Chương 4: Hán Thủy Chi Trung Hiểm Mệnh Táng
Chương 5: Thừa Chí Bái Sư Tống Viễn Kiều
Chương 6: Võ Đang Ngũ Hiệp Phong Thái Dương
Chương 7: Khách Cư Thập Phương Kiến Thanh Thư
Chương 8: Định Cư Võ Đang Sự Tỏa Toái
Chương 9: Phi Châm Đoạt Mệnh Giảo Hoạt Lang
Chương 10: Phụ Giáo Nữ Đức Thủy Học Văn
Chương 11: Thời Gian Dịch Quá Tiễn Như Thoa
Chương 12: Hoàn Tín Vật Mộng Đoạn Hiểu Phù
Chương 13: Chu Phụ Cần Nữ Tứ Tương Lai
Chương 14: Tú Nga Mi Chỉ Nhược Khai Hoài
Chương 15: Cẩm Nghi Hồi Sơn Cố Sự Đa
Chương 16: Lưỡng Phái Liên Nhân, Bối Xuất Giá
Chương 17: Chung Bị Cầm Sơ Đề Ân Đức
Chương 18: Ân Ly Vấn Tình Nan Thất Hiệp
Chương 19: Tuyệt Tình Nhất Kiếm Lệ Quang Hàn
Chương 20: Côn Lôn Tiểu Trấn Trọng Sơ Trang
Chương 21: Vạn An Tự Nội Ngộ Cố Nhân
Chương 22: Kim Hạp Khiên Tình Duyên Nan Đoạn
Chương 23: Phát Lệnh Kích Đấu Thập Bảo Tháp
Chương 64: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang
Chương 65: Lam Quang Thiểm Thiểm Thủy Mang Mang
Chương 66: Ly Chu Tình Ti Phục Hà Nhiễu
Chương 67: Tình Động Nại Hà Lễ Như Thiên
Chương 68: Tình Thâm Tình Thiểm Sầu Đoạn Trường

https://thuviensach.vn

Chương 69: Quỵ Cầu Mỹ Sắc Hoán Bảo Đao
Chương 70: Biệt Diệt Tuyệt Chú Xà Kiếm Tiên
Chương 71: Tiểu Sơn Động Tình Vũ Cửu Thiên
Chương 72: Triệu Mẫn Xảo Ngôn Phiết Hiềm Nghi
Chương 73: Ngộ Hiểm Văn Thính Tiêu Phong Mộ
Chương 74: Tiêu Phong Mộ Trắc Kiến Tiêu Dao
Chương 75: Xuất Cốc Văn Thính Giang Hồ Sự
Chương 76: Thiếu Thất Sơn Phong Cường Vũ Liệt
Chương 77: Lý Ứng Ngoại Hợp Thoái Mông Quân
Chương 78: Hán Thủy Tình Hà Lộ Viễn Trường
Chương 79: Phiên Ngoại 1: Tống Thanh Thư (1)
Chương 80: Phiên Ngoại 2: Trở Về Núi
Chương 81: Phiên Ngoại 3: Đính Hôn
Chương 82: Phiên Ngoại 4: Gặp Nhau
Chương 83: Phiên Ngoại 5: Tống Thanh Thư (2)
Chương 84: Phiên Ngoại 6: Ân Ly
Chương 85: Phiên Ngoại 7: Tống Thanh Thư Tái Ngộ Ân Ly
Chương 86: Phiên Ngoại 8: Tống Thanh Thư (3)
Chương 87: Phiên Ngoại 9: Tống Thanh Thư (4)
Chương 88: Phiên Ngoại 10.1: Tống Thanh Thư (5)
Chương 89: Phiên Ngoại 11: Sững Sờ
Chương 90: Phiên Ngoại 12: Đại Hôn
Chương 91: Phiên Ngoại 13: Cô Dâu
Chương 92: Phiên Ngoại 14: Thời Gian Mất Đi Tình Đã Hối
Chương 93: Phiên Ngoại 15: Chu Triệu Dục Loạn Hưu Thư Hiện
Chương 94: Phiên Ngoại 16: Tiêu Dao Trần Thế Duyên
Chương 95: Phiên Ngoại 17: Thánh Nữ Nhược Hà – Ký Tiểu Chiêu Chi Nữ

https://thuviensach.vn